

Trọng Sinh Thành Lập Báo

Contents

Trọng Sinh Thành Lập Báo	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	27
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	38
13. Chương 13	41
14. Chương 14	44
15. Chương 15	47
16. Chương 16	49
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	56
20. Chương 20	58
21. Chương 21	61
22. Chương 22	64
23. Chương 23	67
24. Chương 24	70
25. Chương 25	73
26. Chương 26	75
27. Chương 27	78
28. Chương 28	81
29. Chương 29	83
30. Chương 30	85
31. Chương 31	88
32. Chương 32	92
33. Chương 33	94
34. Chương 34	97
35. Chương 35	100
36. Chương 36	104
37. Chương 37	108
38. Chương 38	111
39. Chương 39	115
40. Chương 40	119
41. Chương 41	121

42. Chương 42	125
43. Chương 43	128
44. Chương 44	132
45. Chương 45	135
46. Chương 46	138
47. Chương 47	143
48. Chương 48	147
49. Chương 49	150
50. Chương 50	153
51. Chương 51	157
52. Chương 52	160
53. Chương 53	162
54. Chương 54	165
55. Chương 55	168
56. Chương 56	171
57. Chương 57	174
58. Chương 58	178
59. Chương 59	181
60. Chương 60	184
61. Chương 61	186
62. Chương 62	190
63. Chương 63	194
64. Chương 64	197
65. Chương 65	201
66. Chương 66	205
67. Chương 67	208
68. Chương 68	213
69. Chương 69	217
70. Chương 70	221
71. Chương 71	225
72. Chương 72	228
73. Chương 73	231
74. Chương 74	235
75. Chương 75	239
76. Chương 76	242
77. Chương 77	246
78. Chương 78: Uy Vũ!	249
79. Chương 79	254

Trọng Sinh Thành Liệp Báo

Giới thiệu

Thể loại: xuyên việt, chứng diện, thú văn, chủ thụ, 1×1, HE. Edit: Cáo ngổ Beta: Rồng béo. Từ thế kỷ 21, La Kiêu xuy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-thanh-liep-bao>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Thảo nguyên bao la cùng rừng rậm rộng lớn bao trùm hơn 80% diện tích lục địa của tỉnh cầu Lạc Tát. Trên phiến đại lục rộng lớn này, đứng trên cùng của chuỗi thức ăn chính là động vật họ nhà mèo lớn, bọn họ thống trị khắp đại lục.

Liệp báo La Kiêu kéo con linh dương đã chết vào một bụi cỏ cao cao, nhìn nhìn xung quanh, phát hiện không có kẻ săn mồi nào khác, hai tiểu liệt báo vừa tròn ba tháng từ lùm cây bên cạnh nhảy ra, lao về phía La Kiêu. La Kiêu xé lớp da mềm mại trên móng linh dương, tiểu liệt báo lập tức ăn ngấu nghiến.

Một tiểu liệt báo quay đầu liếm liếm cái mũi, nghiêng đầu nhìn về phía La Kiêu: “Mụ mụ, người không ăn sao?”

La Kiêu vươn móng chụp lên móng tiểu báo con: “Gọi là ba ba! Đã một tháng rồi vẫn chưa sửa được.”

Tiểu liệt báo ủy khuất run run lỗ tai, trong kí ức của bọn nó, chỉ có mụ mụ mới cho bọn nó đồ ăn này nọ, còn bảo hộ bọn nó. Ba ba là gì? Nó không có khái niệm này.

Này không thể trách hai tiểu liệt báo, một con liệt báo được dưỡng dục ấu tể, trong khắp vùng châu thổ này, không, nên nói là khắp đại lục, chỉ độc nhất có mình La Kiêu.

La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo sống chung một tháng, biết rõ mình có giải thích cũng vô dụng, quan sát chung quanh xác định không có gì nguy hiểm, La Kiêu cúi đầu, hung tợn cắn một ngụm lên chân sau linh dương. Ăn thịt tươi này nọ, hiện giờ La Kiêu đã hoàn toàn không có áp lực nào!

Một tháng trước, La Kiêu vẫn còn là một nhà nhiếp ảnh, chụp ảnh đàn linh dương đầu bò di chuyển theo mùa, đột nhiên trực thăng xảy ra trục trặc, từ trên trời rơi xuống lao thẳng vào đàn linh dương đầu bò...

Sau khi tỉnh lại, La Kiêu phát hiện bản thân biến thành một con liệt báo.

Lúc đó La Kiêu chỉ có một cảm giác, mờ mịt. Cậu không thể xác định rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thậm chí ngay cả bản thân còn ở trên địa cầu hay không cũng không biết. Cậu chỉ có thể mờ mịt chạy khắp nơi trên thảo nguyên mênh mông, hi vọng có thể tìm được dấu vết của nền văn minh để lại, kết quả hết một lần lại một lần phải thất vọng.

Ngẫu nhiên, La Kiêu gặp hai tiểu liệt báo. Lúc ấy mụ mụ bọn nó đã chết đi, không biết là bị thương lúc đi săn hay bị sư tử, linh cẩu giết chết, hai tiểu liệt báo đã đói tới mức gầy trơ xương, hấp hối, nhưng vẫn giãy giụa hướng về phía La Kiêu phát ra âm thanh uy hiếp hết nết như con mèo nhỏ. La Kiêu nuôi dưỡng hai tiểu liệt báo, cậu thật sự cảm kích hai nhóc con này, là bọn nó làm cậu có cảm giác mình vẫn còn sống.

Cũng may hai tiểu liệt báo đã có thể ăn thịt, nếu không, La Kiêu làm thế nào tìm sữa nuôi dưỡng bọn nó đây? Thân là một con liệt báo được, cậu không có công năng kia.

Trải qua mấy lần thất bại, La Kiêu gặp phải vận may thành công bắt được một đầu linh dương vằn đen nhỏ, cắn phần thịt máu tươi đầm đìa của linh dương, La Kiêu nuốt chút nữa rơi lệ đầy mặt. Cho dù từ hai chân đứng thẳng biến về bốn chân chồm đất, mình vẫn có thể sống sót!

Bất quá, thế sự vẫn không có chuyện thuận buồm xuôi gió. La Kiêu mười lần bắt được con mồi, có thể có hai ba lần ăn no đã là không tệ rồi. Trong nhóm đứng đầu chuỗi thức ăn, liệt báo luôn bị khi dễ. Sư tử khi dễ, linh cẩu khi dễ, hoa báo cũng khi dễ! Làm một con liệt báo đáng thương, cuộc sống chính là một chiếc cốc nhỏ trên bàn trà.

Mỗi lần bị cướp con mồi, La Kiêu chỉ có thể ỉu xiu mang theo hai đứa con chạy đi, ghen khuất không nói nên lời.

Hai tiểu liệt báo không biết nên làm thế nào an ủi La Kiêu, chỉ có thể liếm liếm cằm La Kiêu, nhưng điều này cũng không làm con mèo bị đói bụng dễ chịu hơn bao nhiêu.

Trải qua nhiều lần bị cướp con mồi cùng dục vọng lấp đầy bụng thúc đẩy, kĩ thuật đi săn của La Kiêu liên tăng vọt, cướp thì cướp, người cướp thì ông đây lại đi bắt tiếp! Cứ như thế lặp đi lặp lại, La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo cuối cùng cũng có thể thoát khỏi cuộc sống ‘nghèo rớt mồng tơi’.

Một con linh dương bị ăn sạch sẽ, nhưng phần nội tạng không hề đụng tới, hai tiểu liệt báo trời sinh không có hứng thú với thứ này, La Kiêu cũng từng cắn thử một ngụm, lúc ấy đã bị hương vị ghê tởm kia làm muốn

ói.

Nếu xuyên qua thành một con kên kên, La Kiều chắn chắn sẽ tự sát thêm một lần.

Hai tiểu liệt báo ăn no tới mức bụng căng tròn, liếm liếm vết máu trên mặt cho nhau, sau khi liếm sạch sẽ thì bắt đầu liếm cho La Kiều, La Kiều lúc ban đầu cũng thực mâu thuẫn, bắt quá cố chắn chỉnh tư tưởng trong lòng vài lần thì cũng bình thường.

Ba liệt báo rời khỏi thi thể linh dương, đám kên kên đã sớm chờ ở bên cạnh lập tức kêu to lao xuống. Lúc mới đầu đám này cũng dám khi dễ La Kiều, thậm chí còn dám trực tiếp đuổi La Kiều khỏi con mồi vừa săn được, có một lần La Kiều phần nộ trực tiếp nhào tới cắn chết một con, xé đứt cái cổ trụ lông của con kên kên kia, đàn kên kên còn lại lập tức bay đi thật xa. Từ lần đó trở đi, sau này bất cứ con kên kên lớn nhỏ nào đụng phải La Kiều cũng đều trở nên ‘ngoan ngoãn’ vô cùng. Ngay cả đám chó rừng luôn theo phía sau La Kiều tùy thời hôi của cũng bắt đầu bảo trì một khoảng cách nhất định với cha con La Kiều.

Ánh mắt hai tiểu liệt báo nhìn La Kiều đều biến thành hình trái tim.

Ba ba, uy vũ a!

“Ba ba, người đang nhìn gì đó?”

La Kiều ngồi trên gò mối quan sát chung quanh, một tiểu liệt báo đi tới nằm úp sấp bên cạnh, đứa này là anh trai, khỏe mắt hơi nhếch lên trên, La Kiều gọi nó là La Sâm, con kia thì phần đuôi có nhúm màu trắng, gọi là La Thụy. Đứa con cậu nhặt được, đương nhiên phải theo họ cậu.

“Tìm chỗ ngủ.”

La Kiều nhảy xuống gò mối, gọi hai tiểu liệt báo đi theo sau mình, đi tới một bụi cỏ cao khá bí mật, xem xét xung quanh, sau đó dẫn dò hai tiểu liệt báo ở nơi này chờ, cậu đi tới một bụi gai cách đó không xa, nằm úp sấp cúi đầu một chút, vài phút sau, một nam nhân trẻ tuổi dáng người cao gầy, tay chân thon dài, có mái tóc đen nhánh cùng ánh mắt màu hổ phách xuất hiện trên bãi cỏ. Loại biến hóa này là bản năng cơ thể. Khoảng thời gian mang theo hai tiểu liệt báo sinh sống, La Kiều đã tiếp thu được kí ức của con liệt báo này khi còn sống, đối với thể giới này cũng hiểu rõ hơn. Đồng thời cũng xác định mình thực sự không còn trên địa cầu nữa.

Được rồi, cậu kì thực cũng không để ý nhiều như vậy.

Hoạt động tay chân, La Kiều dùng móng tay sắc bén cắt một mảng cây gai, kéo về bụi cỏ cao chỗ hai tiểu liệt báo đang ẩn nấp, bí mật bố trí ở xung quanh. Loại thực vật này có hiệu quả gây tê, là La Kiều ngẫu nhiên phát hiện. Nếu có kẻ săn mồi tới gần, ít nhất có thể giúp La Kiều cùng hai tiểu liệt báo kéo dài chút thời gian để chạy trốn.

Hai tiểu liệt báo đã sớm quen việc La Kiều ngẫu nhiên sẽ làm ra vài hành động kì quái, nhưng bọn nó biết những hành động đó thật sự có điểm tốt. Bọn nó cũng là loài tiến hóa, trí tuệ cao hơn đồng loại chưa tiến hóa, chính là phải chờ tới lúc được mười tám tháng mới có thể biến hóa.

“Ba ba, đêm nay có kể chuyện xưa không?”

La Sâm luôn hiểu kì với mọi thứ, thấy La Kiều đi tới liền bỏ mặc La Thụy mới nãy còn lăn thành một đoàn, cọt cọt tới bên cạnh La Kiều.

La Kiều cảm thấy bắp chân bị tiểu liệt báo cọt có chút ngứa ngứa, liền khôi phục bộ dáng liệt báo, nghiêng người nằm rạp xuống đất, móng vuốt quơ quơ, La Sâm cùng La Thụy đều bị quơ vào lòng, hai cục bông này mới đầu còn không chịu ngoan ngoãn, đợi đến lúc La Kiều bắt đầu kể chuyện xưa thì lập tức an tĩnh.

“Àn, hôm nay kể chuyện kỳ bằng hà cho các người nghe...”

Bóng đêm dần dần buông xuống thảo nguyên, nằm trong bụi cỏ cao có bụi gai vây quanh, liệt báo ba ba kể chuyện về một con sóc chuyên gây họa cho hai đứa con...

Vùng châu thổ mà La Kiều sinh sống khí hậu rất giống cùng thảo nguyên châu phi trên địa cầu, một năm chỉ chia thành mùa khô cùng mùa mưa. Lúc mùa mưa tới, bầu trời vốn trong xanh đột nhiên mây đen dày đặc, tia chớp không ngừng chớp lóe ở phía chân trời, cơn mưa tầm tã trong nháy mắt đã đổ ập xuống.

La Kiều mang theo hai tiểu liệt báo núp vào một gò mối, đây là một gò mối bỏ hoang, một bên bị khoét rỗng, La Kiều cùng hai tiểu liệt báo miễn cưỡng có thể trốn vào. Da lông hai tiểu liệt báo đã ướt sũng, lạnh tới phát run, La Kiều cảm thấy đau lòng, để hai tiểu liệt báo trốn dưới bụng mình, như vậy cậu cũng chỉ có thể khom người ngồi dưới đất.

“Ba ba, khi nào mưa mới tạnh a?”

“Ta cũng không rõ.”

La Kiều có chút lo lắng nhìn lên không trung, mưa đã kéo dài suốt hai ngày, nếu mưa vẫn không ngừng thì cậu căn bản không có biện pháp ra ngoài đi săn, cậu vẫn còn chịu đựng được, nhưng hai tiểu liệt báo rõ ràng không được.

Lão trời xấu xa này, làm cậu nuôi con cũng không yên!

La Kiều vừa mắng vừa tiếp tục gom hai đứa con vào lòng.

Tối gần chạng vạng, mưa bắt đầu nhỏ lại, tí tách tí tách rồi dứt cuộc ngừng hẳn. La Kiều bưng bưng sức sống, vội bảo hai tiểu liệt báo đi ra, ba cha con liếm sạch nước mưa trên người nhau, nhảy lên gò mối, ánh mắt sáng lấp lánh quan sát xung quanh.

Linh dương đầu bò, pass! Ngựa vằn, pass! Linh dương châu Phi, pass! Mấy con quá lớn toàn bộ pass hết! Chính mình có năng lực thế nào, La Kiều hiểu rõ nhất. Cậu muốn đi săn, không muốn bị thương lại càng không muốn toi mạng. Rốt cuộc một con linh dương gazen nhảy vào tầm mắt La Kiều.

“Con trai, ngoan ngoãn chờ ở đây, ba ba đi bắt bữa tối cho các người!” La Kiều vèo một phát nhảy khỏi gò mối, lao về phía con linh dương kia.

La Thụy nhìn La Sâm: “Anh trai, ba ba có phải rất đói bụng không?”

La Sâm khinh bỉ nhìn đứa em: “Chẳng lẽ người không đói bụng sao?”

“Đói a.”

Hai anh em im lặng không nói gì nữa.

Vận may của La Kiều không tồi, con linh dương gazen kia phản ứng có chút chậm chạp, có lẽ vì cơn mưa cũng có thể là vì cái khác, tóm lại, La Kiều không tốn bao nhiêu sức lực liền tóm được nó. Đợi đến khi linh dương gazen ngừng giãy dụa, La Kiều liền kéo nó trở về, đi vào bụi cỏ vẫn còn ướt nước mưa, an bài tốt lắm mới gọi hai tiểu liệt báo tới.

Có lẽ nên cảm ơn trận mưa to này, sư tử cùng linh cẩu cũng không xuất hiện, bầu trời ngay cả một bóng kền kền cũng không có, ba cha con đã đói bụng tới kêu vang, một con linh dương gazen, trừ bỏ nội tạng, da lông cùng xương cốt, cơ hồ cái gì cũng không còn. La Kiều mang hai tiểu liệt báo đang định rời đi thì đột nhiên rừng mình, phút chốc đứng thẳng cơ thể quan sát xung quanh, hai con sư tử đục đục đang từ từ đi về phía bọn họ.

Hai con sư tử đục đục này vẫn còn rất trẻ, có chút gầy, phỏng chừng mới bị sư đàn đá đi không lâu, gặp phải bọn họ tuyệt đối không phải chuyện tốt!

Hai tiểu liệt báo vẫn chưa được bốn tháng, hiển nhiên không thể chạy trốn khỏi bọn họ. La Kiều quyết định thật nhanh, lập tức từ hình thú biến thành hình người, lao tới chỗ hai tiểu liệt báo, một tay kẹp một đứa, nhấc chân bỏ chạy. Giờ phút này, tốc độ chính là sinh mạng. Cậu đã không quan tâm tới chuyện mình có càng kích thích bản năng săn mồi của đối phương hơn hay không, cậu chỉ biết, sư tử đục đục đối với đứa con của cậu có ý nghĩa gì.

Đám tứ chi phát triển đó hoàn toàn không chịu nói đạo lý!

Cám ơn phương thức tiến hóa của tinh cầu này! Cho dù chỉ có hai chân, tốc độ chạy trốn của La Kiêu vẫn nhanh như bay. Bất quá vì liều mạng chạy trốn, La Kiêu hoàn toàn bỏ qua một vấn đề lớn, cậu hiện tại, đang trần như nhộng mà chạy.

Ngày đó, rất nhiều động vật trên thảo nguyên thấy cảnh một liệt báo được tiến hóa trẻ tuổi xinh đẹp, mang theo hai tiểu liệt báo, vào ban ngày ban mặt trần truồng mà chạy... mèo đồng cỏ mù mù bất chấp không thèm túm lấy chuột đồng, vội vàng che mắt đám mèo nhỏ, cảm thán thối đời ngày sau.

Thật là việc lạ năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều a...

Hai con sư tử được cách đó không xa rõ ràng ngăn cản cả người. Nếu không phải điều kiện không cho phép, bọn nó thậm chí muốn nâng móng lên dụi dụi mắt.

“Ai La.”

“Dạ, anh trai.”

“Đó là liệt báo được tiến hóa?”

“Dạ, anh trai.”

“Nhưng nó mang theo hai ấu tể.”

“Dạ, anh trai.”

“Này rất kì quái.”

“Dạ, anh trai.”

“Trừ bỏ ‘dạ, anh trai’, người còn có thể nói gì?”

“Không phải, anh trai.”

Phỉ Lực không còn biết nói gì, tuy đều là loài tiến hóa nhưng nó thật sự hoài nghi, Ai La thật sự chung ba ba với mình sao?

Hương vị máu cùng thịt tươi truyền vào xoang mũi, đánh gãy suy nghĩ Phỉ Lực. Phỉ Lực đi tới chỗ thi thể linh dương gazen bị La Kiêu vớt lại há mồm cắn nuốt. Ai La cũng tiến qua. Hai anh em răng sữa còn chưa rụng đã bị đá ra khỏi đàn, đi săn rất khó khăn. Mặc dù chỉ là nội tạng cùng một phần da thịt, nhưng đối với hai con sư tử trẻ tuổi mà nói cũng là mỹ vị hiếm có.

Bỏ qua con liệt báo được kì quái kia, Phỉ Lực cùng Ai La hiện tại chỉ muốn lấp đầy bụng. Bất quá này hiển nhiên không đủ.

Phỉ Lực ăn xong phần mình, lưu lại một nửa cho đứa em, lúc Ai La đang cúi đầu gặm cắn, nó nhìn xung quanh, đột nhiên nảy ra một chủ ý.

“Anh trai?”

“Chúng ta đi theo con liệt báo được kia!”

“Vì cái gì?”

“Người ngốc quá!”

Phỉ Lực gõ đầu Ai La, Ai La vẫn làm bộ đáng khó hiểu như cũ.

Chó rừng trên thảo nguyên đều biết, đi theo liệt báo có thịt ăn!”

“Nhưng đây là lãnh địa của Áo La Tư, mù mù có nói, Áo La Tư là loài tiến hóa rất hung ác, đối với sư tử dám xâm nhập lãnh địa của mình tuyệt đối sẽ không khách khí!”

“Vậy người muốn tiếp tục chịu đói không? Chỉ cần tận lực tránh ở ven lãnh địa không phải được rồi sao.”

Phỉ Lực quyết định dứt khoát, Ai La không hề phản bác. Hương vị ngon lành của linh dương đã hoàn toàn thuyết phục nó.

Nếu có thể, Phỉ Lực cũng không muốn làm vậy, sư tử kiêu ngạo sao có thể đánh đồng với loài chó rừng chỉ biết ăn xin? Nhưng bọn họ muốn tiếp tục sinh tồn, trước khi trưởng thành cường tráng, có được sư đàn của riêng mình thì bọn họ chỉ có thể tìm mọi biện pháp để sống sót! Trên tinh cầu này, loài tiến hóa cùng loài nguyên thủy cũng không có khác biệt quá lớn.

Lắc lắc cái đuôi, Phỉ Lực gọi Ai La, hai anh em dọc theo biên giới lãnh địa đi về hướng La Kiều chạy trốn.

Giờ phút này La Kiều vẫn chưa biết phiền phức đã bò lên người, đang đắc chí vì mình trong cái khó ló cái khôn. Ôm hai tiểu liệt báo trở lại gò mối cư trú tạm thời, La Kiều lại bắt đầu kể chuyện xưa trước khi ngủ cho hai đứa con.

END 1. Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Buổi sáng trên thảo nguyên rất lạnh, La Sâm cùng La Thụy tựa vào người La Kiều, ba cha con uể oải không muốn động chút nào. Có lẽ vì tập tính của họ nhà mèo, nếu không phải đi săn duy trì cuộc sống, La Kiều cả ngày rảnh rỗi không làm gì cũng không cảm thấy buồn chán.

“Ba ba, hôm nay ăn gì?”

La Thụy nhìn thấy La Kiều ngồi dậy đuổi thắt lưng, hai mắt lập tức tỏa sáng ngồi chồm hổm trước mặt La Kiều, không để ý tới ánh mắt khinh bỉ của anh trai La Sâm, giống như làm nũng mà lăn một vòng trên mặt cỏ.

La Kiều nhin không được vươn móng vuốt tội ác nhu a nhu lên cái bụng mềm mại của tiểu liệt báo, này thật sự là liệt báo thật sao? Thật sự không phải chỉ là con mèo con sao?

Trời sinh thích yêu thích ấu tể giờ phút này đã bại lộ hoàn toàn, La Kiều ngược một góc 45° thâm trầm nhìn bầu trời, La Sâm liền nhảy lên lưng La Kiều, móng vuốt bé xíu giẫm a giẫm, La Thụy cũng không lăn lộn nữa, bám sát theo anh trai nhào lên người La Kiều. Hai tiểu liệt báo sớm không còn là bộ dáng gây trở ngại như lúc mới gặp La Kiều, hiện giờ tròn vo như cục bông, đáng yêu vô cùng.

La Kiều nằm trên cỏ, tùy ý để hai tiểu liệt báo vây quanh người mình đùa giỡn, ngẫu nhiên còn bò lên đầu cậu, sức nặng chẳng kém con mèo nhà bao nhiêu.

Mùa mưa đã qua một nửa, dựa vào trí nhớ La Kiều đã tiếp nhận, qua khoảng ba tháng nữa sẽ bắt đầu vào mùa khô, phần lớn các loài động vật ăn cỏ sẽ bắt đầu di chuyển, đến lúc đó săn bắt sẽ rất khó khăn. Tuy liệt báo bắt đồng với sư tử, sẽ không cố thủ trên một mảnh lãnh địa, nhưng cũng không thể tùy ý đi loạn, nếu không vào một khu vực xa lạ, lại không có chút phòng bị nào thì rất có thể sẽ gặp tai họa giáng xuống. Uy hiếp tiểu liệt báo không chỉ có kẻ săn mồi như sư tử cùng linh cẩu, cũng có thể tới từ đồng loại. Phần lớn vùng châu thổ này thuộc về lãnh địa của sư đàn Áo La tư, tên này không chỉ đuổi hết đám sư đàn khác ra khỏi vùng châu thổ, còn không ngừng bắt giết cùng đánh đuổi đám linh cẩu, chỉ cần La Kiều chú ý né tránh sư đàn, cậu ở trong này rất an toàn. Nhưng mùa khô tiến tới thì loại an toàn này cũng không còn chắc chắn. Sư tử đói bụng không phải chuyện dễ đối phó.

“Cần phải suy nghĩ vấn đề này một chút.”

Lúc nhiệt độ không khí dần dần tăng lên, La Kiều mang theo hai tiểu liệt báo rời khỏi gò mối.

Hôm nay vận may của bọn họ không tốt, đi một thời gian rất lâu vẫn không phát hiện tung tích đàn linh dương. La Sâm cùng La Thụy một đường đều truy truy đuổi đuổi đùa giỡn nhau, hai tiểu liệt báo được La Tổ dưỡng rất tốt, bọn nó tin tưởng, chỉ cần có ba ba ở bên cạnh, hết thấy đều không có vấn đề.

La Kiều đối với việc này có chút bất đắc dĩ, sùng bái cậu không phải chuyện xấu nhưng cũng làm cậu cảm thấy áp lực nặng nề a.

Tối giữa trưa, La Kiều vẫn chưa thu hoạch được gì.

Hai tiểu liệt báo bị phơi nắng có chút không thoải mái. La Kiều mang đám nhỏ tìm tới một gốc cây tìm bóng râm, không ngờ phát hiện trên cỏ có một quả trứng đà điểu.

Đây hẳn là trứng đà điểu đi?

La Kiều dùng móng vuốt đẩy đẩy quả trứng kia, La Sâm cùng La Thụy lần đầu tiên nhìn thấy trứng đà điểu, thực hiểu kì.

“Ba ba, đây là cái gì?”

“Trứng đà điểu.”

“Nga.” Hai tiểu liệt báo vẫn chưa biết đà điểu là thứ gì, nhưng cũng không ảnh hưởng tới vấn đề thực tế mà bọn nó đang suy nghĩ: “Có thể ăn không?”

“Có thể.”

La Kiều gật gật đầu, nhưng cậu không muốn ăn. Theo cậu thì trứng đà điểu thật sự ăn chẳng có hương vị gì. Bất quá không chịu nổi ánh mắt lóe sáng của tiểu liệt báo, La Kiều vẫn quyết định, ăn luôn.

Khôi phục về hình thái nhân loại, La Kiều ôm quả trứng đà điểu đi tới bóng râm dưới gốc cây, cầm một tảng đá đập vỡ vỏ trứng, ngay lập tức hai tiểu liệt báo bị mũi chạy đi thật xa.

La Kiều nhếch môi, vẫy tay quắc hai đứa con.

La Sâm cùng La Thụy trốn vào bụi cỏ, cái đầu nhỏ lắc như trống bỏi, nói gì cũng không nguyện ý chạy tới.

La Kiều bắt đắc dĩ, ai bảo liệt báo rất kén ăn a, là họ mèo lớn chỉ ăn thịt tươi, quả thực không thể chịu nổi hương vị cổ quái của trứng đà điểu. Nhưng nếu cứ như vậy ném đi thì thực đáng tiếc. La Kiều nghĩ nghĩ, đi tới trước một tảng đá bóng loáng cách đó không xa, lại nhìn nhìn mặt trời, thử đổ lòng trứng lên tảng đá, theo một tiếng xèo vang lên, một mùi thơm thay thế hương vị gay mũi khi nãy. Hai tiểu liệt báo khịt khịt mũi, còn về mặt La Kiều thì thực hấp tấp, vốn chỉ muốn thử một chút mà thôi nhưng thành quả cũng quá kinh người đi? Nói tới thì thứ trên bầu trời kia là mặt trời hay lò nướng a?

Không biết liệt báo có thể ăn chín hay không?

La Kiều xé một miếng trứng chiên ăn thử, một lát sau, xác định không có gì bất thường mới chia trứng chiên cho hai tiểu liệt báo ăn. Minh thì ngồi bên cạnh chống cằm xem hai nhóc con ăn tới không ngóc đầu lên, liệt báo tiến hóa cùng liệt báo nguyên thủy rốt cuộc khác biệt nhiều không a?

Một quả trứng đà điểu hiển nhiên không thể thỏa mãn dạ dày của ba cha con, La Kiều vẫn tiếp tục đi tới phía trước, cậu nhớ rõ cách đó không xa từng đựng một đàn linh dương sừng cao, tuy những con lớn không bắt được nhưng con con cũng không thành vấn đề.

Sau khi La Kiều rời đi không lâu, hai con sư tử trẻ tuổi từ trong bụi cỏ đi ra. Bởi vì hướng gió nên La Kiều không ngửi thấy mùi sư tử, từ đầu đến cuối không hề phát hiện bọn họ.

“Anh trai, trứng đà điểu có thể ăn như vậy sao?”

Phỉ Lực không nói chuyện, vấn đề hắc đế ý không phải trứng đà điểu ăn thế nào mà là phụ cận có ổ đà điểu hay không. Nếu có thể tìm được thì hôm nay hẳn cùng Ai La có thể lấp đầy bụng.

Ngay lúc hai anh em sư tử tìm tới ổ đà điểu, La Kiều rốt cuộc gặp may. Cậu phát hiện một con linh dương sừng cao đực bị què một chân!

Không biết nó vì sao lại bị thương, nhưng hiện giờ nó ngay cả đứng cũng không vững.

La Kiều dẫn dò La Sâm cùng La Thụy núp trong bụi cỏ không được lên tiếng, bản thân thì đè thấp cơ thể, hai mắt nhìn chăm chăm con mồi cách đó không xa, im lặng không chút tiếng động tiến tới gần nó.

Sáu mươi thước, năm mươi thước, bốn mươi thước, ba mươi thước...

Rốt cuộc lúc linh dương sừng cao phát hiện La Kiêu thì La Kiêu cũng mạnh mẽ từ trong bụi cỏ nhảy ra, hệt như tên rời tiễn phóng về phía linh dương!

Chiếc sừng dài trên đầu linh dương sừng cao không phải thứ La Kiêu có thể ứng phó, nhưng cậu có biện pháp khác. Một vuốt chụp lên cẳng chân sau bị thương của linh dương, linh dương chịu đau ngã xuống, cùng lúc đó La Kiêu biến thành hình người, tiện tay nắm lấy một tảng đá, nhảy lên lưng linh dương, hung hăng dùng tảng đá nện lên đầu nó.

Máu tươi bắn lên mặt La Kiêu, cậu theo bản năng vươn đầu lưỡi, vị máu tươi âm ẩm làm cậu vô thức nheo mắt.

Giờ phút này, cậu không còn là nhiếp ảnh gia sinh hoạt trong thế giới văn minh kia nữa, mà là một con dã thú vì sinh tồn mà giết chóc.

Rốt cuộc, linh dương sừng cao ngừng hô hấp.

La Kiêu nhảy xuống đất, đưa tay lau vết máu trên mặt, tùy tay quăng tảng đá qua một bên, đón hai tiểu liệt bào tới ăn.

Con linh dương này quá lớn, La Kiêu căn bản không kéo đi nổi, bọn họ chỉ có thể tận hết khả năng ăn càng nhiều càng tốt, có thể ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.

Trên bầu trời đã bắt đầu có kên kên xoay vòng, La Kiêu dùng móng vuốt sắc bén xé mở lớp da linh dương, để hai tiểu liệt bào ăn trước, cậu đứng bên cạnh, giác giác địch nhân tùy thời có thể xuất hiện trên bầu trời cùng mặt đất.

La Sâm cùng La Thụy há mồm ăn, La Kiêu thở một hơi, cũng nằm úp sấp xuống đất, loại thời tiết này cậu vẫn thích hình thái liệt bào hơn. Máu cùng thịt tươi tiến vào miệng kích thích giác quan La Kiêu, La Thụy ăn no liền thế vào vị trí của La Kiêu, La Sâm cũng ưỡn lưng, thấp giọng gầm gừ xua đuổi đám kên kên đang tụ tập.

“Đừng động tới chúng nó.” La Kiêu vươn móng dè đuôi La Sâm lại, ngắc đầu hỏi: “Con trai, ăn no rồi sao?”

“Ăn, ăn no.”

“La Thụy thì sao?”

“No rồi.”

Khó có dịp quơ được con mồi lớn như vậy, ba cha con ăn no tới bụng tròn xoe, con linh dương sừng cao vẫn còn hơn phân nửa.

La Sâm cùng La Thụy có chút không muốn rời đi, nhưng La Kiêu biết phải đi rồi.

Phỉ Lực cùng Ai La ở cách đó không xa phát hiện không có trứng đà điểu, La Kiêu thấy bọn họ, nhưng hai con sư tử kia cũng không tiến lại đây mà đứng tại chỗ, tựa hồ e ngại gì đó. Ngay cả đám kên kên đã chờ thật lâu cũng có vẻ rất bất an.

La Kiêu phát hiện sự tình không thích hợp, lập tức gọi La Sâm cùng La Thụy tới bên cạnh, cảnh giác quan sát xung quanh.

Trong không khí truyền tới hương vị xa lạ, là mùi sư tử.

Một con sư tử đực thể trạng to lớn, tông mao dày đặc cùng ánh mắt vàng ươm xuất hiện trong tầm nhìn của La Kiêu. Nó từng bước từng bước đi tới hướng này, thể trạng cao lớn tỏ rõ sức mạnh đáng sợ của nó, tông mao vàng nhạt tương trưng cho uy nghiêm vương giả.

Nó là kẻ thống trị của vùng châu thổ này, thủ lĩnh cường hãn của sư đàn, Áo La Tư.

La Kiêu theo bản năng sợ hãi kẻ to lớn này, thể trọng con sư tử này phải lớp gấp bốn, năm lần cậu.

“Ba ba...”

La Sâm cùng La Thụy sợ hãi trốn phía sau La Kiều, La Kiều cũng có chút không biết làm sao. Con sư tử này bất đồng với hai con sư tử trẻ tuổi đã gặp trước đó, La Kiều không có tự tin có thể thoải mái an toàn trốn thoát khỏi móng vuốt của nó.

Ánh mắt Áo La Tư đảo qua La Kiều cùng hai tiểu liệt báo, còn có linh dương sừng cao trên mặt đất, cuối cùng dừng lại trên người Phỉ Lực cùng Ai La.

“Rống!”

Tiếng sư tử gầm vang vọng tới tận chân trời, sư tử trẻ tuổi nhìn ra được vương uy trên người Áo La Tư. Trên người ba ba bọn nó cũng có khí thế tương tự.

Phỉ Lực cùng Ai La theo bản năng biểu thị thuận theo, nhưng hiển nhiên Áo La Tư không tính toán buông tha bọn nó. Hắn bắt đầu lao tới.

Tông mao sư tử tung bay trong gió, thân hình mạnh mẽ tỏ rõ khí thế cùng sức mạnh của nó.

Phỉ Lực cùng Ai La giờ phút này chỉ có một ý niệm trong đầu, chính là xoay người chạy trốn, mà bọn nó cũng thực sự làm như vậy. La Kiều nhân cơ hội này quăng La Sâm lên lưng mình, miệng ngậm La Thụy hướng về phía ngược lại nhắc chân bỏ chạy. Nhưng nửa đường lại bị hai con sư tử cái chặn đường.

Sư tử cái La Sa tò mò nhìn liệt báo được tiến hóa trước mắt, nó hẳn là được đi?

Ánh mắt chị gái Sa Na của La Sa nhìn La Kiều tràn ngập địch ý. Sư tử luôn bài xích tất cả kẻ cạnh tranh, cho dù là liệt báo có đối tượng săn mồi hoàn toàn khác biệt với mình.

Sa Na đang định lao về phía La Kiều thì La Sa phát ra một tiếng hét kinh hãi: “Nó thật là được a!”

Chân Sa Na mềm nhũn, suýt chút nữa té lăn xuống đất.

“Nó đương nhiên là được rồi! Mất của người bị sao vậy? !”

“Nhưng nó mang theo hai ấu tử a, chị, một con liệt báo được mang theo ấu tử a! Hôm qua Đề Nỵ nói trên thảo nguyên có một tên tiến hóa ở trường chạy rong, không phải là nó đi?”

“Đúng thì sao? Chẳng lẽ không được giết nó à?”

“Cũng đúng nha.”

La Sa gật đầu, hướng về phía La Kiều nhe răng.

La Kiều nhìn hai con sư tử cái chặn đường, so sánh hình thể của mình với đối phương, lần thứ hai lệ rơi đầy mắt.

Đầu năm nay, em gái mềm mại yếu ớt đã không còn thịnh hành, người ta lại đi thích con gái cả người toàn là cơ bắp a.

END 2. Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

“La Sa, Sa Na, các người đang làm gì đó?”

Lúc La Kiều bị hai con sư tử cái ngăn lại, tiền lùi không xong thì lại thêm một con sư tử cái đi tới. Nó so với hai con sư tử cái trước mắt lớn tuổi hơn rất nhiều, mắt bên phải trắng đục, rất có thể lúc đi săn bị thương nên bị mù.

“Di Đề Na.”

La Sa cùng Sa Na trước mặt con sư tử cái vừa tới trở nên ngoan ngoãn vô cùng, La Sa lấy lòng tiến tới dùng trán cọ cọ Đề Na, giống hệt như một tiểu sư tử.

Bọn nó dường như đã quên mất vẫn còn La Kiêu ở bên cạnh. La Kiêu nhân cơ hội này quăng La Thụy lên lưng, hai tiểu liệt báo theo bản năng dùng móng vuốt bầu chặt da lông trên lưng La Kiêu.

La Kiêu nhất thời cảm thấy đau đớn, được rồi, vì con, cậu nhần!

Rốt cuộc, ba con sư tử cái sau khi chào hỏi, ánh mắt một lần nữa tập trung trên người La Kiêu, so với Sa Na lộ thẳng địch ý ra ngoài, trực giác La Kiêu mách bảo con sư tử cái lớn tuổi này lại càng đáng sợ hơn. Răng nanh của nó thiếu đi một chiếc nhưng không hề tổn hao tới uy vũ của nó.

Đối với một giống cái mà dùng từ uy vũ, này thực sự muốn tự đào cái hố chôn mình a...

Đề Na nhìn La Kiêu, lại nhìn hai tiểu liệt báo trên lưng cậu, La Kiêu khẳng định, trong mắt Đề Na, ba cha con bọn họ đều là báo chết.

Ba con sư tử cái chậm rãi tới gần, La Kiêu chậm rãi lui về sau, không dám xoay người bỏ chạy. Tốc độ sư tử cái cũng không chậm, tuy kém hơn liệt báo nhưng trước mắt lại có tới ba con!

Được rồi, giá trị vũ lực của cậu không cao, nhưng cậu có trí tuệ!

La Kiêu đột nhiên nâng chân trước, chỉ một móng vuốt lên đầu một con sư tử cái: “Nhìn kìa! Có ngựa vằn bay trên trời!”

Ba con sư tử cái theo phản xạ có điều kiện quay đầu nhìn theo hướng La Kiêu chỉ, La Kiêu lập tức nhân cơ hội này xoay người bỏ chạy! La Sâm cùng La Thụy bầu chặt trên lưng La Kiêu, ngẫu nhiên vì tốc độ phóng lên giữa không trung của La Kiêu mà rên khẽ một tiếng.

Thấy La Kiêu chỉ lưu lại một đồng bụi mù, nhóm sư tử cái biết mình bị lừa, điều này làm bọn nó vô cùng tức giận, ba phần sát ý lúc trước đã tăng hẳn lên năm phần.

“La Sa, Sa Na, đuổi theo, xé nát nó!”

Âm thanh Đề Na lạnh lùng khát máu, ba con sư tử cái liền theo hướng La Kiêu chạy trốn mà đuổi theo.

Tốc độ liệt báo rất nhanh, kẻ săn mồi trên thảo nguyên rất khó chạm vào bóng lưng nó. Nhưng sức chịu đựng của liệt báo lại rất kém, La Kiêu không dám đẩy tốc độ lên tới cực hạn, như vậy chưa tới một phút đồng hồ cậu đã vì thiếu dưỡng khí, nhiệt độ cơ thể quá cao mà chết.

Bản năng chạy trốn chết thúc đẩy La Kiêu vượt qua khả năng, trước khi ba con sư tử cái đuổi theo, cậu đã thành công chui vào một bụi cỏ cao rậm rạp. Cậu biết như vậy đồng dạng với nguy hiểm, cậu có thể dựa vào bụi cỏ ẩn nấp sư tử thì sư tử cũng có thể ở trong bụi cỏ đột kích cậu. Nhưng La Kiêu thật sự không có cách nào, cậu không thể chạy tiếp.

La Sâm cùng La Thụy bò xuống khỏi lưng La Kiêu, hai tiểu liệt báo học theo bộ dáng La Kiêu mà cúi rạp người xuống, ngược gió đã giúp ba cha con, sư tử không thể ngửi thấy mùi bọn họ, bọn họ lại có thể nhìn thấy sư tử. Nhưng ba con sư tử cái này rõ ràng không có tính toán buông tha bọn họ, bọn nó cứ tìm kiếm trong bụi cỏ, La Kiêu biết, nếu tiếp tục như vậy, cậu cùng hai tiểu liệt báo tuyệt đối trốn không thoát.

“Con trai, ngoan ngoãn, đừng lên tiếng.”

La Kiêu dẫn dò hai tiểu liệt báo trốn kĩ, sau đó hướng về một hướng khác chạy đi, những chấm nhỏ cùng lông mao màu xám mềm mại trên người tiểu liệt báo là lớp ngụy trang tốt nhất, chỉ cần bọn nó ngoan ngoãn nằm yên bất động sẽ rất khó phát hiện.

Nhóm sư tử cái thấy La Kiêu, bọn nó không quan tâm tới chuyện hai tiểu liệt báo ở đâu, liền bỏ nhào về phía La Kiêu.

La Kiêu chưa từng nghĩ tới một ngày mình sẽ làm ra loại chuyện ngốc nghếch thế này, nhưng cậu phải bảo hộ đứa con của mình. Đúng vậy, đứa con, từ ngày nhất được La Sâm cùng La Thụy, bọn nó đã trở thành đứa con của cậu!

Không ai có quyền tổn thương đứa con của cậu, ai cũng không được!

La Kiêu vừa chạy, vừa quay đầu lại nhìn đám sư tử cái, cậu khiêu khích bọn nó, xác định tất cả đều đuổi theo mới tiếp tục chạy.

La Sâm cùng La Thụy núp trong bụi cỏ cao, một chút cử động cũng không dám. Hai tiểu liệt báo dựa sát vào nhau, nhìn về phía La Kiều cùng sư tử cái đang truy đuổi, ánh mắt màu hổ phách không chớp cái nào.

“....anh trai...”

“Cái gì?”

“Ta sợ.”

“Đừng sợ.”

La Thụy dựa thật sát La Sâm, nó nhớ tới lần đó mù mù rời đi, cũng đồng dạng là bụi cỏ cao, chẳng qua lúc ấy truy đuổi bọn họ là một đám linh cầu, bọn nó cần chết mù mù! Mù mù thẳng đến một phút cuối cùng vẫn luôn bảo hộ nó và anh trai.

“Đừng sợ, ba ba không có việc gì...”

La Sâm an ủi đứa em, nhưng cơ thể đang run rẩy đã bán đứng nó.

Hai tiểu liệt báo giờ phút này chỉ có thể dựa vào nhau, trên thảo nguyên mệnh mông này, mất đi sự bảo hộ của La Kiều, bọn nó tuyệt đối không thể sống sót.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, đối với hai tiểu liệt báo mà nói, mỗi một phút chưa bao giờ dài như lúc này.

Bụi cỏ ngẫu nhiên lay động đều làm thần kinh bọn nó căng cứng.

Bọn nó chỉ có thể yên lặng cầu nguyện, hi vọng ngay sau đó có thể nghe thấy âm thanh quen thuộc kia, thẳng đến khi mặt trời lặn về phương tây, chân trời bị ánh sáng chiều đỏ rực nhuộm thành một màu máu điểm lè, La Kiều vẫn không thấy bóng dáng.

“Anh trai...”

Âm thanh La Thụy đã có chút nức nở, La Sâm cũng sợ hãi. Ban đêm ập tới làm con ác quỷ xấu xa làm bọn nó kinh hoàng lần thứ hai ập tới. Mặc dù đang ở trong lãnh địa sư đàn Áo La Tư, số lượng linh cầu ít hơn những nơi khác rất nhiều, nhưng không có nghĩa là những kẻ tham lam kia sẽ không dám tới nơi này!

Phải rời đi!

La Sâm đứng lên, liếm liếm lỗ tai La Thụy, hai anh em tuy rất sợ nhưng cũng biết rõ ban đêm không thể tiếp tục ở nơi này, bọn nó phải tìm một nơi bí mật ẩn núp.

Hai tiểu liệt báo nương theo những tia sáng cuối cùng đi về nơi quen thuộc, bọn nó phải trở lại gò mồi kia, nói không chừng ba ba đã chờ ở nơi đó.

Màn đêm rớt cuộc buông xuống, trong bóng đêm, tiếng rống của sư tử cùng tiếng kêu quỷ dị của linh cầu không ngừng vang vọng.

La Sâm cùng La Thụy không dừng lại, bọn nó tiếp tục đi tới. Thẳng tới khi trong gió truyền tới một âm thanh quen thuộc, hai tiểu liệt báo đồng thời dừng thẳng lỗ tai.

“Anh trai?”

“Là ba ba, ba ba!”

Hai tiểu liệt báo quên hết sợ hãi, bọn nó vừa kêu vừa chạy về phía phát ra âm thanh.

Rốt cuộc ở một gò mồi xa lạ, bọn nó tìm được La Kiều.

Bộ dáng La Kiều vô cùng chật vật, chân sau cùng đuôi đều bị cắn bị thương, nếu không phải trên đường có một đàn voi đi ngang, cơ hồ La Kiều đã chết dưới miệng ba con sư tử cái kia. Sau khi thoát hiểm, ý niệm duy nhất trong lòng cậu chính là mau chóng tìm ra hai tiểu liệt báo, cậu không muốn nghĩ tới sau khi mình rời đi hai tiểu liệt báo có thể gặp chuyện gì hay không, cậu chỉ nguyện tin tưởng La Sâm cùng La Thụy sẽ ngoan ngoãn chờ đợi, chờ cậu tới tìm bọn nó.

Nhưng chờ tới lúc La Kiêu tìm tới bụi cỏ tiểu liệt báo ẩn thân, hai tiểu liệt báo đã không còn bóng dáng, cậu cơ hồ gấp tới phát điên. Cũng may không ngửi thấy mùi của kẻ săn mồi khác, lúc này mới làm cậu tỉnh táo lại.

Trên đường nghe một con cáo tai to nói có nhìn thấy hai tiểu liệt báo, La Kiêu cao hứng tới quên cả đau đớn, cậu thề, về sau tuyệt đối không cho hai tiểu liệt báo đuổi theo cáo tai to chơi đùa nữa!

Rốt cuộc, ba cha con đoàn tụ ở gò mối, La Kiêu ôm hai tiểu liệt báo, nghẹn ngào tới không nói nên lời.

Bọn nó là cột trụ của cậu ở thế giới này, La Kiêu không biết nếu mất đi bọn nó, một mình cậu làm thế nào sống sót trên tinh cầu xa lạ này.

“Ba ba, người bị thương?”

La Sâm ngửi thấy mùi máu tươi trên người La Kiêu, đối với liệt báo mà nói, cho dù chỉ là một vết thương nhỏ cũng có thể là điểm trí mạng.

“Không sao.” La Kiêu một lần nữa ngậm La Sâm đang có ý đồ nhìn chân sau mình trở lại, liếm liếm mũi La Sâm: “Ba ba không sao. Có đói bụng không? Ngày mai ba ba bắt linh dương cho các người ăn có được không?”

La Thụy dựa vào chân trước La Kiêu, ngáp một cái, cọ cọ cằm La Kiêu: “Ba ba, chỉ cần ba ba là tốt rồi.”

Đợi đến khi La Sâm cùng La Thụy đều ngủ say, La Kiêu biến thành hình người, cậu cẩn xử lý vết thương trên đùi một chút, bộ dáng liệt báo không tiện. Ngay lúc cậu dùng thảo dược tìm được bôi lên miệng vết thương, một âm thanh ngả ngón đột nhiên vang lên sát bên tai: “Chào, người đẹp!”

La Kiêu lập tức quay đầu, nhìn về phía âm thanh truyền tới, hai liệt báo cao lớn đứng cách đó không xa. Đều là liệt báo đực, thân hình bọn nó so với La Kiêu cao lớn hơn rất nhiều, cũng cường tráng hơn.

Liệt báo đực kết đàn so với sống một mình càng dễ đi săn hơn, sinh tồn cũng tốt hơn.

Hai liệt báo tới gần một chút, thấy rõ bộ dáng La Kiêu, một trong hai con chặc một tiếng, lầm bầm than thở: “Còn tưởng rất cục có một em gái xuất hiện, không ngờ lại là đực rựa.”

Một con khác nhìn miệng vết thương trên người La Kiêu, nói: “Thật chặt vật, là sư tử làm đi?”

La Kiêu không rõ ý đồ hai con liệt báo này, bọn nó là địch hay bạn không thể xác định. Trên thảo nguyên, đừng nghĩ đồng loại là bằng hữu.

“Không cần khẩn trương như vậy, chúng ta không có ác ý.” Liệt báo hỏi miệng vết thương La Kiêu mở miệng giải thích, thấy bộ dáng La Kiêu vẫn rất cảnh giác thì đối phương liền cúi người xuống, cũng biến về hình dáng nhân loại, cười cười với La Kiêu: “Ta gọi là Mạt Sâm, đây là em trai Kiệt Lạc của ta, chúng ta cũng là loài tiến hóa.”

Mạt Sâm cũng có một đôi mắt màu hổ phách, tóc có màu vàng, thực giống như màu da lông của hắc. Dáng người Mạt Sâm thon dài cân xứng, bộ dạng vô cùng anh tuấn, thậm chí có thể nói là xinh đẹp, cho dù nhìn ở góc độ nào thì hắc cũng là một nam nhân, hay đúng hơn là liệt báo vô cùng mê người.

Được rồi, La Kiêu đã học được cách hoàn toàn dùng ánh mắt liệt báo nhìn nhận sự vật, thật đáng mừng.

Kiệt Lạc vẫn duy trì bộ dáng liệt báo, tựa hồ nó không đồng ý với lời Mạt Sâm lắm. Nó không hiểu vì sao anh trai mình lại khách khí với con liệt báo tiến hóa này như vậy, theo thói quen làm việc trước kia, chỉ cần là liệt báo đực dám xâm nhập địa bàn bọn họ thì tuyệt đối không có kết cục tốt. Kiệt Lạc vung vẩy cái đuôi, nhằm chán nhìn xung quanh, nó phát hiện trong bụi cỏ có hai tiểu liệt báo.

La Sâm cùng La Thụy bị hơi thở xa lạ làm bừng tỉnh, lọt vào tầm mắt là một con liệt báo đực xa lạ.

Hai tiểu liệt báo bị dọa, lập tức lùi về phía La Kiêu. Móng vuốt bám lấy bắp chân La Kiêu, phát ra tiếng kêu non nớt hết như chim con.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc cũng bị kinh động. Nhìn La Kiêu vô cùng tự nhiên ôm lấy hai tiểu liệt báo, trông mắt hai anh em cơ hồ sắp rớt xuống đất.

Tên này, thật là giống đực sao?

Đột nhiên, lỗ tai Kiệt Lạc giật giật, đi tới bên cạnh Mạt Sâm nói: “Anh trai, ta nghe nói vùng châu thổ quả thực xuất hiện một con liệt báo đực tiến hóa mang theo ấu tử, không phải là nó đi?”

Mạt Sâm nhéo nhéo lỗ tai Kiệt Lạc, ra vẻ đồng ý.

Kiệt Lạc nói tiếp: “Ta còn nghe nói, con liệt báo tiến hóa này nhiệt tình tràn trề, ban ngày ban mặt rất thích ở trường chạy rong!”

Trán La Kiều nổi lên mấy sợi gân xanh, cậu quay đầu, trừng mắt nhìn Kiệt Lạc, lập tức ngáy ngẩn cả người, cậu nhìn thấy rõ ràng Mạt Sâm biến thành người nhưng bên hông có quần một cái váy da thú có hoa văn da beo!

Lại cúi đầu nhìn thất lực trống rỗng của mình, bất tri bất giác mờ mịt.

END 3. Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

La Kiều từ miệng Mạt Sâm học được không ít tri thức, tỷ như, làm thế nào hiệu quả để tránh không ở trường chạy rong nữa.

Kéo kéo chiếc váy da thú bên hông, La Kiều vẫn không thể tin đây là da lông của chính mình, lại nói tiếp, loại phương thức biến hóa này kì thực rất thuận tiện, chỉ cần da lông cậu vẫn còn thì vĩnh viễn không cần lo lắng tới vấn đề quần áo.

“Người nói sư tử cái mù một mắt sao, hẳn là thủ lĩnh sư tử cái Đề Na trong sư đàn Áo La Tư, nó đã trải qua hai đời sư vương thống trị, cũng là sư tử cái lớn tuổi nhất trong đàn, sư tử cái trong sư đàn Áo La Tư không phải con gái của nó mà là cháu gái. Hiện giờ trong sư đàn Áo La Tư có một nửa sư tử cái là loài tiến hóa, rất hung hãn. Trong lãnh địa Áo La Tư phải luôn cẩn thận. Lại nói tiếp, người có thể trốn thoát khỏi tay Đề Na là vận may rất tuyệt vời đấy.”

La Kiều ôm La Sâm cùng La Thụy lắng lắng nghe. Lời nói của Mạt Sâm mang theo thành ý mười phần, La Kiều thật lòng muốn cảm ơn đối phương, ít nhất cũng nên mời người ta ăn một bữa cơm, nhưng hiện giờ với tình huống cơ thể của mình, chỉ bắt con hổ thôi cũng là cả vấn đề.

“Vậy trước phải nhớ kĩ một chút.”

Mạt Sâm tính cách rất cởi mở, nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, đột nhiên áp sát vào người La Kiều, ngửi ngửi cổ cậu. La Kiều hoảng sợ, khoảng cách quá thân cận, trong nháy mắt cậu cơ hồ nghĩ rằng Mạt Sâm muốn công kích mình.

“Chính là muốn nhớ kĩ mùi của người.”

Mạt Sâm chớp mắt mấy cái, vẻ mặt vẫn rất vô hại. Kiệt Lạc dựa vào bên chân anh trai, bĩu môi, nhỏ giọng than thở: “Cũng không phải giống cái...” Trời mới biết, vẻ mặt này xuất hiện trên mặt liệt báo thì có bao nhiêu kì quái.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc cũng không ở lại lâu lắm, trước khi rời đi, Mạt Sâm nói với La Kiều, lãnh địa của bọn họ cùng lãnh địa sư đàn Áo La Tư có một phần giáp với nhau, nếu La Kiều ở đây sinh sống không nổi thì rất hoan nghênh La Kiều tới lãnh địa của mình.

“Anh trai?”

Kiệt Lạc khó hiểu nhìn Mạt Sâm, không hiểu anh trai vì sao lại mời một con liệt báo đực tới lãnh địa của bọn họ, có gì tốt sao? Cũng không phải em gái đáng yêu, có thể sinh đám nhóc cho bọn họ.

“Nếu có cơ hội.”

La Kiêu cũng không đồng ý lập tức, cậu cảm ơn Mạt Sâm, nhưng cũng không hoàn toàn tin tưởng con liệt báo đức tiến hóa này. Mạt Sâm tỏ thiện ý với cậu, nhưng lại không đưa ra bất cứ điều kiện nào, xuất phát theo góc độ dã thú thì rất không thích hợp. Bất quá nói thật, La Kiêu cũng không nghĩ ra Mạt Sâm muốn gì ở mình.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc cũng không dừng lại lâu lắm, bọn họ tiếp tục tuần tra lãnh địa. Tuy liệt báo sẽ đi theo đàn thú di chuyển theo mùa, nhưng cũng có lãnh địa riêng của mình, đặc biệt là loại cường hãn như anh em Mạt Sâm.

La Kiêu giờ phút này vẫn chưa biết uy danh của Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc trên vùng thảo nguyên này, đôi liệt báo đức tiến hóa này thậm chí còn từng săn thành công linh dương đầu bò đực.

Căn cứ sức mạnh cùng hình thể đối lập của liệt báo cùng linh dương đầu bò trưởng thành, này quả thực không thể tưởng tượng.

La Sâm cùng La Thụy ngủ trong lòng La Kiêu thực an tâm, La Kiêu cũng không nhẫn tâm đánh thức bọn nó, cứ vậy ôm hai tiểu liệt báo thẳng tới hừng đông.

Sau hừng đông, La Kiêu vốn định đi bắt một con linh dương gazen an ủi hai đứa con, nhưng không ngờ vết thương đối với liệt báo lại nghiêm trọng đến vậy. Cho dù vẫn duy trì hình người, La Kiêu đi đường vẫn rất khập khiễng, càng miễn bàn tới việc dùng tốc độ của liệt báo để chạy.

Lý tưởng tràn đầy, sự thực đau thương.

La Kiêu cảm thụ sâu sắc hàm nghĩa câu nói này.

“Ba ba, không sao đâu. Ta không đói bụng.”

La Sâm dựa trên đùi La Kiêu, nhóc con bú sữa bình này thực khó có dịp ngoan ngoãn như vậy.

“Đúng á, ba ba, ta cũng giống anh trai. Ba ba bị thương rồi, phải hảo hảo nghỉ ngơi.”

La Thụy mở to hai mắt, khoát lên lòng bàn tay La Kiêu, La Kiêu nắm lấy đệm thịt trong móng vuốt La Thụy, trong nháy mắt bị mũi tên đáng yêu của đứa con xuyên thủng trái tim, ôm lấy con trai mà xoa nắn. Mạnh vật a, thiên nhiên mạnh a!

Tuy nói vậy, nhưng La Kiêu cũng không tính toán để mình cùng đứa con đói bụng. Liệt báo gặp phải tình huống này có lẽ sẽ nghe theo ý trời, hoặc là vì vết thương không thể đi săn mà đói chết, hoặc may mắn còn sót một hơi tiếp tục sống sót.

La Kiêu cũng không tính toán để vậy.

“Con trai, hôm nay ba ba dạy cho các người biết, tất cả mọi việc không có tuyệt đối!”

La Sâm cùng La Thụy nhìn La Kiêu anh dũng tiến tới trước, trong đầu đồng thời nhảy ra một dấu chấm hỏi thật to.

La Kiêu không đi quá xa liền phát hiện thứ mình muốn tìm. La Sâm cùng La Thụy cũng nhận ra thứ cây cỏ trong tay La Kiêu, là bụi gai La Kiêu dùng để phòng bị kẻ săn mỗi tập kích. Có tác dụng gây mê nhất thời, nhưng khoảng thời gian rất ngắn.

La Kiêu phân phó hai tiểu liệt báo leo lên một gò mối gần nhất chờ đợi, sau đó dùng gai làm thành một vòng dây. Đây là phương pháp La Kiêu học được từ nhóm thổ dân ở đời trước, bình thường dùng để bắt thú cùng động vật có vú. Nguyên lý tương tự như thợ săn lập bẫy rập, nhưng mục đích lại hoàn toàn tương phản. Người trước là vì thức ăn cùng sinh tồn, người sau lại vì tham lam cùng tiền tài.

Làm tốt công tác chuẩn bị, La Kiêu kêu hai tiểu liệt báo tới, ba cha con bắt đầu tìm kiếm con mồi trong bụi cỏ. Vì để thuận tiện, La Kiêu một lần nữa biến thành bộ dáng liệt báo, tuy đi đường không lưu loát nhưng lại dễ dàng giúp cậu kiếm được hương vị con mồi cùng che dấu bản thân.

Không bao lâu sau, ba cha con liền đụng phải mấy con lợn Warthog. Đây là ba con lợn Warthog đực trưởng thành, bên mép là đôi răng nanh bén nhọn, có thể dễ dàng xuyên qua da lông, đâm thủng bụng liệt báo. La Kiêu cẩn thận lập bẫy rập, sau đó cố ý phát ra âm thanh.

Lợn Warthog lập tức phát hiện La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo. Bọn nó tựa hồ không để ý tới ba con liệt báo này, vừa nãy không lâu, bọn nó vừa đuổi đi một con sư tử cái có ý đồ xem bọn nó là bữa ăn trưa mà tập kích, cũng đâm thủng một lỗ thật to trên chân sau sư tử cái. So với sư tử cái thể trạng cường tráng kia, ba con liệt báo trước mắt thật sự chẳng tính là gì. Hướng chỉ trong đó lại còn là hai ấu tể.

Lợn Warthog hướng La Kiêu phát ra âm thanh uy hiếp, sát cánh bên nhau đuổi La Kiêu đi. La Kiêu dựa theo suy nghĩ của lợn Warthog, mang theo hai tiểu liệt báo không ngừng lui ra sau, thẳng tới khi bọn lợn Warthog cho rằng bọn họ đã thối lui đến khoảng cách an toàn mới dừng lại.

Lợn Warthog đánh giá La Kiêu một hồi, sau đó không thèm để ý tới cậu nữa. Ba con lợn Warthog một lòng tìm kiếm thức ăn, tự cho là La Kiêu không có khả năng tạo thành uy hiếp đối với họ, dần dần cũng thả lỏng cảnh giác. Không may, La Kiêu cũng đang đói bụng, mà cậu cũng muốn tìm thức ăn.

Mất thấy lợn Warthog thả lỏng cảnh giác, La Kiêu phân phó hai tiểu liệt báo tiếp tục lui ra phía sau, sau đó nằm úp sấp cúi người. Cậu ở tại chỗ hướng đám lợn Warthog phát ra âm thanh khiêu khích. Quả nhiên nhóm lợn Warthog bị mắc mưu. Một con lợn Warthog tính tình phá lệ táo bạo vọt thẳng về phía La Kiêu, khí thế vô cùng. cũng không ngờ nửa đường lại bị vây ráp của La Kiêu làm vướng chân, thét một tiếng chói tai cả kinh hai con lợn Warthog còn lại. bụi gai chắn chân lợn Warthog cũng không cứng cỏi, nhưng lúc nó giãy dụa, gai nhọn đâm vào da thịt nó, hiệu quả gây tê từng chút lộ ra, khí lực con lợn Warthog giãy dụa ngày càng nhỏ.

Lợn Warthog kì thật cũng rất nhát gan, thấy đồng bạn kì quái ngã xuống đất, bọn nó nghĩ tới liệt báo không có tính uy hiếp nhưng lại không có ý tốt đang tới gần, hai con lợn Warthog còn lại lựa chọn chạy trốn.

La Kiêu không đuổi theo bọn nó, mà thừa dịp con lợn Warthog nọ bị gây tê, cầm tảng đá dùng sức đập lên đầu lợn Warthog. Hiệu quả gây tê của loại gai bụi này rất nhanh sẽ biến mất, cậu phải nắm chặt thời gian. Tuy cậu có thể trực tiếp cắn cổ lợn Warthog, nhưng heo đực da dày thịt béo, La Kiêu không muốn phí nhiều sức lực.

Rất nhanh, lợn Warthog đã không còn nhúc nhích.

Hai tiểu liệt báo chớp cũng không chớp mắt lấy một cái.

“Ba ba thật lợi hại!”

La Kiêu muốn kéo lợn Warthog vào bụi cỏ ở xa một chút, nhưng con heo trưởng thành này lại rất nặng, cậu lại đang bị thương, chân sau căn bản không dùng lực được, chỉ có thể đón hai tiểu liệt báo tới đây.

Cắn xé lớp da lợn Warthog, La Kiêu vẫn như cũ để hai tiểu liệt báo ăn trước, bản thân thì ở bên cạnh cảnh giác kên kên cùng những kẻ săn mồi khác.

Nhưng vấn đề xuất hiện, thịt con heo đực này quá dai, tiểu liệt báo căn bản cắn không được, cố gắng nửa ngày cũng chỉ để lại mấy dấu răng trên thịt lợn Warthog. La Kiêu không có biện pháp, chỉ có thể dùng đá giã thành thịt vụn, sau đó để tiểu liệt báo ăn, cứ vậy, thời gian ăn cơm liền kéo dài.

Đợi hai tiểu liệt báo ăn no, La Kiêu mới bắt đầu ăn, đàn kên kên đã tụ tập cách đó không xa, vươn cánh, dùng tư thái uy hiếp chắn chú nhìn nhất cử nhất động của La Kiêu. Chúng nó không dám tùy tiện khi dễ La Kiêu như trước kia, nhưng cũng không thể cản đám chim trĩ lông cổ này ý đồ mà phô trương thanh thế.

La Sâm nhin không được bắt đầu xua đuổi bọn nó, lần này La Kiêu cũng không ngăn cản. Trên người cậu có vết thương, hôm nay có thể giết được con lợn Warthog này, may mắn chiếm phần lớn. Tiếp theo không biết còn bắt được con gì hay không, phải tận lực ăn nhiều một chút, vì thể cũng mặc kệ hành vi của La Sâm. Chỉ là kên kên thì còn may, lỡ như đưa tới linh cầu hay sư tử thì cậu thực sự ăn không được.

Nhìn anh trai xua đuổi kên kên, La Thụy cũng chạy tới cùng nhau nháo loạn.

Đám kên kên bị hai tiểu liệt báo đuổi bay lên bay xuống, chật vật không chịu nổi. Nhưng La Kiêu ở bên cạnh như hồ rình mồi, nhóm kên kên thủy chung không dám công kích La Sâm cùng La Thụy.

Rốt cuộc, La Kiều ăn no, gọi hai tiểu liệt báo rời đi, phần lợn Warthog còn lại liền do đám kên kên chém giết.

Phỉ Lực cùng Ai La bị Áo La Tư đuổi đi thật xa, hơn nữa còn hung hăng dạy dỗ một trận, trong khoảng thời gian ngắn tuyệt đối không dám tiếp cận lãnh địa Áo La Tư nữa bước, chỉ cần linh cầu cùng sư tử không tới gây phiền, La Kiều tin tưởng bản thân có thể khôi phục rất nhanh.

La Kiều mang theo hai tiểu liệt báo rời đi, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc ẩn núp trong bụi cỏ xa xa đi ra. Nhìn nhóm kên kên cùng quạ đen sáp lại cùng một chỗ, Mạt sâm nhìn về phía La Kiều rời đi, lâm vào trầm tư.

“Anh trai, đầu tiên hóa này quả thực không hề tầm thường.”

Kiệt Lạc đẹp đi sự khinh thường trước đó dành cho La Kiều, liệt báo bị sư tử cắn bị thương, thế nhưng còn có thể thành công săn được lợn Warthog, quả thực không thể khinh thường. Giờ phút này, trong lòng Kiệt Lạc, hình tượng của La Kiều từ một con liệt báo được tiến hóa kì quái, thăng lên thành đối thủ cạnh tranh có tính uy hiếp. Mạt sâm gật đầu, đầu tiên hóa này làm nó có hứng thú, tuy mời nó tới lãnh địa của mình bất quá chỉ là nẩy lòng tham nhất thời, hiện giờ xem ra, quả thực là chủ ý không tồi.

Mạt Sâm không thể cam đoan bản thân cùng Kiệt Lạc vĩnh viễn sẽ không bị thương, nếu đầu liệt báo được tiến hóa kia nguyện ý chia sẻ kinh nghiệm đi săn thành công sau khi bị thương với bọn họ, Mạt Sâm cũng không ngại để La Kiều sinh tồn trên lãnh địa của mình. Không phải liệt báo được có quan hệ huyết thống ngẫu nhiên cũng sẽ kết thành đàn, tuy tỷ lệ khá nhỏ nhưng không phải không có. Mạt Sâm tự tin có thể thuyết phục Kiệt Lạc, tuy đứa em của nó phần lớn thời gian trong đầu chỉ chứa toàn liệt báo cái.

END 4. Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

***[] khuyến linh: linh dương Madoqua guetheri. Cảm ơn Yuuko đã chỉ cáo ^__^

Cách mùa mưa chấm dứt vẫn còn hai tháng, vết thương của La Kiều gần như đã lành hẳn. Rất khó tưởng tượng miệng vết thương làm cậu ngay cả đi đường cũng không xong, thế nhưng hiện giờ không lưu lại chút dấu vết nào. Da lông vàng nhạt bóng loáng, sạch sẽ hết như trước.

“Có lẽ là vì loài tiến hóa đi?”

La Kiều nằm trên cỏ, nhìn hai tiểu liệt báo truy đuổi, lăn lộn trong bụi cỏ trước mặt, lắc lắc cái đuôi. Sức lực của La Thụy luôn thua La Sâm, một khi La Sâm buông nó ra, nó liền nhảy về phía La Kiều, nằm úp sấp bên người cậu, tùy ý La Kiều liến trăn cùng lỗ tai mình. Thoải mái phát ra âm thanh cầu nhàu trong cổ họng.

“Ba ba, hôm nay ăn cái gì?”

Trong quá trình La Kiều dưỡng thương. La Sâm cùng La Thụy càng bám dính lấy cậu hơn. Thường xuyên bám lấy La Kiều, ngoan ngoãn hết hai con mèo nhà. La Kiều nghĩ hết biện pháp không để mình cùng đứa nhỏ đói bụng, nhưng vì con mồi hữu hạn có thể bắt được, một tháng nay vẫn rất vất vả. Trừ bỏ lợn Warthog, thứ ba cha con ăn nhiều nhất chính là con thỏ. Tuy hương vị cũng không tệ, nhưng bộ dáng chảy nước miếng ần ật của La Sâm cùng La Thụy mỗi khi nhìn thấy đàn linh dương vẫn làm La Kiều chưa xốt không thôi.

La Kiều thâm hạ quyết tâm, sau khi vết thương lành hẳn, chuyện đầu tiên phải làm chính là bắt một con linh dương gazen cho hai tiểu liệt báo ăn đỡ thèm! Mà cậu quả thực đã làm được, bất quá không phải linh dương gazen mà là một con linh dương Madoqua guetheri. Linh dương Madoqua guetheri đầu rất nhỏ, nhưng vẫn có thể no bụng một ngày. Bởi vì tập tính cuộc sống nên loài linh dương Madoqua guetheri rất ít khi rời khỏi lùm cây, cũng thường xuyên ẩn mình dưới tán cây keo, rất khó phát hiện, bất quá hương vị cũng không sai.

La Sâm cùng La Thụy cũng là lần đầu tiên thấy con mồi này, tò mò xoay vòng quanh linh dương Madoqua guetheri, bất quá lòng hiếu kì vẫn không duy trì được bao lâu thì việc lấp đầy bụng luôn được đặt lên hàng đầu.

Hai tiểu liệt báo đã gần năm tháng, bộ dáng bọn nó rất khỏe mạnh, răng nanh cũng ngày càng sắc bén, không cần La Kiêu xé lớp da mới có thể ăn. Ngẫu nhiên còn có thể truy đuổi một ít động vật nhỏ, tỷ như đám chó rừng đi theo bọn họ tìm kiếm cơ hội ăn chực. Loại truy đuổi này là trò chơi, cũng là đang luyện tập đi săn.

La Kiêu ý thức được phải coi trọng vấn đề giáo dục tiểu liệt báo, cậu không có khả năng nuôi bọn nó cả đời. Tình hình chung thì tiểu liệt báo do liệt báo cái một mình nuôi nấng, liệt báo tiến hóa cùng liệt báo nguyên thủy giống nhau, đều là lớn khoảng mười tám tháng sẽ rời khỏi mẹ, bắt đầu cuộc sống độc lập. Trước đó, bọn nó sẽ từ trên người nuôi dưỡng mình học được hết thấy tri thức, chính là kĩ xảo đi săn cùng chủng loại con mồi có thể bắt giữ.

Tiểu liệt báo dường như không có khái niệm lớn nhỏ đối với con mồi, có một lần La Sâm chỉ vào một con ngựa vằn trường thành hỏi La Kiêu có thể chop tới ăn hay không.

Theo tập tính cùng khả năng của bản thân, La Kiêu tự nhận mình không có dã tâm cùng năng lực lớn tới vậy. Cậu chỉ có thể thuận theo hoàn cảnh, hơn nữa theo mức độ lớn nhất mà lo lắng cho bọn nhỏ. Tuy La Sâm cùng La Thụy do cậu nuôi lớn, nhưng La Kiêu cũng không thể phá tư tập tính tự nhiên này. Đối với cuộc sống sau này của hai đứa nhỏ không có lợi ích.

Vươn móng vuốt, La Kiêu ý thức được mình cùng tiểu liệt báo sống chung đã khoảng một năm, điều này làm cậu có chút buồn bực.

Về phần giáo dục tiểu liệt báo, không phải vấn đề ngày một ngày hai.

Ba cha con ném qua bữa cơm, La Kiêu mang hai tiểu liệt báo tới bờ sông gần nhất uống nước. Liệt báo không cần uống nước mỗi ngày, vào mùa khô, dài nhất có thể suốt mười ngày không uống nước. Nhưng bọn nó phải ăn cơm theo quy luật, bởi vì cấu tạo cơ thể, toàn thân liệt báo cơ hồ không có mỡ, nếu vài ngày không ăn gì bọn nó có thể chết vì đói, ấu tể lại càng yếu ớt hơn. Đây cũng là lí do La Kiêu nghĩ hết tất cả biện pháp để tiểu liệt báo ăn no.

La Sâm cùng La Thụy hoàn toàn tín nhiệm La Kiêu, chỉ cần La Kiêu ở bên cạnh, hai tiểu liệt báo có thể không hề cố kị mà chơi đùa. Bọn nó phát hiện một con mèo đồng cỏ châu phi đang bắt chuột đồng trong bụi cỏ, lập tức hưng trí bừng bừng đuổi theo. Liệt báo gần năm tháng cũng lớn tương đương mèo đồng cỏ, sự thực thì mèo đồng cỏ so với hai tiểu liệt báo còn lớn hơn một chút, bất quá La Sâm cùng La Thụy cũng không cảm thấy nguy hiểm, thẳng đến khi mèo đồng cỏ cào trầy cái mũi La Sâm, hai tiểu liệt báo mới hoảng sợ chạy về bên người La Kiêu.

La Kiêu bắt đắc dĩ thở dài, con mèo đồng cỏ châu phi kia vẫn cong lưng như trước, hướng về phía La Kiêu bày ra tư thái uy hiếp. Thấy La Kiêu không có ý công kích nó mới xoay người lủi vào trong bụi cỏ.

“Ba ba...”

La Thụy lấy lòng cọ cào La Kiêu, La Sâm cũng ý thức được mình tựa hồ đã gây rắc rối, liền đứng ở một bên không dám lên tiếng.

La Kiêu thật sự không có ý tứ trách cứ bọn nhỏ, đây là bản năng truy đuổi cùng đi săn của liệt báo, không cần quở trách hai tiểu liệt báo. Nhưng cậu phải làm hai tiểu liệt báo hiểu, cái gì có thể trêu chọc, cái gì không, một khi chọc trúng thứ không xong thì rất phiền phức, thậm chí có thể dẫn tới mất mạng.

Tổng kết lại chính là, quả hồng nhất định phải chọn quả mềm.

“Tốt lắm, ba ba không tức giận.”

La Kiêu để hai tiểu liệt báo đi theo mình, bắt đầu dạy bài học đầu tiên.

“Con trai, hôm nay những gì ba ba dạy, các người phải lắng tai nghe, hiểu chưa?”

“Dạ hiểu!”

La Sâm cùng La Thụy ngoan ngoãn theo sau La Kiều, La Kiều vì bọn nhỏ là giảng giải mỗi loại động vật gặp được. Hiện giờ là mùa mưa, trên thảo nguyên khắp nơi đều là động vật ăn cỏ, điều này làm chương trình dạy học của La Kiều tiến hành phi thường thuận lợi.

“Nhớ kĩ, con mồi của chúng ta thường là loại linh dương thể hình nhỏ như linh dương gazen cùng linh dương Madoqua guetheri, còn có một ít ấu tể của động vật ăn cỏ. Đừng trêu chọc đám linh dương đầu bò cùng linh dương châu phi, còn có linh dương vằn đen trưởng thành. Ưu thế của chúng ta là tốc độ chứ không phải sức mạnh, đấu sức với linh dương đầu bò cùng ngựa vằn là việc sư tử mới làm...”

La Kiều kiên nhẫn giảng giải cho tiểu liệt báo, ngẫu nhiên tiểu liệt báo sẽ đưa ra một ít thắc mắc, La Kiều không hề tỏ ra mất kiên nhẫn.

“Ba ba, trứng đà điểu!”

La Sâm phát hiện một ổ đà điểu, trong đó có hơn mười quả trứng. La Kiều vừa định gọi La Sâm trở về thì một con đà điểu đực cao lớn đã thay thế công việc của cậu.

La Sâm bị đà điểu dọa hoảng, La Kiều chỉ có thể xông tới phân tán lực chú ý của nó, sau đó mang theo La Sâm cùng La Thụy né xa đà điểu ba ba bị chọc giận này.

“Cẩn thận một chút, đừng trêu chọc đà điểu trưởng thành, nó không phải thức ăn của chúng ta!”

“Nhưng trứng đà điểu...”

“Một quả trứng đà điểu có thể là bị vứt bỏ, nhưng loại ổ đà điểu có nhiều trứng như vậy nhất định sẽ có đà điểu trưởng thành bảo hộ, các người phải nhớ kĩ lời ba ba nói. Vừa nãy cũng thấy rồi đó, bọn nó tuyệt đối không phải dễ dàng trêu chọc, hiểu chưa?”

Hai tiểu liệt báo gật đầu, La Kiều thở phào, quả nhiên, bé ngoan dễ làm người ta thương yêu a.

Cậu nhớ rõ liệt báo cái sẽ bắt một ít ấu tể cho tiểu liệt báo luyện tập đi săn, loại huấn luyện này đại khái sẽ bắt đầu khi tiểu liệt báo được mấy tháng tuổi a?

La Kiều nghĩ mãi cũng không ra, trí nhớ liệt báo đực này có chút mơ hồ, là sáu tháng? Tám tháng? Hay mười tháng? Hay là lớn hơn chút nữa?

La Kiều không biết rõ, vì thế cứ quyết định ngày mai sẽ bắt đầu!

Vì thế, hôm sau, La Kiều đặc biệt bắt sống một tiểu linh dương gazen chưa được hai tuần tuổi. Hai tiểu liệt báo thành công đuổi theo linh dương gazen, sử dụng móng vuốt làm nó vấp ngã, lúc La Kiều nghĩ bọn nhỏ sẽ cắn cổ linh dương gazen thì La Sâm cùng La Thụy phân biệt ngậm lấy hai tảng đá, La Sâm còn có ý đồ dùng chân trước nắm tảng đá đập vỡ đầu tiểu linh dương gazen.

“Con trai, người làm gì đó? Vì sao không cắn chết nó?”

“Ba ba, người chính là như vậy giết chết con mồi thiết bị kia a!”

La Sâm ưỡn ngực, nghiêm trang nói, mà La Thụy thì đang phân cao thấp với tảng đá, nhưng thực tế thì tiểu liệt báo chưa biến hóa căn bản không có khả năng dùng hai chân trước cầm tảng đá lên.

Được rồi, La Kiều không biết nên vui mừng vì năng lực quan sát sắc bén cùng khả năng học hỏi vượt trội của tiểu liệt báo mà vui mừng hay lo lắng. Cậu quả thực đã dùng phương thức này bắt giữ một ít con mồi lớn, nhưng lúc bắt linh dương gazen cậu đều cắn cổ a!

“Có sao không?”

La Sâm cùng La Thụy nhìn nhìn nhau, đồng thời nghiêng đầu.

La Kiều bắt đầu dĩ ngẩng đầu nhìn trời, vấn đề giáo dục vẫn như cũ quá xa xôi a. Con trai, ba ba cảm thấy áp lực nặng nề a...

Ba ba phiền não không chỉ riêng La Kiều.

Giờ phút này sư tử đực Áo La Tư cũng đang cúi kính.

Sư đàn Áo La Tư có mười hai con sư tử cái trưởng thành cường tráng, chúng nó đều là vợ của Áo La Tư. Trong mùa mưa này sư đàn đã tăng thêm gần hai mươi tiểu sư tử. Tuy phần lớn bọn nó không thể sống quá một tuổi, nhưng nhiều tiểu sư tử như vậy vẫn làm sư tử đực cảm thấy rất đau đầu khi đứng trong sư đàn.

Tiểu sư tử rất thích nháo loạn, nhóm sư tử cái đều vô điều kiện mà cưng chiều bọn nó. Nhất là Đề Na đã thăng tới chức bà bà, nó cơ hồ không hề tức giận với nhóm tiểu sư tử.

Áo La Tư hiện giờ chỉ muốn có một giấc ngủ trưa chứ không phải chơi đùa với đám ấu tể!

Bản thân Áo La Tư vốn không kiên nhẫn, nó am hiểu nhất chính là đánh nhau cùng bảo vệ lãnh địa, không phải làm bảo mẫu! Một khi tiểu sư tử chọc tới Áo La Tư, nó nhất định sẽ nhe răng, cho đám nhóc con kia một cái cảnh cáo, cho dù bọn chúng đều là đứa nhỏ của nó. Nhưng lúc này, nhóm sư tử cái ngày xưa luôn phục tục nó sẽ rộng giận, có khi thậm chí còn cho nó một cú tát. Tuy móng vuốt sắc nhọn đã thu lại, nhưng bị vợ tát cho một vuốt vẫn ảnh hưởng tới tôn nghiêm nam nhân!

Áo La Tư giữ nguyên tắc nam nhân tốt không đánh nữ nhân, bị nhóm sư tử cái đuổi ra khỏi nhà. Ngẫm lại bộ dáng lẳng lơ phong tình của nhóm sư tử cái mấy tháng trước, trong lòng Áo La Tư tràn đầy nước mắt.

Cho dù là sư vương cũng không thể thoát khỏi vận mệnh bị vứt bỏ a.

Áo La Tư thực phần nộ, nhưng cũng thực bất đắc dĩ. Nó rời khỏi sư đàn, vị trí trung tâm lãnh địa, bắt đầu tuần tra xung quanh. Cũng không ngờ vừa vặn gặp mặt La Kiều đang mang theo hai đứa nhỏ.

END 5. Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

La Kiều chỉ muốn mang con trai sau khi ăn nó vận động một chút mà thôi, không ngờ lại đụng phải Áo La Tư bị đuổi ra khỏi nhà đang đi tuần tra lãnh địa.

Tâm tình Áo La Tư không tốt, nhìn thấy cái gì cũng không thích, nhất là thấy kẻ sẵn mỗi cạnh tranh, địch ý cùng sát ý trong mắt lộ ra rất rõ.

Lần này không có Phỉ Lực cùng Ai La làm vật hi sinh, La Kiều chỉ có thể tự nghĩ biện pháp thoát thân, bóng ma lần trước bị ba con sư tử cái vây đánh vẫn chưa tản đi, lần này lại đụng phải Áo La Tư. Vận may của cậu rốt cuộc ‘tốt’ cỡ nào a?

“Con trai, nghe lời, chờ chút nữa ba ba dẫn con sư tử đực kia đi, các người liền chạy về hướng đông. Nếu mặt trời xuống núi ba ba vẫn chưa quay lại tìm thì tự mình quay về gò mối ẩn núp, biết không?”

“Ba ba...”

“Ngoan, đừng sợ.”

La Kiều che chở hai tiểu liệt báo ở phía sau, hai mắt nhìn thẳng vào Áo La Tư ở xa xa. Bọn họ cách nhau khoảng một ngàn thước, khoảng cách này vô cùng nguy hiểm. Nó đối với sư tử cùng liệt báo mà nói chỉ là chuyện trong nháy mắt mà thôi.

La Sâm cùng La Thụy ngoan ngoãn im lặng nằm sấp người xuống, tận lực không làm Áo La Tư chú ý.

La Kiều đột nhiên cong lưng vọt về phía Áo La Tư, trong mắt Áo La Tư con liệt báo đực này quả thực muốn tìm chết! La Sâm cùng La Thụy vừa nghe thấy tiếng kêu của La Kiều thì lập tức xoay người bỏ chạy. Bọn nó không dám quay đầu lại, chỉ có thể nhào về phía La Kiều chỉ mà chạy. Tiểu liệt báo năm tháng đã có thể chạy trốn rất nhanh, nhưng muốn trốn thoát khỏi móng vuốt Áo La Tư thì hết thấy phải dựa vào La Kiều.

Khoảng cách giữa La Kiêu và Áo La Tư ngày càng gần, ngay lúc Áo La Tư hướng về phía cậu nhào tới, La Kiêu lập tức xoay người chạy về hướng ngược lại với hai tiểu liệt bảo, vừa chạy vừa quay đầu lại xác định vị trí Áo La Tư, đảm bảo con sư tử đực này đuổi theo nhưng không thể bắt được mình.

Căn cứ theo kinh nghiệm bị ba con sư tử cái truy đuổi lần trước, sức chịu đựng của sư tử không tốt, lúc ấy Đề Na, La Sa cùng Sa Na cũng dựa vào số lượng mới bắt được La Kiêu, nếu chỉ là một con sư tử đực, La Kiêu tin tưởng chỉ cần mình đủ cẩn thận, hẳn có thể bỏ xa đối phương. Chỉ cần hai tiểu liệt bảo an toàn chạy trốn, La Kiêu đã đạt được mục đích.

Chính là, La Kiêu tính sai.

Chạy một đoạn, La Kiêu nghĩ, hẳn cũng mệt rồi đi?

Kết quả Áo La Tư vẫn còn đuổi theo.

Lại thêm một đoạn, La Kiêu nghĩ, lúc này hẳn phải mệt rồi đi?

Kết quả Áo La Tư vẫn còn đuổi theo.

Lại tiếp tục chạy một đoạn, bản thân La Kiêu cũng bắt đầu cảm thấy mệt, bình thường sư tử bảo trì tốc độ này chạy một khoảng thời gian dài như vậy đã sớm sùi bọt mép, thở hồng hộc, con sư tử đực chẳng lẽ không thấy đuổi sức chút nào sao?

Kết quả Áo La Tư vẫn như cũ uy phong lẫm lẫm xông tới.

La Kiêu phẫn nộ, một con sư tử đực có sức chịu đựng bền bỉ như vậy, vì cái gì a? !

Miệng vết thương chỉ mới khép lại không lâu, thể lực La Kiêu vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, vừa sợ lại vừa chạy lâu như vậy, thể lực La Kiêu rõ ràng đã có chút chống đỡ hết nổi, đang định tăng tốc phát cuối cùng bỏ xa Áo La Tư nhưng không ngờ đối phương cũng nhìn thấu ý đồ của cậu, đột nhiên tăng tốc, hung hăng quơ vuốt chụp La Kiêu bổ nhào xuống đất.

Nhìn cái mồm há to phía trên, La Kiêu chỉ có một ý niệm trong đầu: không thể chết như vậy! Cậu còn con nhỏ! chính là, cậu hiện giờ nên làm cái gì bây giờ? Chưa bao giờ nghe nói sư tử sẽ thả kẻ săn mồi cạnh tranh bị nó tóm được.

Áo La Tư giờ phút này cũng đã sức cùng lực kiệt, truy một con liệt bảo quả nhiên không phải chuyện sư tử nên làm! Đang định một ngụm cắn chết La Kiêu bị đè chặt dưới móng vuốt thì lại phát hiện bộ dáng con liệt bảo này nhìn mình có chút không đúng, rõ ràng không giống những kẻ đã từng bị mình cắn chết.

“Này, ngươi không sợ sao?” Áo La Tư đột nhiên nói chuyện, hai con sư tử đực trẻ tuổi bị nó đuổi đi lần trước cũng không trấn định thế này trước mặt nó, con liệt bảo này chẳng lẽ không sợ nó sao?

“Sợ.” La Kiêu tận lực rút móng vuốt, mặc kệ con sư tử đực này vì sao không lập tức cắn chết cậu, có thể tranh thủ thời gian tìm kiếm cơ hội chạy trốn: “Bắt quá trước khi chết, ta có một thắc mắc.”

“Cái gì?”

“Sức chịu đựng của ngươi sao lại tốt như vậy?” Cho dù là loại tiến hóa thì chênh lệch cũng quá nhiều đi? Chẳng lẽ sư tử tiến hóa sẽ cường hãn tới mức độ này? Rất nghịch thiên a!

“Đương nhiên!” Áo La Tư ngẩng đầu, lông mày rậm rạp bị gió thổi tung, có vẻ dị thường uy vũ: “Ông đây có mười hai bà vợ, vào thời điểm động dục hằng năm, nếu sức chịu đựng của ông không tốt thì làm sao ứng phó nổi? Ông mới không để những tên khác có cơ hội lợi dụng sơ hở!”

Quá quác...

Trên đỉnh đầu La Kiêu bay qua một đàn quạ đen.

Sự tình còn có thể giải thích như vậy sao?

Áo La Tư tựa hồ rất kiêu ngạo về việc này, thả lỏng cảnh giác, sự thực thì đối với một con liệt bảo bị đặt dưới móng vuốt mình, nó cũng không cần cảnh giác nhiều. Nhưng La Kiêu không giống, cậu xem xét chuẩn

cơ hội liền vùng một vuốt tới mũi Áo La Tư, lúc Áo La Tư ăn đau liền vùng hai chân đạp thẳng lên nơi yếu ớt nhất của tất cả nam nhân!

Quả nhiên rất hữu hiệu, Áo La Tư theo bản năng thối lùi ra phía sau, tới bây giờ nó chưa từng bị công kích kiểu này, hoặc nên nói là chưa từng gặp qua con liệt báo nào âm hiểm tới vậy! La Kiều nhân cơ hội thoát khỏi Áo La Tư, biến về hình người, cầm lấy một tảng đá bổ nhào lên lưng Áo La Tư, gior tảng đá muốn đập xuống. Cậu thực hi vọng trong tay mình là một tảng đá cứng ngắc!

Nhưng Áo La Tư không phải đám linh dương La Kiều sẵn trước đó, nó lập tức phát hiện ý đồ của La Kiều, trở mình lăn xuống đất, nếu không phải La Kiều trốn nhanh thì rất có thể bị cơ thể khổng lồ của Áo La Tư đè thành thịt vụn. Lúc La Kiều nhảy ra xa, Áo La Tư cũng bắt đầu biến hóa. Sư tử cường tráng biến thành một nam nhân cao lớn mạnh mẽ, làn da màu mật ong vậy chặt cơ thể trắng kiện, thân hình rắn rỏi hết như được điều khác tràn ngập hương vị nam nhân. Bên dưới ánh mắt vàng ươm thâm thúy là cái mũi cao thẳng cùng đôi môi dày. Sợi tóc màu vàng nhạt xõa tung trên tấm lưng dày rộng, nếu nói Mạt Sâm là loại tinh xảo tao nhã giữa xinh đẹp cùng nhanh nhẹn, thì áo La Tư thuộc về loại tràn ngập dã tính cùng xâm lược giữa tuấn mỹ cùng cường hãn.

Áo Lá Tư xoa xoa mũi, không có hảo ý đảo mắt nhìn toàn thân Là Kiều, một con liệt báo được tiến hóa, quả nhiên rất được, đầu lưỡi đỏ hồng liếm liếm cánh môi: “Thật không tồi...”

La Kiều bị đối phương nhìn tới mức lông tóc toàn thân đều dựng đứng, vô thức lùi ra phía sau vài bước, cân nhắc so sánh một phen, sau đó phát hiện vô luận là hình thú hay hình người cậu cũng không phải đối thủ của con sư tử được trước mặt, hoàn toàn giống như tuyển thủ quyền anh hạng nhẹ và hạng nặng, kém quá xa!

Các con trai, ba ba thực xin lỗi, hôm nay có thể ba ba sẽ chết ở đây...

Nhưng lời nói kế tiếp của Áo La tư lại làm sắc mặt La Kiều càng khó coi hơn: “Lại đây, nằm úp sấp xuống.”

Dựa vào cái gì? !

“Nghe lời thì ông đây tiền *** hậu sát, cho người chết thoải mái một chút, không nghe lời thì ông liền giết trước ăn sau!”

Meo meo!

La Kiều suýt chút nữa phun ra một ngụm máu tươi.

“Ta là liệt báo, là được!”

“Biết a.” Áo La Tư giật giật cổ tay: “Kia có liên quan gì? Nguyên thủy thì không được nhưng tiến hóa thì được nha, rất tiện.”

Nói đơn giản thì bảo một con sư tử được năm, sáu trăm cân đè một con liệt báo chưa tới một trăm cân thì thuần túy là không thể tin nổi. Nhưng nếu là loài tiến hóa đã biến đổi hình thái... thì rất thuận tiện.

Sự tình làm sao lại phát triển tới mức quỷ dị thế này?

La Kiều vô cùng khó hiểu.

Áo La Tư mất kiên nhẫn, phát ra một tiếng gầm, nhào về phía La Kiều.

Tiếng gầm của Áo La Tư truyền đi rất xa, ý tứ của nó rất đặc biệt, nhóm sư tử cái trong trung tâm lãnh địa cơ hồ lập tức dựng thẳng lỗ tai. Con sư tử được không biết tiết tháo này chẳng lẽ lại tính toán đi ăn vụng?

“Đề Ny, La Sa, Sa Na, Nhạc Mỹ, các người đi xem thử. Nếu Áo La Tư không cho chúng ta một lời giải thích tốt...” Đề Na đang dùng cái đuôi bồi nhóm tiểu sư tử chơi đùa, ánh mắt bất chợt hiện lên một tia lạnh lẽo.

Mụ mụ của Đề Ny cùng Đề Na là chị em ruột, lúc Áo La Tư giết chết sư vương tiền nhiệm, tiếp quản sư đàn, mụ mụ, còn có em gái song sinh đang mang thai cùng sáu tiểu sư tử đã rời đi. Lúc vương vị thay đổi, đây là biện pháp duy nhất có thể để nhóm tiểu sư tử sống sót. Nếu nhóm tiểu sư tử tiếp tục ở lại sư đàn, kết cục duy nhất chính là bị Áo La Tư giết chết. Đề Ny không hề vì thế mà oán hận Áo La Tư, sư tử được hùng mạnh có thể vì sư đàn cung cấp sự bảo hộ mạnh mẽ nhất cùng gen tốt nhất, Đề Ny vì Áo La Tư sinh

ra bốn tiểu sư tử, trong đó một con đã chết non khi mới được hai tuần tuổi, còn ba con còn lại hiện giờ được sư đàn chăm sóc rất tốt.

Nhóm sư tử cái trong đàn đều có quan hệ huyết thống, bọn nó có chung một chồng nhưng không hề ghen tị nhau. Nhưng bọn nó tuyệt đối không để sư tử cái khác mơ ước chồng mình. Nói trắng ra là nước phù sa không chảy vào ruộng người đứng, cũng quan hệ tới mặt mũi của chính mình! Mười hai con sư tử cái đang lúc tráng niên còn giữ được sư tử đực, nếu truyền ra ngoài ngày cả thỏ đá cũng sẽ cười nhạo bọn họ!

Bốn con sư tử cái đứng lên, để nhóm tiểu sư tử lại cho những con sư tử cái khác trong đàn chăm sóc, nhìn nhìn nhau sau đó chạy về phía Áo La Tư vừa phát ra tiếng rống.

Giờ phút này Áo La Tư vẫn chưa biết, nó vì một phút sơ ý đã rước lấy một mối phiền phức lớn, nếu nó không thể giải thích rõ ràng với những bà vợ của mình thì ngày tháng kế tiếp của nó tuyệt đối sẽ rất gian nan...

END 6. Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Lúc bốn con sư tử cái đuổi tới nơi, La Kiều đã bị Áo La Tư áp xuống đất, sức mạnh đáng sợ làm cậu cơ hồ không thể nhúc nhích. Bàn tay to mạnh mẽ kia cơ hồ sắp niết gãy cả xương cốt trên người cậu.

“Áo —— La —— Tư ——”

“Rống!”

Tiếng sư tử gầm giận dữ truyền tới, theo thân ảnh bốn con sư tử cái xông vào tầm mắt, chân trời đột nhiên xẹt qua một tia chớp sáng ngời, tiếng sấm đình tai nhức óc báo hiệu một cơn bão sắp ập tới.

Áo La Tư nghe thấy tiếng sư tử gầm, có chút cứng ngắc quay đầu lại, nhìn bốn con sư tử cái hùng hổ đi về phía mình, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

“Hi, Đề Na, Sa Na, La Sa, Nhạc Mỹ thân ái, các người đang đi săn sao?”

“Đi săn?”

Bốn con sư tử cái dáng người nóng bỏng tính cách nóng nảy nhìn Áo La Tư cùng La Kiều đang bị nó áp trên cỏ, đồng thời hừ một tiếng.

“Áo La Tư, đây là chuyện gì? Người tốt nhất phải giải thích rõ ràng cho chúng ta, nếu không bà đây sẽ cắn rụng tiểu xx của người! Rống!”

Sa Na giận dữ gầm lên, bốn con sư tử cái lập tức vây quanh Áo La Tư cùng La Kiều, Áo La Tư có chút hoảng hốt, nó vốn chỉ muốn tìm vui một chút, đồng thời giải quyết tình tự buồn bực ban nãy, nào biết nhóm sư tử cái nhanh như vậy đã biết tin mà chạy tới.

“Thân ái, ta có thể giải thích...”

“Giải thích?” Đề Nỵ vươn móng chỉ chỉ La Kiều bị áp trên mặt đất: “Giải thích cái gì? Giải thích con liệt báo đực tiền hóa này xinh đẹp hơn chúng ta, trẻ hơn chúng ta, có lực hấp dẫn hơn chúng ta sao?”

“Không, thân ái, không phải vậy!”

“Rống!” Nhạc Mỹ nhào tới quất một móng vuốt, mặt Áo La Tư bị đánh nghiêng qua một bên, may mắn nó vẫn nhớ phải thu hồi móng vuốt sắc bén, không để chồng mình bị hủy dung: “Không phải loại nào? ! Lúc ta tìm người *** người luôn ra sức từ chối, không tới ba ngày chân đã mềm nhũn! Có phải đem hết tinh lực tiêu phí trên người nó hay không? !”

“Hiểu lầm, thực sự là hiểu lầm!” Áo La Tư cảm thấy mình thực sự oan uổng, lúc ấy sư tử cái trong sư đàn tập thể động dục, nó cơ hồ bận ngày bận đêm, chân có thể không mềm sao? Kiên trì ba ngày đã thực khí phách rồi a?

“Hiểu lầm? Hiểu lầm người chỉ đề lên người nó? ! Chúng ta đều thấy tận mắt!”

Áo La Tư bị bốn con sư tử cái vây công, hết đường chối cãi, sư tử cái giận tới đỏ mắt gầm rú vung móng vuốt, Áo La Tư chỉ có thể khôi phục thành sư hình, thân thể cao lớn đủ để tạo thành uy hiếp cho nhóm sư tử cái trong cơn giận dữ. Trước kia chiều này rất hữu dụng, nhưng hôm nay thì không.

Chỉ vì nó thật sự cũng không tốt lành gì, đây cũng không phải lần đầu tiên bị nhóm sư tử cái bắt tại trận. Đề Na phái bốn con sư tử cái này ra ngoài tìm nó, đơn giản vì giá trị vũ lực của bốn cô nương này tuyệt đối không thấp, cho dù là Áo La Tư cũng rất khó chiếm được ưu đãi trong tay bọn nó. Thực tế thì Áo La Tư cũng không có khả năng thực sự đánh một trận với vợ mình, sư tử đực sẽ không làm vậy.

Tiếng gầm rống của năm con sư tử xen lẫn tiếng sấm cùng tia sét chớp lóe đánh tan tầng mây, La Kiều tận lực đề thấp cơ thể, lúc Áo La Tư không rảnh bận tâm tới mình thì lén chuồn ra khỏi vòng vây sư tử cái chuồn ra ngoài. Cậu không dám quay đầu lại, sợ mấy con sư tử cái buông tha chồng mình mà tìm tới cậu gây phiền toái.

Cám ơn trời đất, giờ phút này bốn con sư tử cái chỉ thăm nghĩ hung hăng dạy dỗ ông chồng lẳng nhăng của mình một phen, về phần La Kiều thì may mắn tránh được một kiếp.

La Kiều giờ phút này thực lòng ca ngợi nhóm sư tử cái nhìn thấu sự việc, so với ngọc trai còn sáng hơn!

Hạt mưa từng giọt từng giọt nhiều xuống, đan vào nhau thành một màn mưa trắng xóa. Màn mưa làm con đường trước mặt trở nên mơ hồ. Trong cơn mưa này toàn lực chạy trốn là một chuyện vô cùng ngu xuẩn. Nhưng La Kiều không rảnh bận tâm, hiện tại cậu đang chạy trốn chết. Cậu chỉ có thể không ngừng cầu nguyện năm con sư tử kia cứ đánh nhau túi bụi, không có con khác tới khuyên can, như vậy cậu có thể chạy thoát.

Mà sự thực thì quả thực cũng không có ai vì sư tử khuyên can, nhất là tình huống vợ chồng đánh nhau này. Trong sư đàn, hết thấy tranh chấp đều dựa vào vũ lực giải quyết. Đừng nhìn bộ dáng uy phong lẫm lẫm của sư tử đực thống trị sư đàn. Trên thực tế, người thống trị thật sự của sư đàn là sư tử cái. Bọn nó phụ trách đi săn cùng nuôi dưỡng ấu tử, mà sư tử đực nói thẳng ra thì bất cứ lúc nào cũng có thể bị đối thủ cạnh tranh có sức mạnh đuổi đi. Nhưng đối với sư tử đực trong đàn, nhóm sư tử cái tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho sư tử đực có hành vi lẳng nhăng bên ngoài...

Áo La Tư quả thực là xúi quẩy, vì một lần phong lưu chưa thực hiện được mà chọc giận bốn con sư tử cái, nó không có khả năng thực sự động thủ với vợ mình, chỉ có thể tận lực né tránh quyền đâm cước đá của các bà vợ, nhưng vẫn như cũ bị đánh tới mặt mũi bầm dập.

Đợi tới lúc năm con sư tử bình tĩnh trở lại, La Kiều đã sớm không thấy bóng dáng.

Mưa rất lớn, La Kiều chạy trốn trong mưa, da lông đã ướt đầm, thể lực không ngừng xói mòn, cậu lạnh tới phát run. Cậu không dám lập tức trở về gò mối tìm hai tiểu liệt báo mà lảo đảo một vòng trên thảo nguyên, lúc chắc chắn không có sư tử đuổi theo phía sau mới quay đầu chạy về gò mối.

Hai tiểu liệt báo đang trốn trong gò mối, mưa cùng hơi lạnh làm bọn nó co thành một đoàn.

La Thụy tựa vào người La Sâm, bất an nói: “Anh trai, ba ba sao vẫn chưa trở về?”

“Ba ba rất lợi hại, không có việc gì đâu!”

La Sâm vẫn luôn an ủi La Thụy như vậy, sự thực thì nó cũng đang tự nói với chính mình.

Bọn nó chỉ mới năm tháng tuổi, không còn là ấu tử cái gì cũng không hiểu khi mẹ vừa mới mất đi. Hai tháng nay La Kiều mang theo bọn nó, La Sâm cùng La Thụy trưởng thành rất nhanh. Bọn nó thoát nhìn vẫn thích vui đùa như những ấu tử khác, nhưng cũng rất hiểu chuyện.

Bộ dáng La Kiều bị sư tử tập kích bị thương lần trước khắc sâu trong đầu bọn nó, vĩnh viễn không thể quên được. Trên thảo nguyên tàn khốc, nhóm ấu tử chính là dựa vào trí nhớ của mình mà dần dần trưởng thành,

như thế sau khi rời mù mù mới có thể sống sót.

Hai tiểu liệt báo lẳng lẳng nhìn về phía trước, không ngừng cầu nguyện, hi vọng ngay sau đó thân ảnh quen thuộc sẽ đột nhiên xuất hiện trước mặt, ôm mình vào lòng, liếm khô da lông ướt sũng của mình, kể cho mình nghe những câu chuyện xưa mới mẻ thú vị...

Bóng đêm buông xuống, mưa vẫn không ngừng. Tiếng sấm khủng khiếp quen thuộc lần nữa vang lên, La Sâm cùng La Thụy nằm dưới gò mối, không dám ngủ, cũng không dám phát ra bất cứ âm thanh nào. Nghĩ tới những bụi gai La Kiều bố trí quanh gò mối làm hai tiểu liệt báo cảm thấy an toàn. Rời khỏi La Kiều, mỗi giây mỗi phút bọn nó sống sót đều là kì tích.

Đột nhiên, một tiếng kêu quen thuộc truyền vào tai nhóm tiểu liệt báo. La Sâm cùng La Thụy lập tức bật dậy, nhìn về hướng phát ra âm thanh.

“Là ba ba! Ba ba!”

Nhóm tiểu liệt báo cơ hồ gào khóc nhào về phía La Kiều, lần lượt cọ cọ bên chân La Kiều.

Mưa vẫn rơi như trước, La Kiều không dám để hai tiểu liệt báo dầm mưa quá lâu, âm thanh của bọn họ có thể đưa tới đám linh cầu hoặc sư tử.

“Mau trở về.”

La Kiều ngậm La Thụy, La Sâm theo sát bên người cậu. Ba cha con trở lại gò mối, La Kiều xem xét tình huống hai tiểu liệt báo, xác định bọn họ không bị thương mới thở phào.

Cậu rất lo lắng. Hai lần thất lạc tiểu liệt báo, suýt chút nữa bị Áo La Tư giết chết, La Kiều nhớ lại mà đổ mồ hôi lạnh.

Hai lần có thể chạy thoát đều dựa vào vận may.

Trước mặt sư tử, liệt báo trừ bỏ tốc độ thật sự không có bất cứ ưu thế nào.

Mạnh được yếu thua, chỉ có thích nghi mới có thể sinh tồn.

La Kiều sâu sắc cảm nhận được hàm nghĩa những lời này. Nếu không thể thích nghi hoàn toàn với hoàn cảnh này, cậu rất có thể sẽ trở thành vật hi sinh cho quy tắc tự nhiên ở nơi này, cậu tuyệt đối không cần như vậy!

La Kiều liếm da lông bị mưa làm ướt nhẹp của La Sâm cùng La Thụy, hai tiểu liệt báo lo lắng nhìn cậu, La Sâm còn cố ý nhìn chân sau cùng đuôi La Kiều.

“Ba ba, người không bị thương chứ?”

“Không có.” La Kiều nằm nghiêng xuống, để La Sâm cùng La Thụy áp lên bụng mình, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm hai tiểu liệt báo.

“Kia, ba ba đánh bại sư tử sao?”

La Thụy ngẩng đầu nhìn La Kiều, ánh mắt màu hổ phách lóe lên quang mang mong chờ, dị thường chọc người ta yêu thương.

Trời ạ...

La Kiều bị vấn đề của La Thụy ghen một chút, đánh bại sư tử?

Bất đắc dĩ nhớ tới con sư tử vô sỉ cùng cường hãn kia, La Kiều chỉ có thể gượng gạo chuyển đề tài. Cậu không thể nói mình thừa dịp sư tử cái đánh nhau với sư tử đực mà chuồn đi đi, tuy đây là sự thật, nhưng trước mặt con trai nói ra cũng quá mất mặt. Nam nhân rất sĩ diện, La Kiều cũng không ngoại lệ. Lại nói tiếp, trước khi gặp Áo La Tư chỉ ăn được một con lợn Warthog, La Kiều vốn định trước khi trời tối đen sẽ bắt một con linh dương nhỏ hay thỏ hoang này nọ, không ngờ kế hoạch lại bị Áo La Tư phá hỏng.

“Con trai, có đói bụng không?”

“Một chút...”

La Sâm cùng La Thụy đã hoàn toàn trầm tĩnh lại. Ba ba không bị sư tử giết chết, cũng không bị thương, hiện giờ đang ở ngay bên cạnh bọn nó! Hai tiểu liệt báo chỉ cần ở bên La Kiều thì sẽ không lo lắng bất cứ chuyện gì nữa. La Kiều hỏi bọn nó có đói bụng không thì liền trả lời.

Tuy liệt báo cơ bản chỉ đi săn vào ban ngày, đó là vì tránh né sự cạnh tranh của kẻ săn mồi hoạt động về đêm như sư tử, linh cẩu cùng hoa báo, nhưng ngẫu nhiên đi săn ban đêm cũng không phải chuyện kinh ngạc gì. Có vài con liệt báo ngược lại lại càng thích săn đêm, chỉ cần có thể tránh những kẻ săn mồi khác thì không có gì nguy hiểm.

La Kiều nhìn sắc trời, mưa đã nhỏ dần, bóng đêm không hề ảnh hưởng tới thị lực của liệt báo. Nghĩ nghĩ, La Kiều vẫn quyết định tìm chút gì đó lấp bụng tiểu liệt báo cùng bản thân. Bị Áo La Tư túm được, lại chạy trốn trong mưa, con lợn Warthog ăn trước đó đã sớm tiêu hóa sạch sành sanh.

Đi săn ban đêm, La Kiều không thể để hai tiểu liệt báo ở một mình. Cậu mang theo hai tiểu liệt báo rời khỏi gò mồi, đi tới một rừng cây hộc khá quen thuộc. Sư tử săn đêm rất hiếm khi tới đây, bọn nó vào lúc giữa trưa mới tới đây tìm một chỗ râm mát ngủ trưa. Về phần sư đàn Áo La Tư thì bọn nó càng thích ở vùng trung tâm lãnh địa, nơi đó có một rừng cây keo rất lớn, La Kiều từng nghe nói qua, rừng keo ở một số nơi còn gọi là rừng sư tử. Đủ thấy được sư tử rất thích ở đó.

Vận may của La Kiều không tồi, ở rừng cây hộc cậu phát hiện một con linh dương đầu bò cái. Nó nằm trên mặt đất khô sỏi kêu rên, nó khó sanh, tiểu linh dương đầu bò trong sản đạo đã rất lâu, đã mất đi cơ hội sống sót.

Mùa mưa còn hai tháng nữa sẽ kết thúc, con linh dương đầu bò cái này sinh sản không đúng lúc, hiện giờ còn gặp phải tình huống này, nó cơ bản không thể sống sót qua đêm nay.

La Kiều không có khả năng từ bỏ cơ hội tốt như vậy. Cậu quan sát xung quanh, xác định không có kẻ săn mồi nào khác mới bảo tiểu liệt báo đứng im ở đây, bản thân thì cầm một tảng đá, im lặng không tiếng động tiến tới phía sau con linh dương đầu bò cái, lúc nó phát hiện La Kiều lại không còn sức lực đứng dậy, cậu liền hung hăng đập nát đầu linh dương đầu bò.

Liếm vết máu trên tay cùng cánh tay, nhìn tiểu liệt báo nhảy nhót xung quanh xác linh dương đầu bò cái, La Kiều đột nhiên nhận ra một vấn đề nghiêm trọng, cậu lại quen thói lựa chọn biện pháp giải quyết nhanh gọn nhất, vừa nãy con linh dương đầu bò cái này căn bản không thể làm cậu bị thương, vì cái gì cậu không cắn cổ nó? !

Tiểu liệt báo đối với kỹ xảo đi săn đã phát sinh lệch lạc, cậu phải sớm nghĩ biện pháp sửa chữa lại suy nghĩ của đám nhỏ...

Bất quá, nhìn ánh mắt lóe sáng của hai tiểu liệt báo, La Kiều sờ sờ mũi, quên đi, chuyện này tạm gác lại. Vẫn nên ăn cơm trước đã.

La Kiều căn bản không thể tha nổi một đầu linh dương đầu bò cái trưởng thành, hai tiểu liệt báo cũng không giúp được. Ba cha con chỉ có thể lập tức bắt đầu ăn. Bọn họ cũng không có khả năng ăn sạch con linh dương đầu bò này, phần lớn con mồi vẫn bị vứt bỏ.

La Kiều từng bắt được ấu tể của linh dương đầu bò, nhưng đây là lần đầu tiên ăn linh dương đầu bò trưởng thành, lại nói tiếp, trong số con mồi cậu bắt được vẫn là linh dương chiếm đa số, nhất là linh dương gazen.

Hai tiểu liệt báo ăn tới mức không thèm ngẩng đầu lên, La Kiều không thể làm vậy, thỉnh thoảng cậu lại ngẩng đầu quan sát xung quanh, mùi máu tươi sớm muộn cũng đưa tới những kẻ cướp giật, bọn họ phải nhanh chóng ăn no.

Nhưng thần may mắn vẫn không để tâm tới La Kiều, mùi máu đưa tới một vị khách không mời mà tới, nó từ một cây sung ở xa xa nhảy xuống, xuyên qua bụi cỏ, thông thả, yên lặng tiếp cận La Kiều cùng tiểu liệt báo.

Bản năng La Kiều đã nhận ra nguy hiểm, nhưng lại không phát hiện nguy hiểm phát ra từ nơi nào, cậu lập tức gọi hai tiểu liệt báo, cảnh giác nhìn xung quanh. Rốt cuộc, trong bụi cỏ truyền tới vài tiếng vang nhỏ, một con hoa báo đực trưởng thành thể trạng cường tráng xuất hiện trước mặt La Kiều.

END 7. Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Cái gọi là ngày xui rủi nhất trong năm chính là tình huống này đi?

La Kiêu nhìn chăm chăm hoa báo trước mặt, đây không phải lần đầu tiên cậu gặp hoa báo. Trước đó cũng từng có hoa báo khác cướp con mồi của cậu, nhưng bọn nó đều là loài nguyên thủy. Bọn nó chỉ muốn cướp con mồi, về phần La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo, chỉ cần không phản kháng thì cơ bản không nguy hiểm tính mạng.

Nhưng con hoa báo trước mặt không giống, nó cũng là loài tiến hóa như cậu!

Đây là loại trực giác trời sinh, phàm là loài tiến hóa thì lẫn nhau sẽ có một loại cảm giác vi diệu khó diễn tả. Hoàn toàn bất đồng với lúc gặp loài nguyên thủy.

Con hoa báo tiến hóa trước mắt, theo ánh mắt vàng nhạt cùng thân hình cường tráng có thể nhìn ra, nó không dễ chọc!

La Kiêu không dám hành động thiếu suy nghĩ, hoa báo so với những kẻ săn mồi khác, cơ hồ không có bất cứ ưu thế nào, luận về tốc độ không bằng liệt báo, luận sức mạnh không bằng sư tử, luôn thích độc lai độc vãng, cũng không có sức mạnh quần thể như linh cẩu. Nhưng bọn nó là thợ săn trời sinh, giỏi che dấu cùng đánh úp bất ngờ, có thể tự thân bắt được con mồi có trọng lượng gấp mấy lần bản thân. Càng đáng sợ hơn chính là bọn nó cơ hồ có thể bắt giết tất cả giống loài trên thảo nguyên. Cho dù ngay cả loài chim bay cực nhanh mà liệt báo không đuổi kịp. Ngay cả linh dương châu phi mà sư tử chán ghét hoa báo cũng có thể nhét vào miệng.

La Kiêu từng thấy qua linh dương châu phi, mùi xạ hương trên cơ thể nó đứng dưới gió mướt dậm cũng còn nghe thấy chứ đừng nói là ăn, đứng gần bọn nó một chút thôi La Kiêu đã chịu không thấu.

Nhưng hoa báo lại có thể quơ được bọn nó, hơn nữa còn ăn luôn.

Sư tử có thể dễ dàng giết chết liệt báo, nhưng rất khó thành công túm được hoa báo, đặc biệt là hoa báo được trưởng thành.

Con hoa báo trước mắt rõ ràng bị mùi máu tươi của linh dương đầu bò cái hấp dẫn tới, La Kiêu cảm thấy may mắn, ít nhất kẻ tới là hoa báo chứ không phải đàn linh cẩu.

“Có thể thương lượng một chút không?”

La Kiêu tận lực che chở hai tiểu liệt báo ở phía sau, này đã là thói quen của cậu khi gặp kẻ săn mồi.

“Này đều cho người, người chỉ cần để chúng ta đi.”

Khoảng cách của hoa báo với chính mình quá gần, hai tiểu liệt báo đã trưởng thành, La Kiêu không thể dễ dàng công bọn nó trên lưng. Giữa bị thương cùng an toàn rồi đi, La Kiêu muốn chọn về sau, nhưng điều này cần đối phương phối hợp.

Hoa báo Mông Đế lắc lắc cái đuôi, phần chóp đuôi khẽ giật giật, này cho thấy tâm tình của nó không tồi, thậm chí là có chút hưng phấn. Gần nhất nó thực sự rất nhàn chán, con mồi trong lãnh địa rất sung túc, căn bản không cần lo lắng vấn đề thức ăn, cho dù vào mùa khô, hoa báo so với những kẻ săn mồi khác vẫn tốt hơn rất nhiều. Bọn nó giỏi leo cây, đem con mồi bắt được giấu trên đó, hoàn toàn có thể nhàn rỗi ngủ nghỉ cả ngày.

Kỹ thuật đi săn của Mông Đế tốt lắm, nhưng nó cũng không cự tuyệt bữa tối miễn phí. Bất quá, so với con linh dương đầu bò trên mặt đất, hiện tại nó có hứng thú với La Kiêu hơn.

Liệt báo được tiến hóa, mang theo hai tiểu liệt báo.

Thật sự rất thú vị!

Mông Đế trước nay luôn độc lai độc vãng, tin tức trên thảo nguyên xuất hiện một con liệt báo được đặc biệt vẫn chưa lọt vào tai nó.

Mông Đế chậm rãi bước tới trước, bàn chân mềm mại dẫm lên lớp cỏ không phát ra bất cứ tiếng vang nào. La Kiêu tin tưởng, chỉ cần con hoa báo này không muốn bị phát hiện, nó hoàn toàn có thể che dấu bản thân, đánh úp bất ngờ. Nhưng nó không làm vậy, lại cố ý phát ra tiếng động để mình chú ý, đây là vì cái gì?

Mông Đế ngày càng tiến tới gần, La Kiêu vô thức lui về phía sau, nhưng cũng không dám lùi quá nhanh, nếu cậu quay đầu bỏ chạy, con hoa báo này trăm phần trăm sẽ đuổi theo. Động vật họ nhà mèo đều có tập tính ngày, ngay cả La Kiêu cũng không ngoại lệ, linh dương gazen ấu tể quỳ rạp trên mặt đất cùng thỏ hoang đang chạy trốn, trực giác La Kiêu sẽ chọn đuổi theo thỏ hoang, cậu cũng muốn tiết kiệm khí lực nhưng nó là thiên tính, cậu cũng không có biện pháp nào.

Hai tiểu liệt báo khấn trương núp phía sau La Kiêu, La Sâm muốn thăm dò nhìn một cái lại bị cái đuôi La Kiêu xoa nhẹ, lập tức thành thật nằm im một chỗ.

Rốt cục, Mông Đế đẩy nhanh cước bộ hơn, La Kiêu cảm giác được nguy hiểm, quá gần!

La Kiêu đột nhiên cúi thấp đầu, bày ra tư thế uy hiếp với Mông Đế. Thấy Mông Đế không lưu tâm, La Kiêu vung hai chân trước để làm bản thân có vẻ lớn hơn một chút, bàn chân cào trên mặt đất phát ra tiếng vang, ý đồ uy hiếp con hoa báo này đừng tiến tới gần hơn.

Uy hiếp tựa hồ có hiệu quả, Mông Đế dừng bước, La Kiêu lén lút thở phào một hơi.

“Người cũng là loài tiến hóa đúng không? Ta chỉ muốn mang đám nhỏ rời đi, con mồi này đều để lại cho người. Con linh dương đầu bò cái này rất lớn, cũng đủ để người ăn một tuần.”

Tầm mắt Mông Đế lơ đãng đảo qua con linh dương đầu bò, cuối cùng vẫn vòng quanh La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo.

La Kiêu bị đối phương nhìn tới rợn da gà, cho dù là lúc bị sư tử nhìn chăm chăm cũng không phát sinh cảm giác này. Ánh mắt vàng nhạt, đồng tử màu đen cất giấu một hơi thở kì lạ mà thần bí.

“Ta chỉ muốn nhìn một chút.”

Mông Đế rút cuộc mở miệng, âm thanh trầm thấp mang theo từ tính, bất đồng với Mạt Sâm trong trẻo cùng Áo La Tư hùng hậu, nghe vào tai giống như một cơn gió nhẹ thổi qua bộ lông, làm người ta sinh ra cảm giác tê dại.

La Kiêu không thể khống chế run cả người, ngừng! Cậu không phải kẻ cuồng giọng nói.

Bất quá, con hoa báo này nói nó muốn nhìn một chút, nhìn cái gì?

Thấy bộ dáng khó hiểu của La Kiêu, Mông Đế liền dùng hành động giải thích cho La Kiêu biết nó muốn nhìn cái gì.

Hành động của hoa báo quá mau lẹ làm La Kiêu không kịp phòng bị, bất ngờ bị đối phương bổ nhào xuống đất, hai tiểu liệt báo kích động kêu lên lại bị ánh mắt Mông Đế đảo qua làm sợ tới mức không dám lên tiếng, bản năng muốn chạy trốn nhưng lại cố kiềm chế, ba ba của bọn nó vẫn còn ở nơi này!

La Kiêu lại bất chấp, cậu dùng móng vuốt chụp lấy cái chân Mông Đế đang đè cơ thể mình, móng vuốt bấm vào da lông đối phương, sau đó hướng về phía hai tiểu liệt báo kêu lên: “Chạy mau!”

La Sâm cùng La Thụy lắc đầu, đứng tại chỗ không nhúc nhích. Trong đêm, cho dù bọn nó trốn thoát khỏi con hoa báo này cũng rất có khả năng sẽ đụng phải linh cẩu, sư tử, còn không bằng ở cùng một chỗ với ba ba!

“Ba ba, chúng ta không đi!”

“Ba ba...” La Thụy rút cuộc gào khóc: “Ta cùng một chỗ với ba ba! Người ăn ta đi, đừng ăn ba ba!”

Trên mặt La Kiều thoáng nhảy ra ba lần hắc tuyến, nên nói cậu giáo dục thành công hay thất bại hoàn toàn a?

Loại tinh thần quên mình vì người thế nhưng lại xuất hiện trên người liệt báo, một kẻ săn mồi? !

Nếu có thể thành công thoát hiểm, cậu nhất định phải hung hăng đánh mông hai tiểu liệt báo!

Phải hung hăng...

Được rồi, cậu luyện tiếc...

Mông Đế căn bản không thèm để ý cái chân bị La Kiều bấu, nếu nó muốn có thể dễ dàng gãy ra. Trước mặt hoa báo được trưởng thành, thể trọng cùng sức lực của liệt báo thực sự chẳng là gì.

“Ta có nói muốn ăn các người sao?” Mông Đế thấp giọng than thở một câu, sau đó nói: “Ta chỉ tò mò, muốn nhìn một chút thôi.”

Vừa nói vừa lật người La Kiều bị mình đè trên mặt đất lại, móng vuốt áp lên cái bụng mềm mại của La Kiều, cúi đầu nhìn phần giữa hai chân cậu: “Đúng là giống đực a.”

La Kiều thực sự phần nộ a, đừng có đùa giỡn lưu manh như vậy chứ!

Loài tiến hóa trên thế giới này bị sao vậy? Sư tử cũng vậy, hoa báo cũng thế! Có còn để liệt báo sống không a? !

Khống chế không được hai chân đạp một cú lại bị dễ dàng né tránh. La Kiều nhanh chóng xoay người đứng lên, kẹp chặt cái đuôi, hướng về phía hoa báo thấp giọng rít gào.

“Có cần dữ vậy không?” Mông Đế liếm liếm móng vuốt: “Ta chỉ nhìn một cái mà thôi, cũng không làm gì người.”

Thấy La Kiều vẫn mang bộ dáng lửa giận ngút trời, Mông Đế dần dần thu hồi thần thái nhàn nhã, ánh mắt vàng nhạt hiện lên quang mang khát máu của kẻ săn mồi.

Xem bộ dáng có vẻ chuẩn bị đánh nhau với mình?

Con liệt báo này thực sự rất thú vị...

END 8. Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

La Kiều cùng hoa báo Mông Đế đang giằng co thì bị một vị khách không mời đánh gãy.

Kẻ tới là một con linh cẩu nâu đực. Bởi vì sư đàn Áo La Tư tận lực bắt giết cùng xua đuổi linh cẩu ra khỏi lãnh địa của mình nên cuộc sống của đàn linh cẩu đốm trên thảo nguyên dị thường gian nan, số lượng không ngừng giảm bớt, đã rất khó tạo thành uy hiếp đối với sư đàn. Bất đồng với linh cẩu đốm sống thành đàn bị xua đuổi khỏi vùng thảo nguyên này, linh cẩu nâu thích sống một mình cùng tính thích nghi rất mạnh nên vài con vẫn có khả năng sinh tồn ở nơi này, nhưng đồng dạng cũng có chút khó khăn. Bọn nó không có bầy đàn bảo hộ, nếu tùy tiện rời khỏi nơi mình sinh ra cùng lớn lên sẽ rất dễ bị những kẻ cùng loài công kích. Ít nhất mục tiêu của bọn nó so với đàn linh cẩu đốm nhỏ hơn, chỉ cần cẩn thận trốn tránh sư đàn thì vẫn có thể sống sót.

Áo La Tư đã thống trị sư đàn này một thời gian không ngắn, tuy nó đang trong thời kì tráng niên nhưng một ngày nào đó sẽ bị một con sư tử đực trẻ tuổi cường tráng khác giết chết hoặc đuổi đi.

Nhóm linh cẩu vẫn là lần đầu tiên mong chờ sư tử đực khác đến như vậy, nhưng bọn nó hoàn toàn không ý thức được, người mới tới có khả năng tiếp tục kéo dài sự thống trị khủng bố của Áo La Tư, dù sao đối với sư đàn mà nói, thứ duy nhất có thể chống lại bọn nó là đàn linh cẩu, bọn nó trời sinh đã cho linh cẩu là kẻ

xấu xa nhất, phải tiêu diệt hoặc đuổi đi. Đây cũng là một trong những nguyên nhân nhóm sư tử giết chết linh cầu nhưng không ăn thịt bọn nó.

Con linh cầu nâu xuất hiện trước mặt La Kiều tên là Ban Khắc, nó đã được ba tuổi, đối với linh cầu đực mà nói đã có thể xem là người trưởng thành. Nhưng nó muốn tìm kiếm bầu bạn trên thảo nguyên này cũng không dễ dàng, sư đàn Áo La Tư thống trị một khu vực rộng lớn, đối với linh cầu mà nói, hiện giờ nó không phải nơi tốt để ổn định. Mụ mụ của Ban Khắc là loài tiến hóa, tuy bề ngoài bất đồng với nhóm mèo lớn, nhưng linh cầu cùng mèo lớn quả thực có chung một tổ tiên, bất quá nhóm mèo lớn chưa bao giờ thừa nhận linh cầu tiến hóa là ‘đồng loại’ của mình, không vì cái gì, chỉ là bề ngoài của linh cầu thực sự làm hại mắt người nhìn.

Nhóm mèo lớn luôn lấy tao nhã cùng sức mạnh để nổi danh, đặc biệt là sư tử, đối với vị ‘họ hàng gần’ linh cầu này thực sự là căm thù tới tận xương tủy.

Áo La Tư đã từng tuyên bố, nó muốn giết sạch cùng đuổi sạch tất cả linh cầu trên vùng thảo nguyên này. Cứ việc khả năng có thể nói là cực kì nhỏ bé. Nhưng với năng lực cùng thái độ của nhóm sư tử thì có thể nắm bắt chính xác.

Ban Khắc kế thừa gen của mụ mụ, nhưng nó cũng không thích dùng hình thái kia, nhóm mèo lớn vĩnh viễn chỉ biết cười nhạo nó, xua đuổi nó, còn từng muốn giết chết nó. Ban Khắc tuyệt đối không muốn như mụ mụ, bị sư tử giết chết!

Ban Khắc cũng bị mùi máu tươi trong không khí hấp dẫn tới đây, nó cẩn thận lắng nghe, không phát hiện âm thanh sư tử, ý thức được đây là một cơ hội, trừ bỏ sư tử, Ban Khắc không ngại bất cứ kẻ săn mồi nào, nhưng nó vẫn nên cẩn thận một chút. Phát hiện canh giữ bên thi thể linh dương đầu bò là một hoa báo cùng ba con liệt báo, trong đó có hai liệt báo vẫn còn là ấu tể, Ban Khắc bắt đầu cảm thấy may mắn với vận may của mình. Nó hoàn toàn không để La Kiều cùng hai tiểu liệt báo vào mắt, duy nhất có thể làm Ban Khắc chú ý là con hoa báo đực kia.

Đây là lần đầu tiên Ban Khắc gặp hoa báo đực, hành tung của bọn nó so với hoa báo cái càng bí ẩn hơn, hơn nữa rất khó đối phó. Nếu có thể, Ban Khắc cũng không muốn xung đột với con hoa báo đực này, nhưng đối với con linh dương đầu bò đã chết kia nó lại chảy nước miếng ròn ròn, tình thế bất buộc. Nó đã suốt ba ngày không ăn thứ gì.

La Kiều nhìn con linh cầu trước mặt, này không phải loài linh cầu đốm cậu biết mà một loại khác có thể hình nhỏ hơn, loại linh cầu nâu sống một mình này số lượng cũng không nhiều nhưng đồng dạng rất hung mãnh.

Này đúng là nhà dột còn gặp mưa ngẫu, La Kiều chỉ có thể cầu nguyện mục đích của con linh cầu này chỉ là con linh dương đầu bò đã chết bên kia. Hoặc là, nếu linh cầu nâu cùng hoa báo trước mắt nổi lên xung đột, cậu có thể nhân cơ hội mang theo hai đứa con chuẩn đi không?

Hoa báo Mông Đế không hề để tâm tới linh cầu Ban Khắc vừa xuất hiện, lực chú ý của nó vẫn còn nằm trên người La Kiều, thấy La Kiều tựa hồ đánh chủ ý gì đó, ánh mắt màu hổ phách trong bóng đêm ẩn ẩn lóe sáng, tần suất cái đuôi Mông Đế lay động càng nhanh hơn, cứ việc trên mặt nó không hề thay đổi chút nào.

Được rồi, yêu cầu một con hoa báo có biểu tình phong phú đúng là chuyện kì quái, về phần liệt báo Kiệt Lạc kia, hẳn có thể cho là dột biến gen.

Ban Khắc thử thăm dò bước tới trước vài bước, nó tính toán đuổi ba con liệt báo kia đi trước, nếu là trước kia, hai tiểu liệt báo cũng có thể trở thành mục tiêu của nó, nhưng hiện giờ đã có sẵn thức ăn ngon, không cần đánh chủ ý tới vật nhỏ kia.

La Kiều nhìn thấu ý đồ Ban Khắc, cậu cơ hồ rất cao hứng bị Ban Khắc xua đuổi, vô cùng cao hứng mang theo hai tiểu liệt báo chạy vào bụi cỏ. Vừa chạy vừa giả vờ quay đầu lại, cực lực làm ra bộ dáng cảm giận lưu luyến không muốn rời. Loại phương thức biểu đạt tình cảm phong phú như thế này trong giới liệt báo, có thể xem là cấp bậc ảnh đế.

Về phần hoa báo Mông Đế, nó chỉ ngồi im tại chỗ, nhìn La Kiều mang theo hai tiểu liệt báo chạy vào bụi

cổ cao cao. Nó đã nhớ kĩ mùi của La Kiều, chỉ cần nó muốn tìm, lập báo đực tiến hóa này tuyệt đối trốn không thoát.

Về phần con linh cầu đột nhiên xuất hiện gây rối này...

Mông Đế từ trên cao nhìn xuống kẻ khờ dại đang cúi thấp đầu, ý đồ dùng tiếng kêu cùng động tác uy hiếp mình, nó đứng lên, tuy không thích chọc phiền phức nhưng tên không biết trời cao đất rộng này thực sự phải bị giáo huấn một chút. Nó phải để con linh cầu này biết được, trừ bỏ sư tử, nó còn phải e ngại thứ gì!

Tối nay, Ban Khắc vì lòng lam cùng cuồng vọng của nó mà phải trả một cái giá rất lớn, tuy sức mạnh hoa báo kém sư tử, lực cắn cũng kém linh cầu, nhưng hành động lạ thường, răng nanh cùng móng vuốt sắc bén của chúng cũng là vũ khí sắc bén nhất ẩn núp trong bóng đêm.

Xương sống Ban Khắc bị cắn đứt.

Mông Đế sẽ không cắn cổ Ban Khắc, gáy cổ linh cầu chỉ có sư tử có đủ sức để một ngụm cắn đứt, Mông Đế càng thích xem kẻ dơ bẩn lam lam như rác rưởi này quay cuồng trên mặt cỏ, mãi tới lúc chết đi.

Nhìn Ban Khắc bị trọng thương cố gắng di chuyển cơ thể, tựa hồ làm vậy có thể trốn tránh khỏi vận mệnh tử vong, Mông Đế không còn hứng thú tiếp tục trò chơi này, nó đi tới chỗ thi thể linh dương đầu bò cái, nằm úp sấp xuống, trước khi sư tử tới nó cần lấp đầy bụng, phần còn lại trực tiếp vứt bỏ. Mặc dù nó có năng lực kéo cả con linh dương đầu bò này đi nhưng nó không tính toán làm vậy, rất cố sức. Trong gió đã truyền tới hương vị sư tử, hiện giờ thức ăn sung túc, Mông Đế không muốn vì vấn đề thức ăn mà xung đột với sư tử.

Sau khi Mông Đế rời đi không lâu, sư đàn đã chạy tới.

Chính là mười hai con sư tử cái cùng mười tám tiểu sư tử. Áo La Tư đi theo phía sau sư đàn, bởi vì nó không đứng đắn, sau khi bị nhóm Sa Na vây đánh lại bị tám con sư tử cái chờ sẵn hung hăng giáo huấn một phen. Hiện tại Áo La Tư vì muốn làm vui lòng các bà vợ, ngay cả đối với nhóm tiểu sư tử cũng hòa ái hơn hẳn.

Nhóm sư tử cái cùng tiểu sư tử vây tới bên cạnh linh dương đầu bò, nhóm tiểu sư tử đã ăn được thịt tươi, tuy hiện giờ vẫn còn bú sữa nhưng thiên tính của động vật ăn thịt đã bắt đầu bộc lộ.

Áo La Tư đêm nay cũng không đói, ánh mắt nó dời tới trên người Ban Khắc vẫn còn lưu lại một hơi tàn nằm trong bụi cỏ.

“Là hoa báo làm.”

Sa Na đi tới dùng móng vuốt đẩy đẩy Ban Khắc, móng vuốt sắc bén để lại vài vết cào trên người linh cầu. Áo La Tư cũng không để ý là ai làm, nó cắn một ngụm lên cổ Ban Khắc, chấm dứt thống khổ của con linh cầu.

Nhóm sư tử cái dung túng Áo La Tư, lực chú ý của nhóm tiểu sư tử hoàn toàn tập trung trên người linh dương đầu bò.

Ban đêm trên thảo nguyên, ai cũng không thể chắc chắn sẽ nắm giữ được vận mệnh của mình, kẻ săn mồi tự tin rất có thể ngay giây sau đó sẽ chết dưới răng nanh cùng móng vuốt của kẻ săn mồi khác.

Ban Khắc chính là vật hi sinh của quy tắc sinh tồn này, không phải kẻ đầu tiên, cũng không phải kẻ cuối cùng.

La Kiều mang theo hai tiểu lập báo xuyên qua bụi cỏ cao thật dài, trở về gò mồi nghỉ ngơi ban ngày. Ngày rất có thể sẽ là đêm cuối cùng bọn họ ở lại gò mồi này. Mang theo hai tiểu lập báo, La Kiều không có khả năng dừng lại lâu ở một chỗ, thường thường cứ một tuần sẽ dọn nhà một lần, nếu không, mùi của tiểu lập báo rất có khả năng đưa tới sư tử hoặc linh cầu, thậm chí là loài khỉ đầu chó có răng nanh sắc bén. Rất khó tin tưởng, lập báo thể nhưng lại e ngại khỉ đầu chó, nhưng này là sự thật, La Kiều chính mắt nhìn thấy khỉ đầu chó đực thủ lĩnh bắt được một con linh dương sừng cao ấu tể, ấu tể đáng thương cứ vậy mà bị ăn tươi nuốt sống.

Tuy bản thân La Kiều cũng là kẻ săn mồi, nhưng cậu sẽ chấm dứt sinh mệnh con mồi trước, nhưng con linh dương sừng cao ấu tể kia lại là sau một khoảng thời gian dài thống khổ mới rèn rĩ trút hơi thở cuối cùng.

Thực tàn nhẫn.

Vì sinh tồn, La Kiều chắc chắn sẽ tiếp tục không ngừng tàn sát sinh mệnh, nhưng cậu chắc chắn sẽ không dùng phương thức này để đối đãi con mồi của mình.

“Ba ba?”

La Sâm cùng La Thụy dựa bên người La Kiều, mới vừa trả qua một màn kinh hồn, hai tiểu liệt báo vẫn còn sợ hãi. Cũng may bọn họ đều đã ăn no, lại còn thành công thoát hiểm, La Kiều ở bên cạnh, tối nay bọn nó có thể an tâm ngủ một giấc.

“Àn, muốn nghe chuyện xưa không?”

“Muốn!”

Nghe thấy lời La Kiều, ánh mắt La Sâm cùng La Thụy lập tức sáng bừng, La Kiều liếm liếm La Thụy đang dựa trên chân trước mình, bắt đầu tiết mục kể chuyện trước khi ngủ.

Có lẽ vận may cùng vận xui có một chu kì nhất định.

Sau khi liên tục đào thoát khỏi móng vuốt sư tử cùng hoa báo, La Kiều rút cuộc đối vận. Những ngày tiếp theo, La Kiều cùng hai tiểu liệt báo sống rất tốt, không gặp kẻ săn mồi, lại còn có thể thuận lợi bắt được con mồi. Hai tiểu liệt báo đã được La Kiều sửa lại kỹ xảo đi săn, tuy rằng hai tiểu liệt báo vẫn chưa thực sự đi săn nhưng bọn nó có thể truy đuổi linh dương ấu tể mà La Kiều chộp được, cũng cần cố linh dương, thẳng tới khi con mồi trút hơi thở cuối cùng.

La Kiều chú ý thấy bọn nhỏ luôn bắt chước chính mình, vì thế trừ phi cần thiết cậu rất ít khi chọn dùng hình người tiến hành săn bắt. Chỉ những lúc gặp phải con mồi khó chơi mới ngẫu nhiên làm vậy.

Năng lực học tập của La Sâm cùng La Thụy rất mạnh, nhưng vẫn như cũ không nắm chắc mức độ công kích lớn nhỏ của con mồi, có một lần, hai tiểu liệt báo thế nhưng lại đánh chủ ý lên chồn mật, điều này làm La Kiều sợ tới mức lông tơ sau gáy đều dựng đứng.

Chồn mật dễ chọc sao? Thứ này ngay cả mãng xà cũng có thể giết a!

Một lần nữa nhắc nhở hai tiểu liệt báo về sự quan trọng của việc nhận diện chủng loại con mồi, La Kiều bắt đầu suy nghĩ, những liệt báo cái khác làm thế nào giáo dục đứa nhỏ? chẳng lẽ hai tiểu liệt báo cậu nuôi nằm vào hàng đặc biệt sao?

Bất quá, La Kiều cũng không có biện pháp trao đổi kinh nghiệm với nhóm liệt báo cái, một lần nọ cậu mang theo hai tiểu liệt báo xông vào lãnh địa của một liệt báo cái đang dương dục ấu tể, chờ đợi cậu tuyệt đối là một trận đòn đau.

Đã xong chương trình học đi săn hôm nay, hai tiểu liệt báo đều cảm thấy đói bụng, bọn nó bắt đầu vây quanh La Kiều, lẩn lộn lăm nũng đòi La Kiều đi bắt con mồi.

La Kiều bị manh tới chảy nước miếng ròng ròng, nhào tới xoa nắn hai đứa con một phen, định hôm nay đi tìm đàn linh dương. Không ngờ, một con nhím xông vào tầm mắt cậu.

Con nhím a...

La Sâm tò mò nhìn con nhím trước mặt: “Ba ba, thứ này có thể ăn không?”

Ăn con nhím?

Liệt báo ăn con nhím sao?

Bất quá sư tử hình như ăn được, kia liệt báo hẳn cũng có thể ăn đi.

La Kiều run run lỗ tai, nhìn hai tiểu liệt báo, con nhím tuy cả người đều là gai nhưng muốn bắt cũng không khó. Nghĩ tới hai tiểu liệt báo cũng là loài tiến hóa, có lẽ cậu cũng không cần quá câu nệ phương thức đi săn nguyên thủy, nên dạy một chút về cách sử dụng công cụ, này cũng không phải chuyện xấu.

La Kiêu căn dặn hai tiểu liệt báo chặn đường con nhím, bản thân mình thì đi tìm một nhánh cây sắc nhọn, con nhím kia không biết tai họa sắp tới, nghĩ một thân gai nhọn có thể bảo vệ mình, vì thế hướng về phía hai tiểu liệt báo diều võ dương oai.

Hai tiểu liệt báo cũng không dám tiến tới, bọn nó nhớ kĩ lời dạy của La Kiêu, chỉ cần ngăn con nhím này lại, phải cẩn thận gai của nó, đừng để bản thân bị thương.

Đợi đến lúc La Kiêu trở lại, hai tiểu liệt báo cùng con nhím vẫn còn giằng co.

La Kiêu biến về hình người, cầm nhánh cây khô trong tay, im lặng không một tiếng động nhẹ nhàng tới phía sau con nhím, lúc lực chú ý của nó bị hai tiểu liệt báo hấp dẫn liền hung hăng đâm nhánh cây vào trong cơ thể nó.

Con nhím bị đâm chết ngay tại chỗ, hai tiểu liệt báo hoan hô một tiếng, chủ động tiến tới lật ngửa con nhím lại, móng vuốt La Thụy không cẩn thận bị gai nhím đâm một chút, cũng may không bị thương.

La Kiêu kéo con nhím vào bóng râm, có tán cây che, đàn kên kên sẽ rất khó phát hiện con mồi này.

Ba cha con hiếm có dịp không bị quấy rầy giờ cơm trưa.

Hoa báo Mông Đế nằm trên cây, uể oải ngáp một cái, thu hết một màn vừa phát sinh vào đáy mắt.

Quả nhiên, con liệt báo được tiến hóa này rất thú vị a, thoát nhìn, những ngày kế tiếp của nó tuyệt đối sẽ không nhàm chán a.

END 9. Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Mùa mưa năm nay dài hơn bình thường, này đối với nhóm động vật ăn cỏ không phải tin tức tốt. Tuy không lo lắng vấn đề thức ăn, nhưng mưa liên tục làm mực nước sông dâng lên liên tục trở thành một rào cản khó có thể vượt qua trên đường di chuyển của nhóm động vật ăn cỏ.

Đàn linh dương đầu bò du mục trên thảo nguyên không thể không ngừng lại trên vùng thảo nguyên của sư đàn Áo La Tư, bao gồm cả nhóm động vật ăn cỏ đi theo đại quân linh dương đầu bò như ngựa vằn, linh dương gazen cũng bị kẹt lại. Cơn mưa liên tục cung cấp cỏ xanh tươi mới nhưng vẫn không thể trấn an tâm tình nôn nóng của bọn nó.

Liên tiếp có linh dương đầu bò cùng ngựa vằn thử băng qua sông, kết quả toàn bộ đều không thể trở lại. Ngay cả hươu cao cổ tự tin vô cùng, lúc đi tới giữa dòng sông cũng gặp phải dòng nước xiết bị ép phải lui trở về.

Rất nhiều động vật ăn cỏ ngừng lại, đối với nhóm động vật ăn thịt chính là tin tức tốt, đặc biệt là nhóm mèo lớn.

Nhóm tiểu sư tử trong sư đàn Áo La Tư được sư tử cái tỉ mỉ chăm sóc đã bình yên vượt qua cả mùa mưa, vào thời điểm này năm trước, nhóm tiểu sư tử đã bắt đầu trải nghiệm khảo nghiệm đói khát trong mùa khô, nhưng tình cảnh năm nay không tồi, nhóm sư tử cái tin tưởng nhóm tiểu sư tử trong sư đàn, ít nhất có hai phần ba có thể sống sót tới một tuổi. Nhóm tiểu sư tử sinh năm trước chỉ sống được một phần tư, cho dù nhóm sư tử cái cường hãn thế nào cũng không thể chống lại sự tàn khốc của tự nhiên. Khi mùa khô tiến đến, con mồi trong lãnh địa ít tới đáng thương, chỉ có ấu tể cường tráng nhất mới có thể sống sót trong cuộc cạnh tranh sinh tồn. Cũng không phải nhóm sư tử cái dành ít tình thương cho những đứa nhỏ yếu ớt, mà nó là phương pháp của loài sư tử, so với toàn bộ đều đói bụng, không bằng bỏ qua những đứa yếu, để những tiểu sư tử cường tráng sống sót.

Sư đàn có thể thống trị vùng thảo nguyên này mười năm như vậy chính là dựa vào loại mẫu tính ôn nhu cùng tàn nhẫn này.

Thủ lĩnh Đề Na của nhóm sư tử cái yêu thương tất cả ấu tử chào đời, nhưng nó cũng phải suy nghĩ cho cả sư đàn.

Cũng may mùa mưa năm nay khá dài, cơ thể nhóm tiểu sư tử ngày càng khỏe mạnh, tin tưởng đại đa số bọn nhỏ có thể sống sót qua mùa khô này, trở thành sức mạnh trẻ tuổi trong sư đàn. Về phần sư tử đực Áo La Tư, sự tồn tại của nó cung cấp sự đảm bảo cho sư đàn vượt qua mùa khô, một khi không có thức ăn sung túc để đi săn, như vậy những con mồi thể hình lớn như hưu cao cổ cùng trâu sẽ trở thành mục tiêu của sư tử, lúc này sư tử đực tham dự là chuyện nhất thiết.

Áo La Tư rất có trách nhiệm với chuyện này, nhóm tiểu sư tử này đều là hậu đại của nó, cho dù nó thường xuyên phát giận với bọn nhỏ nhưng cũng sẽ cố gắng hết sức để bọn nhỏ sống sót.

Sư đàn trong khoảng thời gian này rất yên ổn, làm nhóm linh cầu cả ngày luôn lo lắng đề phòng cũng thở phào một hơi.

Mùa khô sắp tới sẽ khảo nghiệm tất cả sinh vật trên thảo nguyên, bao gồm cả La Kiêu đang huấn luyện hai tiểu liệt báo kỹ xảo đi săn.

Trong khoảng thời gian này, cuộc sống của La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo rất tốt, đàn linh dương đầu bò cùng linh dương gazen có rất nhiều ấu tử, linh dương gazen trưởng thành cũng không khó bắt, ngẫu nhiên gặp vận may, La Kiêu còn có thể quơ được con mồi lớn. Nhưng linh cầu cùng kên kên luôn bất ngờ xuất hiện, ngẫu nhiên cũng sẽ đụng sư tử, điều này làm La Kiêu có chút bức bối, nhưng cũng không có cách nào. Bất quá chỉ cần cậu cùng đứa nhỏ có thể ăn no thì La Kiêu cũng không so đo nhiều, đương nhiên cậu cũng không có cách nào so đo, so với linh cầu cùng sư tử, giá trị vũ lực của liệt báo không thể xếp chung đẳng cấp.

Mỗi ngày vì hai tiểu liệt báo đi săn, cùng bọn nó vui đùa, dạy dỗ tri thức sinh tồn, hết thấy chiếm phần lớn thời gian của La Kiêu, những thời điểm khác, ba con liệt báo lấp đầy bụng không có việc gì làm sẽ tìm một nơi có tầm nhìn trống trải hoặc bóng râm, nằm úp sấp nghỉ ngơi.

La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo đều thích đứng gần gò mồi, mỗi khi La Kiêu ngồi trên gò mồi nhìn về phía xa tìm kiếm con mồi, hai tiểu liệt báo hoạt bát sẽ vây quanh cậu mà truy đuổi đùa giỡn, ngẫu nhiên sẽ chui qua giữa hai chân cậu, thân hình khỏe mạnh làm cậu có chút mất thăng bằng.

Tiểu liệt báo sáu tháng tuổi rất thích chơi đùa, điểm thay đổi duy nhất là chơi đùa ngày càng có tính mục đích, ngẫu nhiên còn có thể có chút thô bạo cùng đầy tính công kích.

Loại biến hóa này trên người La Sâm biểu hiện rõ ràng hơn, mỗi khi nó dựng đứng bộ lông, bày ra tư thái uy hiếp, La Thụy sẽ thường bị dọa, kết quả sẽ chạy tới bên người La Kiêu tìm kiếm che chở.

La Kiêu không biết nên xử lý tình huống này thế nào, trách cứ La Sâm sao? Đây rõ ràng không đúng lý lẽ. Động vật ăn thịt mà không hung mạnh thì khác gì linh dương? Như vậy, dạy La Thụy? Dạy thế nào? Tính cách đâu thể thông qua giảng dạy mà thay đổi.

La Kiêu từng hoài nghi mình xem nhầm giới tính của La Thụy, nhưng hình thể của nó cùng La Sâm có đặc thù giống đực rất rõ ràng, nhìn thế nào cũng thấy thực sự là tiểu liệt báo đực.

“Thực nhúc đầu a...”

La Kiêu hết như bất cứ người cha nào luôn nhúc đầu về vấn đề giáo dục đứa con, thực không có biện pháp. Những gia đình khác còn có mẹ mụ để thương lượng, nhưng cậu thì sao?

Bất quá, cơ thể hiện giờ của La Kiêu cũng rất trẻ. Căn cứ theo trí nhớ, liệt báo đực tiến hóa này vừa rồi khỏi mụ mụ không lâu. Có thể nói, vừa mới bị mụ mụ đuổi đi, sau lưng đã bị La Kiêu chiếm ổ, La Kiêu cũng không chiếm được bao nhiêu ưu đãi, đảo mắt đã nhặt được hai tiểu liệt báo, thành một kẻ ‘chưa lập gia đình’ đã là ba ba độc thân.

Tốt xấu gì lúc còn làm người cũng từng quen em gái, cũng nắm tay ôm eo, anh bạn bị mình chiếm thân thể cũng quá thê thảm đi. Ngay cả móng vuốt liệt báo cái cũng chưa từng sờ qua.

Không đúng! Hiện giờ cơ thể này là của cậu!

La Kiều khựng lại, trong nháy mắt hiểu ra, sống hơn hai mươi năm, bản thân chỉ chớp mắt một cái liền biến thành xử nam? Không đúng, dựa theo tình huống hiện tại thì nên nói là xử báo?

“Ba ba, người đang nghĩ gì đó?”

La Thụy chạy tới nằm úp sấp bên cạnh La Kiều, liếm liếm cằm La Kiều, vô cùng thân thiết mà cọ cọ.

Am hiểu sâu sắc ngôn ngữ cơ thể của tiểu liệt báo, La Kiều lập tức biết nhóc con này đói bụng. La Sâm nhìn thấy La Thụy làm nũng với La Kiều thì cũng chạy tới cọ cọ, cứ việc nó hiện giờ đã có bộ dáng liệt báo đực nhưng trước mặt La Kiều vẫn ngoan ngoãn hết như con mèo nhỏ.

Con trai đói bụng sẽ không còn thời gian nghĩ miên man. Móng vuốt báo mỹ nữ này nọ so với lấp đầy bụng thì chỉ là mây bay a.

La Kiều đứng lên, duỗi thắt lưng, ngáp một cái, lắc lắc đuôi nhảy lên gò mồi. La Sâm cùng La Thụy lập tức chạy theo sau.

Àn?

La Kiều hoài nghi mình xuất hiện ảo giác, cậu vừa mới suy nghĩ tới liệt báo cái mềm mại, sao tự nhiên lại nhảy ra một báo em gái thế này? Đừng hỏi vì cái gì vừa nhìn cậu đã xác định được là đực hay cái, là trực giác, trực giác đó hiểu không?

Cách La Kiều cùng hai tiểu liệt báo mấy trăm thước, một liệt báo cái trưởng thành dừng bước, đầu tiên nhìn nhìn La Kiều, tựa hồ đang suy tính gì đó, sau đó thấy hai tiểu liệt báo bên cạnh La Kiều thì sững sốt.

Con liệt báo cái này tên là Hi Đạt, đã tám tuổi, vừa sinh ba liệt báo ấu tể không lâu, nhưng lúc nó ra ngoài đi săn đã bị sư tử giết chết. Đây đã là lần thứ ba Hi Đạt dưỡng dục ấu tể, nhưng đến nay chỉ mới có một tiểu liệt báo cái sống sót tới lúc trưởng thành.

Không phải Hi Đạt không chuyên tâm, cũng không phải kỹ thuật đi săn của nó không tốt, chỉ là trong hoàn cảnh cạnh tranh sinh tồn tàn khốc, liệt báo ấu tể vốn rất khó sống sót. Bất quá lãnh địa sư đàn Áo La Tư cũng không tồi, ít nhất nơi này ít linh cẩu, giảm bớt rất nhiều uy hiếp cho tiểu liệt báo.

Nhưng cũng không phải tuyệt đối, tỷ như mẹ mẹ La Sâm cùng La Thụy chính là bị linh cẩu đực lưu lạc giết chết.

Hi Đạt có thể xác định đứng trên gò mồi kia là một con liệt báo đực, giống nó đều là loài tiến hóa, tuổi còn rất trẻ, nhưng nó cảm thấy thực giạt mình với hai con tiểu liệt báo ở bên cạnh.

Liệt báo đực tuy cũng sống theo đàn, nhưng không thể nào mang theo hai ấu tể nhỏ như vậy.

Là anh em sao? Rõ ràng không có khả năng!

Kia, là nó dưỡng sao?

Hi Đạt đột nhiên nhớ tới tin đồn nghe thấy lúc trước, có một con liệt báo đực tiến hóa dưỡng hai tiểu liệt báo. Nó nghĩ đó chỉ là chuyện đùa, không ngờ chính mình lại thấy tận mắt.

Bất quá, Hi Đạt hiện giờ không rảnh đi quản chuyện La Kiều cùng hai tiểu liệt báo, nó đi vào nơi này thuần túy vì muốn né tránh hai anh em liệt báo tiến hóa kia, con tiến hóa Kiệt Lạc kia từ vài ngày trước đã bắt đầu dây dưa theo đuổi nó. Hi Đạt tin tưởng Mạt Sâm không có hứng thú với mình, nhưng Kiệt Lạc kia lại không thể vứt bỏ được, cặp anh em kia sẽ còn đuổi theo nó, thẳng đến khi bọn họ đạt thành mong ước mới thôi.

Hi Đạt mới mất đứa nhỏ, vẫn chưa có tính toán dưỡng dục nhóm ấu tể tiếp theo.

Hi Đạt cùng La Kiều lẳng lặng nhìn nhau một hồi, cẩn thận duy trì khoảng cách, thẳng đến khi xác định song phương không có ý tiến công thì đồng thời thở phào.

La Kiều cũng không đánh dấu phạm vi lãnh địa của mình, thật sự là cậu có bóng ma với việc lưu lại mùi vị làm dấu hiệu. Mà Hi Đạt tùy tiện xông vào khu vực của liệt báo đực cũng vô cùng khấn trương.

Ngay lúc Hi Đạt tính toán lảng lạng rời đi thì hai con liệt báo đực xuất hiện. Bọn nó một đường theo mùi Hi Đạt tiến tới nơi này.

La Kiêu nhận ra bọn họ, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc. Giật mình nhớ tới Mạt Sâm từng nói qua, khu vực của bọn họ tiếp giáp với lãnh địa của Áo La Tư, chính mình hiện tại hẳn đang nằm trong khu vực này.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc cũng thấy La Kiêu, Mạt Sâm muốn tiến tới chào hỏi La Kiêu, nhưng Kiệt Lạc rõ ràng cảm thấy hứng thú với Hi Đạt hơn.

Liệt báo đực đuổi theo liệt báo cái, còn có thể vì cái gì? La Kiêu nghĩ một chút liền hiểu ra. Nhưng chuyện phát triển tiếp đó lại làm La Kiêu suy tởm chút nữa phủ định suy đoán của mình.

Hai liệt báo đực ở khoảng cách cách Hi Đạt chừng một trăm thước thì đột ngột tăng tốc, mà Hi Đạt bị đuổi theo đột nhiên nằm xuống đất, bày ra tư thế thuận theo, ngay sau đó hai liệt báo đực bắt đầu nhảy xung quanh trong tiếng kêu của Hi Đạt, động tác của Mạt Sâm rõ ràng là làm có lệ, mà Kiệt Lạc thì hưng trí bừng bừng, thậm chí còn vươn móng vuốt, ngẫu nhiên chạm vào móng vuốt Hi Đạt một chút!

Hi Đạt cũng không khách ý, thấy rõ thái độ của cặp anh em liệt báo, dứt khoát không để ý tới Mạt Sâm, trực tiếp vùng vút vừa cào vừa đá, sau đó nó đứng lên, dùng hai chân trước đẩy Kiệt Lạc, ngồi chồm hổm dưới đất kêu không ngừng.

La Kiêu nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, chẳng lẽ không phải tán tỉnh mà muốn ăn đòn sao?

END 10. Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

“Ba ba, bọn họ đang đánh nhau sao?”

La Sâm từ sau lưng La Kiêu lú đầu ra, La Thụy thì vẫn ngoan ngoãn không nhúc nhích.

“Này...”

Cậu nên trả lời thế nào?

La Kiêu ngẩng đầu nhìn bầu trời, sau một lúc lâu vẫn không nói nên lời. Đây là đặc tính chung của liệt báo hay do tính cách cá biệt? Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc tuyệt đối không có khả năng truy theo liệt báo cái một thời gian dài như vậy chỉ vì muốn đánh nhau một trận, nhưng đây là phương thức tán tỉnh sao? Xác định nếu kết thành không phải là một cặp vợ chồng bất hòa sao?

Mạt Sâm đã không còn hứng thú tham dự, nó sớm nhìn ra Hi Đạt cũng không dễ dàng tiếp nhận, tuổi của nó lớn hơn anh em bọn họ rất nhiều, hơn nữa xem tình hình có thể vừa có ấu tể không lâu, như vậy trừ phi con liệt báo cái này lập tức tiến vào thời kì động dục, nếu không Kiệt Lạc còn phải bận rộn dài dài.

Bất quá khó ở chỗ Hi Đạt cũng là loài tiến hóa, có chút bất đồng với loài nguyên thủy. Nếu nó không muốn, Kiệt Lạc cũng chỉ phí công mà thôi, cưỡng ép không phải chuyện liệt báo đực tiến hóa nên làm.

Hi Đạt vẫn như trước cùng Kiệt Lạc giằng co, Kiệt Lạc vài lần muốn tiến tới đều bị Hi Đạt tát một vuốt đẩy ra, biến thành mặt này xám tro, càng tệ hơn chính là Hi Đạt có vẻ thực sự tức giận, cũng không còn nhẫn nại nữa, không còn Mạt Sâm, Kiệt Lạc đối với nó không tính là uy hiếp quá lớn, nó trực tiếp tát một vuốt đánh Kiệt Lạc chảy cả máu mũi.

La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo nhìn không chuyển mắt, cuối cùng cho ra một kết luận, nữ tính trong giới mèo lớn, giá trị vũ lực đều có tiêu chuẩn nhất định! Tiêu chuẩn này, lực đạo này, chẳng trách nhóm liệt báo cái có thể một mình nuôi lớn đám nhỏ! Áo La Tư nhìn thấy những bà vợ của mình đều nhũn cả chân!

Kiệt Lạc chẳng thèm để ý tới cái mũi chảy máu của mình, vẫn vây quanh Hi Đạt, ý đồ dựa theo mùi mà phán đoán xem Hi Đạt có động dục hay không. Mạt Sâm lại bị hành động của Hi Đạt chọc giận, nó không cho phép bất cứ kẻ nào tổn thương anh em mình.

Mạt Sâm vốn lẳng lặng ngồi một bên đột nhiên nhảy tới, lúc Hi Đạt toàn tâm phòng bị Kiệt Lạc thì đẩy ngã đối phương xuống, móng vuốt dè trên người Hi Đạt, cúi đầu, lớp lông sau gáy dựng thẳng, phát ra tiếng gầm gừ, uy hiếp nhe nanh về phía Hi Đạt.

Hi Đạt không phản kháng, vẫn không nhúc nhích quỳ rạp trên mặt đất, bản năng cảnh báo nó con liệt báo được tiến hóa này rất nguy hiểm, Kiệt Lạc muốn *** sẽ không thực sự tổn thương mình, nhưng Mạt Sâm thì khác, nó sẽ không nường tay. Liệt báo được bị chọc giận, Hi Đạt không thể chống lại.

“Anh trai?”

Kiệt Lạc đi tới áp sát Hi Đạt, ngửi ngửi mùi vị của đối phương, Mạt Sâm nhìn cái mũi tí tách máu của Kiệt Lạc, cơn tức nhất thời tan biến hơn phân nửa, đứa em của nó là ngốc hay khờ khạo a? ! Bị liệt báo cái đánh thành như vậy mà trong đầu chỉ nghĩ tới mỗi việc kia? !

“Ba ba, con liệt báo được kia thật lợi hại, người có thể đánh lại nó không?”

La Kiều một lần nữa cảm thấy đau đầu, con trai, con là khờ hay ngốc a? Lời này có thể hỏi sao? Vô luận câu trả lời thế nào cũng không phù hợp!

Nói mình mạnh hơn Mạt Sâm? Lỡ con liệt báo được kia phần nộ muốn đánh một trận với cậu thì sao? Xét theo hình thể cùng sức mạnh, La Kiều thực sự không chiếm ưu thế.

Nói mình không đánh lại Mạt Sâm? Còn không bằng bảo con gà gô phun nước miếng vô mặt cậu!

Còn nữa, không có việc gì tự nhưng chạy đi đánh nhau với Mạt Sâm làm chi, ăn no rửng mỡ à?

Ba liệt báo khác cũng nghe thấy lời La Sâm, Kiệt Lạc xem nhẹ vẫy vẫy cái đuôi, Mạt Sâm thì không chút biểu tình nhìn về phía ba cha con La Kiều, Hi Đạt nằm trên mặt đất lại đột nhiên phát ra tiếng kêu với La Kiều.

Hi Đạt vừa lên tiếng thì cả đám liệt báo đều ngây dại. Tiếng kêu của Hi Đạt vừa phát ra hoàn toàn bắt đồng với khi nãy, hàm nghĩa của nó là một loại cầu cứu, chỉ có liệt báo tiến hóa mới hiểu được, nhưng vấn đề là loại tiếng kêu này bình thường chỉ có liệt báo cái có huyết thống mới có thể sử dụng! Là hi vọng đối phương có thể giúp mình cùng xua đuổi liệt báo được, mà Hi Đạt lại hướng về phía La Kiều mà kêu?

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc đồng thời nhìn qua phía La Kiều, ánh mắt nhìn thế nào cũng tràn đầy quỷ dị.

La Kiều ngây dại, dùng hình thái liệt báo làm ra một động tác có yêu cầu cực cao, vươn móng trước chỉ vào mình, hỏi: “Người gọi ta? Người xác định là đang gọi ta?”

“Đúng, chính là người!”

“Ta là giống được, người không sợ ta cùng bọn họ thông đồng làm bậy sao?”

Hi Đạt liếc mắt nhìn hai tiểu liệt báo đứng bên người La Kiều, hàm nghĩa vô cùng rõ ràng, trong mắt nó, La Kiều cơ bản không khác gì nó. Về phần quan hệ huyết thống, mùi trên người La Kiều làm Hi Đạt nhớ tới một con liệt báo cái có quan hệ rất thân thiết với nó.

Hi Đạt lâm vào tình thế tuyệt vọng nên chuyện gì cũng có thể thử làm La Kiều bị phần không thôi. Sự tử cùng hoa báo dám đùa giỡn lưu manh cậu, ngay cả báo em gái cũng không xem cậu là giống được, này là đạo lý gì a!

Cậu có thể phần nộ với Hi Đạt không a?

Đáp án là, không thể.

Vì thế, cậu tiếp tục bị phần.

Trên một nhánh cây sung xa xa, hoa báo đực Mông Đế cười tới lẩn lộn, suýt chút nữa đã ngã từ trên cây xuống. Mấy con chồn đất đi ngang dưới gốc cây ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Mông Đế, sau đó trao đổi ý kiến một chút, con hoa báo tiến hóa này rất không thích hợp a!

“Quên đi.”

Mặt Sâm đột nhiên buông Hi Đạt, Hi Đạt vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Kiệt Lạc thất vọng nhìn anh trai, ánh mắt thậm chí có phần ai oán.

“Vì cái gì?” Thật vất vả mới có một liệt báo cái tới, dễ dàng buông tha vậy sao?

“Đừng mất tiền đồ như vậy!”

Mặt Sâm cho Kiệt Lạc một vuốt, nhìn cái mũi Kiệt Lạc, thở dài, biến thành hình người, tìm kiếm chỗ cầm máu bôi lên miệng vết thương Kiệt Lạc.

“Liệt báo cái tiến hóa đâu phải lúc nào cũng có thể gặp a...”

Kiệt Lạc thấp giọng than thở, rốt cuộc nằm úp sấp xuống, không còn tiếp tục dây dưa Hi Đạt.

Hi Đạt xác định Mặt Sâm cùng Kiệt Lạc thật sự buông tha mình, vì thế lập đứng đứng lên khỏi mặt đất, chạy về phía La Kiều. La Kiều bị nó làm hoảng sợ, thấy ánh mắt Kiệt Lạc nhìn về phía này vô cùng sắc bén cùng đầm đìa nước mắt, em gái ơi, ta cũng coi như gián tiếp cứu người đi? Sao lại dùng ánh mắt tràn đầy thù hận như vậy nhìn ta a?

La Kiều nghĩ thế nào, Hi Đạt không quan tâm, nó đi tới sát người La Kiều, cẩn thận ngửi ngửi, rốt cục xác nhận: “Mụ mụ của ngươi có phải là Sa Mỗ không?”

“A?”

“Sa Mỗ cũng là mụ mụ của ta, gặp người ta thật vui a em trai. Hay là, nên gọi ngươi là em gái? Nếu không thì, đệ muội?” [đệ: em trai, muội: em gái]

Phốc——

La Kiều thực muốn phun máu, trời ạ, ai tới thu thập báo em gái này đi.

Kiệt Lạc nằm úp sấp bên cạnh thấy ánh mắt Mặt Sâm nhìn La Kiều thì bình tĩnh, khó trách anh trai không có nhiệt tình đối với Hi Đạt, vươn móng vuốt khoát lên đùi Mặt Sâm, nói: “Anh trai, anh có hứng thú với tên tiến hóa kia sao?”

Mặt Sâm nhéo nhéo tai Kiệt Lạc, quay đầu, gương mặt xinh đẹp hiện lên một nụ cười mỉm mê người, nói với đứa em: “Đúng vậy, thực cảm thấy hứng thú.”

Về phần tên tiến hóa trong miệng anh em bọn họ là ai, La Kiều nên cảm thấy may mắn vì mình không biết.

END 11. Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Hi Đạt nằm trên cỏ, nhìn hai tiểu liệt báo bò lên người La Kiều, ngẫu nhiên ôm lấy đầu cùng đuôi La Kiều tập luyện động tác đi săn, bộ dáng vui vẻ hòa thuận làm nó có chút hâm mộ mà động động lỗ tai. Mùi trên người Hi Đạt rất gần với La Kiều làm hai tiểu liệt báo cũng không phòng bị nó, nhưng cũng không chủ động thân cận. Cũng may Hi Đạt cũng không để ý, nó đối với hai tiểu liệt báo rất thân thiết, ngẫu nhiên còn chủ động bồi bọn nhỏ chơi một hồi.

Tình hình chung thì liệt báo căn bản sẽ không dưỡng ấu tử không có quan hệ huyết thống với mình, cho dù là mẹ con, sau khi trưởng thành cũng trở thành quan hệ cạnh tranh. Đây cũng là một trong những lý do La Kiều cẩn thận né tránh những con mèo lớn khác như vậy.

Nhưng tình huống của Hi Đạt có chút bất đồng, Sa Mỗ sau khi sinh Hi Đạt thì gặp phải ba con liệt báo đục nguyên thủy rất cường hãn, nó bị bắt sinh ra ba ấu tể liệt báo, lúc đó Hi Đạt còn chưa được mười tháng. Sa Mỗ không có khả năng vì ấu tể mới sinh mà đuổi Hi Đạt đi, cũng sẽ không vì Hi Đạt mà vứt bỏ chúng nó, chẳng sợ như vậy sẽ tạo thành gánh nặng rất lớn. Vì thế, trước lúc Hi Đạt hai tuổi, nó vẫn luôn giúp mẹ chăm sóc đám em trai, em gái, thẳng tới khi nó rời khỏi lãnh địa Sa Mỗ, ở một mảnh đất bên cạnh thành lập lãnh địa của riêng mình.

Trong gia đình liệt báo đơn thân rất hiếm khi xảy ra tình huống này, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có. Vì thế, Hi Đạt rất khoan dung với hai tiểu liệt báo La Kiêu dưỡng, có lẽ cũng có quan hệ tới việc nó mới mất đi ấu tể không lâu.

“Lại nói tiếp, sao người lại dưỡng bọn nó?” Hi Đạt vẫy vẫy cái đuôi, dùng móng vuốt vỗ La Sâm cùng La Thụy đang lăn thành một đoàn trên mặt đất: “Bọn nó không phải con người đi?”

“Nó là con của ta.”

“Lừa ai chứ?” Hi Đạt nhìn La Kiêu, nói: “Người năm nay mới được ba tuổi đi, có thể làm liệt báo cái sinh tiểu liệt báo sao?”

...

Quả thực, nếu nhóm báo em gái đều giống như Hi Đạt, có thể đánh liệt báo đục chảy cả máu mũi thì tâm tư muốn tìm một báo em gái để sờ sờ móng liếm liếm lông của La Kiêu có thể hoàn toàn vứt đi là vừa, ít nhất, lúc cậu có được tiêu chuẩn như Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc mới có thể mạo hiểm một chút.

“So với hai huynh đệ năm tuổi kia, người vẫn còn rất non a.”

Hi Đạt không chút lưu tình chọt vào trái tim mong manh của La Kiêu, mặc kệ cậu uể oải ngồi chồm hổm bên cạnh gò mồi không nói một lời.

Một tuần trước, hai anh em Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc đuổi theo Hi Đạt tiến vào khu vực sinh sống của La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo. Tuy nhóm liệt báo không phát sinh xung đột, nhưng hai con liệt báo đục thân, một con liệt báo cái cùng một con liệt báo đục mang theo ấu tể cùng quần tụ lại một chỗ, nhìn thế nào cũng vô cùng kì quái.

Cùng ngày hôm đó Mạt Sâm liền kéo Kiệt Lạc rời đi, nhưng Hi Đạt cùng La Kiêu biết hai anh em này cũng không đi xa.

Có lẽ Kiệt Lạc vẫn chưa chết tâm, cũng có thể vì nguyên nhân nào đó, nhưng chỉ cần không chạm vào điểm mấu chốt, uy hiếp hai tiểu liệt báo thì La Kiêu sẽ không tính toán nhúng tay. Nói tới thì nơi này cũng giáp với vùng biên giới lãnh địa của Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc, muốn kiếm ăn trên địa bàn của người ta thì cũng phải thức thời a. Đương nhiên, nếu La Kiêu tính toán thành lập lãnh địa của mình thì những chuyện khác khỏi phải bàn.

Hi Đạt tạm thời lưu lại, mùa mưa đã chấm dứt, nơi này gần sông Tát, cũng là con đường di chuyển nhất định của đàn linh dương đầu bò cùng các loài ăn cỏ khác. Lúc rất nhiều linh dương đầu bò, ngựa vằn cùng linh dương qua sông tuyệt đối chính là cơ hội tốt nhất để ra tay, bắt quá đối tượng săn bắt của liệt báo thật sự không nhiều, phần lớn đều nhắm vào ấu tể của linh dương đầu bò cùng linh dương gazen, ngay cả ấu tể ngựa vằn cũng rất ít khi ném thử.

Hi Đạt tám tuổi có kinh nghiệm rất phong phú, nó đem hết toàn bộ dạy cho La Kiêu, hai tiểu liệt báo cũng được học hỏi một phen.

“Ta không có khả năng luôn sinh hoạt cùng người, nhưng ta muốn giúp người một chút.”

Giọng điệu Hi Đạt có chút buồn phiền, nó ôm hai tiểu liệt báo vào lòng, tựa như đang đau lòng cho những đứa nhỏ đã mất của mình. Liệt báo dưỡng dục hậu đại thực sự rất khó khăn, bọn họ không có cuộc sống bầy đàn như sư tử, cũng không giỏi leo cây cùng ẩn nấp như hoa báo, liệt báo luôn sinh hoạt trên thảo nguyên trống trải, nhóm ấu tể lúc được bảy, tám tuần tuổi sẽ bắt đầu theo mẹ xuyên qua thảo nguyên, linh cầu, sư tử, ngay cả chó rừng cùng điều hầu đều có thể giết chết ấu tể. Tiểu liệt báo muốn sống sót dĩ thường gian nan, nhưng liệt báo trưởng thành lại có thể xưng là vua tốc độ của thảo nguyên.

La Kiêu dựa vào bên cạnh, không khỏi nhớ lại cuộc sống mấy tháng qua của mình cùng tiểu liệt báo, cậu đối kháng với sư tử, đối kháng linh cầu, trốn khỏi móng hoa báo, gặp khi đầu chó cũng phải trốn, loại cuộc sống này, thân là một nhân loại cậu thật sự không thể tưởng tượng nổi.

‘Cuộc sống trên thảo nguyên không hề dễ dàng.’

Nhớ tới lần đầu tiên cậu ôm máy ảnh theo đoàn tiến vào thảo nguyên bao la, người dẫn đường từ bộ lạc Maasai thậm chí nói một câu như vậy, giờ phút này La Kiêu chỉ có thể im lặng chưa xốt một phen.

Quả thực, cuộc sống không dễ dàng a.

Trời nắng to liên tục mấy ngày cùng không có cơn mưa nào đổ xuống tỏ rõ mùa mưa đã sắp chấm dứt cùng mùa khô đang tới.

Mực nước của sông Hà bắt đầu giảm xuống, rất nhiều linh dương đầu bò, ngựa vằn, linh dương gazen từ thảo nguyên tụ tập tới, nếu quan sát từ không trung có thể thấy nhóm động vật đổ xô như một cơn lũ ập tới đây để chuẩn bị vượt qua cửa sông. Trường hợp này độ sộ vô cùng, chỉ có thiên nhiên mới có thể sáng tạo kì tích như vậy.

Vào một ngày trước khi Hi Đạt cùng cha con La Kiêu chia tay, mặc dù có quan hệ huyết thống nhưng liệt báo đực cùng liệt báo cái trưởng thành không có khả năng sinh hoạt lâu dài cùng nhau. La Kiêu vô cùng cảm kích Hi Đạt, trước khi Hi Đạt rời đi, cậu đặt biệt bắt một con linh dương gazen trưởng thành đưa cho Hi Đạt, lấy danh nghĩa là quà chia tay.

Hi Đạt nhìn La Kiêu kéo con mồi tới trước mặt mình, trong khoảng thời gian ngắn thực không biết nên nói gì mới tốt. Nhìn nhìn hai tiểu liệt báo ngoan ngoãn ngồi chồm hổm bên cạnh La Kiêu, cho dù thêm thịt linh dương tới chảy nước miếng cũng không tiến tới cắn một ngụm, Hi Đạt đột nhiên có xúc động dùng móng vuốt che đầu, chẳng lẽ sau khi nó rời đi, mẹ nó gặp chuyện gì nên tính tình biến đổi hoàn toàn sao? Nếu không sao lại đường dục ra một con liệt báo kì quái như vậy?

Cuối cùng, Hi Đạt cùng cha con La Kiêu chia sẻ con linh dương gazen kia, sau đó hai chị em mỗi người một ngả.

Hi Đạt bắt đầu lần theo đàn linh dương đầu bò qua sông, hơn nữa tính toán theo sau vượt qua sông Tát, rời xa lãnh địa của anh em Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc. La Kiêu lo ngại mấy trăm vạn cái móng của linh dương đầu bò nên chỉ truy đuổi ở xa xa phía sau, tính toán đợi phần lớn đàn linh dương đầu bò vượt qua sông Tát mới ra tay.

La Sâm cùng La Thụy hiện giờ đối với cái gì cũng tò mò, bọn nó còn không ngừng vì lòng hiếu kì của mình mà quấy rầy cuộc săn của La Kiêu, làm con mồi nắm chắc trong lòng bàn tay lại tìm ra đường sống, La Kiêu không trách cứ bọn nhỏ, chỉ là hai tiểu liệt báo không thể đói bụng quá ba ngày, từ đó về sau, mỗi lần La Kiêu đi săn, bọn nhỏ đều ngoan ngoãn theo sau cậu, bắt chước từng động tác của La Kiêu, không còn tùy tiện lên tiếng cùng đùa giỡn nữa.

La Kiêu ngồi trên gò mồi, nhìn đại quân linh dương đầu bò qua sông ở xa xa, trước mắt phảng phất có hơn mười vạn con linh dương đầu bò di chuyển, bờ sông đã có sư tử lui tới. La Kiêu không muốn va chạm, mục tiêu của cậu là một đám linh dương Topi đứng trong bụi cỏ cao, chỉ cần cậu cẩn thận ẩn nấp, bắt một con ấu tể không thành vấn đề. Về phần linh dương Topi mẹ nó, La Kiêu tự tin có thể né tránh.

Hai tiểu liệt báo ngoan ngoãn chờ bên cạnh gò mồi, La Kiêu chậm rãi tiếp cận đàn linh dương Topi kia, lại không ngờ hai anh em Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc cũng đồng dạng đánh chủ ý lên đàn linh dương Topi này, chẳng qua, bọn họ muốn bắt không phải linh dương Topi ấu tể mà là con trưởng thành.

La Kiêu nằm úp sấp trong bụi cỏ, may mắn nhìn thấy toàn bộ quá trình đi săn mà trọn mắt há hốc mồm thật nhiều lần, chân chính cảm nhận được tốc độ cùng sự dũng mãnh của liệt báo đực.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc ở khoảng cách cách linh dương Topi khoảng một trăm thước thì chủ động để lộ hành tung, Kiệt Lạc nhắm vào đàn linh dương Topi, xua chúng nó chạy tản ra, Mạt Sâm chọn lựa con mồi, động tác đi săn của hai anh em hết như đã lập sẵn kế hoạch từ trước, Kiệt Lạc gắt gao đuổi theo sau đàn linh dương, ngăn cách nó cùng mục tiêu, linh dương Topi ý thức được mình gặp phiền phức liền không thêm chạy trốn, ỷ vào thể hình cường tráng, cúi đầu, dùng cái sừng sắc bén uy hiếp anh em liệt báo có ý đồ

bắt mình, Kiệt Lạc cùng Mạt Sâm không ngừng chạy quanh nó, hấp dẫn sự chú ý của đối phương, lúc linh dương Topi nhắm về phía Kiệt Lạc, Mạt Sâm đột nhiên dùng tốc độ cực nhanh xông tới, mạnh mẽ nhảy lên, ở không trung biến về hình người đáp xuống trên lưng linh dương, hai tay túm chặt sừng nó, hung hăng cắn sâu gáy đối phương, linh dương Topi đau đớn ngẩng đầu lên, Kiệt Lạc liền nhân cơ hội này nhảy tới cắn cổ linh dương Topi, giữ chặt khí quản nó. Hai anh em hợp sức vật ngã linh dương Topi, nó không ngừng giãy dụa muốn đứng lên nhưng luôn bị liệt báo áp chế, rốt cục, linh dương Topi từ bỏ giãy dụa, chân cũng ngừng đá loạn. Cả quá trình diễn ra cũng không tốn thời gian quá dài, nhưng La Kiêu lại cảm thấy mỗi cái nháy mắt hết như một pha quay chậm trước mắt.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc đều nặng nề thở phì phò, Kiệt Lạc cắn cổ linh dương Topi vẫn chưa nhả ra, Mạt Sâm thì cố định đầu linh dương, ngẩng đầu, gương mặt xinh đẹp vô cùng hung ác khát máu, một dòng máu đỏ tươi dính bên khóe môi bị đầu lưỡi liếm đi.

La Kiêu chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy bộ dáng bản thân đi săn, giờ phút này thấy anh em Mạt Sâm cũng như thấy được chính mình, cũng sâu sắc cảm nhận được một sự thực, cậu quả thực đã biết thành một con dã thú hoàn toàn, giống hệt như hai con liệt báo được tiến hóa trước mặt.

Trùng hợp chính là con linh dương Topi bị anh em Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc bắt được chính là mục tiêu của con linh dương La Kiêu nhắm khi nãy, đối với La Kiêu mà nói, này có thể xem là kinh hỉ ngoài ý muốn.

END 12. Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

La Kiêu thành công bắt được một con linh dương Topi ấu tể mất đi mục tiêu ở chỗ rẽ, lúc ngậm ấu tể rời đi liền vô thức quay đầu lại nhìn phía xa xa, anh em Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc đang ăn con linh dương Topi bên kia, tựa hồ không phát hiện cậu.

La Kiêu thở phào, nương theo bụi cỏ cao che dấu, im lặng không một tiếng động rời đi.

Mạt Sâm ngẩng đầu, nhìn bụi cỏ cao bị cơn gió lay động bên kia, chậm rãi liếm vết máu bên miệng. Kiệt Lạc thì xé một miếng thịt từ xương cốt xuống, còn lầm bầm than thở: “Rõ ràng giúp một tay, thế mà một tiếng cảm ơn cũng không nói...”

Mùa khô tiến tới, mặt trời đã thiêu cháy cả đại địa, một vài đoạn sông Tắt đã cạn tới tận lòng sông. Khắp nơi trên thảo nguyên đều có thể thấy cây cỏ khô vàng cùng bụi đất bay tứ tung. So với cỏ xanh tràn đầy sức sống trong mùa mưa, thảo nguyên hiện giờ giống như mất đi hết thấy sức sống.

Lúc giữa trưa, chút hơi nước cuối cùng trong không khí cũng bị bốc hơi, tầm mắt cơ hồ vì độ ẩm quá cao mà trở nên vẩn vơ.

La Kiêu mang theo hai tiểu liệt báo nằm úp sấp dưới một bóng râm, nhiệt độ cao làm La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo đều cảm thấy không thoải mái, tiểu liệt báo bình thường rất hoạt bát giờ phút này cũng không muốn nhúc nhích chút nào. Nhưng La Kiêu cũng không thể tiếp tục chờ đợi như vậy, cậu cần đi săn. Cách La Kiêu bắt được con mồi thể hình lớn lần trước đã là bảy ngày trước, mấy ngày nay La Kiêu chỉ có thể quơ được thỏ hoang cùng mấy con lợn warthog nhỏ để mình cùng đám nhỏ no bụng. Theo thời gian trôi qua, ngay cả loại con mồi nhỏ này cũng ngày càng ít.

Mùa khô đã đến làm khắp thảo nguyên có vẻ trống trải, đám linh dương đầu bò, ngựa vằn cùng linh dương gazen ngày xưa có thể nhìn thấy khắp nơi hiện giờ cơ hồ tuyệt tích. Tuy vẫn còn các động vật ăn cỏ sinh trưởng trưởng kì trên thảo nguyên như trâu này nọ, nhưng thể hình khổng lồ cùng cái sừng sắc bén kia đủ làm La Kiêu chùn bước.

Ngay cả linh dương đầu bò được, liệt báo đối phó còn khó khăn, nếu dám toan tính mang trâu lên bàn ăn của mình thì thuần túy là muốn tìm chết.

Con mồi có thể bắt quá ít, sư đàn càng lúc càng trở nên táo bạo cùng đầy tính công kích, ngay hôm trước, La Kiều cùng hai tiểu liệt báo tận mắt nhìn thấy bốn con sư tử cái cắn chết tươi một con linh cẩu đực trẻ tuổi. Bọn nó xé toạc cổ cùng bốn chân, cơ hồ làm con linh cẩu kia bị xé thành mảnh vụn.

La Kiều nhận ra La Sa cùng Sa Na trong số đó, hai con sư tử cái này từng cắn cậu bị thương.

Cũng may sư tử cái cũng không chú ý hướng gió, La Kiều che chở hai tiểu liệt báo tránh trong một lùm cây dưới gió, thẳng tới khi sư tử cái rời đi mới dám đi ra.

“Ba ba, thật đáng sợ.”

La Thụy dính sát vào bên người La Kiều, ba cha con đi ngang qua thi thể con linh cẩu kia, La Sâm cùng La Thụy đều nhìn không được mà phát run.

La Kiều cũng thừa nhận tình huống này có chút tàn nhẫn, nhưng đây là những bài học cuộc sống quan trọng cần phải trải qua của tiểu liệt báo.

“Không cần sợ, nhớ rõ, về sau đụng sư tử thì cố gắng né tránh, hoặc đứng im bất động. Chỉ cần không để sư tử nhìn thấy hoặc ngửi được, như vậy sẽ không có nguy hiểm.

La Kiều dốc lòng dạy hai tiểu liệt báo, dốc hết toàn lực nuôi lớn hai nhóc con này. Những gì ấu tể Hi Đạt gặp phải một lần nữa cất tiếng vang cảnh cáo cho La Kiều, nguy hiểm bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh, chỉ cần một chút sơ ý thôi cũng có thể lấy đi tính mệnh cha con bọn họ.

Vì tránh gặp phải sư tử cùng linh cẩu, La Kiều chọn lựa đi săn vào thời điểm nhiệt độ cao nhất trong ngày. Ngày cũng là hành vi điển hình của đại đa số liệt báo.

Lúc này, đàn sư tử cùng linh cẩu đều tìm chỗ râm mát ngủ nghỉ. Đối thủ cạnh tranh duy nhất La Kiều có thể gặp gỡ là chó hoang quen đi săn vào ban ngày, chúng nó giống như liệt báo, là kẻ săn mồi chỉ ăn thịt tươi, là điển hình của động vật họ nhà chó, có lỗ tai thật to cùng bốn chân dài nhỏ. Bọn nó kết thành đàn, răng nanh sắc bén, tính nhẫn nại tốt vô cùng. So với liệt báo, phạm là con mồi bị dã khuyển nhắm thì cơ hồ rất khó đào thoát.

Bất quá dã khuyển cũng không dừng lại lâu ở một chỗ, bọn nó giống như đàn linh dương đầu bò, là đàn du mục trên thảo nguyên. Điểm này khác biệt rất lớn với linh cẩu, vì thế trên lãnh địa Áo La Tư, linh cẩu bị đuổi cùng diệt tận nhưng chó hoang lại may mắn tránh được một kiếp. Bất quá chó hoang cũng không vô ưu vô lự, chúng nó vẫn cẩn thận tránh gặp sư tử, một khi phát hiện tình huống không đúng sẽ lập tức chuyển nhà.

Theo mùa khô tới, đàn chó hoang cũng dần dần rời khỏi vùng thảo nguyên này, La Kiều chỉ ngẫu nhiên gặp bọn nó, hướng chỉ bọn nó tuy hoạt động ban ngày nhưng lại càng thích thời điểm sáng sớm hoặc chạng vạng mát mẻ, lúc giữa trưa, cơ hội gặp bọn nó cũng không lớn.

La Kiều nhìn xung quanh, xác định nơi này thật sự không có nguy hiểm mới để hai tiểu liệt báo đứng dưới bóng râm, không cần chạy loạn.

“Ba ba đi tìm thức ăn cho các người.”

“Ba ba, không mang chúng ta đi cùng sao?”

“Các người ra ngoài lúc này sẽ không thoải mái, nghe lời.”

La Sâm cùng La Thụy ngoan ngoãn cọ cọ La Kiều, hai tiểu liệt báo gần nhất được ăn rất ít thịt, điều này làm bọn nó thoát nhìn có chút gầy yếu, một khi hấp thu quá ít thức ăn mà phải tiêu hao quá nhiều nhiệt lượng mỗi ngày thì chỉ cần năm, sáu ngày, bọn nó sẽ đói chết.

La Kiều tuyệt đối không cho phép tình huống này phát sinh, hôm nay cậu đi săn xa hơn, cơ hồ tới biên giới lãnh địa của sư đàn Áo La Tư, đối diện lòng sông cạn khô là lãnh địa của một đàn sư tử khác, đám sư tử kia có hai con sư tử đực trưởng thành cường tráng, tuy bọn nó đều là loài nguyên thủy nhưng sức mạnh cũng không thể khinh thường.

La Kiều cẩn thận phân biệt đánh dấu cùng mùi vị trên mặt đất, đi dọc theo lãnh địa truy tung đàn linh dương. Rốt cuộc cũng không phụ lòng người, La Kiều tìm được hai con linh dương sừng cao cái lạc đàn.

La Kiêu lẳng lẳng ẩn mình trong bụi cỏ, cây cỏ khô vàng cùng màu lông cậu hòa thành một khối, chỉ cần cậu bất động, linh dương sừng cao sẽ không thể phát hiện được. Rốt cuộc lúc hai con linh dương sừng cao không hề phòng bị chậm rãi tiến vào phạm vi công kích của La Kiêu, La Kiêu hệt như một tia chớp xông tới, trong nháy mắt tăng tốc, hệt như một hình ảnh xẹt qua trên mặt cỏ, La Kiêu nhắm một trong hai con, chặt chẽ truy phía sau, không tới khoảng cách ba trăm thước liền bỏ nhào con linh dương sừng cao xuống đất.

Lần đi săn này khá thành công, La Kiêu cắn chặt cổ linh dương sừng cao, đối với linh dương sừng cao mà nói loại khổ hình này phải kéo dài liên tục từ mười đến hai mươi phút, La Kiêu cũng có thể nhân cơ hội này điều chỉnh hô hấp, chạy cấp tốc làm nhiệt độ cơ thể cậu tăng lên rất cao, dưới cái nóng hừng hực này rất khó chịu.

Rốt cuộc, linh dương sừng cao đành chỉ hô hấp, La Kiêu cũng có thể hành động tự nhiên.

Nhìn nhìn xung quanh, trừ bỏ cây cỏ khô vàng cùng hơi nóng cuộn cuộn, La Kiêu không phát hiện kẻ săn mồi nào khác. Nhưng khoảng cách hiện tại của cậu với hai tiểu liệt báo quá xa, chỉ dựa vào răng nanh tha con linh dương sừng cao còn nặng hơn cả cậu suốt mấy km thì rõ ràng không khôn ngoan chút nào, La Kiêu chỉ có thể cố gắng kéo linh dương sừng cao tới một nơi bí mật giấu, sau đó chờ đợi hai tiểu liệt báo nghe thấy tiếng kêu của cậu mà chạy tới.

Cũng may, cậu xuất phát không bao lâu, La Sâm cùng La Thụy liền lén đuổi theo, tiểu liệt báo không nghe lời làm La Kiêu đau đầu, nhưng cũng bớt đi nhiều phiền toái.

Chưa kịp trách cứ hai tiểu liệt báo thì trên đỉnh đầu đã bắt đầu có kên kên xoay quanh.

“Đám đáng ghét này!”

La Thụy tính tình ôn hòa cũng bắt đầu oán giận, La Kiêu liếm liếm vết máu dính bên khóa môi, nói: “Đừng để ý bọn nó, mau ăn đi.”

Một con linh dương sừng cao cái đủ cho ba cha con ăn no nê, trong thời điểm thức ăn thừa thớt, mỗi miếng thịt đều rất quý giá. Tuy La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo nuốt ngấu nghiến nhưng không tới hai mươi phút, xung quanh đã tụ tập hơn bốn mươi con kên kên.

La Sâm lúc này cũng không xua đuổi bọn nó nữa mà chỉ vui đùa ăn thịt, La Kiêu đã dạy nó cùng La Thụy, tuy kên kên là kẻ ăn nhờ nhưng cũng xem là ác quỷ, nếu không cần thiết thì không nên trêu chọc. Về phần con kên kên từng bị La Kiêu xé đứt cổ thì chỉ do vận may nó không tốt, đúng ngay lúc La Kiêu nóng nảy, con thỏ nóng nảy còn cắn người, huống chi là liệt báo?

La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo rốt cuộc cũng ăn no, thịt linh dương sừng cao còn lại không ít, đàn kên kên lập tức vây tới. Nhưng mùa khô thức ăn thiếu thốn, ai cũng đừng nghĩ tới chuyện an tâm ăn một bữa cơm. Một con sư tử cái đột nhiên xuất hiện xông về phía đàn kên kên cùng thì thể linh dương sừng cao.

Kên kên phần phật bay lên giữa không trung, đậu cách đó không xa, con sư tử cái kia ngậm lấy linh dương sừng cao nghiêng ngang bỏ đi. So với những con sư tử cái La Kiêu từng gặp, con này rõ ràng có chút gầy yếu, da lông cũng không đủ sáng bóng. Rất có thể nó không phải thành viên của sư đàn Áo La Tư, mà là một kẻ xâm nhập.

Bất quá, này có liên quan gì tới La Kiêu a?

Chỗ này chính là phần giao nhau của hai lãnh địa sư đàn, cho dù con sư tử cái này vượt qua biên giới tới chỗ này cũng không ảnh hưởng gì tới La Kiêu.

La Kiêu mang theo hai tiểu liệt báo ăn no tìm được một hồ nước sắp khô cạn, nơi này là một nhánh của sông Tát chảy đổ vào, mỗi khi tới mùa mưa sẽ khô cạn. Hiện giờ bên trong hồ đầy bùn đất, nước đục ngầu. La Kiêu tuyệt đối không cho phép đứa nhỏ của mình uống nước bẩn như vậy.

“Ba ba?”

La Sâm khó hiểu nhìn La Kiêu biến thành hình người bận rộn, không hiểu vì sao ba ba không cho mình uống nước. La Kiêu làm xong đồ lọc nước đơn giản, bất quá chỉ là mấy tảng đá cùng vài cái lá cây, sau đó vốc nước trong hồ vào, có chút nước chảy ra, La Kiêu hứng số nước này đút cho hai tiểu liệt báo. Tuy

không đun sôi sát trùng gì cả, nhóm động vật cũng không chú ý việc này, nhưng ít ra cũng không uống mớ nước trộn bùn kia, tâm lý La Kiều cũng được an ủi một chút.

Ba con liệt báo ăn uống no đủ, chuyện phải làm kế tiếp là tìm một chỗ nghỉ ngơi. Vừa mới ăn thịt linh dương sừng cao nên La Kiều cùng hai tiểu liệt báo không cần ăn thêm gì trong hôm nay và ngày mai.

La Kiều rời đi không lâu, hoa báo Mông Đế đi tới nơi La Kiều cùng hai tiểu liệt báo uống nước khi nãy, nhìn tảng đá cùng lá cây bị vứt bỏ trên mặt đất, Mông Đế dùng móng vuốt quào quào một hồi liền hết hứng thú.

Thời tiết quá nóng, hoa báo Mông Đế tính toán leo lên cây sung nghỉ ngơi một chút, thức ăn dự trữ đã ăn hết, đêm nay nó cần đi săn.

Sư đàn Áo La Tư lúc này đã rời khỏi lãnh địa trung ương, con mồi quá thừa thớt, bọn nó phải mở rộng phạm vi tìm kiếm. Bởi vì con mồi bắt được ngày càng ít, nhóm tiểu sư tử trong đàn đã bắt đầu xuất hiện tình huống suy dinh dưỡng, rốt cục, lúc tiểu sư tử đầu tiên chết đi, nhóm sư tử cái quyết định, bọn nó phải săn trâu.

END 13. Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Trâu sinh trưởng trường kì trong vùng châu thổ của sư đàn Áo La Tư. Bọn nó kết thành đàn lớn gặm cắn những cây cỏ khô héo mà những động vật ăn cỏ khác không thể nào tiêu hóa nổi, lúc nhiệt độ lên tới mức cao nhất thì tiến vào rừng cây nghỉ ngơi nhai lại số thức ăn kia.

Đám sinh vật kèn càng có bốn dạ dày này tính tình rất táo bạo, trời sinh cừ địch với sư đàn. Sư tử vào mùa khô thức ăn thừa thớt sẽ bắt đầu săn những con trâu con cùng những con già yếu trong đàn, trâu tìm được cơ hội cũng sẽ hạ sát thủ với sư tử. Nhất là ấu sư vị thành niên, hàng năm đều có ấu sư mới sinh chết dưới những chiếc móng cứng rắn cùng sừng sắc nhọn của trâu.

Nếu không phải bắt đắc dĩ, sư đàn cũng không nguyện ý trêu chọc đám trâu này, tuy trâu con so ra dễ bắt giữ hơn, nhưng những con trâu đực cường tráng trong đàn tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này.

Nhóm sư tử cái trong sư đàn Áo La Tư cường tráng dũng mãnh cũng biết rõ sự nguy hiểm của trâu. Bọn nó đi theo phía sau đàn trâu, không để trâu dễ dàng phát hiện chính mình. Trâu tiến vào rừng cây, bắt đầu nhai lại thực vật, nhóm sư tử cái trốn trong lùm cây cùng bụi cỏ cao giám thị nhất cử nhất động của đàn trâu.

Rốt cục, một vài con trâu bắt đầu đứng lên, nó là những con trâu cái có địa vị cao trong đàn, nó theo những hướng bất đồng đứng lên, cuối cùng sẽ chọn hướng của đại đa số trâu cái quyết định, đó là nơi đàn trâu sẽ qua đêm nghỉ ngơi tối nay.

Nhóm sư tử cái phụ trách theo dõi đàn trâu chiếm được tin tức cần biết, bọn nó giống như lúc tới, lặng yên không một tiếng động rời khỏi vùng rừng cây này.

La Sa cùng Sa Na lưu lại tiếp tục giám sát đàn trâu, sư tử cái Nhạc Mỹ trở lại sư đàn báo hướng đi của đàn trâu cho đồng bọn, màn đêm buông xuống, trừ bỏ hai con sư tử cái ở lại coi chừng nhóm tiểu sư tử, mười con sư tử cái còn lại cùng sư tử đực Áo La Tư sẽ bắt tay hành động, bọn họ đối với con mồi tối nay là tình thế bắt buộc.

Đàn trâu hoàn toàn không hay biết gì cả. Thị lực vào ban đêm của bọn nó rất kém, chỉ có thể dựa vào mùi hương gió mang tới cùng thính giác để né tránh nguy hiểm. Nhóm trâu đực đứng ngoài cùng của đàn, dùng những chiếc sừng sắc bén cùng cơ thể cao lớn để bảo hộ nhóm trâu con cùng trâu cái.

Đề Na cùng chín con sư tử cái còn lại dần dần vây quanh đàn trâu, bọn nó đã nhắm một con trâu đực già trong đàn. Một bên sừng của nó đã bị cắt đứt, bước chân cũng có chút khập khiễng. Tuy thể hình trâu đực

rất khổng lồ, khả năng phiêu lưu lúc đi săn cũng không nhỏ, nhưng nếu thành công cũng thu được hồi báo rất lớn.

Thế trọng con trâu đực này cũng khoảng một tấn, đủ để toàn thể sư đàn ăn no nê, hơn nữa trong vòng một tuần cũng không cần ra ngoài đi săn.

Trong bóng đêm, nhóm sư tử cái lẳng lặng chờ một khắc bắt đầu cuộc săn, đàn trâu tựa hồ cũng cảm nhận được bầu không khí khẩn trương, bọn nó bắt đầu bất an, nôn nóng.

Rốt cục, lúc con sư tử cái đầu tiên phát ra tín hiệu công kích, nhóm sư tử cái phụ trách xua đuổi đàn trâu liền vọt lên, trận hình phòng thủ nghiêm mật của đàn trâu bị khuấy rối, trong bóng đêm, bọn nó không biết có bao nhiêu con sư tử, cũng không biết mục tiêu của sư tử là ai, chỉ có thể theo đàn chạy trốn, hất tung bụi đất tạo ra sự uy hiếp cho sư tử. Rốt cục, Đề Na chăm chú quan sát con trâu già rơi lại phía sau đàn trâu, La Sa cùng Đề Ny xem xét đúng cơ hội đồng thời nhảy lên, từ phía sau bổ nhào lên mình con trâu già.

Trâu già không còn cường tráng như thời trẻ nhưng vẫn còn dũng mãnh dị thường, nó lần lượt vùng vẫy thoát ra khỏi con sư tử cái bấu trên lưng mình, dùng sừng trâu tập kích đám sư tử âm mưu giết mình, nhóm sư tử cái kinh nghiệm phong phú không ngừng tiêu hao thể lực của trâu già, ở trên người nó không ngừng lưu lại những vết thương, mùi máu tươi trong không khí ngày càng đậm.

Trong lúc đó cũng có đồng bạn trâu già có ý muốn tới cứu nó, nhưng nhóm sư tử cái tuyệt đối sẽ không buông tha miếng thịt đã tới bên miệng, quyết tâm không để bọn nó thành công.

Sau khi trở ngại bị tiêu trừ, nhóm sư tử cái có ý đồ gục ngã con trâu già xuống, nhưng nó ương ngạnh cố cự làm ý đồ bọn nó không ngừng thất bại, rốt cục, sư tử cái Đề Na hướng về phía Áo La Tư vẫn bàng quan xem chiến này giờ phát ra tiếng gầm giận dữ: “Áo La Tư, ngươi còn chờ cái gì đó? ! Giết nó cho ta! Nếu không liền nhện dới đi!”

Áo La Tư bị tiếng gầm của Đề Na làm hoảng sợ, nó cũng không phải không muốn xuất lực, chính là nhóm sư tử cái ở quá gần làm nó không có cơ hội ra tay, thấy con trâu già đã bị tra tấn chỉ còn một hơi, Áo La Tư tính toán làm chuyện tốt một lần, so với bị nhóm sư tử cái cắn xé róc da róc thịt, tin tưởng con trâu già này vẫn thích kiểu chết nhân từ hơn.

Sa Na cùng Đề Ny cắn hai chân sau trâu già, Áo La Tư mạnh mẽ nhảy lên lưng trâu. Bị sư tử đực nặng năm, sáu trăm ký đè trên người, trâu già rốt cục lão đảo ngã xuống. Nếu lão trâu có thể nói, hẳn nó nhất định phải kháng nghị: năm sáu trăm ký đè lên người làm sao chịu nổi! Muốn chôn sống trâu à!

Áo La Tư thừa dịp cắn cổ trâu, răng nanh sắc bén đâm xuyên qua da dẻ dẻo dai. Chỉ có sư tử đực mới có thể làm được chuyện này, sư tử cái muốn giết trâu thì chỉ có thể cắn miệng trâu, cho nó một ‘nụ hôn chết chóc’.

Trận đi săn này kéo dài gần nửa giờ, nhóm sư tử đều có vẻ kiệt sức.

Nhóm sư tử cũng không biết, ngay lúc bọn họ hết sức chăm chú đối phó con trâu thì ba con liệt báo đang tránh trong lùm cây cách bọn họ không tới năm trăm thước.

La Kiêu ôm chặt hai tiểu liệt báo vào lòng, không cho bọn họ phát ra chút tiếng vang nào.

“Ba ba...”

“Suyt, đừng nói.”

La Kiêu dùng móng vuốt vòng quang người hai tiểu liệt báo, ý đồ làm hai đứa nhỏ cảm thấy an toàn một chút. Cậu có chút hối hận, cậu nên sớm mang hai tiểu liệt báo rời đi. Ai có ngờ đàn trâu bị sư tử tập kích thế nhưng lại đột ngột chạy về phía cậu cùng hai tiểu liệt báo đang ẩn thân.

Ba con liệt báo động cũng không thể động, tối nay đàn sư tử rõ ràng đã muốn đại khai sát giới, tuy bọn nó đã săn được một con trâu, nhưng cũng không ngại bỏ qua một con liệt báo muốn tìm chết. Trong nháy mắt, La Kiêu cơ hồ nghĩ rằng sư tử phát hiện bọn họ, may mắn, bọn nó càng chú ý tới thức ăn đã tới tay hơn.

Con trâu già vẫn chưa tắt thở mà nhóm sư tử cái đã khấn cấp vạch bụng nó, hai con sư tử cái mang nhóm tiểu sư tử chạy tới, ngửi thấy mùi máu tươi, nhóm tiểu sư tử đều cao hứng cực kỳ. Nhưng khí lực của bọn nó quá nhỏ, căn bản không thể ứng phó với lớp da dẻo dai của trâu, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ sư tử cái xé mở khoang bụng con mồi, hoặc là ở phần mông mềm mại nhất cắn một ngụm.

Áo La Tư nhả cổ trâu, nó đứng lên, hướng về phía nhóm sư tử cái mà gầm gừ. Nhóm sư tử cái động dục mặc dù không tình nguyện nhưng cũng chỉ có thể nhường ra vị trí tốt nhất, đây là quy tắc trong sư đàn.

Áo La Tư không hề khách khí với những bà vợ của mình, lúc ăn cơm luôn là vậy, nhưng đối với nhóm tiểu sư tử thì rộng lượng hơn hẳn. Nói trắng ra là, cho dù nó luôn lời ngon tiếng ngọt với nhóm sư tử cái, nhưng trong quan niệm của sư tử đực, sư tử cái với nó vẫn không thể xem là người một nhà. Nhóm tiểu sư tử mới là huyết mạch kéo dài của nó.

Tất cả sư tử đều tập trung sự chú ý lên cơ thể con trâu, bọn họ tranh đoạt lẫn nhau, không khí bạo lực hiển nhiên không thể nghi ngờ. La Kiêu chờ đợi chính là giờ phút này. Cậu ý bảo hai tiểu liệt báo đi trước, mình đi theo phía sau, ba cha con dùng tư thế nằm rạp mà bò tới, từng chút từng chút rời xa đàn sư tử đang cắn xé thi thể trâu.

Không có sư tử phát hiện bọn họ, ba cha con sau khi rời khỏi lùm cây, nương theo bóng đêm cùng bụi cỏ che dấu, chạy như bay trên thảo nguyên, rốt cục chạy tới một nơi an toàn thì ngừng lại.

La Sâm cùng La Thụy dán sát bên người La Kiêu, thở phì phò, không ngừng run rẩy. Bọn nó rất sợ, chỉ có La Kiêu có thể cho bọn nó sự an ủi. Hai tiểu liệt báo hoang mang lo sợ theo bản năng dụi dụi bụng La Kiêu, một hồi lâu sau La Kiêu mới hiểu ra nhóm tiểu liệt báo muốn làm gì.

Liệt báo ấu tể khi gặp nguy hiểm theo bản năng tìm kiếm an ủi, thường thấy nhất là liệt báo cái sẽ uy sũ cho bọn nó. Nhưng hai tiểu liệt báo này đã sáu tháng, đã sớm cai sũ. Hiện tại bọn nó làm ra hành vi này chỉ có thể nói, bọn nó thật sự sợ hãi.

Bất quá La Kiêu thực bì thương, cậu thật sự muốn cho hai tiểu liệt báo một vuốt, cậu là đực, cậu không có công năng kia, thật sự!

Bất quá, có lẽ cậu nên nghiêm túc suy nghĩ một chút về đề nghị của Mạt Sâm, mang theo hai tiểu liệt báo rời khỏi lãnh địa sư đàn Áo La Tư.

Đêm đã khuya, hai tiểu liệt báo đã dựa vào người La Kiêu ngủ say. La Kiêu lại không hề buồn ngủ, cậu phải hảo hảo tính toán cho cuộc sống sau này một chút.

Anh em Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc gần nhất thường xuyên ở khu vực này hoạt động cũng bị tiếng vang khi sư đàn săn trâu kinh động, hai anh em biết mỗi khi mùa khô tiến tới sư đàn sẽ săn trâu, nhưng không ngờ đàn trâu lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này.

Bất đồng với La Kiêu, chủng loại con mồi Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc có thể bắt được cũng nhiều hơn, tỉ như lợn warthog trưởng thành cùng các loại linh dương lớn như linh dương Topi.

La Kiêu tuy cũng có những lúc thu hoạch bất ngờ, nhưng trừ bỏ những đối tượng gây yếu thì vận may chiếm đại đa số.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc vừa mới ăn xong một con lợn warthog, hai anh em cũng không câu nệ việc săn ban ngày hay ban đêm. Kiệt Lạc nằm rạp trên mặt đất buồn chán liếm móng vuốt, nhìn anh trai trầm mặc, rốt cục nhịn không được lên tiếng: “Anh trai, nếu người thật sự có hứng thú với tên tiền hóa kia thì sớm ra tay một chút đi.”

Cứ đi vòng vòng quanh một khu vực chờ mong một lần gặp gỡ ngẫu nhiên, thật nhàm chán mà.

“Àn?”

“Nói thật, anh trai, chúng ta là dã thú, không thích hợp hàm súc đâu.”

END 14. Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Thời gian sáng sớm, toàn thể sư đàn đã ăn no nê, lưu lại một con sư tử cái trẻ tuổi canh giữ thi thể trâu, những con khác bắt đầu ngủ nghỉ.

Đám tiểu sư tử ăn no tới bụng tròn vo, tinh lực dư thừa không chịu nằm một chỗ, bọn nó quay cuồng đùa giỡn, ngẫu nhiên sẽ cắn cái đuôi sư tử cái nhưng không hề chọc bọn nó nổi giận. Đám tiểu sư tử lông xù chơi tới vui vẻ, liền bỏ nhào tới trước mặt Áo La Tư. Áo La Tư hiếm có dịp tâm tình tốt, muốn cùng nhóm tiểu sư tử chơi một chốc, kết quả không thể khống chế lực đạo, tát một cái, tiểu sư tử đã bị vỗ bẹp xuống đất, tứ chi mở rộng, miệng phát ra tiếng kêu non nớt.

Áo La Tư còn cảm thấy chơi rất vui, liền bắt chước lúc nãy tát mấy tiểu sư tử gần đó nằm úp sấp hết cả, tiểu sư tử ương ngạnh đứng lên lại bị tát ngã, cứ thế lặp đi lặp lại. Không ngờ động tác của nó chọc giận nhóm sư tử cái sốt ruột muốn bảo vệ đàn con, Sa Na cùng Hoắc Na tính tình nóng nảy trực tiếp nhào tới cho Áo La Tư mấy vuốt, sau đó cứu đám tiểu sư tử khỏi móng vuốt bự của nó. Sư tử đực đáng thương còn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì đã bị Đề Na rống giận, cuối cùng, trực tiếp bị đá ra khỏi sư đàn.

“Dù sao người cũng ăn no nê rồi, mau đi dò xét lãnh địa đi.”

Đề Na giải quyết vô cùng dứt khoát, không có bất cứ con sư tử cái nào lên tiếng vì Áo La Tư. Sư tử đực bất đắc dĩ chỉ có thể đi ba bước lại quay đầu một lần, lưu lại cho sư đàn một bóng dáng bi thương.

Trời biết, nó chỉ muốn bồi tiểu sư tử chơi một chốc mà thôi, trước đó đám sư tử cái còn oán hận nó không đủ kiên nhẫn, không đủ tình yêu, kết quả nó có tình yêu, có kiên nhẫn, không phải vẫn bị đánh bầm dập mặt mũi như cũ sao? Giống cái đúng là sinh vật khó hiểu.

Sư tử đực Áo La Tư mất đi tiếng nói trong nhà, ủ rũ bắt đầu hành trình tuần tra lãnh địa của mình.

Lúc nhóm sư tử tiến vào mộng đẹp trong buổi sớm, La Kiều cùng hai tiểu liệt báo cũng bắt đầu một ngày mới.

Mùa khô thực vật thiếu tốn, mỗi lần đi săn La Kiều đều phải đi rất xa. Cậu không có khả năng để tiểu liệt báo đứng tại chỗ chờ mình trở về, chỉ có thể mang theo hai đứa nhỏ đi cùng. La Sâm cùng La Thụy thực cao hứng, vô luận như thế nào, bọn nó cũng không muốn bị tách khỏi ba ba quá lâu. Nhưng mỗi ngày phải đi chặn đường mấy km, có thể bắt được con mồi hay không vẫn chưa biết, hai tiểu liệt báo sẽ phải tiêu hao rất nhiều nhiệt lượng, điều này làm La Kiều lo lắng không thôi.

Theo thời gian trôi qua, nhiệt độ không khí bắt đầu tăng cao. La Kiều tận lực mang hai tiểu liệt báo đi ở những nơi có bóng râm, tỷ như thân cây hay những mỏm núi đá. Nhưng bọn họ không có khả năng dừng lại nghỉ ngơi quá lâu.

Hôm nay La Kiều mang theo hai tiểu liệt báo tới một nơi có chút xa lạ, nơi này cách nơi sư đàn săn trâu lần trước khoảng mấy km, tới gần một hẻm núi giữa các mỏm đá, lúc mùa mưa tới sẽ có những nhánh sông Tát chảy qua các khe núi, hiện giờ chỉ còn là những dòng suối nhỏ cùng những lòng sông khô cạn phơi bày dưới cái nóng gay gắt.

La Kiều trong một lần truy đuổi linh dương đã phát hiện nơi này. Vào mùa khô, nguồn nước cùng thực vật cũng hiếm hoi như nhau, tuy sông Tát sẽ không cạn khô nhưng sâu trong lòng sông ẩn núp đám cá sấu, nếu không phải bắt đắc dĩ, La Kiều tuyệt đối sẽ không để hai tiểu liệt báo tiếp cận sông Tát.

Nước suốt trong hẻm núi rất trong, hai tiểu liệt báo hoan hô một tiếng chạy về phía nguồn nước, móng vuốt đặt lên phần bùn đất có chút ẩm ướt, khấn khấp đưa đầu lưỡi phần hồng vào trong nước.

Cảm giác mát lạnh làm giảm đi khô nóng cùng khát nước, tinh thần La Kiều cũng tốt hơn rất nhiều. Liệt báo trưởng thành như cậu có thể hấp thu một lượng nước nhất định từ thức ăn, dài nhất là có thể không uống nước trong mười ngày, nhưng tiểu liệt báo trong thời kì phát triển thì phải ăn cơm uống nước có quy

luật. Chỉ cần vài ngày không bắt được con mồi lớn một chút, tiểu liệt báo sẽ gầy hăn đi. Hơn nữa sau lần hoảng sợ khi gặp sư tử, vô luận thế nào La Kiều cũng muốn bồi thường một chút cho đứa nhỏ của mình.

Ba cha con đang hưởng thụ thời gian mát mẻ hiếm có thì bị một trận âm thanh ồn ào đánh vỡ.

Là gà gô.

Loại chim to om sòm này mỗi khi phát hiện kẻ săn mồi sẽ nhao nhao để toàn thể giới đều biết. La Kiều bình thường thực không muốn nhìn thấy đám này, bọn nó luôn làm hỏng kế hoạch đi săn của cậu, nhưng hiện tại thì...

La Kiều bảo hai tiểu liệt báo đứng im tại chỗ, bản thân thì đứng lên chạy về phía đám gà gô, cố ý lừa bọn họ vào bụi cỏ rậm rạp ở đối diện con sông. Gà gô quả nhiên bị lừa, những con chạy trước liền tiến vào những cái bẫy La Kiều đã chuẩn bị trước đó, những con phía sau mới tỉnh ngộ ra, chạy hay bay, trong nháy mắt đã không còn bóng dáng.

La Kiều không để ý đám gà đã bỏ chạy, cậu hưng phấn chạy tới bụi cỏ, đẩy ra những cọng cỏ dài chắn đường, quả nhiên có hai con gà gô bị trói chân, một con khác rơi thẳng xuống bẫy rập, bị những nhánh cây sắc nhọn bên dưới đâm xuyên qua cánh, hấp hối.

“Ba ba, ba ba, hôm nay chúng ta ăn bọn nó sao?”

La Sâm cấp tốc chạy tới, La Thụy theo sát phía sau, hai anh em nhìn thấy La Kiều cắn chết hai con gà gô đang giãy dụa, còn con bị thương ở cánh thì quăng cho hai tiểu liệt báo luyện tập đi săn.

La Kiều bố trí những cái bẫy này vốn dùng để đối phó thỏ cùng lợn warthog, không ngờ đám gà gô này lại chui đầu vô lưới. Tuy không nghe nói liệt báo ăn thứ này, nhưng hiện tại thức ăn thiếu thốn, cũng không có thời gian phân nân chủng loại thức ăn nữa. Vả lại, hoa báo ngay cả chim cũng ăn, liệt báo ăn gà gô cũng không có gì kì quái đi?

Hai tiểu liệt báo vô cùng thuần thực cắn cổ con gà gô kia, La Thụy nóng vội muốn ăn mấy ngụm lại cắn cả miệng lông, liền kiềm không được mà hắt xì, vài cọng lông gà gô lượn lơ rớt xuống đầu tiểu liệt báo.

La Thụy cảm thấy thực ỷ khuất, ánh mắt hổ phách to tròn ngập nước nhìn La Kiều, kêu lên: “Ba ba, này không ăn được.”

Bộ dáng kia làm trái tim La Kiều run rẩy, không chế không được mà quơ La Thụy tới trước mặt, cọ cọ tiểu liệt báo, thành công từ cuống con trai thắng cấp thành cuống lông tơ. La Thụy tưởng La Kiều đang chơi đùa với mình, nháy mắt liền quăng con gà gô qua một bên, quay lại vừa cọ vừa liếm La Kiều, La Sâm thấy vậy cũng sắp tới, ba cha con cọ thành một đoàn.

La Kiều còn cùng hai tiểu liệt báo lăn trên mặt đất, lăn được một nửa thì cứng đờ người, hiện tại cậu cùng con mèo có gì khác nhau? Có không a?

Bản năng này nọ, thật đáng sợ...

Đột nhiên, trên đỉnh đầu truyền tới một trận gió, La Kiều còn chưa kịp phản ứng đã bị một lực mạnh đè chặt trên người, một móng vuốt to bự mềm mại đặt trên cái bụng còn chưa kịp lật lại của cậu, còn ác ý xoa xoa.

La Kiều choáng váng, hoàn toàn cháng váng.

Con hoa báo này sao lại xuất hiện ở đây? !

“Lại gặp mặt a.”

“Sao người lại ở đây?”

Nhìn bộ dáng ngây ngốc của La Kiều, Mông Đế vui vẻ lắc lắc cái đuôi, cúi đầu, đôi mắt vàng nhạt nhìn La Kiều, nói: “Nơi này là lãnh địa của ta, ta đương nhiên ở đây rồi.”

La Kiều cũng nhớ ra, hoa báo không phải thích hoàn cảnh kín đáo lại có đám cây cối to lớn ở xung quanh sao? Vì cái gì trước đó cậu không chú ý a!

Ngửi ngửi mùi trên mình La Kiều, Mông Đế hài lòng thu hồi móng vuốt, nói tiếp: “Vừa nãy nhìn thấy người lẩn thật đáng yêu, lẩn một cái đi rồi ta để các người đi.”

La Kiều nhất thời rơi lệ đầy mặt, hoa báo này tuyệt đối là một tên đại lưu manh!

Ngữ khí này có khác gì lưu manh đùa giỡn con gái nhà lành a?

Rõ ràng chính là đang nói ‘Em gái, cười một cái cho anh xem, anh hài lòng sẽ để em đi.’

END 15. Đăng bởi: admin

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Làm sao kiềm nén, lại làm sao phản kháng.

Bùng nổ trong im lặng, cũng tắt ngúm trong im lặng.

La Kiều không bùng nổ cũng không phản kháng, cậu thuận theo nguyện vọng của hoa báo Mông Đế, lẩn. Không chỉ La Kiều lẩn, ngay cả hai tiểu liệt báo cũng cuộn người thành hai cục bông lông xù, cùng nhau lẩn, bất quá khoảng cách lẩn có chút xa, trước khi hoa báo Mông Đế phản ứng, La Kiều xoay người nhảy dựng lên, mang theo hai tiểu liệt báo tính toán chạy trốn.

Bất quá hi vọng rất tuyệt nhưng sự thật luôn tàn khốc.

Khoảng cách xuất phát không đủ, chết quả cho dù La Kiều cùng hai tiểu liệt báo trong nháy mắt tăng tốc đến cực hạn cũng như cũ bị Mông Đế cắn cái đuôi. Mông Đế không cắn hai tiểu liệt báo, nó nhắm chuẩn La Kiều mà ra tay, không cắn chảy máu nhưng cũng rất đau.

La Kiều thành thật, không dám chạy nữa.

Mông Đế dùng móng vuốt đè La Kiều, từ trên cao nhìn cậu, ánh mắt hệt như đang nói ‘bé ngoan, người chạy a, chạy thử xem? Có chạy nữa cũng trốn không thoát móng vuốt của anh đây!’.

La Kiều bất đắc dĩ, nhìn hai tiểu liệt báo đang hoảng sợ, chỉ có thể kìm nén cơn giận hỏi: “Rốt cuộc người muốn thế nào?”

“Muốn thế nào không phải đã nói sao, cảm thấy người lẩn rất đáng yêu, muốn người lẩn một chút a.” Mông Đế dùng móng vuốt giẫm lên bụng La Kiều, vừa giẫm vừa dịu dàng nói: “Ng ngoan, lẩn một chút, lẩn tốt thì ta để các người đi.”

La Kiều cắn giận nghĩ, vì cái gì liệt báo lại da giòn máu ít? ! Ta lẩn!

Vì cái gì liệt báo không am hiểu đánh nhau? ! Lại lẩn!

Vì cái gì cả đám này đều khi dễ liệt báo? ! Tiếp tục lẩn!

La Kiều rút móng vuốt, hệt như một con mèo nhà lẩn tròn mấy vòng trên mặt đất, lẩn tới toàn thân đều là đất, Mông Đế hài lòng. Nó rút cuộc bộc phát lòng từ bi, thu hồi móng vuốt. Bất quá trước khi thả La Kiều đi, nó ngậm lấy một con gà gô, mỹ danh nói: phí qua đường.

“Sẵn mồi trên lãnh địa của ta, ít nhất cũng phải để lại chút gì đi? Còn có, sau này người có thể tiếp tục tới đây.”

La Kiều chán nản, nhưng cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể ngậm hai con gà gô còn lại, mang theo hai tiểu liệt báo chạy trốn chết. Cậu thề, trừ phi những nơi khác con mồi đều chết sạch, cậu tuyệt đối sẽ không bước vào khe núi này một bước!

Mông Đế hảo tâm ở phía sau nhắc nhở La Kiều: “Trước lúc ăn gà gô nhớ vặt lông a.”

La Kiều đang cấp tốc chạy như điên liền lão đảo, suýt chút nữa té lẩn trên mặt đất.

Mông đế ngâm gà gô leo lên cây sung, tuy nó không thiếu thức ăn, nhưng cảm thấy phản ứng của con liệt báo kia rất thú vị, có lẽ đây là thiên tính của động vật họ nhà mèo đi, vô luận là mèo lớn hay mèo nhỏ, bị bọn nó bắt được, nếu không chơi đủ thì tuyệt đối sẽ không buông tay.

Ngay lúc Mông Đế dựa vào nhánh cây sung ngủ gật, một hoa báo cái hình thể nhỏ đi qua dưới tán cây, nó ngẩng đầu lên, nhìn cái đuôi thả dài từ trên cây xuống, nói: “Mông Đế, người cứ vậy buông tha con liệt báo kia sao?”

Nó vẫn tránh phía sau một mỏm núi đá, vốn tưởng Mông Đế sẽ giết chết ba con liệt báo xâm nhập lãnh địa kia, không ngờ lại thấy được một màn khi này.

“Bích Thúy Ti?” Mông Đế thăm dò nhìn xuống, lập tức buồn chán nằm úp sấp trở lại trên nhánh cây: “Người không thấy tên tiến hóa kia rất thú vị sao?”

Quả thực. Bích Thúy Ti không phủ nhận điểm đó, liệt báo được mang theo ấu tể, vô luận theo phương diện nào cũng rất thú vị. Nhưng biểu hiện của Mông Đế, không chỉ vì điểm này đi?

Ánh mắt vàng nhạt tương tự Mông Đế thăm dò nhìn về phía hoa báo được nằm trên cây: “Chỉ vì thể thôi sao?”

“Kia có quan hệ gì tới người.”

Âm thanh Mông Đế không hề phập phồng, ngay sau đó nó vút một con gà gô xuống dưới: “Cho người, chuyện vừa này coi như không nhìn thấy đi.”

Nhìn con gà gô nằm trên mặt đất, Bích Thúy Ti hoàn toàn có thể khẳng định, Mông Đế có hứng thú đặc biệt đối với con liệt báo tiến hóa kia, chứ không phải vì hành vi đặc thù của nó.

Hoa báo phân chia lãnh địa bất đồng với sư tử, một con hoa báo đực sẽ có phần lãnh địa rất lớn, mà phần lớn lãnh địa của hoa báo cái sẽ thành lập bên trong lãnh địa hoa báo đực. Bình thường hoa báo cái sẽ cùng chủ nhân lãnh địa ***, nếu sinh ra tiểu hoa báo cái sẽ để nó kế thừa lãnh địa của mẹ hoặc ở gần đó thành lập lãnh địa của riêng mình, nếu là tiểu hoa báo đực sẽ bị đuổi đi. Đương nhiên, thời gian một con hoa báo đực chiếm giữ lãnh địa cũng có hạn, bọn nó hoặc tự nhiên tử vong, hoặc bị người mới tới đuổi đi hay giết chết. Giống như sư tử vậy, giống cái mới là chủ nhân thực sự của lãnh địa.

Mông Đế rất mạnh, hai năm trước nó đã đuổi con hoa báo đực của vùng lãnh địa này đi, chiếm giữ nơi này, khi đó, nó chỉ vừa trưởng thành. Nơi này vốn có năm hoa báo cái sinh hoạt, bọn nó đều rất trẻ, ba trong số đó chỉ mới kế thừa lãnh địa của mẹ không lâu. Bọn nó đều khát vọng được ***, khát vọng dưỡng dục ấu tể, nhưng, chủ nhân mới của vùng lãnh địa này lại hoàn toàn không chịu phối hợp!

Vô luận nhóm hoa báo cái da lông bóng loáng, cử chỉ gợi cảm cỡ nào, Mông Đế vẫn không có phản ứng. Nhóm hoa báo cái chưa chịu từ bỏ ý định, thay nhau ra trận, kết quả Mông Đế chán ghét tìm nơi trốn đi. Điều này làm nhóm hoa báo cái vô cùng căm tức.

Bọn nó không có khả năng đuổi Mông Đế đi, cũng không có hoa báo đực khác tiến vào nơi này, mà thái độ của Mông Đế lại như thế, nếu không phải điều kiện không cho phép, nhóm hoa báo cái thực muốn cưỡng ép một phen. Bọn nó không hèn mà cùng sinh ra một ý tưởng, con hoa báo đực thoát nhìn cường tráng uy vũ này không phải không lên nổi đi?

Cũng may một năm sau Mông Đế rốt cục cũng nguyên ý *** với nhóm hoa báo cái, nhưng so với những hoa báo đực khác nồng nàn suốt mấy giờ, nó ngay cả một phút đồng hồ cũng không tới. Mùa mưa qua đi, trong lãnh địa chỉ sinh ra hai tiểu hoa báo! Bọn nó không biết có thể sống sót qua khỏi mùa khô này hay không.

Nhóm hoa báo cái bắt đầu nảy sinh một loại lo lắng khác, chẳng lẽ con hoa báo đực này không phải không lên nổi mà là tính tình lãnh cảm? Tuy bọn nó không ngại thái độ lạnh lùng của hoa báo đực, nói ra thì bọn nó đều quen đọc lai độc vãng, dưỡng dục nhỏ không có hoa báo đực cũng không sao, cho dù Mông Đế muốn, bọn nó cũng không thích, một khi Mông Đế xuất hiện cách nhóm tiểu hoa báo khoảng mấy trăm thước, nói không chừng còn nhào tới đánh một trận. Nhưng như vậy không có nghĩa bọn nó muốn lúc mình cần lại không chiếm được thỏa mãn a!

Có ba con hoa báo cái đã rời bỏ vùng lãnh địa này đến nơi khác, lưu lại hai con hoa báo cái, một con đã có tính toán rời đi, chỉ có Bích Thúy Ti, nó cần phải lưu lại nơi này dưỡng dục hai ấu tử của mình.

Thẳng đến hôm nay, Bích Thúy Ti mới phát hiện, Mông Đế căn bản không phải như bọn nó suy đoán, người này căn bản không phải không lên nổi, cũng không phải tính tình lãnh cảm!

Mặc dù ghen một bụng hỏa nhưng Bích Thúy Ti vẫn không bỏ qua thức ăn, nó còn hai tiểu hoa báo phải nuôi dưỡng. Ngậm lấy gà gô, Bích Thúy Ti nhanh chóng rời đi. Đợi đứa nhỏ lớn lên, nó cũng đi khỏi nơi này! Hoa báo được bốn chân, khắp thảo nguyên đều có!

Mông Đế nằm trên nhánh cây sung, hơi nheo mắt, ai cũng không biết giờ phút này nó đang nghĩ gì trong đầu.

La Kiều mang theo hai tiểu liệt báo một đường chạy như điên, ở một gốc cây keo thì ngừng lại. Hai tiểu liệt báo tới không nói nổi, La Kiều đau lòng quơ hai tiểu liệt báo vào lòng ngực, liếm liếm con này, liếm liếm con kia, hai con gà gô một đường ngậm tới nơi này tựa hồ đã bị bỏ quên.

Ngay lúc La Kiều cùng hai tiểu liệt báo nghĩ có thể thở phào thì một con sư tử cái đột nhiên xông vào tầm mắt bọn họ. La Kiều ấn tượng đối với con sư tử cái này, nó chính là kẻ từng cướp đi xác con linh dương sừng cao của đám kên kên cách đó không lâu. Bộ dáng của nó thoát nhìn khá gầy, cũng có chút lồi thoi. Mục tiêu của nó rõ ràng là hai con gà gô kia.

Sư tử cái không hề ngừng lại hướng về phía La Kiều cùng hai tiểu liệt báo đi tới. Tiểu liệt báo thở hổn hển vì mới chạy trốn xong, không có khả năng cùng khí lực chạy tiếp đợt nữa.

La Kiều chắn trước mặt hai tiểu liệt báo, cúi đầu, bộ lông sau gáy dựng thẳng, hướng về phía sư tử cái bày ra tư thế uy hiếp.

Sư tử cái tựa hồ không để tâm, chỉ là một con liệt báo mà thôi.

La Kiều rất tức giận, tiểu liệt báo hôm nay phải ăn được chút gì đó, nếu không ngày mai có thể bọn nhỏ sẽ đói chết! Hoa báo trêu chọc cậu, con sư tử cái này lại muốn mạng đứa con cậu! Liệt báo được trẻ tuổi không thể nhịn được nữa, hướng về phía sư tử cái vọt tới.

Sư tử cái hoàn toàn không ngờ con liệt báo được này lại dám lao về phía mình, bộ dáng vô cùng hùng hổ. Nó cũng không trấn định như bề ngoài, hiện giờ nó đang ở lãnh địa của một sư đàn xa lạ, một khi làm sư đàn này chú ý, tai họa lập tức sẽ đổ xuống đầu nó.

Thấy La Kiều lộ ra bộ dáng liều mạng, sư tử cái khiếp đảm, quay đầu vội vàng chạy trốn.

La Kiều mạo hiểm có hiệu quả, cậu bảo vệ thức ăn, cũng bảo vệ hai tiểu liệt báo. Nhưng liệt báo ba ba trẻ tuổi cũng không vui vẻ. Thậm chí còn có chút uể oải. Nếu cậu mạnh hơn một chút thì còn bị khi dễ như vậy như sao?

“Ba ba?”

La Sâm cọ cọ chân trước La Kiều, La Kiều cúi đầu liếm tai La Sâm, lấy lại tinh thần, nói với hai tiểu liệt báo: “Đến, chúng ta ăn trước đã!”

END 16. Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Hai con gà gô cộng lại cũng chưa tới mười ký, La Kiều tận lực để La Sâm cùng La Thụy ăn no, còn cậu thì bụng vẫn đói tới kêu vang như trước.

Lúc mặt trời lặn, La Kiều đứng trên gò mồi nhìn về phía xa, lọt vào tầm mắt là thảo nguyên mênh mông cùng cây cỏ khô héo, không có con mồi, cái gì cũng không có.

La Sâm cùng La Thụy không còn truy đuổi đùa giỡn như xưa, bọn nó cố gắng tiết kiệm từng phân thể lực có được, biện pháp tốt nhất là im lặng nằm úp sấp dựa vào người La Kiều, hưởng thụ hoàng hôn yên tĩnh.

“Ba ba, hôm nay có kể chuyện cổ tích không?”

La Thụy thích làm nũng với La Kiều, tiểu liệt báo sáu tháng vẫn còn mang tính trẻ con như lúc còn ba tháng. La Kiều thường nghĩ, có lẽ cậu cũng không xứng với chức vị ba ba, cậu luôn không thể thoát khỏi hình thức suy nghĩ của nhân loại, ở một điểm nào đó, điều đó đã gây ra sai lầm trí mạng cho cậu.

“Muốn nghe chuyện cổ tích à?”

“Muốn a.”

La Thụy cùng La Sâm tụ lại bên người La Kiều, bụng La Kiều vẫn trống rỗng, cậu thậm chí còn có thể cảm giác rõ ràng thể lực không đủ, cơ thể không ngừng tiêu hao mà suy yếu, nhưng cậu không thể lộ ra chút biểu hiện nào, hiện giờ cậu là tất cả của hai tiểu liệt báo, bắt đầu từ ngày nhật được bọn nó, bọn nó đã trở thành cây trụ tinh thần chống đỡ cậu trong thế giới xa lạ này.

Ba con liệt báo nằm trong bụi cỏ cao, cây cỏ khô vàng che chắn bóng dáng bọn nó, làm những kẻ săn mồi hoạt động về đêm rất khó phát hiện bọn họ. Bóng đêm thâm trầm, La Kiều nhìn hai tiểu liệt báo lẳng lẳng ngủ, liếm liếm lỗ tai bọn nhỏ, cũng chìm vào mộng đẹp.

Đột nhiên, La Kiều mở to mắt, dựng thẳng lỗ tai, cẩn thận lắng nghe âm thanh trong gió truyền tới, tiếng gầm của sư tử cùng tiếng kêu của linh cầu có chút bất đồng bình thường.

Hai tiểu liệt báo cũng bị đánh thức, La Sâm cùng La Thụy bắt chước La Kiều, cẩn thận lắng nghe âm thanh văng vẳng trên thảo nguyên, bọn họ chưa từng nghe linh cầu kêu như vậy, trong ấn tượng của hai tiểu liệt báo, những kẻ xấu xí kia chỉ biết phát ra âm thanh chói tai làm người ta rợn da gà.

“Ba ba, đây là gì vậy?”

La Sâm cùng La Thụy dựa vào nhau, cùng sưởi ấm. Nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm làm bọn nó sau khi giật mình tỉnh lại có chút không thoải mái.

“Ta cũng không rõ lắm.” La Kiều không có chút buồn ngủ nào, cậu biết tiếng kêu của linh cầu tối nay rất bất thường, nhưng cậu không nhận ra nó rốt cuộc có ý nghĩa gì. Chẳng lẽ sư đàn tập kích bọn nó?

Sự thực, đàn linh cầu lớn nhất trong lãnh địa Áo La Tư tối nay đã diễn ra một màn đảo chính bất ngờ.

Trong đàn của linh cầu cái Nạp Lợi vốn có hơn tám mươi con, số linh cầu này thân thể cường tráng, bản tính tham lam. Trước khi Áo La Tư trở thành thủ lĩnh sư đàn, có một dạo bọn nó còn dám chống lại sư đàn, ngẫu nhiên dựa vào ưu thế số lượng còn có thể cướp con mồi của nhóm sư tử cái bắt được làm của riêng. Nhưng hết thấy đều chấm dứt dưới sự thống trị của Áo La Tư, con sư tử đực tiến hóa kia tận hết sức truy giết đánh đuổi gia tộc Nạp Lợi, mục đích của Nạp Lợi, thủ lĩnh tiền nhiệm của đàn linh cầu cũng chết trong một lần xung đột với sư đàn. Từ lúc Nạp Lợi trở thành thủ lĩnh đàn linh cầu tối nay, số lượng thành viên trong đàn đang không ngừng giảm bớt, hoặc chết hoặc thất lạc, sau khi mùa khô tiến tới, thức ăn rất thưa thớt càng làm tình cảnh nhóm linh cầu gian nan hơn.

Trước mắt thành viên trong đàn linh cầu chỉ còn chưa tới bốn mươi con. Cứ việc Nạp Lợi thân thể cường tráng nhưng lại có một khuyết điểm trí mạng, nó không thể sinh ấu tử, sau khi thử rất nhiều lần, cứ chờ mong rồi lại thất vọng. Điều này làm đàn linh cầu một lần nữa rung chuyển, một thủ lĩnh không thể sinh dục ấu tử đối với tộc đàn chính là một thảm họa.

Một con linh cầu cái khác có địa vị cao bắt đầu không ngừng khiêu khích Nạp Lợi, nó cũng cường tráng như Nạp Lợi, đồng thời cũng có dã tâm bưng bưng. Nạp Lợi không có khả năng chấp tay dâng vị trí thủ lĩnh tặng cho người khác, một khi nó bị đuổi khỏi vị trí này, chờ đợi nó chính là địa vị xuống dốc không phanh trong tộc đàn, đến lúc đó, ngay cả ấu tử nhỏ tuổi trong đàn cũng có thể tùy ý ức hiếp xỉ nhục nó.

Nạp Lợi tận lực thay đổi tình cảnh bất lợi của mình, Nạp Bỉ không cho Nạp Lợi có cơ hội này, tối nay, cả đàn linh cầu lâm vào một mảnh hỗn loạn, Nạp Bỉ cùng những kẻ đi theo nó phát động công kích với Nạp Lợi, trong trận hỗn chiến, Nạp Lợi bị cắn bị thương ở sau gáy, một cái lỗ tai cũng bị Nạp Bỉ cắn rớt, nó

chặt vật không chịu nổi kêu lên tiếng kêu quỷ dị chói tai truyền đi rất xa, vô luận là sư đàn hay cha con La Kiều đều có thể nghe thấy tiếng kêu thê lương của nữ thủ lĩnh đàn linh cầu.

Thăng đến một khắc cuối cùng, Nạp Lợi vẫn không chịu khuất phục, nó hung hăng cắn chân sau một con linh cầu, lúc đối phương chịu đau thì nó phóng ra khỏi vòng vây của Nạp Bĩ.

Nạp Lợi trốn thoát, Nạp Bĩ thành công leo lên ngai vàng thủ lĩnh, nhưng, dã tâm của nó không chỉ như thế.

Nạp Lợi kéo một thân đầy vết thương bước đi trên thảo nguyên trong đêm tối, mặc dù nó thoát nhìn chặt vật không chịu nổi nhưng nó vẫn là kẻ đi săn gần như sư tử, vẫn không có ai tùy tiện tới trêu chọc nó.

Nạp Lợi vô cùng uể oải cũng không phát hiện, trong bụi cỏ phía trước mặt nó có một con liệt báo sắp cướp đi sinh mệnh của nó.

La Kiều túm chặt nhánh cỏ dài trong tay, nín thở nằm úp sấp trong bụi cỏ. Cậu cũng không muốn trêu chọc con linh cầu cái bị thương này, nhưng nếu nó tiếp tục đi tới trước thì không thể nghi ngờ sẽ phát hiện hai tiểu liệt báo trốn trong đó. Nếu là trước kia, chọn lựa đầu tiên của La Kiều là mang hai tiểu liệt báo bỏ trốn, nhưng tối nay La Kiều không muốn làm vậy.

Cậu muốn giết chết nó!

Hai tiểu liệt báo im lặng nằm trốn trong bụi cỏ, nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của La Kiều. Bọn nó nhìn thấy La Kiều biến hóa hình thái, lúc linh cầu vừa bước qua thì dùng tốc độ cực nhanh nhảy lên, bổ nhào tới từ sau lưng linh cầu, hai tay nắm chặt nhánh cỏ dài, dùng nó quấn lấy cổ linh cầu! Cúi đầu, hung hăng cắn lên miệng vết thương trên tai linh cầu.

Đột nhiên bị công kích, Nạp Lợi theo bản năng muốn cắn xé kẻ dám công kích mình thì lại phát hiện đối phương vô sỉ núp ở phía sau, dùng nhánh cỏ thắt chặt cổ nó, âm mưu siết chết nó!

Với hình thái linh cầu căn bản không thể ứng phó tình huống này, Nạp Lợi cũng không phải loài tiến hóa, nó chỉ có thể liều mạng xông đưa đầu, xuất ra khí lực lớn nhất, ý đồ muốn hất tung kẻ công kích sau lưng mình, có vài lần, La Kiều cơ hồ bị khí lực đáng sợ của Nạp Lợi vùng ra được, nhưng hết thấy đều phí công.

Thăng đến khi Nạp Lợi tắt thở, thật lâu sau La Kiều mới thả tay. Linh cầu cái cơ quắp ngã xuống đất, cổ vặn vẹo theo một góc độ kì quái.

La Sâm cùng La Thụy nhìn thấy toàn bộ màn giết chóc kia, kẻ đã giết chết mẹ bọn nó cứ như vậy bị ba ba giết chết!

Ba ba rất lợi hại, có thể giết cả linh cầu!

La Kiều chống hai tay sau người, phun ra ngụm máu tươi cùng thịt nát trong miệng, há mồm thở phì phò, vừa nãy chỉ cần sơ xuất hoặc có chút chần chờ, lúc này kẻ nằm chết trên mặt đất chính là cậu.

Thực liều lĩnh nhưng cũng thực khoái trá. Uể oải cùng phần nộ trước đó tựa hồ theo màn giết chóc này trở thành hư không.

Chẳng qua, máu thịt linh cầu đúng là khó ăn.

“Ba ba!”

La Sâm cùng La Thụy từ trong bụi cỏ chạy ra, La Thụy đi tới bên đùi La Kiều, cao hứng cọ cọ: “Ba ba thật lợi hại!”

La Sâm đi tới bên thì thấy Nạp Lợi, hung hăng cắn một ngụm lên cổ nó. Giống như đang cắn ấu tể linh dương đã chết mà cắn xé xác linh cầu.

La Kiều không ngăn cản La Sâm, hơn nữa cũng thử cổ vũ La Thụy thử một lần. Lúc hai tiểu liệt báo cắn xé thì thấy Nạp Lợi, La Kiều đứng lên, nâng tay lau vết máu bên môi, thân hình thon dài, mái tóc đen mun, dưới ánh trăng, làn da bóng loáng tản mát màu mật ong sáng bóng.

Ánh mắt hổ phách cuối cùng rơi xuống người một con sư tử đực cao lớn khô ngô cách đó không xa, ngoài ý muốn, La Kiều đối với sự xuất hiện của Áo La Tư ở nơi này cũng không cảm thấy giật mình, cũng không sợ hãi như trước kia.

Áo La Tư chỉ nhìn La Kiêu một hồi, sau đó xoay người rời đi.

Sau này có dịp thì chơi với con liệt báo tiến hóa này vậy, giờ nó còn phải tuần tra lãnh địa, nó bận rộn đủ việc a.

END 17. Đăng bởi: admin

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

La Kiêu đã hai ngày rồi không bắt được con mồi, cậu mang theo hai tiểu liệt báo đi rất xa, trừ bỏ nghỉ ngơi vào buổi tối, cơ hồ bọn họ đi tìm con mồi suốt cả ngày.

Mùa khô trên thảo nguyên giống như một khảo nghiệm tàn khốc cho những động vật ăn thịt, bọn nó có răng nanh cùng móng vuốt sắc bén nhưng lại không có cơ hội sử dụng.

La Sâm cùng La Thụy cơ hồ không theo kịp cước bộ La Kiêu, La Kiêu từng muốn biến hóa hình thái ôm hai tiểu liệt báo, lại bị bọn nhỏ cự tuyệt.

“Ba ba có thể, chúng ta cũng có thể!”

La Sâm ưỡn bộ ngực nhỏ nhắn, La Thụy ngồi chồm hổm bên cạnh, rõ ràng ủng hộ quyết định của anh trai.

La Kiêu cảm động tới suýt rớt nước mắt.

Ba liệt báo đi dọc theo một nhánh sông cạn khô của sông Tát, chỉ cần gặp gò mồi hay gò đất cao một chút, La Kiêu sẽ leo lên quan sát xung quanh, thị lực của liệt báo rất tốt, tất cả con mồi trong khoảng cách hai ngàn mét sẽ không thoát khỏi tầm mắt cậu.

Nhưng La Kiêu lại một lần nữa thất vọng. Không có con mồi, ngay cả một con thỏ hoang cũng không có.

Nếu không tìm được con mồi, đừng nói là hai tiểu liệt báo, ngay cả cậu cũng rất có khả năng sẽ đói chết.

“Ba ba, chúng ta muốn đi đâu a?”

Vấn đề của La Thụy, La Kiêu không thể trả lời, cậu cũng không biết, chỉ là bản năng cơ thể bảo cậu cứ tiếp tục đi tới trước, nếu cậu chú ý tới đánh dấu mùi trên đường sẽ phát hiện, bọn họ đã rời khỏi lãnh địa sư đàn Áo La Tư, vị trí hiện giờ là lãnh địa ranh giới giữa hai sư đàn, băng qua lòng sông, đối diện chính là lãnh địa của một sư đàn khác, bên đó lúc này cũng không tốt hơn bao nhiêu.

La Kiêu hi vọng có thể gặp được linh dương này nọ, ít nhất cũng là lợn warthog linh tinh, không lẽ bắt cậu phải đi săn chuột đồng như đám mèo đồng cỏ sao?

“Ba ba, ba ba!”

Tiếng kêu của La Sâm đánh gãy suy nghĩ La Kiêu, quay đầu lại, phát hiện hai nhóc con kia đang dùng móng vuốt gõ gõ một cục đá giống như con rùa đất.

Này, này là rùa đất đi?

La Kiêu đi qua, cũng đưa vuốt gõ gõ mai rùa, ánh mắt hai tiểu liệt báo nhìn La Kiêu, rõ ràng đang nói, ba ba, này có thể ăn đi? Hẳn là có thể ăn đi? Khẳng định có thể ăn đi?

La Kiêu, có chút băn khoăn, liệt báo có thể ăn thứ này sao? Huống chi liệt báo ấu tể bình thường gặp ông anh này, ý niệm đầu tiên trong đầu không nên là ăn thịt nó đi?

Chẳng lẽ lại là vấn đề giáo dục của mình sao? La Kiêu cự tuyệt suy nghĩ.

Móng vuốt cùng răng nanh liệt báo không có biện pháp đối phó mai rùa, nhưng điều này không làm khó được La Kiêu. Cậu biến thành hình người, nâng cái tên đã co rút vào trong lớp mai kia lên, mang theo hai

tiểu liệt báo tìm tới một chỗ có bóng râm, dùng đá cùng cành cây khô cứng rắn diễn một màn ‘khám phá bí ẩn dưới lớp mai rùa’.

Gặp phải một nhà liệt báo không hề kén ăn như vậy, chỉ có thể nói ông rùa này thực xui xẻo. Nghĩ tới nó đối mặt với sư tử cũng có thể toàn thân trốn thoát, lại phải chết dưới móng vuốt liệt báo, này hẳn phải nói là hồ lạc bình dương...

La Kiêu vẫn như cũ ăn trước một chút, đợi một chốc, cảm thấy không có chút khó chịu nào mới dứt cho hai tiểu liệt báo.

Sự thực, thịt rùa không giống như thịt linh dương, hương vị đối với liệt báo mà nói cũng không ngon bao nhiêu, nhưng lấp đầy bụng quan trọng hơn hết, phàm là thứ có thể ăn, một chút cũng không thể lãng phí.

Lúc hai tiểu liệt báo vui đầu ăn, con chó rừng vẫn luôn bám theo sau cha con La Kiêu sát tới gần, có lẽ nó muốn kiếm chút thịt vụn lấp bụng, vào mùa khô, không ai sống khá giả, nhưng tiếng kêu của nó rất có thể sẽ đưa tới sư tử hoặc linh cẩu.

La Kiêu vốn chỉ muốn đuổi nó đi mà thôi, dù sao liệt báo cũng không ăn chó rừng, ngẫu nhiên truy đuổi bọn họ cũng vì luyện tập kỹ xảo đi săn mà thôi. Nhưng con chó rừng này rất ngoan cố, cứ kiên trì không chịu rời đi, có lẽ nó thật sự muốn kéo linh cẩu tới, linh cẩu sẽ cướp đoạt con mồi đồng thời đuổi liệt báo đi, nhưng cũng thờ ơ để đám chó rừng có chút thịt vụn.

Chó rừng đây đưa rớt cục chọc giận La Kiêu, cậu xông tới, giết chết nó.

Cắn chặt cổ chó rừng, máu tươi chảy vào miệng làm dịu đi cơn khát trong cổ họng La Kiêu. Quảng xác chó rừng qua một bên, La Kiêu không thèm để ý tới nó nữa.

Ném qua chút này nọ, ba liệt báo lại tiếp tục đi tới trước.

Những nơi khác đã rất khó tìm ra nguồn nước, La Kiêu mạo hiểm mang hai tiểu liệt báo tới gần sông Tát. Mực nước sông đã xuống rất thấp, đám cá sấu với số lượng kinh người cùng hà mã có thể tích khổng lồ đã chiếm cứ vị trí tốt nhất, La Kiêu thật cẩn thận mang theo hai tiểu liệt báo tiếp cận bờ sông, vừa uống nước, vừa cảnh giác đám cá sấu cùng hà mã ở gần đó. Tuy hà mã là loại ăn chay, nhưng bọn nó nổi tiếng là tính tình táo bạo. Với lại, La Kiêu từng thấy một con hà mã cái vì bảo vệ ấu tử của mình mà một ngụm cắn đứt đôi con cá sấu, La Kiêu tuyệt đối không muốn bị đám hà mã cái che chở con này nhắm tới.

Uống nước xong, La Kiêu lập tức mang hai tiểu liệt báo rời khỏi bờ sông. Nhưng cậu cũng không đi quá xa mà im lặng trốn trong khu rừng ở ven bờ, cậu tin tưởng, khẳng định sẽ có những động vật khác tới bờ sông uống nước, mặc dù đi săn ở nơi này cũng thực mạo hiểm, có lẽ sẽ gặp phải sư tử hoặc những kẻ săn mồi khác, nhưng cậu không còn lựa chọn khác.

Rốt cục, sự kiên nhẫn của La Kiêu được hồi báo, vài con linh dương madoqua guetheri xuất hiện. Cậu không thể không cảm thấy mình rất may mắn, linh dương madoqua chủ yếu dựa vào diệp lục trong cây cỏ để hấp thu hơi nước, rất ít khi uống nước, nhưng vô luận thế nào, cậu cùng đứa nhỏ cũng có bữa cơm rồi.

La Sâm cùng La Thụy kìm nén hưng phấn khi thấy con mồi, không hề phát ra chút tiếng vang nào. Linh dương madoqua rất cảnh giác nhưng vẫn không phát hiện ánh mắt sáng rực của đám liệt báo, lúc bọn nó rời khỏi bờ sông, đến gần khu rừng, La Kiêu đột nhiên từ một chỗ bí mật vọt ra, khoảng cách không tới ba mươi mét, linh dương madoqua hoàn toàn không có cơ hội trốn thoát. La Kiêu cắn cổ linh dương madoqua, tha nó về chỗ hai tiểu liệt báo, hai tiểu liệt báo cơ hồ khẩn cấp bổ nhào về phía con mồi, La Kiêu quan sát xung quanh, không phát hiện sư tử hay linh dương cũng lập tức cúi đầu ăn.

Đợi đến khi kên kên đuổi tới, con linh dương madoqua đã không còn sót lại gì.

Lúc chạng vạng, La Kiêu mang hai tiểu liệt báo trở về biên giới lãnh địa sư đàn Áo La Tư. Ở nơi đó, cậu gặp hai con sư tử đực không tính là xa lạ, Phỉ Lực cùng Ai La.

Hai con sư tử đực này rõ ràng đã cường tráng hơn ba tháng trước rất nhiều, tông mao cũng nồng đậm hơn, hai anh em này xuất hiện ở đây hẳn không phải muốn tìm sư đàn Áo La Tư gây rối, dù sao bọn nó cũng còn trẻ, không có năng lực khiêu chiến sư tử đực trưởng thành, bọn nó chỉ đang đuổi bắt con mồi mà thôi.

Chẳng qua, La Kiêu có chút giật mình với con mồi bọn nó lựa chọn.

Một con hươu cao cổ trưởng thành!

Có lẽ bọn nó đói tới phát ngốc rồi, nếu không, sư tử trẻ tuổi rằng sữa còn chưa thay xong lại dám đi bắt hươu cao cổ trưởng thành sao? Chỉ cần bị hươu cao cổ đá trúng một cú, tuyệt đối không chết cũng bị thương.

Như La Kiều dự đoán, Phỉ Lực cùng Ai La dốc hết toàn lực cũng chỉ để lại vài vết thương trên người hươu cao cổ.

La Kiều cùng hai tiểu liệt báo núp trong bụi cỏ, cảm thán lòng can đảm của hai anh em này, trong đầu thoáng lóe qua một tia sáng.

Muốn bắt anh bạn bụi con này có lẽ cũng không phải không có biện pháp...

END 18. Đăng bởi: admin

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

La Kiều mang theo hai tiểu liệt báo ẩn trong bụi cỏ, bọn họ lần theo dấu vết con hươu cao cổ bị thương này đã được hai ngày.

Phỉ Lực cùng Ai La đã mất hứng thú với con hươu cao cổ này, dựa vào sự cường tráng của mình, bọn nó có thể cướp đoạt con mồi từ những kẻ săn mồi khác, hơn nữa, sư tử khác với liệt báo, bọn họ là loài ăn thịt thối, luôn có thể tìm ra thứ để no bụng. La Kiều cùng hai tiểu liệt báo thì không, bọn họ chỉ có thể ăn thịt con mồi tươi mới, cho dù may mắn, không bị những kẻ săn mồi khác cướp đoạt thì phần con mồi sau khi ăn xong cũng chỉ có thể vứt bỏ. Hành vi ăn kiêng của liệt báo cũng là nguyên nhân làm La Kiều cùng hai tiểu liệt báo thường xuyên no lửng bụng.

Hươu cao cổ tuy bị thương không nặng, nhưng miệng vết thương cũng rất khó khép lại, hơn mười con chim bắt rận mỗ đồ bám trên người hươu cao cổ, không ngừng mổ miệng vết thương rướm máu, đám chim nhỏ trước kia luôn trợ giúp hươu cao cổ loại trừ đám kí sinh trùng hiện giờ không khác gì quỳ hút máu.

Hươu cao cổ đi vào rừng cây keo, La Kiều cùng hai tiểu liệt báo tạm thời ngừng lại, muốn bắt con hươu cao cổ này cũng không phải chuyện dễ.

La Sâm thấy La Kiều biến hóa hình thái, hăng hái bận rộn trong bụi cỏ liền nghiêng đầu hỏi: “Ba ba, thật sự muốn bắt con hươu cao cổ kia sao?”

“Đúng vậy.” La Kiều tìm đám bụi gai quấn chặt vào nhánh cỏ, có lẽ, cậu còn cần một ít nhánh cây khô cứng rắn, còn phải dài một chút.

“Chính là ba ba từng nói, không nên tùy tiện trêu chọc con mồi thể hình lớn a.”

La Kiều đặt nhánh cỏ qua một bên, đi tới trước mặt La Sâm, thuận tay ôm nhóc con vào lòng, xoa xoa lỗ tai tiểu liệt báo, nói: “Là ba ba nói sai, trước đó vì muốn bảo hộ các người, không cần vì thiếu tri thức cùng lỗ mông mà vứt bỏ tính mạng, vì thế không muốn các người tìm hiểu việc này. Trâu có thể giết sư tử, nhưng không phải sư tử vẫn bắt được nó ăn thịt sao?”

“Nga.” La Sâm liếm liếm móng vuốt, có cái hiểu có cái không, nhưng tiểu liệt báo hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần ba ba nói thì nhất định là đúng!

La Kiều lại ôm lấy La Thụy, nhìn vào ánh mắt hỏ phách của tiểu liệt báo: “Còn người, hiểu ý ba ba nói không?”

“Ân.” La Thụy động động lỗ tai, nói: “Ba ba, thật sự muốn bắt hươu cao cổ a?”

“Đúng vậy.” Nãy giờ cậu cùng La Sâm nói chuyện, vật nhỏ này hoàn toàn không nghe thấy sao?”

“Thật tốt quá!” Ánh mắt La Thụy lập tức tỏa sáng, hai chân trước bầu lấy mu bàn tay La Kiều: “Ba ba, mau bắt đi! Trên người nó có thiết nhiều thịt a!”

La Kiều: “...”

Được rồi, hiện giờ cậu hoàn toàn xác định, cậu dường thật sự là liệt báo a. Trước đó cậu nghĩ là mèo nhà này nọ, thật đúng là hồ thẹn sâu sắc.

Bầy rập chuẩn bị tốt lắm, diễn luyện kế hoạch đi săn vài lần trong đầu, lúc hai tiểu liệt báo cắn dây thừng chơi đùa, La Kiều phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng, cậu có thể đuổi hươu cao cổ tới chỗ bầy rập sao, nhưng công tác tiếp đó phải làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ, để hai tiểu liệt báo đi đuổi hươu cao cổ? Hươu cao cổ thêm liếc mắt tới bọn nó sao?

“Đau đầu a...”

La Kiều ngồi trên cỏ, ôm La Sâm cùng La Thụy vào lòng, khoảng thời gian này hai tiểu liệt báo có rất ít cơ hội ăn no, hoàn toàn không thể so sánh với bộ dáng lông xù béo mồm mồm lúc mùa mưa. Nắm lấy móng vuốt nho nhỏ của La Thụy, La Kiều bắt đầu suy nghĩ tới các biện pháp có tỉ lệ phiêu lưu ít một chút, nếu có thể, cậu tuyệt đối không muốn hai tiểu liệt báo gặp nguy hiểm.

“U, người đẹp, đã lâu không gặp.”

Nghe thấy âm thanh này, La Kiều lập tức quay đầu, nụ cười trên mặt so với ánh mắt trời còn sáng lạn hơn, ngược lại làm Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc ngẩng đi ngang lên tiếng chào hỏi giật nảy mình.

Không phải bị mặt trời thiêu đốt tới phát điên đi?

La Kiều nhìn thấy Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc, hai mắt đều tỏa sáng, thật sự là nghĩ cái gì liền tới cái đó, rõ ràng là lao động khỏe mạnh tự đưa tới cửa a! Nhìn một thân này, khí lực này, La Kiều từng tận mắt nhìn thấy hai anh em này quật ngã một đầu linh dương Topi a!

Ánh mắt La Kiều quá nóng bỏng, Kiệt Lạc không khỏi lui về sau từng bước, nhích tới sát bên tai Mạt Sâm, nói: “Anh trai, tên tiến hóa này không phải có ý tứ với ta đi? Ta chỉ yêu báo em gái thôi a...”

Mạt Sâm lạnh lùng liếc mắt nhìn Kiệt Lạc, đối phương lập tức không nói gì nữa. Chỉ đùa chút thôi mà, làm gì dữ vậy? Hơn nữa, báo em gái cũng là cùng nhau truy, tên tiến hóa này đặc biệt đến vậy sao?

Mạt Sâm đi tới trước mặt La Kiều, hai tiểu liệt báo nhớ rõ mùi Mạt Sâm, liền ngoan ngoãn lùi vào lòng ngực La Kiều, im lặng quan sát con liệt báo đực trước mặt.

“Có thể giúp một tay không?” La Kiều cười tủm tỉm nói với Mạt Sâm: “Giúp xong sẽ mời các người ăn thịt! Muốn ăn bao nhiêu cũng có.”

Àn?

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc nhìn nhau, bọn họ hoài nghi, con liệt báo đực tiến hóa này thực sự bị mặt trời thiêu đốt tới phát điên.

Sự thực chứng minh, đầu óc La Kiều không có vấn đề.

Năm con liệt báo mai phục trong bụi cỏ cao, bầy rập đã chuẩn bị tốt, chỉ cần đuổi hươu cao cổ tới vị trí dự kiến, sau đó làm nó rơi vào bẫy là thành công.

Vốn, La Kiều muốn tự mình đi đuổi hươu cao cổ nhưng lại bị Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc đồng thời bác bỏ.

Kiệt Lạc đánh giá thân thể nhỏ nhắn của La Kiều thì xùy một tiếng, vẫy vẫy đuôi: “Đây là chuyện nam nhân phải làm!”

Mạt Sâm thì bước tới liếm liếm lỗ tai La Kiều, ý tứ tựa hồ muốn nói: ‘Đừng quấy rối a.’

La Kiều nhìn hai anh em kia dựa vào bụi cỏ che dấu, yên lặng không một tiếng động tiếp cận hươu cao cổ, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần, run run lỗ tai, Mạt Sâm liếm cậu làm chi, bọn họ có thân thiết như vậy sao? Còn nữa, cái gì mà ‘chuyện nam nhân phải làm’, hai anh em nhà này xem cậu là gì chứ? Tuy cậu dường hai tiểu liệt báo, nhưng cậu là đàn ông, thuần khiết!

Im lặng oán giận dưới ánh mắt tha thiết của hai tiểu liệt báo lập tức ngừng lại. Đàn ông thuần khiết này nọ, liếm lỗ tai gì đó, lập tức bị quăng lên tận chín tầng mây, trời đất bao la, nuôi con lớn nhất!

La Kiều mang hai tiểu liệt báo mai phục gần bấy rập, vì bắt con hươu cao cổ này, La Kiều đã tốn không ít công sức, không chỉ đào bấy rập, còn dùng nhánh cỏ cùng bụi gai quấn thành một sợi dây thừng, một khi hươu cao cổ tránh được bấy rập, dựa vào sợi dây này cũng có thể quật ngã anh chàng bự con kia!

“Ba ba, đến rồi, đến rồi!

La Sâm có chút kích động kêu lên, La Kiều vươn vuốt kéo nhóc con trở về, nắm chặt dây cỏ trong tay.

Hươu cao cổ bị thương bị hai liệt báo rượt phía sau, một khi nó lệch khỏi quỹ đạo chạy trốn, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc sẽ tiến tới chặn lại, khiến cho nó không thể không chạy trốn chết theo phương hướng bọn họ đã vạch sẵn. Hươu cao cổ bị chọc giận, nó không thèm chạy trốn nữa, xoay người, dùng chân trước tự vệ, cú đá cực mạnh, cho dù là sư tử cũng có thể bị đá chết.

Đối mặt với tình huống này, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc cũng không có cách nào, La Kiều nhìn mà sốt ruột, dứt khoát bảo hai tiểu liệt báo cắn chặt sợi dây cỏ, cựa cầm lấy một nhánh cây khô, từ trong bụi cỏ nhảy ra, lúc hươu cao cổ chuyên tâm phòng bị anh em Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc, La Kiều nhảy dựng lên, hung hăng đâm nhánh cây vào —— mông —— hươu cao cổ...

Được rồi, hành động này quả thực có chút... nhưng lại vô cùng hiệu quả.

Hươu cao cổ cũng có tôn nghiêm của nó, nó phải xé xác con liệt báo dám chọt mông mình!

La Kiều xoay người chạy về phía bấy rập, hươu cao cổ gắt gao truy đuổi phía sau, mắt thấy một chân của nó lọt vào bấy rập, nghiêng ngả lão đảo nhưng vẫn chưa chịu ngã, La Kiều dứt khoát nắm lấy dây cỏ trong miệng tiểu liệt báo, thuận thế trói chặt một chân khác của hươu cao cổ, bụi gai quấn trong dây cỏ đâm thủng lớp da hươu cao cổ, hiệu quả gây tê làm khí lực hươu cao cổ dần dần xói mòn, La Kiều quay đầu về phía Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc kêu to: “Mau tới giúp một tay!”

Hai anh em giật mình, Mạt Sâm biến hóa hình thái, xông tới cùng La Kiều đánh ngã hươu cao cổ, Kiệt Lạc thì vọt tới bên đầu hươu cao cổ, một ngụm cắn lên cổ nó.

La Kiều không muốn phí thời gian, trực tiếp nhặt một tảng đá nện lên đầu hươu cao cổ.

Sợ não hươu cao cổ văng tung tóe, ngay cả giã dựa một cái cũng không có liên tắt thở, Kiệt Lạc ngây ngốc cắn cổ hươu cao cổ, chớp chớp mắt mấy cái, liệt báo có thể làm vậy sao?

Mạt Sâm lau vết máu văng lên mặt, biến về hình thái liệt báo, nằm rạp trên mặt đất khôi phục thể lực.

La Kiều một ngụm cắn lên lưng hươu cao cổ, xé rách lớp da, sau đó gọi hai tiểu liệt báo tới ăn.

La Sâm cùng La Thụy đã thật lâu không được ăn thịt hũ hê như vậy, con hươu cao cổ này đối với hai tiểu liệt báo hết như một ngọn núi nhỏ, quả thực giống như lời La Thụy, thật sự là ‘thiệt nhiều thịt’ a!

Đáng tiếc, bọn họ chỉ có thể ăn một chút.

La Kiều cùng anh em Mạt Sâm cũng ăn căng bụng, tuy anh em Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc cũng không túng thiếu như La Kiều cùng hai tiểu liệt báo, nhưng vào mùa khô, quả thực rất khó bắt được con mồi lớn, đầu hươu cao cổ này đối với năm con liệt báo mà nói chính là một bữa tiệc lớn vô cùng phong phú.

Đương nhiên, mùi máu tươi luôn đưa tới những vị khách không mời mà đến, kên kên đã bắt đầu xoay vòng vòng trên không trung, những kẻ săn mồi trên thảo nguyên nghe thấy tin tức cũng lập tức hành động, nhưng nhóm liệt báo cũng không quên chuyện này, con mồi này cũng đủ lớn, chỉ cần không phải đàn sư tử hay linh cẩu đột nhiên xuất hiện thì bọn họ có đủ thời gian để lấp đầy bụng.

END 19. Đăng bởi: admin

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Mùi máu tươi cùng đám kên kên rôt cục cũng đưa tới vị khách không mời.

Duổi đến trước hết là một con sư tử cái, La Kiều nhận ra nó, trước đó từng gặp nó hai lần trong lãnh địa của sư đàn Áo La Tư. Bộ dáng nó có vẻ không tốt, so với lần gặp mặt trước đó còn gầy yếu hơn, xương sườn đều thấy rõ ràng.

Sư tử cái Lam Ny cũng nhận ra La Kiều, vô luận thế nào, trước đó La Kiều đã lưu lại cho nó một ấn tượng quá sâu. Nó lần đầu tiên gặp trường hợp liệt báo đơn thương độc mã dám xông về phía mình, tuy có lẽ đối phương chỉ tỏ vẻ mà thôi, nhưng nó cũng bội phục lòng can đảm của đối phương. Bất quá, lúc này phần lớn lực chú ý của nó đều đặt vào thi thể hươu cao cổ nằm trên mặt đất, nó đã thật lâu không được ăn thứ tốt.

Nhìn thấy sư tử cái, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc đồng thời đứng dậy, cúi đầu, lông gáy dựng thẳng, hướng về phía đối phương bày ra tư thế uy hiếp. Lam Ny có chút do dự, hiện giờ nó cũng không muốn đánh nhau với liệt báo, này không phải nó e ngại hai con liệt báo trước mặt mà là lúc này nó càng muốn ăn cái gì đó hơn.

La Thụy thấy sư tử, theo bản năng liền có chút khẩn trương, La Sâm ngửi ra mùi con sư tử cái này, liếm liếm gương mặt bị máu làm dơ của La Thụy, nói: “Không có việc gì, có ba ba ở, không cần sợ nó!”

La Thụy an tâm, hai tiểu liệt báo lại tiếp tục ăn ngấu nghiến, liếc mắt cũng không thèm nhìn tới con sư tử bên kia.

Nghe thấy lời La Sâm, La Kiều vừa sung sướng lại vừa rối rắm, trong mắt con trai, cậu là siêu nhân sao, à không đúng, siêu báo?

“Giết nó!”

Mạt Sâm bắt đầu hướng về phía sư tử cái thấp giọng gầm gừ, Kiệt Lạc tự nhiên đứng bên cạnh anh trai, con sư tử cái này rõ ràng là rời đàn đi lang thang, thoát nhìn rất suy yếu, hai anh em cũng không muốn buông tha cơ hội tốt như vậy.

Mắt thấy hai liệt báo cùng sư tử cái sắp đánh một trận, La Kiều vội vàng bảo tiểu liệt báo tiếp tục ăn, nhanh lên một chút, có thể ăn nhiều bao nhiêu thì cứ ăn bấy nhiêu. Bữa cơm tiếp theo còn không biết phải đợi đến bao giờ.

Vì thế, sư tử cái cùng anh em Mạt Sâm Kiệt Lạc giằng co, La Kiều cùng hai tiểu liệt báo vui đầu ăn, kên kên ở bên cạnh vây xem.

Ba phút sau, sư tử cái cùng anh em Mạt Sâm Kiệt Lạc nhìn nhau gào thét, La Kiều cùng hai tiểu liệt báo tiếp tục vui đầu ăn say sưa, kên kên vẫn như cũ ở bên cạnh vây xem.

Năm phút sau, hai anh em liệt báo cùng sư tử cái đồng thời nhìn về phía ba con liệt báo đang lang thôn hổ yết bên kia.

La Kiều ngẩng đầu, bộ lông bên miệng đã bị máu tươi nhuộm đỏ, từ thân hươu cao cổ xé rách một miếng thịt, vừa nhai vừa nói: “Không đánh à? Thế mọi người cùng ăn chút gì đi, một khi sư đàn cùng linh cầu tới thì không ăn được gì đâu. Đến lúc đó muốn khóc cũng không có chỗ mà khóc a.”

Nghe La Kiều nói vậy, sư tử cái cùng anh em liệt báo không hện mà cùng cảm thấy bản thân mình thực ngốc.

Vì thế, năm con liệt báo cùng một con sư tử cái, từ các phương hướng khác nhau, vui đầu tận sức ăn.

Sư tử cùng liệt báo cùng ăn một con mồi, nghe có vẻ rất khó tin, nhưng đây chính là quy tắc trên thảo nguyên, vì lấp đầy bụng, có vài lúc tất cả mọi người đều cần thỏa hiệp.

Nhóm liệt báo chiếm cứ vị trí tốt nhất, nhưng hươu cao cổ cũng đủ lớn, sư tử cái không lo không có thịt ăn.

Rốt cục, La Kiều cùng hai tiểu liệt báo đều ăn no, hai nhóc con ăn tới mức bụng tròn vo, từ bên cạnh nhìn qua hết như hai quả cầu bông, La Kiều thực lo lắng, căng chân bé xú kia còn có thể di động nổi không a? Bất quá ăn được bữa này, ít nhất có thể giúp bọn họ chống đỡ ba ngày.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc cũng ăn no, tốc độ ăn cơm của liệt báo rất nhanh, hướng chỉ lần hợp tác đi săn này, bọn họ không cần nghỉ ngơi quá lâu đã có thể ăn cơm, tiết kiệm được không ít thời gian.

Sư tử cái ngẩng đầu nhìn đám liệt báo, thấy đối phương không có ý công kích mình thì tiếp tục há mồm ăn thịt.

La Kiều dẫn hai tiểu liệt báo ăn no rồi xa hươu cao cổ, tính toán tìm một chỗ râm mát nghỉ ngơi, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc cũng đi theo phía sau. Đám liệt báo đi tới bóng râm dưới một gốc cây keo nằm úp sấp, hai tiểu liệt báo dựa vào người La Kiều lăn lộn làm nũng, ba cha con nằm một chỗ, cùng liếm da lông cho nhau.

Mạt Sâm nhìn một hồi, mở miệng nói: “Người muốn sống cùng chúng ta không?”

“A?”

La Kiều ngẩng đầu, ngây ngẩn cả người.

Giờ phút này, con sư tử cái ở lại bên cạnh thi thể hươu cao cổ đang gặp phải phiền toái, hơn hai mươi con linh cầu đang vây quanh nó. Có lẽ nó nhất thời sơ sẩy nên mới để đám này tìm ra kẻ hở.

Sư tử cái ngồi chồm hổm dưới đất, hướng về phía linh cầu phát ra tiếng gầm uy hiếp.

Đám linh cầu vẫn chưa phát hiện con sư tử cái này chỉ có một mình, bọn nó dựa sát vào nhau, dùng tiếng kêu chói tai đe dọa, ý đồ giải quyết nó trước khi những con sư tử khác kéo tới.

Sư tử cái bị vây khốn, đám linh cầu này hoàn toàn có khả năng giết nó, nhưng chúng nó cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, vô luận thế nào, một con sư tử cái trưởng thành cũng không thể xem thường. Sơ ý một cái thì ngay lập tức sẽ trở thành kẻ đầu tiên chịu chết.

Thủ lĩnh đám linh cầu này chính là Nạp Bỉ, không bao lâu trước đó nó vừa bị Nạp Lợi đuổi khỏi đàn, đã xuống khỏi ngai vàng thủ lĩnh, hiện giờ nó phải cố lại uy tín của mình.

Nạp Bỉ bắt đầu hướng về phía sư tử cái phát động công kích, nó vòng ra phía sau, một ngụm cắn lên chân sau sư tử cái, sau khi thực hiện được thì nhanh chóng chạy đi, những con linh cầu khác giống như thu được tín hiệu công kích, liên tiếp tấn công sư tử cái, miệng vết thương trên người nó không ngừng gia tăng, nhưng nó vẫn anh dũng phản kích, một con linh cầu bị sư tử cái cắn bị thương chân sau, một con khác thì bị cào mù mắt.

Nhưng đối mặt với nhiều linh cầu như vậy, sư tử chắc chắn sẽ bị trọng thương hoặc tử vong, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Đột nhiên, một tiếng sư tử đực gầm truyền tới, công kích của đám linh cầu khựng lại, sư tử đực cường tráng Áo La Tư xuất hiện trước mắt linh cầu cùng sư tử cái, thân hình khôi ngô hùng tráng, lông mao vàng nhạt nồng đậm, đám linh cầu bị sư tử đực truy đuổi như chó nhà có tang lập tức hoảng sợ.

Đối với sự xuất hiện của Áo La Tư, đám linh cầu theo bản năng cảm thấy sợ hãi, dựa sát vào nhau, cúi thấp đầu lùi ra sau. Sư tử cái Lam Ny cũng thực muốn bỏ chạy. Đối mặt với linh cầu, có lẽ nó còn có một con đường sống, nhưng gặp phải sư tử đực cai quản phiến lãnh địa này mới chân chính là tai họa ập tới.

Lam Ny đã lưu lạc rất lâu, nó biết rõ xông vào lãnh địa xa lạ sẽ gặp phải xử thế nào.

Áo La Tư xuất hiện tựa như đánh lên một hồi chuông báo tử cho đám linh cầu cùng Lam Ny. Đám linh cầu có lẽ có năng lực đối kháng sư tử cái, nhưng bọn nó không dám tùy tiện mạo phạm sư tử đực trưởng thành, nhất là chủ nhân Áo La Tư của phiến lãnh địa này, nó chính là cơn ác mộng của tất cả linh cầu.

Lúc này Nạp Bỉ lại làm ra hành động vượt ngoài dự đoán của mọi người, nó không chạy trốn mà cố chấp dùng chân bào bào đất, trên mặt đất lưu lại dấu hiệu mùi rất rõ rệt. Đây là hành vi khiêu khích, ai cũng không biết giờ phút này nó đã sợ tới mức muốn ngất xỉu, nhưng suy nghĩ muốn đánh đuổi Nạp Lợi làm nó thêm can đảm, cư nhiên khiêu khích Áo La Tư!

Hành vi của Nạp Bỉ khẳng định là muốn chết, nó nghĩ hành động của mình sẽ khích lệ đám linh cầu lưu lại cùng mình đối kháng Áo La Tư, nhưng nó không nghĩ tới việc đám kia đã sớm bị Áo La Tư dọa vỡ mặt, cho dù là đám linh cầu đi theo nó, giờ phút này cũng nghĩ nó phát điên rồi.

Áo La Tư sẽ không bỏ qua một tên liều lĩnh dám cả gan khiêu khích uy nghiêm của mình, huống chi lại còn là linh cầu nó chán ghét tới cực điểm, lập tức bỏ nhào về phía Nạp Bể, Nạp Bể nhận ra nguy cơ, lập tức quay đầu chạy trốn, ý đồ dùng tốc độ cùng sức chịu đựng trốn thoát khỏi sự đuổi bắt của sư tử đực, nhưng không ngờ trên đường nó chạy trốn lại có một con sư tử cái xông tới, con sư tử cái này trẻ tuổi cường tráng vô cùng, hoàn toàn bất đồng với Lam Ny mà đám linh cầu vây đánh trước đó, con này là La Sa.

La Sa dùng chân trước làm Nạp Bể mất thăng bằng, Áo La Tư nhân cơ hội nhào tới, một ngum cắn lên cổ Nạp Bể, tiếng tru thảm thiết của linh cầu lần thứ hai vang lên trên thảo nguyên, truyền đi rất xa.

Lam Ny nhân cơ hội Nạp Bể khiêu khích Áo La Tư mà chạy trốn, lại đụng phải Đề Na dẫn dắt sư đàn cùng đám tiểu sư tử. Không cần ra hiệu, ba con sư tử cái liền tách khỏi sư đàn xông về phía Lam Ny.

Lam Ny không còn bất cứ đường sống nào, vô luận hạ thấp tư thái cỡ nào, đám sư tử cái trước mắt cũng không bỏ qua cho nó, bọn nó không có bất cứ quan hệ huyết thống nào, trong mắt những con sư tử cái này, nó chính là người cạnh tranh, cần phải tiêu diệt. Lam Ny muốn giãy dụa, cuối cùng bị nhóm sư tử cái cắn đứt cổ họng. Khoảnh khắc nó nhắm mắt lại ngã xuống bụi cỏ, trước mắt dường như hiện lên quê hương mà nó đã rời xa, mảnh đất rộng lớn với thảo nguyên bao la cùng nguồn nước tươi tốt, linh dương Topi cùng ngựa vằn chạy thành đàn, khi đó, căn bệnh tật đáng sợ đã hủy diệt sư đàn của nó, Lam Ny bị sư đàn khác đuổi đi, một mình lưu lạc...

Sa Na thả Lam Ny ra, đứng lên, Đề Na tùy ý liếc mắt nhìn Lam Ny đã chết, sau đó mang theo sư đàn chạy tới xác hươu cao cổ cách đó không xa.

END 20. Đăng bởi: admin

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Sống chung?

La Kiều trong nháy mắt có chút động tâm, so với cậu một mình mang theo hai tiểu liệt báo sinh sống trên đại thảo nguyên thì đảm bảo hơn hẳn.

Nhưng La Kiều không lập tức đáp ứng, sự tình cũng không đơn giản như vậy.

Liệt báo đực không có quan hệ huyết thống, có lẽ sẽ vì một nguyên nhân nào đó mà kết thành đồng minh, sống cùng nhau, nhưng chưa từng nghe nói kết minh còn giúp đối phương dưỡng đứa nhỏ.

Huống chi, theo tiểu liệt báo dần dần lớn lên, sức ăn cũng càng lớn càng lớn, hơn nữa hiện giờ lại là mùa khô, thức ăn thiếu thốn, La Sâm cùng La Thụy rất có thể sẽ trở thành gánh nặng cho đối phương. Mặc khác, bọn họ cùng Mạt Sâm Kiệt Lạc vốn là quan hệ cạnh tranh, thức ăn hay *** đều có thể tạo thành mâu thuẫn. Giữa bọn họ lại không có quan hệ huyết thống để hòa giải.

Có lẽ cậu suy nghĩ quá nhiều, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc có thể chấp nhận La Kiều, không hẳn không thể nhận La Sâm cùng La Thụy, nhưng La Kiều không muốn mạo hiểm.

La Kiều vừa dùng móng vuốt xoa xoa cái bụng căng tròn của tiểu liệt báo vừa lắc đầu.

La Kiều cự tuyệt làm Mạt Sâm có chút ngoài ý muốn. Kiệt Lạc lắc lắc cái đuôi, anh trai không chịu nghe lời nó, đã sớm bảo rồi, là một con dã thú, hàm súc, ám chỉ gì đó căn bản không thích hợp. Quả nhiên, người ta căn bản không hiểu anh trai đưa ra đề nghị sống chung có ý nghĩa gì a.

“Không cần nhắc chút nào sao?”

“Không được, cảm ơn ý tốt của người.” La Kiều nằm sấp trên cỏ, bộ dáng lười biếng, mèo lớn ăn no, bộ dáng sẽ trở nên rất vô hại.

Mạt Sâm không tiếp tục truy hỏi nữa, nhưng nó cũng không tính toán cứ vậy buông tay, nếu con liệt báo tiến hóa này không hiểu ý tứ của nó, vậy cứ dứt khoát trực tiếp một chút, có lẽ Kiệt Lạc đúng, nếu là dã thú thì cứ dựa theo quy tắc của dã thú mà tới vậy.

Kiệt Lạc nhìn thấy Mạt Sâm đứng lên, đi tới trước mặt La Kiều, theo bản năng cũng đứng dậy, hai anh em từ khi sinh ra đã luôn cùng nhau, vì thế đã hiểu nhau tới tận xương.

Xem ra anh trai không còn tính toán theo con đường hàm xúc kia nữa.

“Làm sao vậy?” La Kiều ngẩng đầu, hai tiểu liệt báo trong lòng cậu đã buồn ngủ, không hề phát hiện Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc tới gần. La Kiều lại nhận ra thái độ của Mạt Sâm đã thay đổi, nhìn về phía ánh mắt hổ phách của Mạt Sâm, trong lòng đột nhiên sinh ra dự cảm không ổn.

La Kiều nhanh chóng đứng dậy, lay tỉnh hai tiểu liệt báo, bảo bọn nhỏ mau chạy.

“Mạt Sâm?”

Mạt Sâm vẫn không lên tiếng, nó thông thả tiếp cận La Kiều, hơi cúi đầu, bộ dáng như đang nhìn chăm chăm con mồi, nhưng bộ lông sau gáy không dựng đứng, ánh mắt cũng không có sát ý. La Kiều không hiểu sao cảm thấy bộ dáng này của đối phương có chút quen mắt, nhưng nhất thời lại không nhớ nổi đã từng thấy qua ở đâu.

Hai tiểu liệt báo cũng nhận ra bầu không khí lúc này có chút bất thường, bọn nó không để ý tới La Kiều đang lắc cái đuôi ra ám chỉ là kiên định đứng bên cạnh, dựng thẳng bộ lông sau gáy, hướng về phía Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc phát ra tiếng kêu như chim nhỏ.

Mạt Sâm không để ý tới bọn nó, Kiệt Lạc thì cười xùy một tiếng, được rồi, tuy hành vi của con liệt báo được tiến hóa này có chút kì quái, nhưng hai đứa nhãi con này quả thực cũng không nuôi phí.

La Kiều theo bản năng chắn trước mặt hai tiểu liệt báo, nhìn chăm chăm Mạt Sâm, không hiểu Mạt Sâm muốn làm gì nhưng cậu lại không hề cảm thấy nguy hiểm.

Rốt cuộc, Mạt Sâm nói chuyện: “Người đã không hiểu ám chỉ của ta, ta liền trực tiếp một chút đi.”

Hả?

La Kiều mới vừa giật giật lỗ tai thì trên người đã trúng một móng vuốt của Mạt Sâm. Đối phương rất đúng mực, lực đạo vừa phải, cảm thấy đau nhưng lại không làm cậu bị thương.

Làm gì đánh cậu? !

Thấy La Kiều vẫn không hiểu, Mạt Sâm lại gõ La Kiều một vuốt, La Kiều theo bản năng muốn tránh nhưng đột nhiên nhớ tới hai tiểu liệt báo được mình chắn phía sau, vì thế chỉ có thể miễn cưỡng đón nhận, trực tiếp bị đánh ngã sấp xuống đất.

Hai tiểu liệt báo theo bản năng bắt đầu trốn vào trong bụi cỏ, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc đều không chú ý tới bọn nó. Mạt Sâm nhảy lên cao cao, dùng đuôi cùng móng vuốt không ngừng gõ La Kiều, La Kiều xoay người đứng lên lại bị Kiệt Lạc ở phía sau đẩy ngã xuống.

“Các người rốt cuộc muốn làm gì? Muốn đánh nhau à? !”

La Kiều phẫn nộ, đây là một cách khi dễ người sao?

“Đánh nhau?” Động tác của Mạt Sâm ngừng lại, đứng bên cạnh nhìn La Kiều bị bắt nằm nghiêng trên mặt đất, cúi đầu, liếm liếm bên miệng La Kiều, nói: “Không, sao ta lại muốn cùng người đánh nhau cơ chứ, ta đang theo đuổi người a.”

Gì? !

La Kiều lập tức dựng thẳng lỗ tai, có phải thính giác của cậu có vấn đề không?

“Người đang nói đùa?”

“Không có.” Mạt Sâm tựa hồ cảm thấy bộ dáng của La Kiều hiện giờ rất đáng yêu, lại tiếp tục liếm cậu, vừa liếm vừa nói: “Ta không thích nói đùa.”

Theo đuổi cậu? Rõ ràng là đang đánh cậu! Hơn nữa còn là hai đánh một!

Kiệt Lạc giống như muốn nhào vô góp vui dùng móng vuốt vỗ vỗ chân sau La Kiều, cúi đầu ngửi ngửi, lại bị Mạt Sâm cảnh cáo trừng mắt một phát, lui ra sau nói: “Người cũng là giống đực, không biết cách theo đuổi em gái sao?”

Kiệt Lạc nói tới em gái, La Kiều đột nhiên nhớ tới tình cảnh gặp Hi Đạt trước kia...

Ta # erwrtEW! La Kiều phần nộ chửi một lèo từ thô tục, sau đó dùng chân trước đẩy Mạt Sâm ra, vừa quát lớn: “Ta là giống đực!”

“Ta biết người là giống đực.” Mạt Sâm không hề để ý La Kiều cự tuyệt, lại dứt khoát cho La Kiều một vuốt: “Vì thế, ta chỉ hướng người cầu yêu, muốn cùng người *** mà thôi.”

Cầu yêu, ***, lại còn mà thôi nữa? !

La Kiều thật sự phần nộ rồi, hai chân sau dùng sức đá Kiệt Lạc, chân trước hét đánh lại cào Mạt Sâm, lúc hai anh em đồng thời tránh nê thì xoay người bật dậy, hướng Mạt Sâm quát: “Chụp cái ông nội người! Cầu yêu cái móng người! Giao phối cái đầu người! Ông đây không thích!”

La Kiều đột nhiên bùng nổ làm Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc hoảng sợ, trước khi bọn họ hồi phục tinh thần, La Kiều đã hóa về hình người, quơ lấy hai tiểu liệt báo đồng dạng cũng bị dọa, vội vàng phóng vào trong bụi cỏ cao, trong nháy mắt chỉ để lại một cái bóng.

Cũng may cậu nhớ rõ bài học lần trước, không còn trần truồng mà chạy nữa.

Kiệt Lạc liếm khoe môi, hỏi: “Anh trai, không đuổi theo sao?”

“...”

“Nói ra thì đúng là em trai Hi Lạt, đủ cay độc, ta thích!”

“...”

“Đừng nhìn ta như vậy, chỉ đùa chút thôi không được sao?”

“...”

“Thật sự, ta thề! Ta chỉ thích báo em gái thôi!”

Mạt Sâm quay đầu, quên đi, lần này buông tha vậy, dù sao về sau vẫn còn cả đồng cơ hội.

Kiệt Lạc thầm thở phào, quả nhiên, anh trai của nó, không lên tiếng thì thôi, nói một phát thì luôn làm người ta kinh hãi a.

La Kiều chạy một khoảng cách, thấy Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc không đuổi theo thì dựa vào một gốc cây thở phì phò.

“Ba ba, không sao chứ?”

“Ừ, không có việc gì.”

La Kiều buông La Sâm cùng La Thụy, vỗ vỗ đầu hai tiểu liệt báo, vô cùng cảm phần nguyên rủa: cái thể giới khốn kiếp này, gặp mèo điên rồi!

Ngay lúc La Kiều mang theo hai tiểu liệt báo một lần nữa rời đi, sư đàn Áo La Tư đang vây quanh hươu cao cổ vui sướng gặm cỏ.

Con hươu cao cổ này đủ cho cả sư đàn ăn một tuần, tuy mùa khô bọn nó có thể đi săn trâu, nhưng so với những cái sừng nhọn và móng sắc, ai không nguyện ý bớt chút sức lực, hưởng thụ một bữa tiệc lớn miễn phí a?

Nhóm sư tử cái ăn no, đi tới gốc cây cách đó không xa nghỉ ngơi, uy sữa cho đám tiểu sư tử. Nhóm tiểu sư tử đã bắt đầu ăn thịt, nhưng ấu tể sư tử có thời kì bú sữa kéo dài tới sáu, bảy tháng, huống chi bọn nó cũng có sữa chung một đơi, lại còn cùng một sư đàn nên cũng không để ý bú sữa là con ai.

Đương nhiên, tiểu sư tử lớn hơn một chút luôn rất ngang ngược, nếu độ tuổi kém quá xa, những con nhỏ rất khó giành được sữa. Cũng may sư đàn Áo La Tư hiện giờ có tới hai phần ba sư tử cái có sữa, điều này làm tỷ lệ tiểu sư tử sống sót gia tăng rất nhiều. Từ khi tiến vào mùa khô tới nay, nhóm sư tử cái luôn cố hết sức làm mình cùng đám tiểu sư tử ăn no, tuy vẫn có tiểu sư tử chết đi, nhưng vẫn có mười ba con thành công sống đến giờ, điều này làm sự cố gắng của nhóm sư tử cái không uổng phí.

“Sa Na, Áo La Tư đâu?” La Sa vừa dùng cái đuôi chơi đùa với ấu tử, vừa hỏi.

“Đuổi theo linh cầu rồi.”

Sa Na xoay người nằm trên cỏ, hai con tiểu sư tử một bú sữa một đang ngủ.

“Tìm Áo La Tư làm gì?” Đề Ny đi tới, nằm xuống cạnh La Sa: “Dù sao lúc đói bụng cũng tự chạy về thôi.”

“Cũng đúng.”

“Chết tiệt, đám kên kên lại tới nữa.”

“Không sao, Hoắc Na sẽ đuổi bọn nó đi.”

La Sa ngáp một cái, buồn ngủ.

Từ khi tân thủ lĩnh Nạp Bỉ bị Áo La Tư giết chết, cả đàn linh cầu hoàn toàn lâm vào hỗn loạn, những con linh cầu cái có thể lực ngang nhau không ai chịu nhường ai, tộc đàn gặp phải nguy cơ sụp đổ.

Áo La Tư sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, một vòng giết chóc cùng xua đuổi mới lại bắt đầu.

END 21. Đăng bởi: admin

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Sau khi rời khỏi anh em Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc, La Kiều mang theo hai tiểu liệt báo một lần nữa trở về lãnh địa sư đàn Áo La Tư. Sư đàn trong khoảng thời gian này luôn hoạt động ở lãnh địa biên giới, này đối với La Kiều cùng hai tiểu liệt báo chính là tin tức tốt. Ít nhất, bọn họ có thể đi ngược hướng với sư đàn thì không cần lo lắng sư tử trên đường nữa.

Ngẫu nhiên, La Kiều mang theo hai tiểu liệt báo đi loang quanh bờ sông vài vòng, nếu may mắn thì có thể bắt giữ linh dương Madoqua cùng lợn Warthog tới uống nước. Tuy con mồi không lớn nhưng cũng có thể no được một ngày.

Bất quá, theo tiểu liệt báo ngày càng lớn, sức ăn cũng gia tăng, trước kia một con lợn warthog nhỏ đã đủ cho ba cha con ăn no nê, hiện giờ ngay cả uy hai tiểu liệt báo ăn no cũng không đủ, La Sâm cùng La Thụy rất hiểu chuyện, không còn như trước bám dính lấy La Kiều vùi ba ba đi bắt con mồi, La Kiều nhìn thấy đứa con chỉ dài đòn hơn chứ chẳng có bao nhiêu thịt thì chưa xót không thôi.

Đứa con hiểu chuyện cũng làm người ta sầu não, La Kiều dưỡng hai đứa thì càng lao lực, thật không biết nhóm liệt báo cái mang một lúc năm sáu đứa nhỏ đến tột cùng đã làm thế nào.

Quả nhiên, nhóm giống cái họ mèo lớn vô cùng hùng tráng uy vũ!

Dần dần, đám cá sấu cùng hà mã cũng bắt đầu có thói quen thỉnh thoảng lượn vài vòng trên bờ sông, nhân tiện túm lấy đám liệt báo bắt tiểu động vật.

“Ba ba, hôm nay có đi bờ sông nữa không?”

La Thụy dựa bên người La Kiều, cọ cọ cằm cậu, ở độ tuổi này bọn nó vẫn còn làm nũng với ba ba, nhưng theo tốc độ chạy trốn khi vui đùa thì đã có thể thấy được bộ dáng ban đầu của vua tốc độ trên thảo nguyên sau này.

“Hôm nay không đi.”

Thực tế thì La Kiêu tính toán đoạn thời gian kế tiếp sẽ không tới gần sông Tát nữa.

Từ lúc tiến vào mùa khô tới nay, thảo nguyên chưa từng có cơn mưa nào, mực nước sông Tát không ngừng hạ xuống, một phần khúc sông đã cạn tới đáy. Cá sấu cùng hà mã bắt đầu tranh đoạt không gian sinh tồn, đàn hà mã lớn chen chúc ở một mảnh sông, tranh đoạt vị trí tốt nhất, đám quái vật lớn tính tình táo bạo này không hề biết khiêm nhường là gì.

Hỗn loạn không thể né tránh.

Nhóm hà mã trưởng thành chen chúc, giẫm đạp, ngay cả những con cá sấu dài năm sáu mét cũng không dám tiếp cận đàn hà mã. Đàn hà mã sau khi bình ổn lại, một tiểu hà mã đã chết thảm, bị chính đồng bạn giẫm chết.

Nhóm hà mã không phải cố ý, bọn nó chỉ theo bản năng mà phát tiết tình tự táo bạo của mình, nhưng thảm kịch lại không thể tránh khỏi.

Thi thể tiểu hà mã bị trôi tới bên bờ sông, hà mã cái canh giữ bên người tiểu hà mã, nhóm cá sấu rục rịch nhưng cũng không dám tùy tiện tiếp cận, hà mã cái bị thương có thể một ngụm tiến bọn nó lên tây thiên. Tiểu hà mã chết đã không thể xoay chuyển, người mẹ bị thương này cũng chỉ có thể quay về giữa sông, lúc này thi thể tiểu hà mã sẽ trở thành bàn tiệc lớn cho đám ăn thịt thối.

La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo tận mắt nhìn thấy một màn này, tiểu hà mã chết không thể làm thức ăn của bọn họ, liệt báo không ăn thịt thối, nhưng bọn họ cũng không thể tiếp tục ở đây chờ con mồi tới uống nước, sư tử, linh cẩu, kền kền đều bị thi thể tiểu hà mã hấp dẫn kéo tới.

Ba cha con chỉ có thể tay không trở về, ôm bụng đói tiến vào mòng đẹp.

Không thể tới bờ sông chờ cơ hội được nữa, La Kiêu tính toán mang hai tiểu liệt báo đến rừng hộc gai thử thời vận.

Mùa khô, chỉ có nơi đó còn lại chút cỏ xanh, có một nhóm động vật ăn cỏ định cư lâu dài ở đó, tỷ như quỳn linh (Alcelaphus buselaphus), đại đa số đều tới rừng hộc gai tìm kiếm thực vật. Nhưng động vật này, vô luận loại nào đối với La Kiêu cũng quá lớn.

La Kiêu chỉ có thể kỳ vọng vào ấu tể bên cạnh bọn nó, hoặc là những thành viên bị thương.

Đương nhiên, đây chính là một loại kì vọng tốt đẹp. La Kiêu không giống như Mạt sâm cùng Kiệt Lạc, cậu không có ai giúp đỡ, chỉ có thể dựa vào chính mình, bắt được một con linh dương sừng cao cường trắng trổng trưởng thành đã rất cố sức, lại cần miễn bàn tới loại linh dương thể hình lớn như quỳn linh cùng linh dương Topi.

Nhưng cậu chỉ có thể mạo hiểm một phen, hoặc là bắt được con mồi, hoặc là chết đói.

Có lẽ lời cầu nguyện của La Kiêu được ứng nguyện, lúc ba con liệt báo tiến vào rừng hộc gai liền thấy một đám quỳn linh đang ăn cỏ.

La Kiêu mang theo hai tiểu liệt báo ẩn núp trong bụi cỏ cao, da lông lấm tấm màu vàng nhạt hòa thành một thể với đám cây cỏ khô vàng. Đàn linh dương đang ăn cỏ không phát hiện bọn họ, chính là muốn bắt được một con trong số đó vẫn là một nhiệm vụ rất khó khăn.

Nếu đáp ứng Mạt Sâm sống cùng nhau, có lẽ hôm nay không cần buồn rầu vì vấn đề này, nhưng nghĩ đến chuyện *** này nọ, La Kiêu lập tức vứt bay ý niệm vừa xuất hiện trong đầu vào một xó.

“Ba ba...”

“Suyt, đừng lên tiếng.”

La Kiêu bảo hai tiểu liệt báo đè thấp cơ thể, dính sát vào mặt đất, theo khe hở của bụi cỏ quan sát đám linh dương bên kia, lúc phát hiện đàn quỳn linh này có ba ấu tể chưa trưởng thành thì không biết nên cảm thấy cao hứng hay khó giải quyết. So với các loại linh dương khác, quỳn linh rất đặc biệt, quỳn linh cái so với quỳn linh đực lại càng có lực công kích hơn, theo tập tính giống cái chủ động cầu yêu liền có thể thấy được. Đây cũng là nguyên nhân muốn bắt quỳn linh ấu tể rất khó khăn. Liệt báo khác với sư tử, một

con liệt báo đơn độc căn bản không thể chống lại quyền linh, lại càng miễn bàn tới quyền linh cái sốt ruột muốn bảo hộ đứa con.

Nhưng vô luận thế nào, La Kiêu đều phải thử một lần.

Theo độ ẩm tăng cao, nhóm quyền linh bắt đầu nằm úp sấp trên mặt đất nghỉ ngơi, này đối với La Kiêu mà nói chính là cơ hội tốt.

“Ngoan ngoan nằm ở đây, đừng lên tiếng cũng đừng động, nhớ kĩ chưa?”

“Ba ba, chúng ta có thể hỗ trợ.”

La Kiêu liếm liếm mũi La Sâm: “Ngoan, các người còn nhỏ, nghe lời.”

Tiểu liệt báo cúi đầu, La Kiêu lại liếm thêm lỗ tai nó, La Thụy cũng cảm nhận được anh trai uể oải, sắp tới: “Anh trai, ta cũng muốn giúp ba ba, nhưng chúng ta còn nhỏ quá, sẽ gây thêm phiền toái cho ba ba nha.”

La Sâm gật gật đầu, hai tiểu liệt báo lẳng lặng nằm trong bụi cỏ, không hề phát ra tiếng động.

La Kiêu áp sát cơ thể trên mặt đất, dùng tư thế nằm rạp xuống lặng lẽ tiếp cận con mồi. Có lẽ trời cao chiếu cố cậu, một tiểu quyền linh rời khỏi mẹ, La Kiêu quan sát hoàn cảnh xung quanh, chỉ cần tiểu quyền linh đi xa hơn một chút, cậu có tự tin tránh được những con quyền linh khác, dùng tốc độ nhanh nhất bắt lấy nó rồi giấu vào trong bụi cỏ.

Tiểu quyền linh không hề phát giác nguy hiểm sắp ập tới, nó dần dần thả lỏng cảnh giác, khoanh cách với đàn quyền linh ngày càng xa, vừa ăn cỏ vừa tới gần con liệt báo đang ẩn núp trong bụi cỏ.

Rốt cuộc, lúc khoảng cách tiểu quyền linh với La Kiêu không tới hai mươi mét, trực giác bảo nó phải nhanh chóng xoay người chạy trốn thì đã không còn kịp. La Kiêu từ trong bụi cỏ nhảy ra, nhanh chóng làm tiểu quyền linh ngã sấp xuống, cắn chặt cổ nó, dựa vào tốc độ kéo con mồi vào trong bụi cỏ cao.

Răng nanh liệt báo rất nhỏ, không thể cắn xuyên cổ con mồi, chỉ có thể cắn chặt khí quản làm con mồi hít thở không thông.

Âm thanh tiểu quyền linh giãy dụa làm kinh động đàn quyền linh trưởng thành, nhưng trừ một mảnh cây cỏ khô héo, bọn nó hoàn toàn không nhìn thấy gì cả. Thẳng đến khi âm thanh tiểu quyền linh biến mất, rất nhiều quyền linh còn chưa ý thức được chuyện gì vừa mới xảy ra.

Quyền linh mẹ phát hiện đứa con không thấy, nó táo bạo xông về phía bụi cỏ, cẩn thận ngửi mùi tiểu quyền linh, nhưng hướng gió đã giúp La Kiêu rất lớn, ngược gió làm quyền linh mẹ không thu hoạch được gì.

La Kiêu cắn chặt cổ tiểu quyền linh, khấn trương nhìn chăm chăm đàn quyền linh, thẳng đến khi quyền linh mẹ từ bỏ, cùng đồng bạn rời đi mới thoáng thở phào. Kéo tiểu quyền linh đi về phía hai tiểu liệt báo ẩn núp.

Tiểu quyền linh này đủ cho ba cha con ăn no nê, La Kiêu vẫn để hai đứa con ăn trước, cậu đứng một bên canh gác những kẻ săn mồi khác có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

La Sâm ăn một hồi thì thay thế La Kiêu, tiếp theo là La Thụy, ba liệt báo thay phiên để tất cả đều có thể ăn được chút gì đó, tránh tình trạng vì kẻ săn mồi xuất hiện mà La Kiêu không thể ăn được ngụm thịt nào.

Tuy ba tiểu liệt báo ngón nga ngón nghiêng nhưng linh cầu xuất hiện vẫn làm bọn họ mất đi con mồi. Nếu chỉ có một hai con, La Kiêu vẫn sẵn lòng thử đánh đuổi một phen, nhưng lần này tới sáu con, La Kiêu cũng chỉ có thể từ bỏ.

Cũng may hai tiểu liệt báo cũng ăn không sai biệt lắm, La Kiêu cũng ăn được một ít.

Nhóm linh cầu không đuổi theo liệt báo rời đi mà bắt đầu tranh đoạt phần xác linh dương còn lại, đám kên kên lục đục đuổi tới chỉ có thể chờ ở bên cạnh. Bất quá có chuyện khác làm La Kiêu lo lắng, đám linh cầu này tựa hồ không giống những kẻ từng thấy trước kia, cho dù đang ăn cũng lộ ra một tia sợ hãi cùng khẩn trương.

Sư đàn Áo La Tư mấy ngày nay trải qua không tồi, nhóm sư tử cái không cần ra ngoài đi săn, có đủ thời gian để chăm sóc cùng dưỡng dục ấu tử, nhóm tiểu sư tử vẫn bướng bỉnh như trước, nguồn sữa sung túc

cùng thịt tươi để ăn làm mười ba tiểu sư tử trưởng thành rất tốt, tuy không mập mạp tròn vo như lúc mùa mưa nhưng mỗi ngày càng trắng hơn quả thực không thể chối cãi.

Áo La Tư tận sức đuổi giết linh cầu, đàn linh cầu do Nạp Bỉ thống trị đã bị chia năm xẻ bảy, có lẽ trước khi có tân nữ thủ lĩnh xuất hiện thì đã bị diệt đàn.

Sư tử đực uy vũ cường tráng ở lãnh địa biên giới lưu lại mùi cùng dấu chân của mình, tuyên bố với tất cả cư dân trên thảo nguyên, nơi này là địa bàn của nó.

Tiếng gầm của sư tử đực có thể truyền xa tới mấy km, nhóm sư tử cái trong sư đàn nghe thấy, mặc dù không thích tính cách cùng sự phong lưu của Áo La Tư nhưng không thể không thừa nhận, có một con sư tử đực như vậy bảo vệ sư đàn cùng lãnh địa là may mắn của tất cả thành viên trong đàn.

Ngay lúc Áo La Tư tính toán trở về sư đàn, ba con sư tử cái trẻ tuổi xuất hiện bên kia lãnh địa. Lãnh địa của bọn nó giáp ranh với lãnh địa của sư đàn Áo La Tư, trong đàn có tám sư tử cái, hai con sư tử đực cùng bảy tiểu sư tử. Bọn nó cũng là sư đàn duy nhất ở gần đây có thể chống lại sư đàn Áo La Tư.

Nếu là sư tử cái Đề Na gặp bọn nó, chắc chắn hai bên sẽ đánh nhau một trận, nhưng đối tượng đối thành Áo La Tư thì có thể thương lượng.

Áo La Tư đứng tại chỗ nhìn ba con sư tử cái, có lẽ bọn nó ra ngoài đi săn, ngẫu nhiên gặp gỡ mà thôi, nếu vậy, Áo La Tư cũng không động thủ với bọn nó, cho dù đối phương là sư đàn đối địch.

Nhóm sư tử cái đi tới trước mặt Áo La Tư khoảng hai trăm mét thì dừng lại, một trong số đó bước tới vài bước, hướng về phía Áo La Tư nói: “Chào, anh đẹp trai!”

Nghe thấy lời chào đón ngọt như mật kia, ánh mắt Áo La Tư soạt một cái, sáng bừng.

END 22. Đăng bởi: admin

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Lúc Áo La Tư bị ba con sư tử cái trẻ tuổi quần chân thì sư đàn đang nghỉ ngơi bên kia đột nhiên bị tập kích.

Kẻ tập kích là hai con sư tử đực nguyên thủy trưởng thành cùng ba con sư tử cái tiến hóa. Mục tiêu của bọn nó rất rõ ràng, nhóm tiểu sư tử trong sư đàn!

Đề Na nhận ra bọn nó, lập tức phát ra cảnh cáo với những con sư tử cái khác: “Bọn nó là sư đàn Hoắc Tư Bỉ! Đề Ny, Sa Na, mang bọn nhỏ trốn vào lùm cây! Hoắc Na, Kiêu An, Nhạc Mỹ, cản ba con sư tử cái kia lại! La Sa đi tìm Áo La Tư! Số còn lại cùng ta ngăn cản hai con sư tử đực kia!”

Sư đàn phản ứng rất nhanh, nhưng kẻ tập kích rõ ràng có chuẩn bị mà tới, ba con sư tử cái cùng số sư tử cái chặn lại có sức lực ngang nhau, mười ba tiểu sư tử đi theo mẹ cùng đi hoảng hốt trốn đi, Đề Na cùng những con sư tử cái khác dừng cầm quên mình lao về phía hai con sư tử đực. Sư tử đực nguyên thủy không có lối suy nghĩ phức tạp như loài tiến hóa, nhưng đồng dạng rất hung mãnh, sức lực của sư tử cái không có cách nào địch nổi. Áo La Tư thường xuyên cam tâm tình nguyện để nhóm sư tử cái sửa chữa cũng vì đó là vợ nó, hai đầu nguyên thủy này rõ ràng tràn đầy địch ý, bọn nó tuyệt đối sẽ không nương tay với bất cứ sư tử cái hay tiểu sư tử nào.

Đề Na có kinh nghiệm phong phú dùng thân hình mình che chắn giữa sư tử đực cùng nhóm ấu tử, sáu con sư tử cái trong đàn vây quanh hai con sư tử đực, một khi có cơ hội liền cắn xương sống cùng chân sau của đối phương, tổng mao rậm rạp bảo vệ cổ sư tử đực, thể hình khổng lồ cũng làm nhóm sư tử cái muốn nhào tới nhưng vẫn e ngại, bọn nó chỉ có thể dựa vào sự linh hoạt cùng khả năng của mình cố dây dưa với hai đầu nguyên thủy này, tận khả năng tranh thủ cơ hội cho nhóm ấu tử tồn tại.

Nhóm sư tử cái anh dũng chiến đấu, tiếng gọi cầu cứu sư tử đực của bọn nó truyền đi rất xa.

La Sa dùng hết toàn lực lao đi trên thảo nguyên, tìm kiếm tung tích Áo La Tư, thẳng đến khi phát hiện thân ảnh hùng tráng uy vũ kia xuất hiện ở đường chân trời xa xa, nó lập tức phát ra tiếng gầm to chấn động.

“Áo La Tư! Sư tử đực của sư đàn Hoắc Tư Bĩ tập kích chúng ta! Mau về sư đàn đi!”

Áo La Tư lập tức quay đầu lại, nhóm sư tử cái lúc này còn cùng nó tán tỉnh lập tức phát động công kích. Sư tử đực cường tráng hoàn toàn không để tâm tới cào cào của bọn nó, vài hiệp đã quật ngã bọn nó xuống đất, đề con sư tử cái thủ lĩnh, cái mồm thật lớn hướng tới gần cổ họng sư tử cái: “Các người đã tính kế sẵn?”

Sư tử cái phần nộ nhe nanh với Áo La Tư, hai đầu sư tử cái còn lại kéo thân mình bị thương muốn nhào tới, nhưng lại bị La Sa cũng vô cùng phần nộ chặn lại, kẻ thù gặp mặt giận tới đỏ mặt tía tai, La Sa cơ hồ vừa đối mặt liền hung hăng cắn một phát vào chân sau một đầu sư tử cái, ánh mắt vàng ươm tràn đầy sát ý.

“Có giỏi thì giết ta đi!” Sư tử cái bị Áo La Tư đè trên mặt đất phần nộ quát: “Đám sư đàn ích kỷ âm hiểm các người! Đem toàn bộ linh cầu đuổi tới lãnh địa chúng ta! Bọn nó giết chết ấu tể chúng ta! Các người cũng đừng hòng sống khá giả!”

“Ấu tể? !”

Áo La Tư không phải một người cha kiên nhẫn, nhưng không đại biểu nó không quan tâm tiểu sư tử nhà mình! Nghe thấy lời sư tử cái, nó hung hăng cắn sâu gáy đối phương, quăng ra ngoài.

“Bảo hộ không được ấu tể là do sư tử đực vô dụng! Đây không phải cái cớ để các người tập kích chúng ta!”

Áo La Tư không rảnh để ý tới tiếng gầm gừ phần nộ của La sa, nó ngẩng đầu, cái mũi ngửi ngửi, cẩn thận tìm kiếm tin tức theo cơn gió truyền tới, mũi sư tử đực xa lạ làm bùng cháy lửa giận của sư vương.

“La Sa, cùng ta trở về!”

Áo La Tư trầm giọng nói, La Sa vẫn nhìn chăm chăm ba đầu sư tử cái, quát: “Cứ vậy buông tha bọn nó à? !”

“Cùng ta trở về!”

Mệnh lệnh của sư vương không thể nghi ngờ, bọn nó không có thời gian để lãng phí.

Sư tử đực bắt đầu lao đi, tông mao nhọn đậm tung bay trong gió, thân hình cường tráng khô ngô tỏ rõ sức mạnh cùng uy nghiêm, La Sa theo sát phía sau Áo La Tư, theo một khắc Áo La Tư trở về sư đàn chính là tín hiệu diệt vong cho những kẻ dám xâm phạm.

Ba đầu sư tử cái mang theo vết thương mệt mỏi dựa vào cùng một chỗ, im lặng nhìn Áo La Tư cùng La Sa rời đi.

“Chúng ta quay về lãnh địa thôi.”

Sư tử cái vừa nãy rống giận với Áo La Tư đứng lên, đi tới bên người đồng bạn, chỉ có một con có thương thế khá nghiêm trọng, nhưng cũng không ảnh hưởng tới đi lại.

“Cứ vậy trở về? Mặc kệ nhóm Bĩ Lợi à?”

“Người cũng kiến thức được thực lực của Áo La Tư rồi, người nghĩ bọn họ còn có thể sống sót trở về sao?”

“Chính là, Tổ Oa, chúng ta có tới hai đầu sư tử đực, không nhất định sẽ thua.”

“Vậy người cứ tiếp tục chờ ở đây đi.” Sư tử cái Tổ Oa xoa người: “Ta muốn trở về tìm Sa Oa.”

Lúc hai đầu sư tử đực cùng những con sư tử cái khác đi tập kích sư đàn Áo La Tư, ba tiểu sư tử sống sót duy nhất của sư đàn Hoắc Tư Bĩ được dì của bọn nó chăm sóc, tiểu sư tử là hi vọng của sư đàn, hiện giờ lãnh địa của bọn nó khắp nơi đều là linh cầu, Tổ Oa lo lắng khi chỉ có hai con sư tử cái trông coi bọn nhỏ.

Bất quá, nhớ tới gen nguyên thủy của nhóm tiểu sư tử, so sánh với Áo La Tư vừa gặp gỡ, ba con sư tử cái đồng dạng là loại tiến hóa đều không hện mà sinh ra một ý niệm trong đầu.

“Áo La Tư là giống đực tốt a...”

“Đúng vậy, vừa nãy bị ấn xuống tim ta liền đập thành thịch, nếu *** thì nhất định sẽ sinh ra hậu đại càng cường tráng hơn đi.”

“Nói tới thì một sư vương thống trị hai sư đàn cũng không phải chuyện mới mẻ...”

Nói tới đây, nhóm sư tử cái nhìn nhìn nhau, thấu hiểu.

Lúc Áo La Tư đuổi tới, tình huống của nhóm sư tử cái cùng tiểu sư tử đã rất nguy cấp, Đề Na cùng Hoắc Na đều bị thương, thương thế Đề Na rất nghiêm trọng, một cái chân sau cơ hồ bị cắn gãy, ngay lúc một con sư tử đực định cắn chết nó thì Áo La Tư như một cơn lốc lao tới, mạnh mẽ đâm vào nó!

Sư tử đực chiến đấu thuần túy là sức va chạm.

Quyết liệt, không có bất cứ chút dư thừa, xáp vào nhau, cắn xé, kẻ mạnh sẽ giẫm nát kẻ yếu dưới chân mình, dùng sự dũng mãnh tuyệt đối tỏ rõ sức mạnh cùng tôn nghiêm của sư vương.

Hai đầu sư tử đực nguyên thủy tuy chiếm ưu thế về số lượng nhưng vẫn không phải đối thủ của Áo La Tư, không bao lâu, một trong hai con đã bị Áo La Tư cắn đứt xương sống không thể động đậy, một con khác định chạy trốn nhưng đã sớm mất đi cơ hội.

Nhóm sư tử cái rảnh tay bắt đầu vây công ba con sư tử cái bên kia, chỉ trong chốc lát, nhóm sư tử cái liền thương tích đầy mình, Áo La Tư chiến đấu xong nhìn lướt qua đối thủ đã chết đi, nhìn lại nhóm sư tử cái loạn thành một đoàn, cào, cắn, cắn, xé đủ cả, chỉ còn kém không mắng chửi cùng phun nước miếng mà thôi.

Áo La Tư thấy La Sa vừa gầm rú vừa quơ móng vuốt, được rồi, giống cái đánh nhau không thể yêu cầu quá cao a. Đi tới bên cạnh Đề Na đang nằm trên mặt đất, Áo La Tư cúi đầu liếm miệng vết thương của Đề Na, hỏi: “Chịu được không?”

“Không có việc gì.”

Cuối cùng, hai con sư tử cái lưu lại thì thể đồng bạn mà chạy trốn chết, bốn con sư tử cái trong đàn đuổi theo sau, thể phải cho bọn nó một bài học.

Cảnh báo được giải trừ, nhóm tiểu sư tử từ trong bụi cây chạy ra, nhóm sư tử cái không ngừng liếm ấu tể sống sót sau kiếp nạn, hận không thể diệt sạch sư đàn Hoắc Tư Bĩ.

Nghỉ ngơi một hồi, nhóm sư tử cái cảm thấy ở biên giới lãnh địa lâu dài cũng không an toàn, quyết định trở về trung ương lãnh địa, lúc này, Áo La Tư đồng hành cùng bọn nó.

Thương thế Đề Na rất nghiêm trọng, tuy đã xử lý đơn giản nhưng vẫn rất khó đuổi kịp tốc độ của sư đàn, Áo La Tư dứt khoát biến hóa hình thái, đưa tay ôm Đề Na lên, sư tử cái nặng hơn bốn trăm cân nằm trong lòng ngực nó lại hết như không nặng chút nào.

“Làm gì đó? !”

Đề Na bị động tác bất ngờ của Áo La Tư dọa hoảng, theo bản năng cho Áo La Tư một vuốt, sư tử đực nhe nanh: “Đề Na, ta chỉ ôm ngươi thôi.”

“Thả ta xuống! Ta có thể tự mình đi.”

“Ngẫu nhiên dựa vào ta không được à? Ngươi là vợ của ta a!”

Đề Na hơi dựa sát tới, ngửi ngửi bên cổ Áo La Tư: “Nga? Thế có thể giải thích một chút không, trên người ngươi không nên có hương vị cổ quái này đi? Ta nhớ không lầm, trong sư đàn không có sư tử cái nào có mùi tương tự thế này!”

“Ách...”

Áo La Tư cứng đờ, ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhìn nhìn lại Đề Na: “Này, ta có thể giải thích...”

“Giải thích?” La Sa đi tới, lạnh lùng phán một câu: “Đúng nga, lúc ta tìm thấy, ngươi đang cùng Tổ Oa của Hoắc Bĩ Tư thân thiết, còn muốn giải thích à?”

Đề Na trong lòng Áo La Tư gợn sóng, phần vuốt sắc bén lóng lánh hàn quang, Áo La Tư trong phút chốc cảm thấy rung mình, tiếp đó, tiếng gầm rú chọc thủng bầu trời của sư tử đực vang lên...

La Kiêu mang theo La Sâm cùng La Thụy lần theo dấu vết một con lợn warthog đực, đột nhiên giật giật lỗ tai, kì quái, đang giữa trưa sao cậu lại nghe thấy tiếng gầm của sư tử? Chắc nghe lầm.

La Sâm cùng La Thụy đi theo sau La Kiêu, bắt chước từng động tác của cậu. Con lợn warthog này nặng cũng hơi hai trăm cân, bắt được nó cũng đủ cho ba liệt báo ăn no nê, chống đỡ tới ngày mốt là không thành vấn đề. Nhưng làm thế nào bắt được nó cũng là nan đề.

Nơi này là một vùng đất trũng ở trung tâm lãnh địa Áo La Tư, lúc mùa mưa, nơi này là một hồ nước, khi mùa khô tiến tới, nước dần dần bốc hơi, trong một khoảng thời gian ngắn đã trở thành đầm lầy lầy lội, thẳng đến khi hoàn toàn khô cạn. Mớ cây cỏ chết khô cùng cây gai bụi che dấu làm lợn warthog rất khó nhận ra nguy hiểm, chỉ cần bước vào một bước thì sẽ dễ dàng bị mắc kẹt.

La Kiêu không tùy tiện hành động, cậu lặng lẽ tránh trong lùm cây, chú ý hướng gió biến hóa, nhìn thấy lợn warthog không hề phát hiện bắt đầu đào móc rễ cây gặm cắn, lúc khoảng cách của đối phương với La Kiêu không tới ba mươi mét thì cậu xông ra ngoài.

La Kiêu không liều lĩnh bỏ nhào về phía lợn warthog, có muốn cũng không làm được. Chỉ là khéo léo đuổi đối phương về phía khu đầm lầy, thẳng đến khi lợn warthog bị nước bùn vây khốn, hạnh động chậm chạp.

Hai tiểu liệt báo đứng tại chỗ, La Kiêu cẩn thận tiêu sái đi tới phía sau lợn warthog, tránh né răng nanh sắc bén của đối phương, lợn warthog cũng không dễ dàng để cậu đắc thủ, liệt báo cùng con mồi không ngừng giằng co. Rốt cuộc, lúc lợn warthog hao phí thể lực không sai biệt lắm thì La Kiêu liền biến thành hình người nhảy lên lưng lợn warthog, hai tay dùng sức đâm vào mắt lợn warthog, móng tay sắc bén đâm thủng ánh mắt đối phương, lúc lợn warthog phát ra tiếng tru thảm thiết thì dùng nhánh cỏ bện chắc quấn chặt cổ lợn warthog, thẳng đến khi nó hít thở không thông.

Chăm dứt hết thở, La Kiêu kéo lợn warthog ra khỏi bùn, xé mở lớp da, ba cha con liền vùi đầu ăn.

Lúc đang ăn cơm, La Kiêu cũng không biết chủ nhân lãnh địa, sư đàn Áo La Tư đã rời khỏi biên giới bắt đầu hành trình trở về.

Hoa báo Mông Đế đang ngủ trưa cũng bị tiếng sư tử rống làm bừng tỉnh, động động lỗ tai, lại là con sư tử gốc kia!

END 23. Đăng bởi: admin

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Trên đường trở về trung tâm lãnh địa, sư đàn Áo La Tư gặp một con trâu đực thất lạc đồng bạn.

Một chân trước của con trâu bị thương, có lẽ vì bị cắt nên bị thương, cũng có thể bị trâu đực khác làm bị thương lúc đánh nhau, đi đường rất khập khiễng, nhóm sư tử cái tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội trời cho này.

Đề Na bị thương cùng Hoắc Na trông coi tiểu sư tử, mười con sư tử cái còn lại đều tham gia, con trâu bị thương căn bản không thể chống lại đội quân tóc dài hùng hổ đang đói bụng này.

Áo La Tư ở bên cạnh quan sát, cũng không xuất nhiều sức lực, sau khi nhóm sư tử cái gục ngã con trâu mới đi tới chia sẻ chiến lợi phẩm. Sư tử đực luôn có quyền ưu tiên với con mồi. Có lẽ vì khiếp sợ sự hùng mạnh của Áo La Tư khi giết chết sư tử đực của Hoắc Tư Bĩ trước đó, có lẽ cũng vì những lý do khác, tóm lại, lúc ăn cơm, nhóm sư tử cái lựa chọn quên đi chuyện khó nói giữa Áo La Tư cùng Tổ Oa của Hoắc Tư Bĩ.

Cứ việc Áo La Tư luôn không so đo việc nhóm sư tử cái tay đâm chân đá mình, nhưng lúc nào nên biểu hiện kính cẩn nghe theo, không chọc sư tử đực nổi giận, nhóm sư tử cái đều biết rất rõ.

Toàn thể sư đàn đều ăn no, nhóm tiểu sư tử khôi phục tinh lực, lại bắt đầu vây quanh mẹ cùng dì của mình truy đuổi đùa giỡn, một tiểu sư tử cảm thấy hứng thú với đuôi của chính mình, giống như một con chó nhỏ

đuổi theo đuôi mà xoay vòng quanh, kết quả bị Áo La Tư chụp một phát, sự thực thì Áo La Tư chỉ cảm thấy tiểu sư tử này chơi rất vui, muốn quan tâm nó một chút, không ngờ lại tạo thành kết quả này. Đối với sư tử được trưởng thành mà nói, nhóm ấu tể quá mức yếu ớt, huống chi sư tử được trước nay luôn không thể nắm giữ chừng mực khi ở cùng đứa nhỏ của mình.

Áo La Tư nhìn tiểu sư tử bị chụp nằm rạp trên mặt đất không thể động đậy, hoảng hốt nhìn trái nhìn phải, quả nhiên, Đề Ny đã hướng về phía nó nhe nanh...

Hiện giờ sư đàn đã ở trung ương lãnh địa, không cần lo lắng sư đàn khác cùng linh cẩu, vì thế, sư vương hùng tráng uy vũ trong mắt nhóm sư tử cái lại trở thành bất tài.

Vì thế, sư vương bị thương, lại một lần nữa bị đá ra khỏi sư đàn.

Sư tử được thoát nhìn là chủ nhân lãnh địa, xưng bá một phương, nhưng sự thực trong vài thời điểm, cuộc sống của bọn nó chẳng khác gì những kẻ lưu lạc.

Chỉ cần nhóm sư tử cái không vui, sư tử được chỉ có thể xám xịt bị đuổi khỏi sư đàn, đương nhiên, nó vẫn đúng giờ trở về ăn cơm. Ai cũng không thể ngăn cản nhiệt tình với thịt của sư tử được.

Giữa trưa, độ ẩm dần tăng cao, Áo La Tư tìm được một mỏm núi đá khá xa sư đàn, phía sau có một gốc cây keo, nơi này là chỗ lý tưởng cho một giấc ngủ trưa.

Bước vài bước lên mỏm đá, Áo La Tư nằm sấp xuống, vừa cảm thán những bà vợ trở mặt vô tình, vừa nghĩ bữa cơm tiếp theo chừng nào ăn, ngẫu nhiên trong đầu còn xẹt qua thân ảnh của mấy đầu sư tử cái Hoắc Tư Bỉ, được rồi, nhớ ăn không nhớ đánh chính là những kẻ như Áo La Tư.

Áo La Tư thật không ngờ chính là lúc nó lười biếng nằm dài trên mỏm đá, ba liệt báo đang ẩn trong một lùm cây dưới mỏm đá.

La Kiều cùng hai tiểu liệt báo dán sát lên mặt đất, tận lực làm mình không bị chú ý. Cậu vẫn không hiểu nổi, chỉ ngủ gật một chút mà thôi, sao vừa mở mắt ra, trên mỏm đá trước mặt đã có một con sư tử nằm úp sấp? Lại còn là người quen.

Nếu sư tử được ở đây, chứng minh sư đàn cũng cách đó không quá xa, một cậu còn đang nghĩ sư đàn vẫn loanh quanh ngoài biên giới lãnh địa, cậu cùng đám nhỏ có thể có một khoảng thời gian thanh bình, không ngờ đàn sư tử này lại trở về sớm như vậy.

“Ba ba, làm sao bây giờ?”

La Sâm cùng La Thụy đã không còn vừa thấy sư tử đã mất bình tĩnh như cũ, nhưng vận theo bản năng cảm thấy lo sợ. La Kiều chỉ có thể tận lực trấn an hai tiểu liệt báo, Áo La Tư cách bọn họ quá gần, hai tiểu liệt báo tuy đã có thể chạy trốn rất nhanh nhưng vẫn không thể so với sư tử đã trưởng thành. Cơ hội duy nhất của ba cha con là chờ Áo La Tư ngủ say rồi lén chạy đi.

La Kiều có lẽ có dũng khí đối kháng với sư tử cái, nhưng cậu tuyệt đối không muốn chủ động trêu chọc sư tử được, nhất là con sư tử hung tàn này.

Hai tiểu liệt báo học theo bộ dáng La Kiều nằm rạp trên mặt đất, cằm dính sát vào đùi trước, tiếng hít thở cổ phát ra thật khẽ. Bọn nó lẳng lặng chờ đợi, nhìn thấy Áo La Tư thảnh thơi há rộng miệng ngáp một cái, nhưng chính là không ngủ được, ánh mắt La Kiều đều trừng tới mức sắp lọt ra ngoài.

Rốt cuộc, Áo La Tư trở mình, nằm ngửa ra ngủ.

La Kiều động động lỗ tai, đứng lên, hơi cúi người chậm rãi từ lùm cây chui ra ngoài, La Sâm cùng La Thụy học theo bộ dáng La Kiều, vừa đi vừa thật cẩn thận không phát ra bất cứ tiếng vang nào, ngay lúc ba liệt báo đi ra đại khái chừng năm mươi mét, La Kiều nhìn lại, suýt chút nữa đã sợ tới mức hôn vía lên mây.

Không biết từ khi nào, Áo La Tư đã tỉnh lại, đang đứng trên tảng đá, không hề chớp mắt nhìn ba con liệt báo bên dưới, bóng râm từ tán cây che khuất mặt nó, La Kiều không biết con sư tử này có biểu tình gì, tóm lại chắc không phải cười tùm tùm nhìn theo mình cùng hai tiểu liệt báo rời đi đâu.

Quả nhiên, ngay sau đó, Áo La Tư từ trên mỏm đá nhảy xuống.

“Nghe này, chờ ba ba dẫn nó rời đi, hai các người chạy về phía đầm lầy hôm qua, tìm nơi trốn đi, ba ba sẽ tìm các người!”

Hai tiểu liệt báo nghe lời quay đầu chui vào trong bụi cỏ, La Kiều nhìn chăm chăm Áo La Tư, ngay lúc Áo La Tư tăng tốc thì xoay người chạy về một hướng khác, vừa chạy vừa phát ra tiếng kêu khiêu khích, sự thực, cho dù La Kiều không kêu, Áo La Tư cũng truy cậ chứ không phải hai tiểu liệt báo.

Áo La Tư đối với La Kiều có ấn tượng rất sâu, hành vi của con liệt báo tiến hóa này rất thú vị, hơn nữa có thể một mình giết chết một con linh cẩu, Áo La Tư hiện tại không có hứng thú muốn giết nó, nhưng thật ra muốn từ trên người nó tìm kiếm chút vui vẻ.

La Kiều đã có kinh nghiệm bị Áo La Tư rượt đuổi, con sư tử đực này hoàn toàn không thể dùng lẽ thường suy đoán, sức chịu đựng khi chạy rất khủng bố. Nhưng nếu không chạy thì không có bất cứ cơ hội đào thoát nào, hiện giờ chỉ có một biện pháp duy nhất, chính là chạy, cố sức chạy.

Ưu thế duy nhất của La Kiều chính là thói quen hoạt động ban ngày của liệt báo, thường xuyên đi săn vào giữa trưa. Sư tử thì không bằng, bọn nó hoạt động đi săn vào ban đêm nhiều hơn, vào lúc trời nắng chói chang, phần lớn nhóm sư tử thì thích nằm ngủ.

La Kiều nghĩ hết biện pháp hao phí thể lực của Áo La Tư, vô thức chạy theo một hướng, lúc hồi phục lại tinh thần thì đã chạy vào một khe núi.

Từ xa xa nhìn tới, trong khe bụi bốc lên mù mịt, là do đám gà gô đang cào đất tìm hạt giống trong đất.

La Kiều lao thẳng vào trong, Áo La Tư cũng bám sát phía sau, đám gà gô bị liệt báo cùng sư tử đột nhiên xuất hiện làm sợ tới mức nháo nhào chạy loạn tứ phía, tiếng kêu ầm ĩ làm đánh thức chủ nhân phiến lãnh địa này.

Trên một gốc cây sung cao lớn ẩn úp một sát thủ bí mật, giữa đám cành lá rậm rạp, đôi mắt vàng nhạt ẩn chứa hơi thở khát máu.

Áo La Tư cách La Kiều ngày càng gần, La Kiều luống cuống không chọn được đường, thế nhưng lại nhảy lên một gốc cây sung, móng vuốt liệt báo không thể thay, theo độ tuổi tăng lên thì càng lúc càng cùn làm bọn nó không am hiểu việc leo cây. Nhưng trong lúc bán mạng chạy trốn, sức bật của La Kiều cũng rất kinh người, thế nhưng lại móc chặt thân cây bóng loáng của cây sung, hai ba cái nhảy lên tới ngọn cây.

Áo La Tư chỉ có thể đứng dưới gốc cây nhìn lên con báo bên trên mà than thở.

Sư tử đực trưởng thành muốn leo cây, hơn nữa lại còn là loại cây sung cao lớn này, thuần túy là không thể tưởng tượng được.

Áo La Tư vòng quanh gốc cây hai vòng, chỉ cần La Kiều không leo xuống, nó cũng không có biện pháp nào. Nhiệt độ không khí ngày càng cao, thời gian chạy quá lâu làm sư tử đực cần tìm một nơi râm mát nghỉ ngơi, nếu không rất có khả năng sẽ bị cảm nắng.

Hướng chỉ ở trong này Áo La Tư ngửi thấy một hương vị chán ghét, nhìn nhìn xung quanh, càng khẳng định địa bàn này của ai, tuy hoa báo đối với sư tử mà nói không tính là gì, nhưng hoa báo đực Mông Đế sinh hoạt phụ cận lãnh địa Áo La Tư cũng không dễ đối phó như vậy. Con hoa báo đực bư hãn kia, thậm chí có thể giết chết một con linh dương vằn lớn.

Áo La Tư ngẩng người thêm một hồi thì rời đi. Dù sao con liệt báo này cũng sinh hoạt trong lãnh địa của nó, sớm muộn gì cũng có ngày đụng mặt...

La Kiều nằm sấp trên nhánh, khẩn trương nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Áo La Tư, thẳng đến khi xác định đối phương thật sự rời đi mới dám há mồm thở dốc.

“Rốt cuộc cũng đi rồi...”

“Phải không?”

Hả? !

La Kiêu hoảng sợ, phút chốc quay đầu lại liền nhìn thấy hoa báo Mông Đế cơ hồ đặt cả người lên cơ thể mình, hai chân trước giam cầm bên hông, chồm râu cùng răng nanh nhìn thấy rất rõ ràng.

La Kiêu cứng ngắc quay đầu lại, lừa mình dối người tự nói với bản thân đó chỉ là ảo giác mà thôi, ngay sau đó, xúc cảm từ lỗ tai truyền tới hoàn toàn đánh nát ảo tưởng của cậu.

Mông Đế ngử ngử La Kiêu, liếm liếm sau tai, âm thanh trầm thấp tràn đầy từ tính như trước: “Không định nói gì với ta sao?”

La Kiêu bảo trì trầm mặc.

“Nếu người không lên tiếng, ta coi là người rất vui sướng a.”

Vui sướng cái gì?

Mông Đế đột nhiên cắn sau gáy La Kiêu, cơ thể đè thấp, La Kiêu hoảng sợ, theo bản năng bắt đầu giãy dụa, lúc này mới phát giác ra, tư thế của bọn họ hiện giờ thấy thế nào cũng rất mờ ám a!

Dưới gốc cây vừa đi một tên lưu manh, trên cây lại gặp phải lưu manh!

Huống chi mức độ lưu manh của con hoa báo này cùng con sư tử đực kia hoàn toàn tương xứng a!

Đối tượng bị lưu manh lại luôn là cậu, vì sao lại như vậy a? !

END 24. Đăng bởi: admin

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

La Kiêu không có thời gian thắc mắc liệt báo có phải trời sinh dụ lưu manh nhớ thương hay không, vô luận thế nào, cậu cũng không muốn ù ù cạc cạc bị một con hoa báo đè.

“Người buông!”

La Kiêu kẹp chặt cơ thể, cái đuôi dính sát sau người, chỉ cần cậu không muốn, Mông Đế cũng không thể dễ dàng làm được.

“Không muốn?” Mông Đế nghiêng đầu ngử ngử La Kiêu: “Hay là, người hi vọng ta dựa theo phương thức của liệt báo mà tới?”

Loại nào ông cũng không muốn!

“Ta thì không sao cả, nhưng nếu dựa theo phương thức liệt báo... người rất muốn bị đánh sao?” Mông Đế cắn lỗ tai La Kiêu: “Thật không hiểu nổi ham thích của liệt báo...”

Mông Đế đứng lên, nâng móng trước, bàn chân mềm mại to lớn, móng vuốt sắc bén hoàn toàn thu hồi, nhưng mặc dù như vậy, bị nó chụp một phát, La Kiêu cũng đau cả buổi.

“Nói tới thì, liệt báo cầu yêu cũng rất thú vị a.”

Thú vị cái đầu người!

La Kiêu thừa dịp nháy mắt Mông Đế thả lỏng, nhanh chóng hướng về một bên xoay người muốn né tránh đối phương, nhưng cậu lại quên mất đang ở trên cây, vì thế bị kịch xảy ra, trực tiếp rơi thẳng xuống dưới.

La Kiêu còn chưa kịp nghĩ ra biện pháp tiếp đất an toàn thì cái đuôi đột nhiên đau nhói, đau tới mức làm bộ lông sau gáy cậu dựng thẳng, bốn chân vô thức quơ quào giữa không trung, thấy thế nào cũng hệt như một con mèo bị nắm đuôi mà xù lông.

Bất quá, thể hình con mèo này có hơi lớn...

Mông Đế ngay khoảnh khắc La Kiều rớt xuống thì lập tức biến hóa hình thái, vốn định kéo La Kiều nhưng không ngờ lại quơ trúng cái đuôi. Nhìn bộ dáng chật vật của La Kiều liền ráng nhin cười, thực sự là chuyện vất vả.

Từ khi gặp con liệt báo tiến hóa kì quái này, số lần nó cười so với tổng số vài năm trước kia còn nhiều hơn.

Mông Đế cứ như vậy túm chặt đuôi La Kiều kéo cậu lên cây, sau đó ôm cổ cậu, túm lấy hai chân trước: “Còn dám tùy tiện lộn xộn không?”

La Kiều kinh hoàng, không hề chú ý bộ dáng hiện tại của Mông Đế, liền cúi đầu cắn một ngụm lên cánh tay Mông Đế, còn chưa dùng nhiều sức đã bị Mông Đế nhéo bộ lông sau gáy, tiếng nói từ tính lạnh như băng truyền vào lỗ tai: “Nếu dám cắn xuống, ta hiện tại liền làm người.”

Vừa nói, tay liền trượt từ sau gáy La Kiều, da lông bóng loáng của liệt báo tựa hồ làm Mông Đế rất yêu thích, nó vừa sờ vừa liếm lỗ tai La Kiều: “Thế nào?”

La Kiều lúc này mới phát hiện Mông Đế đã biến hóa hình thái, cứng ngắc nghiêng đầu, lọt vào tầm mắt chính là một gương mặt xinh đẹp tới không thể tưởng nổi, hàng mày phi dương, đôi mắt vàng nhạt, cánh môi đỏ tươi, mái tóc màu lá cọ xòa bên đầu vai, gương mặt ẩn ẩn lộ ra chút mỉa mai hoặc khó phát hiện.

Chính là, hiện tại trong mắt La Kiều, nam nhân xinh đẹp này nhìn thế nào cũng không giống người tốt a!

Huống chi, lấy hình thái này của Mông Đế làm cậu?

Kia không phải chính là tiêu chuẩn nhân thú sao? !

Chết tiệt! Khẩu vị không nặng như vậy đi!

La Kiều nhắm mắt, cố gắng kiềm chế buông ra cánh tay Mông Đế, nhưng một giây sau lại dùng chân trực tiếp đá tới bộ vị mấu chốt làm tắt cả nam nhân đều kinh hãi.

La Kiều không hi vọng có thể làm Mông Đế bị thương, cậu chỉ muốn tìm cơ hội thoát thân mà thôi.

Quả nhiên, Mông Đế cũng giống như Áo La tư, chưa từng gặp phải con liệt báo nào làm ra loại chuyện này, khoảnh khắc nó kinh ngạc thì La Kiều đã giãy ra khỏi cánh tay Mông Đế, vì đề phòng lúc nhảy xuống bị nắm đuôi, ở giữa không trung liền biến hóa hình thái, nương theo ưu thế cơ thể trời sinh của liệt báo, không hề tổn thương chút lông tóc nào bình an đáp xuống đất.

Ngẩng đầu lên, nhìn hoa báo đứng trên nhánh cây nhìn mình, La Kiều nhe nanh, ánh mắt hổ phách mang theo cảm xúc tức giận trừng đối phương, dám nhiều lần trêu đùa ông, người chờ đó!

Mắt thấy Mông Đế cũng định nhảy xuống, La Kiều vội vàng xoay người bỏ chạy, thể lực cùng sức mạnh của liệt báo ngay cả hoa báo cái còn không so được, nếu lại bị Mông Đế tóm được thì cậu đừng hòng thoát thân. Ở trong này trì hoãn một phút đồng hồ, La Sâm cùng La Thụy gặp nguy hiểm lại tăng thêm một phần. Cuộc sống trên thảo nguyên luôn tràn ngập nguy cơ, huống chi sư đàn đã trở lại, La Kiều một giây cũng không muốn kéo dài.

Cũng may tốc độ của La Kiều là số một, vừa chạy vừa biến hóa hình thái, với khoảng cách mấy trăm mét liền bỏ xa Mông Đế ở phía sau.

Mông Đế từ trên cây nhảy xuống, dựa người vào thân cây nhìn theo hướng La Kiều chạy đi, rốt cuộc nhin không được bật cười, vừa cười vừa đâm thân cây, được rồi, kì thực nó chỉ muốn đùa con liệt báo kia một chút, không ngờ phản ứng của đối phương thú vị như vậy.

Hoa báo cái Bích Thúy Ti nằm trên thân cây cách đó không xa, đầu thoải mái dựa vào chân trước, hai chân sau tự nhiên thả hai bên nhánh cây, hai tiểu hoa báo nằm thảnh thơi được nó giấu trong mồm đá phía sau gốc cây, nó nhìn thấy từ đầu đến cuối một màn vừa phát sinh, hừ một tiếng.

Mông Đế cười đủ, quay đầu, ánh mắt chuẩn xác chống lại tầm mắt Bích Thúy Ti, hai đôi mắt vàng nhạt tương tự đối diện, cuối cùng chính là Bích Thúy Ti chuyển tầm mắt trước.

Hai tiểu hoa báo đang ở trong mồm đá đùa giỡn một con thỏ hoang, đây là Bích Thúy Ti cho bọn nó. Hoa báo cái một khi dưỡng dục ấu tử, tập tính cuộc sống cũng sẽ tùy theo phát sinh mà biến hóa, vì tránh né sư

tử cùng linh cầu hoạt động về đêm, Bích Thúy Ti cũng thường xuyên hoạt động đi săn vào ban ngày. Sự thực, trong lãnh địa của Mông Đế, sư tử cùng linh cầu đều rất hiếm thấy. Lúc Mông Đế bắt giữ được con mồi lớn, ngẫu nhiên cũng sẽ chia cho Bích Thúy Ti cùng hai tiểu hoa báo. Đối với hoa báo đực khác mà nói, cơ hồ là hành vi không có khả năng.

Nếu không phải con hoa báo đực này có hứng thú rất cổ quái, hẳn nó chính là một đối tượng không tồi.

Nhưng hiện tại, Bích Thúy Ti chỉ thăm nghĩ nhanh nhanh nuôi lớn hai tiểu hoa báo, sau đó tìm mùa xuân mới cho chính mình. Bất quá muốn chiếm một phần nhỏ trong lãnh địa của một hoa báo đực khác, phải đánh nhau với hoa báo cái ở đó chắc chắn không thể tránh né. Nhưng so với bây giờ vẫn tốt hơn nhiều.

Thực bị thúc, nó chỉ mới năm tuổi, cơ thể khỏe mạnh, da lông bóng loáng, tuổi trẻ mỹ mạo, nhưng làm thế nào cứ cảm thấy mỗi ngày trôi qua của mình hết như một bà lão.

Có lẽ nghĩ tới đầu sở gây nên tình trạng này, Bích Thúy Ti nhỏ giọng than thở: “Mông Đế, ta nguyện rửa người vĩnh viễn nhìn được mà không ăn được!”

La Kiều đội trời nắng chang chang, một đường chạy về phía đầm lầy.

Mèo hoang vốn đang nằm nghỉ trong bụi cỏ bị một con liệt báo vút qua như một trận gió làm hoảng sợ, vội vàng kêu đám mèo nhỏ trở về ổ, nhìn nhìn xung quanh, không thấy linh dương tỏ hoang linh tinh thì không khỏi khó hiểu, con liệt báo tiến hóa này lại nổi điên gì a?

Ngay lúc La Kiều phóng thẳng về phía đầm lầy, hai tiểu liệt báo lại gặp phải phiền phức.

Đám tiểu sư tử trong sư đàn chơi đùa đã xông vào nơi ẩn thân của bọn nó hiện giờ, một đầu sư tử cái cũng tiến tới trông coi. Tiểu sư tử sinh hoạt trong sư đàn, không sợ trời không sợ đất, lại đang trong độ tuổi nghịch ngợm, nhóm sư tử mẹ liền gặp phải nan đề của tất cả các bà mẹ, làm thế nào để đứa nhỏ ngoan ngoãn đi ngủ.

Hai tiểu liệt báo trốn trong đầm lầy mọc đầy cỏ lau khẩn trương nhìn nhóm tiểu sư tử không ngừng tới gần, bọn nó không sợ tiểu sư tử nhưng lại sợ sư tử cái bám theo sát đó. Không có La Kiều ở bên người, một khi bị sư tử cái phát hiện, bọn nó phải chết là không thể nghi ngờ.

Tiểu sư tử tới ngày càng gần, ngay lúc hai tiểu liệt báo dựa sát vào cùng một chỗ, lỗ tai sợ tới mức cụp xuống thì một con sư tử cái khác có độ tuổi lớn một chút đi tới, nhóm tiểu sư tử tựa hồ rất nghe lời nó, ngoan ngoãn theo nó quay về nơi sư đàn đang nghỉ ngơi, con sư tử còn lại cuối cùng cũng thở phào.

“Đề Ny, cảm ơn trời đất, trừ bỏ dì Đề Na, bọn nó nghe lời người nhất a.”

“La Sa, người quá nuông chiều bọn nó.”

“Chẳng lẽ chỉ có mình ta nuông chiều sao? Vừa nãy là ai đuổi Áo La Tư đi?”

“Được rồi, này, Ái Phân, không được chạy lung tung!”

Nhóm sư tử cái vừa trò chuyện vừa đi xa, La Sâm cùng La Thụy vẫn dựa vào bụi cỏ lau không dám nhúc nhích, đầm lầy che dấu mùi bọn nó, đồng dạng cũng làm La Kiều tìm kiếm khó khăn hơn. Nhưng tiểu liệt báo hiện tại không dám rời khỏi nơi này, bọn nó chỉ có thể chờ đợi, hi vọng La Kiều có thể nhanh chóng phát hiện bọn nó.

END 25. Đăng bởi: admin

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Lúc La Kiều chạy tới đầm lầy, khắp nơi đầy mùi sư tử, tìm mãi vẫn không thấy tung tích La Sâm cùng La Thụy, La Kiều gấp sắp điên rồi. Bất chấp việc sư tử có còn ở phụ cận hay không, cậu nhảy lên một gò mồi, lớn tiếng kêu hai tiểu liệt báo, thời gian từng giây trôi qua, lo lắng của La Kiều dần biến thành sợ hãi, cậu

không dám suy đoán tiểu liệt báo đã xảy ra chuyện gì, có phải đã gặp rủi ro hay không, cậu chỉ dám không ngừng bảo với chính mình, đám nhỏ rất khỏe, nhất định đang trốn ở một nơi an toàn, chờ nghe được tiếng kêu của cậu sẽ từ bụi cỏ nào đó lao vụt ra, hết như hai con mèo nhỏ nghịch ngợm bổ nhào vào lòng cậu.

Ngay lúc La Kiều cơ hồ phải tuyệt vọng thì hai tiếng kêu như tiếng chim non kêu truyền vào tai cậu, rất khẽ nhưng lại dị thường rõ ràng.

La Kiều vội nhảy xuống gò mồi, chạy về phía âm thanh truyền tới, đó là một mảng cỏ lau rậm rạp, La Kiều thử thăm dò kêu hai tiếng, hai tiểu liệt báo quả nhiên từ bên trong chui ra.

Bọn nó cả người đầy nước bùn, bộ dáng có chút chật vật, hiển nhiên đã rất sợ hãi.

La Kiều nhào tới quơ hai tiểu liệt báo vào lòng, cẩn thận liếm da lông cho bọn nhỏ, thẳng đến khi xác định hai tiểu liệt báo chỉ bị bẩn một chút chứ không bị thương, trái tim nhảy tới tận cổ họng mới thả lỏng.

“Ba ba, sư tử tới đây, ta cùng anh trai trốn trong bụi cỏ lau, suýt chút nữa là bị phát hiện rồi.”

La Thụy liếm cằm La Kiều, tùy ý để La Kiều thanh lý lông cho mình, ngoan ngoãn nằm xuống đất, thoải mái duỗi thẳng chân.

“Sợ không?”

La Kiều dùng móng vuốt quơ quơ La Sâm ngồi chồm hổm bên cạnh tới, ấu tể sáu tháng vì không thể bảo vệ đứa em mà cảm thấy xấu hổ, La Kiều đau lòng vô cùng.

Có đứa nhỏ nhà ai bằng con cậu không? La Kiều lại hung hăng mắng cái tên hại cha con bọn họ thất lạc một phen, chờ cậu tìm được cơ hội, nhất định phải đánh tên khốn dám khi dễ cả nhà bọn họ rằng rơi đầy đất luôn!

Vệ sinh sạch sẽ hai tiểu liệt báo, La Kiều liền mang theo bọn nhỏ rời khỏi đầm lầy, sư tử đã trở về trung ương lãnh địa, bọn họ không thể tiếp tục ở lại đây. La Kiều không thể xác định sư tử có chú ý tới tiếng kêu của cậu hay không, cậu nên may mắn hiện giờ đang là ban ngày, nhiệt độ không khí cao tới mức làm đám sư tử không muốn động dậy nữa, nếu là lúc chạng vạng thì đừng nói tới chuyện tìm được hai tiểu liệt báo, ngay cả bản thân cậu cũng rất có thể sẽ đụng phiền phức.

Về phần Áo La Tư vừa rượt đuổi cậu suốt mấy km dưới ánh mặt trời chói chang, con sư tử đực kia không thể suy nghĩ theo lẽ thường.

Bình thường sư tử đực sẽ giở trò đùa giỡn liệt báo đực sao?

Tuy nói sư tử đực đều có tật xấu trắng hoa, nhưng Áo La Tư tuyệt đối là thành phần kiệt xuất trong đó, đã lưu manh tới mức xem nhẹ sống chết!

Về phần hai tên khác có ý tứ với La Kiều kia, ít nhất chúng nó vẫn là con báo, con báo đó, hiểu không?

La Kiều không dám kéo dài thời gian, mang theo hai tiểu liệt báo hướng về phía biên giới lãnh địa sư đàn. Nơi đó tuy cũng đồng dạng không được an toàn, nhưng ít nhất có thể để bọn họ tạm thời né tránh được đàn sư tử cường hãn tới phi lý này.

Hai tiểu liệt báo vừa mệt lại đói, lại kiên trì không rên một tiếng, gắt gao bám sát phía sau La Kiều, thẳng đến khi La Kiều thật sự nhìn không được, không để ý tới sự phản đối của hai tiểu liệt báo, biến hóa hình thái, ôm cả hai đứa con nuôi vào lòng. Hai nhóc lông xù này còn muốn giấy dựa, bị La Kiều cùng cặm cộ đỉnh đầu vài cái liền ngoan ngoãn.

“Ngao, hôm nay có thể ba ba không thể bắt được con mồi, các người không thể lãng phí thể lực nữa. Ngủ một hồi đi, đợi đến lúc tìm được nơi an toàn ba ba sẽ gọi các người.”

“Nhưng ba ba cũng mệt chết mà.”

“Không có việc gì.” La Kiều nhẹ nhàng cọ cọ La Sâm: “Ba ba còn khỏe lắm. Ngao, ngủ một chốc đi.”

Hai tiểu liệt báo ngoan ngoãn nhắm mắt lại, bọn nó quả thực đã mệt chết đi được. La Kiều cúi đầu, vì La Sâm cùng La Thụy che đi ánh mặt trời chói chang.

Trước lúc mặt trời lặn, La Kiêu tìm được một mỏm núi đá miến cường có thể ẩn núp. Trải qua tháng năm mài mòn, một mỏm núi đá hoàn chỉnh ở phần đáy đã bị lõm vào một khối, hình thành một cái khe vừa vặn cho ba con liệt báo dung thân, tầm nhìn xung quanh cũng thực trống trải. La Kiêu đánh thức hai tiểu liệt báo, để bọn nó trốn ở đây nghỉ ngơi trước, cậu thì thừa dịp trước khi buổi tối ập tới đi xung quanh thử vận may một chút. Tuy nói với đám nhỏ hôm nay có thể sẽ không bắt được con mồi, nhưng để hai tiểu liệt báo bị hoảng sợ nhin đối tới tận ngày mai, La Kiêu vẫn không nề.

La Sâm cùng La Thụy lẫn lộn làm nũng không chịu ở lại một mình, bọn nó thật sự không muốn tách khỏi La Kiêu nữa, La Kiêu không có cách nào, chỉ có thể để bọn nhỏ đi theo. Cũng may bọn họ không đi quá xa liền đụng phải một con thỏ hoang. Vào mùa khô, thỏ hoang đối với liệt báo mà nói cũng chính là món ngon hiếm có.

La Kiêu không cho con thỏ hoang này có cơ hội chạy trốn, cậu cơ hồ dùng hết toàn bộ sức lực vào lần đi săn này, cũng không bận tâm, nếu mình không bắt được con thỏ này thì bản thân sẽ có kết cục gì.

Hai tiểu liệt báo đi tới bên người La Kiêu đang thở hổn hển, không vội vàng cắn xé con mồi mà liếm liếm La Kiêu, cha con tiếp xúc thân mật làm con mèo lớn nào đó đang một đến mức không muốn nhúc nhích cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Rốt cục, La Kiêu thở đều đặn, ngậm lấy thỏ hoang, mang theo hai đứa con đi tới bụi cỏ bên cạnh, ba cha con đều rất đói bụng, La Kiêu thỉnh thoảng lại ngẩng đầu quan sát, tận lực để hai tiểu liệt báo ăn nhiều một chút.

Sự thực, một con thỏ hoang chỉ có thể xem là món điểm tâm, nhưng giúp bọn họ chống đỡ qua đêm nay thì không thành vấn đề.

Ăn cơm xong, La Kiêu mang theo hai tiểu liệt báo trở về nơi dừng chân tạm thời, mặt trời xuống núi, gió đêm thổi đi không khí khô nóng ban ngày, hai tiểu liệt báo cơ hồ vừa tựa vào người La Kiêu thì lập tức ngủ say. La Kiêu nằm nghiêng, thỉnh thoảng dùng cái đuôi quơ quơ qua cơ thể hai tiểu liệt báo, giúp bọn nó xua đuổi đám muỗi đáng ghét, cũng mang tới một chút gió mát.

La Kiêu cẩn thận nghe âm thanh trong gió truyền tới, tiếng kêu chói tai của linh cẩu, tiếng gầm của sư tử đực mà phán đoán phương hướng cùng khoảng cách âm thanh truyền tới, sau khi xác định an toàn mới chậm rãi chìm vào mộng đẹp.

Trong bóng đêm, thảo nguyên dường như biến thành một thế giới khác.

Hôm sau, hai tiểu liệt báo dường như đã hoàn toàn quên mất cơn hoảng sợ đêm qua, trong sáng sớm mắt mở, thể lực tràn đầy truy đuổi đùa giỡn với nhau. Bọn nó muốn leo lên mỏm đá đang cư trú, mặt đá bóng loáng làm bọn nó thoát nhìn có chút vụng về, sau vài lần không có kết quả liền chuyển ánh mắt tới một gốc cây keo cách đó không xa, liệt báo khi còn bé rất thích trò chơi này, leo cây cũng là một trò chơi quan trọng trong quá trình rèn luyện của bọn nó. Nhưng theo độ tuổi tăng trưởng, móng vuốt mài mòn, muốn tùy ý leo lên cây như còn bé liền rất khó khăn.

Huống hồ liệt báo càng thích hoạt động ở vùng đất rộng rãi hơn, trừ bỏ khả năng chạy cấp tốc, kỹ năng leo cây này có hay không cũng không sao.

La Kiêu nằm ở bên cạnh, nhìn hai tiểu liệt báo leo lên cây, thẳng đến khi bọn nhỏ leo tới tận ngọn cây, không biết làm thế nào leo xuống, La Kiêu mới đi tới gốc cây, nhìn hai tiểu liệt báo hoảng sợ ngồi chồm hổm trên nhánh cây thì không phúc hậu nghĩ, rõ ràng bộ dáng hai đứa nhỏ hiện giờ rất đáng thương nhưng sao cậu lại thấy đáng yêu vô cùng, muốn túm xuống xoa nắn một phen a...

Đụng phải một ba ba như vậy, không biết nên nói hai tiểu liệt báo may mắn hay xui xẻo đây.

Rốt cục, La Sâm cố lấy dũng khí bầu thân cây chậm rãi đi một khoảng, sau đó nhảy xuống. La Thụy thì có chút do dự. La Kiêu tuy đau lòng nhưng vẫn hiểu rõ không nên giúp vào lúc này. Sớm muộn gì cũng có ngày cậu phải tách khỏi hai tiểu liệt báo, La Thụy phải học được cách xử lý một vài tình huống đột ngột phát sinh.

La Kiêu xoay người, tỏ vẻ muốn dẫn La Sâm rời đi, La Thụy nhìn theo bóng dáng La Kiêu, lo lắng kêu hai tiếng, thấy La Kiêu không để ý tới mình thì rốt cuộc cũng quyết tâm, học theo bộ dáng của La Sâm khi

nảy mà nhảy xuống.

“Ba ba!”

La Thụy chạy tới trước mặt La Kiều, ngẩng đầu nhìn cậu, ánh mắt hổ phách to tròn ngập đầy nước, tràn ngập lên án: “Ba ba không cần ta sao?”

Trái tim La Kiều thoáng chốc bị xỏ xuyên, lập tức ôm chặt La Thụy, dùng sức cọ: “Sao ba ba lại không cần người? Ba ba cho dù không cần mình cũng không bỏ được người a...”

Được rồi, cái vị cuồng con cuồng lông tơ này đã bị bộ dáng đáng yêu của tiểu liệt báo làm choáng váng tới mức nói năng lộn xộn a.

La Sâm ngồi bên cạnh nhìn La Kiều cùng La Thụy lăn lộn, hết cọ lại liếm, rốt cục cũng nhịn không được mà lao qua...

Hôm nay liệt báo ba ba tuy vẫn đói bụng nhưng lại hạnh phúc tràn đầy như xưa.

Độ ẩm tăng rất nhanh, chút mát mẻ vào ban sớm chính là phù dung sớm nở tối tàn.

Con thỏ hoang ăn hôm qua cơ bản đã tiêu hao không sai biệt lắm, La Kiều định mang La Sâm cùng La Thụy đi xa một chút để tìm con mồi. Đi được nửa đường thì ba con liệt báo không thể không dừng lại, bọn họ gặp một đàn voi.

Tiếng kêu to rõ của đàn voi vang vọng khắp cả thảo nguyên.

Đàn voi Mã Sa do hơn sáu mươi con voi cái trưởng thành cùng voi con tạo thành một gia đình khổng lồ. Trong đàn không có voi đực trưởng thành, bọn nó phần lớn thích độc vai độc vãng, chỉ có khoảng thời gian động dục mới trở về đàn.

Con voi cái đứng đầu trong đàn nhiều thế hệ kế thừa cái tên Mã Sa, dẫn theo đàn voi xuyên qua thảo nguyên bao la, hoang mạc tĩnh lặng, rừng cây rậm rạp, dọc theo dấu các đời tổ tiên, tìm kiếm thực vật cùng nguồn nước trong lành.

Tuy sư đàn thỉnh thoảng cũng đi săn voi con rời đàn, nhưng nếu là một đàn voi khổng lồ đi qua, cho dù là sư tử cũng phải nhượng bộ lui binh.

Quy tắc tối cao nhất trong cuộc sống trên thảo nguyên này chính là, nếu không nắm chắc thì ngàn vạn lần đừng chọc vào voi trưởng thành.

La Kiều lần trước bị nhóm sư tử cái Đề Na đuổi giết có gặp một đàn voi, sau đó vẫn chưa gặp lại lần nào. Đàn voi này đến không biết lại mang tới biến động gì cho vùng thảo nguyên này.

END 26. Đăng bởi: admin

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Đàn voi tổ chức rất chặt chẽ, tốc độ tiến tới lại vô cùng thông thả.

Hơn sáu mươi con voi lớn xếp thành một hàng, đi tuốt hàng trước là con đầu đàn, voi cái Mã Sa năm mươi sáu tuổi, đứa con gái La Lạp hai mươi tuổi của nó theo sát phía sau, La Lạp vừa sinh sản không lâu, chú voi con gần được sáu tuần tuổi Duy Tập đi sát bên người mẹ, tựa như một chấm nhỏ đáng yêu. Voi cái mang theo đứa nhỏ được bảo hộ ở trung tâm đàn voi, những con voi cái trưởng thành thể hình to lớn khác cùng voi con gần trưởng thành sẽ đi ở hai đầu đội ngũ.

Lúc ở thế giới trước kia của La Kiều đã rất hiếm khi nhìn thấy đàn voi quy mô thế này, nạn săn trộm cùng đất đai bị xói mòn vì nông nghiệp và chăn nuôi làm đàn voi sinh tồn vô cùng khó khăn. Mà ở tình cầu này, đàn voi khổng lồ như thế tuy không dễ nhìn thấy nhưng cũng không quá kinh ngạc.

La Sâm cùng La Thụy lần đầu tiên nhìn thấy có nhiều voi như vậy, hai tiểu liệt báo dính sát bên người La Kiều, chỉ cần cúi đầu, cái đuôi không động loạn thì mớ da lông mềm mại màu xám trên lưng sẽ làm bọn nó dung hòa vào bụi cỏ.

La Kiều cũng có chút khấn trương, trước khi đàn voi rời đi toàn bộ, cậu cùng hai tiểu liệt báo chỉ có thể nằm trong bụi cỏ không nhúc nhích.

Đột nhiên, mấy con voi cái đi đầu đội ngũ ngừng lại, hai má chúng nó bắt đầu tiết ra chất lỏng, đây là dấu hiệu phát hiện kẻ săn mồi đang áp sát. Nhóm voi cái trong đàn bắt đầu tụ tập lại, hộ vệ đám voi con bên trong, trong đó có ba bốn con voi con mới sinh không lâu, điều này làm cả đàn đều vô cùng cẩn thận.

Mã Sa ngẩng đầu, phát ra tiếng kêu to rõ, La Kiều không hiểu ý tứ tiếng kêu của nó là gì, nếu cậu có thể hiểu thứ ngoại ngữ này, có lẽ sẽ lập tức tóm lấy hai tiểu liệt báo quay đầu bỏ chạy.

La Lạp cùng mấy con voi cái trưởng thành nghe thấy tiếng kêu to của Mã Sa thì lập tức xoay người, lao về phía bụi cỏ La Kiều cùng hai tiểu liệt báo đang ẩn thân.

La Kiều còn ngây ngốc không biết đám voi này muốn làm gì, thẳng tới khi khoảng cách của bọn nó đã gần tới mức có thể nhìn thấy ánh mắt tràn đầy phần nộ của nhóm voi cái, La Kiều mới bừng tỉnh.

Nhóm voi cái phe phẩy lỗ tai, dùng tốc độ hoàn toàn không tương xứng với cơ thể khổng lồ của mình mà nhắm về phía La Kiều cùng hai tiểu liệt báo.

Đàn voi luôn hoành hành ngang ngược, bọn nó không cho phép bất cứ kẻ săn mồi nào rình rập xung quanh, cho dù là liệt báo có tính uy hiếp cực thấp!

La Kiều cùng hai tiểu liệt báo trong phút chốc lập tức nhảy ra khỏi bụi cỏ, hướng về phía ngược lại quay đầu bỏ chạy, nhưng vài quý bà thể hình khổng lồ phía sau vẫn như cũ không chịu buông tha, nếu bị bọn họ đuổi kịp, giẫm một phát thì La Kiều cùng hai tiểu liệt báo không thành bánh đẹp thì cũng thành báo ép khô.

“Ông đây có tính toán tập kích các người đâu, rượt cái gì mà rượt a? !”

Cho dù cậu muốn thì cũng không có điều kiện a! Cái chân của bọn nó so với thất lưng cậu còn thô hơn.

“Còn rượt nữa? ! Đường rộng như vậy, các người cứ đi đường các người, ta trốn là việc của ta, này cũng ngăn cản các người à? !”

La Kiều vừa chạy vừa quay đầu lại, ý đồ dẫn toàn bộ đám voi cái đang truy đuổi rượt theo mình, nhưng đuổi theo tới năm sáu con, cậu căn bản không có biện pháp làm bọn nó buông tha hai tiểu liệt báo.

Có lẽ, so với việc truy đuổi một con liệt báo trưởng thành, nhóm voi cái kia càng hi vọng có thể một cước giẫm chết một nhóc con hơn.

La Sâm cùng La Thụy liều mạng chạy, với tốc độ của bọn nó căn bản không thể trốn thoát ba con voi cái trưởng thành phía sau, mắt thấy một con voi cái trong số đó nâng chân chuẩn bị giẫm lên người La Sâm, La Kiều bất chấp hung thần rượt theo sát phía sau mình, cơ hồ là bay về phía tiểu liệt báo, trong một giây cuối cùng ngậm lấy La Sâm thoát khỏi một cước trí mạng này.

Nhưng giờ phút này La Kiều cũng không thể chạy được nữa, một khi liệt báo đẩy tốc độ lên tới cực hạn thì nhiều lắm chỉ có thể duy trì trong ba mươi giây. Sau đó nó phải dừng lại nghỉ ngơi, nếu không vì nhiệt độ cơ thể quá cao mà bị thương hoặc tử vong. La Kiều hiện giờ cơ hồ không còn năng lực chống cự, nhóm voi cái muốn giết cậu quả thực là dễ như trở bàn tay.

Nhóm voi cái đã vây quanh La Kiều cùng hai tiểu liệt báo, nhưng không vội giết bọn họ mà cứ vây khốn ở đó, thẳng đến khi toàn bộ đàn voi đi qua.

Lúc thủ lĩnh đàn voi Mã Sa phát ra một tiếng kêu to, sáu con voi cái mới buông tha cha con La Kiều, xoay người rời đi. Trước khi đi còn liếc mắt một cái, tựa hồ đang cười nhạo La Kiều, nếu không vì bảo vệ voi con, bọn nó căn bản không để tâm tới đám liệt báo cơ thể mỏng manh gió thổi cũng bay này.

La Kiều bị đàn voi ‘Boss bự’ này làm mơ hồ, này tính là gì?

Chẳng lẽ rượt bọn họ đến một lỗ chỉ vì giải quyết ‘chướng ngại vật trên đường’ cho đàn voi đi qua?

Cần bá đạo như vậy không a? ! Nơi bọn họ ẩn núp rõ ràng cách xa đàn voi tới mấy trăm mét!

La Kiều không thể không chế nâng móng vuốt, bốn vuốt tách ra, vô cùng gian nan dựng thẳng hai móng vuốt về phía đàn voi. Tuy lấy hình thái liệt báo làm ra động tác này có vẻ cực kì quái dị, bất quá nó có thể biểu đạt hoàn mỹ sự phẫn nộ của La Kiều.

Khốn khiếp! Đúng là một đám cướp đường mà!

Đàn voi đến đây có lẽ đã mang tới chút phiền phức cho La Kiều, nhưng cũng phủ trùm một tấm màn âm u lên đầu nhóm động vật ăn cỏ ở đây.

Quần thể khổng lồ của những kẻ khổng lồ này không hề kiêng nể mà chiếm lấy nguồn nước, đồng cỏ, rừng rậm trong lãnh địa, những hồ nước gần như cạn khô cùng lòng sông lấy lợi của nhánh sông Tát cũng trở thành bãi tắm thiên nhiên của đàn voi, vô luận là voi trưởng thành hay voi con đều rất thích tắm tấp, bọn nó dùng cách này để xua đuổi đám ký sinh trùng cùng phòng ngừa muỗi đốt. Mà lượng thức ăn cùng nước uống của voi lại còn gấp mấy chục lần những động vật khác.

Nơi đàn voi đi qua, cây cối bị nhổ bật gốc ngã rạp trên mặt đất, chỉ vì bọn nó thích ăn rễ cây có chứa nhiều nước, những chiếc lá cây xanh biếc, những nhánh cỏ trên thảo nguyên cũng bị cướp đoạt không còn sót lại gì, lại càng miễn bàn tới nguồn nước ít ỏi thiếu thốn vào mùa khô.

Cũng không phải tất cả các loài động vật đều dám tiếp cận sông Tát, hướng chỉ lãnh địa của sư đàn Áo La Tư vô cùng khổng lồ, nếu muốn mạo hiểm băng qua cả lãnh địa để uống nước thì rất có khả năng sẽ vứt bỏ tánh mạng.

Thay vì trở thành bàn đồ ăn tươi ngon cho sư tử, còn không bằng tiếp tục chịu khát.

Nhóm động vật ăn cỏ không di chuyển chỉ có thể trở mắt nhìn đàn voi không chú ý kiêng kị cướp đoạt mà không có biện pháp nào, hai mắt đọng đầy nước mắt khẩn cầu đám khổng lồ này nhanh chóng rời đi.

So với nguy cơ của nhóm động vật ăn cỏ, sư đàn cảm thấy quyền uy của mình bị khiêu khích.

Trong lãnh địa sư đàn, nhóm sư tử đương nhiên là anh cả, cho dù là những kẻ săn mồi khác cũng không dám cướp lấy ngôi vị này, nhưng đàn voi vào nam ra bắc này căn bản không hề kiêng kị sư tử. Ngày đầu tiên tới trung ương lãnh địa sư đàn đã cho đám sư tử một cú ra oai phủ đầu, bọn nó không chút kiêng nể vọt vào rừng cây keo mà nhóm sư tử ẩn thân, xua đuổi sư tử cái, rượt theo nhóm tiểu sư tử, trước kia đây là việc đám trâu am hiểu nhất, nhưng đàn voi này hành động cũng không nường tay chút nào.

Nhóm sư tử cái vì bận tâm tới đám tiểu sư tử nên cũng không thể ra tay. Áo La Tư rất mạnh, nhưng một con sư tử thực sự không có khả năng đối phó với một đàn voi trưởng thành, kết quả chính là đàn voi điều võ dương oai trong lãnh địa sư đàn, mà nhóm sư tử cũng chỉ có thể nén giận.

Ngay cả đám trâu kếu thành quần đội cũng không dám lớn tiếng với đàn voi, duy nhất có thể đối kháng với đàn voi là lũ bò tót, nhưng chúng đã rất lâu không xuất hiện trong lãnh địa sư đàn Áo La Tư.

Áo La Tư bị nhóm sư tử cái mắt té tát, gì mà nam nhân không thể bảo vệ quốc gia không phải nam nhân tốt, sư tử đực không thể đuổi đàn voi ra khỏi lãnh địa không phải sư tử đực giỏi!

Áo La Tư cũng thực ỷ khuất, nó không e ngại đám voi này, trong sư đàn nó sinh trưởng, thịt voi cũng không phải loại thức ăn quý hiếm gì. Nhưng sư đàn sinh ra nó có tới hai mươi bốn con sư tử cái cường tráng, sáu con sư tử đực hung hãn, cùng với số lượng tiểu sư tử đông đảo, nhóm cha chú của nó liên hợp lại, ngay cả xử lý một con voi trưởng thành cũng chỉ là việc cón con.

Nếu không phải nó cùng những anh em khác cách biệt độ tuổi quá lớn, lúc bị đuổi ra khỏi sư đàn chỉ có mỗi mình nó, thì sao bây giờ lại bị đám voi cái này làm nghẹn khuất cơ chứ...

Ngay lúc sư đàn Áo La Tư bị đàn voi gây ra đủ loại nghẹn khuất, La Kiều mang theo hai tiểu liệt báo rời khỏi lãnh địa Áo La Tư, tiến nhập vào một lãnh địa của một sư đàn khác, chủ nhân nơi này là một sư đàn nhỏ, chỉ có một con sư tử đực, ba con sư tử cái trưởng thành, hơn nữa đều là loài nguyên thủy, La Kiều tiến

vào nơi này chỉ là ngẫu nhiên, lúc theo dấu một đàn quyền linh thì lạc vào đây, nhưng không ngờ ngày đầu tiên tiến vào vùng lãnh địa này liền gặp phải một con liệt báo cái xinh đẹp tên là Gia Mã!

END 27. Đăng bởi: admin

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Có câu nói, một núi không thể có hai hổ, trừ phi là một đực một cái.

La Kiêu cho rằng người nói ra câu này nhất định không nghĩ tới một tình huống, một đực một cái này đều mang theo con nhỏ, lúc này nên làm cái gì bây giờ?

Gia Mã là liệt báo cái nguyên thủy bốn tuổi, mấy tháng trước mới sinh ra đợt ấu tể đầu tiên, có ba tiểu báo đực cùng một tiểu báo cái. Gia Mã không có kinh nghiệm chỉ có thể dựa vào bản năng của mình để chăm sóc đám nhỏ. Không may, lúc tiểu liệt báo được năm tuần tuổi, thừa dịp Gia Mã ra ngoài đi săn, một đám linh cẩu đốm đã tập kích ổ của nó, hai tiểu báo đực cùng một tiểu báo cái đã chết, chỉ còn một tiểu báo đực sống sót.

Gia Mã gọi nó là Thập Thập, Thập Thập hiện giờ đã được năm tháng tuổi. Tuy Gia Mã là loại nguyên thủy nhưng Thập Thập lại là loại tiến hóa, kế thừa gen xuất sắc của ba ba, so với ấu tể nguyên thủy thì thông minh cũng sớm hiểu chuyện, điều này làm Gia Mã càng yêu thương nó hơn. Bà mẹ trẻ này tận hết sức bảo hộ đứa con cùng lãnh địa của mình, trừ bỏ ra ngoài đi săn, cơ hồ dành hết toàn bộ thời gian của mình để chăm sóc Thập Thập, một khi cảm thấy nguy hiểm, cho dù là đồng loại cũng không hề nương tay.

Đối với tình huống trước mắt, La Kiêu có chút không biết làm sao, báo em gái xinh đẹp này rõ ràng không thân thiện chút nào, nằm úp sấp trên gò mồi đối diện, ánh mắt nhìn chòng chọc vào cậu, hệt như La Kiêu chỉ cần có chút động tác thôi nó sẽ xông tới đánh một trận.

Hai liệt báo cứ ở khoảng cách sáu, bảy chục mét theo dõi nhau, Gia Mã biết đối phương là liệt báo đực, cứ việc đối phương mang theo hai tiểu liệt báo nhưng nó vẫn muốn La Kiêu rời đi, liệt báo cái dường như ấu tể cần phải bảo hộ lãnh địa của mình. La Kiêu cũng không muốn từ bỏ đàn quyền linh đã theo dấu hai ngày nay, mất đi cơ hội này, ai biết bữa cơm sau này phải tìm ở đâu?

Nhưng La Kiêu cũng không muốn phát sinh xung đột với con liệt báo cái này, dù sao đối phương cũng là bà mẹ trẻ độc thân, hơn nữa lại còn vô cùng xinh đẹp...

La Kiêu rốt cục cũng nắm được quan điểm thẩm mỹ của liệt báo, thật đáng mừng a.

“Xin chào!”

La Kiêu thử mở miệng chào hỏi, Gia Mã nheo mắt, nhìn La Kiêu một hồi mới hé miệng, kêu một tiếng: “A!”

Tiếng kêu của liệt báo cái thực đáng yêu, nhưng La Kiêu lại không nghe thấy chút thiện ý nào trong đó.

Thập Thập dựa vào đùi trước của Gia Mã, ngẩng đầu nhìn mù mù đang bảo trì đèn phòng, lại nhìn nhìn ba con liệt báo đối diện, mở miệng nói: “Mụ mụ nói, hi vọng các người có thể rời đi.”

Đối với thói quen không thích nói chuyện, chỉ thích kêu của Gia Mã, Thập Thập cũng thực bất đắc dĩ.

Tựa hồ muốn xác minh lời Thập Thập, Gia Mã lại kêu vài tiếng: “A a a!”

La Kiêu nhất thời hắc tuyến đầy đầu, tuy cậu là loài tiến hóa nhưng không có nghĩa cậu không hiểu hàm nghĩa tiếng kêu của Gia Mã, làm gì khách sáo như tiểu liệt báo kia phiên dịch? Câu đầu tiên báo em gái này nói chính là ‘rời khỏi đây mau!’, câu thứ hai rõ ràng là đang mắng người ‘Mau cút khỏi đây cho bà! Người là cái con báo yêu!’.

Lúc đầu La Kiêu còn không hiểu báo yêu có nghĩa là gì, cũng chưa từng nghe ai nói loài tiến hóa bị gọi là yêu quái?

Sau khi ngẫm lại, lại kết hợp với ánh mắt cùng biểu tình của đối phương, trong nháy mắt liền tỉnh ngộ.

Người không phải nam cũng không phải nữ là nhân yêu.

Báo không được không cái chính là báo yêu...

La Kiều cũng cau kinh lên, tuy cậu không đánh nữ nhân, nhưng không có nghĩa là bị mắng như vậy cũng không đáp lại.

Vì thế, liệt báo ba ba đỉnh đầu đầy mây đen vươn móng, lỗ tai dựng thẳng, hướng về phía liệt báo cái Gia Mã, há mồm kêu: “A a a a!” Người mới là báo yêu, cả nhà người đều là báo yêu!

Chỉ mình người biết kêu a? ! Ta cũng kêu! Huống chi ta còn là được, giọng còn lớn hơn người!

Được rồi, sống hai đời lần đầu tiên bị người ta lấn lộn giới tính, La Kiều hoàn toàn mất đi lí trí.

Gia Mã: “A a a a!” Người dám mắng ta? !

La Kiều: “A a a a!” Mắng người thì sao? !

Gia Mã: “A a a a!” Liệt báo được mang theo tiểu liệt báo, người không phải báo yêu thì ai là báo yêu nữa? !

La Kiều: “A a a a!” Nuôi đứa nhỏ thì sao? ! Liên quan gì tới người? Ai quy định giống được không được nuôi con chứ? !

Gia Mã: “...”

La Kiều: “A a?” Không phản đối?

Gia Mã dùng vẻ mặt khiếp sợ nhìn La Kiều, lại nhìn La Sâm cùng La Thụy, ngay cả thói quen cũng quên mất, trực tiếp mở miệng hỏi: “Bọn nó thật sự do người sinh? !”

Thật đáng sợ a, giống được cũng có thể sinh con, tận thế sắp tới rồi sao?

La Kiều rốt cuộc không kêu nổi nữa, cậu bị Gia Mã làm giận tới phát nện. Chỉ nghe nói loại tiến hóa thông minh hơn loại nguyên thủy, chưa từng nghe nói loài nguyên thủy cũng có thể biến thành như vậy.

Cũng phá hủy hình tượng báo em gái chân dài eo thon trong lòng La Kiều. Nếu tất cả báo em gái đều cùng loại hình như Gia Mã cùng Hi Đạt, ý niệm tìm báo em gái sờ sờ cào cào của cậu chỉ có thể kéo dài vô thời hạn.

La Kiều cùng Gia Mã âm ỉ thành một đoàn, La Sâm La Thụy lại cùng Thập Thập cách một khoảng trống mà hàn huyên. Đây cũng không khó hiểu, Thập Thập có thể xem là con trai độc nhất, mà La Sâm cùng La Thụy cơ bản cũng chưa từng tiếp xúc với tiểu liệt báo khác, bọn nó đều rất hiếu kì về nhau.

Sự thực, liệt báo ấu tể từ khi sinh ra tới lúc trưởng thành rời khỏi mẹ, trừ bỏ anh chị em thì không hề có cơ hội tiếp xúc với ấu tể khác, liệt báo cái trưởng thành luôn độc lai độc vãng, không hề thích cuộc sống kết minh như liệt báo được.

“Chào các người, ta gọi là Thập Thập.”

Thập Thập nhỏ tuổi hơn La Sâm cùng La Thụy, bất quá tính cách cũng rất hoạt bát.

“Xin chào, ta gọi là La Sâm, đây là em trai La Thụy của ta.”

“Nga.” Thập Thập gật gật đầu, giật giật lỗ tai, hướng La Sâm hỏi: “Vì sao mẹ của các người lại là giống được?”

“Chúng ta không phải do ba ba sinh.”

“Ba ba?” Thập Thập vẫn không hiểu: “Không phải nó sinh, vì sao nó lại nuôi các người?”

Vấn đề này đối với đám tiểu liệt báo thực sự quá thâm sâu, trừ bỏ La Kiều, cơ bản không ai biết nguyên nhân con liệt báo được này dưỡng dục ấu tể.

Ngay lúc ba tiểu liệt báo trò chuyện hăng say, La Kiêu cùng Gia Mã đã không đấu võ mồm nữa, đang chuẩn bị đánh đấm một trận.

Gia Mã bảo Thập Thập đứng im tại chỗ không cần chạy loạn, sau đó trực tiếp nhảy xuống gò mồi, phóng về phía La Kiêu. La Kiêu cũng quên bèn đi cái gọi là phong độ thân sĩ, vung đuôi nghênh chiến.

Hai liệt báo ba ba cùng mụ mụ trẻ tuổi bắt đầu xáp lá cà.

Luận về kinh nghiệm chạy trốn, Gia Mã thua kém La Kiêu, nhưng luận về đánh nhau, hai La Kiêu cũng kém một mình Gia Mã. Liệt báo cái sau khi trưởng thành phải ứng phó liệt báo đực không ngừng tìm tới cửa, điều này làm tất cả liệt báo cái có kinh nghiệm đánh nhau vô cùng phong phú, chướng mắt, đánh! Coi trọng, cũng đánh! Đánh tới lúc hai bên hài lòng, ngoắc ngoắc cái đuôi, liếm liếm cái tai, người người ta ta sinh tiểu báo đi. Nếu La Kiêu lớn hơn một chút, có lẽ Gia Mã sẽ cẩn trọng hơn, nhưng La Kiêu chỉ mới ba tuổi, đối với Gia Mã đã bốn tuổi mà nói, đánh cậu bầm dập mặt mũi là không thành vấn đề!

Vì thế, liệt báo cái Gia Mã hùng dũng hiên ngang, cùng liệt báo đực La Kiêu đang phần nộ, lao vào quào nhau....

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc mới ăn no nê, định trở về lãnh địa của mình, không ngờ giữa đường lại thấy một màn như vậy.

Kiệt Lạc nhìn thấy La Kiêu cùng Gia Mã hết vờn móng cào rùi cẩu nhau thì có chút khó hiểu, La Kiêu đang cầu yêu sao? Rõ ràng không phải. Nếu không phải cầu yêu, có con liệt báo đực nào ăn no rồi mỡ đi đánh nhau với liệt báo cái không? Huống chi nó cũng chưa từng thấy liệt báo đực đánh nhau như vậy, này lại càng giống như hai con liệt báo cái đang cầu véo nhau. Đương nhiên, lời này Kiệt Lạc tuyệt đối không nói ra, nó thẳng tính thật nhưng cũng không ngốc đến vậy.

“Anh trai, có muốn chạy tới xem thử không?”

Mạt Sâm đứng tại chỗ nhìn một hồi, thẳng đến khi nhận ra con liệt báo cái đang đánh nhau với La Kiêu là ai mới mở miệng: “Đó là Gia Mã.”

Nghe thấy tên này, Kiệt Lạc đang hào hứng xem náo nhiệt lập tức lui ra sau.

Em gái nóng nảy hăng máu đánh nhau vì đường đứa nhỏ kia không phải đối tượng nó có thể dễ dàng trêu chọc, về phần La Kiêu đang cầu véo với Gia Mã, Kiệt Lạc cũng chỉ có thể dùng ý chí cổ vũ.

END 28. Đăng bởi: admin

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

La Kiêu thực buồn bực, cho dù hai tiểu liệt báo làm nũng lăn lộn, lộ ra cái bụng cầu vuốt ve cũng không an ủi được tâm hồn bị thương của cậu.

Ngay vừa nãy, cậu cùng một con liệt báo cái đánh nhau, bị thúc chính là cậu còn đánh thua...

Không chỉ bị đập một trận, đàn quyến linh cũng mất dấu, La Kiêu cảm thấy mình đã thất bại toàn tập, hoàn toàn không nâng nổi đầu trước mặt hai tiểu liệt báo. La Sâm cùng La Thụy muốn an ủi La Kiêu, nhưng tựa hồ lại không tìm ra biện pháp.

“Ba ba, không phải người không giỏi, là mụ mụ Thập Thập quá lợi hại.”

La Kiêu nâng cái đầu đang chôn trong móng vuốt, đau thương nhìn La Thụy, con trai, người thật sự đang an ủi ba ba sao?

“Ba ba, không sao đâu, lần này đánh thua, lần sau thắng là được rồi! Ngày nào đó ba ba sẽ thắng được mụ mụ Thập Thập mà!”

La Kiều trực tiếp nhắm mắt lại không chịu hé răng, bị đánh bầm dập mặt mũi một lần còn chưa đủ, còn định tìm đánh nữa sao?

Mạt Sâm nằm úp sấp bên cạnh, nhìn bộ dáng uể oải của La Kiều, không nói câu nào, Kiệt Lạc muốn nói gì đó, nhưng lại cảm thấy nói gì cũng không thích hợp.

An ủi sao? Nếu con liệt báo tiến hóa này phát sinh hảo cảm với mình thì sao? Anh trai lòng dạ hẹp hòi thế nào cũng cần chết mình.

Nếu Mạt Sâm biết Kiệt Lạc hiện giờ đang nghĩ gì, phỏng chừng cũng sẽ cần chết nó.

Rốt cục, cái bụng đói kêu lên đã kéo lí trí La Kiều trở lại, liệt báo ba ba nhớ ra chính mình cùng hai đứa con đã hai ngày không ăn cơm, nhưng đã mất dấu đàn quyến linh, cậu nên đi đâu tìm thức ăn đây? Nơi duy nhất có thể xem là quen thuộc chính là lãnh địa sư đàn Áo La Tư, nhưng nơi đó hiện giờ nguy cơ tứ phía, ngoài sư tử ra còn có voi.

“Người có thể tới lãnh địa của chúng ta.”

Mạt Sâm lại phát ra lời mới với La Kiều, La Kiều do dự một chút, cuối cùng vẫn đáp ứng. Chí khí không thể làm cơm ăn, cho dù Mạt Sâm muốn gì kia với cậu... vô luận thế nào, lấp đầy bụng mới quan trọng nhất! Huống chi La Kiều không tin mình nhất định sẽ bị Mạt Sâm gì kia, ít nhất trình độ chạy trốn của cậu cũng không thể xem thường.

Cùng lắm về sau bắt được con mồi thì chia một phần cho hai anh em này, coi như nộp ‘phí bảo hộ’.

Liệt báo ba ba bị liệt báo cái đánh nằm úp sấp vẫn còn tự tin như thế quả thực rất đáng khen.

Tháp Tháp nằm bên người mù mù, đứng ở xa xa nhìn La Kiều mang theo hai tiểu liệt báo cùng anh em Mạt Sâm Kiệt Lạc rời đi, động động lỗ tai, nói với Gia Mã: “Mù mù, bọn họ đi cùng cặp anh em kia không sao chứ?”

Gia Mã lắc đầu, vừa liếm lông cho Tháp Tháp, vừa kêu càu nhàu vài tiếng.

Nghe hiểu ý tứ Gia Mã, Tháp Tháp lại càng lo hơn, cặp anh em tiến hóa kia cũng không phải người tốt gì, liệt báo ở phụ cận đều không dám chọc chúng. Nếu nói cho bọn La Kiều hiểu thì tốt rồi, bắt quá mù mù tuyệt đối sẽ không đồng ý...

Lãnh địa của Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc rất lớn, cơ hồ tương xứng với lãnh địa sư đàn Áo La Tư, bất đồng với sư đàn chính là diện tích nơi này đa phần là thảo nguyên, càng thích hợp để liệt báo sinh tồn hơn. Mùa mưa hàng năm, nơi này sẽ trở thành thiên đường đi săn của liệt báo. Mặc dù đang là mùa khô nhưng vẫn có không ít linh dương thể hình lớn sinh hoạt ở nơi này.

Vốn chiếm cứ ở nơi này chính là một con liệt báo đực tiến hóa tám tuổi, nó đang ở độ tuổi khỏe mạnh, tuy không kết minh với liệt báo đực khác nhưng lại chiến thắng tất cả đối thủ cạnh tranh, một mình có được khối lãnh địa này khoảng ba năm. Ngày đầu tiên Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc tiến vào nơi này liền hướng nó khiêu chiến. Hai anh em phối hợp rất ăn ý, vô luận là tốc độ hay sức mạnh đều không hề thua kém liệt báo trưởng thành. Con liệt báo đực kia bị đánh bại.

Vì tranh đoạt lãnh địa, liệt báo sẽ đánh nhau nhưng không tới mức liều chết, bọn nó sinh tồn cùng đi săn phải dựa vào tốc độ, một khi bị thương, cho dù là miệng vết thương nhỏ cũng có thể trí mạng. Liệt báo đực chỉ có thể nhận kết quả này, bị anh em Mạt Sâm cướp đi lãnh địa.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc lúc ấy còn chưa tới ba tuổi, những con liệt báo đực trưởng thành khác căn bản không để bọn họ vào mắt. Nhóm liệt báo phụ cận định nhân cơ hội này chia cắt phần thảo nguyên vừa đối chủ, lại không có con nào đạt được mục đích, kể từ khi đó, anh em Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc trở thành một trong những sự tồn tại cường hãn nhất trên thảo nguyên này.

La Kiều cũng không biết chuyện này, cậu chỉ đi theo phía sau anh em Mạt Sâm, xuyên qua biên giới lãnh địa, tiến vào khu vực đi săn thuộc về liệt báo.

Kiệt Lạc đi ở bên cạnh Mạt Sâm, ngẫu nhiên quay đầu lại liếc mắt nhìn La Kiều cùng hai tiểu liệt báo một cái, nó áp sát Mạt Sâm, thấp giọng nói: “Anh trai, có tính toán gì không?”

Mặt Sâm nghiêng đầu nhìn Kiệt Lạc liếc mắt một cái, cái gì cũng không nói. Biết rõ đứa em Kiệt Lạc thông qua cái liếc mắt của mình nhận được tin tức thì quay đầu lại nhìn La Kiều, thẳng tới khi La Kiều cảm thấy cả người phát lạnh, bắt đầu hoài nghi mình có nên đi theo cặp anh em này tới đây hay không?

Liên tục vài ngày, lãnh địa sư đàn Áo La Tư bị đàn tượng đột nhiên xuất hiện quấy nhiễu tới trời long đất lở, đám rất cối bị voi đẩy ngã nằm rạp trên mặt đất, mặt đất khô nứt không có chút sắc xanh, những nguồn nước còn sót lại gần như khô cạn. Cũng may, tuy đàn voi đã tát cạn số nước trên mặt đất nhưng cũng đào ra một đồng hồ sâu trong lòng sông, thỉnh thoảng sẽ có nước từ mạch nước ngầm trào ra, nhưng đối với nhóm động vật sống ở nơi này mà nói thì chỉ là hạt muối bỏ biển.

Cuộc sống của sư đàn cũng bị nhiễu loạn, con mồi vốn rất thừa thớt, trong lãnh địa khắp nơi đều là voi, điều này làm gia tăng độ khó cho nhóm sư tử cái khi đi săn. Thậm chí có vài lần, bởi vì có voi xâm nhập mà nhóm sư tử mất đi con mồi cơ hồ đã sắp tới tay.

Nhóm tiểu sư tử vẫn còn bú sữa, nhưng sữa tươi đã không thể cung cấp toàn bộ dinh dưỡng cho bọn nó, bọn nó cần thịt để ăn. Nhóm sư tử cái lại không bắt được con mồi, sữa cũng rất ít ỏi, chỉ có thể nhìn bọn nhỏ chịu đói. Có hai ba tiểu sư tử bởi vì thường xuyên không dành được sữa, đã xuất hiện tình huống dinh dưỡng không đủ, bắt đầu rụng lông.

Đứa nhỏ của mình chịu đói, mà đám kia vẫn còn hoành hành ngang ngược trong lãnh địa!

Nhóm sư tử đã hoàn toàn bị chọc giận, Đề Na sau khi miệng vết thương đã bình phục không sai biệt lắm liền tập trung toàn bộ sư tử cái trong đàn, bọn nó muốn cho đám cuồng vọng tự đại kia một bài học!

Sư đàn quyết định săn một con voi con!

Lưu lại hai con sư tử cái mang theo nhóm tiểu sư tử núp vào trong lùm cây, Đề Na dẫn dắt chín con sư tử cái còn lại mai mục bên hồ nước duy nhất còn chưa khô cạn trong lãnh địa. Nó biết, đàn voi nhất định sẽ tới uống nước, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi thì khẳng định sẽ có thu hoạch.

Theo nhiệt độ không khí không ngừng tăng cao, tiếng voi rống vang lên, đàn voi khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt nhóm sư tử cái.

Tất cả sư tử cái đã làm tốt chuẩn bị, bọn nó nhìn thấy đàn voi không hề phát hiện tiến vào vòng vây, thành viên nhỏ nhất trong đàn voi là chú voi con Duy Tập được năm, sáu tuần tuổi, nó chính là mục tiêu của nhóm sư tử cái.

Nhóm voi trưởng thành dùng cái vòi uống nước, tiểu tượng như Duy Tập vẫn chưa thể sử dụng tốt cái vòi, nó chỉ có thể nằm úp sấp xuống uống nước. Càng ngày càng có nhiều voi tụ tập đến bên hồ nước, nhóm sư tử cái chờ đợi chính là cơ hội này!

Năm con sư tử cái từ bên cạnh vọt ra, đàn voi đột nhiên bị công kích, trong nháy mắt có chút bối rối. Nhóm sư tử còn lại từ hướng khác lao ra, tiến thêm một bước mở rộng trận hỗn loạn này.

Trong lúc lộn xộn, Duy Tập bị đám voi trưởng thành đụng ngã, chân bị đứt đoạn, nó cố gắng muốn đứng lên nhưng lại lắc lắc ngã xuống. La Lạp tiến tới dùng vòi nâng Duy Tập dậy, chú voi con vẫn tập tễnh như trước.

Nhóm sư tử cái đã đạt được mục đích, bọn nó làm cho Duy Tập bị thương nặng, hiện giờ, bọn nó chỉ cần đi theo sau đàn voi, chờ đợi màn đêm buông xuống.

Ánh trăng bị mây đen bao phủ, nhóm sư tử cái nương theo bóng đêm che dấu, chậm rãi tiếp cận đàn voi, theo tiếng voi rống cùng sư tử gầm vang lên, con đường sinh mệnh của chú voi con Duy Tập đã đến điểm cuối cùng.

END 29. Đăng bởi: admin

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Ở phía đường chân trời, một vòng mặt trời đỏ rực từ từ dâng lên, một buổi sớm của thảo nguyên lại bắt đầu.

Cái chết của chú voi con Duy Táp gõ vang một hồi keng cảnh báo cho đàn voi, chủ nhân phiến lãnh địa này đang nhắc nhở chúng nó, bọn nó là một đám sư tử. Mà tính nhẫn nại của sư tử thì có hạn.

Một con voi con cũng không lớn, lúc sáng sớm, trong bụi cỏ trừ bỏ xương cốt cùng một chút cặn còn lại thì không còn dư thừa lại chút gì. Nhóm sư tử cái kiên nhẫn đợi nhóm tiểu sư tử quét tước sạch sẽ phần thịt vụn, phần lớn bọn nó cũng chưa ăn no, sau đó không lâu lại phải tiếp tục đi săn. Áo La Tư từ trước tới nay luôn ngầy ngốc cùng sư đàn, nhưng hiếm có là đêm qua tới tận bây giờ nó không ăn gì cả, chỉ một mực cảnh giác đàn voi, thời thời khắc khắc chuẩn bị bảo hộ các bà vợ cùng đứa nhỏ của mình. Vô luận thế nào, sư tử đực bị mất hết thể diện, sau khi đàn voi đến thì luôn muốn tìm cơ hội lấy lại chút mặt mũi với nhóm sư tử cái.

Sự tồn tại của sư tử đực cũng là một loại uy hiếp với đàn voi.

Đàn voi tổn thất một chú voi con, bọn nó chỉ có hai lựa chọn, hoặc là trả thù hoặc là rời đi.

Cuối cùng, đàn voi lựa chọn về sau. Nữ thủ lĩnh Mã Sa của đàn voi ôn nhu an ủi đứa con gái vừa mất đi đứa nhỏ, bọn nó lập tức xuất phát trên chuyến lữ hành mới, Duy Táp chết đã nhắc nhở Mã Sa, tốt nhất không cần tiếp tục lưu lại phiến lãnh địa của sư tử này nữa. Trừ bỏ Duy Táp, trong đàn voi còn có năm sáu con voi con, Mã Sa phải suy nghĩ cho cả đàn voi. Huống chi, Duy Táp chết là điều tất nhiên, cho dù sư đàn không giết nó, đàn voi cũng không có khả năng mang theo một con voi con bị què chân. Có lẽ chuyện này nghe rất tàn khốc, nhưng đây chính là quy tắc tự nhiên đã hình thành ngàn vạn năm qua, không có bất kì động vật nào có thể vi phạm, ngay cả voi cũng không được.

Sư tử dù sao cũng là sư tử, bọn nó là kẻ săn mồi đứng đầu thảo nguyên. Duy Táp chết cũng làm Mã Sa nhớ tới một đoạn kí ức không vui, vùng lãnh thổ do sư đàn khổng lồ kia thống trị là nơi đau thương Mã Sa vĩnh viễn không muốn quay trở lại.

Đàn voi rời đi cũng đột ngột như lúc bọn nó xuất hiện. Lúc Áo La Tư ý chí chiến đấu sôi sục, hăng hái vô cùng thì đàn voi này thế nhưng không chào hỏi cũng không đánh trận nào đã rời khỏi lãnh địa đàn sư tử.

Lựa chọn của đàn voi làm nhóm sư tử cái thở phào, đám khổng lồ này cuối cùng cũng rời đi.

Áo La Tư có chút ỉu xiu, vốn định khai khiển hùng phong trước mặt những bà vợ, không ngờ lại đột nhiên bị đối thủ đánh rơi, tựa như ở trước mặt nó bày ra một con linh dương đầu bò trưởng thành, vừa định tấp một phát thì con linh dương kia lại đứng bật dậy chạy vèo đi hết như một trận gió!

Đề Ný không quen nhìn thấy bộ dáng Áo La Tư như vậy, trực tiếp vung móng vuốt, vẫy vẫy cái đuôi với Áo La Tư đang nhe răng nhếch miệng: “Người thật sự muốn đánh một trận với đám voi kia à? Người muốn chúng ta đổi chồng sao?”

Hoắc Na ở bên cạnh, vừa liếm lông cho tiểu sư tử vừa ngẩng đầu liếc mắt nhìn Áo La Tư một cái: “Ngu ngốc!”

Những con sư tử cái khác đều bày ra biểu tình xem kịch vui, ngay cả nhóm tiểu sư tử cũng xáp tới góp vui.

Hay rồi, sư tử đực muốn tìm lại uy phong từ trên người đám voi kia lần thứ hai bị đả kích thật sâu...

Đàn voi rời đi cũng không ảnh hưởng quá nhiều tới nhóm liệt báo, lúc này La Kiều đang ở biên giới lãnh địa của Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc theo dõi một đàn linh dương vằn lớn. Trên người đám linh dương này có những vằn màu trắng, rất nhanh nhạy, muốn tiếp cận bọn nó mà không bị phát hiện là vô cùng khó khăn.

Uyển chuyển cự tuyệt sự giúp đỡ của Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc, La Kiều muốn tự mình đi săn uy no đứa nhỏ. Chỉ cần sống qua khoảng thời gian này, cậu sẽ dùng con mồi đáp trả lại nhân tình cho hai anh em.

La Kiều cũng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, cậu có nên tìm một vùng lãnh địa để yên ổn hay không.

“Ba ba, ta cùng em trai có thể giúp ba ba.”

La Sâm lần thứ hai hướng La Kiều yêu cầu tham dự chuyến đi săn, La Thụy cũng nóng lòng muốn thử, nhưng La Kiều không muốn để hai tiểu liệt báo mạo hiểm, bọn nó còn quá nhỏ, cậu đã hỏi qua Hi Đạt, tiểu liệt báo thẳng đến khi được mười bốn tháng mới có thể tự mình bắt giữ con mồi lớn một chút, hơn nữa lúc mới độc lập, món chính cũng chính là thỏ hoang cùng các con mồi cỡ nhỏ. Hiện giờ cô hội duy nhất bọn nó có thể tự mình ra tay chính là dùng con mồi mù mù bắt sống để luyện tập kỹ xảo đi săn, mà con mồi bắt hạnh trở thành đối tượng luyện tập chính là tiểu linh dương vừa chào đời không lâu.

La Kiều tự nhiên không thể để tiểu liệt báo bắt giữ linh dương vẫn lớn lớn như vậy, chỉ cần nghĩ tới bộ dáng bọn nó truy đuổi phía sau linh dương, La Kiều liền đổ mồ hôi lạnh. Đám này được xưng là vua linh dương, một cước có thể đá bay bọn nó.

Mặt Sâm cùng Kiệt Lạc đi theo xa xa ở phía sau La Kiều, nếu La Kiều nói không cần bọn nó giúp đỡ thì Kiệt Lạc còn vui sướng vì được nhàn hạ. Phản ứng của Mặt Sâm thì phải suy xét một chút, Kiệt Lạc cảm thấy nếu anh trai muốn theo đuổi con liệt báo được tiến hóa kia thì không nên lạnh nhạt như vậy.

“Thế muốn làm thế nào đây?” Mặt Sâm nhìn về phía Kiệt Lạc: “Hay là giống người, cứ bám dính đối phương, thẳng đến khi bị đánh chảy máu mũi?”

“Anh trai, nói vậy rất không phúc hậu a...”

Kiệt Lạc nghe rằng với Mặt Sâm, không phải lần trước bị Hi Đạt dạy dỗ một trận thôi sao? Gì mà cứ nhắc lại mãi?

Lúc hai anh em nói chuyện, La Kiều đã phân phó hai tiểu liệt báo ẩn núp trong bụi cỏ, bản thân mình thì nằm trong bụi cỏ, lặng lẽ tiếp cận linh dương vẫn lớn đang ăn cỏ. Một khi linh dương ngẩng đầu, cậu liền ngừng lại, tiếp tục ăn cỏ thì cậu cũng tiếp tục đi tới.

Nhóm tiểu liệt báo khẩn trương, chăm chú nhìn nhất cử nhất động của La Kiều, thông qua bắt chước để học tập kỹ xảo đi săn là bản năng của chúng nó.

Linh dương vẫn lớn tựa hồ vẫn chưa phát hiện liệt báo ẩn núp trong bụi cỏ, bọn nó thản nhiên gặm cỏ, ba con linh dương vẫn lớn được nằm úp sấp trên cỏ nghỉ ngơi, cái sừng cong cong thật lớn làm kẻ săn mồi khiếp đảm. Mục tiêu của La Kiều không phải bọn nó mà là một con linh dương vẫn lớn cái ở cách đàn khá xa, cơ thể của nó tròn vo như một cái thùng chứa nước, tám phần là đang mang thai. Hơn nữa linh dương cái không có cặp sừng lớn kia, so với những con linh dương vẫn lớn trưởng thành khác, La Kiều càng nắm chắc phần thắng hơn.

Liệt báo từng chút di động về phía mục tiêu, thẳng đến khi khoảng cách với con linh dương cái kia chỉ còn khoảng ba mươi mét thì hệt như một tia chớp lao ra khỏi bụi cỏ. Từ lúc xuất phát tới tăng tốc còn chưa tới ba giây, nhóm linh dương vẫn lớn bị kinh hách, lập tức né ra, con linh dương cái kia bị La Kiều khóa chặt đường chạy trốn, nó liền chạy về hướng ngược lại với đàn linh dương, đây là cơ hội tốt khó có cho La Kiều!

Cơ thể công kênh ảnh hưởng tới tốc độ con mồi, La Kiều ở khoảng cách hai trăm mét đuổi theo đối phương, ý đồ dùng móng vuốt làm nó vấp ngã. Nhưng linh dương vẫn lớn trưởng thành quá nặng, hai móng vuốt của La Kiều bị vướng trên lông linh dương vẫn lớn, bị nó kéo chạy.

Tư thế này nhìn thế nào cũng rất bất lịch sự.

Con linh dương cái này cũng nhận ra La Kiều tựa hồ không có khí lực, nó không định chạy trốn nữa, dùng sức vùng khỏi La Kiều, quay phắt lại bắt đầu truy đuổi La Kiều, con mồi cùng kẻ đi săn trong nháy mắt đã đổi vai.

Một số liệt báo vì khiếm khuyết kinh nghiệm nên bị con mồi bất ngờ vỗ tới làm bị thương, sau đó vì không thể đi săn mà bị đói chết.

Nhìn thấy tình cảnh này, Mặt Sâm lập tức chạy về phía La Kiều, Kiệt Lạc cũng bám theo sát gót.

La Kiều tựa hồ cũng không khẩn trương, cậu không ngừng tránh né linh dương vẫn lớn, một lần nó vỗ mạnh tới không kịp thu thế thì La Kiều đột nhiên nhảy lên cao, ở giữa không trung biến hóa hình thái, sau đó đáp xuống trên lưng linh dương. Hai chân La Kiều kẹp chặt cơ thể linh dương vẫn lớn, một tay ghì chặt

cổ đối phương, tay kia vốn định chọt vào mắt linh dương nhưng không ngờ nó lại hất một cú, cơ thể ngã nhào tới nên mắt chính xác, ngón tay vững vàng chọt vào lỗ mũi linh dương.

Ếc...

Thấy một màn như vậy, vô luận là liệt báo hay con mồi, đều hơi khựng lại trong nháy mắt.

Chọt lỗ mũi?

Đây là phương pháp đi săn gì a?

Cũng may ngay sau đó La Kiều liền phản ứng lại, cúi đầu, hung hăng cắn sâu gáy linh dương vằn lớn, dùng sức cắn xé, hất đầu, tăng mạnh lực cắn, trong khoảnh khắc liền xé rách lớp da linh dương vằn lớn. Con linh dương ăn đau cơ hồ muốn phát cuồng, La Kiều lại bất chấp nhiều như vậy, hai tay dùng sức siết chặt cổ linh dương vằn lớn, một ngụm lại một ngụm cắn xuống, chỉ chốc lát, linh dương vằn lớn đã bị cắn tới máu thịt mơ hồ, máu chảy không ngừng, theo lượng máu mất đi, phản kháng của nó cũng ngày càng yếu, rốt cuộc chống đỡ hết nổi ngã xuống đất.

Kiệt Lạc khiếp sợ nhìn một màn này, ngạc nhiên mở miệng: “Tên này không phải tính toán ăn sống con linh dương vằn lớn kia đi? Thật sự rất hung tàn a! Anh trai, chắc anh nên đổi đối tượng đi? Liệt báo được tiến hóa xinh đẹp không chỉ có một mình con này a...”

Mạt Sâm làm như không thấy đứa em đang lên cơn động kinh, từ một khắc La Kiều nhảy lên lưng linh dương vằn lớn nó đã dừng lại, con liệt báo được tiến hóa này luôn gây ra đủ loại kinh ngạc cho nó.

La Kiều nhảy xuống khỏi lưng linh dương vằn lớn, nhìn thấy con mồi vẫn còn thở, xác định nó không còn khí lực phản kháng mới gọi hai tiểu liệt báo tới, để bọn nó làm bước cuối cùng: “Giết nó.”

La Sâm cùng La Thụy không phải lần đầu tiên tiếp xúc con mồi còn sống, nhưng đối mặt với con mồi lớn như vậy vẫn có chút do dự. Bọn nó dựa vào bản năng cắn cổ linh dương vằn lớn, nhưng vấn đề là cái miệng của nó quá nhỏ, cho dù há rộng cực hạn, cắn bản cũng không có khả năng giết chết con mồi.

La Kiều có chút , chỉ có thể ôm La Sâm La Thụy đang cắn hăng say, hay nói đúng hơn là chơi đùa qua một bên, sau đó tìm vài nhánh cỏ rắn chắc chấm dứt sinh mệnh linh dương vằn lớn.

Hai tiểu liệt báo đã đói bụng ba ngày, La Kiều xé mở lớp da ở chân sau con mồi, bọn họ liền vội vàng bổ nhào tới, ăn tới mức cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều bần bần, La Kiều cũng không bận tâm chuyện này, cậu cũng đói muốn chết rồi.

Bất quá trước lúc bắt đầu ăn, La Kiều vẫn quay đầu nhìn về phía Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc: “Muốn ăn chung không?”

Thức ăn miễn phí, ai cũng không từ chối, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc cũng vậy. Nhìn thấy Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc đi tới bên cạnh con mồi, nằm bò xuống, La Kiều âm thầm thở phào, nếu ăn con mồi cậu bắt, Mạt Sâm hẳn sẽ không tỏ ý muốn gì kia với cậu nữa đi?

Nhưng La Kiều ngàn tính vạn tính lại quên mất tập tính cuộc sống của liệt báo cùng nhân loại hoàn toàn khác biệt. Hai giống loài khác biệt có thể có phương thức suy nghĩ giống nhau sao? Chỉ có liệt báo có quan hệ thân mật mới có thể mời đối phương ăn con mồi mình săn được. Tuy bọn họ từng ăn chung một con hươu cao cổ, nhưng lần đó Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc cũng ra sức. Mà con linh dương vằn lớn này hoàn toàn do La Kiều tự mình bắt được, cậu lại mời Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc tới ăn, chuyện này sớm muộn gì cũng làm liệt báo ba ba ngày gốc khổ đại lãnh bị kịch...

END 30. Đăng bởi: admin

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Một con linh dương vẫn lớn trưởng thành cũng đủ cho năm con liệt báo lấp đầy bụng. Điều kiện tiên quyết là không có những tên tham lam khác đến đòi chia phần.

Sau khi linh dương vẫn lớn chết không lâu, kên kên bắt đầu tụ tập trên không trung, xoay quanh, nhóm chó rừng theo đuôi liệt báo ở cách đó không xa đã nóng lòng muốn nhào tới, tiếng kêu thảm thiết của nó truyền rất xa, chó rừng không có khả năng đối chọi với liệt báo, nhưng tiếng kêu của bọn nó lại có thể đưa tới những kẻ săn mồi khác, tỷ như linh cẩu.

Đuổi tới trước tiên là ba con linh cẩu. Trong lãnh địa Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc, đây là một nhóm mới lớn, trên người bọn nó có ít hoặc nhiều vết thương, thoát nhìn cũng không đủ cường tráng, này cho thấy những ngày này chúng nó trải qua cũng không tốt đẹp gì.

Đối với những kẻ săn mồi đứng sau sư tử trên thảo nguyên mà nói, đàn linh cẩu này cũng có chút thê thảm.

La Kiêu không biết chúng nó, anh em Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc cũng là lần đầu tiên nhìn thấy ba kẻ xa lạ này trong lãnh địa. Hai bên lần đầu gặp mặt đều vô cùng cẩn thận.

Ba con linh cẩu này đến từ đàn linh cẩu Nạp Bỉ. Từ lúc Nạp Bỉ chết, đàn linh cẩu liền hoàn toàn chia rẽ, hơn ba mươi con linh cẩu chia ra thành bốn năm nhóm nhỏ, mỗi nhóm do một con linh cẩu cái có địa vị cao đứng đầu, bọn nó vì tranh đoạt quyền thủ lĩnh mà không ai chịu nhường ai, cuối cùng còn chưa được như nguyện thì đã bị sư đàn nhân cơ hội giết chết không ít thành viên, nếu không phải đàn voi đột nhiên xuất hiện, có lẽ mấy con linh cẩu này cũng bị sư đàn Áo La Tư giết chết.

Lúc sư đàn bị đàn tượng quấn tay quấn chân, nhóm linh cẩu này đã nhân cơ hội trốn khỏi lãnh địa sư đàn Áo La Tư, tạm thời bảo vệ tánh mạng. Nhưng nhóm linh cẩu mất đi lãnh địa chỉ có thể lang thang trên thảo nguyên. Bọn nó thời thời khắc khắc phải đề phòng sư tử, tất cả sư tử đều không thân thiện với linh cẩu, chỉ cần có cơ hội, sư tử sẽ giết chết bọn nó. Trừ bỏ sư tử, còn phải cảnh giác các đàn linh cẩu khác, một khi xâm nhập vào lãnh địa của đàn khác, chờ đợi bọn nó tuyệt đối không phải nhiệt tình hoan nghênh.

Ba con linh cẩu này cùng những đồng bạn rời đi, những con linh cẩu khác tiến vào lãnh địa sư đàn Hoắc Tư Bỉ, mà bọn nó thì xông vào lãnh địa anh em Mạt Sâm. Trùng hợp chính là sư đàn Hoắc Tư Bỉ hiện giờ không rảnh chú ý tới đám linh cẩu này, sư đàn hiện giờ cũng đang gặp phiền toái, mà lãnh địa của anh em liệt báo thì gần như không hề có sư tử hay linh cẩu, điều này làm ba con linh cẩu nghĩ mình đã gặp vận may, ngửi thấy mùi máu tươi truyền tới trong không khí liền không hề do dự chạy về phía La Kiêu vừa giết chết linh dương vẫn lớn.

Chỉ có ba con liệt báo trưởng thành!

Nhóm linh cẩu cơ hồ quên bén đi mọi lo lắng đề phòng suốt mấy ngày nay, bọn nó xếp thành một hàng, sát bên nhau, cúi đầu, dùng tư thái uy hiếp tiếp cận liệt báo cùng con mồi, tiếng kêu chói tai vẫn luôn làm người ta chán ghét.

Nếu ba con linh cẩu này nghĩ bọn nó có thể như xưa, không làm mà hưởng thì đã sai hoàn toàn.

Hai tiểu liệt báo đã ba ngày không được ăn gì, La Kiêu tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha con mồi này, cho dù trước mặt là ba con linh cẩu! Nếu là trước kia, cậu sẽ mang theo bọn nhỏ tránh đi, nhưng hiện giờ, ấu tể của cậu cần thức ăn, vì thế cậu không tiếc mạo hiểm bị thương, chắn trước mặt linh cẩu.

La Kiêu cúi đầu, dựng đứng bộ lông sau gáy, cái đuôi kề sát thân thể, hướng về phía nhóm linh cẩu mà thấp giọng gầm gừ, giờ móng vuốt đập mạnh xuống đất, ý đồ cảnh cáo đám linh cẩu này, không được tới gần hơn nữa!

La Sâm cùng La Thụy không phải lần đầu tiên đối mặt với tình huống này, bọn nó không thể lãng phí chút thời gian quý báu do ba ba tranh thủ, hai tiểu liệt báo không thêm để mắt tới đám linh cẩu, bắt đầu liêu mạng mà ăn, có thể ăn được bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc tự nhiên cũng không có khả năng để La Kiêu một mình đối kháng với ba con linh cẩu, hai liệt báo được trưởng thành đều có thể hình cùng sức mạnh vượt trội La Kiêu đi tới bên cạnh cậu, dùng tư thái uy hiếp cảnh cáo nhóm linh cẩu, đây là lãnh địa của bọn nó, tốt nhất nên an phận một chút!

Nhóm linh cầu bắt đầu do dự, nhưng lực hấp dẫn từ con mồi quá lớn, bọn nó có chung mục đích, xung đột là không thể tránh né.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc ăn ý không ai có thể địch lại, hai liệt báo phân biệt nhắm vào hai con linh cầu cái đứng ở bên phải cùng chính giữa, con linh cầu đực bên trái thì lưu lại cho La Kiều.

La Kiều tự dưng sẽ không ra vẻ vào lúc này, cơ thể liệt báo không am hiểu chiến đấu, cậu liền biến hóa hình thái, tùy tay tóm lấy một nhánh cỏ rắn chắc rồi bổ nhào về phía con linh cầu đực đang thấp giọng kêu bên kia.

Có lẽ Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc nghĩ La Kiều muốn đuổi đám linh cầu này rời đi, nhưng La Kiều không nghĩ vậy, cậu muốn giết chết đám cướp đáng xấu hổ này!

Thân hình con linh cầu đực này so với Nạp Bỉ bị La Kiều giết chết trước đó nhỏ hơn một vòng, La Kiều dựa vào tốc độ cùng kinh nghiệm vòng ra phía sau linh cầu đực, một cước đá vào mông nó, sau đó thừa dịp nó không kịp đứng dậy thì đầu gối kim chặt trên lưng linh cầu, hai tay nhanh chóng quấn nhánh cỏ vào cổ đối phương! Con linh cầu đực giãy dụa quay đầu lại, suýt chút nữa đã cắn vào cánh tay La Kiều, La Kiều tránh né, hai tay lại càng dùng sức, nhánh cỏ rắn chắc cơ hồ muốn cắt đứt cổ linh cầu!

Anh em liệt báo cùng hai con linh cầu khác đồng thời trừng to mắt, rõ ràng là con liệt báo yếu nhất lại có thể trong khoảng nửa giờ giết chết một con linh cầu? !

Có lẽ nhận ra chỗ tốt trong phương thức chiến đấu của La Kiều, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc cũng bắt chước làm ra, cùng một động tác nhưng hai anh em này lại có lực sát thương càng lớn hơn. Con linh cầu cái chiến đấu với Mạt Sâm, cơ hồ chưa kịp giãy dụa đã mất mạng, Kiệt Lạc thì hơi tốn thời gian một chút nhưng cũng thuận lợi giải quyết đối thủ.

Ba con liệt báo chỉ trong nửa giờ đã giết chết ba con linh cầu, trước kia cơ hồ là chuyện không thể tưởng tượng. Cho dù là anh em Mạt Sâm cũng chưa từng giải quyết linh cầu nhẹ nhàng như vậy.

Có lẽ linh cầu chưa từng gặp qua phương thức chiến đấu này, nhất thời sơ ý. Nhưng La Kiều cùng anh em liệt báo cũng không quá để ý vào quá trình, bọn họ chỉ chú trọng kết quả, linh cầu đã chết, con mồi được bảo vệ, thế là đủ rồi.

La Kiều vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hình người của Kiệt Lạc, có mái tóc vàng óng cùng ánh mắt hổ phách giống Mạt Sâm, chính là, khi thấy rõ diện mạo của Kiệt Lạc, La Kiều cuối cùng cũng hiểu vì sao nó luôn duy trì hình thái liệt báo, dựa theo cách nói kiếp trước, Kiệt Lạc chính là gương mặt baby tiêu chuẩn!

Đối với kẻ săn mồi tôn trọng sức mạnh cùng giết chóc mà nói thì không phải từ tốt đẹp gì.

Thấy La Kiều nhìn mình không chớp mắt, Kiệt Lạc lập tức biến trở về hình thái liệt báo, nó vốn đã không thích bộ dáng này! Trước kia không có kinh nghiệm, nó còn biến hóa cho nhóm báo em gái xe, kết quả mười lần thì đủ mười lần đều bị vứt bỏ, nhóm em gái kia chỉ vứt cho nó một câu, bọn nó không thích con nít! [luyện đồng]

Có một em gái càng tuyệt tình hơn, nó trực tiếp nói với Kiệt Lạc: “Anh em ruột với nhau, sao người cùng Mạt Sâm lại khác biệt lớn như vậy chứ?”

Không thể không nói, Kiệt Lạc sống đến bây giờ còn chưa ra tâm lý phản xã hội, phản anh em đã là rất hiếm có.

Giải quyết linh cầu xong, nhóm liệt báo tiếp tục ăn, nhóm chó rừng vừa thấy được một màn kia vội vàng quay đầu bỏ chạy ra xa mấy trăm mét, kên kên thì lập tức lao về phía thi thể linh cầu bị vứt bỏ. Bọn nó là loài chim trời sinh ăn thịt thối, là kẻ quét đường trên thảo nguyên, linh cầu cùng linh dương, trong mắt bọn nó căn bản không có gì khác nhau.

Sau khi liệt báo ăn no, con linh dương vẫn lớn vẫn còn lại không ít, La Kiều mang theo hai tiểu liệt báo ăn no tới mức bụng tròn xoe rời khỏi thi thể linh dương, tính toán tìm một chỗ râm mát nghỉ ngơi, thuận tiện để đám nhỏ ăn uống quá độ tiêu thực.

Cậu biết Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc đi theo phía sau, nhưng nơi này là địa bàn của người ta, muốn đi đâu không phải chuyện La Kiều có thể quản. Làm gì có chuyện tới nhà người ta tá túc, còn nói với chủ nhân:

“Ta phải tùy tiện đi một chút, người đừng có đi theo.”

Trong lãnh địa anh em liệt báo có không ít lùm cây, ngày đầu tiên La Kiêu mang theo hai tiểu liệt báo tới nơi này, Mạt Sâm liền nói với La Kiêu, nơi đó có đám bò tót sinh sống, không nên tới gần.

“Đám đó có ý thức lãnh địa rất mạnh, hơn nữa tính tình cũng không tốt lắm, bọn nó sẽ không hề báo trước đột ngột từ lùm cây lao ra công kích người. Hơn nữa nếu là bò tót cái mang theo ấu tử thì càng phải tránh xa.”

Cuối cùng, La Kiêu mang theo hai tiểu liệt báo tìm thấy một gốc cây râm mát cách lùm cây kia khoảng mấy trăm mét, nằm xuống nghỉ ngơi.

La Sâm cùng La Thụy ăn no liền khôi phục bản tính thích nháo loạn, bọn nó vòng quanh La Kiêu cùng thân cây truy đuổi đùa giỡn, ngẫu nhiên còn có thể leo lên cây, lúc bị La Kiêu gọi xuống thì liền ôm đầu cùng chân trước La Kiêu mà chơi đùa, một phút cũng không chịu im lặng.

La Kiêu đối với hai tiểu liệt báo luôn có rất nhiều kiên nhẫn, Mạt Sâm nằm bên cạnh nhìn một hồi, đột nhiên nói: “Nếu người có thể sinh cho ta mấy đứa nhỏ thì bọn nó trưởng thành sẽ là liệt báo ưu tú nhất.”

Con tôm? !

“Nhưng người lại là giống đực, thật đáng tiếc.”

Nga, ngại quá a, ta là đực a! A phi, vì cái gì cậu phải áy náy chứ? !

“Nhưng *** thì hoàn toàn không có vấn đề, thế nào?”

Mạt Sâm vừa nói vừa đứng lên, đi tới trước mặt La Kiêu, vươn móng vuốt vuốt hai tiểu liệt báo qua một bên, dẫm lên người La Kiêu, cúi đầu nói: “Trực tiếp đến, hay muốn ta dựa theo phương thức cầu yêu làm lại lần nữa?”

Hai tiểu liệt báo kêu gào muốn trở lại bên người La Kiêu lại bị cái đuôi Kiệt Lạc dè chặt, căn bản không giẫy ra được.

La Kiêu có chút choáng váng, không phải cậu đã chia con mồi cho Mạt Sâm với Kiệt Lạc sao, sao anh trai này lại còn muốn làm việc kia? Chẳng lẽ, ăn no liền nghĩ tới gì kia?

Này rất không nghĩa khí a!

“Không phải ta đã chia con mồi cho các người sao...”

“Đúng vậy, nên ta biết người thích ta nhiều cỡ nào.”

“A?”

“Nếu không thích ta, người sẽ chia con mồi người bắt được cho ta sao?” Mạt Sâm thấy La Kiêu bắt đầu giãy dụa thì liền biến hóa hình thái, quỳ một gối xuống đất, trực tiếp dùng tay dè chân trước La Kiêu, tay kia thì túm lấy phần da lông sau gáy, gương mặt tuần tú mang theo tươi cười, cúi đầu, liếm một chút lên mũi La Kiêu: “Huống chi, người theo ta về lãnh địa, hết thấy nơi này đều thuộc về ta, hiểu chưa?”

Đây là lô gic cướp bóc gì vậy a? !

“Không lẽ, người bảo ta tới đây chính là ý tứ này?”

“Đúng vậy.”

Mạt Sâm không hề giấu giếm mục đích của mình, La Kiêu chỉ cảm thấy máu trong người dâng lên, suýt chút nữa là phun ra một búng máu, hóa ra, cậu bị một con liệt báo lừa gạt? !

Không phải nói liệt báo tình cách ngay thẳng sao? Sao lại lừa ra một con biến dị bụng đen như vậy? [phúc hắc]

“Ba ba, người thả ba ba ra!”

La Sâm cùng La Thụy lớn tiếng kêu, nhưng căn bản giẫy không thoát khỏi móng vuốt Kiệt Lạc, còn bị ai đó ‘tính trẻ con chưa dứt’ vò thành một đoàn, dùng móng vuốt ấn ấn chơi đùa.

La Kiêu hai mắt tóe lửa, khốn khiếp! Đè ông đây còn chưa đủ, ngay cả con trai ông cũng không buông tha, nào có chuyện khi dễ báo như vậy!

Ngay lúc La Kiêu gặp phải nguy cơ lớn nhất trong đời báo, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc lại đồng thời ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía lùm cây cách đó không xa, theo một trận phun khí tiến vào tai, một thân ảnh khổng lồ xuất hiện bên cạnh lùm cây, La Kiêu lập tức quay đầu, thị lực xuất sắc của liệt báo giúp cậu nhìn rõ bóng đen kia.

Bò tốt? !

END 31. Đăng bởi: admin

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Xuất hiện trước mặt La Kiêu chính là một con bò tốt đen đầy tính công kích, cái đầu so với bò tốt trắng nhỏ hơn một chút, nhưng thể trọng gần hai tấn của nó đối với liệt báo cũng chính là quái vật lớn. Một con bò tốt con mới sinh không lâu đứng bên cạnh chân nó, được che chở chặt chẽ. Bò tốt đen thoạt nhìn rất khấn trương, không ngừng phun hơi phì phì, hiển nhiên là đang phòng bị gì đó.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc cũng có thể xem là hiểu biết vị hàng xóm của mình, bọn nó biết, lúc bò tốt dưỡng ấu tể thì rất hiếm khi rời khỏi lãnh địa trong lùm cây, con bò tốt này đột nhiên xuất hiện ở đó thật sự đã vượt khỏi lẽ thường.

Thẳng đến khi một con bò tốt trẻ tuổi khác xuất hiện, nhóm liệt báo mới tìm ra nguyên nhân.

Con bò tốt trẻ tuổi này có thể là một đứa nhỏ trước của bò tốt cái, một khi bò tốt cái bắt đầu dưỡng dục ấu tể thì sẽ đuổi đứa nhỏ trước đó đi, vô luận nó đã trưởng thành hay chưa. Con bò tốt trẻ này rõ ràng vẫn chưa hoàn toàn thành thực, không hề muốn rời xa mẹ, cứ quanh quẩn quanh lãnh địa bò tốt cái, tự nhiên sẽ bị con bò tốt cái kia xem là sự uy hiếp cho ấu tể mới sinh, nếu tình thế cứ như vậy tiếp tục phát triển thì xung đột là không thể tránh né.

Nhóm liệt báo phải lập tức rời đi, nếu còn tiếp tục ở nơi này rất có thể sẽ bị cuốn vào trận xung đột của bò tốt, hiện giờ bò tốt cái cơ hồ không còn lí trí, chỉ cần nó xem người là nguy hiểm thì sẽ không chút do dự phát động công kích.

Kiệt Lạc đã buông La Sâm cùng La Thụy, nó cùng Mạt Sâm khấn trương nhìn ba con bò tốt nằm ở trung tâm trận chiến, bọn nó phải tìm thời cơ thích hợp rời đi, nếu liều lĩnh quay đầu bỏ chạy, rất có thể hai con bò tốt kia sẽ công kích bọn họ. Hai tiểu liệt báo lập tức chạy về bên người La Kiêu, đây là lần đầu tiên bọn nó nhìn thấy bò tốt, hiển nhiên bị cơ thể cường tráng cùng cái sừng dài trên đầu nó dọa hoảng, sau khi được ba ba bảo hộ, lực chú ý của hai nhóc con này rất nhanh liền chuyển biến.

La Thụy đứng bên người La Kiêu, ánh mắt nhìn chằm chằm ba con bò tốt trước mắt, một lát sau, đột nhiên ngẩng đầu nói với La Kiêu: “Ba ba, thiệt nhiều thịt a...”

La Kiêu bị những lời này dọa sợ tới mức suýt chút nữa đã ngã lộn xuống đất, quay đầu nhìn qua La Sâm, tiểu liệt báo này rõ ràng cũng đồng ý với lời em trai. La Kiêu trong nháy mắt cảm thấy hắc tuyến đầy đầu, con trai, các con vừa mới ăn no đi?

Chẳng lẽ phương thức giáo dục của cậu thật sự có vấn đề, ngay cả bò tốt cũng muốn ăn, này ngược đời cỡ nào a...

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc cũng nghe thấy lời La Thụy, hai anh em đồng loạt nhìn về phía La Kiêu, vị này làm thế nào dưỡng đứa nhỏ thành như vậy a? La Kiêu dưỡng thực là liệt báo sao? Không phải là loài biến dị đi?

Này làm sao mà là liệt báo chứ, rõ ràng là hai con mèo tham ăn a...

La Kiều yên lặng quay đầu, tránh đi tầm mắt Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc, thềm rơi lệ, dường hai tiểu liệt báo thành như vậy, La Kiều cảm thấy bản thân vô cùng có lỗi với mẹ mẹ đã mất đi của bọn nhỏ.

Sư đàn Áo La Tư sau khi đàn voi rời đi lại quay về bình tĩnh, nhóm sư tử cái vẫn như trước, suốt ngày bận rộn bốn ba vì nhóm tiểu sư tử, sư tử đực thường xuyên bị đá ra khỏi nhà vì danh nghĩa tuần tra lãnh địa, chỉ có giờ cơm là đứng giờ quay về.

So với cuộc sống bình lặng của sư đàn Áo La Tư, sư đàn Hoắc Bỉ Tư ở kế bên đang lâm vào phiền phức.

Từ khi sư đàn Áo La Tư giết chết hai con sư tử đực cùng một con sư tử cái của sư đàn Hoắc Bỉ Tư, số sư tử cái còn lại trong đàn liền mang theo ba tiểu sư tử trở về trung tâm lãnh địa, rời xa biên giới để tránh né sự trả thù của sư đàn Áo La Tư cùng những tên khác đang tính toán nhân cơ hội đục nước béo cò. Nhưng tin tức sư đàn Hoắc Bỉ Tư không có sư tử đực vẫn lan truyền nhanh chóng.

Ngẫm lại xem, bảy con sư tử cái trẻ tuổi khỏe mạnh xinh đẹp, cùng một mãnh lãnh địa vô chủ, có ý nghĩa gì a?

Sư tử cho dù ngóc tới mức nào, hai mắt cũng tỏa sáng, nước miếng văng tứ tung, có tiện nghi để chiếm a, anh em!

Căn cứ theo quy tắc cao nhất, có tiện nghi không chiếm là kẻ ngu, rất nhiều sư tử đực lang thang bắt đầu xuất hiện xung quanh lãnh địa sư đàn Hoắc Bỉ Tư, những sư đàn ở phụ cận cũng tính toán nhân cơ hội này khuếch trương lãnh địa, thậm chí nhóm sư tử cái bị đuổi ra khỏi sư đàn cũng mưu toan đuổi đám sư tử cái ở đây đi, độc chiếm nơi này cho mình.

Nhất thời, sư đàn Hoắc Bỉ Tư quả thực là bốn bề khốn đốn. Càng hỏng bét chính là trong sư đàn còn có ba tiểu sư tử, nhóm sư tử đực một khi phát hiện bọn nhỏ sẽ không chút do dự giết chết. Nhóm sư tử cái tuyệt đối không muốn cứ vậy buông tha ấu tể của mình, thật sự không có cách nào, Tổ Oa có địa vị cao nhất trong đàn cùng em gái Sa Oa của nó, mang theo ba tiểu sư tử tiến vào dải rừng ven lòng sông khô cạn ở nơi sâu nhất trong lãnh địa, khoảng thời gian này, chúng nó tận lực tránh chạm mặt sư tử cái khác. Bọn nó đều biết, sư đàn không thể không có sư tử đực, chung quy vẫn phải có sư tử cái lưu lại.

Lưu lại năm con sư tử cái, hai con tiến hóa, ba con nguyên thủy, bọn nó đều có quan hệ huyết thống, đối với sự lựa chọn sư tử đực cũng nhất trí vô cùng, phải cường tráng, dũng cảm, giỏi đánh nhau, quan trọng nhất là năng lực sinh sản nhất định phải mạnh!

Về phần tiến hóa hay nguyên thủy thì không quan trọng. Đương nhiên, tiến hóa thì rất tốt, Áo La Tư chính là ví dụ tốt nhất. Tuy nhóm sư tử cái Hoắc Bỉ Tư từng nghĩ tới chuyện kéo Áo La Tư tới sư đàn mình, nhưng khoảng thời gian này Áo La Tư vẫn luôn ở cùng một chỗ với nhóm sư tử cái trong đàn, điều này làm bọn nó rất khó xuống tay, huống chi đám sư tử cái Đề Na kia cũng không dễ chọc. Vì thế nhóm sư tử cái Hoắc Bỉ Tư chỉ có thể từ bỏ tìm cách khác, trong số đông đảo sư tử đực lưu lạc kia ít nhất cũng có thể để mất vài con đi?

Trong số sư tử đực tính toán chiếm cứ lãnh địa sư đàn Hoắc Bỉ Tư, có hai con có thể xem là người quen của La Kiều, Phỉ Lực cùng Ai La.

Không biết hai con sư tử trẻ tuổi này vận khí quá tốt hay quá xấu, bọn nó không gặp được năm sư tử cái của Hoắc Bỉ Tư mà lao ngay vào dải rừng mà Tổ Oa cùng Sa Oa mang theo tiểu sư tử ẩn thân.

Phỉ Lực cùng Ai La đã trưởng thành rất nhiều, lông mao cũng rậm hơn, nhưng sư tử cái vừa liếc mắt đã có thể nhìn ra, bọn nó vẫn chưa phát dục hoàn toàn, trừ bỏ là loài tiến hóa thì không có tác dụng nào khác.

Sa Oa giấu nhóm tiểu sư tử rất kín, bản thân thì che trước đám cây cối mà tiểu sư tử ẩn núp, hướng về phía Phỉ Lực cùng Ai La khẽ gầm gừ, cảnh cáo bọn nó không được lại gần. Tổ Oa thì trực tiếp đi ra khỏi đám cây cối, lộ ra răng nanh cùng móng vuốt với Phỉ Lực cùng Ai La, tư thái vô cùng rõ ràng, bất luận hai chúng nó tới đây có mục đích gì, nó cùng em gái đều không có chút hứng thú nào! Tốt nhất nên lập tức rời đi!

Tiếng gầm gừ của Sa Oa đưa tới hai con sư tử cái tiến hóa khác trong đàn, bọn nó vừa vận đang ở gần đó, nhìn thấy Tổ Oa giằng co với hai anh em kia, liền lắc lắc cái đuôi, xem thường nói: “Còn chưa trưởng thành cũng bày đặt tới xem náo nhiệt à? Chị đây muốn tìm đàn ông chân chính, không phải thanh thiếu niên!”

Chuyện hỗn loạn bên lãnh địa sư đàn Hoắc Tư Bĩ, tuy Áo La Tư ngoài mặt tỏ vẻ không cần nhưng ngẫu nhiên cũng đề nghị với Đề Na, có nên nhân cơ hội này mở rộng lãnh địa một chút hay không?

“Mở rộng lãnh địa?” Đề Na còn chưa kịp nói gì, Hoắc Na đã đi tới, hướng về phía Áo La Tư ngẩng đầu: “Thân ái, người xác định là mở rộng lãnh địa chứ không phải muốn gặp gỡ nhóm sư tử cái Hoắc Tư Bĩ sao, tỷ như Tổ Oa xinh đẹp?”

Được rồi, hình tượng lừng lẫy của Áo La Tư đã khắc sâu vào lòng nhóm sư tử cái, bọn nó quả thực muốn mở rộng lãnh địa, nhưng không có nghĩa bọn nó dễ dàng tha thứ cho Áo La Tư thông đồng với sư tử cái Hoắc Tư Bĩ!

Đề Na thu hồi chân trước bị tiểu sư tử gặm cắn chơi đùa, ra vẻ lơ đang vươn móng vuốt sắc bén, quay đầu nhìn Áo La Tư, híp mắt.

Vì thế, sư vương kiêu ngạo, thành thật.

END 32. Đăng bởi: admin

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc xem xét đúng thời cơ, mang theo La Kiều cùng hai tiểu liệt báo im lặng rời xa vùng lùm cây kia, đệm thịt dưới móng vuốt loài mèo lớn che dấu âm thanh di chuyển của bọn họ, nhưng không ngờ vẫn bị bò tốt cái phát hiện. Cũng may giờ phút này nó càng đề phòng con bò tốt kia hơn, cho rằng con bò tốt này có tính uy hiếp lớn hơn liệt báo, anh em Mạt Sâm cùng cha con La Kiều cũng nhờ thế mới có thể thoát thân.

Về phần con bò tốt cái kia có ra tay với con bò tốt kia hay không, nhóm liệt báo hoàn toàn không có hứng thú.

La Kiều hiểu đạo lý tò mò làm chết mèo, hơn nữa còn nghiêm chỉnh cảnh báo hai tiểu liệt báo, bò tốt rất nguy hiểm, cần phải cẩn trọng! Sau này nếu gặp phải đám khổng lồ nguy hiểm này thì ngàn vạn lần đừng sắp tới gần.

La Sâm cùng La Thụy lại nhớ mãi không quên ngọn núi thịt bò tốt kia, nhìn ánh mắt to tròn tràn đầy khát vọng của hai tiểu liệt báo, La Kiều chỉ có thể làm đả đảo ngược bốn mươi lăm độ nhìn trời, con trai, ba ba đây hoàn toàn không có năng lực thỏa mãn tâm nguyện của các người a.

Muốn ăn bò tốt, chờ kiếp sau ba ba xuyên thành sư tử đi...

Bộ dáng rối rắm của La Kiều dừng lại trong mắt Mạt Sâm, liệt báo đực bị bò tốt đánh gãy chuyện tốt đi tới bên người La Kiều, nhanh chóng liếm khóe miệng cậu một chút, lúc La Kiều theo bản năng giơ móng vuốt định tát một phát thì liền quay đầu đi tới trước, Kiệt Lạc nhìn thấy hết thấy hướng anh trai nháy mắt, lại quay đầu liếc nhìn La Kiều, thành công làm cước bộ La Kiều chậm lại nửa nhịp.

Đột nhiên nhớ tới chuyện Mạt Sâm làm với mình trước khi bò tốt xuất hiện, liệt báo ba ba cứng đờ như bị sét đánh...

“Làm sao vậy?” Mạt Sâm quay đầu lại, thấy La Kiều không có ý đuổi theo, cũng ngừng lại, nói: “Trước khi trời tối hẳn phải tìm được nơi nghỉ ngơi. Ba con linh cầu gặp trước đó rất xa lạ, khẳng định là từ bên ngoài tới, chỉ sợ vẫn còn những con linh cầu khác xông vào. Nơi này là lãnh địa của ta, người không rành đường, một mình mang theo hai ấu tử rất nguy hiểm. Tối nay liền theo ta ngủ chung đi.”

Tối nay liền theo ta ngủ chung đi...

Theo ta ngủ chung đi...

Ngủ chung...

Biểu tình của La Kiêu thật sự quá rõ ràng, vì thế Mạt Sâm muốn giả bộ hồ đồ cũng cảm thấy đuối lý.

“Nếu người lo lắng chuyện khác.” Mạt Sâm hứng thú nhìn quét một vòng cơ thể La Kiêu: “Yên tâm, ta cũng rất tình cảm, nếu người không muốn thì ta sẽ không làm xằng bậy.”

Sẽ không xằng bậy, đã đề ta xuống đất còn không xằng bậy?

Tình cảm?

Đã màn trời chiếu đất rồi, còn chú ý gì nhiều nữa?

Bất quá phẩm báo vẫn có độ tin cậy nhất định, ít nhất tối hôm nay, La Kiêu tin tưởng mình vẫn ‘an toàn’.

Về phần ngày mai, ngày mốt, ngày kia...

Cứ qua hôm nay đã rồi nói sau.

La Kiêu sau khi tự an ủi, liền đuổi kịp cước bộ Mạt Sâm. Về phần La Sâm cùng La Thụy, chỉ cần ba ba đi nơi nào, bọn nó liền đi theo, căn bản không có ý tưởng khác.

Kiệt Lạc đi tới bên cạnh Mạt Sâm, cái đuôi vẫy vẫy, trừng mắt nhìn: “Anh trai, bội phục a!”

“Cái này gọi là thông minh!”

Kiệt Lạc xùy một tiếng, gì mà thông minh chứ, gian trá mới đúng. Nếu Kiệt Lạc ở cùng La Kiêu nhiều hơn, nó sẽ phát hiện có một từ càng thích hợp với anh trai nó hơn, chính là phúc hắc.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc đưa cha con La Kiêu tới một gò mồi bỏ hoang, nơi này không có cây cối cùng móm đá che chắn, tầm nhìn trống trải, cũng không có dấu vết của kẻ săn mồi khác, là một nơi tốt để nghỉ ngơi.

La Kiêu nằm bên cạnh gò mồi, hai tiểu liệt báo theo thói quen dựa vào người La Kiêu, độ ấm vào ban đêm của thảo nguyên rất thấp, ba cha con thường xuyên dựa vào nhau như vậy để sưởi ấm.

La Kiêu lẳng lặng nhìn mặt trời chậm rãi chìm vào đường chân trời, một mặt tà dương đỏ như máu, ngẫu nhiên có vài con chim bay ngang qua tạo thành một hình bóng trên mặt đỏ sẫm kia, bên tai tựa hồ lại vang lên khúc hát Marseille, rõ ràng chỉ mới qua mấy tháng, một đời trước lại dần dần mơ hồ trong trí nhớ, giống như đã trải qua cả một thế kỷ thật dài.

La Kiêu nhìn tới gần người, hai tiểu liệt báo không hiểu vì sao ba ba lại nhìn mặt trời tới ngây ngốc như vậy, mặt trời hôm nay rất đặc biệt sao?

Hai tiểu liệt báo chụm đầu lại, thì thầm.

“Anh trai, vì sao ba ba lại nhìn chăm chăm mặt trời vậy?”

“Ta cũng không biết, người thấy sao?”

“Có phải mặt trời hôm nay rất giống lòng đỏ trứng đà điểu không?”

La Sâm nghiêng đầu: “Trứng đà điểu?”

La Thụy vung móng vuốt bé xíu: “Nhất định là ba ba muốn ăn trứng đà điểu nên mới nhìn chăm chăm mặt trời a!”

La Kiêu chậm rãi quay đầu, nhìn hai tiểu liệt báo đang nói chuyện tưng bừng, đột nhiên cảm thấy toàn thân vô lực.

Được rồi, gì mà xuân thương thu buồn, bộc phát tình cảm cơ chứ, trước mặt hai tiểu liệt báo, trực tiếp vung một vuốt đánh bay đi xa lắc, chỉ là phù du mà thôi!

La Kiêu ngẩng đầu lên, bất đắc dĩ thở dài, dứt khoát quơ hai đứa con vào lòng ngực hảo hảo xoa nắn một chút, về phần trí nhớ, bi thương này nọ, cứ mặc kệ đi thôi.

Cậu nhất định là ăn no rừng mở mới suy nghĩ lang mang, nhất định là vậy!

Về phần trứng đà điểu, lúc này, có trứng đà điểu ăn sao?

Ân, lần sau tìm thử cho con trai.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc nghỉ ngơi ở bên kia gò mối. Tuy hai anh em cho phép La Kiều tiến vào lãnh địa của mình, Mạt Sâm cũng theo đuổi La Kiều, nhưng tập tính cùng sự cảnh giác trời sinh của liệt báo vẫn làm nhóm liệt báo khi nghỉ ngơi vẫn theo bản năng giữ một khoảng cách nhất định.

Mạt Sâm nằm trên cỏ nghỉ ngơi, Kiệt Lạc đột nhiên bật cười thành tiếng, hiển nhiên đã nghe thấy cuộc nói chuyện của La Sâm cùng La Thụy. Mạt Sâm mở mắt ra, nhìn về phía La Kiều cách đó không xa, được rồi, nghe thấy cuộc nói chuyện của hai ấu tử kia, nó cũng rất muốn cười a, có thể dưỡng hai ấu tử như vậy lớn tới sáu tháng, La Kiều quả thực rất giỏi.

Hay là, chính vì do La Kiều dưỡng nên hai ấu tử kia mới trưởng thành như vậy?

Bất quá, La Kiều cùng Hi Đạt có chung mục đích, chẳng lẽ nguyên nhân do gen của ba ba mới làm La Kiều có cá tính độc đáo như vậy?

Hi Đạt đang nằm dưới một gốc hòe gai nghỉ ngơi đột nhiên cảnh giác ngẩng đầu, các đó chừng một trăm mét, một con liệt báo cái đang lẳng lặng nhìn nó. Hi Đạt lập tức đứng lên, gao gào nhìn con liệt báo cái kia, dùng tư thái thể hiện đây là địa bàn của nó. Con liệt báo cái kia không để ý tới sự cảnh cáo của Hi Đạt, tiếp tục đi tới mấy chục mét, thẳng đến khi khoảng cách hai bên còn không tới hai mươi mét, những vết lốm đốm trên gương mặt liệt báo cái hiện lên rõ ràng, Hi Đạt rốt cục nhận ra đối phương là ai.

“Mụ mụ?”

“Hi Đạt, đã lâu không thấy.”

Trong khoảng thời gian này, hoa báo Mông Đế vẫn cảm thấy thực nhàm chán.

Tuy là mùa khô, nhưng Mông Đế cũng không cần lo lắng vấn đề thức ăn, khác với liệt báo, hoa báo là loài thích nghi mạnh nhất trong họ mèo lớn, bọn nó cơ hồ có thể săn bắt tất cả các thứ có thể ăn, nhỏ từ bọ cánh cứng đến thằn lằn, lớn từ linh dương đến linh dương đầu bò, nếu có cơ hội, ngay cả các loài chim cũng là món điểm tâm không tồi. Chỉ cần mang con mồi giấu lên cây cao mà ngay cả sư tử cái cũng leo không tới thì hoa báo có thể thanh thoi nằm ngủ.

Tuy luôn độc lai độc vãng nhưng hoa báo vẫn như cũ là kẻ săn mồi đứng đầu gần với sư tử cùng linh cẩu, điểm này, là đỉnh cao mà liệt báo luôn hi vọng.

Mông Đế giống như tất cả hoa báo khác, thích đi săn vào ban đêm, nó là sát thủ cao cấp nhất ẩn úp trong bóng đêm.

Tối nay, sư đàn bắt được một đầu trâu, đàn linh cẩu đã tan rã, tốp năm tốp ba tạo thành những nhóm nhỏ, căn bản không thể tạo thành uy hiếp với sư đàn, hơn nữa sư tử đực cũng đang ở bên cạnh, nhóm sư tử cái cùng tiểu sư tử có thể yên tâm dùng cơm, không cần lo lắng bị quấy rầy.

Mông Đế sẽ không cướp đoạt con mồi của sư tử, nó diên ròi mới làm vậy. Con mồi của nó là một đàn quuyến linh nhỏ. Đàn này bị âm thanh đi săn cùng ăn cơm của sư đàn làm kinh hách, trùng hợp sao chạy tới gốc cây của Mông Đế. Bọn nó hoàn toàn không phát hiện trên đỉnh đầu có một con hoa báo, bóng đêm cùng cành lá rậm rạp hoàn toàn che dấu bóng dáng Mông Đế.

Nhóm quuyến linh dần dần thả lỏng cảnh giác, Mông Đế im lặng không một tiếng động từ trên cây leo xuống, trước khi đàn quuyến linh phát hiện thì nó đã bổ nhào về phía con quuyến linh gần nhất. Trong tiếng rên rỉ của quuyến linh, Mông Đế cắn chặt cổ đối phương.

Đàn quuyến linh tản ra bốn phía mà chạy trốn, bọn nó đều hiểu rõ, đồng bạn đã không còn cơ hội sống sót.

Đó là một con quuyến linh cái đã trưởng thành, cho dù là Mông Đế cũng không có khả năng dễ dàng kéo nó lên cây giấu. Mông Đế chỉ có thể chọn ăn trước một phần thịt, giảm bớt sức nặng con mồi.

Tựa như chó rừng trở thành cái đuôi phía sau liệt báo, linh cẩu cũng luôn thích không làm mà hưởng, chỉ là bọn nó càng thích theo đuôi hoa báo hơn. Vào mùa khô, hoa báo luôn có thể bắt giữ đủ loại con mồi, chỉ cần thừa dịp cướp con mồi trước khi hoa báo kéo lên cây thì linh cẩu có thể ăn no bụng. Bích Thúy Ti cùng những hoa báo khác đều từng bị linh cẩu cướp đoạt, bọn nó không có hình thể lớn như hoa báo đực,

cũng không đủ sức mạnh, không có khả năng đối kháng linh cầu kết thành quần đội, chỉ có thể buông tha con mồi đã tới tay.

Nhưng tối nay linh cầu rõ ràng đã tính nhầm, nếu Mông Đế tâm tình tốt, có lẽ sẽ không để ý, nhưng gần nhất tâm tình của nó lại không tốt chút nào, bởi vì con liệt báo được tiến hóa thú vị kia đã rất lâu không xuất hiện, cho dù Mông Đế đã tìm kiếm lãnh địa của mình cùng sư đàn Áo La Tư vài lần cũng không phát hiện tung tích La Kiêu.

Điều này làm hoa báo Mông Đế có chút mất mát, cũng có chút căm tức, nó rất ít khi có chấp nhất với một con báo khác như vậy, mà con liệt báo làm nó hứng thú lại rất có khả năng đã rời khỏi lãnh địa này, tâm tình Mông Đế tốt mới là lạ!

Hai con linh cầu rời đàn lưu lạc này vừa vặn chọc vào nòng súng, Mông Đế đứng lên, cúi đầu, răng nanh sắc bén trong bóng đêm có thể nhìn thấy rất rõ. Hóa báo được cường tráng cao lớn hiển nhiên làm linh cầu cảm thấy uy hiếp, chúng nó dựa vào nhau, dựng thẳng cái đuôi, hướng Mông Đế phát ra tiếng kêu chói tai, Mông Đế hiểu rõ chúng nó đang phô trương thanh thế, nó phóng thẳng tới đánh móc sau gáy một con, chân trước sắc bén lưu lại vết máu trên người linh cầu, lúc con linh cầu xoay người cố gắng chạy trốn thì một ngụm cắn đứt xương sống nó, hết như lúc trước đối đãi với Ban Khắc, tùy ý vứt con linh cầu đã không thể nhúc nhích trong bụi cỏ gào thét, âm thanh của nó càng lúc càng nhỏ, thẳng đến khi chết đi.

Một con khác đã sớm sợ tới mức bỏ trốn mất dạng, tâm tình Mông Đế cuối cùng cũng tốt hơn một chút, nó trở về bên cạnh con mồi, tiếp tục há to mồm cắn xé.

Con liệt báo tiến hóa kia rốt cuộc đã đi nơi nào?

Mà liệt báo ba ba làm Mông Đế bức dọc hiện giờ đang ôm hai tiểu liệt báo cuộn thành một đoàn, say ngủ.

END 33. Đăng bởi: admin

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Phiên phức ở sư đàn Hoắc Tư Bĩ không kéo dài bao lâu thì tân sư vương đã nhanh chóng tiếp quản sư đàn.

Tân sư vương của sư đàn Hoắc Tư Bĩ là ba con sư tử được tiến hóa, Nạp Tư sáu tuổi, Phỉ Lực cùng Ai La vừa được ba tuổi.

Kết quả này thực ngoài dự đoán, Nạp Tư cùng anh em sư tử kia cũng không có quan hệ huyết thống, nếu bọn họ không liên kết thì căn bản không thể một mình đánh lui những đối thủ cạnh tranh khác mà tiếp quản sư đàn. Hướng chi, Phỉ Lực cùng Ai La còn thực trẻ tuổi, bọn nó vẫn chưa phát đạt thành thực, không thể làm sư tử cái mang thai, kết minh cùng anh em sư tử được trẻ tuổi này, Nạp Tư tự nhận bản thân mình đã lớn to, không biết, anh em sư tử này có tính toán riêng hay không.

Nạp Tư chính trực tráng niên, nó có tông mao nòng đậm màu đen tuyền, uy vũ, cường tráng, khắp nơi chứng tỏ sức mạnh. Phỉ Lực cùng Ai La tự nhiên không thể chống lại nó, hai anh em ngay từ lúc ban đầu đã biểu lộ tư thái khiếm tốn, Nạp Tư đối với việc này rất hài lòng.

Tiếp quản sư đàn không lâu, ba con sư tử được đã lần theo tung tích tìm thấy ba tiểu sư tử trốn trong lùm cây.

Cứ việc Tổ Oa cùng Sa Oa cố gắng ra sức phản kháng nhưng vẫn không thể lay động sư tử được chút nào, ba tiểu sư tử đều bị giết chết, Nạp Tư thậm chí còn ăn luôn một con trong số đó. Sư tử cái mất đi đứa nhỏ vô cùng phần nộ, bị thương, nhưng chỉ có thể tìm kiếm được mùi của ấu tử từ kẻ đã giết chết chúng. Hành động của sư tử được nhìn có vẻ rất tàn nhẫn lại thúc đẩy sư tử cái lần thứ hai động dục, sinh hạ đứa nhỏ của chính mình.

Tất cả sư tử được cướp lấy sư đàn đều phải làm vậy, Nạp Tư cũng không ngoại lệ.

Phỉ Lực cùng Ai La sẽ không vĩnh viễn cam tâm bị Nạp Tư áp chế, trước khi bọn nó trưởng thành đủ cường tráng, nhóm sư tử cái trong sư đàn sẽ nghe theo lời Nạp Tư, cái tốt bọn nó có được tựa hồ chính là lấp đầy bụng, tiểu sư tử do sư tử cái sinh ra cũng không kéo dài gen của bọn nó. Nhưng nếu bọn nó không kết minh với Nạp Tư, muốn có được một sư đàn thuộc về mình thì ít nhất phải chờ hai năm nữa!

Nếu là sư tử đực nguyên thủy thì căn bản không có khả năng quyết định kết minh và cướp lấy sư đàn trong một khoảng thời gian ngắn như vậy. Nhưng Nạp Tư cùng anh em sư tử đều là loài tiến hóa, bọn nó có trí tuệ, có thể đàm phán cái lợi cái hại. Đồng dạng, quan hệ hai bên cũng không đơn thuần như sự kết minh của sư tử đực nguyên thủy.

Tuyệt đối tín nhiệm cùng thẳng thắn, từ lúc đầu đã không tồn tại. Bọn họ đều phòng bị đối phương, chính là Phỉ Lực cùng Ai La che dấu rất tốt.

So với Nạp Tư hăng hái, ý đồ cùng nhóm sư tử cái thân thiết ở chung, Phỉ Lực cùng Ai La càng giống người đứng xem hơn.

Nạp Tư tựa hồ say mê Sa Oa, biểu hiện của Sa Oa có chút mâu thuẫn, vừa phong tình khiêu khích Nạp Tư, nhưng lúc Nạp Tư nghĩ mình đắc thủ thì lại hung hăng cho nó một vuốt! Tân sư vương hiện giờ tâm tình tốt lắm, nó như cũ hưng trí bừng bừng đi theo phía sau Sa Oa.

“Có thể đắc ý thì cứ tận lực mà đắc ý đi.” Phỉ Lực nhìn Nạp Tư cùng Sa Oa đi xa, những con sư tử cái còn lại trong đàn thì đang bắt đầu kế hoạch đi săn, nói với Ai La: “Đi thôi, đi theo nhóm sư tử cái này.”

“Dạ, anh trai.”

Nghe thấy câu trả lời rập khuôn ngàn năm như một của Ai La, Phỉ Lực vẫn ức chế nhú mày: “Lúc nào người mới có thể đổi câu cửa miệng của mình a?”

“Rất khó a, anh trai.”

“... ít nhất người còn biết hai chữ rất khó nói thế nào.”

Tin tức sư đàn Hoắc Tư Bĩ có tân sư vương rất nhanh đã lan truyền khắp thảo nguyên.

Ba con sư tử đực tiến hóa liên minh, vô luận ở nơi nào cũng là sức mạnh không thể khinh thường. Những sư đàn nhỏ yếu lại càng chú ý sư đàn Hoắc Tư Bĩ xem bọn nó có ý tứ nhân cơ hội khuếch trương lãnh địa hay không, ngược lại sư đàn Áo La Tư ở sát bên cạnh thì lại phản ứng khá lạnh nhạt.

Chính là nhóm sư tử cái ngẫu nhiên cũng lạnh giọng đâm chọc Áo La Tư vài câu: “Tiếc thật, Tổ Oa có chồng rồi.”

Áo La Tư bị kích thích, trực tiếp hất đầu, đàn ông không chấp nhặt với phụ nữ, không thể trêu vào thì ta trốn, đi tuần tra lãnh địa thôi!

Bởi vì số lượng linh cầu trong lãnh địa sư đàn Hoắc Tư Bĩ quá nhiều, vì lấy lòng vợ, tân sư vương Hoắc Tư Bĩ sau khi tiếp quản sư đàn, công việc đầu tiên không phải tuần tra lãnh địa mà là xua đuổi linh cầu.

Bị đuổi ra khỏi lãnh địa, nhóm linh cầu không có nhà để về liền lang thang khắp nơi, mảnh lãnh thổ vô chủ lập tức trở thành mục tiêu tranh đoạt của đàn linh cầu lang thang. Thậm chí ngay cả lãnh địa của một vài sư đàn nhỏ cũng không thể may mắn thoát khỏi. Xung đột giữa các đàn linh cầu không ngừng leo thang, thậm chí vài lần vì tộc đàn xung đột mà làm kinh động tới sư đàn.

Lãnh địa của Mật Sâm cùng Kiệt Lạc tự nhiên cũng bị chấn động, linh cầu ngay cả lãnh địa sư đàn cũng dám tranh giành thì nói chỉ tới liệt báo.

Ở tỉnh cầu Lạc Tát, liệt báo vẫn bị xếp vào hàng ngũ kẻ săn mỗi cấp thấp nhất, cho dù là liệt báo tiến hóa cũng quá yếu ớt so với những họ mèo lớn tiến hóa khác, tuy anh em Mật Sâm cùng La Kiều có thể xem là ngoại lệ, nhưng bọn nó cũng không có khả năng mạnh tới mức một cước đá bay sư tử, một vuốt chụp bay hoa báo, một ngậm cắn chết linh cầu, móng vuốt hợp kim cũng cần phần cứng chống đỡ.

La Kiều biết mình nặng mấy cân, hiện giờ mục tiêu của cậu chính là ăn no bụng, dưỡng tốt con trai mặt khác, dẹp qua một bên.

Từ lúc lãnh địa Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc bắt đầu không yên ổn, vì để an toàn, La Kiều mang theo tiểu liệt báo, cả ngày luôn không rời hai anh em này quá năm mươi mét.

Cái này gọi là nhiều người sức lớn, ít nhất lúc bỏ chạy cũng có thể phân tán mục tiêu.

La Sâm cùng La Thụy cảm nhận được La Kiều khấn trương, liền bám sát bên cạnh cậu, lúc truy đuổi chơi đùa cũng tuyệt đối không rời khỏi tầm mắt La Kiều.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc thì bắt đầu không ngừng tuần tra lãnh địa, bọn nó cần phải lưu lại mùi cùng dấu hiệu của mình ở những nơi bắt mắt, cảnh cáo những kẻ xâm lấn, chủ nhân nơi này không dễ bắt nạt như vậy, muốn chiếm tiện nghi thì nên nghĩ lại!

La Kiều mang theo tiểu liệt báo bám sát gót hai anh em này, thẳng đến khi bọn nó tuần tra xong mới phát hiện lãnh địa của hai anh em này rất cục lớn cỡ nào!

“Các người luôn thường xuyên tuần tra lãnh địa sao?”

“Này mà người cũng không biết?”

La Kiều lắc đầu: “Sự thực là ta không có lãnh địa a.”

“Không có lãnh địa?”

Không chỉ Mạt Sâm, ngay cả Kiệt Lạc cũng giật mình nhìn qua: “Người nói đùa hả?!”

“Không có.” La Kiều nằm sấp trên mặt đất, vừa liếm lông cho La Thụy, vừa hỏi: “Này chẳng lẽ rất kì quái sao?”

Con liệt báo này rốt cuộc trưởng thành thế nào vậy? !

Trải qua sự giải thích của Mạt Sâm, La Kiều mới biết, mỗi con liệt báo đều phải có một vùng lãnh địa thuộc về mình, nếu liệt báo xa lạ tiến vào, chỉ có thể chiến đấu mới đạt được quyền đi săn. Lãnh địa liệt báo ngẫu nhiên cũng có một phần trùng điệp với lãnh địa của sư đàn hoặc hoa báo. Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc vài lần gặp gỡ La Kiều ở vùng biên giới sư đàn Áo La Tư, tự nhiên nghĩ lãnh địa La Kiều cũng ở gần đó, nhưng La Kiều lại nói với bọn nó, mình không có lãnh địa !

“Chẳng lẽ đoạn thời gian trước người cứ một mực đi săn trong lãnh địa sư đàn?”

“Hình như là vậy.” Còn có một lần ở lãnh địa hoa báo, bị bắt chẹt một con gà gô.

Mạt Sâm hít sâu một hơi: “Người có thể mang theo hai ấu tể sống đến giờ đúng là kì tích.”

La Sâm cùng La Thụy nhìn nhau, bọn nó phát hiện mình hình như đã quên mất một chuyện rất quan trọng.

“Anh trai, người không nói với ba ba sao?”

“Ta tưởng người nói rồi.”

Sự thực, La Kiều có lãnh địa a, cậu thu dưỡng hai tiểu liệt báo, hoàn toàn có thể kế thừa lãnh địa của mẹ cậu. Diện tích đại khái chừng mười lăm km, chính là một mảnh thảo nguyên cùng một mỏm núi đá trơ trọi.

Lúc được La Kiều nhắc, hai tiểu liệt báo chỉ mới được ba tháng, vừa đói lại sợ, kinh hoảng chưa dứt nên đều quên không nói chuyện lãnh địa với La Kiều.

“Ba ba.” La Sâm liếm liếm cằm La Kiều, nói: “Kì thật người có thể kế thừa lãnh địa của mẹ cậu.”

“Đúng vậy.” La Thụy nói tiếp: “Mẹ cậu bị linh cẩu giết chết, chúng ta không có chị em gì cả, ba ba có thể tới sinh sống trong lãnh địa mẹ cậu.”

Nghe hai tiểu liệt báo miêu tả về lãnh địa, Mạt Sâm đột nhiên mở miệng nói: “Nếu ta đoán không sai, mảnh thảo nguyên này chỉ có mình liệt báo cái Ái Sa mới có một mỏm núi đá lớn như vậy trong lãnh địa, bọn nó là ấu tể của Ái Sa.”

La Kiều nhìn Mạt Sâm, lại nhìn nhìn hai tiểu liệt báo, cảm thấy lệch chủ đề hơi xa, không phải đang nói về vấn đề lãnh địa sao, sao đột nhiên lại chuyển qua chuyện thân thể La Sâm cùng La Thụy?

Mạt Sâm nói tiếp: “Ái Sa mấy tháng trước đã bị linh cầu giết chết, lãnh địa của nó hiện giờ là nơi vô chủ, rất có thể đã bị linh cầu chiếm lĩnh, ta đề nghị người tốt nhất nên từ bỏ đi.”

La Kiêu động động lỗ tai, từ chối cho ý kiến. Sự thực, cậu quả thực có chút động tâm.

Trước kia cứ nghĩ mình là kẻ không nghề không nghiệp không nhà không cửa, không ngờ xoay người một cái đã trở thành giai cấp địa chủ.

Tuy rất muốn lập tức mang hai tiểu liệt báo tới lãnh địa xem thử, nhưng lời Mạt Sâm nói cũng rất có lí.

Liếm liếm La Thụy đang dựa vào lồng ngực mình, La Kiêu chìm vào trầm tư.

Mạt Sâm đi tới nằm sấp bên cạnh Kiệt Lạc, Kiệt Lạc sấp tới gần tai Mạt Sâm, nhỏ giọng nói: “Bảo La Kiêu từ bỏ lãnh địa Ái Sa, thật sự chỉ vì an toàn thôi sao?”

“Đương nhiên không phải.”

Kiệt Lạc bị Mạt Sâm huých mạnh một cái, người ít nhất cũng phải bí mật một chút chứ, em trai.

Màn đêm buông xuống, Bích Thúy Ti mang hai tiểu hoa báo ra khỏi hang. Tiểu hoa báo đã quen thuộc luyện tập leo cây, lấm tấm trên da lông bọn nó vẫn chưa hoàn toàn nẩy nở, mơ hồ có thể nhìn thấy hình dạng ban đầu của những đốm đỏ xinh đẹp.

Tiểu hoa báo một tháng trước đã bắt đầu ném qua vị thịt, sức năng của chúng ngày càng lớn, áp lực trên người Bích Thúy Ti cũng càng lúc càng lớn.

Ngay lúc hai tiểu hoa báo quần quít Bích Thúy Ti, vòi mụ mụ đi săn thì Mông Đế đột nhiên từ trong bụi cỏ cao bước ra, miệng kéo theo con mồi đêm nay.

Nhìn thấy con mồi của Mông Đế, Bích Thúy Ti trong nháy mắt lập tức phản ứng, đó là cái gì? Một con cá sấu? ! Tuy chỉ là một con cá sấu ‘nhỏ’ chỉ khoảng ba mét....

Mông Đế sao lại đi bắt loại này? !

Cá sấu đã bị ăn một phần, nhóm tiểu hoa báo nhìn thấy con mồi thì rõ ràng có chút hưng phấn, Bích Thúy Ti vội ngăn cản bọn nhỏ, không cho phép tiếp cận Mông Đế cùng con mồi. Mông Đế trực tiếp đặt cá sấu xuống đất, đi về phía một gốc cây sung gần nhất, leo lên.

Bích Thúy Ti nhìn cá sấu, có bữa tối miễn phí mà không ăn thì chính là kẻ ngốc! Quần tên này phát bệnh thần kinh gì đó!

Bích Thúy Ti một ngum ngậm lấy cá sấu, kéo tới một gốc cây khác, xem xét khoảng cách một chút để thuận lợi kéo thì thể cá sấu lên cây.

Mông Đế dựa vào thân cây, trong lòng vô cùng buồn bực. Đặc biệt đi tới bờ sông một chuyến nhưng cũng không thấy con liệt báo tiến hóa kia tới uống nước, Mông Đế liền thuận tay bắt một con cá sấu, nhưng hương vị lại không ngon như nó tưởng.

Thật sự là việc gì cũng không như ý, có lẽ, nó nên đi tới bên kia lãnh địa xem thử...

END 34. Đăng bởi: admin

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Khô hạn năm nay càng tàn khốc hơn mọi năm, suốt hai tháng trời không đổ mưa, đại quân linh dương đầu bò đã sớm không thấy bóng dáng, ngay cả ngựa vằn cùng linh dương gazen mà liệt báo thích nhất, cũng gần như tuyệt tích ở hai bên bờ sông Tát. Bọn nó truy tìm nguồn nước và nguồn cỏ thì thể đã đi tới những đồng cỏ ở xa hơn, nơi đó cung cấp cho bọn nó càng nhiều thực vật hơn. Nhóm mèo lớn đói khát vô cùng, phần lớn đều nhắm vào những cư dân thường trú trên thảo nguyên, tỷ như lợn warthog cùng một ít linh

dương lớn. Ngay cả linh dương lớn có hương vị khó ngửi cũng bị đưa lên bàn ăn. Đương nhiên bữa tiệc này không được hoan nghênh chút nào nhưng lấp đầy bụng thì không thành vấn đề.

Kể sẵn mỗi cạnh tranh vô cùng kịch liệt, Hi Đạt không chỉ một lần đụng phải sư tử cùng linh cẩu khi đi săn, bọn nó đã không còn kiên nhẫn chờ nó bắt được con mồi rồi cướp, mà khoảnh khắc con mồi vừa xuất hiện đã trực tiếp ra tay.

Hi Đạt căn bản không thể tranh nổi, chỉ có thể rời đi. Nếu không đi thì chính bản thân nó cũng có thể trở thành con mồi cho đám linh cẩu đói khát.

Đương nhiên, Hi Đạt đã tám tuổi, đại đa số thời gian vẫn có biện pháp tìm ra thức ăn đỡ đói, thoả hoang cùng lợn warthog con trở thành món chính cho Hi Đạt trong khoảng thời gian này. Nó không có ấu tể, không cần bắt giữ con mồi lớn, đám con mồi nhỏ này cũng đủ nhu cầu mỗi ngày của nó.

La Kiều vừa vắn ở bên kia bờ sông Tát, vì dưỡng dục hai tiểu liệt báo đang dồn hết tinh lực truy đuổi linh dương lớn cùng hết thấy thức ăn có thể tới tay.

Liệt báo cái Hi Đạt cùng liệt báo đực La Kiều, giờ phút này vai diễn đã hoàn toàn đảo lộn.

Liệt báo cái không có ấu tể một mình ăn no không lo đói bụng, liệt báo đực chăm lo con nhỏ suốt ngày bốn ba lao lực, theo ý nghĩa nào đó mà nói, này hoàn toàn có thể gọi là ‘lần đầu tiên giống cái được giải phóng vận động trong thế giới liệt báo!’.

Sa Mỗ cũng không phải lẻ loi một mình xông vào lãnh địa Hi Đạt, nó còn mang theo ba tiểu liệt báo năm tháng tuổi, hai liệt báo đực cùng một liệt báo cái. Ba ấu tể thoạt nhìn đều thực khỏe mạnh, có thể nhìn ra bọn nó không bị thiếu thức ăn, tất cả đều nhờ bọn nó có một mẹ tốt.

Sa Mỗ năm nay mười ba tuổi, có kinh nghiệm rất phong phú, kỹ xảo đi săn cao siêu, rất giỏi về tính toán kỹ lưỡng. Mặc dù đang là mùa khô nhưng vẫn có thể vì ấu tể năm tháng tuổi tìm ra nguồn thịt sung túc để ăn.

Sa Mỗ đến nay đã sinh năm lứa ấu tể, có mười hai con sống tới trưởng thành. Bản ghi chép thành công cao nhất của nó là một lứa sáu ấu tể toàn bộ đều sống tới trưởng thành. Đối với liệt báo cái mà nói, này cơ hồ là kì tích không thể vượt qua, Hi Đạt thân là con gái Sa Mỗ cũng theo không kịp.

Hi Đạt sau khi trưởng thành liền rời khỏi lãnh địa Sa Mỗ, hai mẹ con cơ hồ chưa từng gặp lại. Đương nhiên, gặp lại nhau cũng là chuyện cao hứng. Bất quá Hi Đạt vẫn có chút bất ngờ đối với chuyện Sa Mỗ rời lãnh địa tới nơi này.

“Mẹ, sao người lại tới đây?”

“Gặp chút phiền toái.”

“Có quan hệ với bọn nó à?”

Hi Đạt chỉ chính là ba tiểu ấu tể, Sa Mỗ không phủ nhận.

Hi Đạt nhìn ba tiểu liệt báo đi theo sau Sa Mỗ, nhìn thế nào cũng cảm thấy không đáng yêu như hai đứa La Kiều dưỡng. Tuy da lông bọn nó cũng rất được, ánh mắt hổ phách to tròn chọc người ta yêu thích, nhưng thoạt nhìn chính là không dễ nhìn bằng La Sâm cùng La Thụy.

Sự thực, Hi Đạt cũng không rõ, có một từ gọi là ‘làm nũng’, cũng không biết, La Sâm cùng La Thụy đã phát huy kĩ năng này vô cùng thuần thực. Hai tiểu liệt báo thậm chí còn tổng kết ra mười tám kiểu làm nũng, làm La Kiều hoàn toàn chìm đắm thành một kẻ siêu cấp cuồng con.

Đói bụng, muốn ba ba đi săn làm nũng;

Muốn ba ba cọ cọ, làm nũng;

Muốn ba ba liếm lông, làm nũng;

Gặp rắc rối không muốn bị ba ba đánh đòn, làm nũng kiêm lẫn lộn...

Đủ thể loại, nhiều không kể xiết.

Đáng yêu có bao nhiêu đều để lộ ra hết. So với hai đứa siêu cấp đáng yêu như vậy, ba ấu tể của Sa Mỗ, không muốn chịu thua cũng không được.

Sa Mỗ nằm úp sấp bên cạnh Hi Đạt, ba tiểu liệt báo ngửi thấy mùi trên người Hi Đạt, dần dần bình tĩnh lại, bắt đầu truy đuổi đùa giỡn xung quanh. Bọn nó đang ở độ tuổi thích chơi đùa, cho dù là một nhánh cây khô cũng có thể làm bọn nó chơi đến hăng hái.

“Mụ mụ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Trong lãnh địa đột nhiên xuất hiện một đám chó hoang, hiện giờ con mồi lại rất thừa thớt.” Sa Mỗ vừa liếm móng vuốt, chải chuốt bộ lông, vừa nói: “Ta chỉ có thể mang theo ấu tể tạm thời rời đi.”

“Nga, nhưng bên này con mồi cũng không nhiều lắm đâu.”

“Không sao, có thể nghĩ biện pháp.”

Sa Mỗ tựa hồ cũng không để ý con mồi ít hay nhiều, nó luôn có năng lực tìm kiếm thức ăn cho đám nhỏ, nếu không cũng không nuôi lớn mười hai con liệt báo. Tuy loại tiến hóa sống lâu hơn loại nguyên thủy mấy lần, nhưng vẫn ít có mụ mụ thành công như Sa Mỗ.

Nếu là liệt báo nguyên thủy, mười ba tuổi đã xem là cụ bà, nhưng Sa Mỗ vẫn còn tráng niên. Bất quá bởi vì thảo nguyên luôn cạnh tranh tàn khốc, liệt báo tiến hóa cũng sớm chết đi trước khi đến độ tuổi này.

“Không nói chuyện ta nữa, người gần nhất thế nào? Không có ấu tể sao?”

Nghe Sa Mỗ hỏi, vẻ mặt Hi Đạt có chút ảm đạm, nó đã tám tuổi rồi, nhưng chỉ có một đứa nhỏ sống đến trưởng thành, so với Sa Mỗ, nó cảm thấy mình thực vô dụng.

“Chỉ sống sót một đứa?”

“Ừm.”

Sa Mỗ hí hóp mắt, lập tức liếm liếm Hi Đạt, tuy đã thật lâu không thấy qua đứa con gái này, nhưng thời gian sẽ không cướp đi tình thương của nó dành cho đứa nhỏ: “Đừng nản chí, còn có thể có ấu tể khác.”

“Ta biết...”

“Bất quá.” Sa Mỗ chuyển chủ đề: “Muốn biết vì cái gì ta có thể nuôi sống nhiều ấu tể như vậy không?”

“Muốn!”

“Mấu chốt, chính là một giống đực tốt!”

“Giống đực tốt?” Hi Đạt trong nháy mắt nhứt chí quỳ rạp trên mặt đất: “Liệt báo đực ta tìm đều rất mạnh a, ít nhất đều có thể đánh thắng ta...”

“Không phải đánh thắng người là đủ, nếu có thể một mình đấu mà vẫn hơn người thì cũng có thể xem là mạnh! Nếu là quần ấu, cho dù người có thêm một đôi móng vuốt nữa cũng không phải đối thủ của liệt báo đực trưởng thành.”

Sa Mỗ tình ý sâu xa dạy dỗ Hi Đạt: “Vì thế, ấu tể có cường tráng hay không, có thể sống sót hay không, liệt báo đực rất quan trọng! Năng lực nhất định phải mạnh, lực kéo dài nhất định phải có! Vốn chúng ta đã không giống như sư tử cùng hoa báo, không cầu nhiều số lượng, nhưng cầu chất lượng a, hiểu không?”

Hi Đạt gật gù đầu, Sa Mỗ đứng lên duỗi thắt lưng, nó không tính toán ở lại đây lâu, tựa như Hi Đạt nói, con mồi ở đây rất thừa thớt, nó mang theo ba ấu tể, không thể nào cướp miếng ăn của con gái, có lẽ, nó nên băng qua bên kia bờ sông Tát thử vận may.

“Mụ mụ, ta còn chuyện muốn hỏi người.”

“Cái gì?”

“Là em trai ta...”

“Đứa nào?”

Khóe mắt Hi Đạt co rút, tuy Sa Mỗ là mục tiêu của nó, nhưng nó thật sự rất muốn vươn vút chụp một phát. Còn đứa nào nữa? Đây xem như đang khoe đúng không à? ! Khoe khoang mình sinh nhiều ấu tể sao à?

Được rồi, Hi Đạt thừa nhận, nó quả thực hơi kích thích. Nó vừa hâm mộ lại ghen tị muốn chết à...

“Là một con liệt báo được ba tuổi gọi là La Kiều.”

“Ba tuổi, La Kiều?” Sa Mỗ suy nghĩ một hồi: “Ta có hai đứa con được ba tuổi, nhưng bọn nó đều không phải tên này.”

“Nhưng mùi trên người nó rất quen thuộc, ta có thể xác định, nó là em trai ta.”

“Nga, kia có thể nó đã tự sửa tên mình, bất quá, người hỏi nó làm gì?”

Hi Đạt nhìn Sa Mỗ, tính cách Sa Mỗ so với năm đó cũng không có biến hóa nhiều, như vậy, La Kiều đặc biệt rất có thể không phải vấn đề từ Sa Mỗ.

“Nó dường hai tiểu liệt báo.”

“Nga, dường hai tiểu liệt báo, này đáng để người...” Sa Mỗ trong nháy mắt tròn mắt nhìn: “Người nói cái gì? !”

“Ta nói, La Kiều dường hai ấu tể.”

Sa Mỗ hết chỗ nói rồi: “Người không nhìn lầm chứ? Có lẽ là em gái của người, cùng lứa với hai liệt báo được kia còn có một liệt báo cái.”

“Không có. Nó dường hai ấu tể rất khá, tính ra thì lớn cũng cỡ sáu tháng...”

Hi Đạt vừa nói, vừa ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy Sa Mỗ giống như bị sét đánh ngang tai.

Liệt báo La Kiều mà Hi Đạt đang nhắc tới, hiện giờ đang mang theo La Sâm cùng La Thụy tiếp tục chương trình học đi săn.

Mặt Sâm cùng Kiệt Lạc mới tuần tra lãnh địa xong, đang nghỉ ngơi ở một bóng râm. Hai anh em tận hết sức bảo vệ lãnh địa của mình, hơn nữa cũng có hiệu quả, một ít đàn linh cẩu trực tiếp từ bỏ chuyện khiêu khích chủ nhân nơi này, những tên muốn thử thì một là bị hai anh em giết chết, một là mang theo một thân thương tích bỏ chạy.

Nhiều lần chiến đấu, Mặt Sâm cùng Kiệt Lạc đều bị thương, tuy không nguy hiểm tính mạng nhưng lại tạo nên ảnh hưởng cho cuộc sống của hai anh em, liệt báo dựa vào tốc độ để sinh tồn, trước khi vết thương lành, Mặt Sâm cùng Kiệt Lạc gần như không có năng lực đi săn. La Kiều cũng không có khả năng săn thức ăn đủ cho năm đầu liệt báo ăn no, chỉ bằng sức một mình cậu, không phải lần nào cũng may mắn săn được linh dương lớn, đại đa số thời gian, cậu bắt được chính là những con mồi nhỏ như lợn warthog con cùng thỏ hoang.

Sau khi ăn thô liên tục ba ngày, tiểu liệt báo đói tới mức mắt nổ đom đóm, La Kiều rốt cục chịu không nổi.

“Tin tưởng ta, có thể ăn no!”

La Kiều đứng trước mặt Mặt Sâm, giọng điệu cứng rắn, móng vuốt còn quơ quơ để gia tăng tính thuyết phục.

“Ừm.” Mặt Sâm dứt khoát.

“Không thành vấn đề.” Kiệt Lạc lại càng dứt khoát hơn.

Vì thế, sau khi bận rộn một phen, La Kiều cùng anh em Mặt Sâm mang theo dây thừng bằng cỏ mới bện xuất phát. Bọn nó nhắm vào một con quyền linh rời đàn. La Kiều dùng dây thừng bố trí bẫy rập, sau đó bảo Kiệt Lạc một khi con mồi giẫm vào thì lập tức kéo dây, lần này La Kiều rốt cục cũng tỏ khí khái nam nhi một phen, cùng Mặt Sâm phụ trách truy đuổi, Kiệt Lạc nắm bắt thời cơ rất khá, linh dương không hề trì hoãn sập bẫy, La Kiều đang tìm xung quanh xem có tảng đá nào hay không thì Mặt Sâm đã cắn cổ quyền linh.

La Kiều há to mồm, nhìn tảng đá trong tay, được rồi, này quả thực có hơi dư thừa.

La Sâm cùng La Thụy vẫn núp trong bụi cỏ cách đó không xa, La Kiều gọi bọn nó tới. Con quuyến linh này rất nặng, bọn nó không có khả năng tha đi quá xa, chỉ có thể tìm một nơi kín đáo gần đó.

Năm liệt báo đã đói tới mức bụng réo ầm ỹ, sau khi kéo quuyến linh vào bụi cỏ thì lập tức ăn ngấu ngiến.

Có lẽ vận may hôm nay của bọn nó khá tốt, chẳng đến khi ăn không sai biệt lắm, kên kên mới xuất hiện, tốp năm tốp ba đậu trên bãi cỏ cách đó vài mét, cò Marabou cũng theo sát sau đó, tuy hình thể lớn hơn kên kên nhưng lại không tranh lại.

Đương nhiên, trước khi liệt báo rời đi, chúng nó chỉ có thể chờ đợi.

Rốt cục, năm liệt báo đều ăn no, anh em Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc dẫn đầu rời đi, La Kiều cũng đứng lên, La Sâm cùng La Thụy ăn no tới mức phình cả bụng, vẫn chán ghét đám chim ngồi mát ăn bát vàng kia.

Liệt báo trưởng thành biết, trừ phi cần thiết, căn bản không nên lãng phí thể lực quý báu, nhất là vào mùa khô thức ăn thiếu thốn. Liệt báo ấu tể thì luôn tìm cơ hội xua đuổi bọn nó.

Liệt báo chỉ ăn thịt tươi, ăn no thì hoàn toàn không cần phát sinh tranh chấp.

La Kiều đợi một hồi, thấy La Sâm cùng La Thụy vẫn không có ý định dừng tay mới dứt khoát mở miệng: “La Sâm, đừng đuổi bọn nó nữa, đi theo ba ba, còn người nữa, La Thụy, theo ba ba luôn.”

Hai tiểu liệt báo ngoan ngoãn theo La Kiều rời đi, đám kên kên sớm chờ ở bên cạnh lập tức bổ nhào tới.

Liệt báo sau khi ăn no sẽ đi khoảng mấy trăm mét để nghỉ ngơi, này cũng vì tránh gặp phải kẻ săn mồi thể hình lớn, tỷ như sư tử cùng linh cẩu.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc đã nằm úp sấp dưới một bóng râm mát mẻ, La Kiều mang theo hai tiểu liệt báo tiến qua, nằm bên kia. Cậu phát hiện cuộc sống bây giờ có một ưu đãi khác, không cần thời thời khắc khắc đề phòng cảnh giác xem có kẻ săn mồi đánh chủ ý với mình hay không, anh em Mạt Sâm Kiệt Lạc cảm nhận nguy hiểm nhạy bén hơn cậu nhiều.

“La Kiều.”

“A?” La Kiều quay đầu, nhìn về phía Mạt Sâm: “Có việc gì sao?”

“...Cám ơn.”

Dứt lời, Mạt Sâm liền quay đầu, nhắm mắt nghỉ ngơi. Kiệt Lạc hướng về phía La Kiều chớp chớp mắt mấy cái, sau đó tiếp tục liếm miệng vết thương trên đùi.

La Kiều nghiêng đầu, động động lỗ tai, cúi đầu liếm hai đứa con đang bầu vào móng vuốt mình, này xem như cảm ơn đi?

Thiệt hết biết, ít nhất cũng phải chân thật một chút, vì dụ như nói chờ thương thể bọn nó lành hẳn sẽ bắt vài con thỏ này nọ...

Không biết có phải La Kiều cùng con thỏ có giá trị cừu hận rất cao hay sao, đã ăn ngán tới phát ói mà vẫn như trước nhớ mãi không quên.

Giờ phút này, Sa Mỗ đã mang theo ba ấu tể băng qua bờ sông Tát, ở một phần sông hẹp gần như đã khô cạn, lòng sông chỉ còn một dòng nước ít ỏi như một dòng suối nhỏ, chính là hai bên bờ sông có chút cao, Sa Mỗ còn đang suy tính xem nên chọn vị trí nào an toàn cho đám nhỏ để qua sông.

END 35. Đăng bởi: admin

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Liệt báo cái Gia Mã khản trương chăm chú nhìn Sa Mỗ cách đó không xa, bọn nó chỉ nhìn nhau, đánh giá đối phương, không bên nào có hành động thiếu suy nghĩ. Thập Thập cùng ba đứa nhỏ của Sa Mỗ đều cảm

nhận được bầu không khí căng thẳng, chúng dựa vào bên người mù mù, vẫn không nhúc nhích. Tình huống lần này hoàn toàn khác biệt với lần gặp cha con La Kiều, Thập Thập cũng cảm nhận được thái độ nghiêm túc của Gia Mã.

Gia Mã làm chủ nhân lãnh địa, tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ xâm nhập nào uy hiếp sự an toàn của đứa nhỏ, cho dù Sa Mỗ thoát nhìn không hề dễ chọc cũng vậy, Gia Mã vẫn không lui về sau nửa bước.

Sa Mỗ mang theo đứa nhỏ, một tuần trước vừa vượt qua tát hà. Hoàn cảnh lạ lẫm đối với Sa Mỗ tựa hồ không hề tạo ra bất cứ ảnh hưởng nào, nó vẫn như trước, mang theo ba ấu tể sinh sống không tệ chút nào, hôm trước còn vừa bắt được một con lợn warthog cái trưởng thành, ba mẹ con ăn no nê một bữa. Nhưng Sa Mỗ vẫn có chút do lắng, nơi này không phải lãnh địa của nó, vô luận là đi săn hay nghỉ ngơi đều phải thật cẩn thận. Chó hoang sẽ không rời khỏi lãnh địa của nó nhanh như vậy, trước lúc đó, nó còn phải mang ba ấu tể lang thang ở bên ngoài một đoạn thời gian. Sự tử cùng linh cầu thì tránh đi, nhưng gặp phải đồng loại thì Sa Mỗ không ngại chào hỏi, đương nhiên, nếu đối phương muốn đánh một trận thì Sa Mỗ sẵn sàng tiếp đón, đối với liệt báo mà nói, chỉ có đánh nhau một trận mới đạt được quyền đi săn trong lãnh địa đối phương.

Bất quá đánh nhau chỉ là thứ yếu, Sa Mỗ tiến vào nơi này, chủ yếu là muốn gặp đứa con có hành vi rất đặc biệt của mình.

“Xin chào, ta gọi là Sa Mỗ.” Sa Mỗ cũng không có ý cướp mảnh lãnh địa không lớn này, cũng không tính toán đi săn ở đây: “Ta cũng không có ý cướp lãnh địa, cũng không tổn thương ấu tể của người, chỉ đi ngang qua mà thôi.”

Gia Mã nhìn Sa Mỗ, vẫn như cũ không thả lỏng cảnh giác, nó cũng không tin tưởng lời Sa Mỗ: “A a!”

Thập Thập đảm đương nhiệm vụ phiên dịch: “Mù mù nói, nếu vậy thì xin người lập tức rời đi.”

Sa Mỗ hoàn toàn hiểu hàm nghĩa tiếng kêu của Gia Mã, đối với hành động dư thừa của Thập Thập cũng không chán ghét. Có lẽ vì chính mình đã dưỡng dục hơn mười ấu tể, Sa Mỗ luôn rất khoan dung đối với liệt báo ấu tể có độ tuổi như Thập Thập.

“Được rồi, ta sẽ rời đi, nhưng ta muốn hỏi người một việc, người có từng gặp qua một con liệt báo đực tiến hóa mang theo hai ấu tể không?”

Liệt báo đực tiến hóa mang theo ấu tể?

Trong đầu Gia Mã cùng Thập Thập đồng thời hiện ra một người, Thập Thập ngẩng đầu nhìn về phía mù mù. Gia Mã nheo mắt lại.

La Kiều cũng không biết Sa Mỗ đang tìm kiếm mình trên thảo nguyên, cả tuần nay, cậu vẫn vì thức ăn mà phát sầu. Trình độ bố trí bầy rập của La Kiều cũng không cao, chỉ biết vài thứ đơn giản mà thôi. Đàn linh dương sau khi thấy La Kiều thiết kế bầy rập một lần thì liền hiểu ra, hiện giờ muốn dùng cách cũ bắt bọn nó thì rất khó khăn.

Hơn nữa, bởi vì khoảng thời gian này La Kiều cùng anh em Mạt Sâm bắt giữ con mồi lớn cơ hồ đều là quyền linh, làm đàn quyền linh sinh sống trong lãnh địa anh em Mạt Sâm đột nhiên phục thù, phát động công kích với năm con liệt báo. Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc thương tích vẫn chưa khỏi hẳn, La Kiều lại mang theo hai ấu tể, đối mặt với đàn quyền linh lửa giận tận trời, năm con liệt báo chỉ có thể chột vật chạy trốn, may mắn đàn quyền linh này cũng không nhất định dồn đám liệt báo này vào chỗ chết, nếu không, bọn họ nhất định sẽ trở thành tin bất quáí nóng sốt nhất trên thảo nguyên—— liệt báo bị đàn quyền linh quần ấu, hơn nữa còn là loại tiến hóa a!

Đám liệt báo sau khi thoát khỏi sự truy đuổi của đàn quyền linh thì đi tới một bóng râm nghỉ ngơi, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc còn có thể chống đỡ, La Sâm cùng La Thụy thì đã há mồm thở phì phò, tuy bọn nó đã lớn không ít nhưng thể lực cùng tốc độ vẫn không bằng liệt báo trưởng thành.

La Kiều đau lòng quơ hai tiểu liệt báo đến bên cạnh, liếm liếm con này liếm liếm con kia, ba cha con cọ cọ, an ủi nhau, Kiệt Lạc nằm bên cạnh nhìn mà chặc lưỡi, Mạt Sâm lại tự liếm miệng vết thương của mình.

Rốt cục, hai tiểu liệt báo bình tĩnh trở lại, thương thế Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc cơ bản cũng không còn đáng ngại, La Kiều tạm thời kết nhóm sinh sống với anh em Mạt Sâm, bắt đầu nghĩ xem bữa ăn sau nên đi đâu tìm.

Đương nhiên, giai đoạn này đám liệt báo tuyệt đối sẽ không đánh chủ ý vào đàn quyến linh nữa.

Đoạn thời gian trước, trên đường Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc tuần tra lãnh địa từng phát hiện mấy con linh dương sừng cao, tuy phần lớn linh dương sừng cao đều rời khỏi vùng thảo nguyên này, nhưng vẫn có một số ít quyết định lưu lại, chính là số lượng rất thưa thớt, bình thường rất khó phát hiện.

Tuy khoảng cách phát hiện linh dương sừng cao các nơi này tới mấy km, nhưng đối với nhóm liệt báo thì không phải vấn đề lớn. Quyết định phương pháp xong, đám liệt báo quyết định tìm linh dương sừng cao.

Cũng không ngờ, giữa đường lại gặp một cái bánh thơm nứt mũi từ trên trời rơi xuống đầu bọn họ, một con trâu bị thương, đánh bậy đánh bạ xông vào lãnh địa Mạt Sâm, đang nằm úp sấp trong bụi cỏ cách bọn họ không tới năm mươi mét!

Miệng vết thương của nó đã bắt đầu thối rữa, cơ hồ đi nửa bước cũng khó, ngay cả cúi đầu ăn cỏ cũng rất cố sức. Con trâu này rất có thể đã bị sư tử hoặc linh cẩu công kích, thất lạc đồng bạn rồi hoảng hốt xông nhầm vào lãnh địa Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc. Giờ phút này, nếu là sư tử hoặc linh cẩu phát hiện con trâu này thì nó tử vong chỉ là chuyện khoảng khắc. Nhưng đối với đám liệt báo mà nói, muốn bắt được nó vẫn khó như lên trời.

“Muốn thử một chút không?”

Mạt Sâm nằm úp sấp bên cạnh La Kiều, ánh mắt nhìn chằm chằm con trâu, tuy là câu hỏi nhưng lại lộ ra ý chỉ kiên định.

“Anh trai, người đừng nói đùa!” Kiệt Lạc nhỏ giọng: “Cho dù bị thương thì nó vẫn là trâu, một con trâu được trưởng thành!”

Đối với liệt báo mà nói, đó tuyệt đối là quái vật lớn!

La Kiều không trả lời câu hỏi của Mạt Sâm cũng không phản bác Kiệt Lạc, cậu chỉ lẳng lặng nhìn trâu, đầu óc cấp tốc vận chuyển, muốn ăn thịt trâu cũng không phải chuyện dễ dàng.

La Sâm cùng La Thụy, hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm trâu, bọn nó vẫn chưa hoàn toàn hiểu được con trâu này nguy hiểm cỡ nào, bọn nó chỉ theo bản năng mà chảy nước miếng với con mồi.

“Ba ba...”

La Thụy vừa mới ngẩng đầu, La Kiều liền đau đầu: “Ừ, ba ba biết rồi, thiệt nhiều thịt, đúng không?”

“Ừm! Thiệt nhiều thiệt nhiều thịt! Ba ba lợi hại nhất!”

Bốn đôi mắt to của hai tiểu liệt báo cơ hồ tỏa sáng với La Kiều, chờ La Kiều hồi phục lại tinh thần thì cậu đã vỗ ngực, hướng bọn nhỏ cam đoan, nhất định sẽ cho bọn nó ăn thịt trâu! Nhìn thấy ánh mắt quỷ dị của Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc nhìn mình, La Kiều chỉ có thể âm thầm rơi lệ trong lòng, được rồi, cậu chính là ba ba nuông chiều con thành thói quen rồi, có sao đâu chứ!

Bất quá, hai tiểu liệt báo cũng cho La Kiều một linh cảm, có lẽ, bọn họ có thể bắt được con trâu này.

Đám liệt báo rời khỏi nơi ẩn núp, dựa theo yêu cầu của La Kiều, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc đi xung quanh tìm kiếm cành khô cùng nhánh cây gãy, La Kiều chọn ra một ít nhánh cứng rắn thẳng tắp có một đầu nhọn nhọn, số còn lại đều vứt bỏ.

Cả quá trình chỉ tốn một chút thời gian, bọn họ không thể làm con trâu kia phát hiện, cũng không thể kéo dài, để nó kịp khôi phục sức khỏe chạy trốn.

La Kiều từng thấy người maasai sử dụng giáo nhọn giết chết một con sư tử già đã tấn công vào đàn gia súc của bọn họ.

Trừ phi bắt đắc dĩ, sư tử cùng những kẻ săn mồi khác tuyệt đối sẽ không công kích trâu cùng dê được nuôi thả, chỉ có những con già yếu, căn bản không thể đi săn mới mạo hiểm thử một phen. Mà sau khi bọn nó thành công, chờ đợi vĩnh viễn là những ngọn giáo dài cùng tử vong.

La Kiêu không thể đánh giá là ai đúng ai sai, cả hai đều vì sinh tồn, nhưng hiện giờ cậu phải dùng biện pháp của người maasai để đạt được thức ăn. Điều này làm cậu cảm thấy có chút châm chọc.

Lắc đầu, vứt bỏ ý tưởng cổ quái trong đầu, La Kiêu ôm lấy bảy tám nhánh cây đã chọn, cùng Mạt Sâm, Kiệt Lạc đi về phía phát hiện con trâu, nó vẫn còn ở đó, tựa hồ đã bị thương nặng tới mức đi không nổi, nhưng đám liệt báo đều biết rõ, nó vẫn như cũ tràn ngập nguy hiểm.

La Sâm cùng La Thụy bị bắt núp trong một bụi cỏ xa xa, hai tiểu liệt báo ngoan ngoãn không phát ra chút tiếng vang nào.

La Kiêu giơ một nhánh cây lên, ý bảo Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc chú ý động tác của mình, trong khoảng cách không tới năm mươi mét với con trâu, phóng nhánh cây đi.

La Kiêu vốn nhắm vào thân trâu, cậu không tự tin có thể đâm trúng cổ nó, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc tựa hồ cũng bị phương thức đi săn kì lạ của La Kiêu làm kinh ngạc, bọn họ cơ hồ không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào nhánh cây từ tay La Kiêu bay ra, ở giữa không trung xệt thành một đường cong duyên dáng, sau đó hạ xuống, vô cùng chuẩn xác đâm vào mông trâu, lại bị lớp da dày cản lại, theo bắp đùi cường tráng trượt một đường rồi lăn xuống cỏ.

La Kiêu cùng hai anh em Mạt Sâm hết chỗ nói rồi.

Con trâu bị thương nặng cũng buồn bực, nó nghi hoặc nhìn nhánh cây nằm trong bụi cỏ, lại ngẩng đầu nhìn bầu trời, không hiểu vì sao thứ này lại rơi từ trên trời xuống.

“Ặc, nhất thời lỡ tay...”

La Kiêu nhớ lại, lần trước cậu cũng dùng nhánh cây đâm vào mông hươu cao cổ, sao lần nào muốn vươn móng ra mặt lại luôn làm ra một đồng chuyện hồ đồ a?

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc không hề cười nhạo cậu, hai anh em biến hóa hình thái, phân biệt cầm lấy một nhánh cây, cho dù trâu trì đòn cỡ nào thì cũng nhận ra sự tình không thích hợp, lúc nó đứng lên định rời đi thì thật sự bị công kích. Khí lực của Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc không phải La Kiêu có thể so sánh, nhánh cây trực tiếp chui vào cơ thể trâu, Mạt Sâm ném rất mạnh, thậm chí còn đâm trúng cổ trâu!

Trâu ăn đau kêu một tiếng, sau đó lập tức co giò chạy như điên.

Ba con liệt báo không có khả năng buông tha cơ hội tốt như vậy, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc không cần La Kiêu phân phó đã lập tức lao băng băng đuổi theo con trâu, vừa chạy vừa lấy con trâu làm bia mà ném, đương nhiên không phải lần nào cũng trúng mục tiêu, lúc hai tay anh em nó trống trơn thì trên người con trâu đã bị đâm bốn nhánh cây, vết thương cũ bị nứt toát, từ xa xa nhìn tới hết như một ‘con trâu đầm máu’.

Trâu chạy một đường mà không ngừng đổ máu lệ rơi, này mà đi săn cái gì, rõ ràng là ngược đãi trâu! Nó giờ mới biết, liệt báo so với sư tử còn hung tàn hơn a...

Ba liệt báo vừa truy đuổi vừa bỏ đá xuống giềng.

La Kiêu cứ nhặt những thứ trên mặt đất, bất kể là tảng đá hay nhánh cây, đập lên người trâu quả thực là đủ loại, thứ gì cũng có, thậm chí còn túm lấy một con rùa ném tới. Con rùa kia ở giữa không trung lui đầu vào mai, thực sự không hiểu nổi, nó đang hảo hảo đi đường, sao tự nhiên lại đột nhiên bay lên trời a?

Theo tốc độ trâu dần giảm bớt, Kiệt Lạc biến hóa hình thái, lao nhanh tới rồi nhảy lên giữa không trung, móng vuốt hung hăng đập vào miệng vết thương trên chân sau nó. Mạt Sâm thì duy trì hình người, nhảy lên lưng trâu, móng tay sắc bén xé mở vết thương trên cổ cậu.

Trâu vốn đã bị thương, lại bị ba liệt báo gây sức ép, rốt cục chống đỡ hết nổi ngã xuống đất, làm nhánh cây cắm một bên người hoàn toàn đâm sâu vào trong cơ thể, máu từ miệng vết thương trào ra, cổ dưới thân trong chốc lát đã bị nhuộm đỏ tươi.

Chưa từng thấy qua phương thức đi săn vô lại như vậy, nó chết thực oan uổng a...

La Kiều một đường cùng anh em Mạt Sâm truy đuổi phía sau trâu, thẳng tới lúc tới gần, nhìn thấy con mồi chỉ còn một hơi thì liền nhặt một tảng đá, đi tới bên cạnh, chấm dứt sinh mệnh của nó.

Mạt Sâm kéo La Kiều qua, một ngụm cắn lên lỗ tai, liếm vết máu văng lên mặt cậu: “Cùng người ở một chỗ, ngay cả ta cũng trở nên kì quái. Bất quá, ta thích. Thế nên, cùng ta *** đi.”

La Kiều bụm lỗ tai quay đầu, đỉnh đầu bay qua một hàng quạ đen, vị này làm thế nào dùng bộ này xinh đẹp này để nói ra những lời như vậy a? Ba câu không thoát khỏi vấn đề kia, bọn họ còn chưa có ăn no a!

Gạt Mạt Sâm qua một bên, La Kiều biến về hình thái liệt báo, xoay người chạy về phía bụi cỏ hai tiểu liệt báo đang ẩn thân. Thoạt nhìn, cậu có nên tính toán sớm rời khỏi hai anh em này, nếu không sớm muộn cũng khó giữ được mình.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc ở tại chỗ, canh giữ con mồi của bọn họ, cảnh giác kẻ săn mồi có thể tới bất cứ lúc nào.

Ngay lúc La Kiều gọi La Sâm cùng La Thụy ra khỏi bụi cỏ cao, Sa Mỗ mang theo ấu tể đã tiến vào lãnh địa của Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc.

Mông Đế đang buồn bực vì La Kiều cũng đã rời khỏi hẻm núi ở trung tâm lãnh địa, nằm trên một gốc cây keo cách đây năm nghìn mét nghỉ ngơi.

END 36. Đăng bởi: admin

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Đến khi nằm liệt báo no căng bụng, phình lên tròn quay, thì phần lớn con trâu vẫn giữ lại cho những kẻ săn mồi khác cùng đám động vật ăn thịt thối.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc lãng phí như vậy cũng không sao cả, dù sao bọn nó cũng không thể ăn nữa. Nhìn mấy trăm ký thịt bị vứt bỏ, La Kiều yên lặng oán thâm, loài liệt báo này quả thực không phải phá của bình thường a...

Càng bị thúc chính là, cậu hiện tại cũng chính là một con liệt báo phá của.

Ăn thịt trâu làm nhóm liệt báo suốt hai ngày tới không cần đi săn nữa. Anh em Mạt Sâm định đi dò xét lãnh địa, tuy đoạn thời gian gần đây linh cầu đã thu liễm không ít nhưng cũng không thể cam đoan không có kẻ xâm nhập khác, La Kiều hạ quyết tâm sớm muộn gì cũng phải rời khỏi nơi này, tự nhiên cả ngày sẽ không ở cùng anh em Mạt Sâm, hai tiểu liệt báo tự nhiên là La Kiều nói gì thì nghe đó. Mạt Sâm cũng không miễn cưỡng La Kiều, dù sao La Kiều cũng tới địa bàn của nó rồi, không cần sốt ruột.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc đi rồi, La Kiều liền mang theo hai tiểu liệt báo rời khỏi thi thể trâu, tránh vào một lùm cây, tìm một gò mồi bị vứt bỏ, đứng trên đó quan sát xung quanh, không hề phát hiện kẻ săn mồi khác, nơi này thực an toàn.

La Sâm cùng La Thụy sau khi ăn no thì không im lặng được một phút.

La Kiều nằm dựa vào gò mồi, tùy ý để hai tiểu liệt báo leo tới leo lui trên người mình, La Sâm xem La Kiều là đối tượng giả rồi bắt đầu tiến hành luyện tập đi săn. Hai móng vuốt bầu trên đầu La Kiều, cả cơ thể bỏ nhào tới. Tuy ra vẻ hung ác nhưng La Kiều lại càng muốn quơ nó vào lòng, xoa nắn một trận.

Hai tiểu liệt báo chơi mệt liền nằm úp sấp bên cạnh La Kiều, quần quít đòi La Kiều kể chuyện xưa, ba cha con đã lâu không hưởng thụ khoảng thời gian an bình như vậy.

La Kiều nằm nghiêng người trên cỏ, đột nhiên cảm thấy lưng hơi ngứa, nhịn không được lăn một vòng, cọ cọ, quả nhiên thoải mái hơn. Hai tiểu liệt báo cũng bắt chước động tác La Kiều, cuộn móng vuốt, nằm trên mặt đất, cọ a cọ, quả thực thoải mái vô cùng.

Ba cha con cọ cọ một hồi liền lẫn vào cùng nhau.

Sa Mỗ đứng ở một gốc cây chết khô, thân cây ngã rạp trên mặt cỏ đủ để chống đỡ sức nặng của nó cùng ba ấu tử. Sa Mỗ vô cùng quen thuộc với lấm tấm trên gương mặt La Kiều, cơ hồ từ phút đầu tiên nhìn thấy đã nhận ra, không sai được, đó là một trong ba ấu tử nó sinh ba năm trước. Lại nhìn nhìn hai tiểu liệt báo bên người La Kiều, Sa Mỗ không biết hình dung tâm tình của mình lúc này thế nào.

Nghe nói là một chuyện, tận mắt nhìn thấy lại là chuyện khác.

Sa Mỗ nhớ rõ, con liệt báo được này lúc rời khỏi nó vẫn hoàn toàn bình thường!

Sa Mỗ nhảy xuống gốc cây khô, mang theo ba ấu tử lập tức đi về phía La Kiều.

La Kiều cũng phát hiện Sa Mỗ, cậu xác định mình không biết con liệt báo cái này, nhưng nháy mắt nhìn thấy đối phương thì lại cảm thấy rất quen thuộc.

Chẳng lẽ, là trí nhớ của bản nhân vốn có của cơ thể này gây ra?

Phản ứng đầu tiên của La Kiều là nợ phong lưu, sau đó mới nhớ ra mình chỉ có ba tuổi, muốn nợ cũng không được.

Tới trả thù? Từ lúc cậu tới đây, cả ngày đều bận rộn nuôi đứa nhỏ, nếu trả thù thì tám chín phần là tìm anh em kia. Nhìn bộ dáng của đối phương thì khả năng này hẳn cũng không phải.

Thế nó tới đây làm gì? Đi ngang qua chào hỏi chơi?

Rốt cục, Sa Mỗ dừng lại khi cách La Kiều khoảng hai mươi mét, khoảng cách này đã là cực hạn La Kiều có thể khoan nhượng, thậm chí cậu đã cúi đầu, dựng đứng bộ lông sau gáy, bày ra tư thế uy hiếp.

Sa Mỗ nhìn La Kiều, lắc lắc cái đuôi, mở miệng nói: “Mới hơn một năm không gặp, đã không nhận ra?”

Hử?

La Kiều chớp chớp mắt mấy cái, biểu thị mình nghe không hiểu.

“Bày ra bộ dáng này cho ai xem? Với cái thân thể còm nhom kia của người mà cũng dám uy hiếp ta, muốn bị đánh sao?”

La Kiều ngẩng đầu, giật giật lỗ tai: “Người quen ta?”

“Vô nghĩa!” Sa Mỗ đi tới trước mặt La Kiều, trước khi cậu di chuyển thì vồ một vuốt vào người cậu: “Người là bà đây sinh ra, ta là mẹ mẹ người!”

Gì? !

Nghe thấy lời Sa Mỗ, La Kiều hoảng hốt tới mức quên cả phản kháng, tùy ý để Sa Mỗ vồ xuống một vuốt nữa, hai tiểu liệt báo lộ đầu ra từ phía sau La Kiều, nhìn Sa Mỗ, lại nhìn La Kiều, co rụt lại, chụm đầu thảo luận một phen.

“Đó là ba ba của mẹ mẹ?”

“Thoạt nhìn thực hung dữ...”

“Không xinh đẹp như ba ba a!”

“Tán thành!”

Đang nói chuyện thực cao hứng thì đồng thời bị túm sau gáy kéo ra, Sa Mỗ đã biến về hình thái nhân loại, có mái tóc đen dài giống như La Kiều, da thịt màu mật ong, ánh mắt hổ phách, eo nhỏ chân dài, móng vênh, trăm phần trăm là mỹ nữ hoang dã.

Sa Mỗ tới gần, La Kiều liền ngửi được mùi Sa Mỗ, mùi này rất quen thuộc, quen thuộc tới mức làm cậu không thể phủ nhận cơ thể này cùng Sa Mỗ có quan hệ huyết thống.

Sa Mỗ cẩn thận ngửi La Sâm cùng La Thụy, vẻ mặt hoài nghi nhìn về phía La Kiều: “Không phải con của người!”

“Ta năm nay chỉ mới ba tuổi.” La Kiều cảm thấy thực oan uổng.

“Ừ, ra vậy.”

Sa Mỗ lưu loát ném hai tiểu liệt báo qua bên cạnh, vừa vặn dừng lại bên cạnh ba ấu tử của nó, năm con chỉ kém nhau một tháng, lại cách nhau một vế, mắt to trừng mắt nhỏ, hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào.

“Tây Lam, chơi với hai ấu tử này một hồi đi, mụ mụ có việc nói với anh trai người.”

Tiểu báo cái sảng khoái đáp ứng, tuy tuổi của nó nhỏ hơn La Sâm cùng La Thụy, nhưng biểu hiện lại giống chị gái. Có lẽ vì liệt báo cái luôn thành thực sớm hơn liệt báo đực.

La Kiều nhìn thấy hai tiểu liệt báo bị ném qua một bên, trái tim cậu đã nhảy lên tới tận cổ họng, Sa Mỗ một ngụm cắn lên lỗ tai La Kiều, dịu dàng nói: “Con trai, đó là em trai em gái của người, yên tâm, sẽ hảo hảo chơi đùa với đám nhãi con của người. Hiện giờ, mụ mụ ta, cần khai thông người một chút...”

Lúc Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc tìm thấy La Kiều, liền phát hiện cậu cùng một con liệt báo cái tiến hóa nói chuyện vô cùng ‘vui vẻ’. Mà hai tiểu liệt báo lại đang tụ tập với ba ấu tử khác, chơi trò đi săn.

Kiệt Lạc không chế không được muốn nâng vuốt lên dụi mắt, đây là trường hợp gì, ảo giác sao a?

Sắc mặt Mạt Sâm lại trở nên khó coi.

“Anh trai, thả lỏng chút.” Kiệt Lạc cảm nhận được địch ý của Mạt Sâm đối với Sa Mỗ, lập tức cản trước mặt anh trai, đùa gì a, thật vất vả mới chạy tới một em gái, sao có thể để anh trai đuổi đi như vậy.

“Người xác định?” Giọng điệu Mạt Sâm có hơi lạnh, Kiệt Lạc nhịn không được rung mình.

“Con liệt báo cái kia khẳng định đã hơn mười tuổi, còn mang theo ba ấu tử, người xác định nó là ‘em gái’ trong cảm nhận của người à?”

Ý tứ của Mạt Sâm đã quá rõ ràng, Kiệt Lạc ngay cả Hi Đạt còn không theo đuổi được, muốn cùng con liệt báo cái này phát triển quan hệ mật thiết thì thuần túy là mơ mộng hão huyền. Sắp tới, trừ bỏ tìm đánh chính là tìm đánh.

“...được rồi.”

Kiệt Lạc thỏa hiệp.

Sa Mỗ cùng La Kiều cũng chưa phát hiện anh em Mạt Sâm đã đến, một người thì đang bận.... nghiêm hình bức cung, một người thì chính là đối tượng bị nghiêm hình bức cung.

“...vì thế, người cứ vậy dưỡng bọn nó?”

“Đúng vậy.” La Kiều gật gật đầu.

“Người muốn cứ vậy dưỡng bọn nó?”

“Đúng vậy.”

“Người cùng chủ nhân phiến lãnh địa này kết minh?”

Kết minh?

La Kiều nghiêng đầu, hình như không có đi... Mạt Sâm tựa hồ là có ý này, nhưng cậu không có tính toán vĩnh viễn sinh sống cùng cặp anh em này.

Sa Mỗ hít sâu một hơi, lấy tay túm bộ lông sau gáy La Kiều: “Không kết minh mà người lại dám nghênh ngang lắc lư khắp nơi trong lãnh địa liệt báo đực khác? ! Một chút phòng bị cũng không có, còn mang theo hai ấu tử? ! Sao ta lại sinh ra một đứa ngốc như người a? !”

La Kiều giống như ấu tử bị Sa Mỗ túm bộ lông sau gáy lắc tới lắc lui, rống đến rống đi.

Trong đầu liền hiện ra một hình tượng kinh điển, gọi là: rống X.

Ngay lúc La Kiều bị lắc tới mức mắt nổ đom đóm thì Sa Mỗ đột nhiên buông cậu ra, đột nhiên nhảy qua bên cạnh, né tránh công kích của Mạt Sâm. Sa Mỗ quan sát Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc đột nhiên xuất hiện trước mặt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Mạt Sâm: “Vừa nãy là người công kích ta?”

“Đúng.”

“Ta không có hứng thú với người.”

“Ta cũng vậy. Bất quá...” Mạt Sâm lạnh lùng nhìn Sa Mỗ: “Đây là lãnh địa của ta, hết thấy đều thuộc về ta!”

“Cho nên?”

Sa Mỗ nhú chặt mày, câu trước nó hiểu, nhưng câu sau lại có ý tứ gì... ánh mắt chuyển qua đứa con La Kiều ở bên cạnh, Sa Mỗ bình tĩnh đại ngộ, hai mắt lập tức phun lửa, khốn khiếp! Dám đánh chủ ý lên con trai ta? ! Giết người một trăm lần!

Liệp báo cái lửa giận bốc lên tận trời biến hóa hình thái, xông về phía Mạt Sâm.

Sa Mỗ không phải Hi Đạt, tính tình của nó càng nóng nảy hơn, kinh nghiệm đánh nhau cũng phong phú vô cùng! Trong mười ba năm cuộc sống của nó đã trải qua vô số con báo, tuy Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc rất mạnh, nhưng trận chiến với năm con liệt báo tiến hóa nó cũng từng trải qua, huống chi chỉ là hai con!

Kiệt Lạc cơ hồ trợn mắt há hốc mồm nhìn Sa Mỗ dám vươn móng vuốt với anh trai mình, con liệt báo cái này, so với Hi Đạt mạnh hơn nhiều lắm, khó trách anh trai bảo nó sớm từ bỏ ý niệm trong đầu, không thể chọc vào a...

La Kiều vốn định ngăn cản Sa Mỗ cùng Mạt Sâm, nhưng sau khi hai bên động thủ thì sáng suốt chọn vậy xem.

Được rồi, làm một con liệt báo đực, nó bị mù mù của mình cùng một con liệt báo đực khác tổn thương nghiêm trọng lòng tự trọng của mình...

Kiệt Lạc nhân cơ hội này tiến tới bên cạnh La Kiều, hỏi: “Người biết nó à?”

“A, đó là mù mù của ta.”

“Nga, mù mù của người... Cái gì? !”

Kiệt Lạc bình tĩnh trợn tròn mắt, lập tức rống lớn về phía Mạt Sâm: “Anh trai, đó là mù mù La Kiều a!”

Nghe thấy lời Kiệt Lạc, Mạt Sâm sững sốt một chút, Sa Mỗ xem xét đúng thời cơ, một vuốt chụp bay Mạt Sâm đang ngây người bay ra ngoài. Lập tức quay đầu, chân trước chỉ về phía La Kiều: “Người, phải cùng ta rời khỏi nơi này! Lập tức, lập tức!”

Đứa con thất bại này, phải dạy dỗ lại một phen!

Kiệt Lạc đi tới bên cạnh Mạt Sâm, cúi đầu liếm liếm lỗ tai anh trai: “Anh trai, nén đau thương.”

Sau đó, không hề bắt ngờ bị Mạt Sâm chụp bay.

Cái gọi là vui sướng khi người gặp họa là phải trả cái giá rất lớn a.

Ở biên giới lãnh địa anh em Mạt Sâm, hoa báo Mông Đế vừa thu hết tất cả mọi chuyện vừa phát sinh vào đây mất. Một lát sau, Mông Đế từ trên cây leo xuống, biến mất trong bụi cỏ cao khô vàng.

END 37. Đăng bởi: admin

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Cùng Sa Mỗ sinh sống vài ngày, La Kiều mới phát hiện mình có thể dưỡng hai tiểu liệt báo tới sáu tháng chính là may mắn không thể tưởng tượng nổi.

“Người lại còn cho bọn nó ăn trứng đà điểu với rùa đất?” Sa Mỗ không thể tin nổi xác La Thụy lên, lắc lắc, lại xách La Sâm, lắc lắc, nhìn thấy tiểu liệt báo ngoan ngoãn không hề nhúc nhích, được rồi, bọn nó có thể sống sót đúng là kì tích.

Năm ngày trước, Sa Mỗ xông vào lãnh địa Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc, cùng chủ nhân lãnh địa Mạt Sâm đánh một trận, nhân tiện đem La Kiều cùng hai ấu tể cậu dưỡng đóng gói mang đi. Sa Mỗ từ miệng Gia Mã biết được, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc thật sự không phải báo tốt lành gì, đứa con ngốc nhà mình không kết mình mà dám cùng bọn họ sinh hoạt, đến lúc bị ăn sạch sẽ cũng chỉ biết ngồi một chỗ khóc rống đi.

Về phần ý kiến của Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc, hoàn toàn bị Sa Mỗ bỏ qua. Trong thế giới mèo lớn, sức mạnh quyết định hết thảy. Muốn La Kiều lưu lại? Tới, lại đánh một trận.

Mạt Sâm tự nhiên không muốn cùng Sa Mỗ đánh nhau, cho dù kết quả thắng hay thua nó cũng không được như ý, ai còn nguyện ý tổn sức lực như vậy. Vì thế, La Kiều mang theo hai ấu tể, ngoan ngoãn theo sau Sa Mỗ rời khỏi lãnh địa Mạt Sâm.

Hai ngày trước, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc đi theo phía sau bọn họ, thẳng đến khi bọn họ rời khỏi biên giới lãnh địa, tiến vào lãnh địa sư đàn Hoắc Tư Bĩ, anh em liệt báo mới dừng lại.

“Anh trai, không đi theo sao?”

“Không đi, trở về.”

Kiệt Lạc luôn không hề dị nghị với quyết định của Mạt Sâm, Mạt Sâm từ xa xa nhìn La Kiều, Sa Mỗ không có khả năng sinh hoạt lâu dài với La Kiều, sớm muộn gì cũng phải rời đi...

“Tuy bọn nó mở miệng mời người, nhưng liệt báo đực không kết mình ở cùng một chỗ, căn bản không đảm bảo an toàn.” Sa Mỗ đi tới gò mối, La Kiều cùng năm tiểu liệt báo đi theo phía sau cậu, ngồi chễm chệ bên cạnh: “Các người đều phải nhớ kỹ, anh em huyết thống kết mình với nhau mới bền vững nhất, những con liệt báo tâm tư kín đáo tốt nhất nên tránh xa một chút!”

La Kiều cụp tai lại, không dám hé răng.

Sa Mỗ vừa đi, vừa đem những tri thức của mình một lần nữa dạy dỗ La Kiều, nó đã hiểu được, đứa con ngốc nhà mình không dạy không được a! Minh La Kiều lệch đường cũng không sao, nhưng mấu chốt là cậu còn dưỡng hai ấu tể a!

Năm ngày ngắn ngủi, La Kiều từ chỗ Sa Mỗ học được rất nhiều, chính là làm thế nào che dấu chính mình, lẩn theo dấu vết con mồi, né tránh nguy hiểm rình rập, Sa Mỗ thực hành chính là chế độ giáo dục Spartan, mấy này nay La Kiều ăn không ít móng vuốt, bất quá nhìn thấy La Sâm cùng La Thụy ngoan ngoãn, La Kiều cảm thấy, có thể học được những chuyện này, cho dù bị đánh đến đầu đầy bánh bao cũng đáng.

Hết thấy đều vì con, nắm vuốt!

Sa Mỗ thật sự không hoài nghi linh hồn La Kiều thay đổi, La Kiều ngốc như vậy cũng không kì quái, rất nhiều liệt báo sau khi rời khỏi mẹ luôn vì khiếm khuyết kinh nghiệm nên bị những kẻ săn mồi khác giết chết, hoặc vì không bắt giữ được con mồi mà đói chết. La Kiều có thể nuôi sống chính mình cùng hai tiểu liệt báo đã rất giỏi.

Đương nhiên, nếu có anh chị em thì tính hướng sẽ tốt hơn rất nhiều, nhất là anh em ruột thịt, thường sẽ làm bạn cả đời. Liệt báo cái chỉ cùng anh em sống mấy tháng, sau đó sẽ một mình rời đi, đây là điều cần làm để sinh sản. Nếu từ trước đến nay luôn cùng anh em ở cùng một chỗ, nó sẽ không thể hạ sinh ấu tể của liệt báo đực khác, thậm chí còn có thể nảy sinh tình hướng họ hàng gần sinh sôi nảy nở. Ví dụ điển hình nhất chính là sư đàn, một khi tiểu sư tử được được một độ tuổi nhất định sẽ bị ba ba đuổi đi, mà thời gian sư tử đực thống trị sư đàn thường có hạn.

La Kiều cũng có một anh trai cùng tuổi, có lẽ đã thất lạc, cũng có lẽ đã chết. Sa Mỗ không hỏi, có thể là không muốn nghe cũng không muốn nhận đáp án.

Thiên nhiên dùng phương thức đặc biệt của mình, cung cấp cho nhóm mèo lớn hết thảy mọi thứ để sinh tồn nhưng cũng phải tuân theo quy tắc của mình, phải ràng buộc cùng khảo nghiệm bọn chúng. Tất cả động vật không thể thông qua khảo nghiệm sẽ bị đào thải, chỉ có kẻ mạnh mới có thể sinh tồn.

Sa Mỗ là kẻ nổi bật trong số đó, đi theo bên cạnh nó, La Kiêu chỉ lợi chứ không hại.

“Nói thật, lúc nhìn thấy người dưỡng hai ấu tử, ta thực kinh ngạc.”

Sa Mỗ nằm trên cỏ, nhìn năm tiểu liệt báo ở cùng một chỗ truy đuổi đùa, rất khó tưởng tượng hai ấu tử sáu tháng này lại khỏe mạnh như vậy. Mà nuôi dưỡng bọn nó chỉ là một liệt báo được ba tuổi!

“Ta biết, ta là được...”

“Không chỉ vậy.” Sa Mỗ tựa đầu vào đùi, hơi nheo lại hai mắt: “Người từng gặp qua Hi Đạt đi? Năm nay nó tám tuổi, chỉ nuôi lớn một tiểu liệt báo cái, đối với liệt báo mà nói, nuôi lớn ấu tử thật sự không dễ dàng, sư tử, linh cẩu, hoa báo, khỉ đầu đỏ, chim ưng, thậm chí là đám chó rừng mà bình thường chúng ta không thèm để mắt cũng có thể dễ dàng giết chết ấu tử. Mỗi một liệt báo cái đều muốn dùng hết biện pháp bảo toàn đứa nhỏ của mình, nhưng này thật sự rất khó khăn... Người có thể trưởng thành đủ tay đủ chân thể này đã có thể xem là kì tích.”

Giọng điệu của Sa Mỗ có chút thương cảm, La Kiêu vẫn là lần đầu tiên thấy Sa Mỗ như vậy. Hi Đạt cũng từng nói qua những lời giống như vậy, La Kiêu không ngờ mình có thể hoàn toàn cảm nhận được đau thương của nhóm liệt báo cái, so với đám liệt báo được sau khi *** xong liền bỏ chạy lấy người, cậu lại hiểu rất rõ sự gian nan của nhóm liệt báo cái.

Nghĩ như vậy, lấy Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc làm đại biểu cho nhóm liệt báo được, quả thực không phải cặn bã bình thường a...

Quả nhiên, nam giới trên thế giới không có ai tốt!

La Kiêu đã hóa thân thành nữ giới, hoàn toàn không ý thức được mình cũng mất luôn bản thân.

Sa Mỗ vẫn còn nói.

“Mùa mưa, không thể để đứa nhỏ dầm mưa nhiều, sẽ làm bọn nó sinh bệnh, ấu tử rất yếu, bị bệnh nặng sẽ lấy đi tính mạng của chúng. Mùa khô, phải tận hết khả năng tìm kiếm con mồi, duy trì thể lực của bọn nhỏ.” Sa Mỗ dừng một chút, ngẩng đầu nhìn về phía La Kiêu: “Cho nên, ta mới nói, lúc thấy hai tiểu liệt báo này liền giết mình. Liệt báo cái bình thường cũng không nhất định làm tốt hơn.”

La Kiêu đột nhiên sững sờ cả người, nửa ngày mới phản ứng lại, dùng móng vuốt gãi gãi, đây là, cậu đang được khen sao?

“Bất quá, người đừng đắc chí, phải biết, những ngày kế tiếp mới khó, sức ăn của bọn nó càng lúc càng lớn, năm đó lúc ta dưỡng sáu ấu tử, cơ hồ mỗi ngày đều phải đi săn, cứ ăn xong một bữa thì lại phải nghĩ xem chừng nào tới bữa tiếp theo, suốt một năm đó, sáu ấu tử kia làm ta ngay cả nằm mơ cũng thấy mình đang truy đuổi theo linh dương gazen.”

La Kiêu thận trọng gật gật đầu, nghe dạy dỗ.

Được rồi, đám nhóc choai choai ăn mạt cả lão cha. Vô luận là đối với ai, đây cũng là lời nói chí lý.

Lúc giữa trưa, Sa Mỗ cùng La Kiêu mang theo năm tiểu liệt báo tiến vào một mảnh rừng hẻo lánh, Sa Mỗ phát hiện một con Ourebia ourebi trong rừng hẻo lánh. Mùa này, loại linh dương này cũng không dễ thấy.

Sa Mỗ cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh, nó muốn nói cho La Kiêu, làm thế nào dạy tiểu liệt báo phối hợp đi săn.

La Kiêu mang theo La Sâm cùng La Thụy ẩn nấp trong bụi cỏ cao cách linh dương Ourebia ourebi khoảng năm mươi mét, Sa Mỗ nhìn chằm chằm con mồi, quan sát nhất cử nhất động của đối phương, nhìn nó chậm rãi tới gần mình, thẳng đến khi khoảng cách hai bên không tới ba mươi mét thì đột nhiên nhảy khỏi bụi cỏ lao ra ngoài!

Tuy La Kiêu cũng thường xuyên chọn phương thức này đi săn, nhưng động tác của Sa Mỗ sạch sẽ lưu loát hơn, hơn nữa còn có thể chuẩn xác phán đoán mỗi lần linh dương chuyển đổi phương hướng, đây là điều mà La Kiêu khiếm khuyết kinh nghiệm không làm được.

Linh dương Ourebia ourebi đột nhiên quay đầu chạy về phía La Kiêu, La Kiêu quyết định thật nhanh, từ bụi cỏ cao nhảy ra, một vuốt làm con mồi vấp ngã, sau đó cẩn thận tránh chân linh dương rồi một ngụm cắn cổ nó.

Năm tiểu liệt báo thu hết màn đi săn vừa rồi vào đáy mắt, tiểu liệt báo cái duy nhất lại càng chú ý kỹ xảo theo dõi con mồi của Sa Mỗ, mà bốn tiểu liệt báo đực thì lại học được cách làm thế nào để hợp tác đi săn.

Đương nhiên, sau khi bọn nó lớn lên, so với liệt báo cái sẽ càng mạnh hơn, cũng có khí lực hơn, hiện giờ thì chỉ có thể ngoan ngoãn chờ Sa Mỗ cùng La Kiêu kéo con mồi tới trước mặt mình.

Sa Mỗ để La Kiêu cùng tiểu liệt báo ăn trước, chính mình ở bên cạnh canh gác, La Kiêu vẫn là lần đầu tiên hưởng thụ đãi ngộ này, không khỏi cảm thán, cảm giác có mụ mụ thật tốt!

Một con linh dương cũng không lớn, miễn cưỡng cũng đủ cho bảy liệt báo ăn no, nhưng động tĩnh đi săn vẫn đưa tới những kẻ thêm muốn, kẻ đến đầu tiên không phải kên kên mà là hai con chó rừng.

Chó rừng không dám tiếp cận bọn họ nhưng tiếng kêu chói tai của nó rất nhanh đã đưa đám linh cẩu tới. Nhóm sư tử đực trong sư đàn Hoắc Tư Bĩ đã cố hết sức xua đuổi bọn nó, nhưng vẫn còn hai đàn linh cẩu định cư trong khu vực này.

Ba con linh cẩu xếp thành một đội, cái cổ trắng kiện không ngừng đong đưa cao thấp, uy hiếp hai liệt báo trưởng thành, Sa Mỗ cùng La Kiêu không thể không mang theo năm ấu tể rời đi, bọn họ không thể mạo hiểm.

Nhóm linh cẩu cũng không cao hứng quá lâu, Phỉ Lực cùng Ai La đã tới làm bọn nó chỉ có thể cụp đuôi bỏ chạy.

Khoảng thời gian này, Nạp Tư vẫn vội vàng ‘trao đổi tình cảm’ với nhóm sư tử cái trong đàn, Phỉ Lực cùng Ai La thì gánh vác trách nhiệm tuần tra lãnh địa, tuy có chút bất mãn với hành vi của Nạp Tư nhưng hai anh em không hề tính toán xung đột.

“Xem đi, tuần tra lãnh địa cũng không phải không có ưu đãi a.”

Phỉ Lực đi tới trước thì thể linh dương Ourebia ourebi, nhóm liệt báo đã ăn sạch một cái chân sau, bộ phận còn lại cũng không đủ cho hai đầu sư tử ăn no, nhưng có chút ít còn hơn không.

Bất quá, lãnh địa của bọn nó từ khi nào lại có liệt báo?

Quên đi, tóm lại cũng không chán ghét cùng khó đối phó như đám linh cẩu.

Nhóm liệt báo vất vả một chuyến, con mồi lại vào miệng sư tử, đối với cuộc sống trên thảo nguyên, này đã là chuyện vô cùng bình thường.

Sa Mỗ cũng không để ý, La Kiêu thì đã thành thói quen, chính là năm tiểu liệt báo vẫn còn đói bụng, La Kiêu cùng Sa Mỗ lại hợp tác, bắt được một con lợn warthog đực trưởng thành, phân lượng của nó cũng đủ để tất cả bọn họ ăn no.

Rời khỏi thì thể lợn warthog, La Kiêu cùng Sa Mỗ bàn bạc xem có nên rời khỏi nơi này, đi tới nơi xa hơn một chút hay không.

“Hôm nay tạm thời ở lại đây, ngày mai ta sẽ rời khỏi nơi này.”

“Cái gì?”

La Kiêu có chút giật mình, Sa Mỗ nói quá đột ngột.

“Có gì kì quái đâu, ta có lãnh địa của mình, sớm muộn gì cũng phải trở về, hướng chỉ thứ cần dạy người cũng không sai biệt lắm, ta không thể tiếp tục ở cùng người.”

“Nga.” Tình tự La Kiều rõ ràng có chút suy sụp, La Sâm cùng La Thụy không chơi đùa với đám tiểu liệt báo của Sa Mỗ mà đi tới cợ cợ La Kiều, an ủi ba ba đang buồn bã.

Cùng đêm đó, nhóm liệt báo tìm một bụi cỏ cao có tầm nhìn trống trải nghỉ ngơi, La Kiều phát hiện trong bụi cỏ có một ít bụi gai có công hiệu gây tê, liền nói cho Sa Mỗ. Sa Mỗ từng thấy loại thực vật này, nhưng lại không hề chú ý tới công dụng, lúc La Kiều tìm kiếm đám bụi gai bố trí xung quanh tiểu liệt báo, Sa Mỗ gật gật đầu, xem ra, đứa con ngốc của nó có thể nuôi sống hai ấu tử cũng không phải dựa hoàn toàn vào vận may.

Sa Mỗ cùng ba ấu tử dựa vào nhau ngủ say, La Kiều ôm lấy La Sâm cùng La Thụy nhưng không buồn ngủ chút nào, cậu phải suy nghĩ xem kế tiếp nên làm thế nào. Chỗ Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc không thể trở về, lãnh địa sư đàn Áo La Tư thì càng nguy hiểm hơn, nhớ tới lãnh địa hai tiểu liệt báo nói, cậu có nên tới đó xem thử không?

Vô luận thế nào, có địa bàn của riêng mình thì vẫn tốt hơn.

Hôm sau, Sa Mỗ mang theo ba ấu tử chia tay với La Kiều, trước khi đi, Sa Mỗ cứ không ngừng dặn dò, gặp chuyện gì cũng nên suy nghĩ kỹ càng, nếu ở đây thực sự không được thì có thể đi tới bên kia sông Tắt tìm Hi Đạt.

“So với ngươi, Hi Đạt đáng tin hơn nhiều.” Sa Mỗ vừa nói vừa liếm liếm La Kiều, lúc La Kiều hưởng thụ được chút tình thương của mẹ hiếm hoi thì lại bổ sung thêm một câu: “Tránh hai con liệt báo kia đi, nếu lỡ bị đạt được thì ngươi phải đau suốt mấy ngày.”

La Kiều chớp mắt mấy cái, thẳng đến khi Sa Mỗ mang tiểu liệt báo đi thật xa, cậu mới phản ứng được câu cuối cùng của Sa Mỗ có ý tứ gì.

Nhịn không được cúi đầu ngắm nhìn bộ vị nào đó trên cơ thể, nhất thời hóa đá thực hoành tráng. Báo mù mù cường hãn như vậy, cậu thực sự có cảm giác chịu không nổi.

Bị móng vuốt của tiểu liệt báo vỗ vỗ, La Kiều hồi phục tinh thần, không quan tâm tới việc có chịu nổi hay không, quan trọng nhất trước mắt là tìm nơi đặt chân.

“Con trai, đến nói với ba ba về lãnh địa của mù mù các ngươi...”

Sau khi ba liệt báo rời đi, hoa báo Mông Đế từ trong bụi cỏ cao tiến ra, quay đầu nhìn về phía Sa Mỗ rồi đi, rốt cuộc cũng đi rồi sao?

END 38. Đăng bởi: admin

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

La Kiều cẩn thận hỏi hai tiểu liệt báo về vị trí cụ thể cùng tình huống lãnh địa của Ái Sa, sau khi xác định một ít tin tức cần thiết, ba cha con liền xuất phát.

Đi về hướng nam sư đàn Hoắc Tư Bì, xuyên qua dãy cây sung thì có thể nhìn thấy một mỏm núi đá sừng sững ở xa xa. Giữa một mảng cây cỏ khô héo, mỏm núi đá này trông có vẻ rất bắt mắt.

Nơi này chính là lãnh địa của liệt báo cái Ái Sa.

La Kiều cùng hai tiểu liệt báo đi suốt bốn ngày mới tới nơi này. Bốn ngày này, La Kiều chỉ tóm được hai con thỏ. Cứ việc cả ngày đều gấp rút đi đường, còn ăn không đủ no nhưng La Sâm cùng La Thụy đều không hề oán giận, bọn nó luôn bám sát bên cạnh La Kiều, từng bước trở về nơi quen thuộc trong trí nhớ, đó là nơi bọn nó sinh ra.

“Chính là lãnh địa của mù mù, hiện giờ thuộc về ba ba a.”

La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo đứng trên một mỏm đá lồi lên, dựa theo cách nói của hai tiểu liệt báo, bọn nó chưa tới ba tháng đã bị Ái Sa dẫn ra khỏi lãnh địa, sau đó không bao lâu thì Ái Sa bị linh cầu giết chết, tiếp đó, lúc bọn nó cơ hồ sắp đói chết thì bị La Kiêu nhặt được, từ đó ba cha con sống cùng nhau tới tận bây giờ.

Tính ra thì từ lúc Ái Sa chết đi thì phiên lãnh địa này trở thành vô chủ, suốt ba tháng thời gian a, La Kiêu nghĩ những kẻ săn mồi khác đã đem nơi này sáp nhập vào phạm vi quản lí của mình, có lẽ là liệt báo, sư tử, cũng có thể là đàn linh cầu đã giết chết Ái Sa. So với La Kiêu cùng La Thụy đang hưng phấn thì giờ phút này, La Kiêu càng phải cẩn thận hơn.

“Ba ba, không đi nữa sao?”

La Kiêu lắc đầu, nhảy xuống mỏm đá, cậu cần đi quanh biên giới lãnh địa một vòng, xác nhận xem có mùi của những kẻ săn mồi khác lưu lại hay không, sau đó mới có thể quyết định bước tiếp theo nên làm thế nào.

Đương nhiên, trước đó, cậu phải tìm thức ăn lấp đầy bụng bản thân cùng hai tiểu liệt báo.

“Các người đứng ở nơi này, đừng chạy loạn.”

La Kiêu bảo La Sâm cùng La Thụy ở lại mỏm đá, khe hở ở đó có thể làm nơi ẩn thân, một khi phát hiện nguy hiểm, bọn nhỏ có thể lập tức trốn vào.

Lúc quan sát lãnh địa khi này, La Kiêu phát hiện mấy con lợn warthog trong bụi cỏ, một con lợn warthog cái trưởng thành cùng bốn con lợn warthog con. Trong bụi cỏ cao cung cấp một tầng bảo hộ nhất định cho bọn nó lại không thoát khỏi ánh mắt của liệt báo.

Quan sát xung quanh, trong bụi cỏ không còn ẩn núp kẻ săn mồi nào khác, La Kiêu quyết định bắt một con lợn warthog con cho bọn nhỏ làm cơm trưa.

Thị lực của lợn warthog khá tốt, khứu giác cũng rất nhạy, mặc dù cúi đầu đào rễ cây vẫn luôn bảo trì cảnh giác.

Ngọn gió trên thảo nguyên thổi phất qua bụi cỏ cao, La Kiêu từ hướng dưới gió tiếp cận lợn warthog, mũi của chúng không ngửi thấy mùi liệt báo, một thân lấm tấm lại trợ giúp che dấu cho La Kiêu, thẳng đến khi cậu cùng đàn lợn chỉ cách nhau không tới hai mươi mét mà chúng vẫn không hề phát hiện.

Hai tiểu liệt báo nằm úp sấp trên tảng đá, khẩn trương chăm chú nhìn từng động tác của La Kiêu, cứ việc bọn nó học được không ít kinh nghiệm từ chỗ Sa Mỗ, nhưng La Kiêu vẫn không cho phép bọn nó tham dự đi săn. Hiện giờ con mồi rất thừa thớt, không dư thừa cơ hội cho bọn nó rèn luyện, đợi đến khi mùa khô tiến tới mới có nhiều ấu tể linh dương cho bọn nó luyện tập.

Hiện giờ, có thể bắt giữ con mồi, lấp đầy bụng mới là lo lắng hàng đầu.

Khoảng cách đã rất gần, La Kiêu thậm chí có thể trực tiếp phát động công kích, nhưng cậu vẫn muốn gần thêm chút nữa, khoảng cách càng gần thì thành công lại càng nắm chắc. Suốt bốn ngày, cậu cũng chỉ ăn thịt vài con thỏ mà thôi, thể lực chỉ còn đủ để duy trì cho hai lần chạy cấp tốc, nếu lần này không thành công, cậu cùng hai tiểu liệt báo rất có khả năng sẽ lâm vào khốn cảnh.

Lần đi săn này, phải thành công!

La Kiêu nhìn chằm chằm một con lợn warthog con gần mình nhất, lúc lợn warthog cái cảm thấy không thích hợp, có ý mang theo đám nhỏ chạy trốn thì trong nháy mắt nhảy ra khỏi bụi cỏ, bổ nhào về phía con mồi của mình.

Lợn warthog tuy chân ngắn nhưng tốc độ cũng không chậm, thảo nguyên mùa khô, bọn nó cơ hồ trở thành nguồn thức ăn quan trọng của tất cả nhóm mèo lớn. Vì thế kĩ năng chạy trốn của chúng cũng trở thành tuyệt đỉnh. Cho dù là sư tử có tốc độ cùng sức mạnh cũng thường xuyên để xổng mất lợn warthog, rất nhiều lần phải chạy hồng hộc mà không đạt được mục đích.

La Kiêu phán đoán chuẩn xác chuyển biến đường chạy trốn của lợn warthog, thoáng chốc liền bổ nhào tới một con warthog con, cắn vào cổ nó.

Sự tình vốn nên chấm dứt như vậy, nhưng lợn warthog cái đột nhiên quay đầu vọt về phía La Kiêu. Có lẽ nó phát hiện kẻ đi săn chính là một con liệt báo, nó tin tưởng mình có thể cứu đứa nhỏ, thuận tiện dùng chiếc răng nanh thật dài của mình xé mở bụng con liệt báo này!

La Kiêu không thể không buông con lợn warthog con, xoay người chạy trốn, lợn warthog cái tự tin tràn đầy tiếp tục đuổi theo, cũng không ngờ con liệt báo đực này đột nhiên quay đầu lại, móng vuốt hung hăng tát vào mũi lợn warthog cái! Nếu nắm giữ góc độ không tốt, móng vuốt La Kiêu rất có thể sẽ bị răng nanh đâm thủng, nhưng sự thực, một vuốt kia của La Kiêu đã thành công, thừa dịp lợn warthog cái đau đớn khó chịu, thuận thể liên tục quơ vuốt vào mũi cùng mắt nó. Mấy vuốt này thực thâm độc, không nói lợn warthog, bất luận là động vật nào cũng không chịu nổi khi bị cào vào mũi và mắt như vậy!

Đương nhiên, Kiệt Lạc lúc trước một lòng theo đuổi Hi Đạt tới mức bị đánh đến chảy máu mũi là ngoại lệ!

La Kiêu đang tính biến hóa hình thái, dùng nhánh cỏ siết chết con lợn warthog này thì không ngờ nó đột nhiên phát cuồng, bất chấp mà lao về phía cậu!

Liệt báo là ông hoàng tốc độ, sức mạnh lại đứng hàng chót trong họ mèo lớn. Nếu bên cạnh La Kiêu có một con liệt báo trưởng thành nữa, bọn nó có thể hợp lực bắt con lợn warthog này, nhưng cậu không có viện trợ, hai tiểu liệt báo cũng không giúp được, chỉ có thể chạy trốn hoặc dựa vào sức mình đối kháng với lợn warthog.

La Kiêu không muốn buông tha con lợn warthog con bị thương kia, nhưng trong lúc nhất thời lại không có cách đối phó với con lợn warthog cái này. Nếu tiếp tục giằng co, động tĩnh lợn warthog gây ra rất có thể đưa sư tử hoặc linh cẩu tới, đến lúc đó, ngay cả một cái chân heo La Kiêu cũng không gặm được.

Lúc chỉ mảnh treo chuông, một con hoa báo đực thể hình cường tráng đột nhiên từ trên trời giáng xuống, bổ gục lợn warthog, hung hăng cắn vào cổ nó. Chân trước đè chặt cơ thể lợn warthog, tùy ý để bốn chân nó quấy loạn giữa không trung, không nhúc nhích chút nào.

Nói là trên trời giáng xuống không phải miêu tả Mông Đế dũng mãnh vô địch, đơn giản là nó trực tiếp nhảy xuống từ một cây sung gần nhất.

Thời gian từng chút trôi qua, La Kiêu nhìn hoa báo Mông Đế cắn chặt lợn warthog, thế nhưng không biết nên cảm ơn ân cứu mạng hay quay đầu bỏ chạy?

Hoặc là tán thưởng phương thức lên sân khấu của đối phương anh tuấn cỡ nào, hay là hơn cả sư tử bỏ xa liệt báo?

Được rồi, La Kiêu biết giờ không phải lúc suy nghĩ mấy vấn đề này, bọn nhỏ còn đang chờ cơm. Nhưng con hoa báo này tuy cắn lợn warthog nhưng ánh mắt vàng rực lại nhìn chăm chăm La Kiêu, ý tứ rõ ràng đang nói: “Người dám chạy thử xem?”

La Kiêu không có gan thử, cậu chỉ quay đầu tìm kiếm con lợn warthog con bị mình cắn bị thương lúc nãy, ngậm trở lại, ý bảo Mông Đế, cho dù nhỏ thì cũng là thịt!

Vì thế, Mông Đế cắn lợn warthog mụ mụ, La Kiêu cắn lợn warthog con, một hoa báo cùng một liệt báo, mắt đối mắt, mắt to trừng mắt nhỏ, ánh mắt giao nhau, ánh lửa bùng chéo bắn ra bốn phía.

Trận này thấy thế nào cũng rất kì quái.

La Sâm cùng La Thụy lo lắng nhìn La Kiêu, bọn nó không hiểu vì sao ba ba lại không chịu chạy, nhưng bọn nó có tiến tới cũng không làm nên chuyện gì, chỉ có thể cầu nguyện thứ con hoa báo kia muốn chính là con mồi, chứ không phải muốn tìm ba ba gây rối!

Rốt cục, lợn warthog cái hoàn toàn tắt thở, Mông Đế buông miệng, nói: “Đi theo ta.”

Dứt lời, Mông Đế thoải mái ngậm lấy con lợn warthog cái nặng hơn trăm kí kia, vẫy vẫy cái đuôi, ý bảo La Kiêu đi theo sau mình.

La Kiêu thật sự rất muốn chạy, nhưng nhìn phương hướng Mông Đế đi tới, vừa lúc chính là mỏm đá hai tiểu liệt báo đang ẩn thân thì nhất thời bình tĩnh lại. Con hoa báo này muốn làm gì? !

“Yên tâm, ta sẽ không làm gì hai ấu tử ngươi dường, ta không có hứng thú với bọn nó.” Mông Đế đi tới gốc cây sung, nhưng không trực tiếp tha con mồi lên cây mà lưu lại con lợn warthog cái cho La Kiều, bản thân thì ngậm lợn warthog con rồi leo lên cây, ở nhánh cây ung dung nằm úp sấp xuống, hai chân sau cùng cái đuôi buông xuống, chân trước chắp lại lót dưới cằm, từ cành lá nhìn xuống La Kiều nói: “Đối với ngươi thì không nhất định.”

“...”

“Vì thế, ngoan ngoãn đứng ở đây, đừng nghĩ chuyện chạy trốn, hiểu chưa?”

Này rõ ràng đang nói: ông muốn lưu manh người a, ông sẽ lưu manh người a, ngoan ngoãn chờ ông lưu manh, đừng nghĩ chuyện chạy trốn! Chạy đi bị bắt về sẽ bị lưu manh càng triệt để hơn!

Cho dù tính tình La Kiều khoan dung cỡ nào cũng chịu không nổi loại giọng điệu này của Mông Đế, này tính là gì a? ! Hệ thống lưu manh thăng cấp rồi sao? !

Mông Đế vừa nhử lông lợn warthog con, vừa nói: “Thế nào, không ăn à? Ấu tử của ngươi đói bụng rồi đi?”

La Kiều ghen một hơi trong cổ họng, ra không được mà nuốt xuống cũng không trôi, dứt khoát phát tiết toàn bộ phần nộ lên người con mồi, muốn kéo nó tới nơi xa một chút nhưng lại bị thúc phát hiện, cậu tha không nổi.... lại dùng sức, răng suýt chút nữa cũng rụng ra luôn...

Mông Đế dùng móng vuốt che đầu, cười đến run rẩy cả người. La Kiều dứt khoát không quản gì nữa, gọi La Sâm cùng La Thụy tới, không quan tâm con hoa báo này sẽ làm gì mình nữa, tóm lại không thể lãng phí thức ăn!

Hai tiểu liệt báo trong lòng vẫn có chút lo sợ, La Kiều liền vùng vằng: “Đừng quan tâm nhiều như vậy, ăn cơm!”

Ăn no mới có sức chạy trốn!

Ăn được một nửa, La Kiều đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Mông Đế: “Sao ngươi lại ở đây?”

“Nơi này cũng là lãnh địa của ta.”

Sự thực, nơi này thuộc về một con hoa báo cái, con hoa báo kia cũng từng là vợ của Mông Đế nhưng trước đó không lâu đã dọn đi. Nguyên nhân thì cũng giống như những con hoa báo khác từng sinh sống trong lãnh địa Mông Đế, nó muốn đi tìm mùa xuân của mình! Sinh sống cùng một con hoa báo đực không muốn cùng mình *** sinh đứa nhỏ thì có tương lai gì chứ?

Mông Đế mấy ngày nay đi theo phía sau La Kiều, càng đi càng cảm thấy quen thuộc, thẳng đến khi xác định điểm dừng chân của La Kiều ở phụ cận biên giới lãnh địa của mình, liếm liếm móng vuốt, nếu không tóm được con liệt báo này vào tay thì thật quá có lỗi với bản thân.

La Kiều không hề hay biết phía sau mình có một con hoa báo đi theo, cậu chỉ tùy tiện hỏi mà thôi, cũng không ngờ được đáp án này.

Khỉ thật! Lãnh địa con hoa báo này rốt cuộc lớn cỡ nào? ! Có thể nào nó thuận tiện chiếm luôn lãnh địa tương lai của mình không a?

La Kiều hoàn toàn không ý thức được, vấn đề cậu phần nộ đã bị lệch khỏi quỹ đạo.

Nếu Sa Mỗ biết đứa con mình vừa dạy dỗ lại một lần, lại bị một con hoa báo lừa gạt dễ dàng như vậy, không biết có lập tức quay lại tát cho La Kiều vài vuốt hay không.

Cái gọi là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời quả thực rất chính xác.

Cho dù Sa Mỗ giáo dục thành công nhưng bản chất La Kiều vốn đã ngây ngốc, con đường thênh thang trước mắt nhưng cứ chạy theo một hướng cố định...

END 39. Đăng bởi: admin

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Nếu để tất cả động vật trên thảo nguyên làm một bài khảo sát, chán ghét nhất là vị hàng xóm nào? Hoặc nên nói là, không hi vọng đối tượng nào làm hàng xóm của mình?

Vô luận là động vật ăn cỏ hay động vật ăn thịt, mười con thì đủ mười trả lời là hoa báo.

Chỉ cần hoa báo ẩn mình, không phát ra chút tiếng vang nào, cho dù khoảng cách chỉ có vài mét cũng rất khó phát hiện bọn nó. Thử nghĩ xem, ở ngay bụi cỏ cạnh mình mấy mét ẩn núp một con hoa báo móng vuốt sắc bén, kỹ thuật săn bắt tuyệt đỉnh! Cho dù là sư tử cũng không vui vẻ nổi.

Sư tử có thể giết chết hoa báo, nhưng điều kiện tiên quyết là con báo kia từ trên cây leo xuống! Sư tử cái tuy có thể trèo cây, nhưng dù sao đó cũng không phải công việc mà bọn nó thuần thục, nhất là lúc gặp phải giống đực như Mông Đế, ngay cả sư tử cũng phải cẩn thận suy nghĩ.

Đương nhiên, nhóm sư tử đực sẽ không để ý hoa báo là đực hay cái, nhưng chúng nó không thể nào leo lên cây được a! Nhánh cây phải thô to cỡ nào mới có thể chịu nổi sức nặng năm, sáu trăm kí mà không gãy?

Tóm lại, hoa báo am hiểu leo cây, có thể nói là bất khả chiến bại, đối với chuyện này, liệt báo da mỏng máu ít, chân dài eo nhỏ chỉ có thể hâm mộ cùng ghen tị mà thôi.

Hiện giờ, La Kiều đã bị một con hoa báo đực nhìn trúng. Nếu cậu muốn kế thừa lãnh địa Ái Sa thì ắt phải làm hàng xóm của Mông Đế, căn bản không có lựa chọn khác.

La Kiều từng nghĩ, cứ vậy buông tha lãnh địa này, mang theo hai tiểu liệt báo chạy trốn, nhưng sau đó bọn họ nên làm sao bây giờ? Tiếp tục lang thang trong địa bàn sư tử? Hay trở về tìm Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc?

Vô luận loại nào, La Kiều đều cảm thấy không thích đáng. Nếu bị Sa Mỗ biết cậu muốn trở về tìm Mạt Sâm, phỏng chừng sẽ lập tức từ bên kia sông Tát quay trở lại chụp chết cậu.

Nhưng Mông Đế chụp mũ như vậy, La Kiều thực cảm thấy không phải khó chịu bình thường.

Từ hai ngày trước gặp phải Mông Đế, La Kiều không thể không thời thời khắc khắc duy trì cảnh giác, buổi tối ngủ cũng đều là trợn tròn mắt. Có lẽ này có chút khoa trương, nhưng La Kiều cảm thấy cẩn thận vẫn tốt hơn. Hiện giờ cậu chạy không được, đánh thì không lại, cả ngày lo lắng Mông Đế lúc nào sẽ từ trên cây nhảy xuống bắt mình xử lý, vì thế liền biến thành hai tiểu liệt báo cũng không ngủ ngon như cậu.

Sự thực, La Kiều không cần phải khẩn trương như vậy.

Hoa báo đực có tập tính rất đặc biệt, bọn nó sẽ đi theo đối tượng vài ngày, hao tâm tổn trí túm đối phương tới tay, nhưng sau khi truy được đối phương thì sẽ đột nhiên mất đi hứng thú, hoàn toàn không để ý tới đối phương. Mông Đế không mất đi hứng thú với La Kiều, nhưng hiện giờ nó cũng không tính toán làm gì cậu, so với liệt báo nhìn trúng đối tượng liền truy, đuổi được liền đánh, đánh hài lòng thì gì kia mà nói, hoa báo càng thích quá trình truy đuổi hơn, về phần kết quả, thịt đã đặt dưới móng vuốt, còn lo không ăn tới miếng sao?

Nhưng Mông Đế nghĩ gì, La Kiều hoàn toàn không biết, vì thế, bị kịch a...

Suốt hai ngày hai đêm, La Kiều cơ hồ không nghỉ ngơi, La Sâm cùng La Thụy nhìn thấy La Kiều bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị xù lông, ngay cả đối bụng cũng không dám nói, chỉ có thể vây quanh bên cạnh cọ cọ bên này, nhân tiện lăn một vòng chụp lấy La Kiều, ý bảo: “Ba ba, có ăn cơm không a? Có phải nên đi tìm con mồi không?”

Không thể không nói, chiều này của La Sâm cùng La Thụy vô cùng hiệu quả, thành công kéo lại La Kiều đang chìm trong trạng thái xù lông. Cẩn thận ngấm lại, nếu Mông Đế thật sự muốn cưỡng ép giữ trò lưu manh, cậu có muốn phản kháng cũng không được, kia cậu cần gì phải cả ngày khẩn trương hề hề làm cái gì?

Nghĩ thông suốt rồi, La Kiêu nhất thời trở nên thức thời vô cùng, so với cả ngày lo lắng này nọ, không bằng mang hai tiểu liệt báo tìm thức ăn quan trọng hơn, nhân tiện làm quen với biên giới lãnh địa tương lai của mình.

La Kiêu đã hỏi qua Mông Đế, lãnh địa Ái Sa vẫn vô chủ, điều này chứng minh cho dù ở đây có linh cẩu hay những kẻ săn mồi khác sinh sống thì đối phương cũng không có dự định chiếm cứ trường kì. Đối với La Kiêu mà nói, này có thể xem là tin tức tốt duy nhất sau khi gặp Mông Đế.

“Người hiện tại tốt nhất không nên tiến vào lãnh địa này.” Mông Đế nằm trên nhánh cây, đoán được tính toán của La Kiêu, liền đột nhiên nói: “Nhất là lúc còn mang theo bọn nó.”

“Vì cái gì?”

La Kiêu ngẩng đầu lên, sự tình một khi dính dáng tới La Sâm cùng La Thụy, La Kiêu luôn trở nên rất miễn cảm cùng cảnh giác.

Mông Đế nheo mắt, lại uể oải ngáp một cái, từ trên cao nhìn xuống La Kiêu: “Nói cho người biết lí do thì ta có ưu đãi gì?”

Ưu đãi? La Kiêu đột nhiên có dự cảm xấu.

“Ta cũng không làm khó dễ người, để ta liếm vài cái thôi, thế nào?”

Mơ tưởng!

Thấy bộ dáng liều chết không chịu thỏa hiệp của La Kiêu, Mông Đế cũng không tính toán tiếp tục khó xử, dù sao chuyện này cũng không phải bí mật gì, La Kiêu sớm muộn gì cũng biết.

“Phiến lãnh địa này hiện giờ có một con mãng xà sinh sống. Khoảng ba tháng trước nó xuất hiện ở đây, giết chết một con linh dương gazen, ăn xong thì biến mất. Nghe nói mấy hôm trước lại xuất hiện, tính ra thì khoảng thời gian này đang là lúc nó đói bụng, đàn linh cẩu mang theo ấu tể hiện giờ cũng không dám tới gần nơi này, hiểu vì sao ta không cho người qua chưa?”

Mãng xà?

Sự hiểu biết của La Kiêu về mãng xà sinh sống trên thảo nguyên thật sự rất ít, cậu chỉ biết, số lượng mãng xà trên thảo nguyên không nhiều, nhưng vẫn có mãng xà trưởng thành xuất hiện, chúng nó dài ít nhất cũng năm sáu mét. Chúng nó có thể một ngụm nuốt vào một con linh dương, so với họ hàng sinh sống ở rừng nhiệt đới lớn hơn rất nhiều. Sự thực thì mãng xà đối với liệt báo cũng không có uy hiếp lớn, chỉ cần tránh đi là được. Hoa báo ngẫu nhiên còn giết một con để có một bữa ngon, chồn mật thì chính là khắc tinh của mãng xà. Nhưng tiểu liệt báo thì khác, một khi không có liệt báo trưởng thành ở bên cạnh, ấu tể rất có khả năng trở thành con mồi của mãng xà.

Bất quá, xuất hiện khoảng ba tháng trước?

La Kiêu quay đầu nhìn về phía La Sâm cùng La Thụy, này có thể giải thích vì sao đang mùa mưa mà Ái Sa lại mang ấu tể rời khỏi lãnh địa.

“Tốt lắm, chuyện đã nói cho người, nên bày tỏ một chút đi?”

Mông Đế không biết từ khi nào đã leo từ trên cây xuống, đứng trước mặt La Kiêu, La Kiêu bị động tác vô thanh vô tức của đối phương làm hoảng sợ, theo bản năng nâng vuốt đánh, cũng không ngờ lại bị Mông Đế cắn một ngụm, không đau nhưng đủ để cậu không thể tùy tiện cử động.

Hai tiểu liệt báo lập tức bày ra tư thế uy hiếp, Mông Đế ngay cả liếc mắt cũng không thèm.

“Thế nào, không muốn?” Mông Đế gạt móng vuốt La Kiêu, biến hóa hình thái, trực tiếp quơ La Kiêu vào lòng, nó phát hiện hình thái này thực tiện. Muốn quơ thế nào liền quơ thế ấy, muốn vôn về thế nào cũng được. Cúi đầu, cắn lỗ tai La Kiêu: “Như vậy, còn không nguyện ý sao? Chỉ liếm vài cái mà thôi, cũng không phải đòi *** với người.”

Nhìn Mông Đế lộ ra gương mặt mỹ nhân lại làm ra hành vi lưu manh như vậy, La Kiêu mở miệng: “Người liếm thử xem, cần thận liếm một miếng đầy lông!”

Hình người cùng hình thái hoa báo không giống nhau!

Nhưng La Kiều quên, Mông Đế đã từng dùng bộ dáng này lưu manh cậu một lần.

Mông Đế ôm La Kiều, xoa xoa sau gáy cậu, nó cũng không phải chưa từng liếm qua... Bất quá quả thật không thoải mái như lúc dùng hình thái báo, nghiêng đầu, ra vẻ nghiêm túc cân nhắc, sau đó lập tức nói: “Là người đang nhắc nhở ta, tốt nhất nên nhổ lông rồi mới liếm sao?”

Con tôm? !

La Kiều thật sự bị dọa, ngấm lại trên đầu mình hoặc một bộ phận nào đó đột nhiên thiếu đi một dùm lông, nhất thời giây dụa kịch liệt hơn. Nếu Mông Đế dám làm vậy thật, cậu nhất định sẽ trở thành con liệt báo đầu tiên trong lịch sử bị bệnh rụng lông, sẽ bị cười chết mất!

Đánh chết cậu cũng không muốn!

END 40. Đăng bởi: admin

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

La Kiều thật sự bị dọa, Mông Đế tuy không nhổ lông cậu. Nhưng trực tiếp biến hóa hình thái, ngậm sau gáy, muốn tha cậu lên cây!

Ý đồ của con hoa báo lưu manh này đã quá rõ ràng!

Hai tiểu liệt báo trở mắt nhìn La Kiều hết như một con linh dương bị Mông Đế tha lên cây, sốt ruột vòng quanh gốc cây, cuối cùng quyết tâm, bắt đầu treo lên, La Kiều bị bọn nhỏ làm sợ tới mức kêu to: “Không được leo lên! Ngoan ngoãn ở dưới đó cho ba ba!”

Mông Đế tha cậu lên cây, kết quả xấu nhất đơn giản là làm cậu mà thôi, nhưng hai tiểu liệt báo thì khác, Mông Đế hoàn toàn có thể một ngụm cắn chết bọn nhỏ!

“Ba ba...”

La Sâm còn đang treo trên thân cây, La Thụy thì ngồi chồm hồm bên dưới, ngẩng đầu lên, hai tiểu liệt báo đồng thời nhìn về phía La Kiều bị Mông Đế ngậm, ba cha con, sáu con mắt to tròn lưng trông nước mắt, nghẹn ngào không nói nên lời.

La Kiều vươn chân trước quơ quơ với La Sâm: “Nghe lời, mau leo xuống, ba ba không có việc gì!”

Lời này vừa ra khỏi miệng, không riêng gì La Sâm, La Thụy cũng đứng lên, hai chân trước bấu vào thân cây, khóc ầm ức: “Thả ba ba ra...”

Tuy tình cảnh trước mắt làm người ta cảm động đến rơi nước mắt, nhưng La Kiều lại đột nhiên nảy sinh một loại ảo giác quỷ dị, giống như cậu cùng hai tiểu liệt báo hóa thành diễn viên chính bị kịch trong phim truyền hình, còn hoa báo Mông Đế chính là nhân vật phản diện, cường hào ác bá a! Cậu thì mang theo con nhỏ, cả ngày không được ấm no, hoa báo lại ăn ăn sung mặc sướng, không có việc gì liền chạy tới đùa giỡn cậu! Đợi đến lúc đùa giỡn không còn thỏa mãn, liền trực tiếp đóng gói mang cậu lên cây để ức hiếp...

La Kiều càng nghĩ càng cảm thấy cái chết hôm nay không thể nào tránh được, rốt cuộc nhịn không được mà khóc rống: “Mệnh ta thật khổ a...”

Mông Đế bị tiếng rống đột ngột của La Kiều làm cả kinh, suýt chút nữa trượt từ trên cây xuống. Vội vàng leo lên ngọn cây, thả La Kiều xuống, dùng móng vuốt gầy gầy đẩy đẩy, La Kiều vẫn còn gào khóc; lại gầy gầy đẩy đẩy, La Kiều vẫn gào; lần thứ ba gầy gầy đẩy đẩy, La Kiều vẫn tiếp tục gào. Rốt cục Mông Đế mất kiên nhẫn, trực tiếp đặt móng vuốt lên lưng La Kiều, cúi đầu một ngụm cắn lỗ tai cậu, thế giới im lặng.

Mông Đế hài lòng nhả ra, không ngờ La Kiều đột nhiên biến hóa hình thái, thừa dịp Mông Đế thả lỏng liền lật người lại, hai tay dùng sức ôm cổ Mông Đế, hai cái chân thon dài quấn lấy cơ thể đối phương, há mồm cắn!

Cắn chết người, cái đồ # W@# \$! khoác da mỹ nhân!

Miệng liệt báo rằng rất nhỏ, biến về bộ dáng nhân loại thì càng nhỏ hơn.

Vì thế, La Kiều không hề thương tổn đến Mông Đế, ngược lại thật sự cắn một miếng toàn là lông!

Mông Đế không hề để ý chút lực tẻo teo ấy của La Kiều, nhưng bị cắn vậy cũng không thoải mái, dứt khoát biến thành hình người, một phen túm lấy thắt lưng, tay kia thì nắm lấy cổ chân La Kiều, kéo đến khoát trên vai.

Àn, quả nhiên, eo liệt báo rất nhỏ, chân lại rất dài, cơ thể thực mềm mại a...

Lúc bắt đầu Mông Đế quả thực chỉ muốn liếm vài cái mà thôi, nhưng phản ứng của con liệt báo này thật sự rất thú vị, điều này làm Mông Đế bắt đầu lo lắng, nó có nên tiếp tục nữa hay không? Nếu La Kiều biết, đây chính là nguyên nhân làm mình lâm vào khốn cảnh, hẳn sẽ tìm một tảng đá tự đập vào đầu mình đi...

Bàn tay đang nắm cổ chân La Kiều bắt đầu dọc theo bắp chân trượt lên, lông tóc La Kiều lập tức dựng thẳng! Cậu bất chấp không thèm cắn Mông Đế, hé miệng, vừa định nói chuyện thì môi đã bị chặn lại!

Nghiêm khắc mà nói, này căn bản không tính là hôn, Mông Đế hoàn toàn làm theo bản năng của họ nhà mèo, chỉ muốn liếm La Kiều một chút, vô tình, miệng lại đối miệng, áp lên nhau.

La Kiều choáng váng.

Hiện giờ cậu nên phản ứng thế nào?

Đẩy Mông Đế ra, hai tay che ngực hét to, bảo lưu manh biến thái?

Hay cười quyến rũ, nâng cằm Mông Đế cười nói: mỹ nhân, kĩ thuật kém thế?

Hay là trực tiếp cho Mông Đế một vuốt, không chụp bay thì cũng đỡ tức?

La Kiều dứt khoát chọn loại thứ ba. Nhưng Mông Đế không để cậu có cơ hội vươn vuốt, nó đột nhiên túm lấy hai tay La Kiều, áp lên nhánh cây, rời khỏi môi La Kiều, một ngụm cắn lên phần cổ họng.

So với những cái răng bé xíu của La Kiều, mặc dù biến thành hình người nhưng răng nanh của hoa báo cũng có thể dễ dàng xé mở cổ La Kiều.

Không nói tới tư thế hai con báo trước mắt không hài hòa cỡ nào, chính là một chân bị khoát lên vai Mông Đế, chân khác thì vòng lên lưng đối phương, La Kiều cơ hồ bị ép tới thở không nổi, đặc biệt khó chịu a...

“Buông ra...”

La Kiều bị ép ngẩng đầu, âm thanh nói chuyện giống như len ra từ kẽ răng, khóe mắt vô tình nhìn tới La Sâm cùng La Thụy ở dưới, hai tiểu liệt báo cơ hồ không hề chớp mắt nhìn cậu cùng Mông Đế.

La Kiều tròn tròn mắt, này quả thực không nên để thiếu nhi nhìn thấy a!

Nhưng liệt báo ấu tể có cách nói này sao?

Hô hấp của Mông Đế dần dần nặng hơn, nó hưng phấn, phản ứng trực tiếp nhất là biến về hình thái hoa báo.

La Kiều tròn tròn mắt, tầm mắt vô thức nhìn xuống, lại xuống xịu nữa, ngấm tới nơi nguy hiểm nào đó, nhất thời lệ rơi đầy mặt.

Đây là muốn chơi SM thú nhân hay thế nào a?

Thật sự không chịu nổi a! Sẽ chết liệt báo a...

La Kiều run cầm cập, Mông Đế đột nhiên ngẩng đầu, vánh tai, hướng về một phía cẩn thận nghe nóng, ánh mắt vàng nhạt nheo lại nguy hiểm, nó đột ngột buông La Kiều, dọc theo thân cây leo xuống.

“Giờ ta phải đi xử lý chút chuyện, lần sau tiếp tục!”

Thăng đến khi bóng dáng Mông Đền biến mất trong bụi cỏ cao, La Kiều hơi lấy lại tinh thần. Bất quá, này có thể xem là tránh được một kiếp đi?

Lần sau tiếp tục? Ta điên rồi mới cùng người tiếp tục ấy!

La Sâm cùng La Thụy thấy La Kiều ôm cây ngăn người, kêu vài tiếng cũng không phản ứng, hai anh em buồn bực nhìn nhau, ba ba bị sao vậy a?

“Có phải ba ba lâm vào thế bí không?”

Lời nói của La Thụy xét theo một mức độ nào đó thì chính là chân tướng, nếu muốn từ trên cây cao như vậy xuống đất, La Kiều quả thực phải phí sức lực một phen.

Cuối cùng, La Kiều vẫn cẩn thận dùng móng vuốt bám thân cây leo xuống, bộ dáng tuy thật ngốc nhưng cũng lòng tóc vô thương tuột xuống đất. La Sâm cùng La Thụy lập tức bỏ nhào tới, ba cha con thân thiết cọ cọ nhau, liếm liếm an ủi nhau, này là chuyện duy nhất bọn họ có thể làm cho đối phương.

Trong giới tự nhiên chính là vậy, mạnh được yếu thua. La Kiều nếu bị khi dễ mà lâm vào bế tắc thì không thể sống sót được, thay vì vậy thì cứ chết quách đi, tranh thủ đầu thai thành một con sư tử còn thực tế hơn.

Đương nhiên, này chỉ là ngẫm lại mà thôi, có thể sống, ai lại thích đi tìm chết chứ?

Việc cấp bách trước nhất vẫn là tìm thứ gì đó cho mình cùng con trai ăn đã.

Ba cha con rời khỏi gốc sung, dọc theo biên giới lãnh địa đi tới. La Kiều vừa đi vừa cẩn thận tìm kiếm bất cứ thân cây cùng tảng đá có dấu hiệu để lại, xác định chỉ có mùi Mông Đền đánh dấu, không còn kẻ săn mồi nào khác mới thở phào một hơi.

Lãnh địa của Ái Sa quả thực đã trở thành nơi vô chủ, gần đó cũng không có kẻ săn mồi thể hình lớn, này đối với La Kiều mà nói cũng có thể xem là chuyện tốt. Nhưng đồng thời, con mãng xà mà Mông Đền nói rất có thể ở ngay gần đây.

“Đi theo ba ba, đừng chạy loạn.”

Lúc tiến vào một bụi cỏ cao, La Kiều cẩn thận nhắc nhở La Sâm cùng La Thụy, nhất định phải theo sát mình, cậu không biết tập tính của mãng xà, cũng không biết nó đã ăn no rồi quay về ngủ hay chưa, cậu phải cẩn thận.

La Kiều mang theo hai tiểu liệt báo đi rất lâu, trước khi mặt trời lặn, may mắn rốt cuộc cũng xuất hiện, La Kiều phát hiện một con thỏ đá. Tuy thịt thỏ đá ăn không ngon nhưng tốt xấu gì cũng có thể lấp đầy bụng. La Kiều cũng không vội vàng bắt nó, mà cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh một chút, thỏ đá thích sống quần cư, gần nhất nhất định không chỉ có một con này!

Quả nhiên, giống như La Kiều nghĩ, lại có hai con thỏ đá từ trong bụi cỏ nhảy ra, ba con thỏ đá trưởng thành, vừa lúc chia ra cho ba cha con. Bất thể nào đây, La Kiều có chút khó khăn. Trên người thỏ đá có một loại tuyến đặc biệt, có thể phát ra mùi hương rất gay mũi, La Kiều có lẽ còn có thể ứng phó, nhưng La Sâm cùng La Thụy khẳng định chịu không nổi.

La Kiều bảo hai tiểu liệt báo ở đây trông con mồi, chính mình thì im lặng rời khỏi bụi cỏ cao, ở lùm cây gần đó tìm kiếm một phen, rốt cuộc cũng tìm ra một bụi gai có tác dụng gây tê. Tuy số lượng không nhiều nhưng bắt ba con thỏ đá thì vẫn dư dả.

La Kiều cẩn thận bố trí vài bẫy dây thừng trong bụi cỏ cao để đề phòng.

La Sâm cùng La Thụy lần này được phụ trách nhiệm vụ đuổi theo con mồi, hai tiểu liệt báo thực hưng phấn, này là lần đầu tiên bọn nó thật sự tham dự đi săn a.

La Kiều chỉ cần bọn nó đuổi mục tiêu chạy về phía bụi cỏ dẫu gai gây tê, không cần bọn nó bắt lấy con mồi. Để liệt báo ấu tể sáu tháng đi bắt thỏ đá trưởng thành, hiển nhiên không khách quan chút nào.

Con thỏ đá ở gần nhất đã bắt đầu cảnh giác, thừa dịp nó vẫn chưa kịp phát ra cảnh báo cho hai đồng bạn, La Kiều mang theo hai tiểu liệt báo trong bụi cỏ nhảy ra, thỏ đá phát ra tiếng tru chói tai, vừa báo nguy

cho đồng bạn, vừa xoay người chạy trốn, La Kiêu lúc xuất phát đã nhắm vào nó, con thỏ đá kia không tới mười giây đã bị La Kiêu quật xuống đất, cắn cổ.

La Sâm cùng La Thụy tự nhiên không có khả năng có được tốc độ cùng sức mạnh như La Kiêu, bọn nó dựa theo phân phó của cậu, đuổi hai con thỏ đá còn lại về hướng bấy rập. Không ngờ trên đường lại nhảy ra thêm một con thỏ đá khác, con này không chạy trốn mà đưa lưng về phía hai tiểu liệt báo, dùng tuyến phóng ra mùi hôi.

La Kiêu ném con thỏ đá vẫn còn chưa tắt thở, trực tiếp bảo La Sâm cùng La Thụy dừng lại, cậu tự vọt qua, cổ chịu đựng mùi hương gay mũi, cắn chết con thỏ đá kia.

Hai con thỏ đá còn lại nhân cơ hội chạy trốn, này cũng có nghĩa bấy rập La Kiêu chuẩn bị trước đó hoàn toàn vô ích.

Tuy thu hoạch không được như mong muốn, nhưng hai con thỏ đá cũng đủ để bọn họ chống đỡ qua đêm nay.

La Sâm canh giữ bên cạnh con thỏ đá La Kiêu bắt giữ đầu tiên, thấy chân nó còn đang cố gắng giãy dụa, liền không hề do dự cắn cổ thỏ đá. La Thụy nhìn La Kiêu, ở cách đó không xa kêu lên: “Ba ba, người không thấy thối sao?”

La Kiêu cắn thỏ đá, đón gió rơi lệ, con trai, ba ba bị thối tới mức mất cả khứu giác rồi, còn biết cái gì mà thối hay không thối nữa a...

Cuối cùng, La Sâm cùng La Thụy chia sẻ con mồi đầu tiên La Kiêu bắt được, về phần con thỏ đá ô nhiễm không khí lúc sau, toàn bộ thuộc về La Kiêu. Không phải cậu không muốn bọn nhỏ ăn, chính là có nói sao hai tiểu liệt báo cũng không chịu cắn một ngụm.

La Kiêu nhin không được muốn bùng nổ một phen, đám nhỏ này, so với cậu còn kén cá chọn canh hơn a...

Đêm đó, La Kiêu mang theo hai tiểu liệt báo trở về gốc cây sung, mặc dù ở đây rất có thể sẽ gặp con hoa báo đùa giỡn lưu manh kia, nhưng ít ra cậu cũng quen thuộc với nơi này, không cần lo lắng nữa đêm bị linh cầu hay sư tử cắn một phát. Huống chi xem bộ dáng Mông Đế chạy đi, khẳng định có phiền toái không nhỏ, hẳn sẽ không trở lại sớm như vậy.

La Sâm cùng La Thụy ngoan ngoãn chạy theo La Kiêu, cái gì cũng không hỏi.

Bụi gai làm bấy rập bị La Kiêu mang về, bố trí ở nơi mình cùng hai tiểu liệt báo ngủ. Bóng đêm bao phủ khắp nơi, tiếng sư tử gầm cùng tiếng kêu chói tai của linh cầu lại vang lên, ba liệt báo dựa vào nhau, chìm vào mộng đẹp.

Giờ phút này, Mông Đế vừa mới cùng một con hoa báo đực khác đánh một trận, rồi đuổi ra khỏi lãnh địa của mình. Con hoa báo đực này hai hôm trước đã xông vào lãnh địa Mông Đế, lúc ấy Mông Đế đang vội vàng truy tìm La Kiêu, mới để nó chui vào kẻ hở, nhưng nó lại không cẩn thận, tùy tiện xông vào trung tâm lãnh địa, gặp phải Bích Thúy Ti. Hoa báo cái mang theo ấu tử tuyệt đối không dễ chọc, tiếng hai hoa báo giằng co kinh động Mông Đế lập tức chạy về, kết quả cũng có thể đoán được.

Hoa báo đực tranh đấu dị thường kịch liệt cùng tàn khốc, thất bại rất có thể gặp phải trọng thương hoặc tử vong. Mông Đế trước giờ không hề nường tay với kẻ cạnh tranh. Con báo đực xâm lấn này có thể trạng tương xứng Mông Đế, cũng đang thời kỳ tráng niên, thực lực hai bên cũng xấp xỉ nhau, cuối cùng vẫn là Mông Đế nhỉnh hơn một chút, kẻ xâm lấn bị Mông Đế cắn bị thương chân sau, chỉ có thể ôm nỗi hận rời đi.

Bích Thúy Ti mang theo hai tiểu hoa báo tránh trên cây, thờ ơ nhìn hai hoa báo đực chiến đấu, nhìn Mông Đế thân thể cường tráng, giá trị vũ lực xếp hàng nhất, sâu sắc dạy dỗ tiểu báo cái: “Nghe này, sau này tìm báo đực, tuyệt đối không thể nhìn bề ngoài! Cho dù đẹp mắt cỡ nào, mạnh mẽ cỡ nào nhưng nếu không muốn cùng người *** sinh đứa nhỏ thì đều phí công hết!”

Sư đàn Hoắc Tư Bĩ tối nay bắt được một con linh dương Topi, bảy con sư tử cái đã có hai con mang thai, bọn nó cần thức ăn để bổ sung thể lực, Nạp Tư lại đuổi tất cả sư tử cái qua một bên, một mình chiếm cứ cả con mồi.

Nhóm sư tử cái đã sớm quen với bản tính ngang ngược của sư tử đực, Sa Oa cùng Tổ Oa đi tới bên cạnh nằm xuống, nhóm sư tử cái tham dự đi săn còn lại cũng đi theo, con linh dương này cũng đủ lớn, Nạp Tư không có khả năng ăn hết toàn bộ, bọn nó có thể chờ.

Phỉ Lực cùng Ai La không có tính nhẫn nại như nhóm sư tử cái, bọn nó nghe thấy mùi máu tươi, chạy tới đây, hai con sư tử trẻ tuổi không chút sợ hãi phát động cướp đoạt, Nạp Tư không thể đuổi bọn nó đi, chỉ có thể thỏa hiệp.

Biểu hiện của ba con sư tử đực dừng trong mắt sư tử cái, Tổ Oa dời mắt khỏi Nạp Tư, nhìn Phỉ Lực cùng Ai La, hai con tiến hóa này rất trẻ tuổi, nếu muốn cùng bọn họ gây giống hậu đại thì ít nhất phải chờ thêm một năm nữa.

Tiếng dùng cơm của sư đàn kinh động nhóm động vật ở xung quanh, nhóm linh cẩu muốn chia một chút lại lùi bước trước mặt ba con sư tử đực, nếu chỉ có sư tử cái, hơn ba mươi con linh cẩu còn có phần thắng, nhưng là ba con sư tử đực thì thôi đi.

Đàn linh cẩu này sinh sống ở ranh giới lãnh địa sư đàn Hoắc Tư Bử cùng hoa báo, có tổng cộng khoảng bốn mươi thành viên, có thể xem là một tộc đàn quy mô. Trong đàn có tám ấu tử, nếu toàn bộ có thể bình an trưởng thành, tộc đàn lại càng lớn mạnh hơn.

Nhóm linh cẩu rời đi tìm kiếm cơ hội khác, nhóm tiểu linh cẩu tránh trong ổ, chờ nhóm linh cẩu trưởng thành trở về. Hoa báo đực bị Mông Đế cắn bị thương, nó nằm trên thân cây cách nhóm tiểu linh cẩu không tới năm mươi mét. Tiểu linh cẩu phải im lặng, nếu bị con hoa báo đực này phát hiện thì bọn nó tuyệt đối không thể sống sót qua đêm nay.

Không biết vì sao, một tiểu linh cẩu đột nhiên chạy ra khỏi ổ, phát ra tiếng kêu, hoa báo đực trên cây liền nghe thấy...

END 41. Đăng bởi: admin

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

Tiếng kêu của linh cẩu giăng co suốt một đêm, lúc sáng sớm, thảo nguyên vẫn còn vắng vắng tiếng kêu thê lương lúc dài lúc ngắn của bọn nó.

La Kiều vĩnh tai cẩn thận lắng nghe, La Sâm cùng La Thụy tựa bên người cậu, sáng sớm vô cùng mát mẻ, hiếm có một đoạn thời gian rảnh rỗi cũng bị đám linh cẩu này quấy nhiễu.

“Rất bất thường...”

La Kiều vừa liếm lông cho La Sâm, vừa suy nghĩ xem đàn linh cẩu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Có thể là tranh quyền đoạt vị như đàn linh cẩu Nạp Lợi, hoặc là bị kẻ săn mồi khác tập kích. Vô luận là loại nào thì cũng không phải chuyện tốt, khó trách tiếng kêu của đàn linh cẩu này thảm thương như vậy.

La Sâm nằm ngửa trên cỏ, hai chân trước ôm đầu La Kiều, La Thụy sấp tới, cọ chân trước La Kiều, hai tiểu liệt báo đã chững này tuổi vẫn thích làm nũng.

Nhiệt độ không khí dần dần tăng cao, tiếng kêu của đàn linh cẩu rốt cục cũng ngừng, cho dù bị thương cỡ nào thì cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

“Ba ba, đám linh cẩu không kêu nữa.”

“Ừ.” La Kiều đứng lên, duỗi thắt lưng, há mồm ngáp một cái, mặc kệ, dù sao không liên quan gì tới bọn họ.

“Ba ba, đói bụng quá, đi bắt con mồi sao?”

Ba cha con hôm qua chỉ ăn hai con thỏ đá, thịt thỏ đá vừa dai lại cứng, thật sự không ngon chút nào. Hai tiểu liệt báo cùng La Kiều cũng chưa ăn no.

“Ừ.” La Kiều vẩy vẩy cái đuôi, nhảy lên tảng đá gần nhất, dõm mắt nhìn về phía xa, khắp nơi đều là thảo nguyên bao la, bắt mắt nhất chính là mỏm núi đá trong lãnh địa Ái Sa. Nơi này thật sự không có gì để ăn, trừ bỏ cỏ đá chính là thần lằn, măng xà tuy sẽ ăn cỏ đá nhưng nếu muốn ăn no thì vẫn cần con mồi lớn đi?

La Sâm cùng La Thụy dựa vào bên người La Kiều, bắc chước bộ dáng của cậu, quan sát phía xa xa. Đột nhiên, La Thụy chỉ vào một gò mồi cách đó không xa kêu lên: “Ba ba, đó là cái gì?”

La Kiều quay đầu nhìn lại, cũng có chút ngạc nhiên: “Đó là chó sói đất.”

“Chó sói đất?”

“Ừ.”

“...có thể ăn được không?”

“...”

La Kiều im lặng chống đỡ, cậu thật sự muốn vươn vút lên che mặt, chết thật, có đứa nhỏ liệt báo nhà nào lại muốn đi ăn chó sói đất không trời? Chó sói đất ăn một một con trùng, là một loài linh cẩu nhỏ, răng nanh rất nhỏ, nhưng rất sắc bén, đối phó với liệt báo hoàn toàn không thành vấn đề. Con trai, cho dù đôi bụng cũng không thể tìm tới đám kia a!

Bất quá, chó sói đất bình thường luôn hoạt động về đêm, ban ngày rất hiếm thấy, hai tiểu liệt báo chưa từng nhìn thấy loài này, ngay cả bò tót mà còn muốn ăn thử, đối với chó sói đất nảy sinh ý niệm đó trong đầu cũng không có gì lạ.

La Kiều kiên định nói với La Sâm cùng La Thụy, thứ này không thể ăn, hơn nữa ăn cũng không ngon, còn rất nguy hiểm!

“Con trai, chúng ta vẫn nên thành thành thật thật đi bắt linh dương cùng cỏ thôi.”

Nhảy xuống khỏi mỏm đá, La Kiều mang theo hai tiểu liệt báo rời khỏi gốc cây sung. Thảo nguyên mùa khô con mồi rất thưa thớt, nhưng không có nghĩa là cái gì cũng không có, chỉ cần dụng tâm một chút vẫn có thu hoạch. Bất quá, quan trọng nhất là phải biết một chút bí quyết nhỏ.

La Sâm cùng La Thụy theo sau La Kiều, bụi cỏ cao che dấu bóng dáng La Kiều, nhưng phần lấm tấm sau tai cùng cái đuôi dựng thẳng sẽ làm tiểu liệt báo không bị mất dấu.

Cả buổi sáng, ba liệt báo đều phải di chuyển, mùa khô, vì tìm kiếm con mồi, liệt báo thường đi mấy km một ngày. Muốn sinh tồn, nhất định phải thích ứng với loại tàn khốc này.

La Kiều đang tìm nguồn nước, tìm được nước thì sẽ tìm được con mồi. Trước khi gặp được Sa Mỗ, La Kiều luôn nghĩ vào mùa khô, nhưng hồ nước cùng dòng suối trên thảo nguyên đều dần dần khô cạn, nhưng Sa Mỗ lại nói cho cậu biết không phải như vậy.

“Chẳng lẽ vào mùa khô động vật khắp vùng châu thổ này chỉ có thể dựa vào sông Tát thôi sao?”

Sa Mỗ dạy cho La Kiều rất nhiều tri thức, La Kiều nhớ kỹ từng câu của Sa Mỗ, điều này giúp cậu rất nhiều.

La Kiều dừng bước, đi tới một gò mồi, cẩn thận quan sát xung quanh.

Một đàn linh dương gazen nhỏ! Ngay cạnh hồ nước cách ba liệt báo tầm năm, sáu trăm mét!

La Kiều nhảy xuống gò mồi, hai tiểu liệt báo theo sát phía sau, La Kiều đã rất lâu không bắt linh dương gazen, là món đứng đầu trong danh sách thức ăn của liệt báo, thịt của linh dương gazen luôn được tiểu liệt báo hoan nghênh nhất.

Mỗi khi mùa khô tới, vẫn còn một số ít động vật ăn cỏ không di chuyển theo đàn linh dương đầu bò, chúng nó sẽ rải rác ở các góc trong vùng châu thổ, gặm chút cỏ sặc còn sót lại, duy trì sinh mệnh chờ đợi mùa mưa đến.

Rất nhiều động vật còn sót lại trong vùng châu thổ tới bên hồ uống nước, kẻ săn mồi có kinh nghiệm phong phú luôn đến đây tìm kiếm tung tích con mồi, La Kiều thực may mắn, cậu gặp Sa Mỗ. Sa Mỗ dạy tri thức cho cậu, đối với tất cả liệt bào trẻ tuổi mà nói, đó là phần tài sản vô cùng quý giá.

La Sâm cùng La Thụy biết rõ cơ hội đi săn lần này hiếm có cỡ nào, bọn nó chủ động dừng bước, ẩn mình trong bụi cỏ, nhìn La Kiều dựa vào bụi cỏ che dấu mà tiếp cận đàn linh dương gazen.

La Kiều thật cẩn thận tiếp con mồi, chỉ cần linh dương gazen ngẩng đầu, cậu liền dừng lại.

Rốt cục, lúc mục tiêu cậu nhắm chỉ cách không tới ba mươi mét, một con linh dương gazen đột nhiên phát ra tiếng cảnh báo, La Kiều tin tưởng không phải cậu kinh động đàn linh dương, nhưng lúc này cũng không còn lựa chọn nào khác, chỉ đành phát động công kích!

Đàn linh dương kinh hoàng bỏ chạy bốn phía, La Kiều trong nháy mắt đẩy tốc độ lên tới cực hạn, con linh dương gazen bị nhắm phải định dựa vào khả năng đột ngột đổi hướng để thoát khỏi cậu, nhưng không ngờ lại vấp phải một tảng đá gồ lên, ngã gãy chân.

La Kiều bỏ nhào tới đè linh dương, cắn chặt cổ nó.

“Ba ba!”

La Sâm cùng La Thụy đột nhiên kinh hoàng chạy về phía La Kiều, La Kiều buông cổ linh dương gazen, quay đầu, chỉ thấy cách đó không xa, một con cự mãng chừng bảy tám mét cuốn lấy một con linh dương gazen đực, con linh dương kia vẫn chưa tắt thở, nhưng tử vong chỉ còn là chuyện sớm muộn.

La Kiều hút một ngụm khí lạnh, đây chính là con mãng xà Mông Đế nói tới đi?

La Sâm cùng La Thụy hiển nhiên bị dọa, bọn nó liều mạng chạy tới bên người La Kiều, chỉ có lúc ba ba ở cạnh, hai tiểu liệt bào mới cảm thấy an toàn.

Mãng xà một lòng muốn siết chết con linh dương gazen nó đang quần, căn bản không để ý tới sự tồn tại của La Kiều. Thân hình trắng kiện quần ngày càng chặt, xương cốt linh dương gazen bị siết nát.

“Không cần sợ.”

Trấn an hai tiểu liệt bào, La Kiều lại cắn chặt cổ linh dương gazen, tiếng kêu cùng mùi máu tươi của linh dương rất có thể sẽ đưa tới những kẻ săn mồi khác, cậu phải nhanh chóng giết chết nó.

Rốt cục, linh dương gazen ngừng giãy dụa, La Kiều lập tức kéo con mồi giấu vào trong bụi cỏ, hai tiểu liệt bào theo sát phía sau.

“Ba ba, đó là con gì?”

“Mãng xà.”

La Kiều nhìn chằm chằm con mãng xà kia, cậu tin tưởng, chỉ cần lực chú ý của nó còn đặt trên người linh dương, nó sẽ không tìm tới mình cùng hai tiểu liệt bào gây phiền toái.

“Ăn đi, đừng sợ.”

La Kiều trấn an hai tiểu liệt bào, La Sâm cùng La Thụy tin tưởng, ba ba đã nói không có việc gì thì nhất định là không sao. Một khi quên đi sợ hãi, tình tự khẩn trương lập tức bị đơn đối thay thế, bọn nó xé mở phần da chân sau linh dương, lập tức há mồm cắn xé.

La Kiều vẫn như cũ nhìn chằm chằm con mãng xà kia, một khi phát hiện đối phương có điểm nào không thích hợp thì lập tức mang hai tiểu liệt bào chạy trốn.

Mãng xà tựa hồ cũng một lòng muốn ăn cơm, sau khi vượn nhũn con linh dương gazen kia xong thì lập tức nuốt vào bụng, cơ thể linh dương so với nó thô to hơn vài lần, nó há cái miệng thật lớn có thể từng chút nuốt con mồi. Trường hợp này, bất cứ khi nào nhìn thấy cũng làm người ta vô cùng sợ hãi.

Nhìn thấy mãng xà bắt đầu cắn nuốt con mồi, La Kiều rốt cuộc có thể an tâm ăn cơm. Mọi người đều ăn, ai cũng không ngại ai.

Ba liệt báo ăn ngẫu nhiên, mùi máu tươi cùng động tĩnh đi săn quả thực đã đưa tới những kẻ ăn chực. Chạy tới trước tiên vẫn như cũ là đám kên kên, bọn nó xoay quanh trên bầu trời nhưng lại chậm chạp không chịu đáp xuống.

Chẳng lẽ bị con mãng xà kia dọa?

Có trời mới biết.

Rốt cục, La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo đều ăn no, mãng xà cũng nuốt toàn bộ con linh dương gazen vào bụng, nhìn cơ thể nó phình lên một cục to, lại nhìn nhìn mớ da thịt mình ăn còn sót lại, La Kiêu không thể không thừa nhận, cậu ghen tị a!

Người ta ngay cả một khúc xương cũng không để dư lại, chính mình ăn không hết chỉ có thể tiện nghi cho đám kên kên ăn chực kia!

Chậc!

Lắc lắc cái đuôi, La Kiêu mang theo hai tiểu liệt báo với cái bụng tròn xoe xoay người rời đi, đám kên kên chờ đợi này giờ lập tức phần phật xông tới.

Nơi La Kiêu bắt giữ linh dương cách biên giới lãnh địa Ái Sa không tới năm trăm mét, nhìn hướng con mãng xà kia trườn vào bụi cỏ, La Kiêu có thể xác định, nó chính là mối phiền phức lớn sinh sống trong lãnh địa Ái Sa.

Hôm nay ăn bữa này, phỏng chừng hai ba tháng nữa sẽ không thấy mặt anh mãng xà này.

Tuy nó ở lãnh địa chính là một quả bom hẹn giờ, nhưng có nó ở đây cũng giảm bớt một ít phiền toái cho La Kiêu. Nếu có thể, cùng sinh sống an bình với vị hàng xóm này cũng không phải chuyện xấu.

Nghĩ thì dễ nhưng làm lại khó, La Kiêu thực buồn bực, cậu có nên chạy tới chào hỏi anh mãng xà này để tiện về sau chung sống hòa bình, hay giả vờ như đối phương không hề tồn tại?

Nếu cậu tùy tiện chạy tới quơ quơ móng vuốt với anh trai mãng xà. Nói: “Hi, xin chào, hàng xóm!”

Không biết đối phương có quát cho mình một đuôi hay không a?

Mãng xà đi ngang qua hoàn toàn không có hứng thú với đám liệt báo trong bụi cỏ, nếu đối phương là hoa báo, nó còn hưng trí một chút, nhưng là liệt báo thì thôi đi. Gây nhom chỉ toàn là xương, lại không có tính công kích. Hiện giờ nó chỉ muốn nhanh chóng trở về hang động ung dung nằm xuống tiêu thực, đợi tới ba tháng sau lại bắt giữ bữa ăn ngon lành tiếp theo, đến lúc đó, đàn linh dương đầu bò hắc đã quay trở lại, có lẽ có thể cải thiện bữa ăn một chút.

Đột nhiên gặp gỡ mãng xà làm La Kiêu có quyết định, qua tối nay, đi một vòng quanh lãnh địa, nếu được thì liền mang hai tiểu liệt báo định cư ở đâu. Về phần con mãng xà kia, có thể hòa bình ở chung thì tốt, nếu đối phương tìm tới gây chuyện thì La Kiêu không ngại tìm chồn mật tới tâm tình với nó một chút. Nếu thật sự không được, liền tự mình nghĩ cách xử nó!

Anh trai mãng xà đang mơ về cải thiện thức ăn không hề hay biết chính mình đang bị một con liệt báo nhớ thương.

Hoa báo Mông Đế lúc trở về cây sung thì gặp phiền toái, một đám linh cầu ở biên giới lãnh địa sư đàn Hoắc Tư Bĩ tập kích nó.

Mông Đế nằm trên cây, nhìn đám linh cầu vây quanh bên dưới, vô cùng khó hiểu, nó tin tưởng mình không hề biết bọn này, chẳng lẽ chúng nó nổi điên? Mình không hề có con mồi, vì sao lại cứ bám theo không buông?

END 42. Đăng bởi: admin

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

Đàn linh cầu Gia Nhĩ Na đêm đó đã gặp phải biến cố khủng khiếp, toàn bộ tiểu linh cầu bị giết chết, khi linh cầu trưởng thành trở về, chào đón bọn nó chính là bảy thi thể lạnh băng cứng đờ của đám tiểu linh cầu.

Khắp nơi tràn đầy mùi hoa báo, mùi máu tươi nồng đậm làm nhóm linh cầu phát cuồng. Nữ thủ lĩnh trẻ tuổi Gia Nhĩ Na ăn luôn thi thể lạnh băng của con gái nó, nó thề, nhất định phải để hung thủ trả cái giá lớn!

Hoa báo được giết chết nhóm tiểu linh cầu ngay đêm đó đã rời khỏi phiên lãnh địa này, nhưng cơn phần nộ của đàn linh cầu không vì thế mà biến mất. Gặp phiên toái không chỉ riêng Mông Đế, Bích Thúy Ti quyết định thật nhanh, mang theo hai tiểu hoa báo trốn sâu vào trung tâm lãnh địa, nhóm sư tử cái của sư đàn Hoắc Tư Bử cũng bắt đầu chú ý hướng đi của đàn linh cầu.

Tuy linh cầu không tạo thành uy hiếp với sư đàn, nhưng sư tử đơn độc chết trong tay linh cầu cũng không phải chuyện gì mới mẻ. Nạp Tư tự nhiên sẽ không từ bỏ cơ hội lấy lòng nhóm sư tử cái, nó cơ hồ dành hết thời gian ở cùng những bà vợ của mình, Phỉ Lực cùng Ai La thì vẫn duy trì một khoảng cách nhất định với sư đàn, chỉ có lúc sư tử cái bắt giữ con mồi mới lộ diện. Nạp Tư rất hài lòng với sự ‘thức thời’ của hai anh em này, nó đã sớm quên mất hai đầu sư tử được trẻ tuổi này khi tranh đoạt thức ăn cùng nó cũng hung ác không kém chút nào.

Tổ Oa bắt đầu thích hai anh em sư tử được này, nó chờ mong ngày bọn nó trưởng thành. Thái độ lấy lòng của Nạp Tư đối với Tổ Oa không thành công, vì thế nó dứt khoát từ bỏ, dù sao vẫn còn sáu con sư tử cái khác.

Hướng đi của đàn linh cầu cũng không ảnh hưởng tới La Kiều, liệt báo ba ba trẻ tuổi lúc này đang bận rộn dò xét lãnh địa Ái Sa lưu lại. Bởi vì Ái Sa mất đã lâu, biên giới lãnh địa trở nên mờ nhạt, nếu La Kiều muốn kế thừa phiên lãnh địa này cùng sinh sống lâu dài, cậu phải một lần nữa xác định biên giới lãnh địa, cũng để lại mùi và dấu vết của mình để những kẻ săn mồi khác biết đây là địa bàn của cậu.

Đối với chuyện đánh dấu mùi, La Kiều cảm thấy có chút xấu hổ.

Tùy tiện vệ sinh này nọ, đối với con liệt báo nào đó có áp lực rất lớn.

Bất quá vì mảnh đất của mình cùng con trai, cho dù áp lực lớn cỡ nào, liệt báo ba ba cũng phải đương đầu! Vì thế, suốt hai ngày, cậu mang theo hai tiểu liệt báo xác định phạm vi cùng biên giới của phiên lãnh địa này, cứ đi một khoảng sẽ cào vài vuốt, ngẫu nhiên lưu lại mùi rõ ràng trên thân cây hoặc tảng đá, bận rộn xong, vuốt La Kiều cơ hồ sắp tróc mất một tầng da.

Nằm úp sấp xuống đất, giơ móng lên xem xét, La Kiều không chút áp lực liếm chân mình. Vừa liếm vừa không ngừng an ủi, mình hiện giờ là một con liệt báo, liếm móng vuốt này nọ đều là bản năng!

La Sâm cùng La Thụy cũng theo La Kiều đi hai ngày, khoảng thời gian này vẫn không hề có kẻ săn mồi tới gây phiền phức, hai tiểu liệt báo đi theo sau La Kiều cũng học được không ít, tỷ như làm thế nào khoan vùng vùng đánh dấu lãnh địa. Chờ đến lúc trưởng thành, bọn nó cũng sẽ dùng phương thức tương tự thành lập một vùng lãnh địa thuộc về mình, hai anh em sẽ chung sống cùng nhau.

La Kiều đối với phiên lãnh địa này đã có hiểu biết đại khái, lấy tòa núi đá độc lập kia làm trung tâm, xung quanh che kín cây cỏ khô, hồ nước cách lãnh địa biên giới chừng năm trăm mét là nguồn nước duy nhất ở phụ cận, La Kiều vốn định khoan nơi đó vào lãnh địa của mình, kết quả lại phát hiện nơi đó cũng thuộc về Mông Đế!

Khỉ! Kiên quyết đả đảo đại địa chủ xấu xa! Đòi quyền phân chia lãnh thổ bình đẳng!

Nếu kêu gào khẩu hiệu như vậy thì La Kiều rất có thể sẽ được địa bàn trong tay Mông Đế, bất quá cậu vẫn chưa có lá gan đó. Lui một bước, chỉ có thể thoáng mở rộng biên giới lãnh địa, tận lực tiếp cận hồ nước kia, dù sao đó cũng là nguồn nước duy nhất ở phụ cận, vào mùa khô sẽ có rất nhiều động vật tới đó uống nước, La Kiều có thể mai phục gần đó, chờ đợi cơ hội dâng tận cửa. Bất quá này cũng chỉ là ngẫu nhiên, hơn nữa còn phải thừa dịp Mông Đế không ở, nếu không không biết con hoa báo kia lại muốn ‘ưu đãi’ gì từ cậu.

Gần giữa trưa, La Kiêu mang theo hai tiểu liệt báo đi tới gần hồ nước, ẩn núp trong một bụi cỏ cao. Da lông cùng lông tấm trên người liệt báo khéo léo che dấu bọn nó, nhóm động vật uống nước hoàn toàn không phát hiện cách đó không xa có ba liệt báo đang ẩn núp.

Hai ngày không ăn gì, thể lực của La Kiêu cũng có ảnh hưởng nhất định, cậu không tính toán bắt con mồi lớn, mục tiêu chính là linh dương gazen cùng lợn warthog con. Bất quá hôm nay đàn linh dương gazen rất cảnh giác, La Kiêu vẫn chưa tìm thấy thời cơ ra tay, nếu liều lĩnh xông bừa thì chỉ lãng phí thể lực quý giá chứ không chiếm được gì.

La Kiêu chỉ có thể kiên nhẫn tiếp tục chờ đợi.

La Sâm cùng La Thụy cúi người nằm úp sấp, ngẩng đầu, bọn nó vẫn chưa chân chính tham dự đi săn, vì thể cũng không có mắt nhắm con mồi, nếu để La Kiêu chọn, cậu sẽ chọn ấu tể hoặc những con linh dương gazen cái, tốt nhất là đang mang thai hoặc bị thương, già yếu gì đó, như vậy nắm chắc thành công hơn. Hai tiểu liệt báo thì cứ tập trung ánh mắt lên cơ thể to lớn béo ú của linh dương đực.

Vì thế mới nói, ước vọng sinh ra sự thực lại còn hơn cả sự thực a.

Một con lợn warthog cái mang theo mấy con lợn warthog con đi tới bên hồ, so với đàn linh dương gazen cảnh giác, bọn nó cách La Kiêu gần hơn nhiều! Lợn warthog cái tuy cảnh giác nhưng lợn warthog con chỉ mãi mê uống nước, đó là một cơ hội tuyệt vời!

La Kiêu đứng lên, ánh mắt nhìn chăm chăm lợn warthog con, chân trước cẩn thận bước ra từng bước, xác định không kinh động con mồi mới chậm rãi rút ngắn khoảng cách, thẳng tới khoảnh khắc phóng ra, nhóm lợn warthog vẫn không hề có cảm giác!

Rốt cục, La Kiêu từ bụi cỏ nhanh như chớp xông ra ngoài, đàn linh dương gazen phát ra tiếng kêu cảnh báo, tản ra chạy trốn, lợn warthog cái dừng cái đuôi, mang theo đàn con chạy vào trong bụi cỏ! Tốc độ lợn warthog con rất nhanh, nhưng căn bản không thể trốn khỏi liệt báo một lòng muốn bắt nó!

La Kiêu cơ hồ không phí chút sức lực đã tóm được bữa cơm trưa hôm nay, ngậm lợn warthog con vẫn còn quấy động bốn chân, La Kiêu bước nhanh vào trong bụi cỏ, cúi rạp người, cắn chặt cổ đối phương, thẳng đến khi con mồi hít thở không thông mà chết.

Một con lợn warthog con cũng không lớn, chỉ chốc lát sau ba liệt báo đã ăn hết hai phần ba con mồi, La Kiêu ngẩng đầu, chừa toàn bộ con mồi cho hai tiểu liệt báo, vừa liếm vết máu bên miệng vừa quan sát xung quanh, xem xét xem có cơ hội đi săn nào khác hay không.

La Sâm cùng La Thụy rất nhanh liền ăn xong phần còn lại, con mồi quá nhỏ, nhóm liệt báo ăn thật sự rất mau, vì thể đám kên kên cũng không phát hiện bên này có món hời có thể chấm dứt.

La Sâm cùng La Thụy giúp nhau liếm vết máu trên mặt, này cũng là phương thức gia tăng tình cảm lẫn nhau. La Kiêu đợi bọn nhỏ vệ sinh sạch sẽ mới đứng dậy, mang theo hai tiểu liệt báo rời khỏi hồ nước, cậu đã nhớ kĩ hướng lợn warthog chạy trốn, đám lợn đó tám phần mười đang ở trong lãnh địa của cậu.

Đột nhiên, trong không khí truyền tới mùi máu tươi, La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo đồng thời dừng bước.

“Ba ba...”

La Sâm ngẩng đầu, nhìn về phía La Kiêu, La Kiêu trấn an cọ cọ đầu bọn nhỏ, bọn họ đều biết rõ, đây là mùi vị thuộc về liệt báo.

La Kiêu có chút do dự, cậu không muốn dính vào rắc rối, nhưng theo hướng mùi máu truyền tới thì con liệt báo bị thương hoặc đã chết này cách bọn họ không xa, này có nghĩa, nó rất có thể ở ngay trong lãnh địa của cậu!

Vô luận cậu muốn hay không, rắc rối đã tìm tới tận cửa.

“Lát nữa phải theo sát ba ba, nếu phát hiện không ổn, lập tức chui vào bụi cỏ, hiểu chưa?”

“Dạ.”

Dọc theo hướng truyền tới mùi máu tươi, La Kiều tìm được con liệt báo bị thương kia, cậu biết nó, không lâu trước đó còn cùng đối phương đánh một trận, nó là Gia Mã.

Gia Mã nằm nghiêng người trong bụi cỏ, một chân sau bị thương rất nghiêm trọng, da bị xé toạt một mảng lớn, cơ hồ làm nó không thể cử động. Ấu tử Tháp Tháp của nó canh giữ bên cạnh, lo lắng cọ cọ đầu Gia Mã.

Theo thương thế của Gia Mã có thể phán đoán nó rất có thể đã gặp phải linh cẩu hoặc sư tử, sau khi bị thương, nó mang theo Tháp Tháp chạy trốn tới nơi này, rốt cục đi không nổi nữa.

La Kiều thấy Gia Mã cùng Tháp Tháp, Tháp Tháp cũng thấy La Kiều cùng hai tiểu liệt báo, nhưng nó không chào hỏi La Sâm cùng La Thụy như lần trước mà vô cùng đề phòng đứng đứng bộ lông sau gáy, hướng ba cha con phát ra tiếng kêu hét như chim non.

Tuy nó nhỏ nhưng vẫn phải bảo vệ mụ mụ! Ai cũng đừng hòng tổn thương mụ mụ nó!

Gia Mã nghe thấy tiếng kêu của Tháp Tháp, nó cố ngồi dậy, lạnh lùng nhìn về phía La Kiều.

“Đừng hiểu lầm, ta không có ác ý.”

La Kiều bảo La Sâm cùng La Thụy ở tại chỗ, cậu không xác định Gia Mã có thật sự không thể cử động hay không, liệt báo cái bị thương còn mang theo ấu tử rất nguy hiểm, cậu không muốn đứa nhỏ của mình tiếp cận Gia Mã như vậy.

“Đây là lãnh địa của ta.” La Kiều giải thích: “Chính xác mà nói thì nơi này trước đây là lãnh địa Ái Sa, người biết Ái Sa không? Nó là mụ mụ của La Sâm, La Thụy.” La Kiều chỉ về phía bọn nhỏ, nói tiếp: “Hiện giờ nó thuộc về ta. Người đang ở trong lãnh địa của ta, ta sẽ không tổn thương người.”

Gia Mã cũng không vì lời La Kiều nói mà thả lỏng cảnh giác, thái độ của Tháp Tháp có chút dịu hơn, nó nhìn Gia Mã lại nhìn La Kiều, rốt cục mở miệng: “Linh cẩu xông vào lãnh địa, bọn nó cắn bị thương mụ mụ... đám khốn khiếp đó!”

Lời nói của Tháp Tháp làm La Sâm cùng La Thụy nhớ tới Ái Sa, bốn con mắt to tròn cũng nước mắt lưng tròng, La Kiều buồn bực vẫy vẫy cái đuôi, rồi, không muốn giúp cũng không được!

Dứt khoát biến hóa hình thái, bước vài bước tới trước mặt Gia Mã cùng Tháp Tháp, Gia Mã vì La Kiều tới gần mà càng đề phòng hơn, thậm chí còn kéo cái chân bị thương đứng lên, cúi đầu, hướng về phía La Kiều phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp.

“Không cần như vậy, nói ra thì chúng ta cũng từng đánh một trận, cũng có chút giao tình.” La Kiều cười tủm tỉm quỳ một gối xuống đất, hướng về phía Gia Mã vươn tay, nói: “Người bị thương, nếu ta không giúp người, người cùng Tháp Tháp sẽ chết, người cũng hiểu điều này mà, đúng không?”

“...”

“Vì thế, để ta giúp người đi.”

La Kiều cười thực vô hại, Gia Mã chần chờ nhìn cậu, nó hiểu ý La Kiều, liệt báo bị thương căn bản không thể nào đi săn, Tháp Tháp còn quá nhỏ không thể nuôi sống chính mình, nếu tiếp tục như vậy, nó cùng Tháp Tháp sẽ đói chết.

“A a?” Người thực muốn giúp ta?

“A!” Đương nhiên!

“A a a a a!” Ta nợ người một lần! Nhất định sẽ trả!

“A a a a.” Người thực cố chấp.

La Kiều thở dài, dứt khoát đưa tay ôm Gia Mã, không thể không nói, tuy Gia Mã đánh nhau rất lợi hại nhưng ôm lên thật sự rất nhẹ a.

Tháp Tháp theo sát phía sau La Kiều, La Sâm cùng La Thụy cũng chạy tới, bọn nó nhẹ nhàng liếp Tháp Tháp, tỏ ý chào hỏi cùng an ủi.

La Kiêu cúi đầu, nhìn ba tiểu liệt báo, nói: “Tốt lắm, chờ tý nữa ba ba đi bắt con mồi, các người vẫn chưa ăn no đi, Thập Thập cũng chưa ăn gì đúng không?”

Ba tiểu liệt báo cùng gật đầu, La Kiêu hạnh phúc tới mức suýt chút nữa phun máu mũi, siêu cấp đáng yêu a!

Quay đầu lại nhìn Gia Mã bị mình ôm vào lòng, có vẻ dịu ngoan vô cùng, gương mặt tuần tú của La Kiêu có chút nhộn nhạo: em gái a, là em gái mềm mại thật a, trực tiếp bỏ qua quá trình sờ sờ vuốt, nhảy lên hai cấp a...

Gia Mã thấy La Kiêu nhếch môi, nheo mắt, đột nhiên nâng chân trước cho La Kiêu một vuốt: “A a a? A a!” Dám ăn đậu hủ của chị à? Đập chết người nha!

La Kiêu ăn một vuốt, dưới ánh mắt khó hiểu của ba tiểu liệt báo, im lặng.

END 43. Đăng bởi: admin

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

Gia Mã bị linh cầu cắn bị thương rất nặng, mang theo Thập Thập một đường trốn chạy càng làm vết thương của nó nghiêm trọng hơn. Mùi máu tươi rất có thể sẽ đưa tới những kẻ săn mồi khác, La Kiêu hiểu rõ điều đó, vì tránh đưa tới rắc rối không cần thiết, phải nhanh chóng xử lý miệng vết thương của Gia Mã, đưa nó tới một nơi bí mật để ẩn núp.

Thảo nguyên trống trải thật sự không có nơi nào tốt để ẩn núp, lại không thể giấu Gia Mã trong hang động của lợn warthog, nơi duy nhất có thể đặt chân chính là tòa núi đá ở trung tâm lãnh địa.

La Kiêu ôm Gia Mã đi trước, ba tiểu liệt báo chạy theo phía sau. Tình tự của Thập Thập đã tốt hơn rất nhiều, La Sâm cùng La Thụy một mực an ủi nó, lúc Ái Sa bị giết chết bọn nó còn chưa được ba tháng tuổi, sự đơn độc cùng sợ hãi lúc đó vẫn còn khắc sâu trong kí ức, nếu không có La Kiêu, bọn nó rất có thể đã sớm chết, không phải đối chết thì cũng bị những kẻ săn mồi khác giết chết. Nhìn thấy Gia Mã cùng Thập Thập hệt như nhìn thấy bản thân mình trước kia.

“Đừng lo lắng, mụ mụ người sẽ tốt lên mà.”

La Sâm đi bên cạnh Thập Thập, tiểu liệt báo gần bảy tháng đã có khí thế kha khá. La Thụy tuy thể hình cũng không kém anh trai, nhưng tính cách lại càng hoạt bát hơn, lại còn thích làm nũng. So với sự an ủi khô khan của La Sâm, nó còn cọt cọt Thập Thập, móng vuốt bé xíu vung lên: “Đừng sợ đám linh cầu kia! Ba ba sẽ bảo hộ chúng ta!”

“Thật sao?”

“Đương nhiên! Ba ba rất lợi hại, sẽ đánh bọn nó chạy hết luôn!”

La Kiêu đi ở phía trước lão đảo, suýt chút nữa hất ngã Gia Mã xuống đất, con trai, các người xem linh cầu là tiểu quái thú sao? Nói đánh là đánh? Cho dù linh cầu là tiểu quái thú, ba ba cũng không phải là Ultraman a...

“Nhưng ba ba các người đánh thua mụ mụ ta a...”

“Này không có nghĩa là ba ba ta không lợi hại! Ba ba từng bị sư tử cắn bị thương, nhưng lại thành công chạy thoát! Hơn nữa ba ba còn từng giết linh cầu!”

Thập Thập nghiêng đầu: “Thật lợi hại vậy sao?”

La Thụy ưỡn bộ ngực bé xíu: “Đương nhiên, thật nha!”

Gia Mã hiển nhiên cũng nghe thấy đoạn nói chuyện của nhóm tiểu liệt báo, ánh mắt nó nhìn La Kiều càng lúc càng quái dị, rõ ràng là đang hoài nghi: Tên này thật sự thoát khỏi móng vuốt sư tử? Thật sự giết chết linh cầu? Không phải vì mặt mũi mà ba hoa với đám nhỏ đi?

“Chị gái, đánh nhau thua không có nghĩa là ta không giống được!” La Kiều hất đầu: “Ít nhất kỹ thuật chạy trốn của ta tuyệt đối số một! Muốn so tài một phen không?”

Gia Mã yên lặng quay đầu, chuyện này đáng đem đi khoe sao? Được rồi, so đo với một con liệt báo mới trưởng thành là nó không đúng.

Về phần giống được này nọ, cứ kệ đi.

Ngọn núi đá ở trung tâm lãnh địa La Kiều được tạo thành từ chục mỏm đá lớn chồng chất tạo thành, khe hở giữa những mỏm đá tạo thành một đồng hang động, tới gần đáy có một mỏm đá dẹt nhô lên thành một không gian độc lập, xung quanh có cỏ khô che đầy, từ bên ngoài rất khó phát hiện, mà từ bên trong nhìn ra thì tầm nhìn lại vô cùng trống trải.

La Kiều đã xem xét tình huống xung quanh, vốn định lấy nơi này làm điểm dừng chân cho mình cùng hai tiểu liệt báo, nhưng hiện giờ chỉ có thể lưu lại cho Gia Mã dưỡng thương.

La Kiều đặt Gia Mã xuống, Thập Thập lập tức chạy tới bên cạnh, cọ cọ Gia Mã, quan tâm tới thương tích của Gia Mã, La Sâm cùng La Thụy chạy tới phía sau La Kiều, nhìn La Kiều dùng móng tay sắc nhọn cắt cây cỏ khô, lót ở đáy hang, sau đó ôm Gia Mã vào đó.

“Người tạm thời ở đây đi, ta đi tìm chút dược thảo.”

La Kiều mang La Sâm cùng La Thụy đi cùng, tuy cậu giúp Gia Mã, nhưng không có nghĩa cậu hoàn toàn tin tưởng đối phương, mà cho dù tin cũng vậy, chỉ có kẻ ngốc mới để đứa nhỏ của mình ở cùng một con liệt báo không thân thiết.

Thế giới dã thú rất thẳng thắn, La Kiều trực tiếp bảo La Sâm cùng La Thụy đuổi kịp mình, Gia Mã thì gọi Thập Thập tới bên cạnh, không cho nó đi theo La Kiều ra ngoài.

Được rồi, tất cả mọi người đều tỏ rõ ý kiến, đơn giản dễ hiểu.

La Kiều đối với thảo dược cũng không hiểu rõ, chỉ biết vài loại thường thức, như cỏ cầm máu giảm sốt này nọ. Dùng trên người mình thì không sao, nhưng cho Gia Mã dùng, La Kiều cần phải cẩn thận một chút.

Vô luận thế nào, đối phương cũng là một em gái, cho dù em gái này hơi cường hãn, lại còn thích đánh người...

Sau khi xử lý đơn giản vết thương của Gia Mã, La Kiều muốn đi săn, gánh trên vai thêm hai miếng ăn, liệt báo ba ba cảm thấy trọng trách của mình nặng hơn rất nhiều.

La Sâm cùng La Thụy vẫn như trước, hễ La Kiều đi đâu bọn nó liền đi đó, La Kiều muốn làm gì, bọn nó đều ủng hộ vô điều kiện.

Ngoài ý muốn chính là, Gia Mã cùng Thập Thập cũng đi theo sau La Kiều.

“Người cần nghỉ ngơi, đừng lộn xộn.”

“A a a!”

“Người kiên quyết làm vậy?”

“A a!”

“Được rồi.”

Gia Mã nhất quyết đi theo cũng không phải không có đạo lý, La Kiều muốn đi săn ở hồ nước, nhưng nó cách núi đá Gia Mã đang ẩn núp rất xa, nếu bắt phải con mồi lớn, La Kiều cần bản không thể kéo nó về cho Gia Mã cùng Thập Thập. Nếu là sư tử hay hoa báo thì còn có thể ăn bớt một phần để giảm bớt sức nặng rồi mang đi, nhưng liệt báo lại là loài ăn thịt tươi, La Kiều cũng ngại mang cơm thừa về cho em gái người ta ăn.

Cũng may Gia Mã sau khi xử lý vết thương đơn giản đã không còn ảnh hưởng tới đi lại, mặc dù tốc độ thua kém La Kiêu, nhưng đi theo phía sau thì không thành vấn đề.

Để La Sâm cùng La Thụy đứng ở một bóng râm xa xa, La Kiêu đội cái nắng chang chang ẩn núp gần hồ nước. Cậu biết cùng một nơi liên tục sẵn hai lần là không thông minh, rất có khả năng bị chủ nhân lãnh địa phát hiện, nhưng cậu cần thức ăn, chỉ đành mạo hiểm.

Kiên nhẫn không phải lúc nào cũng được hồi báo, không có kiên nhẫn thì cơ bản cái gì cũng không có.

Ngay lúc La Kiêu phơi nắng tới sắp choáng váng thì vài con linh dương gazen xuất hiện trong tầm mắt La Kiêu. Cậu không thể xác định đám linh dương này có phải thành viên của đàn linh dương cậu gặp trước đó hay không, nhưng cậu xác định, chiều nay có cơm ăn.

La Kiêu nhìn chằm chằm con mồi của mình, không dám phát ra một chút tiếng vang, sợ miếng thịt sắp tới miệng cứ vậy bay đi. Giác quan thứ sáu của đám linh dương báo cho bọn nó biết có chút không thích hợp, nhưng cổ họng khát khô vẫn làm chúng nó đi tới bên hồ, bắt đầu uống nước.

La Kiêu biết chính là lúc này, hoặc là lao ra túm lấy một con, hoặc là tiếp tục dõi bưng.

Khoảng cách giữa đám linh dương cùng La Kiêu không tới hai mươi mét, La Kiêu cơ hồ là bay ra khỏi bụi cỏ, trực tiếp phóng về phía con linh dương cái đã nhắm.

Liệp báo đẩy tốc độ lên tới cực hạn, mỗi một bước đều có thể tiến tới bảy tám mét, tốc độ linh dương gazen cũng không kém hơn liệt báo bao nhiêu, hơn nữa bí quyết đột nhiên thay đổi phương hướng giúp bọn nó bảo vệ tính mạng.

Trong nháy mắt, linh dương gazen cơ hồ đã trốn thoát, nhưng La Kiêu lại chuẩn xác phán đoán ra phương hướng thay đổi, lúc cấp tốc chạy tới thì vươn chân trước làm linh dương vấp ngã. Này thoát nhìn đơn giản nhưng lại đòi hỏi cân bằng và phối hợp tới cực độ, sơ ý một chút thôi thì La Kiêu không chỉ không bắt được con mồi mà còn có thể bị gãy chân.

Linh dương gazen giãy dụa muốn đứng lên nhưng lại bị La Kiêu cản cổ, ấn ngã xuống đất.

La Kiêu kéo con linh dương đã chết vào bụi cỏ, Gia Mã cùng Thập Thập cũng chạy tới, mấy con liệt báo lập tức vùi đầu ăn. La Kiêu há to mồm thở phì phò, đứng ở bên cạnh, canh gác đám động vật ăn thịt thối, Gia Mã ăn vài ngụm thì thay thế công tác của La Kiêu, hai liệt báo trưởng thành không hện mà cùng có suy nghĩ để tiểu liệt báo ăn nhiều một chút. Cũng may con linh dương gazen cũng lớn, đủ cho năm con liệt báo lấp đầy bụng.

Kên kên bắt đầu xoay quanh trên không trung, tựa như đang tuyên bố với tất cả kẻ săn mồi, nơi này có bữa ăn miễn phí.

Nhóm liệt báo cố ăn nhanh hơn, bọn nó phải cố ăn nhiều một chút trước khi linh cẩu hay những kẻ săn mồi khác xuất hiện.

Bất quá, xuất hiện trước hết không phải linh cẩu này nọ, mà chính là chủ nhân phiến lãnh địa này, một con hoa báo đực.

Gia Mã không biết nó, nhưng La Kiêu lại rất quen thuộc.

Sự thực, trong mắt La Kiêu, gặp phải Mông Đế cũng không tốt hơn gặp linh cẩu là bao.

Khoảnh khắc Mông Đế xuất hiện, Gia Mã lập tức chắn trước mặt Thập Thập, Mông Đế tùy ý liếc nhìn Gia Mã một cái, sau đó ánh mắt tập trung trên người La Kiêu, thẳng đến khi cậu cảm thấy cả người không được tự nhiên mới mở miệng: “Cái sao?”

Không khí trở nên quỷ dị.

La Kiêu há mồm, cậu nên phản ứng sao đây? Vì cái gì cậu cảm thấy bộ dáng Mông Đế hiện giờ giống như bắt gặp mình đang ngoại tình?

Này rất dọa người a, cậu sao lại nảy sinh ra ý tưởng khủng bố như vậy? Quả nhiên phơi nắng tới phát ngốc rồi!

Sư đàn Áo La Tư gần nhất cũng không tệ lắm, mười tiểu sư tử dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của nhóm sư tử cái, bộ dáng ngày càng khỏe mạnh, bọn nó nghịch ngợm, đùa giỡn, rất thích dùng đầu cọ sư tử trưởng thành, biểu đạt thân cận cùng tôn kính. Chỉ có sư đàn lấy phương thức sống gia đình cùng dưỡng ấu tử, trước lúc tiểu sư tử được hai tuổi, bọn nó đều được vây trong sự bảo hộ và chăm sóc của sư đàn.

So với nhóm tiểu sư tử vô ưu vô lự, sư vương Áo La Tư những ngày gần đây có chút nhàm chán. Định thừa dịp sư đàn Hoắc Tư Bĩ hỗn loạn chiếm chút tiện nghi thì lại bị nhóm sư tử cái vô tình trấn áp, đàn linh cẩu trong lãnh địa cũng không ra hồn, làm nó muốn đánh nhau một trận cũng tìm không ra đối thủ.

Cho dù là sư tử đực dũng mãnh lưu lạc ồ ạt đổ dồn vào lãnh địa sư đàn Hoắc Tư Bĩ, nhưng không có con nào dám tìm tới sư đàn Áo La Tư gây rối.

Sư vương uy vũ, suốt ngày không có việc gì làm, chỉ có thể lăn ra ngủ.

Một tiểu sư tử tiến tới trước mặt Áo La Tư, vươn một móng vuốt lắc lắc, xác định Áo La Tư đã ngủ say mới thừa dịp này đi tới bên cạnh, không ngờ lại bị Đề Nỵ quơ lại.

Tiểu sư tử đương nhiên bị dạy bảo một phen, nhóm sư tử cái tuy cứng chiu tiểu sư tử, nhưng lúc bọn nhỏ quá quậy phá thì cũng không thể không nghiêm khắc quản thúc. Bọn nó đều nhìn ra Áo La Tư gần nhất đã nhàm chán tới cực độ, lúc này tính tình nó nhất định sẽ không tốt. Có lẽ, nên để nó đi tuần tra lãnh địa một chút, nhân cơ hội đánh vài hiệp chính là ý tưởng không tồi.

Nghe nói Hoắc Tư Bĩ có ba đầu tân sư vương, trong đó có một con tiến hóa đang thời tráng niên, hẳn con sư tử đực này sẽ không để Áo La Tư nhàm chán nữa.

END 44. Đăng bởi: admin

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Trong ấn tượng của Gia Mã, lúc gặp báo gặp phải hoa báo, bình thường có vài khả năng sau: lúc không có con mồi, liệt báo bỏ trốn để lại hoa báo ở phía sau. Lúc có con mồi, liệt báo bị hoa báo cướp con mồi sau đó chạy trốn, thậm chí hơn một chút thì liệt báo bị hoa báo chinh một phen, bị thương chạy trốn, hoặc là trực tiếp bị KO.

Vô luận loại nào cũng không có khả năng liệt báo PK với hoa báo, nhưng phản ứng của con liệt báo đực ba tuổi trước mắt khi gặp hoa báo nhìn thế nào cũng không thích hợp. Mà lời nói của con hoa báo kia lại làm Gia Mã nheo mắt lại.

Cái? Là nói nó sao?

Tuy liệt báo đực ngẫu nhiên cũng có chút mờ ám, nhưng chưa từng nghe nói tới liệt báo đực cùng hoa báo lại phát triển ra một chút quan hệ siêu hữu nghị, muốn tìm kích thích cũng không tới mức đó đi, bộ không muốn sống nữa sao?

Mắt thấy hoa báo đực đối diện đi tới từng bước một, cho dù mục tiêu của nó không phải mình, Gia Mã vẫn cảm thấy khẩn trương, sư tử cùng hoa báo đều là kẻ săn mồi đứng đầu thảo nguyên, so với bọn nó, liệt báo hoàn toàn không đủ tiêu chuẩn. Dựa theo La Kiều giải thích thì hoa báo là Boss nhỏ, sư tử là Boss bự, liệt báo là hellokitty, cọt cái nơ bướm trên đầu cầu khi dễ. Còn linh cẩu? Đó chính là một đàn NPC hung tàn.

Ba tiểu liệt báo cũng cảm thấy bầu không khí khẩn trương, La Sâm cùng La Thụy dựa sát bên người La Kiều, dựng đứng bộ lông sau gáy, bày ra bộ dáng uy hiếp với Mông Đế, tình cảnh La Kiều bị Mông Đế tha lên cây lần trước vẫn còn mới mẻ trong kí ức. Bọn nó tuyệt đối không cần ba ba bị tên khốn này cướp đi nữa! Tháp Tháp thì trốn phía sau Gia Mã, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị trốn vào trong bụi cỏ. So với hai đứa La Kiều nuôi, phản ứng của nó mới là hành động nên có của liệt báo ấu tử.

Mông Đế cũng không để ý đám liệt báo suy nghĩ gì, nó chỉ chậm rì rì đi tới chỗ La Kiều, ánh mắt vàng nhạt hệt như nhắm con mồi, nhìn chăm chăm La Kiều. Ưu thế giống loài trong giờ phút này đột nhiên lộ

ra, liệt báo vì tốc độ mà bỏ qua rất nhiều thứ, chính là sức mạnh, móng vuốt cùng răng nanh sắc bén, điều này làm bọn nó khi đối mặt với hoa báo hoàn toàn không có chút ưu thế nào, trừ bỏ tốc độ chạy trốn.

Nhưng ưu thế duy nhất này, hiện giờ La Kiều cũng không dùng được, dẫn theo hai đứa nhỏ, cậu không có khả năng bỏ lại chúng mà chạy đi.

Vì thế, La Kiều chỉ có thể cứng đờ đứng tại chỗ, đợi Mông Đế tới gần mình, ở trên người mình ngửi ngửi, sau đó hé miệng, bắt đầu liếm.

La Kiều bị lưu manh thành công xù lông.

Dễ dàng né tránh móng vuốt La Kiều, Mông Đế dứt khoát ấn ngã cậu, tiếp tục liếm.

Nhóm kên kên tựa hồ cũng bị một màn này dọa hoảng, lẽ nào mục đích của con hoa báo này không phải con mồi, mà là con liệt báo kia? Ôi trời ơi, thật kinh khủng!

Gia Mã trong nháy mắt trợn to mắt, nhìn nhìn La Kiều, lại nhìn nhìn Mông Đế, phản ứng đầu tiên là nâng vuốt che lại mắt Thập Thập.

“Mụ mụ?”

“A a a!” Không được xem!

La Sâm cùng La Thụy cũng không phải lần đầu nhìn thấy La Kiều bị gì kia, so với Thập Thập cùng Gia Mã, biểu hiện của bọn nó bình tĩnh hơn nhiều lắm.

Tựa hồ cảm thấy liếm như vậy không đã ghiền, Mông Đế dứt khoát biến hóa hình thái, một tay quơ lấy La Kiều, muốn ôm đi, La Sâm cùng La Thụy lập tức bám theo, cũng bất chấp sợ hãi, hai chân trước bám lấy bắp chân Mông Đế, kêu gào: “Ba ba, buông ba ba ra!”

La Kiều cũng bắt đầu giãy dụa, nếu cứ vậy bị Mông Đế mang đi, không bị gì kia thì cũng phải gì kia!

Gia Mã cũng nhận ra không thể tiếp tục như vậy, cho dù nó không bị thương thì cũng không thể nào chống lại một con hoa báo được tiến hóa, xem tình hình thì con hoa báo này không phải muốn mạng La Kiều, phỏng chừng là muốn gì kia mà thôi. Suy xét một hồi, Gia Mã liếc mắt nhìn La Kiều một cái, a a a kêu vài tiếng, sau đó túm lấy Thập Thập chạy vào bụi cỏ cao.

La Kiều nhất thời nước mắt tràn đầy, chị gái, thật không nghĩa khí a, cho dù không thể góp sức trợ giúp thì ít nhất cũng cố vũ tinh thần chứ a, nói cái gì mà ‘Đau thì cứ kêu ra, cố nhịn một chút liền xong’ chứ? ! Còn cái liếc mắt kia có ý tứ gì? Nén bị thương thuận theo hoàn cảnh à?

La Kiều giãy dụa càng lợi hại hơn, tuy chân trước chân sau đều bị ôm chặt không thể động đậy, nhưng cậu vẫn còn miệng, cậu có thể cắn!

Cắn một ngụm lên cánh tay Mông Đế, còn chưa thấy máu, lỗ tai đã bị Mông Đế cắn, vừa cắn lại còn liếm liếm: “Người cắn ta, chỉ càng làm ta hưng phấn thêm mà thôi... Đến lãnh địa của ta đi săn, nên biết hậu quả.”

Cậu không muốn biết, hoàn toàn không muốn, thật sự a!

Còn nữa, túm vuốt thì đã túm rồi, ôm thì cũng ôm rồi, còn móng vuốt của tên lưu manh này đang sờ chỗ nào a? ! Khốn kiếp!

La Kiều bị Mông Đế ôm đi, hai tiểu liệt báo bám theo phía sau, Gia Mã mang theo Thập Thập trốn vào bụi cỏ cao, chỉ còn lại thi thể linh dương gazen tro trọi nằm đó, đám kên kên ta nhìn người, người nhìn ta, tựa hồ không tin nổi mình lại may mắn đến vậy, cái kia, toàn bộ thuộc về bọn nó sao?

Kia còn chờ gì nữa, ăn cơm thôi!

Một con hoa báo tiến hóa ôm một con liệt báo, phía sau còn có hai tiểu liệt báo chạy theo, vô luận xem từ góc độ nào cũng là một hình ảnh cực kì không hài hòa.

Một nhà thổ đá trên mỏm núi thấy được, lập tức chum đầu nghiên cứu nửa ngày, sau đó truyền tin tức này cho ổ cây mangut, không tới ba mươi phút sau, ngay cả chó rừng mù mù đang cho đứa nhỏ bú sữa cũng biết đến tin bất quải này.

Mấy con sóc đất buồn chán thậm chí còn lấy hạt giống ra đánh đố, cá xem con hoa báo kia rốt cuộc muốn xử con liệt báo kia hay gì kia nó.

Về phần gì kia là gì, tất cả mọi người đều hiểu.

Mông Đế vốn định mang La Kiều về trung tâm lãnh địa, nhưng giữa đường lại đụng phải một đám linh cầu cùng mấy con sư tử kéo bè kéo lũ đánh nhau.

Thảo nguyên vào mùa khô, thức ăn rất ít ỏi, nhóm động vật ăn thịt đói bụng, tính tình tự nhiên táo bạo hơn trước kia rất nhiều, cơ hồ chuyện gì cũng có thể phát sinh, linh cầu cùng sư tử kéo bè kéo lũ đánh nhau cũng không tính là chuyện lạ. Ngày nào đó mà sư tử cùng linh cầu hòa bình ở chung thì mới đáng ngạc nhiên.

Đàn linh cầu Gia Nhĩ Na hiển nhiên vẫn chưa thoát khỏi bóng ma mất đi ấu tể, đoạn thời gian này chúng nó phát điên không kiêng nể gì đã chọc giận sư đàn Hoắc Tư Bĩ, nhóm sư tử cái quyết tâm dạy dỗ đàn linh cầu này một chút, cho bọn nó biết, ai mới là chủ nhân phiên lãnh địa này!

Đàn linh cầu tốp năm tốp ba tựa vào nhau, phần cổ trắng kiệu nhấp nhô, bày ra tư thế công kích với nhóm sư tử. Nhóm sư tử cái hướng đàn linh cầu bày ra móng vuốt cùng răng nanh sắc bén, tiếng kêu chói tai của linh cầu không ngừng đưa đám đồng bạn tới, còn bên sư tử cái từ đầu đến cuối chỉ có bảy con. Tình hình chung thì một con sư tử cái có thể đối phó với ba bốn con linh cầu, hiện giờ có ba mươi một con, nhóm sư tử cái đang bị vây vào thế yếu.

Nhưng sư tử dù sao cũng là sư tử, khí thế cùng tiếng gầm của chúng đủ làm đám linh cầu khiếp sợ.

Mông Đế không có khả năng nghênh ngang ôm La Kiều băng qua chiến trường này, nó biến thành hoa báo, ngậm lấy La Kiều, leo lên một gốc cây gần nhất, La Kiều lập tức giả vờ kêu lên: “Con trai, con trai của ta!”

Mông Đế chặc một tiếng, để La Kiều treo trên cây, sau đó leo xuống, mang hai tiểu liệt báo lên ngọn cây.

“Im lặng một chút.”

Cả người Mông Đế đều áp sát người La Kiều, La Kiều vội quơ La Sâm cùng La Thụy vào lòng, cúi đầu, không phát ra chút tiếng động nào.

Một con hoa báo cùng ba con liệt báo im lặng núp trên tán cây, đàn linh cầu cùng sư tử đều không phát hiện bọn họ, mà cho dù phát hiện, có lẽ cũng không thèm để ý tới bọn nó.

Rốt cục, đàn linh cầu phát ra tiếng kêu dài ngắn bất đồng, sau đó ỹ vào ưu thế số lượng phát động công kích với nhóm sư tử, nhóm sư tử cái anh dũng phản kích, Tổ Oa vừa mới ném bảy một con linh cầu, chân sau liền bị tấp mạnh một cái, sáu con sư tử cái còn lại cũng bị đám linh cầu bao vây tấn công, nhóm sư tử cái phát ra tiếng gầm phẫn nộ, đám linh cầu vừa nghĩ mình sẽ thắng lợi thì một tiếng gầm hùng hồn đánh vỡ mộng đẹp của bọn nó!

Sư tử đực!

Nạp Tư xuất hiện làm thế cục song phương đang giao chiến hoàn toàn cải biến, tuy chỉ có một đầu sư tử đực, nhưng thân thể cường tráng cùng cái miệng khổng lồ của nó lại làm đám linh cầu khiếp sợ!

La Kiều khẩn trương nhìn một màn phát sinh trước mắt, nhìn thấy sư đàn cùng linh cầu chiến đấu mới làm cậu thật sự hiểu được, so với kẻ săn mồi đứng đầu này, liệt báo thật sự không có bất kì ưu thế nào!

Tuy cậu may mắn giết chết Nạp Lợi cùng một con linh cầu khác, nhưng nếu bị cả tộc đàn bao vây như vậy, ngay cả một cơ hội chạy trốn cậu cũng không có!

Bảo tuyến thủ ma ra tông cùng tuyến thủ quyền anh cấp thế giới lên đài PK, thật sự là chuyện không tưởng a...

Mông Đế nhìn La Kiêu không chớp mắt, nó cùng cầm cọ cọ đỉnh đầu La Kiêu, thấp giọng hỏi: “Sợ à?”

La Kiêu lắc đầu, khó có dịp bình tĩnh nói: “Không có.” Nhận rõ sự thật cũng không phải chuyện xấu, ít nhất điều này làm cậu có thể sống sót tốt hơn. Tuy sức mạnh không đủ, nhưng ít nhất cậu còn trí tuệ... đúng không?

Chết tiệt! Cái khoảng ngập ngừng này là sao a? !

Hai tiểu liệt báo thì thật sự sợ hãi, chúng nó áp sát người La Kiêu, không kêu tiếng nào.

Mông Đế tựa hồ không thèm để tâm tới một màn trước mắt, lúc nhóm linh cầu vây công sư tử cái, nó đè thấp người, cơ thể đem La Kiêu vây dưới thân mình, lúc sư tử đực Nạp Tư lao tới cắn chết một con linh cầu cái, nó đã đẩy cái đuôi La Kiêu, cơ thể hạ thấp xuống, mắt thấy đã sắp thành công thì La Kiêu đột nhiên cảm thấy không thích hợp, khoanh khắc quay đầu lại thì thấy Mông Đế đang chuẩn bị cúi đầu cắn cổ mình, cậu liền phát ra tiếng kêu phẫn nộ: “A a a a a!” Giờ là lúc nào chứ? ! Người còn muốn gì kia? !

Mông Đế động động lỗ tai, phát ra tiếng gầm nhẹ: “Rống rống...” Người không thấy như vậy càng kích thích hơn sao?

“Kích thích cái đầu người!” Cái đồ lưu manh không biết xấu hổ!

La Kiêu quên bèn đi đám sư tử cùng linh cầu đang quần ẩu cách đó mấy trăm mét, trực tiếp xoay người tát một vuốt, vì thế, bị kịch xảy ra...

Linh cầu cùng sư tử đang chiến đấu ác liệt đồng thời nghe thấy tiếng kêu của La Kiêu, không hèn mà cùng nhìn về phía gốc cây bọn họ đang ẩn núp, hai tiểu liệt báo bám chặt vào nhánh cây, động cũng không dám động, La Kiêu thì bị Mông Đế nắm cái đuôi, treo lơ lửng giữa không trung.

Này đã là lần thứ hai...

La Kiêu thực muốn khóc, Mông Đế biến thành hình người ung dung nắm cái đuôi La Kiêu, thỉnh thoảng lại bóp bóp chân sau cậu: “Thế nào, chịu nghe lời chưa? Không nghe lời ta liền ném ngươi xuống.”

La Kiêu nhìn đám sư tử cùng linh cầu ngửa đầu nhìn lên cây, lại nhìn hoa báo lộ ra gương mặt đẹp như mỹ nhân mà lưu manh mình, không khỏi đau đớn, dứt khoát gào lên: “Muốn ném thì ném đi, bớt nói nhảm!”

Vừa kêu, vừa quơ móng vuốt muốn giãy khỏi Mông Đế, sư tử cùng linh cầu bị tình huống đột ngột phát sinh này làm mờ mịt, con liệt báo kia làm thế nào leo lên cái cây cao như vậy a? Giờ leo lên rồi lại leo xuống, ăn no rừng mỡ sao?

Kia bọn nó nên tiếp tục đánh nhau hay vây xem con liệt báo kì quái kia bây giờ?

Cuối cùng, sư tử cùng nhóm linh cầu đang giận đỏ mắt vẫn quyết định đánh đối thủ nằm úp sấp rồi nói sau.

Lúc này, Áo La Tư bị nhóm sư tử cái đuổi ra khỏi nhà đang buồn chán lác lác ở biên giới lãnh địa, không ngờ lại đụng đầu Phỉ Lực cùng Ai La đang tuần tra lãnh địa ở đối diện, nhìn thấy hai đầu sư tử trẻ tuổi rõ ràng đã lớn lên không ít, ánh mắt Áo La Tư sáng ngời, rốt cục không cần tiếp tục nhàm chán nữa rồi.

END 45. Đăng bởi: admin

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

Áo La Tư không phải lần đầu tiên gặp Phỉ Lực cùng Ai La, vào mấy tháng trước, hai con sư tử trẻ tuổi này vẫn còn lang thang ngoài biên giới lãnh địa của nó, hiện giờ chúng đã nhanh chóng trưởng thành, trở thành tân sư vương của sư đàn Hoắc Tư Bỉ.

Áo La Tư có thể dễ dàng tha thứ cho sư tử cái trong sư đàn Hoắc Tư Bỉ, nhưng tuyệt đối sẽ không bỏ qua sư tử đực của sư đàn đối địch!

Nhóm sư tử cái trong sư đàn Áo La Tư biết rất rõ bản tình của sư tử đực, bọn nó chính là muốn Áo La Tư rời khỏi sư đàn, bình tĩnh suy nghĩ một chút, để nó giãn gân giãn cốt đánh một trận với Nạp Tư, tránh để nó vì tinh lực quá dư thừa mà phát giận lên đám tiểu sư tử. Mặc khác cũng để nó hết hi vọng với đám sư tử cái của sư đàn Hoắc Tư Bĩ, xem xem, người ta đã có ông chồng cường tráng, còn nhớ thương gì nữa a. Áo La Tư lại muốn nhân cơ hội giải quyết Nạp Tư, thành phần duy nhất có khả năng tạo thành uy hiếp cho nó ở sư đàn Hoắc Tư Bĩ, như vậy, đợi mùa mưa tiến tới, có lẽ nó có khả năng cùng nhóm sư tử cái bên Hoắc Tư Bĩ ***, đương nhiên, phải tránh đám Đề Na.

Bất quá nếu đã gặp phải hai con sư tử tuổi trẻ này cũng không tệ, giải quyết bọn này trước, còn lại mình Nạp Tư thì càng dễ xử. Dù sao cường hãn như Áo La Tư, một đầu sư tử đực có thể bảo vệ sư đàn có mười hai đầu sư tử cái cũng vô cùng hiếm thấy.

Bình thường một sư đàn có mười hai đầu sư tử cái cần ít nhất bốn đầu sư tử đực mới có thể bảo vệ lãnh địa cùng sư tử cái, mặc khác còn phải thỏa mãn ‘nhu cầu’ của nhóm sư tử cái.

Khó trách Áo La Tư cùng con liệt báo nào đó khoe khoang sức chịu đựng của mình, nếu chịu đựng không tốt quả thực chống đỡ không nổi a.

Hiện giờ đầu sư tử đực sức chịu đựng tốt, tính tình xấu xa này rất muốn đánh nhau một trận, mà Phỉ Lực cùng Ai La vừa lúc lại dâng tới tận miệng.

“Ai La, có tin tưởng thắng được nó không?”

“Không có, anh trai.”

“... ít nhất cũng phải suy nghĩ một chút hãy trả lời a!”

“Không cần suy nghĩ, anh trai.”

“Chúng ta ít nhiều gì cũng có hai đầu sư tử! Nó chỉ có một!”

“Anh trai, mới đây không lâu, chúng ta vừa bị nó đập cho một trận a.”

“Được rồi, vậy chúng ta chạy trốn?”

“Tốt, anh trai!”

Áo La Tư hiển nhiên không thích thú gì khi thấy Phỉ Lực cùng Ai La lùi bước, dựa theo ý tưởng của nó, cho dù đối thủ mạnh cỡ nào, không chiến đã chạy là chuyện vô cùng xấu hổ! Tựa như lòng tin mà nhóm cha chú đã truyền dạy cho nó, sư tử đực chính là dựa vào chiến đấu giành địa bàn cùng các bà vợ mới có thể sinh tồn! Không giành thì cứ lẻ loi cả đời đi!

Nếu muốn trở thành một đầu sư tử đực thành công nhất định phải giành!

Áo La Tư rất tin điểm này, cũng thủy chung áp dụng nó trong cuộc sống của mình.

Phỉ Lực cùng Ai La xoay người chạy trốn, không hề có chút do dự, Áo La Tư ở phía sau bọn nó gầm rú nhưng cũng không đuổi theo. Nếu không có ý đồ khuếch trương lãnh địa hoặc khiêu khích sư đàn khác thì không thể tùy tiện băng qua biên giới giữa các sư đàn.

Một khi vi phạm sẽ khơi mào chiến tranh giữa hai sư đàn.

Áo La Tư sư đàn cùng Hoắc Tư Bĩ sư đàn cơ hồ không có phần biên giới lãnh địa nào trùng điệp lên nhau, Áo La Tư cũng chỉ có thể trở mắt nhìn Phỉ Lực cùng Ai La trốn thoát.

Phỉ Lực cùng Ai La cũng không cam tâm, nhưng bọn nó vẫn chưa đủ sức để đối đầu với Áo La Tư, sư tử đực duy nhất trong sư đàn Hoắc Tư Bĩ có thể chống lại Áo La Tư còn đang mãi mê đảo quanh đám sư tử cái a!

Sự thực, Phỉ Lực cùng Ai La đã hiểu lầm Nạp Tư, hiện tại nó đang đánh nhau túi bụi với đám linh cầu, làm gì còn tâm tư tán tỉnh cùng nhóm sư tử cái. Sư tử đực trời sinh đã bất hòa với linh cầu, một khi đã đánh tuyệt đối là ta sống người chết, không hề có đường cứu vãn.

Tiếng gầm của Áo La Tư có thể truyền xa tới mấy km, tiếng hô hùng hồn tượng trưng cho sức mạnh cùng quyền uy không thể lung lay của sư vương. Nhóm sư tử cái trong lãnh địa Áo La Tư không cần nghe kĩ cũng biết nó đang phẫn nộ cùng bất mãn.

“Thoạt nhìn, sư tử đực bên Hoắc Tư Bĩ cũng không có gì giỏi giang a.” Hoắc Na vừa quắc cái đuôi chơi đùa với hai tiểu sư tử, vừa uể oải ngáp một cái.

“Đúng vậy.” La Sa trở người, nằm ngửa trên cỏ, lộ ra cái bụng mềm mại: “Thoạt nhìn, đối phương căn bản không muốn đánh.”

“Là không dám đi.” Nhạc Mỹ đi tới cọ cọ đầu Hoắc Na, nằm xuống cạnh La Sa: “Tuy tính tình Áo La Tư không tốt lắm, nhưng nó đúng là một đầu sư tử đực cường hãn.”

“Đúng vậy, nó lớn lên trong một sư đàn rất lớn, thực muốn được nhìn thấy cha chú của nó a, nhất định là rất suất cũng rất cường tráng!”

“Thôi bỏ đi, cha của Áo La Tư giờ cũng già khú rồi, còn có thể *** sao?”

Đề Ny vừa liếm tiểu sư tử, vừa nói xen vào: “Đừng quên, Áo La Tư là loại tiến hóa, cha của nó hẳn cũng vậy.”

“Trừ phi bị đánh bại đuổi đi, cha nó hẳn không có khả năng tự rời khỏi sư đàn của mình đi...”

“Tiếc thật.”

“Quên đi, vẫn nghĩ xem tối nay đi săn thể nào đi, sức ăn của đám Phân Ny ngày càng lớn, trâu cũng bắt đầu thông minh rồi...”

Vô luận thời gian trôi qua bao lâu, chủ đề nói chuyện của nhóm sư tử cái vĩnh viễn cũng không rời khỏi sư tử đực, con mồi, đám nhỏ.

So với sư đàn Áo La Tư vô cùng nhàn nhã, sư đàn Hoắc Tư Bĩ cùng đàn linh cầu có chút không xong. Tiếng gầm của Áo La Tư với sư tử cùng linh cầu đều không tính là chuyện tốt gì.

Đám linh cầu lo sợ bất an, một đầu sư tử đực bọn nó còn chịu được, chẳng lẽ lại tới thêm một đầu sao? Nghe tiếng gầm, tuyệt đối là sư tử đực tráng niên, sư đàn Hoắc Tư Bĩ chỉ còn hai đầu sư tử đực trẻ tuổi đi? Chẳng lẽ không chỉ có ba đầu? ! Đúng là một đám sư tử âm hiểm!

Sư đàn cũng không yên, nhóm sư tử cái nhận ra tiếng gầm của Áo La Tư, phản ứng đầu tiên là sư đàn Áo La Tư định tới chiếm địa bàn! Đây cũng không phải tin tức tốt gì! Hiện giờ bọn nó đang vội vàng đối phó với đám linh cầu, không ngờ sư đàn Áo La Tư đột nhiên lại nhảy ra phá rối! Nạp Tư tuy chưa gặp qua Áo La Tư, nhưng đã từng nghe nói, thậm chí còn biết Tổ Oa mà nó không theo đuổi được rất có cảm tình với đầu sư tử đực này, nếu là bình thường, nó nhất định sẽ lập tức nhào tới đánh một trận với Áo La Tư, nhưng hiện tại, nó thật sự không rút vuốt ra được!

Đừng nói vì sao nhóm sư tử có thể dựa vào tiếng gầm mà nhận ra Áo La Tư mà linh cầu lại không, ngôn ngữ cũng không dễ học, huống chi còn là ngôn ngữ khác loài!

Mông Đế cùng La Kiều cũng nghe thấy tiếng gầm của Áo La Tư, La Kiều đã bị Mông Đế túm trở lại trên cây, có lẽ vì cậu ‘liều chết’ phản kháng nên Mông Đế cũng không làm gì nữa, đương nhiên, cũng không chịu thả cậu đi. Bất quá cho dù hiện giờ Mông Đế có làm gì đi nữa, La Kiều cũng sẽ bám chặt trên cây, dưới đất là một đám sư tử cùng linh cầu kéo bè kéo lũ đánh nhau, leo xuống không phải chết thì chính là chết a!

Tiếng gầm của Áo La Tư cùng sự xuất hiện đột ngột của Phỉ Lực cùng Ai La làm trận đánh này nhanh chóng kết thúc. Đám linh cầu không đủ tự tin quần ẩu với ba đầu sư tử đực, nhóm sư tử cũng lo lắng sự an toàn của biên giới lãnh địa, vì thế nhóm sư tử cũng ăn ý không truy đuổi đám linh cầu.

Đợi đến lúc đàn linh cầu rời đi hết, Nạp Tư từ miệng Phỉ Lực cùng Ai La biết được việc gặp gỡ Áo La Tư, trừ bỏ sư tử cái mang thai, số sư tử cái còn lại cũng không khẩn trương. Nếu không phải tới cướp đoạt lãnh địa, kết quả xấu nhất bất quá chỉ là đối sư vương một lần nữa mà thôi. Nạp Tư lập tức đề cao cảnh giác, nó không tiếp tục đi theo sau đám sư tử cái mà tiếp nhận công tác tuần tra biên giới của Phỉ Lực cùng Ai La.

Đối với chuyện này, hai đầu sư tử đực trẻ tuổi không có gì dị nghị, nhóm mẫu sư thì tính quay về trung tâm lãnh địa nghỉ ngơi, thuận tiện nghĩ xem tối nay ăn gì.

Tổ Oa gọi Phi Lực cùng Ai La qua, tuy hai đầu sư tử đực này vẫn chưa thể ***, nhưng bắt giết con mồi thể hình lớn vẫn có thể giúp đỡ một tay.

Sư tử cùng linh cẩu đều rời đi, một hoa báo cùng ba liệt báo bám trên cây tựa hồ bị quên đi.

Một lát sau, Mông Đế liếm liếm La Kiều: “Tuy thực đáng tiếc nhưng ta không thích ép buộc, chuyện này vẫn là song phương tự nguyện thì thoải mái hơn.”

La Kiều quay đầu, hoài nghi nhìn đối phương.

“Không cần nhìn ta như vậy, ta sẽ không làm gì ngươi.” Mông Đế buồn cười cọ cọ đầu La Kiều: “Đương nhiên, nếu ngươi muốn tiếp tục thì ta rất vui lòng.”

Ba!

Một vuốt này chính là câu trả lời của La Kiều.

Mông Đế liếm liếm móng vuốt, lưu loát nhảy từ trên cây xuống, sau đó ngẩng đầu lên nhìn La Kiều: “Lần này tha cho ngươi, lần sau, sẽ không may mắn như vậy đâu.”

Dứt lời, nó xoay người chui vào bụi cỏ cao, chớp mắt đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

La Kiều ôm ôm hai tiểu liệt báo, có chút không kịp phản ứng, cứ vậy đi sao?

“Con trai, cần ba ba một chút xem có phải đang nằm mơ không?”

La Sâm cùng La Thụy đều là những đứa nhỏ nghe lời, hai bên chân trước của La Kiều đều bị cắn một phát, cậu xác định, không phải mình đang nằm mơ a!

“Thật tốt quá!”

“Ba ba...”

Tiếng kêu của La Sâm đánh gãy niềm hân hoan của La Kiều, liệt báo ba ba cúi đầu nhìn La Sâm: “Sao vậy?”

“Chúng ta làm thế nào leo xuống a?”

La Kiều chớp mắt trở về hiện thực, nhìn hai tiểu liệt báo, lại nhìn khoảng cách từ ngọn cây tới mặt đất, một lần có lẽ là ngẫu nhiên, nhưng hai lần đều như vậy... con hoa báo kia, không phải cố ý để cậu lại trên cây đi?

Mông Đế đi trong bụi cỏ, giật giật lỗ tai, ngấm lại bộ dáng con liệt báo kia bị bỏ lại trên ngọn cây, vẫn nhin không được bật cười thành tiếng, lúc theo đuổi bầu bạn, trên vấn đề *** hoa báo đực vẫn luôn được xem là rất có phong độ ‘thân sĩ’. Nếu đối phương không muốn thì bọn họ rất có kiên nhẫn chờ đợi.

Cuối cùng, chỉ cần như bọn họ mong muốn là được.

La Kiều hoàn toàn không biết chuyện này, cậu đang bận phân cao thấp với thân cây. Cơ hồ là cọ cọ bò được một nửa quãng đường, lúc thấy còn một khoảng kha khá mới quyết tâm từ độ cao vài mét nhảy xuống.

Lắc đầu, cố giảm bớt cảm giác choáng váng, La Kiều lập tức biến hóa hình thái, giang rộng hai tay, nói với hai tiểu liệt báo: “Từ từ leo xuống, ba ba đỡ các ngươi.”

La Sâm cùng La Thụy tuy rất sợ, nhưng tín nhiệm với La Kiều lại làm bọn nó có quyết tâm. Tiểu liệt báo có móng vuốt sắc bén nên thoải mái hơn La Kiều không ít, nhưng leo được một nửa đã là cực hạn của bọn nó, La Kiều chỉ có thể bảo hai đứa nhảy xuống.

Cũng may cơ thể nhẹ nhàng cùng động tác nhanh lẹ của liệt báo giúp cậu an toàn chụp được hai đứa con, ôm tiểu liệt báo lông xù trong lòng, trái tim nhảy lên cổ họng của La Kiều cuối cùng cũng trở về vị trí vốn có.

Thảo nguyên về đêm so với ban ngày nguy hiểm hơn rất nhiều. La Kiêu biết nơi này không thể ở lâu, cậu phải lập tức quay về lãnh địa của mình. Hai tiểu liệt báo muốn tự đi lại bị La Kiêu cương quyết ôm trong lòng.

Cũng may trước lúc bị Mông Đế mang tới đây, bọn họ đã ăn được chút thịt linh dương gazen, La Kiêu ôm hai tiểu liệt báo chạy băng băng trên thảo nguyên, trước khi mặt trời xuống núi bọn họ đã trở về ngọn núi đá ở trung tâm lãnh địa La Kiêu.

Ngoài ý muốn, ở đây bọn họ gặp Gia Mã cùng Tháp tháp.

Gia Mã: “A a a a!” Đã trở lại a, thoát nhìn không có việc gì.

La Kiêu: “...”

Gia Mã: “A a a a a?” Sao không nói tiếng nào? Đau đến nói không nổi à?

La Kiêu: “...”

Gia Mã: “A a a a a!” Quả nhiên, mặc kệ là hoa báo hay liệt báo, giống đực không có con nào tốt!

La Kiêu rớt cuộc lên tiếng: “Ta cũng là giống đực a.”

Gia Mã: “A a a a.” Người không giống a.

La Kiêu ngửa mặt thở dài, hít sâu, ta không thể khi dễ người bệnh! Cậu nhện!

“A a a a a?” Mau tới nằm xuống, cần ta xem giúp người không?

Trán La Kiêu nổi gân xanh, nhện không nổi nữa! Người bệnh này này nọ đi chết hết đi!

La Kiêu biến hóa hình thái, bổ nhào về phía Gia Mã, không có gì bất ngờ xảy ra, bị một vuốt đập bay.

Gia Mã: “A a a a!” Thành thật chút đi!

Lại nhào tới, lại bị đập bay.

Lại tiếp tục nhào tới, tiếp tục bị đập bay.

Gia Mã vừa liếm móng vuốt vừa lắc lắc cái đuôi, rõ ràng đang nói: còn muốn thử nữa không?

Vì thế, La Kiêu thành thật.

La Sâm cùng La Thụy đã tụ lại một chỗ với Tháp Tháp, ba tiểu liệt báo chụm đầu lại, khe khẽ thì thầm, tiếp đó, Tháp Tháp từ bụi cỏ bên cạnh tha ra một con thỏ đá. Thỏ đá vẫn còn sống, chỉ bị trọng thương, đang hấp hối.

“Mụ mụ bắt đó, cho các người ăn.”

La Kiêu nhìn về phía Gia Mã, chỉ thấy Gia Mã quay đầu đi, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn tới cậu.

“Mụ mụ của người không phải bị thương sao?”

“Mụ mụ tìm được cái này.” Tháp Tháp chỉ một bụi cỏ gai cho La Sâm cùng La Thụy: “Lần trước có một liệt báo cái hủi đường mụ mụ, sau đó gặp lại thì nó nói cho mụ mụ biết tác dụng của bụi gai. Mụ mụ trên đường trở về thấy được, nên dùng nó bắt hai con thỏ đá, một con ăn rồi, con này chữa lại cho các người cùng ba ba các người a. Mụ mụ nói, ít nhiều gì ba ba các người cũng giúp mụ mụ trị thương, lại bắt linh dương cho chúng ta ăn, nếu không, mụ mụ căn bản không có khí lực bắt thỏ đá, có thứ này cũng vô dụng a.”

Nghe Tháp Tháp nói vậy, ánh mắt La Sâm cùng La Thụy nhìn La Kiêu đều biến thành hình trái tim, La Kiêu bị luân phiên đá kích rớt cuộc cũng khôi phục được chút sức sống.

Nhìn hai tiểu liệt báo bắt đầu ăn thỏ đá, La Kiêu đi tới bên người Gia Mã, thử dùng móng vuốt dò xét dụng dụng Gia Mã một chút: “Cám ơn.”

Gia Mã quay đầu lại nhìn La Kiêu, kêu một tiếng, gọi Tháp Tháp tới bên cạnh, không thèm để ý tới cậu.

La Kiều cùng hai tiểu liệt báo ăn xong thổ đá, vứt mớ da lông cùng xương cốt còn sót lại ra thật xa, lại dọn sạch vết máu trên mặt đất, tìm vài cây cỏ khô phủ lên trên, loại cỏ này có mùi hương rất đặc thù, không gây mùi nhưng lại có thể khử mùi máu tươi còn sót lại.

Tháp Tháp đã ngủ, La Kiều muốn mang La Sâm cùng La Thụy tới mỏm núi bên kia, lại bị Gia Mã gọi lại. La Kiều muốn nói, dù sao được cái thụ thụ bất thân, Gia Mã lại liếm liếm lỗ tai Tháp Tháp: “A a a a a.” Thôi khỏi đi, đã ốm ờ với cả hoa báo được rồi, còn được với cái gì nữa a.

La Kiều: “A a a a a!” Ta cùng con hoa báo được kia căn bản chưa phát sinh gì cả!

Gia Mã: “A a a. A a a a.” Không cần giải thích, giải thích chính là che dấu, ta hiểu mà, mau ngủ đi.

La Kiều ghen, vô số oan oán chính vì vậy mà hình thành.

END 46. Đăng bởi: admin

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

Tòa núi đá ở trung tâm lãnh địa La Kiều là nơi trú ngụ rất tốt, mấy hang động tự nhiên cấp cho nhóm liệt báo chỗ ở bí ẩn cùng thoải mái. Đường nhiên, đám thổ địa cư ngụ trước đó đã bị liệt báo không chút lưu tình đuổi đi, nếu kiên trì không đi thì sẽ sớm trở thành bữa tối cho nhóm liệt báo.

Tuy La Kiều thường xuyên bị những con mèo lớn khác khi dễ, nhưng dù sao cậu cũng có thể khi dễ đám thổ địa này! Đối với điểm này, La Kiều không biết nên kiêu ngạo hay chui vào góc tường tự kỷ bản thân mình không có tiền đồ.

La Kiều vì Gia Mã dưỡng thương nên trải một tầng cỏ khô mềm mại trong hang đá, vừa có thể nằm thoải mái một chút, lại có thể che dấu mùi liệt báo. Nói chung, liệt báo luôn phải chuyển chỗ ở, nhất là liệt báo cái mang theo ấu tử, trước kia La Kiều cũng thường xuyên làm vậy, nhưng sau khi kết nhóm với Gia Mã, hành động chuyển nhà này rõ ràng không thích hợp, rất bất lợi cho việc kháng phục của Gia Mã.

“Sẽ có biện pháp.”

La Kiều không thích làm chuyện miễn cưỡng bản thân, cũng không phải người theo chủ nghĩa anh hùng gì đó, chẳng qua vì an toàn bản thân, với lại bỏ lại Gia Mã cùng Tháp Tháp cũng không phải việc cậu sẽ làm.

Cũng may loại cỏ đặc thù này giúp La Kiều một ân lớn, đã có một nơi bí mật không dễ dàng bị phát hiện thế này, ai còn nguyện ý chuyển nhà khắp nơi nữa chứ?

Theo thời gian ở chung gia tăng, cảnh giác giữa La Kiều cùng Gia Mã cũng dần dần giảm bớt, chứng cứ xác minh rõ rệt nhất là thời gian Tháp Tháp được cho phép ở cùng La Sâm, La Thụy đã dài hơn, thế nhưng vẫn chưa thể rời khỏi tầm mắt Gia Mã.

So với La Kiều cẩn thận, Gia Mã trông nom ấu tử cẩn thận hơn rất nhiều, ngẫu nhiên thấy La Kiều làm gì đó không đúng cũng chỉ dẫn một phen.

Trong lúc Gia Mã dưỡng thương, La Kiều phụ trách tìm thức ăn, cậu luôn tận hết khả năng lấp đầy bụng cả đám liệt báo. Vì tránh gặp phải những kẻ săn mồi khác, La Kiều cơ bản không thể đi săn chung quanh hồ nước, chỉ có thể hoạt động trong phạm vi lãnh địa của mình. Nhưng mùa khô con mồi thực sự rất thưa thớt, nhóm liệt báo thường xuyên ăn không đủ no, ngẫu nhiên bắt được một đầu linh dương gazen hay lợn warthog lớn một chút cũng đủ để ba tiểu liệt báo vui sướng.

Vết thương của Gia Mã ngày càng chuyển biến tốt, rất nhiều liệt báo vì bị thương mà chết đi, cũng không phải bọn nó không khỏe mạnh hay tình huống hồi phục không tốt, mà bởi vì liệt báo bị thương căn bản không thể bắt được con mồi, chỉ có thể chết vì đói. Nếu không có La Kiều giúp đỡ, Gia Mã cùng Tháp Tháp tuyệt đối không thể sống sót qua mùa khô này, có lẽ ngay cả một tuần cũng không sống nổi.

Nhiệt độ ngày và đêm trên thảo nguyên chênh lệch rất lớn, hang động trải một tầng cỏ khô làm nhóm liệt báo cảm thấy vô cùng thoải mái. Trước kia, La Kiêu chỉ có thể cùng hai tiểu liệt báo nằm sát vào nhau để sưởi ấm, hiện giờ, bọn họ lại có thể thoải mái nằm trên cỏ duỗi người, thuận tiện lẩn lộn vài vòng.

“Ba ba, ta muốn ăn lợn warthog.”

La Thụy dựa vào người La Kiêu, cọ cào cào, cứ việc nó đã không còn là một cục bông lông xù nhưng vẫn thích thân cận với La Kiêu. Ngẫu nhiên còn làm nũng với một ít chuyện, La Kiêu cũng không cự tuyệt. La Sâm thì rất có bộ dáng ca ca, nhất là những lúc chơi đùa cùng bọn Thập Thập, nhìn không khí hòa bình giữa ba tiểu liệt báo, sau khi lớn lên, La Sâm sẽ trở thành người lãnh đạo trong đàn là không thể nghi ngờ.

La Kiêu hí mắt, lỗ tai cụp ra sau, quay lại cọ La Thụy, hai cha con vừa cọ vừa liếm lông cho nhau: “Muốn ăn lợn warthog sao? Tốt, tỷ ba ba bắt cho người!”

Xung quanh chỗ hai cha con đang thân thiết không ngừng bốc lên bong bóng phấn hồng, La Sâm nhin không được cũng sắp tới, ba cha con lại một lần nữa trình diễn tiết mục thân tình mỗi sáng, Gia Mã nhìn mà nhũm mày.

“A a a!” Quá nuông chiều rồi!

La Kiêu làm bộ không hề nghe thấy, nhóm chị gái này còn chưa thấy qua nuông chiều chân chính là gì đâu, nếu thấy được những bậc cha mẹ cưng chiều con tới mức chỉ còn kém lên trời hái sao, phỏng chừng lông đuôi cũng dựng đứng lên hết.

Bất quá La Kiêu cũng không thật sự nuông chiều La Sâm cùng La Thụy thành hư, cái gì nên dạy thì cậu vẫn dạy, tính ra cũng không ít tri thức. Cứ việc con mồi rất thừa thớt nhưng cậu vẫn tận hết khả năng mang về một ít con mồi còn sống để nhóm tiểu liệt báo luyện tập cách thức đi săn. Thập Thập được ở cùng với La Sâm, La Thụy một tháng nay cũng vì thế mà được lợi không ít.

“A a a!”

“Rồi, ta biết rồi, không thể tiếp tục nuông chiều, phải nghiêm khắc dạy dỗ!”

La Kiêu liếm sau gáy La Thụy, không khỏi cảm thán, phương pháp dưỡng dục của liệt báo cái quả thực rất lạc hậu, cái nghiêm khắc mà Gia Mã nói, đơn giản chính là đánh đòn!

Cậu không chỉ một lần nhìn thấy Thập Thập bị Gia Mã đánh mông, được rồi, đứa nhỏ quả thực cần giáo dục, nhưng La Kiêu thật sự muốn thảo luận với Gia Mã một chút, dùng cách xử phạt thể xác làm tiền đề giáo dục, lỡ làm đứa nhỏ nổi lên tâm lý phản nghịch thì không phải càng không xong sao?

“A a a a!”

Gia Mã không hiểu xử phạt thể xác, tiền đề giáo dục hay tâm lý phản nghịch là gì, nó chỉ dựa theo phương thức giáo dục của mẹ mình mà dưỡng dục ấu tể, không nghe lời liền đánh đòn! Đánh xong mà vẫn không nghe thì đánh tiếp, đánh tới bao giờ nghe lời mới thôi!

Cũng may Thập Thập chỉ thỉnh thoảng nghịch ngợm một chút mà thôi, Gia Mã giờ vuốt cũng chỉ là giờ cao làm dáng rồi đánh rất nhẹ, nhưng lúc Gia Mã đánh mông Thập Thập vẫn thối thía nói với La Sâm cùng La Thụy: “Xem xem, ba ba đối với các người tốt cỡ nào?”

Hai tiểu liệt báo lập tức gật đầu, sau đó liền bàn bạc với Thập Thập: “Mẹ mẹ luôn đánh mông! Vẫn là ba ba dưỡng tốt hơn!”

Thập Thập liếm liếm móng vuốt bé xíu của mình, lắc đầu: “Mẹ mẹ tốt lắm, là ta nghịch ngợm không tốt.”

La Kiêu nghe thấy quả thực chỉ muốn ôm hết cả ba tiểu liệt báo vào ngực mà cọ cọ, nhưng thật sự không dám vượt với Thập Thập, Gia Mã nhất định sẽ đập bay cậu a.

Nếu đứa nhỏ nào cũng hiểu chuyện như vậy, cho dù cả một đội bóng cũng không ngại nhiều a!

... khi... cậu chỉ nghĩ mà thôi, chứ nếu thật sự như vậy, cậu tuyệt đối nuôi không nổi a, cậu cũng không phải sư tử.

Sáng sớm, nhiệt độ không khí dần tăng cao, La Kiêu mang theo hai tiểu liệt báo ra ngoài đi săn. Vết thương của Gia Mã còn chưa khỏi hẳn, nó cùng Thập Thập đi theo phía sau La Kiêu.

La Kiêu đứng trên một tảng đá trông về phía xa, khắp lãnh địa thu hết vào đáy mắt.

Trước mắt là một mảnh cây cỏ khô héo, những nơi không bị cỏ khô bao trùm thì không ngừng bốc lên từng trận bụi cát theo những cơn gió nóng rực thổi ngang, ở sơn cốc xa xa bốc lên từng trận bụi cát, là đám gà gô đang bới cát tìm rễ cây cùng mầm móng bị vùi dưới lớp đất cát.

Chỉ nhìn lướt qua một cái, La Kiêu liền thu hồi tầm mắt, đó là lãnh địa hoa báo, cậu tuyệt đối không tùy tiện đặt chân tới đó.

Mặt trời lên càng cao, La Kiêu vẫn nằm trên tảng đá không hề cử động, La Sâm cùng La Thụy cũng ngoan ngoãn không tới quấy rầy, hai tiểu liệt báo đã hoàn toàn thích ứng với quy luật hành động của La Kiêu, cũng bắt đầu bắt chước cậu, bắt đồng với những con liệt báo khác, khi đi săn, La Kiêu không chỉ dựa vào thể lực cùng tốc độ, càng nhiều hơn chính là kế hoạch cùng phán đoán trước khi săn. Có lẽ vì cậu còn rất trẻ, nếu có được sức mạnh cùng thể hình như Mặt Sâm cùng Kiệt Lạc, có lẽ cậu sẽ quyết đoán hơn nhiều.

Rốt cuộc, La Kiêu cũng đợi được thứ mình muốn. Một đám lợn warthog từ hang động dưới đất ngủ lại đêm qua chui ra.

La Kiêu đã sớm tìm ra vị trí đại khái của đàn lợn warthog này, chính là vẫn không sao tìm ra hang động của bọn nó. Hang động dưới đất mà đám lợn warthog ẩn núp thường thông tới bốn cửa, bình thường chúng nó vào từ một cửa nhưng lại ra từ cửa khác. Chỉ có hang động bọn nó ngủ lại thì chỉ đào hai cửa, này cũng là nguyên nhân La Kiêu kiên nhẫn chờ đợi ở nơi này. Lần sau muốn tìm đàn lợn warthog này sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Có lẽ còn có thể thừa dịp bọn nó ngủ mà bố trí bẫy rập.

La Kiêu leo xuống, hai tiểu liệt báo liền bám sát phía sau, bọn nó tận lực bắt chước nhất cử nhất động của La Kiêu, làm thế nào bước đi trong bụi cỏ cao cao, làm thế nào nhìn chăm chăm mà không bị con mồi phát hiện, làm thế nào phán đoán thời điểm phát động công kích.

Tiểu liệt báo đều thông qua quá trình học tập như vậy để nắm giữ kỹ xảo đi săn cùng sinh tồn trong tương lai, La Kiêu vì để bọn nhỏ nắm giữ tốt tiết tấu, mỗi lần đi săn đều không dám qua loa. Này không chỉ là vấn đề giáo dục đứa nhỏ mà cũng vì sự sinh tồn của một nhà bọn họ, nếu bốn lần đi săn không thành công, cậu hao hết thể lực, cuối cùng chờ đợi bọn họ chỉ có đối chết.

Gia Mã cũng để Thập Thập đi theo sau, nó hiện giờ không thể chạy nhanh, xem La Kiêu đi săn, đối với Thập Thập mà nói cũng là cơ hội học tập tốt.

Đám lợn warthog trải qua một đêm nghỉ ngơi, bụng đã sớm đói tới kêu vang, thảo nguyên mùa khô không có cỏ xanh sung túc cung cấp cho đám động vật ăn cỏ như ngựa vằn cùng linh dương, nhưng lợn warthog cũng không bị ảnh hưởng quá lớn, răng nanh sắc bén có thể giúp chúng nó đào móc đám rễ cây chôn sâu dưới đất, bọn nó là cư dân thường trú trên thảo nguyên, ngẫu nhiên cũng có vài con từ nơi khác di cư tới, nếu có cơ hội, bọn nó thậm chí còn ném thử thi thể của đám động vật chết đi, này rất khó làm người ta tin tưởng, nhưng nó lại chính là sự thật.

La Kiêu lặng lẽ di chuyển tới gần một nhà lợn warthog, đi đầu là một con lợn warthog cái trưởng thành thể trạng cường tráng, một con lợn warthog trẻ tuổi, còn có tám con lợn warthog con. La Kiêu cẩn thận chọn lựa con mồi, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người một con lợn warthog con.

Mỗi một bước đi, La Kiêu đều vô cùng cẩn thận, thời thời khắc khắc chú ý hướng gió biến hóa, một khi hướng gió thay đổi hoặc lợn warthog cảnh giác, cậu lập tức dừng lại.

Rốt cục, lúc khoảng cách với mục tiêu không tới ba mươi mét, La Kiêu liền phát động công kích, lợn warthog cái cùng những con khác chạy tản ra bốn phía, La Kiêu gắt gao đuổi theo phía sau con lợn warthog con mình đã nhắm, không tới mười giây liền ngáng ngã nó. Vừa định chấm dứt tính mạng lợn warthog con, không ngờ con lợn warthog trẻ kia đột nhiên vọt về phía cậu, này là con gái mới trưởng thành không bao lâu của con lợn warthog cái kia, mục tiêu La Kiêu đang đuổi theo chính là đứa nhỏ của nó. Lợn warthog cái thường xuyên cùng nhau dưỡng dục ấu tử, tạo thành một gia đình, này cũng không có gì ngạc nhiên.

La Kiêu quyết định thật nhanh, buông lợn warthog con ra, trực tiếp xoay người bỏ nhào về phía con lợn warthog cái trẻ tuổi này, Gia Mã cũng xông lên giúp đỡ. Tuy Gia Mã không thể chạy trốn, nhưng giúp La Kiêu chế phục một con lợn warthog trẻ tuổi thì không thành vấn đề. Nếu là con lợn warthog cái trưởng thành kia đuổi tới thì La Kiêu tuyệt đối không dám làm thế này, Gia Mã cũng vậy. Bọn họ muốn đi săn chứ không phải muốn toi mạng.

Những con lợn warthog khá đã sớm chạy đi xa, La Kiêu cắn chặt cổ lợn warthog, Gia Mã thì đè cơ thể nó. Con lợn warthog con bị hất ngã khi nãy nhân cơ hội chạy trốn, lại bị ba tiểu liệt báo núp trong bụi cỏ cao vừa vọt cản lại.

Tiểu liệt báo theo bản năng đuổi theo nó, đồng thời sử dụng móng vuốt chụp tới, ý đồ ngăn ngã đối phương, lợn warthog con lại vô cùng ương ngạnh, thủy chung chạy phía trước ba tiểu liệt báo. Con lợn warthog đang bị cắn cổ còn đang giãy dụa, La Kiêu cùng Gia Mã đều không có khả năng buông con mồi để chạy tới giúp tiểu liệt báo, chỉ có thể nhìn bọn nhỏ một đường đuổi theo con lợn warthog con kia, mắt thấy sắp đuổi kịp, lợn warthog con đột nhiên chui đầu vào hang động, không còn bóng dáng.

La Sâm cùng La Thụy cúi đầu nhìn, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía La Kiêu: “Ba ba, không có.”

La Kiêu đang gấp tới mức thở phì phò, nghe hai tiểu liệt báo nói xong thì suýt chút nữa nghẹn thở, cái gì mà ba ba không có a? Là con mồi không có!

Tháp Tháp có chút ngưng ngừng cuộn cái đuôi, Gia Mã buông lợn warthog ra, hướng về phía Tháp Tháp kêu hai tiếng, nó khá hài lòng với biểu hiện của đứa nhỏ.

Lợn warthog con tuy đã chạy thoát, nhưng cũng may bọn họ còn một con lợn warthog khác, hôm nay cũng không lo không có cơm ăn.

Lợn warthog chết đi bị kéo tới một lùm cây, La Kiêu cùng Gia Mã thay phiên canh gác những kẻ săn mồi khác, ba tiểu liệt báo thì chỉ lo vui đầu ăn.

Đối với tiểu liệt báo mà nói, có La Kiêu cùng Gia Mã ở, bọn nó chỉ cần chuyên tâm ăn thịt là được.

Ngay lúc năm liệt báo lang thôn hổ yết, một đám khỉ đầu chó đột nhiên xông vào lãnh địa La Kiêu. Nơi này cũng không phải nơi bọn nó muốn kiếm ăn, mục tiêu chính là hồ nước ngọt trong lãnh địa hoa báo.

Tiếng gào của khỉ đầu chó đục dọ ba tiểu liệt báo hoảng sợ, La Kiêu cùng Gia Mã đồng thời đứng thẳng dậy, dựng đứng lỗ tai.

“Là khỉ đầu chó!”

Khỉ đầu chó kết thành đàn đối với liệt báo mang theo ấu tử tuyệt đối là tai họa!

Ba tiểu liệt báo lập tức rời khỏi con mồi, núp sâu vào trong lùm cây. La Kiêu bảo Gia Mã cũng trốn đi nhưng Gia Mã lại bướng bỉnh ở lại tại chỗ.

Không chỉ có mình La Kiêu muốn bảo hộ đứa nhỏ.

Đàn khỉ đầu chó dần dần tiếp cận, đi đầu chính là mấy con khỉ đầu chó đục cao lớn trường tráng, bọn nó thấy được La Kiêu cùng Gia Mã, cũng thấy thi thể đã chết của lợn warthog.

Đàn khỉ đầu chó dừng lại, khỉ đầu chó đục ngẫu nhiên cũng bắt linh dương con hay ấu tử lợn warthog, cơ bản sẽ không bắt giữ lợn warthog trưởng thành. Bọn nó sẽ giết chết liệt báo ấu tử, liệt báo trưởng thành khi gặp khỉ đầu chó thường thường cũng sẽ tránh né. Hai con liệt báo này làm đàn khỉ đầu chó cảm thấy kì quái.

La Kiêu cùng Gia Mã đều vô cùng khẩn trương, lùm cây phía sau bọn nó đang che dấu cho ba tiểu liệt báo, nếu bị đàn khỉ đầu chó bắt được, khả năng lớn nhất của nhóm tiểu liệt báo là bị ăn sống nuốt tươi.

Đàn khỉ đầu chó lục tục đi tới, đây là một đại gia đình tạo thành từ hơn năm mươi con khỉ đầu chó, bọn nó cùng nhau kiếm ăn, cùng sinh sống, nếu không phải nguồn nước gần chỗ ở bị khô cạn, chúng nó căn bản không xuất hiện trong lãnh địa La Kiêu.

Đàn khỉ đầu chó cùng hai liệt báo giằng co một hồi, tựa hồ cũng không hứng thú lắm với con mồi của liệt báo. Cuối cùng, khỉ đầu chó được phát ra một tiếng kêu, tiếp đó cả đàn khỉ đầu chó lại lục tục rời đi.

La Kiêu cùng Gia Mã đều thở phào, nếu khỉ đầu chó tới gần thêm chút nữa, bọn nó sẽ lập tức xông tới, dùng cơ thể ngăn cản đàn khỉ đầu chó, tạo cơ hội cho tiểu liệt báo trốn thoát.

Đợi đến lúc khỉ đầu chó đi xa, La Kiêu gọi mấy tiểu liệt báo trong lùm cây ra, tiếp tục ăn cơm.

END 47. Đăng bởi: admin

48. Chương 48

CHƯƠNG 48

Khỉ đầu chó tới tựa hồ báo một tín hiệu, hồ nước cách đây năm trăm mét, đối với tiểu liệt báo mà nói cũng không an toàn. Động vật đi săn về đêm có thể né tránh, nhưng đối với liệt báo hoạt động ban ngày thì đàn khỉ đầu chó là uy hiếp không nhỏ.

Càng không xong chính là đàn khỉ đầu chó này không phải ngẫu nhiên đi ngang mà chúng nó xem hồ nước phụ cận thành điểm kiếm ăn, nơi đó có nước, có những mầm móng cỏ xanh rất hiếm có trong mùa khô, thậm chí còn có một gốc cây vú sữa! Voi rất thích ăn loại trái cây này, khỉ đầu chó cũng thích.

“Chẳng lẽ lại phải chuyển nhà sao?”

La Kiêu giao thủ hoang vừa bắt được cho tiểu liệt báo, thủ hoang cũng không lớn, thậm chí còn không đủ cho ba tiểu liệt báo ăn no, La Kiêu cùng Gia Mã một ngụm cũng không ăn.

Gia Mã đồng dạng cũng rất lo lắng về đàn khỉ đầu chó, bất đồng với La Kiêu chính là nó có thể mang Tháp Tháp trở về lãnh địa của mình, nhưng La Kiêu rời đi liên đại biểu cậu từ bỏ lãnh địa này, rất có thể sẽ bị con liệt báo khác chiếm cứ.

“Này thực ra không cần lo lắng.” La Kiêu lắc đầu: “Nơi này có một con cự mãng.”

“A a a? !”

“Không cần lo lắng, nó mới ăn một đầu linh dương cách đây không lâu, phỏng chừng tới mùa mưa nó mới ra ngoài lần nữa.”

Nghe La Kiêu nói vậy, Tháp Tháp cũng giật mình như Gia Mã, ngẩng đầu liếm vết máu trên mặt, nói với La Sâm cùng La Thụy còn đang cầm đầu ăn: “Các người ở cùng một chỗ với mãng xà, không lo lắng sao?”

“Có gì mà lo chứ?” La Thụy vừa cắn xé thủ hoang, vừa đáp lời: “Ba ba nói nó là đồ lười, chỉ cần không tới chọc nó, cơ bản sẽ không có chuyện gì, huống chi, lỡ như có ngày nào đó không săn được gì, nó có thể làm lương thực dự trữ a.”

“Đúng! Người ở cùng chúng ta một thời gian dài như vậy, không phải chưa từng thấy mặt nó sao?” La Sâm nói: “Ba ba nói, đừng thấy nó bụi xác như vậy, kì thực tìm được phương pháp vẫn có thể xử nó a.”

La Thụy bổ sung thêm một câu: “Toàn thân đều là thịt nga!”

Nghe La Thụy hình dung, hai mắt Tháp Tháp cũng bắt đầu tỏa sáng, nếu Gia Mã biết được ba tiểu liệt báo thì thảo luận gì, phỏng chừng sẽ lập tức kéo Tháp Tháp chạy thật xa khỏi cha con La Kiêu, rất nguy hiểm, tuyệt đối sẽ bị kéo đi lệch hướng!

Cuối cùng, nhóm liệt báo vẫn quyết định tạm thời ở lại núi đá, vết thương của Gia Mã vẫn chưa khỏi hẳn, dọn nhà lúc này tuyệt đối không phải chọn lựa sáng suốt.

La Kiêu bắt đầu chú ý thời gian đàn khỉ đầu chó đến, cậu dùng mấy nhánh cây đơn giản để lấy bóng mặt trời, tuy không chuẩn xác lắm nhưng cũng có thể chiếu theo bóng mà tính toán thời gian. Mỗi lần khỉ đầu chó tới, cậu lại chạy tới xem vị trí của bóng, lưu lại vài kí hiệu, vài lần, La Kiêu đã có thể nắm giữ quy luật hoạt động của đàn khỉ đầu chó, cơ bản có thể mang theo tiểu liệt báo tránh né chúng nó.

Gia Mã không có hứng thú với đám nhánh cây mà La Kiều đùa nghịch, hết thấy những gì nó làm đều dựa vào bản năng. La Kiều cũng từng giải thích với Gia Mã, nhưng Gia Mã chỉ nói một câu đuổi cậu đi: “A a a?” Nhìn mặt trời không phải giống nhau sao?

Được rồi, rốt cuộc La Kiều cũng hiểu được cái gì gọi là tịch mịch như tuyết.

Nhóm liệt báo bắt đầu né tránh thời gian hoạt động của đàn khỉ đầu chó, hoa báo đực, chủ nhân của hồ nước này cũng không để đàn khỉ đầu chó này tự tung tự tác trên lãnh địa của mình. Khỉ đầu chó đối với ấu tể của Bích Thúy Ti cũng là một sự uy hiếp, hoa báo cái giấu ấu tể vào sâu trong lãnh địa, chỉ cần đàn khỉ đầu chó này không vượt giới hạn, Bích Thúy Ti cũng không muốn phát sinh xung đột với bọn nó.

Hoa báo biết leo cây, khỉ đầu chó cũng biết.

Khỉ đầu chó đối với hoa báo cũng duy trì đề phòng, khỉ đầu chó con cũng có thể trở thành con mồi của hoa báo, khỉ đầu chó đực trưởng thành có thể đánh đuổi hoa báo cái, nhưng hoa báo đực thì không dễ đối phó như vậy.

Đàn khỉ đầu chó biết nơi này là lãnh địa hoa báo, nhưng bọn nó cần thức ăn, cũng cần nước.

Mông Đế vẫn không lộ diện, chỉ cần hoa báo không muốn, cho dù là gần trong gang tấc, con mồi cũng không thể phát hiện ra nó. Bích Thúy Ti có chút cố kỵ, chính là vẫn luôn chú ý hướng đi của đàn khỉ đầu chó nhưng không xem chúng nó là mục tiêu đi săn, cũng vì thế đàn khỉ đầu chó dần dần thả lỏng cảnh giác, chỉ lưu lại một con khỉ đầu chó đực trẻ tuổi canh gác, những con khác chiếm cứ vị trí tốt nhất phụ cận hồ nước, bắt đầu ăn cơm uống nước.

Khỉ đầu chó đực đầu đàn là con cường tráng nhất, nó có thể giết chết liệt báo trưởng thành, này cũng là một trong những nguyên nhân La Kiều cùng Gia Mã rất khẩn trương khi đàn khỉ đầu chó xuất hiện.

Khỉ đầu chó tốp ba tốp năm tụ lại một chỗ ăn uống, khỉ đầu chó con dựa trên người mẹ, hoặc cùng đám khỉ đầu chó trẻ tuổi chơi đùa, trong suốt quá trình có khỉ đầu chó đực tiếp cận khỉ đầu chó con, ý đồ giành được sự yêu thích của nhóm khỉ đầu chó cái, đương nhiên, phải cẩn thận khỉ đầu chó đầu đàn.

Hết thấy tựa hồ rất an bình, một con linh dương Ourebia ourebi cái đi tới bên hồ uống nước, bên người còn mang theo một con Ourebia ourebi con mới được vài tháng tuổi. Khỉ đầu chó đực cường tráng nhất đột ngột phát động công kích, linh dương con bị nó chộp được, linh dương Ourebia ourebi cái lập tức trốn vào lùm cây.

Khỉ đầu chó sẽ không giết con mồi mà thích nuốt sống. Tiếng kêu thê thảm của linh dương con văng vẳng thật lâu, những con khỉ đầu chó khác muốn chia một phần nhưng khỉ đầu chó đầu đàn lại muốn độc chiếm. Nó kéo thi thể linh dương con tới một gốc cây cách đàn khỉ đầu chó một khoảng, định chậm rãi nhấm nuốt bữa ăn ngon này, nhưng không ngờ một bóng dáng quỷ quyệt lặng lẽ tới gần nó, cảm giác tình huống không đúng, khỉ đầu chó đầu đàn lập tức phát ra tiếng kêu cảnh báo, nhưng hết thấy đều quá muộn.

Một hoa báo đực trưởng thành cường tráng từ phía sau lưng tập kích khỉ đầu chó đầu đàn, nó không cho đối phương bất cứ cơ hội chạy trốn hay phản kích nào, một ngụm cắn ngay xương sống khỉ đầu chó đầu đàn.

Đám khỉ đầu chó cái lập tức túm lấy ấu tể chạy trốn, khỉ đầu chó đực thì tụ lại cùng một chỗ, giằng co với hoa báo đực vừa cắn chết khỉ đầu chó đầu đàn.

Mông Đế không chút để tâm tới tiếng kêu của khỉ đầu chó đực, chòm râu mảnh có thể cảm nhận bất cứ động tác nhỏ nào của con mồi. Thẳng đến khi xác định con mồi hoàn toàn đình chỉ hô hấp nó mới hé miệng, nhe nanh hướng về phía khỉ đầu chó đực gần đó.

Khỉ đầu chó lui bước, vì mất đi đầu đàn nên quá trình rời đi có chút hỗn loạn, nhóm khỉ đầu chó cái lại càng kích động hơn, tân thủ lĩnh rất có khả năng sẽ giết chết đứa nhỏ của bọn nó! Mông Đế tha con mồi lên thân cây mình thích nhất, Bích Thúy Ti vẫn đang ẩn núp thừa dịp đàn khỉ đầu chó rối loạn, bắt giữ một con khỉ đầu chó con lạc mất mẹ.

Khỉ đầu chó mẹ phát hiện đứa nhỏ của mình không còn, nó phát ra tiếng kêu khóc. Mà lúc này, ấu tể của hoa báo cái Bích Thúy Ti lần đầu tiên được nếm thử hương vị thịt khỉ đầu chó.

Nhóm khỉ đầu chó con cũng học được một bài học quan trọng, hoa báo giống như sư tử, là sự tồn tại cực kỳ nguy hiểm.

Đàn khỉ đầu chó rời đi, La Kiều không rõ bọn nó gặp phải thứ gì, bất quá từ bộ dáng hỗn loạn của bọn nó thì có thể đoán được tuyệt đối không phải chuyện gì tốt lành.

Nhóm liệt báo cẩn thận ẩn mình trong núi đá, nhìn đàn khỉ đầu chó vội vàng chạy lướt qua, có thể coi là trường hợp hiếm thấy.

Gia Mã bảo Tháp Tháp ẩn mình trong hang động bí ẩn, La Sâm cùng La Thụy đi theo bên người La Kiều, bọn nó tin tưởng ba ba có thể bảo hộ mình.

La Kiều nhìn đàn khỉ đầu chó rời đi, dần dần nổi lên tâm tư khác. Mấy ngày nay bị đám khỉ đầu chó này làm nghẹn khuất không ít, tuy không muốn thừa nhận, nhưng bộ dáng diều võ dương oai của đám khỉ đầu chó đã kích thích liệt báo ba ba trẻ tuổi.

Đợi đến lúc đại đa số đàn khỉ đầu chó đi qua, La Kiều phát hiện cơ hội ngàn năm một thuở, một con khỉ đầu chó cái cùng ấu tử của nó đi tuột ở phía sau đội ngũ, chân của khỉ đầu chó mụ mụ hình như bị thương, nó gấp khúc một cách kì quái làm trở ngại tốc độ của nó.

“Ngoan ngoãn ở đây, đừng lên tiếng.”

La Kiều nhỏ giọng căn dặn La Sâm cùng La Thụy, cậu biến hóa hình thái, leo xuống chân núi.

“A a?”

Gia Mã không hiểu La Kiều định làm gì, La Kiều đặt ngón tay bên môi: “Suyt, nếu mẫn mẫn, hôm nay có thêm cơm a.”

Đàn khỉ đầu chó đi ngày càng xa, khỉ đầu chó mụ mụ cố gắng bắt kịp đội ngũ nhưng lại lực bất tòng tâm. Nếu không phải thủ lĩnh chết đi thì tình huống này cơ bản sẽ không phát sinh. Khỉ đầu chó con đu trên lưng mụ mụ, nó còn quá nhỏ, chỉ có thể dựa vào mụ mụ.

La Kiều đi theo phía sau khỉ đầu chó cái, cậu không dám hành động thiếu suy nghĩ, khoảng cách này, nếu khỉ đầu chó cái rú lên thì rất có thể sẽ kéo đàn khỉ đầu chó quay trở lại.

Tùy tay nhỏ vài cọng cỏ khô, La Kiều xem xét đúng thời cơ, đột nhiên đẩy nhanh tốc độ, từ bụi cỏ nhảy dựng lên, phóng tới sau lưng khỉ đầu chó cái, siết chặt cổ nó.

Khỉ đầu chó không phải linh cầu, chân trước linh hoạt của nó có thể vươn ra sau cào La Kiều, thậm chí còn có thể kéo đứt nhánh cỏ. La Kiều cơ hồ dùng hết sức lực của mình để áp chế khỉ đầu chó cái, cố gắng không để nó cào mình bị thương, cậu phải tốc chiến tốc thắng.

Khỉ đầu chó con kinh hoảng chạy về phía đàn khỉ đầu chó, vừa chạy vừa phát ra tiếng kêu.

La Kiều ảo não phát hiện mình thế nhưng đã quên mất sự tồn tại của nó, nhưng giờ phút này cậu tuyệt đối không thể buông con mồi trong tay. Gia Mã xuất hiện cứu vãn nguy hiểm có khả năng phát sinh, nó xông tới cắn chết khỉ đầu chó con.

Cả quá trình đi săn không tới một phút đồng hồ, La Kiều lại cảm thấy nó dài hơn tất cả những lần khác. Ba tiểu liệt báo nằm trên một tảng đá, Gia Mã vừa rời đi, Tháp Tháp liền chạy ra khỏi hang động, nhìn quá trình La Kiều giết chết khỉ đầu chó cái, ánh mắt nhóm tiểu liệt báo không chớp mắt cái nào.

“Thật lợi hại a.”

Tháp Tháp kinh hô làm La Sâm cùng La Thụy cũng cảm thấy kiêu ngạo, đó là ba ba của bọn nó a!

Gia Mã ngậm khỉ đầu chó con đi tới bên người La Kiều, nhìn khỉ đầu chó mụ mụ cơ hồ bị La Kiều siết đứt cổ: “A a a!” Xăng bậy quá a!

La Kiều buông nhánh cỏ, lòng bàn tay bị siết ra vệt đỏ, cũng may không bị khỉ đầu chó mụ mụ cào bị thương.

“Nhưng chúng ta có ăn, không phải sao?”

Gia Mã không thèm nói nữa, ngậm khỉ đầu chó con ra sau một mỗm đá, La Kiêu cũng kéo khỉ đầu chó mụ đi theo phía sau, đi được vài bước thì ngẩng đầu lên, nói với ba tiểu liệt báo nằm trên tảng đá: “Các con trai, xuống ăn cơm!”

Ba tiểu liệt báo hoan hô một tiếng, cao hứng phấn chấn nhảy xuống khỏi tảng đá, Gia Mã thấy một màn như vậy, lại nhìn qua La Kiêu, lập tức lắc đầu, cái gì cũng không nói.

Thế giới dã thú tuân hoàn theo phép tắc cổ xưa nhất, kẻ mạnh làm vua.

Tuy La Kiêu đánh nhau thực tề, nhưng Gia Mã không tề không thừa nhận, qua một hai năm nữa, La Kiêu sẽ trở thành một trong những con liệt báo mạnh nhất ở vùng châu thổ này. Huống chi, La Kiêu rất xứng với chức vụ ‘mụ mụ’.

Nếu La Kiêu biết Gia Mã nghĩ gì, không biết sẽ tự hào hay có cảm giác bị sét đánh đây.

Một màn vừa nãy, một chút cũng không sót dừng lại trong mắt hai đầu liệt báo khác.

Kiệt Lạc vẫy vẫy cái đuôi, nói với Mạt Sâm: “Anh trai, xem ra lo lắng dư thừa rồi, cho dù ở cùng cự mãng, người ta vẫn sống rất tốt a.”

Mạt Sâm chỉ lẳng lặng nhìn La Kiêu, cái gì cũng không nói.

END 48. Đăng bởi: admin

49. Chương 49

CHƯƠNG 49

Vết thương của Gia Mã khôi phục thật sự rất nhanh, không tới một tháng, miệng vết thương đã muốn khỏi hẳn.

La Sâm cùng La Thụy cũng đã được bảy tháng, từ sau tháng thứ sáu, tốc độ bọn nó trưởng thành nhanh kinh người cơ hồ mỗi ngày đều có thể nhìn thấy bọn nó lớn thêm một chút, cũng vì thế mà sức ăn cũng ngày càng lớn. La Kiêu luôn phải dành một khoảng thời gian lớn để tìm kiếm con mồi uy bọn nhỏ no bụng, tuy thực mệt mỏi nhưng cậu vui vẻ chịu đựng.

Tháp Tháp hiện giờ ở cùng một nhà La Kiêu rất khá, nó thích ở cùng La Sâm, La Thụy, cùng nhau chơi đùa, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau nghỉ ngơi. Là con trai độc nhất, nếu không gặp cha con La Kiêu, Tháp Tháp cơ bản không có cơ hội chơi đùa cùng tiểu liệt báo khác. La Kiêu rất chú ý tới ba tiểu liệt báo, mỗi lần bắt được con mồi, cũng không vì Tháp Tháp không phải con mình mà nặng bên này nhẹ bên kia.

Vết thương của Gia Mã tốt hơn, lập tức tự đi săn, nó tuân thủ hứa hẹn của mình, mỗi lần bắt được con mồi liền chia một phần cho La Kiêu. Con mồi trong lãnh địa La Kiêu thật sự có hạn, ổ lợn warthog bị La Kiêu nhắm trúng kia cơ hồ bị diệt sạch. Lợn warthog con đều vào bụng nhóm liệt báo, chỉ còn con lợn warthog cái lớn tuổi nhất ương ngạnh sống sót. Nhưng hiện giờ nó đối với nhóm liệt báo quả thực đã cầm thù tới tận xương thủy, có một lần nó còn chủ động khởi xướng công kích với La Kiêu, nếu không phải La Kiêu chạy nhanh, suýt chút nữa đã bị răng nanh của nó đâm bị thương.

La Kiêu biết tát ao bắt cá cũng không phải chuyện tốt, cậu vốn giữ lại một hai con lợn warthog con lại, nhưng Gia Mã đã bóp chết ý niệm trong đầu cậu, chop lợn warthog con tới giao cho tiểu liệt báo, thuận tiện nói với La Kiêu, năng lực sinh sản của lợn warthog rất mạnh, chỉ cần con lợn warthog cái trưởng thành kia còn sống, lãnh địa La Kiêu vĩnh viễn không lo không có lợn warthog để bắt.

Nghe Gia Mã nói xong, La Kiêu đột nhiên sinh ra ý niệm thực , lợn warthog mụ mụ bị bắt hết đám con, một phút trước còn nổi giận đùng đùng muốn đâm thủng bụng con liệt báo trước mắt, nhưng ngay sau đó đã muốn đi tìm một con đực cường tráng, cố gắng sinh một ổ lợn warthog con. Biết mình ăn đứa nhỏ của người ta thì không nên nói như vậy, nhưng cậu thật sự không chế không được.

Có lẽ nguyên nhân chính là lợn warthog cơ hồ là thức ăn chủ yếu của hầu hết kẻ săn mồi trên thảo nguyên vào mùa khô, vì thế nó đã tiến hóa năng lực sinh sản kinh người như vậy, mặc khác, nếu không có kẻ săn mồi khổng chế số lượng, lợn warthog trên thảo nguyên nhất định sẽ nhiều như cỏ dại.

“A a!”

Một con lợn warthog con rất nhanh bị ăn hết, Gia Mã đi tới bên người La Kiều, nói với cậu, nó muốn dẫn Tháp Tháp rời đi.

“Vì cái gì?”

Gia Mã kì quái liếc nhìn La Kiều một cái, này không phải chuyện đương nhiên sao? Nó có lãnh địa của mình, tuy tiếp nhận sự giúp đỡ của La Kiều, nhưng nó cũng cần quay về lãnh địa của mình để tránh những con liệt báo khác chiếm cứ. Huống chi liệt báo đực cùng liệt báo cái không thích hợp sinh hoạt lâu dài cùng nhau, cho dù La Kiều còn trẻ nhưng cũng phải biết thường thức này a.

Gia Mã muốn đi, Tháp Tháp tự nhiên đi theo, so với La Kiều cùng Gia Mã nói dăm ba câu tạm biệt, nhóm tiểu liệt báo lại lưu luyến bịn rịn.

“Nếu không, người tới sống cùng chúng ta đi?” La Thụy có ý dụ dỗ Tháp Tháp: “Dù sao mẹ mẹ luôn đánh mông người, ba ba tuyệt đối không làm vậy a.”

Tháp Tháp lắc đầu, tuy bé rất thích hai người bạn này, nhưng nó càng thích mẹ mẹ hơn, cũng sẽ không để liệt báo khác dưỡng mình.

La Kiều cùng Gia Mã đều nghe thấy lời La Thụy, La Kiều căn bản không dám quay đầu lại nhìn sắc mặt Gia Mã, ngay trước mặt lại dám dụ dỗ con trai người ta bỏ nhà đi, chị gái này sẽ không làm gì La Thụy, nhưng cậu bị đánh tuyệt đối là ván đã đóng thuyền.

Con trai, các con đang gia tăng cừu hận cho ba ba a...

Cùng đêm đó, Gia Mã hỏi La Kiều rất nhiều chuyện, chủ yếu là loại cỏ khô che lấp mùi, loại cỏ này sẽ giúp nó rất nhiều trong việc bảo vệ Tháp Tháp, không bị kẻ săn mồi khác phát hiện. Lực chú ý của Gia Mã luôn tập trung vào những thứ thực dụng, về phần sử dụng bóng mặt trời để tính toán thời gian mà La Kiều cực lực đề cử hoàn toàn bị xem nhẹ.

La Kiều ôm hai tiểu liệt báo, cuộn cái đuôi nằm trên lớp cỏ khô yên lặng bi ai, khó lắm mới muốn mở vuốt vàng, định làm một cuộc cách cách văn minh cho cư dân nguyên trụ.

Cũng khó trách, bụi gai có thể trợ giúp bắt được con mồi, cỏ khô có thể che lấp mùi, này đều gắng bó mật thiết với việc đi săn cùng tránh né kẻ săn mồi khác. Mấy nhánh cây tính toán thời gian thì có thể làm gì? Ăn được sao?

La Kiều lần thứ hai bị Gia Mã khinh bỉ dứt khoát nhắm mắt lại không nói thêm tiếng nào, mình là giống đực, giống đực sẽ nhẫn nhịn! Với lại cậu cũng không đánh lại Gia Mã, không cam chịu thì còn làm được gì? Bất quá cậu cùng Gia Mã ở cùng nhau nửa tháng, này có tính là cùng chung hoạn nạn không?

Quay đầu ngẫm lại, từ góc nhìn của liệt báo, bộ dạng Gia Mã xinh đẹp như vậy, vuốt cũng sờ rồi, ôm cũng ôm rồi, còn sống cùng nhau nửa tháng...

Tuy em báo xinh đẹp này có chút bạo lực, nhưng tính ra cậu cũng lời đi?

Được rồi, tư tưởng của La Kiều đã hoàn toàn nghiêng theo một góc từ một trăm hai mươi độ, hoàn toàn không thể trở về chính diện.

May mắn Gia Mã không biết La Kiều đang nghĩ gì, nếu không, cái mạng nhỏ của La Kiều thực đáng lo lắng a.

Sáng sớm hôm sau, Gia Mã liền mang Tháp Tháp rời khỏi lãnh địa La Kiều. Không có lưu luyến chia tay, cũng không có lễ vật, La Kiều vốn định nói rảnh thì tới chơi, nhưng Gia Mã chỉ vung vuốt rồi mang theo Tháp Tháp biến mất trong bụi cỏ cao, hoàn toàn không cho con liệt báo nào đó có cơ hội biểu hiện.

La Sâm cùng La Thụy vì Tháp Tháp rời đi mà có chút buồn bã, La Kiều vừa vệ sinh da lông cho bọn nhỏ, vừa cảm thán, đây là sự phiền não trong quá trình trưởng thành a. Bất quá, con trai, đừng tỏ ra như bị thất tình như vậy a, yêu sớm như vậy ba ba thực lo lắng a.

Những ngày kế tiếp, La Kiều vẫn như trước vội vàng đi săn để lấp đầy bụng chính mình cùng đám nhỏ, La Sâm cùng La Thụy dần dần cũng không còn vì Tháp Tháp rời đi mà rầu rĩ không vui nữa.

Con mồi còn sót lại trong lãnh địa rất thưa thớt, La Kiều không thể không hạ thấp tiêu chuẩn, không có linh dương gazen thì tìm lợn warthog, không có lợn warthog thì tìm thỏ hoang, cậu thậm chí còn phát hiện trong biên giới lãnh địa có nguyên ổ sóc đất. Đám nhóc có cái đuôi xỏ tung có thể làm dù che nắng kia toàn thân không có bao nhiêu thịt, bất quá có thể để tiểu liệt báo luyện tập đi săn.

Rút kinh nghiệm từ lần tiểu liệt báo để lợn warthog chạy trốn, La Kiều nghĩ ra một biện pháp cực kì thiếu đạo đức, cậu dùng nhánh cỏ bện thành một sợi dây thừng thật dài, một đầu cột vào đuôi sóc đất, đầu kia thì cột vào thân cây, cứ vậy cho dù sóc đất có thể chạy nhưng không có biện pháp chui xuống hang. Nếu chui xuống thì cứ túm dây kéo ra là được. La Kiều còn nghiêm túc uy hiếp con sóc đất: “Nếu người dám cắn đứt dây thừng, ta liền ăn thịt người! Không chỉ ăn người, còn ăn cả nhà người!”

Sóc đất ôm cái đuôi run lẩy bẩy, lệ rơi đầy mặt, nó không chạy sẽ không ăn nó sao? Trước sau gì cũng bị ăn, sớm hay muộn có gì khác nhau a? ! Có giỏi thì buộc dây vào người sư tử đi, khi dễ con sóc đất như nó mà không mắc cỡ à!

Mặt Sâm cùng Kiệt Lạc nằm trong bụi cỏ thấy được một màn này, cho dù bọn họ là động vật ăn thịt cũng không khỏi đồng tình với con sóc đất kia một phen.

“Anh trai, thực sự không muốn đối đối tượng sao. Em gái tuy bạo lực một chút, nhưng con tiến hóa này cũng quá nham hiểm đi.”

La Kiều bắt sóc đất quả thực chỉ vì giúp đám nhỏ luyện tập đi săn, cũng không tính toán ăn nó. Cũng không nghe nói qua có con liệt báo nào ăn thịt sóc, nhưng mặc dù vậy, con sóc đất kia cũng sợ tới hồn vía lên mây, cho dù cuối cùng La Kiều thả đuôi nó ra, nó cũng nằm rạp trên đất hồi lâu mới dám cử động. Thấy La Kiều thật sự buông tha mình, nó lập tức nhảy dựng lên chui xuống hang, tiến vào liền không dám ra nữa.

Cũng không có biện pháp, cho dù là ai, trải qua một màn khủng khiếp như thế thì đều phản ứng giống vậy thôi. Nếu đám cây mangut trên thảo nguyên dám vỗ ngực nói mình có thể vượt qua, nó liền vặt sạch lông trên đuôi!

Hôm qua La Kiều bắt được một con linh dương gazen, ba cha con hôm nay cũng không cần ăn thêm gì. Hai tiểu liệt báo chơi một hồi thì trở về hang động nghỉ ngơi. Thời tiết quá nóng, cho dù là tiểu liệt báo cũng chịu không nổi.

La Kiều canh giữ bên ngoài hang động, tuy lúc này phần lớn sư tử cùng linh cẩu đều đang ngủ, nhưng La Kiều vẫn phải cẩn thận.

Nhìn thấy La Kiều ở một mình, hai tiểu liệt báo cũng không thấy bóng dáng, Mặt Sâm từ bụi cỏ tiến ra, Kiệt Lạc đi sát phía sau, nhìn thấy La Kiều vì bọn nó xuất hiện mà trở nên khẩn trương, lại nhìn anh trai nhà mình im im không ừ hử tiếng nào, nhin không được nói: “Anh trai, cũng lâu rồi mới lộ diện, ít nhất cũng nên chào hỏi một chút a?”

Mặt Sâm vẫn như cũ không lên tiếng, chỉ quay đầu liếc mắt nhìn Kiệt Lạc, Kiệt Lạc lập tức biết điều đứng tại chỗ, Mặt Sâm thì đi về phía La Kiều.

“Chắc!” Kiệt Lạc lắc lắc cái đuôi, dứt khoát đi tới một bóng râm dưới mỏm đá nằm úp sấp.

Sau khi cùng Sa Mỗ rời khỏi lãnh địa Mặt Sâm, đây là lần đầu tiên La Kiều gặp lại hai anh em này, cũng gần một tháng rồi, bọn họ sao lại rời khỏi lãnh địa của mình mà xuất hiện ở đây?

“Đã lâu không gặp.”

Mặt Sâm đi tới trước mặt La Kiều, ngửi ngửi hương vị trên người cậu, lại liếm lỗ tai La Kiều một chút: “Dạo này khỏe không?”

La Kiêu lắc lắc lỗ tai, cậu đối với Mạt Sâm cũng không có ác cảm, sự thực, từ lần đầu tiên gặp mặt, con liệt báo được tiến hóa này đã giúp đỡ cậu rất nhiều, đương nhiên, muốn cùng cậu *** gì đó thì khỏi bàn tới đi.

“Cũng tạm, sao các ngươi lại tới nơi này?”

Lãnh địa của La Kiêu cùng Mạt Sâm không tiếp giáp nhau, trung gian cách một phần lãnh địa nhỏ của sư đàn Hoắc Tư Bử, tuy nhóm sư tử không thường xuyên xuất hiện ở đó, nhưng cũng không phải dễ dàng nói đi là đi.

“Chính là muốn tới gặp ngươi.”

“À?”

Mạt Sâm tiến sát tới chỗ La Kiêu, cọ cọ má cậu, dùng tư thế thân mật nhưng không làm La Kiêu phản cảm để tiếp cận chứ không như trước kia, dứt khoát nói muốn *** với cậu.

“Ta nói, ta muốn gặp ngươi.” Mạt Sâm động động lỗ tai, lại liếm khóe miệng La Kiêu một chút: “Vì thế, ta tới đây.”

Giờ phút này La Kiêu chỉ có một cảm giác, anh bạn, bị sét đánh à? Đột nhiên văn vẻ như vậy, ta chịu không thấu a...

END 49. Đăng bởi: admin

50. Chương 50

CHƯƠNG 50

Mùa khô đã qua hơn phân nửa, không khí tràn ngập hơi nóng, mực nước sông Tát không ngừng hạ thấp, dưới lòng sông chen nghìn nghịt cả ngàn con hà mã, cá sấu thì nằm rải rác hai bên bờ cát cùng mép nước, quanh bờ thì có đàn sư tử lảng lạng chờ đợi, chỉ cần có động vật tới uống nước, nơi này sẽ trở thành một trảng săn bắn chết chóc.

Giống như sông Tát, những nguồn nước còn sót lại ở vùng châu thổ cũng ngày càng nhiều động vật chen chúc nhau. Chính là trong lãnh địa hoa báo Mông Đế có sẵn hồ nước, chủ nhân lãnh địa như nó hoàn toàn không lo lắng không có con mồi, nó chỉ việc nằm trên nhánh cây, chọn lựa bữa cơm tiếp theo nên là linh dương hay lợn warthog.

Nhưng cuộc sống của La Kiêu thì không được nhẹ nhàng như vậy.

Sau đàn khỉ đầu chó, ngày càng nhiều động vật băng qua lãnh địa La Kiêu để tới hồ uống nước. Bọn nó mỗi ngày đúng giờ đi tới rồi lại đi về, chúng nó đều chọn ngay giờ cao điểm để băng qua thảo nguyên.

La Kiêu mang theo La Sâm cùng La Thụy dựa vào mỏm đá, nhìn mấy con linh dương vằn lớn đi ngang qua, trước đó không lâu là mấy con linh dương Topi, lại nhìn về phía xa xa có vài con hươu cao cổ đang đi tới, khó có dịp trong lãnh địa xuất hiện nhiều động vật ăn cỏ như vậy, ánh mắt hai tiểu liệt báo cứ tỏa sáng lấp lánh. La Kiêu chỉ có thể bất đắc dĩ nằm úp sấp trên mỏm đá, không có cách nào a, con mồi thể hình quá lớn, rất khó săn được. Đám linh dương vằn lớn vừa đi qua thể trọng có thể đạt tới một tấn, xấp xỉ với đám trâu, với cơ thể nhỏ bé này của cậu, còn chưa kịp xông tới đã bị người ta giơ chân đá văng.

Về phần hươu cao cổ cùng linh dương Topi, nếu có con nào lạc đàn hay bị thương thì còn ngấm lại một chút, nhưng kết thành đàn thể này thì thôi thôi. Cậu không giống Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc có anh em giúp đỡ, chỉ có thể trở mắt nhìn đám động vật này ngày ngày đi qua đi lại trong lãnh địa mình.

Mạt Sâm cứ cách vài ngày lại tới lãnh địa cậu, Kiệt Lạc lần nào cũng đi theo, nhưng rất hiếm khi chủ động nói chuyện với La Kiêu. Tuy Mạt Sâm không còn nói tới chuyện *** này nọ, hay ngẫu nhiên bật ra vài câu văn vẻ nhưng La Kiêu vẫn cảm thấy lạnh sống lưng. Loại trạng thái im lặng này thực đáng sợ, còn không

bằng trực tiếp vùng vuốt đánh cậu một phát cho rồi. Đương nhiên, cậu tuyệt đối không phải loại người muốn tìm đánh!

La Kiều uể oải nằm bẹp xuống, tùy ý La Sâm cùng La Thụy truy đuổi đùa giỡn xung quanh mình. Đám linh dương vẫn lớn cùng hươu cao cổ rõ ràng nhìn thấy ba liệt báo, nhưng chúng nó không để tâm lắm. Trong mắt đám động vật to xác này, liệt báo chỉ có thể tạo thành uy hiếp với ấu tể mà thôi.

“Ba ba, đói bụng a.”

La Thụy dùng đầu cọ cào La Kiều, ý tứ thực rõ ràng, không phải có con mồi kia sao? Đi bắt đi.

La Kiều vươn vuốt ấn tiểu liệt báo xuống: “Chờ một chút, ba ba nhớ lúc này sẽ có một đám linh dương sừng cao đi qua.”

La Kiều vừa dứt lời, linh dương sừng cao trong miệng cậu đã xuất hiện. La Sâm cùng La Thụy lập tức ngoan ngoãn nằm úp sấp bất động, La Kiều nhanh chóng từ mỏm đá leo xuống, ẩn mình trong bụi cỏ cao.

Đây là một con linh dương sừng cao được trưởng thành, cơ thể cường tráng cùng cái sừng thật dài làm nó thoát nhìn rất khó đối phó. Nhưng La Kiều bất chấp nhiều như vậy, ít nhất so với linh dương Topic cùng linh dương vẫn lớn, con này ‘nhỏ xinh’ hơn.

Đương nhiên, La Kiều cũng không lỗ mắng nghĩ rằng dựa vào sức mình có thể quơ được nó, trong bụi cỏ đã sớm lập bẫy, con linh dương sừng cao này ngày đầu tiên đi ngang qua lãnh địa đã bị cậu theo dõi, hiện giờ mới ra tay bắt quả vì để nắm chắc hơn một chút.

Linh dương sừng cao được không hề cảm nhận được liệt báo đang ẩn núp trong bụi cỏ, vẫn như cũ một lòng muốn nhanh chóng tới hồ uống nước. Tuy hồ nước ở nơi này cũng không an toàn, nhưng so với sông Tát đầy cá sấu cùng sư tử vẫn tốt hơn nhiều.

Linh dương sừng cao từng bước tiến tới gần, La Kiều khẩn trương quan sát con mồi, một thân lấm tấm giúp cậu nguy trang rất tốt, lúc linh dương sừng cao giẫm phải bẫy rập, chân trước vấp vào dây thừng, La Kiều lập tức vọt ra khỏi bụi cỏ, chân trước hung hăng vỗ vào người linh dương sừng cao làm nó mất thăng bằng, quỵ xuống đất. La Kiều biến hóa hình thái nhân cơ hội này nhảy lên lưng, dùng sức nện tảng đá vào đầu nó.

Linh dương sừng cao ăn đau, đột nhiên phát cuồng mà bật dậy, hất mạnh đầu, La Kiều vội vàng túm lấy sừng nó mới giữ vững cơ thể. Tảng đá đã rớt mất, cậu chỉ có thể cúi đầu, dùng răng nanh cắn xé miệng vết thương bị rạch của linh dương sừng cao. Nếu cậu bị nó hất xuống đất thành công, nhất định sẽ bị nó dùng cái sừng nhọn đâm thủng cơ thể, thuận tiện dùng chân đá bay cậu.

La Sâm cùng La Thụy dưới tình thế cấp bách vội chạy xuống mỏm đá, xông lên cắn chân sau linh dương sừng cao. Bọn nó phán đoán rất chính xác, hơn nữa còn tránh được cái sừng dài nhọn cùng những cú đá của linh dương, nhưng bọn nó thực sự quá nhỏ, mặc cho hai tiểu liệt báo dùng hết khí lực cũng chỉ có thể lưu lại vài miệng vết thương như gãi ngứa.

Mặt Sâm cùng Kiệt Lạc đến đã hoàn toàn cải biến cục diện, hai đầu liệt báo trưởng thành một trái một phải xông tới, giúp La Kiều đánh ngã linh dương sừng cao. Sự thực, con linh dương này sớm đã yếu sức, máu tươi theo nó ngã xuống mà nhiễm đỏ mặt cỏ.

Đám liệt báo vây quanh con linh dương sừng cao đã hoàn toàn chấm dứt hô hấp. Trận đi săn này cơ hồ đã hao hết thể lực của La Kiều, cậu nhảy xuống khỏi lưng linh dương, ngồi trên cỏ há mồm thở phì phò.

Mặt Sâm đi tới liếm vết máu trên mặt La Kiều: “Không bị thương chứ?”

La Kiều lắc đầu: “Không có, cảm ơn.”

Chuyến đi săn này tựa hồ không hề ảnh hưởng tới nhóm động vật khác, chúng nó vẫn như cũ xuyên qua lãnh địa La Kiều để uống nước. Có lẽ bọn nó thấy linh dương sừng cao chết, mà cũng có lẽ không, vô luận thế nào, yết hầu khát khô làm bọn nó phải đi về phía trước, cho dù bên hồ có hai con hoa báo đang chờ sẵn.

La Kiều cùng anh em Mặt Sâm chia sẻ con mồi. Con linh dương sừng cao này cũng rất lớn, đủ cho cả đám liệt báo ăn no. Mặt Sâm cùng Kiệt Lạc cũng không khách khí, lúc đi săn bọn nó cũng xuất lực, có được

một phần cho mình cũng là chuyện đương nhiên.

Động tĩnh đi sẵn cùng mùi máu tươi không có gì bất ngờ đã đưa tới những vị khách không mời. Kên kên bắt đầu xoay vòng trên không trung, tốp năm tốp ba đậu cách đó không xa. Đây đã là cực hạn mà nhóm liệt báo có thể khoan nhượng, ba đầu liệt báo trưởng thành cùng hai đầu ấu tể bảy tháng đủ để đảm bảo điều này kiêng kỵ. Nhưng có vài tên lại không bị số lượng liệt báo dọa lui, chính là linh cầu a.

Đàn linh cầu Gia Nhĩ Na sau khi phát sinh xung đột với sư đàn Hoắc Tư Bử đã từ lãnh địa sư đàn chạy ra ngoài biên giới, trong đàn không có ấu tể, việc chuyển nhà đối với linh cầu trưởng thành cũng không quá khó khăn.

Thủ lĩnh Gia Nhĩ Na của đàn linh cầu trong trận chiến với Nạp Tư đã bị thương, tuy không nguy hiểm tới tính mạng nhưng nó cần tĩnh dưỡng, những con linh cầu cái có địa vị cao khác cũng bắt đầu rục rịch, cũng may trước mắt chưa gây ra trận lộn xộn lớn nào.

Bốn con linh cầu xông vào lãnh địa La Kiều là thành viên có địa vị thấp trong đàn linh cầu Gia Nhĩ Na, phần lớn thời gian bọn nó đều ở cạnh tộc đàn, chúng nó luôn khúm núm trước mặt những thành viên có địa vị cao trong đàn, nhưng đối với liệt báo lại đổi thành bộ mặt khác.

Linh cầu là cao thủ đi săn, sẽ không bỏ qua bất cứ bữa ăn miễn phí nào. Trong mắt linh cầu, con mồi của liệt báo có thể thoải mái cướp được, không cần phí quá nhiều sức lực.

Trước kia bọn nó luôn làm vậy, nhưng hôm nay hiển nhiên đã đụng phải thứ khó ăn.

La Sâm cùng La Thụy nghe theo lời căn dặn của La Kiều, một khắc linh cầu xuất hiện liền chạy vào hang núi trốn, La Kiều cùng anh em Mạt Sâm đứng lên, cúi đầu, dừng đứng bộ lông sau gáy, phát ra tiếng kêu uly hiếp với đám linh cầu.

Đám linh cầu cũng không để ba đầu liệt báo vào mắt, bọn nó trời sinh đã cường tráng hơn liệt báo, sức cắn kinh người, hơn nữa, bọn nó còn đang chiếm ưu thế số lượng.

Một con linh cầu dẫn đầu phát động công kích, nó bắt đầu chạy vây quanh ba đầu liệt báo cùng con mồi, ý đồ đuổi liệt báo tránh đi. Khoảnh khắc linh cầu chạy vọt qua bên người, La Kiều đột nhiên nắm lấy một khúc xương đùi bị gãy của linh dương sừng cao đâm về phía con linh cầu kia.

Linh cầu theo bản năng cảm nhận được nguy hiểm, nó né một chút nhưng vẫn bị khúc xương sắc nhọn rạch bị thương chân trước. Thừa dịp linh cầu ăn đau, La Kiều hung hăng đá một cước vào miệng vết thương của nó, tiếp đó nhảy lên lưng linh cầu, xoay đầu xương lại, hung hăng đập lên đầu nó.

Im lặng...

Ba con linh cầu còn lại cùng anh em Mạt Sâm tựa hồ đều bị một màn phát sinh trước mắt làm sợ ngây người, đám linh cầu chưa bao giờ gặp con liệt báo nào hung hãn đến vậy, cho dù là loại tiến hóa thì cũng quá khùng khiếp đi, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc tuy từng thấy La Kiều giết chết linh cầu, nhưng một màn trước mắt vẫn làm bọn nó rung động.

Kiệt Lạc lại nói với Mạt Sâm: “Anh trai, thật sự không muốn đối đối tượng sao?”

Lúc linh cầu cùng anh em liệt báo chấn động sững sờ, La Kiều nắm khúc xương linh dương đập một trận, cảm thấy đập tới phát ngiên, lại tùy tay nhặt một khối đá lên tiếp tục đập. Linh cầu bị nó đập tới đầu rơi máu chảy, miệng sùi bọt mép, rất nhanh liền chết thẳng cẳng.

Quá hung tàn...

Đây là tiếng lòng của ba con linh cầu còn lại.

La Kiều cầm tảng đá quay đầu lại, mặt mày đầy máu me nhìn ba con linh cầu còn lại, từ hàm răng nghiền chặt học ra vài từ: “Kế tiếp là ai? !”

La Kiều cảm thấy làm một con liệt báo thật tốt, nơi này không hề có khái niệm phòng vệ gì cả!

Ba con linh cầu còn lại vô thức lùi ra sau từng bước, sau đó lập tức phần nộ nhận ra mình thế nhưng bị một con liệt báo dọa hoảng! Cổ họng nó bắt đầu nhấp nhô, phát ra một đoạn âm thanh chói tai, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc đồng thời rùng mình, đây là điềm báo lúc linh cầu tức giận.

Tình thế hết sức căng thẳng, hiện tại nhóm linh cầu không còn đơn thuần muốn cướp đoạt con mồi nữa, bọn nó muốn giết chết con liệt báo kiêu ngạo không để bọn nó vào mắt kia!

Ngay lúc con linh cầu đầu tiên nhắm về phía La Kiều, phía sau nó đột nhiên truyền tới một tiếng kêu thảm thiết, nó vô thức quay đầu lại, chỉ thấy một con hoa báo được cường tráng không biết từ lúc nào xuất hiện phía sau bọn nó, lúc này đang cắn chặt sau gáy một đồng bạn của nó. Răng nanh sắc bén chui sâu vào cổ họng, không bao lâu sau, con linh cầu bị cắn đình chỉ giây dựa, thực rõ ràng, xương cột sống của nó bị cắn đứt.

Mông Đế hé miệng, vút con linh cầu bị cắn chết qua một bên, răng nanh vẫn còn dính vết máu linh cầu, nó cúi đầu, thông thả bước từng bước tới gần hai con linh cầu còn lại, chúng nó ý thức được tình thế đối với mình vô cùng bất lợi, lập tức cụp đuôi, quay đầu chạy trốn, ngay cả thi thể đồng bạn đã chết cũng không để tâm tới.

Mông Đế nhìn hai con linh cầu biến mất vào lùm cây, quay đầu, tầm mắt nhìn thẳng về phía La Kiều, con người vàng nhạt lóe sáng quang mang quỷ quyết, La Kiều bị nhìn tới mức lông trên đuôi đều dựng thẳng, bộ dạng hết như một con mèo xù lông, chẳng qua con mèo này hơi lớn mà thôi.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc biết Mông Đế, Mông Đế cũng biết hai anh em liệt báo này, nhưng bọn nó không nhận thức lẫn nhau, sinh hoạt ở hai khu vực bất đồng trên vùng châu thổ này, từ trước tới nay luôn nước giếng không phạm nước sông. Hoa báo cùng liệt báo là địch nhân, đây là thường thức, nhưng hiện tại có một con liệt báo được tiến hóa có hành vi kì lạ đã đánh vỡ thường thức này.

Mạt Sâm cúi đầu, uy hiếp chắn trước mặt Mông Đế, Kiệt Lạc tự nhiên kết hợp với anh em, hoa báo khó đối phó, nhưng anh em bọn nó trước giờ chưa từng đụng đối thủ.

La Kiều vẫn như trước duy trì trạng thái xù lông, nhưng cậu cũng không hi vọng Mông Đế cùng anh em Mạt Sâm phát sinh xung đột, này giống như khách tới nhà đánh nhau, cậu thân là chủ nhân sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

“Này.” La Kiều bước tới trước, chắn giữa Mông Đế cùng Mạt Sâm, hướng về phía Mông Đế nói: “Lúc này cảm ơn người.”

Mông Đế không lên tiếng, lại nhìn Mạt Sâm liếc mắt một cái, sau đó áp sát La Kiều, cọ cọ, La Kiều vẫn như trước duy trì hình người, không có da lông bao trùm nên da dẻ vô cùng bóng loáng, Mông Đế tựa hồ rất hài lòng với xúc cảm này, nó ngồi chồm hổm xuống, vươn đầu lưỡi, lại liếm liếm cậu một chút. Mạt Sâm nhìn mà cảm tức, khổng chế không được dựng thẳng bộ lông sau gáy, phát ra tiếng gầm nhẹ. Phản ứng của La Kiều có chút kì quái, cậu tựa hồ nghe thấy hương bạc hà thoang thoảng khoan khoái, đầu óc trở nên lâng lâng, đột nhiên ngồi bệch xuống đất, nheo mắt lại, vươn tay ôm cổ rồi chủ động cọ má Mông Đế, còn liếm lỗ tai đối phương một chút, cổ họng phát ra tiếng gừ gừ, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc nhìn mà đồng thời trợn trừng mắt.

Đây là có chuyện gì? !

Cọ Mông Đế xong, La Kiều đột nhiên biến về hình thái liệt báo, nằm trên mặt đất lăn lăn mấy vòng, lại còn phát ra tiếng kêu làm người ta mơ màng.

Ánh mắt Kiệt Lạc trừng càng lớn hơn nữa, Mạt Sâm bước tới đè La Kiều lại, không cho cậu tùy ý động, cúi đầu cẩn thận ngửi ngửi, sau đó nhìn về phía Mông Đế: “Trên người người có bói cỏ long não? !”

Mông Đế lay lay cái đuôi, nhìn La Kiều vẫn còn choáng như trước, hiệu lực của cỏ long não rất ngắn, có hai đầu liệt báo này ở đây, cơ hội hôm nay đã bỏ lỡ, chỉ có thể chờ lần sau. Nhưng không thể để hai tên này nhân cơ hội chiếm tiện nghi.

Ở tại chỗ đợi một hồi, thẳng đến khi La Kiều tỉnh táo lại, Mông Đế mới xoay người chui vào bụi cỏ cao.

La Kiều nằm trên mặt đất, tựa hồ còn chưa hiểu ra đã xảy ra chuyện gì, cậu động động lỗ tai, nhìn về phía Mạt Sâm: “Vừa nãy là sao?”

“Trên người con hoa báo kia có bôi cỏ long não.”

Cỏ long não? Đỉnh đầu La Kiều nhảy ra một dấu chấm hỏi, cẩn thận nghĩ lại, cuối cùng cũng nhớ ra!

Cỏ long não còn gọi là bạc hà mèo, tên như nghĩa, nó có thể làm động vật họ nhà mèo vui vẻ, hưng phấn, choáng váng.... mèo đực khi cầu yêu thường lăn mình trên khoảng đất mọc loại cỏ này...

Từ từ, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc cũng ngủ thấy đi? Mông Đế còn dính một thân như vậy, vì sao bọn họ không có việc gì?

“Kì thực, mùi cỏ long não chỉ hiệu quả một phần với liệt báo cùng hoa báo... có thể là người lần đầu tiên tiếp xúc nên phản ứng hơi lớn một chút...”

Nghe Mạt Sâm giải thích, La Kiều hoàn toàn xù lông, con hoa báo kia quả nhiên là lưu manh trong lưu manh, lưu manh tới hết nói nổi rồi!

La Sâm cùng La Thụy núp sau mỏm đá, chỉ lộ ra hai cái đầu nhỏ, thấy bộ dáng của La Kiều, hai anh em nhìn nhau, động động lỗ tai, ba ba tức giận, hậu quả thiệt nghiêm trọng a.

END 50. Đăng bởi: admin

51. Chương 51

CHƯƠNG 51

Sau chuyện cỏ long não, La Kiều đặc biệt đi tìm loại thực vật này, hiện giờ không phải mùa hoa nở, vì thế cây cỏ xanh xanh có những sợi lông măng trắng tuyết thoát nhìn không có gì thu hút, nhưng vừa ngủ thấy mùi hương thơm mát kia, La Kiều lại nhịn không được muốn lăn vài vòng.

Vừa nghĩ xong thì cậu cũng thực sự làm vậy. Cụp móng lăn lăn trên cỏ hết như một con mèo nhà.

Đầu óc choáng váng, đợi đến khi La Kiều tỉnh táo lại, chỉ thấy Mạt Sâm quỳ rạp trên mặt đất, chính mình đang cọ cọ cằm người ta cầu vuốt ve a.

Được rồi, tuy Mạt Sâm không nói gì nhưng La Kiều vẫn có thể nhìn ra ý cười trong ánh mắt màu hổ phách kia.

Bị cười nhào?

Hay là bị cười cợt?

La Kiều cự tuyệt suy nghĩ.

Sau vài lần, La Kiều cuối cùng cũng quen với loại thực vật này, đối với hương vị của cỏ long não cũng có chút chống cự nhất định, ít nhất cũng không còn vừa ngủ thấy đã bỏ nhào tới lăn lộn làm nũng. Tuy Mạt Sâm nói, muốn tìm loại thực vật này trên thảo nguyên cũng không dễ nhưng La Kiều vẫn quyết định cẩn thận thì hơn, biện pháp ổn thỏa nhất là sau này có gặp liền tránh đi.

Nói trắng ra, loại thực vật này có hiệu quả với loài mèo, liệt báo cũng thường bị kêu là mèo lớn, nhưng dù sao cũng không phải mèo. Liệt báo thuộc phân họ báo, bất đồng với loài mèo nhà hoặc mèo hoang.

Bất quá từ sau ngày ấy, Mông Đế vẫn không xuất hiện, La Kiều lo lắng đề phòng vài ngày liền khôi phục cuộc sống bình thường. Phóng chừng con hoa báo kia chỉ đi tuần tra lãnh địa đi, địa bàn lớn như vậy, nó cũng không có anh em giúp đỡ. Tính độc lập của hoa báo so với liệt báo còn mạnh hơn, ít nhất hai con liệt báo đực có thể sống cùng nhau, còn muốn hai con hoa báo đực cùng sinh hoạt thì thuần túy là việc không thể tin được.

La Sâm cùng La Thụy cũng bị La Kiêu cho làm quen với cỏ long não, nhưng làm La Kiêu buồn bực chính là hai tiểu liệt báo tựa hồ không thích mùi này, hắt xì vài cái rồi lắc lắc đầu vài cái, sau đó không hề có chuyện gì tiếp tục truy đuổi đùa giỡn.

La Kiêu bi phẫn, đây là phân biệt đối xử giữa liệt báo với nhau sao?

“Ba ba, làm sao vậy?”

Hai tiểu liệt báo ngừng đùa giỡn, nhìn La Kiêu, liệt báo ba ba buồn bực nằm rạp trên cỏ, không ngừng dùng móng vuốt cào cào đất, liệt báo không có thói quen đào hang, nhưng lúc này La Kiêu thật sự muốn đào một cái hang để tự vui mình vào đó.

“Ba ba?”

La Thụy cọ cọ đầu La Kiêu, hai cha con vẫn thân thiết như cũ, nhưng La Sâm thì dần dần giảm bớt số lần nũng nịu với La Kiêu. Đây có lẽ là chuyện tốt, cho dù về sau sống cùng một chỗ nhưng hai anh em có một người sắc vai người lãnh đạo, nếu cả hai đều mạnh thì ngày nào đó sẽ đụng phải tình cảnh mỗi người một ngã.

Bên người đã có một ví dụ rõ ràng, anh em Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc, vô luận xem từ góc độ nào, Mạt Sâm cũng đều mạnh hơn một chút.

“Không có gì.” La Kiêu liếm liếm La Thụy, đứng lên ưỡn thất lưng, trước kia luôn không hiểu vì sao họ nhà mèo hờ ra là đuổi người ưỡn thất lưng, thật sự rất thoải mái a: “Ba ba đi săn, muốn ăn gì?”

Lợn warthog trong lãnh địa không thể bắt nữa, còn bắt thì năm sau không còn con nào để ăn. Con lợn warthog cái trưởng thành kia, bản thân La Kiêu cũng không đối phó được, nhóm động vật ngẫu nhiên xuyên qua lãnh địa uống nước trở thành nguồn thức ăn quan trọng của ba cha con, trước khi mùa mưa tiến tới, La Kiêu phải tìm cách để mình cùng hai tiểu liệt báo sống sót.

Mang theo hai tiểu liệt báo leo lên một mỏm núi đá bằng phẳng, mấy liệt báo có thể ung ung dung dung nằm úp sấp trên đó chờ đợi con mồi đến. La Kiêu cũng không thể luôn thành công, trong ba lượt đi săn sẽ luôn có một hai lần thất thủ, nhưng đối với liệt báo mà nói, cậu đã có thể xem đã làm không tồi, nhớ lại những ngày mới gặp La Sâm cùng La Thụy, cuộc sống hiện tại quả thực giống như thiên đường.

“Ba ba, hôm nay còn có thể có linh dương sừng cao không?”

“Ta muốn ăn linh dương gazen.”

“Linh dương Madoqua ăn cũng ngon lắm, chính là nhỏ quá, không đủ ăn...”

Hai tiểu liệt báo thảo luận khí thế ngất trời, La Kiêu tận khả năng không bắt những thức ăn kì quái nuôi nấng bọn nhỏ, rửa đất hay mây thứ linh tinh khác, trừ phi cần thiết, La Kiêu tuyệt đối không để bọn nhỏ đụng tới, có cũng không được ăn nhiều, nếu Sa Mỗ ngẫu nhiên hứng khởi trở lại xem, phỏng chừng mình lại bị đánh đến bánh bao đầy đầu.

Đột nhiên, một tiếng voi rống rõ to đánh gãy nhóm tiểu liệt báo đang thảo luận, thần sắc La Kiêu cũng trở nên nghiêm túc. Vào mùa khô, voi tuyệt đối là vị khách không được hoan nghênh, nhất là những khu thiếu thốn nguồn nước, chỉ cần một đàn voi nhỏ cũng có thể rút sạch nước trong hồ.

Tiểu liệt báo theo bản năng nằm úp sấp cúi người, La Kiêu ngẩng đầu, nhìn về hướng tiếng voi rống truyền tới, là một con voi đực trưởng thành. Thủ lĩnh đàn voi thường là con cái, thành viên phân đông cũng là voi cái cùng nhóm voi con vị thành niên, voi đực luôn bỏ đàn, chỉ vào mùa *** mới có thể hội hợp với đàn voi.

“Này thì phiền rồi...”

Voi đến cũng chưa phải chuyện không xong nhất, theo hai con hà mã xuất hiện, thần kinh La Kiêu mới chính thức căng thẳng, đó là một đôi mẹ con hà mã, hà mã con phỏng chừng chỉ mới hai ba tháng tuổi, bước đi tập tễnh, thực có thể đã bị mất nước, hà mã cái kiên nhẫn đi phía sau nó, cổ vũ nó tiếp tục đi về phía trước.

Nguồn nước của hai mẹ con này vừa mới khô cạn không lâu, mục đích của bọn nó chính là sông Tát, hà mã mẹ mẹ xem hồ nước trong lãnh địa hoa báo là điểm dừng chân, nhưng bọn nó đến đối với liệt báo chính là có phiền toái rất lớn.

Mùa khô, sư đàn cùng linh cầu luôn bị vây trong đói khát, bọn nó đói tới choáng váng thậm chí còn vây công đánh cả hà mã trưởng thành. Bên cạnh lãnh địa La Kiều chính là sư đàn Hoắc Tư Bĩ, bên biên giới còn có một đàn linh cầu không sợ trời không sợ đất, đối với hai mẹ con này tới không phải nói cho sư tử cùng linh cầu nơi này có thịt, mau mau chạy tới sao?

Sư tử cùng linh cầu sẽ kiêng kị hà mã cái, nhưng hà mã con tuyệt đối là một bữa ăn ngon, huống chi hà mã cái đã rất suy yếu, nó không biết có thể ngăn cản được bao nhiêu công kích của đối phương. Vết thương trên người hà mã cái càng làm La Kiều khẩn trương hơn, kia rõ ràng là vết cào của sư tử!

La Kiều chỉ có thể cầu nguyện hai mẹ con này mau mau rời đi, cậu thậm chí không còn lòng dạ đi săn. La Sâm cùng La Thụy cũng cảm nhận được La Kiều khẩn trương, hai tiểu liệt báo cũng dán sát vào tảng đá, không phát ra chút tiếng vang.

Hà mã cái phát hiện La Kiều, nó hướng về phía La Kiều bày ra bộ dáng uy hiếp, há to miệng, La Kiều hận không thể dứt khoát nói với nó, mau đi nhanh đi, cậu không có tí tí hào hứng nào với đứa nhỏ của nó cả... Miệng há lớn như vậy với liệt báo có lợi ích gì, sư tử mới là boss bự a, ngu ngốc!

Nhưng hi vọng của La Kiều vẫn tan biến, cậu thấy ở lùm cây xa xa có bóng dáng sư tử. Đây là sư tử cái của sư đàn Hoắc Tư Bĩ, mấy vết thương trên người hà mã cái chính là tác phẩm của bọn nó, đồng dạng, một con sư tử cái vì không cẩn thận cũng bị hà mã cắn bị thương, hàm răng sắc bén của hà mã xuyên qua cằm nó, chấn động não, nó bị thương nhưng vẫn ương ngạnh sống sót, bất quá không thể tham gia đi săn, chị gái nó lưu lại trông coi, còn nhóm sư tử cái còn lại đi theo sau hà mã, Phỉ Lực cùng Ai La cũng theo tới.

Mục tiêu của nhóm sư tử cái là hà mã con, hai đầu sư tử đục lại nhắm vào hà mã mẹ mẹ đã rất suy yếu. Làn da hà mã rất yếu, một khi bị phơi nắng lâu rất dễ dàng tạo thành tình trạng mất nước, huống chi nhóm sư tử cái công kích nó suốt đêm qua, hiện giờ, chỉ cần chặn hai mẹ con nó không cho tới hồ nước thì sư đàn có thể ăn no nê.

Nhóm sư tử vì bữa ăn ngon này mà cam nguyện hoạt động dưới ánh mặt trời chói chang, bọn nó bám sát một đường xông vào lãnh địa La Kiều, sư tử căn bản sẽ không để ý tới đánh dấu biên giới lãnh địa do liệt báo lưu lại, nếu muốn, bọn họ hoàn toàn có thể đưa chủ nhân vùng lãnh địa này vào chỗ chết.

La Kiều nhìn thấy đầu sư tử đầu tiên xuất hiện lập tức mang hai tiểu liệt báo chạy về hang động, nơi đó có cỏ khô dấu mùi, ngoài cửa cũng có bụi cỏ gai che chắn, chỉ cần sư tử không đặc biệt tìm kiếm thì hai tiểu liệt báo tuyệt đối không bị phát hiện. La Kiều thì núp vào một vị trí ẩn nấp, gắt gao nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của nhóm sư tử, nếu muốn tránh né bá chủ của thảo nguyên, phương pháp tốt nhất là cứ nhìn chăm chăm bọn nó.

Rốt cuộc, bảy đầu sư tử tham gia đi săn đều đến đông đủ thì giết chóc bắt đầu.

Hà mã cái tuy suy yếu nhưng vẫn dốc hết sức lực bảo hộ đứa nhỏ của mình, thể hình hà mã rất lớn, tốc độ chạy trốn cũng không chậm, nhưng vây khốn bọn nó lại là bảy đầu sư tử trưởng thành cường tráng, trong đó còn có hai đầu sư tử đực!

Hàm răng lớn của nó đã không còn tạo thành uy hiếp đối với nhóm sư tử, hồ nước cũng còn quá xa, thể lực từng chút bị tiêu hao, hà mã cái bắt đầu tuyệt vọng.

Hà mã con ở sát bên người mẹ, nó còn rất nhỏ, nếu mất đi sự che chở của mẹ thì phải chết là không thể nghi ngờ, nhưng hôm nay mẹ mẹ cũng không thể bảo hộ nó.

Rốt cuộc, nhóm sư tử cái cũng ngăn cản hai mẹ con hà mã, hai đầu sư tử đực không ngừng tạo ra vết thương trên người hà mã cái, nhóm sư tử cái liền nhân cơ hội gục ngã hà mã con, cắn cổ nó.

La Kiều khiếp sợ, cậu từng nhìn thấy sư đàn Áo La Tư săn trâu, hiện giờ lại thấy sư đàn Hoắc Tư Bĩ giết chết hà mã, lại một lần nữa bị sư đàn làm rung động, kị ức từng bị sư tử cái Đề Na cắn hiện lên trong đầu, lúc trước có thể trốn thoát khỏi móng vuốt nhóm sư tử cái quả thực là vận may cực hạn!

Lặng lẽ trườn xuống tảng đá, La Kiều gạt bụi cỏ trở về hang động nhóm tiểu liệt báo ẩn núp, hiện giờ bọn họ không thể làm gì, chỉ có thể chờ đám sư tử kia ăn no rồi tự mình rời đi.

Ai La đang cắn xé hà mã cái đột nhiên ngừng đầu, nhìn về phía mồm đá La Kiều ẩn thân lúc này, Phỉ Lực vẫn cắn chặt cổ hà mã cái, dùng ánh mắt hỏi Ai La, làm sao vậy?

“Không có gì, anh trai.”

Trở lại hang đá, La Kiều lại thấy Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc đang ở đó. Hai tiểu liệt báo nhìn thấy La Kiều lập tức cọ tới.

“Suyt, nhỏ giọng một chút.”

La Kiều quay đầu nhìn về phía Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc, Mạt Sâm đi tới liếm liếm lỗ tai cậu, cái gì cũng không nói, nhưng lần đầu tiên La Kiều thấy con liệt báo này đến mà vui vẻ tới vậy.

Tuy bọn họ không có khả năng đánh thắng được sư tử, nhưng ít ra có bọn Mạt Sâm tồn tại làm cậu cảm nhận được chút an toàn.

END 51. Đăng bởi: admin

52. Chương 52

CHƯƠNG 52

Thi thể hà mã con đã không còn bao nhiêu, tất cả sư tử đều ăn no nê, ngay cả Nạp Tư ngửi thấy mùi máu tươi cũng chạy tới. Sư tử cái bị thương dưới sự trợ giúp của chị em nó cũng chạy tới, cơ thể suy yếu làm nó không thể tranh đoạt cùng những con sư tử cường tráng khác, nhất là sư tử đực bá đạo, nó chỉ có thể lảng lạng ở một bên chờ đợi, đợi cho những con sư tử khác ăn no rồi mới ăn phần còn lại.

Phỉ Lực cùng Ai La chiếm vị trí tốt nhất, cho dù là Nạp Tư cũng không thể làm bọn nó nhường chút nào. Thi thể hà mã cái nằm cách đó mấy mét, bụng đã bị xé toạc, nó không phải bị sư tử cắn chết, nhóm sư tử chỉ cần lưu lại vết thương trên người nó, mất nước cùng mất máu sẽ lấy đi tính mạng nó. Nhóm sư tử chỉ cần thủ hai thi thể này thì ít nhất một tuần cũng không cần đi săn nữa, nhưng bọn nó không có khả năng như nguyên, đàn linh cầu canh giữ cách đó không xa đã bắt đầu rục rịch, muốn được chia một phần, nhóm kên kên cũng không bỏ qua bất cứ khối thi thể nào trên thảo nguyên.

Nhóm sư tử cái sau khi ăn no liền qua một bên nghỉ ngơi, ba đầu sư tử đực vẫn còn đang kén chọn nhăm nhăm thi thể hà mã, con sư tử cái bị thương kia lúc này mới dám tiến tới trước, bày ra tư thái khiêm tốn cùng ngoan ngoãn với sư tử đực, sau khi được cho phép mới nằm úp sấp trước thi thể hà mã cái, con mồi sung túc, sư đàn sẽ không gạt bỏ một thành viên vì đi săn mà bị thương. Nhưng nếu chỉ bắt giữ được hà mã con, con sư tử cái này sẽ không chiếm được bất cứ thức ăn nào. Một con sư tử cái bị thương nghiêm trọng không thể tham gia đi săn, vào mùa khô chính là gánh nặng rất lớn đối với sư đàn, lúc cần thiết, nó sẽ bị sư đàn gạt bỏ.

Này nghe có vẻ rất tàn bạo nhưng nếu muốn sinh tồn, bọn nó nhất định phải tuân theo quy tắc tàn bạo này.

Có sư tử đực ở, linh cầu do dự không tiến tới, bọn nó tuy tham lam nhưng cũng không muốn vì thức ăn mà vứt đi sinh mạng, kiên nhẫn chờ đợi chút cơm thừa canh cặn của sư đàn thừa lại. Sư tử chỉ ăn thịt, nhưng linh cầu lại có thể cắn xương cốt, hút tủy con mồi. Hà mã đủ lớn, bọn nó có thể chờ đợi sư đàn đi rồi mới tới. Kên kên cũng không để ý nhiều, bọn nó có cánh, có mỏ sắc nhọn, sau khi đại đa số sư tử ăn no rồi đi liền khẩn cấp bỏ nhào xuống phần thi thể còn thừa lại.

Phỉ Lực cùng Ai La đã ăn no, bọn nó tìm một gốc cây nằm xuống nghỉ ngơi, sư tử cái bị thương chỉ lo ăn thịt, Nạp Tư thì tận sức xua đuổi nhóm kên kên, nhóm kên kên bị đuổi bên này lại bay qua bên kia, Nạp Tư nhảy qua nhảy lại vài lần, chỉ giải lãng phí sức lực.

Cuối cùng nó quyết định nằm giữa hai cổ thi thể hành động này thế nhưng lại có hiệu quả. Nhưng cũng chỉ được vài phút, sau đó nó lại tiếp tục bận rộn.

Phỉ Lực trở mình nhìn Nạp Tư, cọ cọ cái lưng có chút ngứa của mình: “Uổng phí sức lực.”

Kên kên khó đối phó hơn linh cầu, ít nhất linh cầu cũng không biết bay. Ai La gác đầu lên hai chân trước, thủy chung không nói tiếng nào. Nó thỉnh thoảng lại nhìn về phía mỏm đá xa xa, nó xác định trước đó có một con liệt báo nằm úp sấp ở đó, hơn nữa còn có thể xem là người quen, nó cùng anh trai từng cướp đoạt con mồi của con liệt báo kia, khi đó bọn nó vẫn còn lưu lạc ở biên giới lãnh địa sư đàn Áo La Tư.

Tuy Ai La cũng giết những kẻ cạnh tranh, nhưng nó không có ác cảm với con liệt báo kia, ít nhất đối phương cũng từng cung cấp thức ăn cho nó cùng anh trai, nếu sư đàn phát hiện thì nó cũng không góp phần.

“Ai La, người nghĩ gì đó?” Phỉ Lực đã nhận ra đứa em không thích hợp: “Sao người cứ nhìn tảng đá kia, chỗ đó có gì sao?”

“Không có gì, anh trai.”

Ai La nhìn về phía Phỉ Lực, nhỏ giọng nói: “Nạp Tư không gặp Áo La Tư, thoát nhìn không phát sinh chuyện gì cả a.”

Phỉ Lực nhìn nhìn Nạp Tư, nhắm hai mắt lại hệt như đang ngủ, một lát sau nó mới trả lời Ai La: “Nó bây giờ vẫn cần phải sống, qua một năm nữa, cho dù Áo La Tư không giết thì ta cũng không cho nó tiếp tục ở lại nơi này. Hiểu không, Phỉ Lực?”

“Đúng vậy, anh trai.”

Ban đêm ập tới đã giúp Nạp Tư rất lớn, đàn kên kên phải quay về ổ, nó không cần mệt mỏi xoay vòng vòng giữa hai thi thể nữa. Sư tử cái đã ăn no, điều này làm nó dễ chịu hơn rất nhiều. Nó đi tới bên cạnh đứa em, hi vọng từ chỗ đứa em có được chút an ủi, nhưng chỉ cần đụng nhẹ một cái cũng làm nó cảm thấy đau đớn, cuối cùng chỉ đành từ bỏ, nằm úp sấp trên mặt đất chờ đợi thân thể chậm rãi khôi phục.

Sư đàn tạm thời sẽ không rời khỏi nơi này, bọn nó sẽ thủ thi thể hà mã, thẳng tới khi không còn gì để ăn.

Tin tức này đối với liệt báo ba ba đang trốn trong hang đá quả thực là sét đánh giữa trời quang!

Có ai bá đạo thế này sao? Xông vào nhà người ta ăn uống no đủ, cuối cùng còn lăn ra ngủ khò khò không chịu đi!

Được rồi, con mồi là bọn nó tự săn, nhưng vì cái gì không đợi con hà mã kia xông vào lãnh địa hoa báo rồi hấn động thủ? ! Chẳng lẽ sư tử cũng nghĩ liệt báo dễ khi dễ hơn hoa báo sao? Tuy rằng đây chính là sự thật...

Hai tiểu liệt báo còn đói bụng, nhưng bọn nó không muốn làm La Kiều khó xử, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc cũng không thể ở lâu, bọn nó phải thừa dịp sư đàn ngủ để rời khỏi lãnh địa La Kiều. Sư tử ăn no sẽ rất lười nhác, đó là cơ hội tốt.

“Có muốn đi cùng ta không?” Mạt Sâm nói với La Kiều: “Sư đàn ít nhiều cũng phải lưu lại đây hai ngày nữa.”

La Kiều lắc đầu, ở đây thực mạo hiểm, bất quá cậu không giống anh em Mạt Sâm, Kiệt Lạc, cậu có hai ấu tử, không có khả năng mang theo bọn nhỏ xuyên qua thảo nguyên trong đêm tối, như vậy so với ôm bụng đói thủ ở đây càng nguy hiểm hơn.

Mạt Sâm còn muốn nói gì đó, Kiệt Lạc đã mất kiên nhẫn thúc giục, nó thật không hiểu nổi vì sao anh trai lại chấp nhất với con liệt báo đực tiến hóa này như vậy, mà có lẽ nó vĩnh viễn cũng không hiểu được.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc thừa dịp đêm tối rời đi, bởi vì sư đàn ở nên nhóm linh cầu cũng không dễ dàng tới gần nơi này, này lại càng tiện cho bọn nó hành động.

Sau khi hai anh em liệt báo đi rồi, La Kiều lặng lẽ ra ngoài một chuyến, tìm thêm nhiều cỏ khô phủ trong hang đá, nếu sáng mai sư tử vẫn chưa đi, cậu cùng hai tiểu liệt báo liền trốn thêm một ngày, có lẽ thừa dịp bọn nó ngủ trưa có thể mang theo La Sâm cùng La Thụy vòng ra ngoài lãnh địa biên giới đi. Tuy La Kiều vẫn như cũ có chút lo lắng Mông Đế sẽ tới gây phiền toái, bất quá so với sư tử vẫn tốt hơn.

Trở lại hang đá, hai tiểu liệt báo ngoan ngoãn dựa vào nơi khuất sáng không hề nhúc nhích, La Kiều cảm thấy có chút không thích hợp, cảm giác nhạy bén làm cậu lập tức lui về sau hai bước, cúi đầu, nhìn về phía bụi cỏ, trong đó một đôi mắt vàng nhạt lóe lên một mặt quang mang quỷ dị trong bóng đêm, ngay sau đó,

Mông Đế ngậm thi thể một con lợn warthog cái trưởng thành bước ra. Lợn warthog rõ ràng đã bị bóp chết, trên da không có vết cắn, cũng không có mùi máu, sẽ không dẫn sư tử tới.

La Kiêu sưng sốt một chút, có chút ngậy ngốc nhìn Mông Đế đặt thi thể lợn warthog trước mặt mình, sau đó liếm liếm mình một chút rồi vẩy vẩy đuôi, lần thứ hai chui vào bụi cỏ.

Này tính là sao a?

Hai tiểu liệt báo đã ngửi thấy mùi thức ăn nên đi ra khỏi hang, liền thấy thi thể lợn warthog.

“Ba ba, có thể ăn không?”

La Thụy vươn móng chọt chọt thi thể lợn warthog, rõ ràng chỉ mới chết không lâu. Liệt báo bình thường không ăn con mồi do động vật khác giết chết, cũng không cướp đoạt, nhưng con lợn warthog Mông Đế đưa tới hiển nhiên cho bọn họ ăn, không ăn, chẳng lẽ ném đi sao? Sau đó ôm bụng đói tiêu tốn thời gian với đám sư tử?

Thôi cứ ăn đi.

La Kiêu liếm liếm khoe miệng, quyết định tha lợn warthog về một hang động khác trong núi đá, nơi đó cũng có cỏ khô, sau khi ăn xong, chỉ cần quăng xương cốt cùng da lông đi thật xa, lại dùng đất chôn kỹ vết máu, hẳn sẽ không bị sư tử phát hiện.

“Đương nhiên phải ăn rồi!”

La Kiêu bảo hai tiểu liệt báo thủ lợn warthog, bản thân thì leo lên mỏm đá, khấn trương nhìn về phía sư đàn, quả nhiên phần lớn sư tử đều đang ngủ, số còn lại cũng đang nằm nghỉ ngơi.

Bất quá ba đầu sư tử đực đang ngủ lại đột nhiên gầm rú một trận, tựa hồ muốn tuyên bố quyền uy của mình với tất cả cư dân trên thảo nguyên.

La Kiêu cẩn thận rút trở lại, hương vị của thi thể hà mã đủ ngăn chặn cái mũi của nhóm sư tử, bọn họ hẳn có thể an tâm ăn bữa cơm này.

Hai tiểu liệt báo hiện giờ chỉ một lòng muốn ăn thịt, bụng La Kiêu cũng đói tới kêu vang, sau khi kéo thi thể lợn warthog vào hang, ba liệt báo lập tức ăn ngấu nghiến, bất quá ăn được một nửa, La Kiêu đột nhiên nghĩ tới một chuyện, con lợn warthog này không phải con duy nhất còn lại trong lãnh địa đi?

Cậu nên cảm ơn Mông Đế mang thức ăn tới hay nguyện rửa đối phương vì đã giết chết con lợn warthog cuối trong lãnh địa của mình a?

Quên đi, vẫn là ăn no trước rồi tính sau.

END 52. Đăng bởi: admin

53. Chương 53

CHƯƠNG 53

Ba liệt báo ăn no đến bụng tròn xoe, thi thể lợn warthog vẫn còn rất nhiều, mặc dù rất tiếc nhưng La Kiêu vẫn tha mớ thịt này ra ngoài vứt. Vì tránh một đường lưu lại vết máu, La Kiêu biến thành hình người, tìm tới vài miếng lá cây to gói thi thể lợn warthog lại, sau khi lấp hết vết máu trong hang, còn trải thêm một tầng cỏ khô liền căn dặn hai tiểu liệt báo trở về hang ẩn núp thật kỹ, bản thân thì lặng lẽ chuồn ra ngoài.

La Kiêu nhìn về phía sư đàn nghỉ ngơi, nhóm sư tử đều đang ngủ, khắp thảo nguyên chỉ sợ cũng chỉ có nhóm sư tử có thể bình an đi vào giấc ngủ mà không sợ kẻ săn mồi khác tập kích như vậy. Với lại cũng không có ai ăn no rửng mỡ đi tập kích sư tử đang ngủ, trừ phi sống đủ rồi, muốn thử nghiệm một phen kích thích trước khi chết.

Rằng nanh cùng móng vuốt sắc bén của sư tử tuyệt đối sẽ làm kẻ khiêu khích chết vui vẻ, kẻ bị chết thì cứ yên tâm, sẽ chết tới không thể chết lại.

Sống đủ rồi sao? Muốn tự sát, xin mời tới tìm sư tử!

La Kiêu tuyệt đối không muốn trở thành kẻ ngốc, chỉ cần tinh thần cậu còn bình thường thì sẽ không làm ra hành động điên cuồng đó. Bất quá sao cậu lại nghĩ tới mở chuyện lung tung này, nhất định là di chứng của cỗ long não! Nhất định là vậy!

Trong bóng đêm vang vọng tiếng kêu dài ngắn chói tai của linh cầu, có thể tối nay bọn nó không bắt giữ được con mồi, kêu có vẻ không có sức. Cho dù như vậy, tiếng kêu của bọn nó vẫn thực chói tai.

La Kiêu vừa oán thăm vừa nhanh chóng xuyên qua bụi cỏ, cậu phải làm nhanh một chút, hai tiểu liệt báo một mình trong hang cũng không an toàn là bao.

Đi tới một gò đất cách núi đá khoảng năm sáu trăm mét, La Kiêu buông thi thể lợn warthog, vừa định tìm một nhánh cây đào lỗ chôn xuống thì sau lưng đột nhiên vang lên một trận gió, La Kiêu theo bản năng né qua một bên nhưng vẫn bị áp xuống mặt cỏ. Nghiêng đầu, dưới ánh trăng, hoa báo với đôi mắt vàng nhạt cùng da lông lấm tấm, đẹp đến kinh người.

Phản ứng đầu tiên của La Kiêu là đẩy Mông Đế ra, khoảng cách này đối với bất cứ con liệt báo nào mà nói đều có vẻ rất không an toàn. Móng vuốt vừa vươn một nửa, nghĩ tới đàn sư tử cách đó mấy trăm mét, La Kiêu lập tức thu móng vuốt trở lại, ngậm miệng, một tiếng không phát ra.

Mông Đế tựa hồ rất vừa lòng với phản ứng của La Kiêu, nó buông lỏng móng vuốt, đi tới bên thi thể lợn warthog bị La Kiêu đặt bên kia, cắn cắn vài cái lá cây bọc bên ngoài, sau đó cúi đầu há mồm cắn xé.

La Kiêu không phải lần đầu tiên thấy Mông Đế ăn, nhưng vẫn có chút xấu hổ, kia dù sao cũng là thứ cậu đã ăn qua, nhưng Mông Đế tựa hồ hoàn toàn không thèm để ý.

Sờ sờ cái mũi, suýt chút nữa bị móng tay sắc bén cào trầy, haiz, hành vi dã thú hoàn toàn không thể lấy tiêu chuẩn con người để suy xét.

Hoa báo không chỉ ăn thịt tươi như liệt báo, bọn nó cũng cướp lấy con mồi của những kẻ săn mồi khác, mà dễ bị cướp nhất chính là liệt báo. Nhưng con lợn warthog này do Mông Đế quơ được, này tính là vật về nguyên chủ đi?

La Kiêu chưa kịp rồi rầm vấn đề này, mặc dù bị Mông Đế buông ra nhưng vẫn không nghĩ tới việc chạy trốn. Mông Đế vừa ăn thịt lại vừa nhìn cậu, ánh mắt kia biểu đạt ý tứ thực rõ ràng: dám chạy không? Ngoan ngoan đứng đó chờ gia ăn xong.

La Kiêu bị đối phương nhìn tới lạnh sống lưng, cậu quả thực cũng thấy hơi lạnh, thảo nguyên ban đêm nhiệt độ rất thấp, cậu lại đang hình người, không có da lông che đậy, gió lạnh thổi qua liền run bắn.

Mông Đế ăn xong phần lợn warthog còn lại, vứt xương cốt cùng da lông qua một bên, xoay người ý bảo La Kiêu đuổi kịp mình.

“Này phải xử lý, sư tử vẫn chưa đi.”

Cho dù sư tử không đến nhưng cũng có thể đưa đám linh cầu tới. Cái mũi bọn nó rất thính. Thấy Mông Đế không có ý tứ dừng lại, trong tình thế cấp bách La Kiêu liền túm lấy cái đuôi Mông Đế, Mông Đế bị bắt dừng lại, nó quay đầu, im lặng không một tiếng động nhìn La Kiêu. La Kiêu theo bản năng nhéo nhéo cái đuôi lông xù trong tay, cúi đầu nhìn phần đỉnh cái đuôi không ngừng nhúc nhích, lại nhìn Mông Đế, nhìn một hồi lại nhìn cái đuôi bị chộp trong tay, vô thức nhìn thấy vị trí nguy hiểm...

“Thật xin lỗi!”

Xoạt một cái vút cái đuôi Mông Đế, La Kiêu lui về sau vài bước, tuy dã thú không có quan niệm gì kia, nhưng ở kiếp trước, hành vi này của cậu khác gì đang tọc vấy nữ sinh đâu? Tuy từng bị một lần, nhưng lần đó cùng lần này không giống! Chẳng lẽ bị lưu manh mãi nên cậu cũng bị lây bệnh, bắt đầu phát triển theo phương hướng lưu manh hóa?

Không đúng, cậu đây là bị động lưu manh a!

Nhưng cũng là lưu manh cả mà... tuy đối tượng bị cậu lưu manh chính là cái kẻ chuyên lưu manh cậu...

Khi... La Kiều đã hoàn toàn không biết mình đang nghĩ gì nữa.

Mông Đế không để tâm chuyện này lắm, nó xoay người, giật giật lỗ tai nói với La Kiều: “Người đối với nơi này của ta cảm thấy rất hứng thú sao?”

“Hiểu lắm!” La Kiều vội vàng lắc đầu: “Hiểu lắm lớn a! Ta chỉ là không cẩn thận!”

“Nga.” Mông Đế gật gù giống như thấu hiểu: “Này không tiện lắm.” Dứt lời liền biến thành hình người, mái tóc vàng nâu xõa trên bờ vai, gương mặt xinh đẹp dưới ánh trăng lộ ra mị lực khôn kể, Mông Đế nắm lấy một tay La Kiều, từ ***g ngực trượt xuống, dọc theo làn da bóng loáng, cuối cùng dừng lại ở thắt lưng, bộ vị bí mật nào đó nằm dưới lớp vảy da thú mềm mại, chỉ cần xuống chút nữa, lòng bàn tay sẽ tiếp xúc với vật nguy hiểm kia.

“Như vậy thì tiện hơn nhiều.” Mông Đế nhếch khóe môi, áp sát bên tai La Kiều, thấp giọng nói: “Người muốn nhìn hay muốn sờ đều thực tiện. Ta hoàn toàn không ngại.”

La Kiều choáng váng, hoàn toàn choáng váng. Nếu hình dung chuẩn xác một chút thì trên trái tim vô cùng thuần khiết của cậu đang có một đám thần thú thảo nê mã đang gào thét phóng như điên, để lại phía sau là một trận khói bụi mịt mù...

Có cần hoang dã thăng thường đến mức này không? Điểm mấu chốt chính là có thể nói ra những lời này mà không hề đỏ mặt.

“Người không thích?”

La Kiều vội vàng lắc đầu, anh bạn, con mắt nào nhìn thấy ta thích vậy?

“Nhưng không phải người rất thích ở trường chạy rông sao? Ta cứ nghĩ người thích trực tiếp một chút...”

La Kiều lắc đến sắp rớt luôn cả đầu, còn chuyện nào oan ức hơn được nữa không? Sao cậu cảm thấy mình hết như một cô gái nhà hàng hoàng vô tình làm rớt quần áo—— một tên lưu manh xuất hiện, vừa quay đầu thì, u, em gái xinh đẹp! Sau đó liền phản chấn chạy tới trêu chọc—— trêu xong, ngay cả miệng cũng không thềm chùi, ngược lại còn vô cùng hùng hồn nói: này không phải ý tứ của người sao?

Cậu có thể học thần thú khóc rống không a?

Thật sự, so với trâu châu còn thật hơn a.

Mông Đế tựa hồ còn e ngại La Kiều bị phần chưa đủ, trực tiếp ấn cậu ngã xuống cỏ, da thịt bóng loáng tiếp xúc hoàn toàn khác biệt với xúc cảm của da lông, nhiệt độ cơ thể ấm áp, gương mặt xinh đẹp vô cùng, tất cả cơ hồ làm La Kiều quên đi người đẹp trước mắt chính là một con dã thú không hơn không kém.

Loại ảo giác này chỉ trong nháy mắt, ngay sau đó cổ bị Mông Đế cắn đã kéo cậu về hiện thực.

La Kiều muốn đẩy Mông Đế ra, bất quá chỉ có thể túm lấy tóc đối phương mà dùng sức kéo ra sau, sức lực nhỏ đến đáng thương của liệt báo căn bản không thể dùng trước mặt hoa báo, Mông Đế không chút sút mẻ tiếp tục áp trên người La Kiều, từng ngậm từng ngậm gặm cắn thực vui vẻ.

Cậu có thể xem đây là đối phương vẫn chưa ăn no, muốn cắn mấy miếng thịt trên người cậu bổ sung không a?

Bản thân La Kiều cũng không tin tưởng sự tình sẽ phát triển theo phương hướng ‘thuần khiết’ như thế.

“Có thể dừng lại không?” Nếu không thì đổi nơi khác cắn cũng được a.

La Kiều theo bản năng ngẩng đầu lên, thử câu thông với hoa báo, vô luận là người hay liệt báo, cảm giác bị cắn cổ họng như vậy cũng không tốt chút nào.

“Không thể.”

Được rồi, câu thông thất bại.

La Kiều hơi nheo mắt, ngón tay buông lỏng tóc Mông Đế, hoa báo đang chuyên tâm ‘cắn xé con mồi’ căn bản không chú ý tới móng vuốt liệt báo, chính là rút kinh nghiệm bài học lần trước, nó đè chặt hai chân La Kiều, không cho cậu có bất cứ cơ hội công kích nào.

La Kiều sờ soạng tới một vị trí bên gáy Mông Đế, tuy kết cấu sinh lý của báo cùng con người không giống nhau, nhưng nếu đã biến thành hình người thì cậu cũng không ngại cá cược một phen, chỉ cần kìm chặt động mạch vài giây thì cậu có cơ hội đẩy đối phương ra mà chạy trốn.

Nhưng sự tình không như La Kiều dự đoán, trước khi cậu ra tay, Mông Đế đột nhiên buông cậu ra, quay đầu để phòng nhìn chằm chằm một nơi trong bóng đêm.

Một con sư tử đực trẻ tuổi cao lớn từ trong màn đêm bước ra, lông mao vàng ươm nồng đậm, nó là Ai La.

END 53. Đăng bởi: admin

54. Chương 54

CHƯƠNG 54

Sư tử đực chính là một trong những sự tồn tại nguy hiểm nhất trên thảo nguyên. Thân hình cường tráng cùng răng nanh sắc bén đủ làm tất cả những kẻ săn mồi sợ hãi.

Ai La đến chỉ là ngẫu nhiên, nó nhìn liệp báo cùng hoa báo trước mặt, lúc đầu nó tưởng đang đánh nhau, dù sao hai giống loại này tất nhiên có tồn tại quan hệ cạnh tranh. Lúc nó còn nhỏ, nhóm sư tử cái đã dạy nó phải tiêu diệt tất cả những kẻ cạnh tranh! Hoa báo hay liệp báo cũng thế. Bất quá so với liệp báo, hoa báo rất khó nắm bắt, bọn chúng thích che dấu bản thân, luôn ẩn trên những nhánh cây cao cao hoặc phía sau các mỏm đá, từ một nơi bí mật nào đó canh chừng đối thủ hoặc con mồi của mình. Một khi hoa báo ẩn mình trong bụi cỏ, ngay cả sư tử có kinh nghiệm phong phú cũng rất khó phát hiện bọn nó.

Liệp báo thì bất đồng, chúng thích hoạt động trên thảo nguyên có tầm nhìn trống trải, chạy trốn nhanh như thỏ. Được rồi, trong mắt sư tử, với chút thể trọng của liệp báo thì tuyệt đối không khác gì con thỏ trong mắt liệp báo là bao.

Hiện giờ, một hoa báo cùng một liệp báo, ân, tình hình này giải thích thế nào?

Ai La liếm liếm khoe miệng, nó mới ăn no nên cũng không có ý tứ đánh một trận, bất quá nó quả thực có chút tò mò.

Mông Đế đã biến thành hoa báo, thể trọng của sư tử gấp hai, ba lần nó, nhưng con sư tử đực trước mắt còn rất trẻ, nếu muốn giết nó cũng không dễ, một khi sư tử khởi xướng công kích, nó có thể dễ dàng phóng lên một thân cây gần nhất, thuận tiện, còn mang theo cả con liệp báo này.

La Kiều nhận ra ai la, lần đầu tiên cậu ở trường chạy rông trên thảo nguyên cũng do hai anh em nhà này ban tặng, cậu hiện giờ không lo lắng cho an nguy của mình, nếu dốc hết toàn lực cậu vẫn có thể trốn thoát. Sư tử giết chết liệp báo, hơn 8% là trong tình huống liệp báo không phát hiện, hoặc liệp báo cái gì bảo hộ ấu tể mà tạo thành bị kích. Còn lại chỉ có thể xem là bản thân quá xui xẻo.

La Kiều hiện giờ lo nhất chính là hai tiểu liệp báo núp trong hang, con sư tử này có thể đi tới đây có phải đại biểu bọn nó đã phát hiện La Sâm cùng La Thụy? Nếu hai đứa nhỏ xảy ra chuyện gì, cậu sẽ điên mất.

La Kiều biến về hình thái liệp báo, lo lắng quá độ làm cậu quên đi sự sợ hãi với sư tử, cúi đầu, dựng thẳng bộ lông sau gáy, nhe nanh về phía Ai La.

Mông Đế cùng Ai La đồng thời sững sờ, con liệp báo này đang khiêu khích sư tử?

Mông Đế trước khi Ai La bị chọc giận liền một ngụm ngậm sau gáy La Kiều, xoay người bỏ chạy, mục tiêu chính là một gốc cây keo gần đó. Ai La theo bản năng đuổi theo sát phía sau, rốt cuộc tốc độ kém một chút, chờ tới lúc nó đuổi tới dưới gốc cây, Mông Đế đã mang theo La Kiều nằm trên nhánh cây. La Kiều muốn giãy ra lại bị Mông Đế đặt vuốt đè chặt trên lưng.

“Ngaoan một chút, nghe lời! Người muốn bị sư tử cắn chết sao?”

La Kiều dùng sức lắc đầu: “Người buông!”

Ai La ngửa đầu nhìn tình hình trên cây, thực hiển nhiên, con hoa báo cùng liệt báo này có chút xích mích, thế nó nên làm gì giờ? Chờ ở nơi này? Sau đó giết chết bọn nó? Tạm thời không nói tới con liệt báo kia, con hoa báo trưởng thành này thoát nhìn rất khó đối phó, ranh nanh cùng móng vuốt sắc bén kia không phải làm cảnh cho đẹp. Bỏ đi? Thế nó đuổi tới đây làm gì?

Ai La nhàm chán ngáp một cái, dứt khoát nằm úp sấp dưới gốc cây, nếu nghĩ không ra thì cứ nằm ở đây đi, bọn nó không có khả năng vĩnh viễn không leo xuống.

Phỉ Lực sau khi tỉnh lại, phát hiện không thấy Ai La đâu, hai anh em bọn nó luôn cùng nhau hoạt động, rất hiếm khi rời đi một mình. Phản ứng đầu tiên của Phỉ Lực là nhìn về phía Nạp Tư, đối phương đang chống vó ngủ khò khò, nhóm sư tử cái khác trong đàn cũng đang ngủ, chỉ còn con sư tử cái bị thương kia, vết thương làm nó không thể nào ngủ nổi.

“Người có thấy Ai La không?”

Phỉ Lực đi tới bên người sư tử cái, nhỏ giọng hỏi nó. Sư tử cái chậm chậm ngẩng đầu, chỉ chút cử động này thôi cũng hao tổn rất nhiều sức lực của nó, nó nâng chân trước chỉ chỉ về hướng ngọn núi đá, nói với Phỉ Lực, Ai La đã chạy về phía đó.

Phỉ Lực gật gật đầu, lại nhìn Nạp Tư một cái rồi xoay người chạy về hướng núi đá.

La Sâm cùng La Thụy tựa vào nhau trốn trong hang động sau bụi cỏ, bọn nó vẫn không ngủ, lo lắng chờ La Kiều trở về, cứ việc đã được bảy tháng nhưng hai tiểu liệt báo vẫn cần dựa vào La Kiều mới có thể sống sót.

“Anh trai, hình như ta ngửi thấy mùi sư tử...”

La Thụy lặng lẽ nhích ra cửa hang, nhìn ra ngoài, trong bóng đêm, một con sư tử đực trẻ tuổi cao lớn đang xuyên qua bụi cỏ, đi về phía hướng khác của núi đá. La Sâm lập tức kéo La Thụy rút vào: “Mau trở lại!”

Hai tiểu liệt báo đều biết sự tình rất nghiêm trọng, nếu bị sư tử phát hiện, bọn nó tuyệt đối không thể sống qua đêm nay.

Phỉ Lực dừng cước bộ, quay đầu nhìn về phía chỗ hai tiểu liệt báo đang ẩn núp, hình như nó nghe thấy động tĩnh gì đó, cẩn thận ngửi ngửi, trừ bỏ mùi cỏ khô thì không có mùi động vật nào khác, nó nghĩ nhiều sao?

Nhìn không được gần một chút, chỉ cần bước tới vài bước nữa thôi nó có thể nhìn thấy hang động phía sau bụi cỏ cao.

La Sâm cùng La Thụy dựa sát vào nhau, sợ hãi trừng to mắt, sư tử ngày càng gần, bọn nó cơ hồ có thể nghe thấy tiếng vang rất khê khi sư tử giẫm lên mớ cây cỏ khô.

Lỡ tai hai tiểu liệt báo cụp xuống, nằm rạp xuống mớ cỏ khô, La Kiều từng nói, làm vậy có thể che dấu mùi của mình. Bọn nó chỉ có thể chờ đợi con sư tử này bỏ đi.

Đột nhiên, phía sau Phỉ Lực vang lên một âm thanh, đó là tiếng kêu của liệt báo.

Phỉ Lực lập tức xoay người, một con liệt báo đực tiến hóa trẻ tuổi đứng cách nó không tới hai trăm mét, với khoảng cách này nó hoàn toàn có thể giết chết đối phương.

La Kiều lo lắng nhìn vị trí của Phỉ Lực, nơi đó cách hang động hai tiểu liệt báo ẩn núp không tới mười mét! Cậu bất chấp đánh thức sư đàn, cũng không để ý con sư tử này có thể đuổi theo giết chết mình, cậu chỉ có thể kêu to thành tiếng để hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của con sư tử kia.

Mông Đế đi theo sau La Kiều, nhìn thấy cậu làm vậy, ý niệm đầu tiên trong đầu là một lần nữa tha cậu lên cây! Bọn nó thừa dịp Ai La ngủ say mà lặng lẽ leo xuống, La Kiều cố tình muốn trở về núi đá, Mông Đế không có biện pháp cưỡng ép cậu về lãnh địa của mình, không ngờ ở đây lại thấy một con sư tử đực khác.

Phỉ Lực cũng nhận ra La Kiều, nhưng nó không giống Ai La, nó sẽ không chút do dự giết chết cậu.

La Kiều thấy Phỉ Lực không di động thì lại tới gần thêm một chút, hiện giờ trong đầu cậu chỉ có một ý niệm duy nhất là dẫn dắt con sư tử đực này rời khỏi đám nhố của mình!

Phỉ Lực rút cuộc như cậu mong muốn, La Kiều xoay người bỏ chạy! Trong bóng đêm, thân hình thon gọn của liệt báo căng cứng phóng ra hết như tên rời cung.

Mông Đế ẩn mình trong bụi cỏ, Phỉ Lực hoàn toàn không chú ý tới nó, ngay lúc Phỉ Lực đuổi theo La Kiều mà vọt qua bụi cỏ nó đang ẩn núp, Mông Đế đột nhiên vọt ra, hoa báo cả gan phát động công kích với sư tử, thuần túy là muốn chết!

Mông Đế không muốn chết, nhưng nó không muốn trở mắt nhìn La Kiều bị con sư tử này đuổi theo, sau đó giết chết, chẳng sợ La Kiều có cơ hội trốn thoát đi nữa. Sự thực, nháy mắt Mông Đế lao ra, nó nghĩ mình hẳn là điên rồi, nhưng nó vẫn làm như vậy.

Nó hiện giờ còn là một con hoa báo sao? Hành động ngu xuẩn này phỏng chừng sẽ bị tất cả hoa báo cười nhạo.

Phỉ Lực hoàn toàn không ngờ trong bụi cỏ còn ẩn núp một đầu hoa báo, đối phương cực kỳ giáo hoạt không đánh chính diện mà từ phía sau bổ nhào tới, hung hăng cào vị trí cột sống của nó!

Đây là nhược điểm duy nhất trên người sư tử đực! Sư tử đực tranh đấu, phương pháp có thể giết chết đối phương nhanh nhất chính là cắn đứt cột sống!

Mông Đế hết như một sát thủ bí ẩn, tôn chỉ chính là một kích trí mạng!

Nhưng hoa báo dù sao cũng không phải sư tử đực, nó không có sức mạnh cường hãn như sư tử cuối cùng chỉ có thể lưu lại một vết thương lớn, ngay sau đó nó tức tốc phóng lên thân cây gần nhất.

Àn, sư tử đực không thể leo cây, này đúng là chuyện tốt.

Mông Đế chọn một nhánh cây nằm sắp xuống, nhìn Phỉ Lực đang tức giận đùng đùng bên dưới, nó liếm liếm móng vuốt, bụi con thì có lợi gì chứ? Ngu ngốc. La Kiều đã chạy rất xa, Mông Đế từ trên cao nhìn xuống, con liệt báo kia thể nhưng không lập tức trốn đi mà đứng ở xa xa quan sát hết thấy phát sinh bên này, sau đó theo một hướng khác vòng trở về núi đá.

Nên nói La Kiều thông minh hay ngu ngốc đây? Hay đúng hơn là bướng bỉnh?

Bất quá, Mông Đế không thể không thừa nhận, La Kiều lúc này rất đáng tôn kính.

Sau khi Ai La tỉnh lại thì phát hiện hoa báo cùng liệt báo ở trên cây không thấy đâu, nghĩ nghĩ, nó đứng dậy quay trở về, không ngờ trên đường lại gặp Phỉ Lực, anh trai nó đang đứng dưới một gốc cây, vươn vuốt cố sức bấu lấy thân cây, lưu lại từng vết cào. Càng làm Ai La giật mình chính là miệng vết thương trên lưng Phỉ Lực, tuy không nguy hiểm tính mạng nhưng kẻ nào có thể làm bị thương anh trai nó? Nạp Tư? Nếu là Nạp Tư thì anh trai nó cào cây làm gì?

“Anh trai?”

Ai La đi tới bên người Phỉ Lực, ngửa đầu nhìn lên, con hoa báo này sao lại chạy tới đây? Là nó làm bị thương Phỉ Lực sao?

“Ai La, ta muốn giết chết nó! Xé xác nó!”

Phỉ Lực rít gào, tiếng gầm gầm vang vọng rõ ràng trong bóng đêm, Ai La lắc đầu: “Bỏ đi, anh trai, chẳng lẽ phải ở đây chờ tới sáng sao? Hoa báo có thể ở trên cây nhịn không ăn gì vài ngày, nhưng con mồi của chúng ta không thể tiện nghi cho kẻ khác.”

“Nhưng...”

“Sẽ có cơ hội.”

Ai La ngẩng đầu nhìn Mông Đế, xuyên thấu qua khe hở của đám cành lá, con hoa báo kia rõ ràng đang cười nhạo Phỉ Lực, điều này làm Ai La có chút tức giận, bất quá, không đáng để nó cùng anh trai tiếp tục hao phí thời gian ở đây. Nếu con liệt báo kia cũng ở, bọn nó còn có thể chờ đợi, liệt báo không thể chịu được một thời gian dài, nhưng chỉ có hoa báo thì thôi đi. Hoa báo thậm chí còn có thể ở trên cây bắt chim ăn, chờ đợi không có ý nghĩa gì.

Nếu Ai La nói vậy, Phỉ Lực cũng không tiếp tục kiên trì, so với đầu hoa báo này, Phỉ Lực càng lo lắng con mồi cùng Nạp Tư trong sự đàn hơn.

Mông Đế dựa vào nhánh cây nhìn Phỉ Lực cùng Ai La đi xa, cũng không lập tức leo xuống. Lại đợi thêm một hồi, thẳng đến khi bọn nó thật sự rời đi mới nhảy xuống, đi về nơi La Kiều cùng hai tiểu liệt báo ẩn thân.

La Kiều đã mang La Sâm cùng La Thụy rời khỏi hang đá, Phỉ Lực cùng Ai La xuất hiện, đại biểu nơi này đã không còn an toàn. Lúc Mông Đế tìm thấy bọn nó, ba liệt báo đang xuyên qua một mảnh lùm cây đi về phía biên giới lãnh địa. Đây vốn là lộ tuyến La Kiều định trước đó, chỉ là tiến hành sớm mà thôi.

La Sâm cùng La Thụy đều không phát ra tiếng, bọn nó gắt gao bám sát phía sau La Kiều, tiếng động vật di chuyển trong bóng đêm trên thảo nguyên tựa hồ tạo trở thành một thế giới khác.

Mông Đế một đường đi theo phía sau bọn họ, thẳng đến khi La Kiều ngừng lại ở một gò mồi hoang vắng mới hiện thân.

“Đi theo ta.”

Mông Đế xoa người, ý bảo La Kiều đuổi kịp, La Kiều cũng biết tốt xấu, Mông Đế đã giúp cậu rất lớn, thậm chí còn cứu tính mạng của cậu cùng bọn nhỏ.

“Chậm đã!”

La Kiều đột nhiên gọi Mông Đế lại, hoa báo có chút nghi hoặc quay đầu, trên gương mặt bị liếm một chút.

Lấy hình thái liệt báo làm ra hành động này, La Kiều vẫn cảm thấy có chút không được tự nhiên. Chính là tính cách của con hoa báo này cậu cũng có chút hiểu biết nhất định, thay vì để nó mở miệng đòi ưu đãi, không bằng mình chủ động thì tốt hơn. Ít nhất làm vậy còn có đường cò kè mặc cả.

“Nói trước một chút, đây là cảm ơn! Không có ý tứ khác!”

“Chỉ liếm một chút?”

Mông Đế cảm thấy mình lỗ nặng.

END 54. Đăng bởi: admin

55. Chương 55

CHƯƠNG 55

Mông Đế mang La Kiều đi theo một con đường khác, xuyên qua bụi cỏ cao, tiến vào một mảnh lùm cây, lọt vào tầm mắt chính là những mỏm núi đá cùng gò đất cao thấp nhấp nhô, một cây sung sừng sững cô độc giữa ngọn núi được hình thành từ những mỏm núi đá xếp lung tung, nơi này cách lãnh địa biên giới của cậu chỉ tầm ba bốn trăm mét, nhưng La Kiều chưa từng tới đây.

Liệt báo không thích những nơi thế này, tầm nhìn không trông trải, luôn có chướng ngại vật che khuất tầm mắt, không thích hợp để liệt báo tăng tốc truy đuổi con mồi, nhưng lại là chỗ tốt để hoa báo phục kích.

“Làm sao vậy?”

Thấy La Kiều dừng lại cước bộ, Mông Đế quay đầu, khó hiểu nhìn cậu.

“Đây là đâu?”

“Lãnh địa của ta.”

Một câu lời ít mà ý nhiều làm La Kiều ghen. Ngắm lại địa bàn của Mông Đế, so với mảnh đất chỉ có một mẫu ba của mình, khác biệt giữa dân nghèo cùng trung lưu có cần rõ ràng như vậy không a, khi thật!

La Kiêu rất muốn hỏi vì sao Mông Đế lại mang mình tới đây, hoặc nên nói chính mình, vì sao ngây ngốc đi theo người ta. Chỉ vì nó từng giúp mình sao? Được rồi, quả thực chính vì Mông Đế giúp cậu. Chuẩn xác mà nói chính là cứu cậu. Cần thận giấu lại, mình có khác gì thiếu nữ hiến thân báo đáp sau khi được anh hùng cứu mạng đâu a?

La Kiêu cự tuyệt thừa nhận, cậu bị chính suy nghĩ của mình quăng bom.

“Không cần lo lắng như vậy.” Mông Đế đi tới trước người La Kiêu, động động lỗ tai: “Ta sẽ không làm gì người, ít nhất hiện tại sẽ không. Nếu người lại liếm ta một chút thì càng đảm bảo hơn nữa.”

Nghe Mông Đế nói vậy, liệt báo ba ba dẫn theo đàn con nheo nhóc càng lo lắng tợn...

La Kiêu thấp thỏm nhìn Mông Đế, mình có nên mang theo hai tiểu liệt báo chạy trốn không? Nhưng phía sau có một đám sư tử đang chiếm nhà của mình. Người xưa có câu trước có lang sau có hổ, còn cậu bây giờ là trước có báo sau có sư tử, còn lựa chọn nào thắm hơn nữa không?

Mông Đế thấy La Kiêu do dự, dứt khoát biến hóa hình thái, một tay bế La Kiêu lên, nói với hai tiểu liệt báo: “Theo kịp.”

La Sâm cùng La Thụy vốn định kêu hai tiếng nhưng bị ánh mắt của Mông Đế dọa hoảng, nhìn nhìn nhau, chỉ có thể cụp tai, ngoan ngoãn đi theo sau.

Mông Đế đi rất nhanh, hai tiểu liệt báo miễn cưỡng lắm mới có thể đuổi kịp. Xuyên qua lùm cây, dưới chân không còn cây cỏ khô nữa mà là đất cát cùng những hòn sỏi vụn. Không khô nóng vì phơi dưới ánh mặt trời, cát giẫm lên có chút lún làm La Sâm cùng La Thụy cảm thấy rất mới lạ.

La Kiêu lo lắng cho vận mệnh sau này của mình, muốn chạy nhưng lại lo lắng hai tiểu liệt báo, chỉ có thể tùy ý Mông Đế ôm mình đi, cuối cùng đứng dưới một gốc cây sung.

Mông Đế buông La Kiêu xuống, một lần nữa biến thành hoa báo, cái đuôi cọ cọ thân thể La Kiêu, nói: “Ng ngoan ở lại đây nghỉ ngơi, không được chạy loạn!”

La Kiêu vội vàng gật đầu, gọi hai tiểu liệt báo tới bên người, ba liệt báo đứng dưới gốc cây nhìn hoa báo hai ba bước nhảy lên tận ngọn, La Kiêu vừa mới xoay người thì phía sau đột ngột truyền tới một tiếng gầm nhẹ, lập tức dừng lại, quỳ rạp trên mặt đất, bất động. La Sâm cùng La Thụy cũng ý thức được tình cảnh của ba ba rất không ổn, liền ngoan ngoãn nằm dựa vào người cậu. Gió đêm thực lạnh, ba con liệt báo chỉ có thể tựa vào nhau cùng sưởi ấm.

La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo đều bắt đầu hoài niệm hương động vừa chấn gió lại có cỏ khô trải đầy kia.

Trên cây sung có cất giấu một con linh dương gazen Mông Đế bắt trước đó, con lợn warthog kia căn bản không đủ cho nó ăn no, lại còn phải liều mạng với sư tử, cái bụng của nó đã sớm kêu vang. Mông Đế vừa nhổ lông linh dương, phun ra, vừa nhìn La Kiêu dưới gốc cây, sau đó hung hăng cắn một ngụm thịt linh dương, rồi lại tiếp tục nhìn La Kiêu.

Quả nhiên, chỉ liếm một ngụm liền bỏ qua vấn đề nặng, hẳn là phải liếm nhiều một chút!

La Kiêu bị Mông Đế nhìn tới phát hoảng, ngẩng đầu lên, chỉ thấy mấy nhúm lông từ trên cây lả tả rơi xuống trên mặt đất, sau đó trong không khí liền truyền tới mùi máu tươi, con hoa báo kia đang ăn gì sao?

Đứng lên, bước tới ngửi ngửi, quả nhiên là thịt linh dương gazen.

Bất quá, ăn thì cứ ăn đi, ăn một ngụm lại liếc mắt nhìn mình một cái là sao?

Xem bữa cơm đó là mình à?

La Kiêu lại bị chính ý nghĩ của mình dọa hoảng.

Lại một trận gió lạnh thổi qua, hai tiểu liệt báo lại cuộn người, La Kiêu rút cuộc vẫn khuất phục bản năng, mang theo hai tiểu liệt báo tới một mỏm đá tránh gió: “Các người chờ ở đây, ba ba đi tìm chút đồ.”

Mông Đế thấy La Kiêu đứng dậy định rời đi, liền ngừng ăn nhìn cậu, thẳng đến khi La Kiêu đi tới dưới gốc cây, nói với nó: “Ta đi tìm chút đồ, không phải muốn chạy.”

Mông Đế gật gật đầu, biểu thị đã hiểu, sau đó tiếp tục ăn thịt, bắt quá ánh mắt nhìn La Kiều thực làm người ta kinh hãi, rõ ràng đang biểu thị, nếu dám chạy thì biết tay!

La Kiều cũng không đi quá xa, tìm được một mớ cỏ ôm liền ôm về mỏm đá, lót trên mặt đất, tuy không thoải mái như hang đá nhưng cũng có thể làm mình cùng đám nhỏ ngủ ngon một chút. La Sâm cùng La Thụy chủ động hỗ trợ, chỉ là miệng bọn nó còn quá nhỏ, móng vuốt cũng chỉ có thể quào quào chút cỏ khô mà thôi, loay hoay một chốc chỉ gây trở ngại chứ không giúp được gì, cuối cùng vẫn bị La Kiều đuổi qua một bên.

Mông Đế tò mò nhìn La Kiều bận rộn, thẳng đến khi dàn xếp tốt lắm mới để mình cùng hai tiểu liệt báo nằm lên, thậm chí còn thoải mái tới mức lăn lăn vài vòng mới bình tĩnh.

“Người đang học làm đà điểu à?”

Mông Đế tha con linh dương đã bị ăn một phần treo lên một nhánh cây khác, sau đó nằm úp sấp trên nhánh cây đối mặt với La Kiều.

“A?”

“Không học làm đà điểu thì người xây tổ làm gì?”

Đỉnh đầu La Kiều bay qua một chuỗi quạ đen, không biết nên làm thế nào giải thích cho con dã thú thuần túy trước mắt hiểu sự khác biệt giữa ngủ đơn thuần và ngủ thoải mái. Dù sao nó luôn ngủ trên cây, căn bản không thể câu thông.

Theo lý mà nói, Mông Đế cho cậu thức ăn, lại cứu cậu, cậu hẳn không nên sợ nó như vậy, nhưng La Kiều vẫn rất e ngại con hoa báo này, có lẽ vì biết rõ nó không hiền lành gì, cũng có lẽ là thiên tính đề phòng cùng thuận phục của dã thú khi gặp kẻ mạnh, tóm lại, La Kiều rất khó bình tĩnh nhả nhặn mà hảo hảo nói chuyện với Mông Đế.

Sự thực thì cậu cũng không có cơ hội này. Con hoa báo này mỗi lần gặp cậu, không phải lưu manh thì chính là lưu manh, cho dù bộ dáng xinh đẹp cỡ nào cũng không thể che dấu bản chất ác ma.

Nhưng càng buồn bực hơn chính là cái tên ‘lưu manh ác bá xinh đẹp như hoa’ này lại cứu mạng cậu...

La Kiều nghĩ đến mà đau đầu, lại lăn một vòng, dứt khoát quơ lấy hai tiểu liệt báo, không nghĩ nữa, ngủ!

Mông Đế thích thú nhìn La Kiều lăn qua lăn lại, thẳng đến khi cậu ôm hai tiểu liệt báo cuộn thành ba cục bông.

La Kiều chỉ lo buồn phiền mà không biết, động vật nhà mèo chỉ chủ động lộ ra phần bụng trước mặt đối tượng mình tin tưởng, mấy lần bắt buộc trước là không tính! Nhưng thực không may, mới vừa nãy cậu không chỉ một lần lăn lộn trước mặt Mông Đế, hơn nữa còn không hề phòng bị co lại chân trước, hướng về phía Mông Đế lộ ra bộ phận mềm mại nhất trên thân thể.

Hành động này vô thức lấy lòng Mông Đế, hoa báo tâm tình tốt nằm trên nhánh cây, hai chân thả lỏng, chân trước bắt chéo, cảm giác lên đùi, nhắm mắt lại, chậm rãi chìm vào mộng đẹp.

Về phần con liệt báo kia có nhân cơ hội nó ngủ mà chạy trốn hay không, Mông Đế hoàn toàn không lo lắng. Cho dù có chạy, nó cũng tin tưởng mình có thể tóm con liệt báo này trở về.

“Ba ba...”

La Thụy kêu khẽ một tiếng, La Sâm mở to hai mắt nhìn về phía hoa báo trên nhánh cây: “Ba ba, nó ngủ rồi, chúng ta có chạy không?”

“Ân.” La Kiều nhắm mắt lại gật gật, thuận tiện ôm chặt La Sâm cùng La Thụy một chút: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, ngủ đi. Ít nhất ở chỗ này sẽ không có sư tử cùng linh cẩu.” Những chuyện khác chờ tỉnh ngủ rồi nói sau. Ngẫu nhiên làm đà điểu một phen cũng không phải chuyện xấu. Xây tổ này nọ, miễn bàn đi.

“Nga.” Hai tiểu liệt báo bị kinh hách lại phải chạy trốn suốt đêm, sớm đã mệt không chịu nổi, bị La Kiều liếm liếm lỗ tai cùng cái trán, chẳng bao lâu sau liền ngủ say.

Trong lãnh địa La Kiều, Phỉ Lực cùng Ai La im lặng trở về sư đàn, chỉ có con sư tử cái thấy bọn họ, những con khác vẫn còn ngủ say. Nhưng vết thương trên người Phỉ Lực rất nổi bật, đợi đến lúc nhóm sư tử tỉnh lại khẳng định sẽ nhìn thấy.

Phỉ Lực buồn bực vùng vucht chụp bay một tảng đá, Ai La lười biếng nằm xuống, không kêu tiếng nào. Sư tử cái bị thương hết như không thấy hai đầu sư tử đực này trở lại, nhắm mắt nghỉ ngơi.

END 55. Đăng bởi: admin

56. Chương 56

CHƯƠNG 56

Thảo nguyên buổi sáng vô cùng mát mẻ, độ ẩm vẫn chưa tăng cao, sư đàn Hoắc Tư Bĩ vây quanh thi thể hà mã lần thứ hai ăn no nê, sư tử cũng không ăn thịt tươi như liệt báo, thi thể hai con hà mã này cũng đủ lớn, nhóm sư tử cái ít nhất không cần đi săn trong một tuần tới. Thay vào đó, chúng sẽ dùng thời gian đó để ngủ.

Nếu muốn bình chọn vua ngủ trên thảo nguyên thì sư tử hoàn toàn xứng đáng. Phần lớn thời gian trong ngày, sư tử không phải ăn chính là ngủ. Say khi ăn xong, bọn nó cơ hồ có thể ngủ suốt một ngày để bảo trì thể lực.

Ba đầu sư tử đực vẫn như cũ chiếm cứ vị trí tốt nhất của thi thể hà mã cái, nhóm sư tử cái chen chúc bên kia, con mồi cũng đủ lớn, sư tử đực sẽ không thô bạo đuổi toàn bộ sư tử cái đi, tuy ngẫu nhiên cũng xúc động nhưng một khi bắt đầu ăn gì đó, tính tình bọn nó sẽ tốt hơn rất nhiều. Nhóm sư tử một khi tìm được cơ hội sẽ ăn mấy chục kí thịt, ham muốn của ba con sư tử đực lúc này đã biểu lộ vô cùng rõ rệt.

Sư đàn Hoắc Tư Bĩ trước mắt không có tiểu sư tử, chỉ có một con sư tử cái bị thương cần chờ bên kia. Qua một đêm, nó rõ ràng đã khôi phục không ít, cử động cũng thoải mái hơn rất nhiều, điều này làm nhóm sư tử cái còn lại rất cao hứng. Nòng cốt của sư đàn chính là sư tử cái, bất cứ con sư tử cái nào bị thương hoặc chết đi đều là tổn thất của cả sư đàn. Bọn họ đã bị sư đàn Áo La Tư giết chết một đồng bạn, không muốn mất thêm thành viên trọng yếu nào nữa.

Theo nhiệt độ không khí tăng, sư tử ăn no bắt đầu tìm chỗ râm mát nghỉ ngơi. Nhóm sư tử đực cũng rời khỏi thi thể hà mã. Thi thể rất nặng, chúng nó lười kéo đi nơi khác.

Nhóm kên kên một lần nữa không mồi mà tới, chỉ vài phút sau, chung quanh thi thể đã tụ tập bốn năm mươi con kên kên, trong đó còn có cả mấy con cò Marabou, bộ dáng tuy lớn nhưng không hung ác như kên kên, chỉ có thể nhặt chút thịt nát khi đám kên kên tranh đoạt.

Nhóm sư tử rời đi chính là cơ hội cho đám ác điểu, kên kên cơ hồ chen chúc bay rạp tới hết như một tấm màn sân khấu đen xì che khuất cả thi thể hà mã. Cái cổ trụi lông của chúng nó dễ dàng thâm nhập vào khoang bụng, cái bụng sắc bén dễ dàng xé toạc những miếng thịt nát dính trên xương cùng thớ thịt.

Nhóm sư tử cần tránh né cái nóng bức của mùa khô nhưng kên kên thì không. Bọn nó có thể đứng dưới cái nắng mặt trời chói chang năm mươi độ mà ăn ngấu ngiến.

Nhóm kên kên ồn ào đánh thức sư tử, sư tử cái vẫn như cũ lười biếng nằm trong bóng râm, chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi không để ý tới nữa. Trời quá nóng, không cần lãng phí sức lực với đám kên kên. Thay vì tốn công xua đuổi bọn nó, không bằng bảo tồn thể lực cho lần đi săn tiếp theo.

Hôm qua Nạp Tư vì xua đuổi đám kên kên mà ăn không ít khổ, vì thế nó sớm không muốn giẫm lên vết xe đổ. Dù sao đi nữa cũng là chuyện của nhóm sư tử cái, nó chỉ cần ăn là đủ.

Phỉ Lực cùng Ai La thì có chút bất đồng, miệng vết thương trên lưng làm lửa giận của nó tích góp từ đêm qua tới tận bây giờ, tuy những con sư tử khác không hỏi nguyên do, nhưng bị hoa báo làm bị thương vẫn làm sư tử nổi giận dưng dưng.

Đám kên kên này chính là chỗ cho nó phát tiết.

Sư tử đực trẻ tuổi hùng hổ bỏ nhào về phía nhóm kên kên, một con vì ăn quá no nên hành động chậm chạp bị Phỉ Lực đập từ không trung rớt xuống cỏ, lập tức không nhúc nhích, hệt như bị sư tử đập chết.

Phỉ Lực tưởng nó đã chết nên xoay người tìm kiếm đối tượng xui xẻo tiếp theo. Không ngờ vừa mới đi không xa, con kên kên trên cỏ đột nhiên bay lên, Phỉ Lực lấp bấp kinh hãi, nó không phải đã đập chết con kên kên này rồi sao?

Ai La xông tới lần thứ hai đập con kên kên kia xuống, lần này giả chết không còn hiệu quả vì Ai La đã trực tiếp kéo đứt cổ nó.

Hương vị kên kên rất khó ngửi, trừ phi cần thiết, nếu không sư tử sẽ không ăn thịt bọn nó. Phỉ Lực thấy Ai La giết chết kên kên thì một lần nữa trở về bóng râm nghỉ ngơi, tựa hồ cũng hiểu được mình thuần túy đang lãng phí khí lực, nhìn nhóm kên kên rục rịch xoay vòng giữa không trung, Phỉ Lực lắc lắc cái đuôi, đi theo em tai trở về gốc cây.

Nhóm sư tử nhìn thấy hết hành động của sư tử đực trẻ tuổi, Tổ Oa trở mình, dùng móng vuốt đẩy Sa Oa: “Thế nào, ta nói đúng không, bọn nó trưởng thành trắng định sẽ cường tráng hơn Nạp Tư.”

Sa Oa động động lỗ tai, đưa vuốt che lên mặt, ý đồ xua đuổi đám ruồi bọ chán ghét: “Người cũng nói, phải chờ bọn nó lớn lên.”

Sa Oa đã mang thai, là đứa nhỏ của Nạp Tư. Nhưng Tổ Oa vẫn xa cách Nạp Tư như trước. Cho tới giờ, Nạp Tư cũng không có cách nào tiếp cận Tổ Oa.

Nhóm sư tử mặc kệ làm lá gan đám kên kên bắt đầu phình to, chỉ chốc lát, thi thể hà mã đã bị ăn mất một phần lớn, nhóm linh cẩu ở xa xa nhìn qua chỉ có thể hâm mộ, sư tử có lẽ sẽ để mặc kên kên, nhưng tuyệt đối không cho phép linh cẩu dễ dàng tiếp cận thức ăn của mình, huống chi sư tử đực của sư đàn Hoắc Tư Bĩ đều ở đây, chỉ có khả năng bị chụp chết mà thôi.

Nhưng làm sư tử cùng linh cẩu đều không ngờ chính là một tiếng voi rống rõ to đánh gãy bữa tiệc của đám kên kên, một con voi đực cao lớn lần thứ hai xông vào lãnh địa La Kiêu. Voi đực bỏ đàn tính tình rất táo bạo, thân thể cùng chiếc ngà thật lớn làm nó chẳng chút sợ hãi mà khiêu chiến với cả sư đàn.

Voi lập tức nhắm về phía sư đàn, nhóm sư tử lúc đầu còn kiên trì, nhưng khi tiếng rống của nó ngày càng gần, tất cả sư tử đều bị đuổi rời đi, ngay cả ba đầu sư tử đực Nạp Tư cùng Phỉ Lực, Ai La.

Con voi này phát điên gì vậy? ! Bọn nó giết chính là hai con hà mã, có phải voi đâu!

Voi đực lao thẳng tới đuổi sư tử đi thật xa, nhưng tựa hồ vẫn không hài lòng, nó đi tới trước thi thể hà mã, không ngừng dùng chân trước đẩy đẩy, bụi bay mù mịt, nhìn hành động của nó tựa hồ muốn chôn thi thể hà mã, nhưng một lát sau nó không kiên trì nữa, để thi thể hà mã lại cho đám kên kên, xoay người đi về phía hồ nước. Có lẽ tâm tình nó đúng lúc không tốt nên bạo phát với nhóm sư tử một chút liên sang khoái rất nhiều.

Nhìn khắp thảo nguyên, dám lấy sư tử trút giận, trừ bỏ voi thì không còn con nào dám thử sức.

Nhóm sư tử bị đuổi đi, đàn linh cẩu trốn ở một bên lập tức vọt tới, cùng kên kên chia sẻ bữa tiệc lớn này.

La Kiêu nghe thấy tiếng voi rống, cậu cũng không biết voi đã làm người tốt việc tốt, giúp mình xua đuổi nhóm sư tử đi, lúc này cậu đang vội vàng mang theo hai tiểu liệt báo tìm kiếm con mồi.

Đúng vậy, tuy Mông Đế mang La Kiêu vào lãnh địa mình, không cho cậu rời đi, nhưng nó chưa từng hạn chế La Kiêu không được đi bắt con mồi.

Hoa báo thích hoạt động về đêm, ban ngày phần lớn thời gian chúng đều dành để ngủ, Mông Đế cũng không ngoại lệ. La Kiêu lúc sớm nói với nó một tiếng rồi mang theo hai tiểu liệt báo rời đi.

La Kiêu sau khi đi khỏi, Mông Đế từ trên cây leo xuống, đi tới trước đồng cỏ khô La Kiêu trải dưới mồm đá tối qua nhìn một hồi, dùng móng vuốt gầy gầy, sau đó tự mình nằm lên, quả nhiên, thực thoải mái.

Con mồi trong lãnh địa hoa báo có rất nhiều chủng loại, cho dù đang mùa khô nhưng nơi này vẫn có đủ cho hoa báo lựa chọn, nhưng chúng nó đối với La Kiêu mà nói đều quá lớn, mặt đất trụi lủi cũng không có nơi cho cậu lập bẫy rập, vì thế chỉ có thể không ngừng đi tới, đi cả nửa buổi sáng mới quơ được một con thỏ

hoang. Phần lớn con thỏ đều phân cho La Sâm cùng La Thụy, hai tiểu liệt báo cũng chưa ăn no, La Kiều cũng chỉ ăn được chút thịt nát.

“Ba ba, còn đi nữa không?”

La Sâm tựa trên đùi La Kiều, ngẩng đầu, để cậu giúp nó liếm sạch sẽ vết máu trên mặt. La Kiều vừa liếm vừa nói: “Ba ba phải nghĩ cách kiếm thêm chút gì đó, ít nhất cũng đủ chống đỡ qua hôm nay.”

Lại đi thêm ba bốn trăm mét, La Kiều phát hiện hai con hươu cao cổ, trong đó có một con là ấu tể! Tuy hươu cao cổ trưởng thành không dễ chọc, nhưng con ấu tể này thì có thể nghĩ biện pháp.

“Ba ba đi tìm vài thứ.”

La Kiều bảo La Sâm cùng La Thụy tiếp tục nhìn chăm chăm hai con hươu cao cổ, chính mình thì hóa thành hình thái tìm tới vài nhánh cây khô cứng rắn cùng một mớ cỏ khô.

La Sâm cùng La Thụy đã nhiều lần thấy La Thụy dùng loại cỏ này bện thành dây thừng, nhìn động tác đã mơ hồ đoán được cậu muốn làm gì. Lần trước La Kiều cùng anh em Mạt Sâm quơ được một con hươu cao cổ bị thương, tuy lần này không có hai người kia hỗ trợ, nhưng mục tiêu của cậu không phải hươu cao cổ trưởng thành mà là con ấu tể kia, chỉ cần nắm chuẩn cơ hội thì nhất định có thể nắm chắc thành công.

Nói là bện dây thừng, kì thực chỉ là chụm mấy cọng cỏ lại rồi gút chặt, động tác của La Kiều rất nhanh, hai con hươu cao cổ vẫn còn đang ăn lá cây, cậu mang theo La Sâm cùng La Thụy vòng tới phía trước hươu cao cổ, cẩn thận cột một đầu dây thừng vào thân cây, đầu còn lại vòng qua một tảng đá, giao cho La Sâm cùng La Thụy ngậm chặt.

“Nhớ kỹ, ba ba sẽ dẫn con hươu cao cổ trưởng thành kia đi, không có gì bất ngờ thì con con sẽ chạy về phía này, các con thấy nó tới, lập tức kéo dây làm nó ngã!”

“Dạ!”

Hai tiểu liệt báo có thể tham dự đi săn nên đều hưng phấn vô cùng, La Kiều căn dặn bọn nó không được mạo hiểm, nếu tình huống có biến thì phải lập tức trốn vào lùm cây.

Một lần nữa chui vào trong bụi cỏ cao, La Kiều nắm chặt nhánh cây, đầu gầy sắc nhọn có thể đâm thủng lớp da hươu cao cổ, cậu lại cầm thêm một cục đá, dùng sức quăng mạnh tới trước!

Hươu cao cổ đang ăn lá cây thì đột nhiên bị cái gì đó đập vào người, nghiêng đầu xem thử, không phát hiện gì cả, chẳng lẽ thần kinh nó quá nhạy cảm?

Vì thế lại tiếp tục ăn.

La Kiều lại nhặt một cục đá khác, lại tiếp tục ném, bất quá trật đi, kết quả cục đá lăn lông lốc tới bụi cỏ làm hươu cao cổ chú ý. Lá gan của bọn nó không giống như vốc đáng, hươu cao cổ mụ mụ lập tức dùng chân trước đá ấu tể, ý bảo nó chạy mau. Hươu cao cổ con còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ có thể theo lực tác động của mụ mụ mà chạy tới trước.

La Kiều nắm bắt cơ hội này, lập tức từ trong bụi cỏ nhảy ra, siết chặt nhánh cây trong tay mà chạy theo con hươu cao cổ ở phía trước, lúc chạy tới gần thì nhắm ngay chân sau nó mà chọc!

Hươu cao cổ ăn đau, lại càng chạy nhanh hơn. La Kiều có chút há hốc, mục đích của nó là dẫn dắt con mẹ rời đi, lần trước cậu chọc một phát, đối phương không phải liền rụt theo sao? Nhưng lần này hình như phản hiệu quả. Có ý muốn hai tiểu liệt báo thả dây thừng bỏ chạy, nhưng không ngờ hai tiểu liệt báo vừa thấy hai đầu hươu cao cổ lớn nhỏ đều chạy tới thì càng hưng phấn hơn, bọn nó đã từng ném qua hương vị hươu cao cổ, giờ nhìn thấy hai con quái vật lớn chạy tới thì ánh mắt lập tức tỏa sáng, thiệt nhiều thịt a!

“Mau tránh ra!”

Tiếng kêu của La Kiều cũng có thể xem là đúng lúc, nhưng khoảng cách hơi xa, hai tiểu liệt báo trong mắt đều là thịt, làm sao nghe được cậu gọi gì.

Vì thế lúc hai đầu hươu cao cổ chạy tới, La Sâm cùng La Thụy liền dùng miệng ngậm dây thừng, vội vàng chạy qua một bên.

Hươu cao cổ con không kịp né tránh, con hươu cao cổ mẹ theo sát phía sau liền xui xẻo trúng chiêu. Một cái chân trước bị dây thừng ngáng phải, sau đó vì mất thăng bằng cùng thể trọng từ cơ thể khổng lồ làm nó bị chính mình đánh ngã, té lăn quay trên mặt đất. Nửa ngày cũng không thể giãy dụa đứng lên.

La Kiêu không để ý cái khác, lập tức nắm chặt nhánh cây chạy tới đè chặt cổ hươu cao cổ, hung hăng cắm pháp đầu sắc nhọn của nhánh cây vào cổ nó, nhánh cây xuyên thẳng qua cổ làm nó ngã rạp xuống đất, chậm chậm đình chỉ hô hấp.

Hươu cao cổ con đã chạy xa, có lẽ nó sẽ may mắn sống sót, cũng có lẽ ngay sau đó sẽ bị kẻ săn mồi khác phát hiện ăn luôn, đây chính là quy luật của thảo nguyên, không có bất cứ động vật nào có thể thoát khỏi nó.

“Ba ba!” Sau khi hươu cao cổ bị giết chết, La Kiêu gọi hai tiểu liệt báo tới, chỉ một móng vuốt, Gia Mã nói đúng, đứa nhỏ cần phải dạy dỗ! Cậu phải để bọn nhỏ nhớ kỹ, không nghe lời sẽ bị ba ba đánh mông!

“Ba ba...”

Đôi mắt to tròn ngập nước của La Sâm cùng La Thụy vẫn làm liệt báo ba ba mềm lòng, đánh mông gì đó, vẫn là ăn no rồi nói sau.

Cùng lúc đó, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc trở lại ngọn núi đá trong lãnh địa La Kiêu thì phát hiện sư đàn Hoắc Tư Bĩ đã rời đi, La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo cũng không thấy bóng dáng.

END 56. Đăng bởi: admin

57. Chương 57

CHƯƠNG 57

Đối với liệt báo sống trên thảo nguyên mà nói, bị những kẻ săn mồi khác cướp đi chiến lợi phẩm không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên. Chuyện mà nhóm liệt báo cho là khó khăn nhất không phải bắt con mồi là làm thế nào giữ được con mồi để chính mình được ăn no.

La Kiêu từng liên tiếp bị khi dễ, vì thế cũng biết rõ tư vị đó.

La Kiêu vạch lớp da ở chân sau hươu cao cổ, hai tiểu liệt báo lập tức bắt đầu ăn ngấu nghiến. La Kiêu đứng ở một bên, cảnh giác kẻ săn mồi có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Cơ thể hươu cao cổ rất lớn, là mục tiêu rất dễ bị phát hiện, đám kên kên theo dòng nhiệt lưu bay tới sẽ không ngừng tỏa ra tín tức con mồi, những kẻ đi săn chỉ cần ngẩng đầu liền nhìn thấy đàn kên kên xoay quanh, thậm chí có thể chạy tới từ mấy km.

Con hươu cao cổ này cũng đủ lớn, La Kiêu không lo tiểu liệt báo ăn không đủ no, cậu chỉ lo trước khi bọn nhỏ ăn no thì những kẻ săn mồi đã đuổi tới.

Nhóm kên kên bắt đầu đáp xuống, La Kiêu cũng thở hổn hển cố gắng ăn chút gì đó. Ba liệt báo tùm lại một chỗ, há mồm ăn thịt, bọn nó cơ hồ không có thời gian cẩn thận nhắm nháp đã nuốt cả miếng thịt vào bụng. So với hoa báo lúc ăn còn rảnh rỗi nhả lông đúng là hai thái cực. Liệt báo còn đang bận rộn chuyện ăn no, hoa báo bắt đầu chú ý tới hương vị thức ăn. Liệt báo nuốt trọn cả miếng thịt thì hoa báo đang chậm rãi nhai nuốt.

Báo so với báo, tức chết báo!

La Kiêu không thể không thừa nhận, cậu rất ghen tị a. Nhưng bảo cậu tha con mồi lên cây từ từ ăn thì cậu lại không làm được, một là móng vuốt của liệt báo không thích hợp leo cây, hai là con mồi chỉ hơi lớn một chút thôi cậu đã không tha đi nổi. Cho dù tha nổi thì cũng chỉ ăn được một chút hoặc tiện nghi cho kẻ khác.

Hai tiểu liệt báo chỉ vui đầu ăn, thỉnh thoảng cũng ngẩng đầu lên quan sát, thay thế La Kiêu cảnh giác những kẻ đi săn khác để La Kiêu có thời gian ăn nhiều hơn. Tuy La Sâm cùng La Thụy có đôi lúc làm La Kiêu thực đau đầu, nhưng bọn nó quả thực là những đứa nhỏ tốt.

Bất quá có những việc vẫn phải hảo hảo dạy dỗ một chút, nếu không, một ngày nào đó bọn nó sẽ bị tổn hại. Liệp báo lúc ăn không huyên náo như đám linh cầu, bọn nó chỉ im lặng ăn, tận lực ăn được thật nhiều trong một khoảng thời gian ngắn, căn bản không để ý tới vấn đề rối loạn tiêu hóa.

Lúc La Kiêu ăn no được bảy tám phần, nhóm kên kên rốt cuộc đã đưa tới vị khách không mời đầu tiên, hai con linh cầu cái lưu lạc. Bọn nó từng là thành viên của đàn linh cầu Nạp Lợi, trải qua lần Nạp Bỉ đoạt quyền cùng sư tử tập kích sau đó, cả tộc đàn đã sớm sụp đổ, lãnh địa cũng không còn, chúng nó chỉ có thể thất lạc với các thành viên khác, hiện giờ chỉ biết lưu lạc trên thảo nguyên, nếu may mắn thì có thể chiếm lĩnh một khối lãnh địa khác, sinh linh cầu con, phát triển tộc đàn mới.

Nhóm linh cầu cái nhìn thi thể hươu cao cổ mà thêm nhỏ dãi, bọn nó hoàn toàn có thể đuổi liệp báo đi nhưng lại chọn im lặng, đi tới một phần khác của thi thể, bắt đầu im lặng xé toạt con mồi. Nơi này không phải lãnh địa của bọn nó, vì thế chúng phải cẩn thận, nếu âm thanh tranh đoạt với liệp báo đưa tới đàn linh cầu bản địa hoặc làm sư tử chú ý thì không chỉ không ăn được thịt, còn bị xem là người xâm lấn mà hung hăng giáo huấn, thậm chí còn đánh mất tánh mạng.

La Kiêu cảnh giác nhìn hai con linh cầu, giữa bọn nó cách một thi thể hươu cao cổ, đói khát có thể làm kẻ săn mồi tranh đấu nhưng cũng có thể ức chế bọn nó cường bạo, giữa lấp đầy bụng cùng xua đuổi liệp báo, rõ ràng chúng nó đã chọn về trước.

Nếu con mồi không phải một đầu hươu cao cổ trưởng thành thì trường hợp này căn bản sẽ không xuất hiện, con mồi lớn như vậy, muốn hoàn toàn độc chiếm, trừ bỏ sư đàn thì chỉ còn linh cầu có quy mô nhất định, còn lại không có khả năng. Vô luận là La Kiêu hay hai con linh cầu kia đều biết rõ, hiện giờ việc quan trọng nhất không phải đe dọa đối phương mà là nhanh chóng lấp đầy bụng.

Hai tiểu liệp báo vì linh cầu xuất hiện mà trở nên cảnh giác, bọn nó cũng không phải thiếu hiểu biết cùng ngây thơ, chính vì có La Kiêu ở nên bọn nó mới có thể thả lỏng, nhưng trong lòng bọn nó, linh cầu vĩnh viễn là vết thương cùng cơn ác mộng không thể xóa nhòa, linh cầu đã giết chết mẹ của bọn nó, sinh tử chính là vực sâu mà tất cả động vật đều không thể vượt qua.

Ba liệp báo cùng hai linh cầu vây quanh thi thể hươu cao cổ ở hai hướng khác nhau, há mồm cắn xé máu thịt con mồi.

Hai con chó rừng lặng lẽ tiếp cận con mồi của La Kiêu, bọn nó là một cặp vợ chồng, chó rừng là một loại động vật ăn thịt một vợ một chồng điển hình, bọn nó sống cùng nhau, cùng dưỡng dục ấu tử, cho dù là mùa khô thức ăn thiếu thốn cũng không vứt bỏ gia đình mình. Đôi chó rừng này vào mùa mưa đã sinh được năm ấu tử, hiện giờ chỉ còn bốn con sống sót, trước khi nhóm chó rừng con này độc lập vẫn cần nhờ cha mẹ nuôi sống, điều này làm hai vợ chồng này không thể bốn ba lao碌 suốt cả ngày.

Chó rừng trên thảo nguyên cũng không phải nhân vật vẻ vang gì, bọn nó tuy có thể bắt giữ một ít động vật gặm nhấm nhỏ, nhưng phần lớn thời gian đều đi theo phía sau liệp báo, chờ đợi cơ hội ăn được chút cơm thừa. Có gan lớn một chút thì có thể dùng tiếng kêu chói tai dẫn dụ linh cầu tới, linh cầu sau khi cướp đoạt con mồi của liệp báo thì có thể không để tâm phân cho có rừng chút thức ăn, nhưng trên bàn cơm của liệp báo, chó rừng vĩnh viễn là khách nhân không được hoan nghênh.

Hai con chó rừng thử thăm dò tiếp cận con mồi, linh cầu không để ý tới bọn nó, La Kiêu thì lại hướng bọn nó mà cúi đầu, dựng lên bộ lông sau gáy, cậu sẽ không đuổi bọn nó đi, nhưng cặp vợ chồng trộm cắp này phải học cách tuân thủ ‘quy củ’ ăn cơm!

Uy hiếp của La Kiêu có hiệu quả, cặp vợ chồng chó rừng lui về sau một chút, bọn nó không phải linh cầu, liệp báo hoàn toàn có năng lực đuổi bọn nó đi, chó rừng không thể nén giận khi bị liệp báo phân biệt đối xử, bởi vì đó chính là quy tắc của nhóm động vật. La Kiêu cảm thấy cuộc sống của mình thực nghẹn khuất, ngẫu nhiên bắt nạt kẻ khác một chút cũng không tệ.

Cái gọi là lấy đau khổ của người khác làm niềm vui của mình quả thực rất chí lý, La Kiêu tỏ ra vô cùng tán đồng.

“Ba ba, người nghĩ gì đó?”

“Không có gì, ăn tiếp đi.”

Vì thế, liệt báo cùng linh cầu cấp tốc gặm cắn, chó rừng cùng kên kên chỉ có thể ở một bên vây xem. Vừa chảy nước miếng vừa tự an ủi bản thân, con mồi cũng đủ lớn, bọn nó có thể kiên nhẫn.

Rốt cuộc, ba con liệt báo đều ăn no, hai tiểu liệt báo luyến tiếc nhìn thi thể hươu cao cổ, còn nhiều thịt như vậy a...

La Kiêu biết, phải nhanh chóng đưa bọn nhỏ đi xa một chút, ăn no còn ở lại giữ thi tuyệt đối không phải hành vi sáng suốt. Ai biết chốc nữa có đàn sư tử hay linh cầu tới hay không a.

“Được rồi, cùng ba ba đi thôi, La Thụy, đừng nhìn, dù sao cũng không ăn nổi nữa.”

Sau khi ba liệt báo rời đi, kên kên cùng chó rừng lập tức vây tới, linh cầu cũng không xua đuổi, sự thực, bọn nó cũng ăn khá no. Lúc linh cầu định rời đi thì ba con sư tử cái cường tráng của sư đàn Áo La Tư đột nhiên xuất hiện, bọn nó nhìn thi thể hươu cao cổ, lại nhìn hai con linh cầu, có chút do dự. Con mồi lớn như vậy, hai con linh cầu tuyệt đối không thể giết chết, bọn nó hoài nghi có đàn linh cầu ở gần đó, nhưng đợi một hồi cũng không thấy mặt linh cầu khác tiến tới, hai con linh cầu kia thì càng lúc càng khẩn trương.

Này chứng minh con hươu cao cổ này cũng không thuộc về chúng nó. Như vậy, sự tình dễ dàng hơn.

Nhóm sư tử cái từng bước tới gần, hai con linh cầu không có lòng dạ chống cự, bọn nó căn bản không muốn đánh nhau, nếu đã ăn no thì chạy trốn là lựa chọn tốt nhất.

Sa Na nhìn thấu ý đồ của linh cầu, nó không ngăn cản mà tùy ý cho chúng nó chạy trốn, Hoắc Na đi theo phía sau, La Sa đã quay về tìm sư đàn, nhóm tiểu sư tử hôm nay có lộc ăn.

Nơi này gần biên giới lãnh địa sư đàn Áo La Tư, là lãnh địa thuộc về hoa báo, lãnh địa của sư tử cùng hoa báo ngẫu nhiên cũng trùng lặp lên nhau. Hoa báo là đối thủ cạnh tranh của sư tử, bọn nó có thói quen độc lai độc vãng, số lần hai bên chạm mặt cũng không nhiều. Một khi đụng nhau, trường hợp hữu hảo cũng không nhiều, sư tử trưởng thành hoàn toàn có khả năng giết chết hoa báo, bất quá, muốn có cơ hội ra tay cũng không dễ.

Ba con sư tử cái nhìn thấy kên kên trên bầu trời mới lần tới thử vận may. Sư tử cũng không thích đi săn ban ngày, nhưng vào mùa khô thì không thể bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể kiếm được thức ăn. Trong sư đàn có mười một tiểu sư tử kêu la đòi ăn, không có thức ăn sung túc, bọn nhỏ chỉ có thể chịu đói, nghiêm trọng hơn chính là đói chết.

Sa Na cùng Hoắc Na canh giữ thi thể hươu cao cổ, xua đuổi chó rừng cùng kên kên, không tới mười phút, sư tử trong đàn đều chạy tới, mười hai con sư tử cái, mười một sư tử con khỏe mạnh, còn có con sư tử đực duy nhất trong đàn, Áo La Tư.

Trong khoảng thời gian này Áo La Tư một mực tuần tra biên giới lãnh địa, nói là phòng bị những con sư tử khác xâm lấn, nhưng sự thực, nó luôn tìm kiếm cơ hội đánh một trận với sư vương Nạp Tư của sư đàn Hoắc Tư Bỉ, tốt nhất là có thể đánh đối phương quay về bụng mẹ!

Nhóm sư tử cái trong đàn đều biết rõ tính toán nhỏ nhặt trong lòng Áo La Tư, nhưng bọn nó cũng không để ý, nếu con sư tử đực lẳng nhặng này dám phát triển quan hệ mờ ám với một con sư tử cái nào đó trong sư đàn Hoắc Tư Bỉ thì bọn nó sẽ có biện pháp dạy dỗ Áo La Tư một phen.

Sau khi tất cả thành viên sư đàn đến đông đủ, Áo La Tư đương nhiên chiếm cứ vị trí tốt nhất ở phần bụng hươu cao cổ, nhóm sư tử cái cũng không tranh đoạt, Đề Na không vội vàng ăn mà đi tới cạnh cổ hươu cao cổ, cẩn thận quan sát miệng vết thương, nó thật sự không nhìn ra vết thương này được tạo thành thế nào, dùng móng vuốt chọt chọt một chút, hình dạng này rất giống ngà voi, nhưng voi lại đi giết hươu cao cổ sao? Voi đâu có ăn thịt, tính tình hươu cao cổ cũng rất ôn hòa, cho dù voi có phát bạo cỡ nào thì cũng không thể phát sinh xung đột với hươu cao cổ.

Kia con hươu cao cổ này rốt cuộc bị ai giết?

“Sa Na, lúc các người tới có ai ở đây?”

“Hai con linh cầu?”

“Linh cầu?” Đề Na lập tức lắc đầu, không thể là linh cầu. Quên đi, nghĩ nhiều vậy làm gì, chỉ cần kẻ giết con hươu cao cổ này còn sinh hoạt ở vùng châu thổ thì sớm muộn cũng có ngày gặp mặt.

Đề Na lắc lắc cái đuôi, đi tới bên người La Sa, nằm sấp xuống xé lớp da hươu cao cổ rồi há mồm xé một miếng thịt. mấy tiểu sư tử bú sữa bình ăn được một nửa thì nhảy lên người hươu cao cổ, xem nó là món đồ chơi mà nghịch phá. Những con khác sau khi ăn xong thì đi tới bên người sư tử cái, nhóm sư tử cái cũng tùy ý bọn nhỏ, chỉ chuyên tâm ăn cơm. Mà Áo La Tư bị quấy rầy thì tính tình sẽ không tốt như vậy, một tiểu sư tử gọi là Phân Ny thật sự quá phận, Áo La Tư dứt khoát đập một cái làm Phân Ny ngã sấp xuống đất.

Lần này Áo La Tư có vẻ dùng khí lực khá lớn nhưng đối với tiêu chuẩn của sư tử mà nói thì thật sự không tính là gì. Phần lớn sư tử cái nhìn tùy ý nhìn một cái, mụ mụ của Phân Ny đi qua dẫn đứa nhỏ trở lại, cắn sau gáy của nó một chút, nghịch ngợm có thể nhưng không thể quá phận.

Sư tử của sư đàn Áo La Tư đang chuyên tâm dùng cơm nên không phát hiện gốc cây sung cách đó khoảng hai trăm mét có một con hoa báo đang nằm vắt vẻo. Nó cũng bị đàn kên kên cùng mùi máu tươi của hươu cao cổ hấp dẫn tới. Nhưng sự thật tàn khốc nói cho nó biết, mặc dù đây là lãnh địa hoa báo nhưng con mồi lại thuộc về sư tử.

Bích Thúy Ti lẳng lẳng nằm úp sấp một hồi, xác định nhóm sư tử trong khoảng thời gian ngắn sẽ không rời khỏi, từ trên cây leo xuống, im lặng không một tiếng động chui vào bụi cỏ cao, biến mất không còn bóng dáng. Nếu không có thịt hươu cao cổ để ăn thì nên đi bắt con mồi khác cho đám nhỏ vậy. Lại nói tiếp, tên Mông Đế kia tựa hồ ở ngay gần đây, con hươu cao cổ này có liên quan gì với nó không a?

La Kiều mang theo hai tiểu liệt báo rời khỏi thi thể hươu cao cổ thì dẫn bọn nó đi uống nước, sau đó tìm một gốc cây nghỉ ngơi, ba cha con hỗ trợ nhau liếm sạch sa lông rồi trở về nơi nghỉ ngơi đêm qua. La Kiều không tính ở lại nơi này quá lâu, cậu phải quay về lãnh địa của mình, chẳng sợ nơi đó có sư tử. Bí thức chính là, nó muốn về còn phải được một con hoa báo đồng ý a!

Mông Đế cũng không ở. La Kiều đứng dưới gốc cây ngựa cổ nhìn hồi lâu mới xác định Mông Đế quả thật đã rời đi chứ không phải kỹ thuật ẩn nấp quá tốt, lừa gạt được ánh mắt cậu.

“Ba ba, giờ làm gì?”

La Sâm đi tới bên người La Kiều, cọ cọ cằm cậu, La Sâm đã rất ít khi làm nũng với cậu như vậy, hiển nhiên tiểu liệt báo thông minh này nhớ rõ sắc mặt của ba ba sau khi giết chết hươu cao cổ. La Kiều rất ít khi tức giận với bọn nó, nhưng hai tiểu liệt báo đều có thể nắm chắc tình tự của La Kiều, lần này rõ ràng không thể làm nũng lẫn lộn qua chuyện a.

La Kiều híp mắt nhìn La Sâm, lại nhìn nhìn La Thụy, hừ mũi một tiếng rồi đi tới bóng râm, ngồi chồm hổm xuống vỗ vỗ móng vuốt lên mặt cỏ trước mặt: “Lại đây! Ba ba phải hảo hảo dạy dỗ các ngươi, không chịu nghe lời, những gì ba ba dạy trước đó quên hết rồi có phải không...”

Bên này liệt báo ba ba nước miếng tung bay dạy dỗ đứa nhỏ, bên kia hoa báo đã tha một ấu tể hươu cao cổ lên cây. Ấu tể này chính là mục tiêu La Kiều nhắm trước đó, tuy nó may mắn thoát khỏi móng vuốt liệt báo nhưng rốt cuộc vẫn rơi vào miệng hoa báo.

Vì tìm một gốc cây thích hợp, Mông Đế kéo thi thể hươu cao cổ đi một khoảng, thẳng tới khi tìm được một gốc cây có thể thừa nhận sức nặng của hươu cao cổ mới leo lên. Nơi cách chỗ La Kiều tầm ba bốn trăm mét, dựa trên nhánh cây, Mông Đế có thể nhìn thấy La Kiều rất rõ, chỉ thấy con liệt báo kia đang không ngừng quơ quơ móng vuốt kêu gào với hai tiểu liệt báo trước mặt.

Bụng ba con liệt báo đều phình to chứng minh bọn nó đã ăn no, Mông Đế cảm thấy khó hiểu với động tác không ngừng quơ móng vuốt của La Kiều. Sự thực, La Kiều chỉ muốn nhấn mạnh nếu còn không nghe lời sẽ bị đánh mông, nhưng động tác ‘quơ móng’ được tiến hành từ một con liệt báo nhìn thế nào cũng rất kì quái, đã thấy mèo chiêu tài chưa? Nó chính là hình tượng của liệt báo ba ba lúc này.

Trong lãnh địa La Kiều, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc cẩn thận tìm tòi xung quanh núi đá, bọn nó xác định sư tử đã từng tới nơi này, Kiệt Lạc còn phát hiện dấu chân hoa báo ở một lớp đất mềm. Mạt Sâm vô thức nhú mày, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

END 57. Đăng bởi: admin

58. Chương 58

CHƯƠNG 58

La Kiều ở lãnh địa hoa báo ngày thứ ba thì may mắn được kiến thức sự cường hãn của hoa báo.

Báo con của Bích Thúy Ti đã được sáu tháng, bộ dáng bọn nhỏ thực khỏe mạnh, so với tiểu liệt báo bảy tháng trông còn lớn hơn. Bích Thúy Ti vì chăm sóc bọn nhỏ mà thường xuyên đi săn vào ban ngày, hoa báo từ nhỏ đã có tính độc lập rất mạnh, mẹ không ở, hai báo con sẽ trốn trong khe đá hoặc núp trên cây, ứng cùng linh cầu đều rất khó phát hiện bọn họ, ban ngày thì sư tử đều lăn ra ngủ, Bích Thúy Ti có thể thừa dịp này ra ngoài đi săn, lấp đầy bụng bản thân cùng đứa nhỏ.

Về phần chủ nhân lãnh địa, Bích Thúy Ti sẽ tránh đi, đồng thời cũng không cho phép Mông Đế tới quá gần đám nhỏ. Mông Đế không thèm để tâm tới việc này, mặc dù sinh hoạt trong cùng lãnh địa nhưng hoa báo luôn tránh đối phương, chỉ có khoảng thời gian hoa báo cái phát tình, hai bên mới ở cùng nhau một khoảng thời gian ngắn.

Bất quá đối với Mông Đế, tình huống này phỏng chừng sẽ không phát sinh nữa.

La Kiều gặp được Bích Thúy Ti cũng là ngẫu nhiên, bởi vì bọn họ cùng nhắm một con mồi, một con linh dương madoqua đang trốn dưới gốc cây keo.

Linh dương madoqua chính là thức ăn ưa thích của liệt báo cùng hoa báo, chồm lông dựng thẳng trên đỉnh đầu làm bọn nó thoát nhìn rất đáng yêu, nhưng trong mắt kẻ săn mồi, cho dù đáng yêu thế nào cũng thua kém chuyện no bụng.

La Kiều mang theo La Sâm cùng La Thụy trốn trong bụi cỏ, Bích Thúy Ti nằm trên một cây keo khác, bọn nó đều đang chờ đợi thời cơ.

Linh dương madoqua không hề cảm nhận được liệt báo cùng hoa báo như hổ rình mồi, thẳng đến khi La Kiều nhảy ra khỏi bụi cỏ nó mới phát hiện sự tình không ổn, lập tức quay đầu bỏ chạy, nhưng không ngờ một đầu hoa báo từ trên trời giáng xuống, gục nó xuống đất rồi cắn chặt cổ.

La Kiều không biết Bích Thúy Ti, nhưng Bích Thúy Ti lại từng thấy La Kiều.

Linh dương madoqua vẫn còn giây dựa, Bích Thúy Ti dùng móng vuốt đè thi thể linh dương, nó nheo mắt nhìn chăm chăm La Kiều, con liệt báo này chính là con Mông Đế coi trọng? Tuy Bích Thúy Ti cũng giống những con hoa báo khác, không phải không là Mông Đế là không thể, nhưng nguyên nhân vì không phải là mình mà phải buông tha lãnh địa vẫn làm Bích Thúy Ti có chút cảm tức.

Bích Thúy Ti hình thể nhỏ hơn Mông Đế, sức mạnh cũng kém hơn hoa báo đực, nhưng móng vuốt cùng răng nanh vẫn sắc bén hơn liệt báo, buông con linh dương madoqua đã đình chỉ hô hấp, Bích Thúy Ti đứng lên, cúi đầu, có chút bất thiện nhìn chăm chăm La Kiều.

La Kiều cũng không lùi lại, cái đuôi bắt an lay động hai cái, cậu đang cảnh cáo La Sâm cùng La Thụy mau mau trốn đi, cậu không rõ ý đồ của con liệt báo này, nhưng thực rõ ràng, nó không phải chỉ cướp được con mồi đã thỏa mãn.

“Cái kia.” La Kiều thử mở miệng nói: “Ta lập tức rời đi, sẽ không xâm phạm lãnh địa của ngươi.”

Bích Thúy Ti không nói lời nào.

“Nếu không còn chuyện của ta, ta có thể đi được không?”

Bích Thúy Ti vẫn như cũ không nói lời nào.

“Ta đi thật đó?”

La Kiêu lui về sau từng bước, nghiêng đầu xem xét lộ tuyến chạy trốn, lúc chuẩn bị bỏ chạy thì Bích Thúy Ti đột nhiên nhảy dựng lên, thân thể cường tráng của nó chặn dứt đường lui của La Kiêu. Cúi đầu, dạo một vòng quanh người La Kiêu, thuận tiện hưởng cậu mà nhe răng.

La Kiêu đã am hiểu sâu sắc ngôn ngữ tứ chi của hoa báo thần kì hiểu được ý tứ của đối phương: nhóc con, chạy đường nào? !

Được rồi, xem ra Mông Đế hung ác như vậy không phải không có nguyên nhân, phỏng chừng đây là đặc tính chung của tất cả hoa báo.

Bích Thúy Ti cũng không muốn giết chết con liệt báo này mà chọc giận Mông Đế, không cần thiết. Nó chỉ muốn xem rõ con liệt báo này, thuận tiện tìm hiểu xem đối phương rốt cuộc làm sao hấp dẫn được cái tên đầu đá kia?

Dáng người?

Eo nhỏ chân gầy khẳng kheo, một chút hấp dẫn cũng không có!

Da lông?

Đều là lấm tấm đầy người, huống chi Bích Thúy Ti luôn cho rằng lấm tấm hoa mai trên người mình là xinh đẹp nhất.

Thế thì, cảm giác đè lên?

Bích Thúy Ti bắt đầu lo lắng, hai ấu tể của nó có một con là đực, không di truyền tật xấu của Mông Đế đi?

“Cái kia...”

La Kiêu bị Bích Thúy Ti nhìn tới dựng thẳng bộ lông sau gáy, khẩn trương nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của đối phương.

Nhưng Bích Thúy Ti đột nhiên biến về hình thái nhân loại, nhảy ra sau La Kiêu, cầm lấy cái đuôi cậu nhấc lên, còn dùng ngón tay búng búng một chút: “Chắc, cái nên có đều có, tên kia rốt cuộc thích người chỗ nào a?”

La Kiêu bị dọa choáng váng, nữ lưu manh a!

Nhất là Bích Thúy Ti còn lấy hình thái nhân loại làm ra hành vi này, làm La Kiêu chấn động không nhỏ. Mỹ nữ có sáu múi cơ bụng, tay chân rắn rỏi, làn da chocolate tràn ngập phong tình cứ vậy thực tự nhiên túm lấy cái đuôi cậu, nhìn vị trí giữa hai chân cậu? !

“Hơi nhỏ một chút...”

La Kiêu tái mặt.

Vấn đề liên quan tới tôn nghiêm nam giới này cho dù là ai cũng không cười trừ bỏ qua nổi.

Bích Thúy Ti tựa hồ không nhìn thấy sắc mặt khó coi của La Kiêu, nó thả đuôi cậu xuống, lại còn thuận tay sờ soạng cái mông cậu một phen, cảm xúc cũng tạm được, bất quá so với chân sau cùng cái mông cường tráng của hoa báo thì liệt báo quả thực không hơn được điểm nào. Bất quá trên người con liệt báo này không có mùi Mông Đế, thoạt nhìn vẫn chưa đặc thủ a.

Bích Thúy Ti bỏ lạ La Kiêu đang bất động tại chỗ, xoay người trở về chỗ thi thể linh dương Madoqua, biến về hình báo rồi nói với La Kiêu: “Tiếp tục bảo trì a, đừng để tên kia dễ dàng đắc thủ. Nếu không cẩn thận bị Mông Đế đè ép, với thân thể bé xiu của ngươi, chắc chắn...”

Dứt lời, nó ngậm lấy thi thể linh dương biến mất trong bụi cỏ cao.

La Kiêu hóa đá tại chỗ, thẳng tới khi La Sâm cùng La Thụy chạy tới bên cạnh, cọ cọ cảm, cậu mới bị kéo về hiện thực.

Lại nói tiếp, này tính là sao a? Cậu bị một con hoa báo cái—— đùa giỡn sao?

Bích Thúy Ti giấu linh dương madoqua trên cây, sau đó nó trở về ngọn núi đá mà hai tiểu báo ẩn núp gần đó, xem xét tình huống chung quanh một chút, xác định không có gì nguy hiểm mới khẽ gọi hai tiểu báo. Hai chị em một lát sau mới từ trong núi đá chui ra, hai lỗ tai cụp lại trốn sau gốc cây, sau đó xem Bích Thúy Ti là đối tượng đi săn mà bỏ nhào tới.

Đây là trò chơi bình thường của mẹ con nhà hoa báo, các tiểu báo đều rất thích. Thường thì tiểu báo một tuổi đã có thể bắt giữ một ít con mồi nhỏ, nhưng ăn no hay không phải dựa vào mẹ.

Tâm tình Bích Thúy Ti không tồi, tuy con liệt báo kia còn ngốc hơn nó tưởng, bắt quá ngỗ nghịch bộ dáng Mông Đế bó tay không có biện pháp nào với con liệt báo ngơ ngác này, nó lại cảm thấy thực vui vẻ.

Ghen tị này nọ đối với hoa báo cái mà nói chỉ là mây bay, hoa báo được trên thảo nguyên cũng không khó tìm, có thể làm Mông Đế cam chịu, Bích Thúy Ti vẫn thực thích ý.

Hai tiểu hoa báo không rõ mẹ sao lại cao hứng, Bích Thúy Ti cũng không giải thích, chỉ bảo hai chị em thay phiên nhau lên cây ăn con mồi, sau đó vệ sinh da lông sạch sẽ cho bọn nhỏ rồi đưa về núi đá. Bất quá vì để phòng ngừa vạn nhất, nó vẫn ân cần dạy bảo đứa con của mình: “Cảm giác đề liệt báo tuyệt đối không tốt chút nào! Mẹ đã xác nhận rồi!”

La Kiều bị Bích Thúy Ti đoạt đi linh dương madoqua, chỉ có thể bắt thỏ hoang cho hai tiểu liệt báo ăn đỡ đói. Trên đường trở về lại gặp được một con lợn warthog con, ít nhất cũng đủ để ba cha con chống đỡ qua tối nay. Nhưng liệt báo ba ba cho dù ăn cái gì cũng có vẻ không yên, cậu cứ một mực nghĩ tới lời Bích Thúy Ti, lại nghĩ tới chuyện Sa Mỗ nói với mình trước khi đi, càng nghĩ càng cảm thấy không được tự nhiên.

Thử nghĩ mà xem, nếu đổi lại là lúc làm người, bị một kẻ đồng tính có ý đồ quấy rối hết sờ lại liếm, cậu sẽ phản ứng ứng nào? Hoặc là bị một kẻ đồng tính nói rõ là muốn theo đuổi mình, liệu cậu còn có thể bình thản chung sống với đối phương hay không?

La Kiều cảm thấy có chút không ổn, không phải nhằm vào một đối tượng nào đó mà chính là mình a.

La Kiều trầm mặc trở về đóng ổ của mình cùng tiểu liệt báo ngủ, sắp xếp hai tiểu liệt báo xong, cậu đi tới dưới gốc cây mà Mông Đế ở, ngẩng đầu lên, quả nhiên Mông Đế đang nằm vắt vẻo trên nhánh cây, nửa tỉnh nửa ngủ nhìn mình.

La Kiều biến về hình người, vỗ vỗ thân cây: “Xuống đây, ta có việc tìm người.”

Mông Đế động động lỗ tai, không nói thêm gì chỉ nhanh nhẹn từ trên cây nhảy xuống.

“Biến hình đi.”

“Vì cái gì?”

“Ta có việc.”

“Được rồi.”

Tuy không biết La Kiều có chuyện gì, bắt quá Mông Đế không sao cả, La Kiều nhìn báo mỹ nhân cao hơn hẳn mình, hít sâu một hơi: “Cúi đầu.”

“Hả?”

Mông Đế cúi xuống, ngay sau đó, La Kiều ôm lấy đầu đối phương, áp tới chặn mũi.

Im lặng...

La Kiều cùng Mông Đế đều không nhắm mắt, Mông Đế rất kinh ngạc vì loại xúc cảm này, còn La Kiều thì có chút khiếp sợ. Thẳng đến khi nụ hôn chấm dứt, này có lẽ không thể gọi là hôn, chỉ đơn giản là chạm mũi nhau mà thôi, biểu tình La Kiều thực lạnh nhạt, xoay người trở về bên cạnh hai tiểu liệt báo, nằm sắp xuống, ngủ.

Liệt báo ba ba mặt ngoài rất bình tĩnh nhưng trong lòng đang có một đoàn thảo nê mã chạy như điên, chết tiệt, mình bị bẻ cong sao? !

Mông Đế liếm liếm mũi, cảm giác này, cũng không tệ lắm.

END 58. Đăng bởi: admin

59. Chương 59

CHƯƠNG 59

Ngủ được phân nửa, La Kiều bị Mông Đế ngậm sau gáy lồi lên cây. Đột nhiên mất đi nhiệt độ cơ thể của liệt báo ba ba, hai tiểu liệt báo lại càng co lại chặt hơn trên lớp vỏ khô, sau đó nhích nhích tới sát bên nhau, cọ cọ rồi ngủ tiếp.

La Kiều bị Mông Đế tha lên một nhánh cây, lật lại, đè lên. Mông Đế duy trì hình thái hoa báo cúi đầu, miệng đối miệng bắt đầu gặm La Kiều, không có gì bất ngờ, gặm một miếng đầy lông. Liếm liếm khoe miệng, dứt khoát biến hóa hình thái, lại tiếp tục gặm, cảm giác vẫn không đúng lắm, đẩy đẩy La Kiều này giờ vẫn không hề lên tiếng: “Biến lại đi.”

Tuy là loài tiến hóa nhưng tính tình của nhóm mèo lớn cũng không hề trở nên gian xảo, cho dù là loại hình có chỉ số thông minh cao thích ẩn núp bất ngờ vô chết như hoa báo cũng vậy, trong chuyện này vẫn luôn thích trực tiếp, ngẫu nhiên cũng thay đổi bầu không khí một chút, bất quá nếu muốn làm gì thì đều trực tiếp đến.

Mông Đế cảm thấy việc La Kiều làm với mình trước đó thực thoải mái, vì thế phản ứng trước nhất chính là tha La Kiều lên cây, tiếp tục.

La Kiều mơ mơ màng màng bị tha lên cây, dừng hỏi vì sao con liệt báo nào đó mặc dù trong lòng loạn thành một đoàn nhưng vẫn có thể ngủ được, cho dù ý thức được rất có thể mình đã bị bẻ xong, trừ bỏ chút khiếp sợ ban đầu, cẩn thận ngấm lại thì việc này cũng không nghiêm trọng. Cậu còn phải ngủ lấy sức đi săn dưỡng đứa nhỏ.

Nhưng con hoa báo này hơn nửa đêm tha cậu lên cây gây sức ép chỉ vì muốn hôn một cái?

Này so với muốn gì kia càng làm La Kiều bó tay hơn.

Động động móng vuốt đẩy Mông Đế có vẻ thực kiên trì đè trên người mình, La Kiều ngáp một cái: “Hôn xong sẽ để ta ngủ?”

Mông Đế gật đầu.

“Không làm gì khác?”

Khựng một chút, gật đầu.

“Người cam đoan?”

Ánh mắt Mông Đế lóe lóe sáng, tiếp tục gật đầu.

“Được rồi.”

La Kiều biến thành hình người, nằm ngửa trên nhánh cây, một chân gác lên, chân còn lại thì thả lỏng. Mông Đế một tay giữ người cậu, tay kia theo bản năng túm lấy cổ La Kiều.

Này cũng không phải công kích gì, chỉ là xuất phát từ thói quen. Lúc ***, giống được cắn sau gáy giống cái là một đạo lý.

Bị giữ chặt cổ, La Kiều cũng không cảm thấy uy hiếp, bất quá có chút khó chịu, đưa tay lên nắm cổ tay Mông Đế, vừa định mở miệng thì đối phương đã cúi đầu, ngậm lấy môi cậu.

Loại cảm giác này cùng La Kiều chủ động hôn nó hoàn toàn khác biệt, cọ xát, mút vào, khê gặm cắn như đang ăn thứ gì đó. Đúng với ý nghĩa của ‘người mới vào nghề’, Mông Đế quả thực đã cắn bị thương môi La Kiều.

La Kiều nổi giận

Biết rõ nếu không làm Mông Đế vừa lòng, cậu đành hòng rời khỏi cái cây này, dứt khoát túm lấy sau gáy Mông Đế, chủ động hôn lên. Tuy cũng không có nhiều kinh nghiệm, nhưng so với Mông Đế, động tác của La Kiều vẫn có vẻ thuần thực hơn.

La Kiều vốn chỉ muốn lướt qua một chút mà thôi, nhưng Mông Đế lại áp cả người phía trên cậu, một cánh tay giữ chặt thắt lưng, tay kia thì nâng đầu cậu, hé miệng, ngậm lấy toàn bộ môi cậu vào miệng.

Thân thể phản ứng không thể dùng ý chí dời đi.

Mới đó không lâu nhận thức được bản thân bị bẻ cong, hiện giờ đã bị cực phẩm mỹ nhân vừa dè vừa cắn, này cùng trước đó Mông Đế uy hiếp đòi gì đó hoàn toàn không giống. Hôn hôn, cảm giác tê dại từ xương cụt lủi thẳng lên, trên đùi tựa hồ cũng bị thứ gì đó áp lên, La Kiều thực cảm thấy cơ thể đã thú vô cùng thành thực, cậu không thể không dùng sức túm tóc Mông Đế, nghiêng đầu, vô cùng gian nan chấm dứt nụ hôn.

Mông Đế liếm khước miệng mình, ánh mắt sáng rực nhìn La Kiều, La Kiều vừa bình tĩnh vừa oán thăm, nếu người với người mà hôn nhau như vậy phỏng chừng đã sớm nghẹn chết, cơ thể đã thú quả nhiên cường hãn a. Khó trách có thể cắn con mồi hơn mười phút không nhả.

Mông Đế lại cúi đầu, La Kiều giơ tay lên, móng tay sắc bén nhắm vào cổ họng Mông Đế: “Người đáp ứng rồi.”

Mông Đế lần đầu tiên nghiêm túc lại bị cự tuyệt, liền mất khống chế phát ra một tiếng gầm nhẹ, cái miệng đỏ ngầu mở ra, lộ ra chiếc răng nanh sắc bén. La Kiều cũng không bị hù dọa, tuy cậu thừa nhận bản thân có thể mới bị bẻ cong, nhưng cong tới trình độ nào thì vẫn nắm chắc, vừa mới bắt đầu đã tiến tới bước cuối cùng thì chắc chắn không đủ thành tâm!

Ngẫm lại hi vọng xa vời có thể cùng báo em gái sờ sờ vuốt liếm liếm lông giờ cũng không cần nghĩ tới nữa, La Kiều cảm thấy con đường phía trước là một mảng u tối. Cậu bị một con báo bắt cóc rồi sao? Có ai bị thúc như cậu nữa không a?

La Sâm cùng La Thụy mơ hồ nghe thấy âm thanh kỳ quái, lỗ tai giật giật, hai anh em đồng thời mở mắt, kinh hoảng phát hiện ba ba không thấy!

“Ba ba? !”

La Thụy lập tức đứng lên, quan sát xung quanh, La Sâm cũng theo sát, bắt quả không giống đứa em, nó lập tức đi tới một góc cây gần đó, ngẩng đầu: “Ba ba?”

La Kiều nghe thấy âm thanh tiểu liệt báo, rốt cuộc bắt chấp mặt khác, trực tiếp cho Mông Đế một vuốt, tuy khí lực cậu kém hơn hoa báo nhưng vẫn có thể cào một phen!

Này thực không đàn ông, bắt quả cậu cũng không còn cách nào.

Mông Đế nhẹ nhàng né tránh, tùy ý La Kiều ngây ngốc leo xuống, sau đó ôm hai tiểu liệt báo về đồng cỏ khô, dỗ dành bọn nó ngủ.

Lúc này, Mông Đế cũng không tha liệt báo đã ngủ say lên cây nữa, nó gác cằm lên đùi trước, nhìn về một phương xa trong bóng đêm, trong con ngươi vàng nhạt của hoa báo xoẹt qua một mặt ánh sáng quỷ quái.

Liên tục hai ngày, La Kiều luôn bị Mông Đế tha lên cây lúc nửa đêm, hoa báo là động vật sống về đêm, vào buổi tối, tinh thần bọn nó luôn tốt hơn liệt báo. Ngủ không đủ giấc làm ba ba cảm thấy sự tình rất ư nghiêm trọng. Sáng sớm ngày thứ ba, La Kiều liền nghiêm túc báo với hoa báo, cậu phải rời khỏi, trở về lãnh địa của mình!

Thực ngoài ý muốn, Mông Đế liền dứt khoát đáp ứng La Kiều, thậm chí còn chủ động dẫn cậu tới biên giới lãnh địa. La Kiều còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì thì hoa báo đã xoay người chui vào trong bụi cỏ cao.

La Kiều mang theo La Sâm cùng La Thụy có chút ngây ngốc đứng ở biên giới lãnh địa, cậu nên cao hứng vì có thể ‘toàn thân’ thoát khỏi móng vuốt Mông Đế, hay vì sự thực bản thân bị bẻ cong mà chui vào hóc tường vẽ vòng tròn?

Dù sao mỗi ngày bị một mỹ nhân ôm ôm găm găm như vậy, còn không cảm thấy chán ghét thì không con cũng phải con. Mà Phương pháp biến góc vuông thành góc tù này lại do chính mình dạy người ta, này có tính là tự đào hố chôn mình không a?

Mông Đế để La Kiều chạy đi không phải không có nguyên nhân, nó ngửi thấy mùi nguy hiểm, có một vị khách không mời dám xông vào lãnh địa của nó, rất có thể là con hoa báo được bị nó đuổi lần trước đã quay lại. Trước khi giải quyết xong kẻ xâm lấn, La Kiều không thích hợp ở lại đây. Về phần sau khi xử lý kẻ kia rồi thì... còn cần phải nói sao?

La Kiều đợi ở biên giới lãnh địa một hồi, đứng dưới gió, trong không khí không có mùi sư tử, này có nghĩa sư đàn rất có thể đã rời đi. La Kiều cuối cùng quyết định mang La Sâm cùng La Thụy trở về núi đá, vô luận thế nào, nơi đó vẫn là nhà của bọn nó.

Hai tiểu liệt báo suốt đường đi đều bảo trì im lặng, gắt gao bám sát phía sau La Kiều, đi trong bụi cỏ cao rậm rạp, phần lông sau tai La Kiều bắt mắt, cũng chính vì thế mà hai tiểu liệt báo không sợ bị lạc.

Sau khi về núi đá, La Kiều cẩn thận ngửi ngửi mặt đá hoa cương lớn ngổn, không có dấu vết bị sư tử hoặc kẻ săn mồi để lại dấu hiệu, cũng không có mùi lạ.

La Kiều một lần nữa dọn sạch hang núi, trải một tầng cỏ khô mới, hai tiểu liệt báo hưng phấn lăn lăn trên đồng cỏ. Trong lãnh địa hoa báo, bọn nó không thể thật sự thả lỏng, tuy La Kiều ở ngay bên cạnh, nhưng giác quan thứ sáu của hai tiểu liệt báo nói cho bọn nó biết phải vô cùng cẩn thận. Đây là thiên tính cùng bản năng của dã thú.

La Kiều bảo La Sâm cùng La Thụy tạm thời ở lại hang núi, mình thì leo lên một tảng đá cao lớn, nơi này rất thích hợp làm đài quan sát. Thi thể mẹ con hà mã đã bị sư tử cùng nhóm động vật ăn thịt thối xử lý sạch sẽ, trong gió không có chút mùi nào của sư tử chứng minh bọn nó quả thực đã rời khỏi nơi này.

La Kiều một đường lo lắng cuối cùng cũng có thể thở phào.

La Sâm cùng La Thụy chui ra khỏi hang động, đứng thẳng bên cạnh La Kiều, học theo bộ dáng cậu mà quan sát xung quanh, trừ đồ tảng đá, lùm cây cùng một mảng cỏ khô, cái gì bọn họ cũng không nhìn thấy. Nơi này vô cùng cần cỗi, hoàn toàn không thể so với lãnh địa hoa báo, nhưng đứng ở đây lại làm ba cha con cảm thấy an tâm.

La Kiều nằm úp sấp, quơ hai tiểu liệt báo vào lòng, thực muốn biểu đạt chút tình tự kích động của mình, hai tiểu liệt báo lại không nể mặt chút nào, La Thụy trực tiếp cọ cọ La Kiều nói: “Ba ba, đói bụng quá à.”

Được rồi, kích động hào hùng gì đó, trước mặt liệt báo đang đói bụng, toàn bộ chỉ là mây bay!

Mặt Sâm cùng Kiệt Lạc giết một con quynh linh, sau khi ăn no Mặt Sâm liền đứng dậy đi về hướng lãnh địa La Kiều, Kiệt Lạc vẫn không hiểu được chấp niệm của Mặt Sâm với con liệt báo kia, bất quá theo thói quen nó vẫn nhất trí hành động với Mặt Sâm, lắc lắc cái đuôi đi theo phía sau anh trai, để lại phần thi thể còn lại của quynh linh cho đám kên kên đã chờ ở bên cạnh từ sớm.

Cùng lúc đó, Áo La Tư đang tuần tra ở biên giới rốt cuộc cũng chạm mặt Nạp Tư cũng đồng dạng đang tuần tra. Nhìn Nạp Tư đồng dạng là loài tiến hóa, cơ thể cường tráng tương đương mình, Áo La Tư xem thường hừ một tiếng từ mũi, chân sau cọ cọ mặt cổ, lưu lại mùi cùng dấu vết của mình, hướng Nạp Tư tỏ rõ đây là địa bàn thuộc về nó.

Nạp Tư đồng dạng cũng không cam lòng yếu thế.

Hai con sư tử đực có vẻ thực lực ngang nhau bắt đầu triển lãm thân hình cường tráng cùng răng nanh thật sắc bén của mình với đối phương, ý đồ dọa nạt, nhưng này đồng dạng đều không có hiệu quả.

Nhóm sư vương chiến đấu hết sức căng thẳng. Mà địa điểm bọn nó phát sinh tranh đấu cách biên giới lãnh địa La Kiều không tới hai trăm mét.

END 59. Đăng bởi: admin

60. Chương 60

CHƯƠNG 60

La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo đợi mấy tiếng nhưng thủy chung không có con mồi xuất hiện, trước mắt là một mảnh khô cằn trống trải.

“Ba ba, đói bụng quá.”

La Kiêu liếm liếm La Thụy, cậu cũng đói a, nếu không có gì để bọn họ chop tới làm đồ ăn thì chết đói mất, thực bị thúc a.

Mang theo hai tiểu liệt báo leo xuống mồm đá, La Kiêu tính toán đi tới biên giới lãnh địa thử vận may. Có lẽ sẽ đụng phải thổ hoang hoặc gì đó, về phần lợn warthog, từ khi con lợn cuối cùng trong lãnh địa bị Mông Đế giết chết rồi vào bụng bọn nó, trừ phi có một đàn lợn nào đó di chuyển tới đây, bằng không trong khoảng thời gian ngắn bọn nó sẽ không có thịt lợn ăn.

Vừa đi, La Kiêu đột nhiên nhớ tới vị hàng xóm măng xà từng gặp một lần trong lãnh địa, hiện giờ nó đang ở nơi nào? Nếu trong hang thì có thể nghĩ biện pháp làm thịt nó, hẳn cũng có bữa cơm a...

Nói ra thì, liệt báo có thể ăn măng xà đi?

Anh chàng măng xà đang nằm trong hang sau ngủ đột nhiên cảm thấy sau lưng phát lạnh, nó nghi hoặc giật giật đầu, nó là động vật máu lạnh đi, sao lại có cảm giác này a?

La Sâm cùng La Thụy cũng không biết La Kiêu đánh chủ ý gì, tuy La Kiêu từng nói có thể xem vị hàng xóm không chân kia là lương thực dự trữ, nhưng hai tiểu liệt báo không hề có khái niệm gì về việc bắt măng xà tới ăn. Bọn nó từng đụng qua rắn hổ mang vàng óng ánh, loại rắn độc không có răng nọc này trốn trong bụi cỏ khô vàng, không nhìn kĩ thì căn bản không phát hiện được. La Sâm suýt chút nữa đã giẫm lên cái đuôi rắn, may mắn giác quan thứ sáu đã cứu nó một mạng, lúc hai tiểu liệt báo bị La Kiêu kéo chạy ra xa hơn mười mét vẫn còn có thể nhìn thấy cái đầu bè ra dựng thẳng của con rắn độc.

La Kiêu biết cũng không nhiều loại rắn độc, nhưng rắn hổ mang vàng có thể xem là một trong những loại độc nhất. Còn có loài rắn mamba đen, há miệng ra đen ngòm, độc đến mức vừa nhìn thấy nó tuyệt đối phải đi đường vòng.

Hai tiểu liệt báo không có ấn tượng thực tế về rắn độc, trừ phi bọn nó chân chính gặp phải, nếu không tuyệt đối không biết cái loại dài dài nhỏ nhỏ không có chân này nguy hiểm cỡ nào.

Cho dù là sư tử bị phun độc cũng có thể bị mù, thậm chí là tử vong, có con có thể dựa vào khả năng trao đổi chất cường hãn mà kháng phục, nhưng liệt báo không làm được.

“Nghe này, tò mò có thể nhưng điều kiện tiên quyết là không thể để nguy hiểm tính mạng.”

Lời La Kiêu nói, La Sâm cùng La Thụy đều ghi nhớ thật kỹ, nhưng dưới biểu tình nghiêm túc của La Kiêu chính là một trái tim khá điên rồ. Liệt báo bình thường sẽ muốn bắt măng xà ăn sao? Có sao? Đây là di chứng của việc ăn quá nhiều nước miếng hoa báo sao?

Anh trai măng xà còn đang tiêu hóa bữa ăn lần thứ hai quấn chặt thân hình một chút, không phải nó thấy tịch mịch mà là lạnh a.

La Kiêu làm dấu ở biên giới lãnh địa hơn mười ngày trước, giờ mùi đã tan biến gần hết. Thừa dịp tiểu liệt báo đang tìm con mồi, La Kiêu lần thứ hai để lại dấu hiệu mùi của mình trên tảng đá cùng thân cây. Bất quá làm ra hành vi không văn minh trước mặt hai tiểu liệt báo, liệt báo ba ba vẫn cảm thấy lỗi tai mình nóng rực.

Ấn, quen là tốt rồi.

Chết tiệt, phỏng chừng tới tận ngày hai đứa con trưởng thành ra riêng cậu cũng không quen được!

Hành vi đánh dấu lãnh địa này mỗi con liệt báo đều phải học, tuyệt đối không có khả năng để hai tiểu liệt báo xoay người sang chỗ khác. Vì thế, liệt báo ba ba chỉ có thể cụp tai, rơi lệ đầy mặt.

Dường đứa nhỏ dễ dàng sao? Ai dám nói dễ cậu liên liệu mạng với người đó!

La Kiêu rời đi tìm con mồi, không khéo đã bỏ lỡ Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc tới núi đá tìm mình. Mạt Sâm ngửi được mùi vị quen thuộc xung quanh núi đá, xác định La Kiêu bình an vô sự thì mới an tâm một chút. Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc bàn bạc một chút xem nên đi tìm cha con La Kiêu hay trở về lãnh địa. Tuy người quyết định bình thường luôn là anh trai, nhưng Mạt Sâm cũng không xem nhẹ ý kiến Kiệt Lạc, cuối cùng hai anh em vẫn lần theo mùi mà đuổi theo tung tích La Kiêu, không có cách nào, ai bảo La Kiêu đang vội vàng đánh dấu lãnh địa a? Đây rõ ràng đang nói cho kẻ truy đuổi biết mục tiêu đang ở phía trước, cứ tiến tới a!

La Kiêu cũng không biết Mạt Sâm tới tìm, cậu cùng hai tiểu liệt báo ẩn trong bụi cỏ cao, năm trăm mét trước đó là hai đầu sư tử đực đang đánh nhau.

Khó trách hôm nay không có động vật lai vãng tới đây...

Tất cả động vật không muốn bị kéo vào trận chiến của sư tử, vì thế đều chạy ra thật xa.

Chỉ cần hướng gió không lập tức thay đổi, nhóm sư tử sẽ không phát hiện liệt báo đang núp trong bụi cỏ. La Kiêu vốn định xoay người chạy trốn, nhưng vừa dẫn La Sâm cùng La Thụy đề thấp cơ thể đi được một khoảng thì lại nhìn thấy xung quanh không ngừng có sư tử cái tiến tới, này cũng không phải tin tức tốt gì. Sư tử đực lo đánh nhau sẽ không để phát hiện cậu, nhưng sư tử cái thì không nhất định, nếu để bọn nó chú ý thì nhất định dữ nhiều lành ít. Vì thế, chỉ có thể ẩn núp chờ đợi nhóm sư tử đánh xong, tan cuộc giải tán.

Trước lúc đó, ba cha con lại phải tiếp tục chịu đói. Cái này gọi là thần tiên đánh nhau, người trần chịu tai ương. Đối lại hiện giờ chính là sư tử đánh nhau, liệt báo chịu đói.

Hai người không có liên hệ tất yếu, nhưng sự thật chính là vận vẹo như vậy. Cậu có chút hiểu được tâm tình của con sóc đất bị mình khi dễ lúc trước.

Hai tiểu liệt báo cũng khẩn trương như La Kiêu, bọn nó nằm sát bên người cậu, cúi đầu, hai lỗ tai cụp lại, giấu đi những đốm lông nổi bật sau tai, cứ vậy nằm úp sấp, cơ hồ không có sư tử phát hiện bọn nó.

Áo La Tư cùng Nạp Tư đánh nhau từng bừng, thân thể sư tử đực cường tráng hệt như một ngọn núi nhỏ va chạm với nhau, bọn nó dùng chân sau chống đỡ cơ thể, chân trước nâng lên, bàn chân thật lớn hung hăng vỗ về phía đối thủ, ý đồ áp đảo đối phương xuống đất, cái miệng há to, bốn chiếc răng nanh sắc bén lộ ra, lông mao rậm rạp theo động tác của bọn nó mà phập phồng, tất cả đều biểu hiện sự uy mãnh cùng cường hãn của sư tử đực.

Nạp Tư có vẻ ngang sức với Áo La Tư, nhưng cũng chỉ là có vẻ mà thôi.

Kiên trì vài hiệp, cuối cùng Nạp Tư vẫn bị Áo La Tư vật té lăn quay trên mặt đất, Áo La Tư không ngừng dùng răng nanh cùng móng vuốt cắn xé nó, Nạp Tư cố sức phản kháng, tuy bị té ngã xuống đất, nhưng lưng vừa chạm đất, chân trước cùng chân sau của nó lập tức quơ quào về phía Áo La Tư, hung mãnh phản kích làm Áo La Tư nhất thời cũng khó giành được chiến thắng áp đảo.

Trận chiến đấu dữ dội của sư tử đực đều hấp dẫn sư tử cái trong sư đàn. Bình thường, khi sư tử đực của hai sư đàn đánh nhau, những con sư tử đực khác cũng tiến tới hỗ trợ, bọn nó là đồng bọn, sẽ thủ vệ thành viên cùng lãnh địa của sư đàn. Nhưng Phỉ Lực cùng Ai La chỉ ở bên cạnh quan sát Nạp Tư cùng Áo La Tư, không hề có ý tứ tiến tới hỗ trợ.

Nạp Tư không phải đối thủ của Áo La Tư, bọn nó cũng thế. Có lẽ qua năm, hai anh em liên thủ mới có thể đối kháng với Áo La Tư, nhưng hiện giờ, tiến lên chỉ bị ăn đòn. Bất quá, Áo La Tư tuy cường tráng nhưng muốn giết chết Nạp Tư có thể trọng thương cũng không dễ dàng.

Lúc Áo La Tư lần thứ ba cắn về phía cổ Nạp Tư, Nạp Tư rút cuộc chọn đúng cơ hội, bật dậy xoay người chạy trốn.

Áo La Tư đuổi sát phía sau không buông, nhóm sư tử cái sư đàn Áo La Tư vốn căm hận sư đàn Hoắc Tư Bĩ đã lâu, thậm chí còn có hành vi ác liệt muốn giết chết tiểu sư tử. Nhìn thấy Nạp Tư bị Áo La Tư đánh

tới chạy trốn chết bọn nó lập tức nhào tới, mục tiêu chính là nhóm sư tử cái của sư đàn đối phương.

Vì thế, từ trận chiến giữa hai con sư tử đực đã biến thành hai sư đàn quần áo. Nhóm sư tử cái đánh nhau tuy không rung động như sư tử đực, nhưng vẫn làm ba liệt báo núp trong bụi cỏ xem tới ngáy người. Không phải vì gì khác, trình độ vung vuốt tàn ác của nhóm sư tử cái có thể hình cường tráng này còn sâu hơn cả sư tử đực!

Trên người một con sư tử cái Hoắc Tư Bĩ cơ hồ bị quào thành một cái lưới rách, một con khác thì suýt bị cắn đứt đuôi, sư tử cái sư đàn Áo La Tư ỷ vào ưu thế số lượng, cơ hồ lấy thịt đè người lên nhóm sư tử cái Hoắc Tư Bĩ mà đánh, nhóm tiểu sư tử sư đàn Áo La Tư đều núp ở lùm cây xa xa, có hai con sư tử cái đang trông chừng. Cuộc chiến giữa hai sư đàn thế này là cơ hội học tập tốt nhất.

Áo La Tư tựa hồ không làm thịt được Nạp Tư thì không bỏ qua, Phỉ Lực cùng Ai La không có khả năng mặc kệ, hai anh em sư tử đực trẻ tuổi không có biện pháp đối đầu trực diện với Áo La Tư, bất quá thỉnh thoảng đánh lén một cái thì vẫn có thể. Nạp Tư có thể nhân cơ hội đó mà thở một hơi, bảo trụ tánh mạng.

Tính tình sư tử rất táo bạo, bắt đầu chiến đấu rất nhanh mà chấm dứt cũng nhanh như vậy. Không có liều chết quần chặt lấy nhau, sư đàn Hoắc Tư Bĩ phát hiện không địch lại đối thủ thì lập tức quay đầu bỏ chạy, sư đàn Áo La Tư đuổi sát phía sau, dần dần rời xa khỏi lãnh địa La Kiều, hướng về phía lãnh địa sư đàn Hoắc Tư Bĩ.

Có vẻ địa bàn hai sư đàn sẽ phát sinh biến đổi không nhỏ.

La Kiều cuối cùng cũng thở phào, liếm liếm hai tiểu liệt báo định đi tới nơi khác tìm con mồi, không ngờ ở nơi sư đàn đánh nhau lúc này đột nhiên có một con thỏ hoang từ bụi cỏ chui ra.

La Kiều quả thực không thể tin vào hai mắt mình, anh bạn thỏ này làm thế nào mà không bị sư tử giẫm chết cơ chứ? Hay là, bên dưới có hang ổ cho nó ẩn núp?

Vô luận là thế nào, cuối cùng cũng có cái ăn.

Có lẽ thần may mắn thực sự đã để mắt tới La Kiều, cậu không chỉ bắt được con thỏ hoang kia, còn ở nơi nó chui ra phát hiện cả một ổ! Ổ thỏ này phòng chừng bị động tĩnh sư tử đánh nhau dọa hoảng nên co rút thành một đoàn ở bên trong.

La Kiều không vội bắt bọn nó mà xem xét chung quanh, quả nhiên lại phát hiện mấy cửa ra, để hai tiểu liệt báo trông chừng thỏ hoang, La Kiều biến hóa bình thái, nhấc một tảng đá tới, lại đào đất, sau đó chặn lại mấy cửa ra khác, cuối cùng tìm một nhánh cây chọt vào cửa hang!

Kết quả, dưới móng vuốt tàn ác của liệt báo, cả ổ thỏ hoang bị bắt gọn.

Lúc Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc đuổi tới, La Kiều cùng hai tiểu liệt báo đang ghì chặt con thỏ mà cắn xé, ăn tới mới mất mũi toàn là máu. Mạt Sâm chào hỏi từ xa, sau đó mới tiến qua. Tuy bọn nó quen biết nhau, nhưng nên làm vậy để tránh hiểu nhầm muốn cướp đoạt con mồi.

La Kiều ăn thịt thỏ tâm tình rất tốt, trực tiếp chỉ một con cho Mạt Sâm: “Ăn chút không?”

Mạt Sâm lắc đầu, Kiệt Lạc cũng đi tới, nhìn con thỏ trên mặt đất liền nhin không được kinh ngạc: “Đây đều do ngươi bắt sao?”

La Kiều gật đầu, liếm liếm vết máu trên móng vuốt, mở miệng: “Đây là sức mạnh của trí tuệ!”

Dứt lời liền tung ra một cái hôn gió, Mạt Sâm ngáy ngẩn cả người, Kiệt Lạc cũng ngáy dại, La Kiều ý thức được chính mình mới làm gì cũng choáng váng. Hiện giờ cậu nói mình không phải cố ý liệu còn kịp không a?

END 60. Đăng bởi: admin

61. Chương 61

CHƯƠNG 61

Sau sự kiện ‘hôn gió’ nửa tháng, Kiệt Sâm cùng Kiệt Lạc ngẫu nhiên lại tới lãnh địa La Kiều, sau khi La Kiều mặt dày gặng hỏi mới biết hai anh em liệt báo này căn bản không hiểu hôn gió là gì, lúc ấy bọn nó hoàn toàn bị gương mặt đầy máu cùng bộ dáng giơ vuốt siêu cấp đáng yêu của La Kiều làm sững sờ tại chỗ, mặc dù không hiểu nó có ý tứ gì.

Quả nhiên, cho dù là mỹ nhân đẹp cỡ nào, lúc mặt dày máu chóp chóp mắt quầng nộ hôn gió vẫn không thể đẹp nổi.

Vì thế, La Kiều bắt đầu hối hận vì đã hỏi hai anh em này, sớm biết vậy không bằng cứ tiếp tục hiểu nhầm đi, hiểu lầm đẹp dễ so với sự thật tàn khốc vẫn làm người ta dễ chịu hơn rất nhiều.

La Sâm cùng La Thụy đang truy đuổi đùa giỡn, bọn nó ngày càng lớn hơn, đã có bộ dáng của vị vua tốc độ, La Thụy vẫn thích làm nũng như cũ, nhưng không còn dính người như trước, điều này làm La Kiều vừa vui sướng nhưng đồng thời cũng có chút mất mát, đứa nhỏ trưởng thành không còn chạy theo cậu cầu cọ cọ cầu vuốt ve nữa, liệt báo ba ba cả thấy thật hụt hẫng...

Hôm nay Mạt Sâm một mình tới gặp La Kiều, Kiệt Lạc ở lại lãnh địa, lãnh địa bọn nó vừa tới một con liệt báo cái xa lạ, theo mùi của nó lưu lại, con liệt báo cái xâm nhập lãnh địa này đang trong thời kỳ động dục, hiện giờ không phải mùa mưa, có thể ấu tể của con liệt báo cái này gặp phải bất trắc nên mới động dục. Kiệt Lạc từ sáng sớm đã hưng trí bừng bừng lần theo mùi đối phương, Mạt Sâm không có hứng thú, dù sao cũng là lãnh địa của mình, hẳn sẽ không có vấn đề lớn, vì thế nó tùy ý để Kiệt Lạc đuổi theo con liệt báo cái kia, bản thân thì chạy tới lãnh địa La Kiều.

Bất quá Mạt Sâm vừa rời đi không bao lâu thì chợt nghe thấy tiếng kêu của Kiệt Lạc, tiếng kêu của liệt báo có thể truyền xa hơn một km, Mạt Sâm có chút bất đắc dĩ, tiếng kêu của Kiệt Lạc không phải gặp nguy hiểm, chỉ đơn thuần muốn Mạt Sâm nhanh chóng trở về. Phòng chừng phát hiện con mồi lớn hoặc bị em gái cự tuyệt, cần anh em an ủi. Nếu không phải từ ngữ không đủ phong phú, Mạt Sâm khẳng định phải bạo phát một phen.

Nhưng tiếng kêu của Kiệt Lạc không ngừng truyền tới, tựa hồ nhất quyết phải gọi Mạt Sâm về cho bằng được, rơi vào đường cùng, Mạt Sâm cũng chỉ có thể nói tạm biệt với La Kiều rồi trở về lãnh địa của mình.

Trước lúc đi, Mạt Sâm liếm lỗ tai La Kiều một chút, La Kiều cảm thấy mát tự nhiên động động lỗ tai, lùi về sau né đi. Đang định nói gì đó thì Mạt Sâm đã xoay người chạy đi mất.

Quên đi, lần sau nói vậy,

Mạt Sâm đi rồi, La Kiều nhàm chán nhìn La Sâm cùng La Thụy đang đùa giỡn, nhin không được thở dài: “Báo em gái a...”

Nằm nghiêng người trên cỏ, La Kiều vừa liếm móng vuốt vừa lắc lắc cái đuôi, loại tâm tình bất đắc dĩ này nên giải thích thế nào đây? Sờ sờ vuốt, liếm liếm lông, lại sinh ra một ổ báo con... một tương lai tươi đẹp cỡ nào a, hiện tại vuốt không được sờ, lông không được liếm, báo con cũng không cánh mà bay... cậu vì cái quái gì lại bị bẻ cong a?

Uể oải lăn một vòng trên mặt đất, cọ cọ cái lưng có chút ngứa, La Kiều đứng dậy đuổi người, gọi La Sâm cùng La Thụy, hôm nay sư tử không đánh nhau, đi săn thôi!

“Ba ba, bắt gì nha? Ta muốn ăn linh dương gazen.”

Hai tiểu liệt báo nghe thấy tiếng kêu của La Kiều, lập tức chạy về bên cạnh cậu, La Thụy vừa cọ cọ chân trước La Kiều vừa đòi hỏi, La Sâm không nói gì, nhưng đôi mắt to sáng long lanh biểu thị nó rất đồng ý với lời em trai.

“Không thành vấn đề!”

La Kiều bị ánh mắt đáng yêu của tiểu liệt báo thu phục, vỗ ngực cam đoan, lúc hồi phục lại tinh thần thì chỉ có thể yên lặng ngẩng đầu một góc bốn mươi lăm độ, đón gió rơi lệ. Quả nhiên không thể quá nuông chiều đứa nhỏ, trong lãnh địa của cậu làm sao có linh dương gazen cơ chứ? Chỉ có thể tới hồ nước trong lãnh địa hoa báo thử vận may, nhưng cậu thực không muốn đi a...

Nhóm thỏ đá sau khi bị bắt rời khỏi núi đá đã dọn tới một gò đất gần biên giới lãnh địa hoa báo, ba cha con La Kiêu vừa lúc đi ngang qua nhà đám thỏ đá này, con thỏ đá chịu trách nhiệm canh chừng lập tức phát ra tiếng kêu cảnh báo: “Không tốt, con liệt báo hung tàn kia đang tới đây, mọi người mau trốn đi!”

Đám thỏ đá đang kiếm ăn ở xung quanh lập tức lao về hang, ba liệt báo lại dường như không thấy bọn nó, chỉ một mực đi về phía trước. Nhóm thỏ đá chen chúc một chỗ ta nhìn người người nhìn ta, thật không hiểu mấy con liệt báo này hôm nay bị làm sao? Nào còn bộ dáng hung tàn lúc đuổi cả nhà bọn nó rời khỏi núi đá?

Được rồi, liệt báo La Kiêu bị thỏ đá nhử thương phỏng chừng sẽ trở thành người đứng đầu trong lịch sử thảo nguyên.

La Kiêu cũng không phải không thấy thỏ đá, nhưng thứ nhất, vị thịt thỏ đá quả thực không thể ăn, mùi rất khó ngửi, thứ hai cậu đã ngửi thấy mùi linh dương gazen, tin tưởng hai tiểu liệt báo cũng ngửi được, thay vì lãng phí sức lực lên người thỏ đá, không bằng giữ chút thể lực để bắt linh dương gazen.

Về phần tới hồ nước rất có khả năng sẽ đụng phải Mông Đế này nọ, giờ phút này đã bị La Kiêu quăng ra sau đầu. Trước mặt thức ăn, hết thấy đều là mây bay. Đây là chứng minh tốt nhất cho câu gần mực thì đen gần đèn thì sáng, về phần do La Kiêu ảnh hưởng hai tiểu liệt báo hay La Sâm cùng La Thụy ảnh hưởng La Kiêu thì không ai biết được.

Tới gần giữa trưa, ven hồ nước trong lãnh địa hoa báo chật ních động vật tới uống nước. Bởi vì nhiệt độ quá cao nên phần lớn nước trong hồ đã bị bốc hơi, số còn lại đục không chịu nổi, bởi vì nhóm động vật giẫm đạp chen lấn nhau nên hơn phân nửa nước trong hồ đã thành nước bùn. Nhóm động vật muốn uống nước chỉ có thể lội trong nước bùn tới trung tâm hồ. Lợn warthog cùng voi thích lặn lội trong nước bùn, tầng bùn đất thật dày có thể giúp bọn nó tránh né ánh mặt trời chói chang cùng loại trừ ký sinh trùng. Nước bùn lại tạo thành phiền phức cho một số con linh dương tới uống nước, chân bọn nó sẽ bị lún vào lớp bùn nhầy, nếu không thể đứng lúc rút ra sẽ bị vấy trong cái bầy rập thiên nhiên này.

La Kiêu mang theo hai tiểu liệt báo ẩn trong bụi cỏ cao cách hồ nước chừng hai trăm mét. Bọn nó không dám tới quá gần, một con voi đục trưởng thành đang lặn lội trong nước bùn, cái mũi cùng chiếc ngà thật dài tạo thành uy hiếp với bất kì loài động vật nào. Voi không thích họ mèo lớn, này đã trở thành bí mật công khai trên thảo nguyên, cho dù liệt báo không thể tạo thành uy hiếp với voi con nhưng chúng nó vẫn không thích nhìn thấy liệt báo xuất hiện trong tầm mắt.

La Kiêu không muốn tự tìm phiền phức, cậu chỉ có thể tiếp tục chờ, voi sớm muộn gì cũng phải rời đi, mà con mồi của cậu cũng sẽ xuất hiện.

La Kiêu không biết con voi đục này chính là kẻ đã đuổi sư tử sư đàn Hoắc Tư Bĩ chạy ra khỏi lãnh địa của cậu, bất quá có biết cũng không thể thay đổi gì cả, chẳng lẽ chạy tới trước mặt con vật khổng lồ này mà nói ‘Chào, cảm ơn người đã giúp ta, làm bạn được không?’.

Phản ứng duy nhất của voi chính là nâng chân lên giẫm chết cậu.

Nhiệt độ ngày càng tăng cao, cơ hồ đã đạt tới mức cao nhất, nhóm động vật tụ tập tới hồ nước cũng ngày càng nhiều. Thậm chí còn xuất hiện cả một đàn trâu nhỏ. Voi hiển nhiên không thích những tên có thể khiêu chiến quyền uy của mình này, vì thế, nó đứng lên khỏi đồng búi nhầy, muốn cưỡng chế đám trâu muốn uống nước này rời đi.

Những động vật khác làm như không thấy một màn này, ngược lại còn thừa dịp voi cùng trâu xung đột để uống nước. Ba con linh dương gazen bị kẹp giữa đàn động vật, cũng không nổi bật, bất quá cũng khiến liệt báo chú ý.

Voi cùng đàn trâu tựa hồ đã đạt thành hiệp nghị nào đó, bọn nó một lần nữa quay về bên hồ, hành động của trâu thô bạo cũng không thua kém voi, một ít động vật nhỏ bên bờ hồ bị dạt qua.

Lợn warthog vóc dáng thấp bé nhưng chuyên chiếm tiện nghi về mặt thể hình cũng phải vô cùng cẩn thận với chân trâu.

La Kiêu nhìn chằm chằm mấy con linh dương gazen kia, thẳng đến lúc bọn nó rời khỏi hồ nước, đi vào lùm cây, La Kiêu biết thời cơ đã tới. Cậu mang theo La Sâm cùng La Thụy theo sau, khoảng cách ngày càng

gần, vô luận là linh dương gazen hay nhóm động vật bên hồ đều không phát hiện ba con liệt báo này.

Nhóm linh dương gazen dừng lại ăn cỏ, có một con nằm úp xuống đất. La Kiều không có khả năng bỏ qua cơ hội tốt như vậy, lập tức từ trong bụi cỏ phóng ra ngoài. Ẩn núp là một loại thủ đoạn, nhưng dựa vào tốc độ chiến thắng mới là ưu thế của liệt báo.

Tiếng linh dương gazen chạy trốn kinh động nhóm động vật đang uống nước bên bờ hồ, mấy con khỉ đầu chó phát ra tiếng gầm rú, đàn trâu cũng rối loạn, lúc tất cả phát hiện nguyên nhân gây ra trận xôn xao này chỉ là một con liệt báo thì con trâu đầu đàn bình tĩnh lại. Chỉ cần không phải sư tử, đàn trâu ngày không e ngại bất cứ kẻ nào.

Cố gắng của La Kiều không uổng phí, cậu đuổi theo một con linh dương gazen cái, dùng móng vuốt gạt ngã nó rồi cắn cổ. Hai con linh dương khác thấy đồng bạn bị bắt, lại chạy thêm một quãng thì dừng lại. Kẻ bắt cùng kẻ bị bắt rất am hiểu đối phương, liệt báo đã bắt được con mồi, nhóm linh dương gazen có một đồng bạn sắp chết đi, nhưng điều này cũng đại biểu chúng nó được an toàn.

Linh dương gazen vẫn còn quấy hai chân, La Kiều trong hơn mười giây đã chạy gần ba trăm mét, hiện giờ cậu cơ hồ không có bất cứ năng lực chống cự, chỉ có thể cắn chặt cổ linh dương gazen, thở hổn hển chờ đợi cơ thể khôi phục.

Rốt cuộc, linh dương gazen không còn nhúc nhích. La Kiều kéo xác nó vào sâu trong bụi cỏ cao, hai tiểu liệt báo nghe thấy tiếng kêu của cậu liền chạy qua, La Kiều đứng bên cạnh trông chừng, để bọn nhỏ ăn trước.

Tuy bắt được con mồi, bọn họ có cái để ăn, bắt quá La Kiều vẫn cảm thấy bất an, vì thế không khỏi nhìn xung quanh, xác thực gần đó không có sư tử hay linh cẩu gì cả, bắt quá cậu vẫn cảm thấy bất an, hơn nữa cảm giác này càng lúc càng mãnh liệt.

Rốt cuộc, cảm giác của La Kiều cũng ứng nghiệm, là trâu.

Hai con trâu đục cường tráng từ bên hồ nước đi về phía này, bộ dáng bọn nó rõ ràng là không có ý tốt. La Kiều lập tức kêu hai tiểu liệt báo đứng lên, ba con liệt báo cũng không hiểu ý đồ của đám trâu, La Kiều tin tưởng mình không khiêu khích gì bọn nó, nhưng trâu căn bản không muốn giải thích giằng co với liệt báo, bọn nó cứ trực tiếp vọt qua.

“Chạy mau!”

La Kiều không để ý đã ăn được ít nhiều thịt linh dương gazen, lập tức kêu La Sâm cùng La Thụy chạy về phía lùm cây xa xa, nơi đó có thể giúp bọn nó tránh né trâu. Trâu cũng không đuổi theo bọn họ mà chạy tới thi thể linh dương gazen ngử ngử, bọn nó tựa hồ không tính toán giết chết liệt báo, chỉ giải cứu con linh dương ăn cỏ mà thôi. Loại chuyện này nhìn thực vô vấn, nhưng quả thực đã xảy ra.

Hai con trâu đứng canh giữ bên thi thể linh dương gazen, thẳng tới lúc bọn nó xác định con linh dương này thật sự đã chết mới xoay người rời đi.

Cả quá trình không tới năm phút đồng hồ nhưng ba liệt báo lại sợ không nhẹ.

“Ba ba...”

La Sâm kêu một tiếng, La Kiều nhìn trâu rời đi cùng thi thể linh dương nằm trên cỏ, bởi vì được bụi cỏ cao che dấu nên kên kên từ không trung rất khó phát hiện, nhưng nếu để quá lâu thì bọn La Kiều cũng không ăn được.

La Kiều tính toán mạo hiểm một phen, cậu bảo hai tiểu liệt báo ở lại lùm cây, chính mình thì chạy về phía con mồi, thấy trâu cũng không tiếp tục đột kích, La Kiều lập tức kéo linh dương chạy về phía lùm cây mà hai tiểu liệt báo đang ẩn núp, không ngờ trên đường đột nhiên có một con hoa báo đục xông ra, nó rất khỏe mạnh, da lông cũng rất đẹp, nhưng nó không phải Mông Đế.

La Kiều hoảng sợ, theo bản năng buông tha con mồi chạy về phía lùm cây, mục đích của con hoa báo đục kia chính là linh dương gazen chứ không phải liệt báo, nó ngậm lấy thi thể linh dương, vừa định rời đi thì một con hoa báo đục khác lại đột nhiên xuất hiện, ngăn cản trước mặt nó, đây mới chính là chủ nhân phiến lãnh địa này, Mông Đế.

Hai con hoa báo đực đột nhiên xuất hiện làm hồ nước lại dấy lên một trận rối loạn. Đàn trâu uống nước xong đang định rời đi, voi cũng không bị hai con hoa báo uy hiếp, nhưng nhóm động vật khác thì không nghĩ như vậy. Bọn nó đều có thể bị hoa báo giết chết, huống chi lại còn xuất hiện một lúc hai con!

Linh dương gazen chạy trốn trước nhất, không ngờ lại lao thẳng vào vòng tay liệt báo.

La Kiêu thực lòng muốn nói cậu không cố ý mai phục ở đây chờ bọn nó tới cửa, gặp phải chuyện thế này, cậu làm sao còn tâm tư đi săn, cậu chỉ muốn mang La Sâm cùng La Thụy lặng lẽ trốn đi, nào ngờ con linh dương gazen này vừa vọt cạnh ngay hướng cậu mà vọt tới. Lí trí còn chưa kịp suy nghĩ, bản năng đã quyết định hành động của cậu, La Kiêu lập tức từ trong bụi cỏ nhào ra, dùng một động tác hoàn toàn không giống liệt báo mà cắn cổ con linh dương gazen này, sau đó lệ rơi đầy mặt.

Cậu không muốn bắt nó, nhưng cũng không có cách nào a.... Làm gì mà cứ một đường chạy thẳng về phía cậu cơ chứ, ít nhất cũng quẹo một phát thì sự tình đâu có biến thành thế này a...

Bắt quá hiện giờ, cậu nên ăn con mồi hay chạy trốn a...

Hai tiểu liệt báo không để ý nhiều như vậy, ánh mắt hai đứa đều lấp lánh nhìn La Kiêu, ba ba thật lợi hại!

Mông Đế cùng hoa đực cướp con mồi của Ka Kiêu đã lao vào đánh nhau, hoa báo đực chiến đấu không giống sư tử đực, bọn nó không chỉ va chạm sức mạnh, càng nhiều hơn chính là vận dụng răng nanh cùng móng vuốt sắc bén của mình, ý đồ lưu lại những vết thương khó có thể xóa đi trên cơ thể đối phương, đồng thời, nếu có cơ hội liền cắn về phía cổ, Mông Đế hiển nhiên hơn một chút, nó suýt chút nữa đã cắn vào cổ con hoa báo kia, may mắn đối phương giãy kịp. Con hoa báo kia bỏ lại linh dương gazen, xoay người chạy trốn. Mông Đế không đuổi theo, chỉ cần con hoa báo này còn dám ở lại lãnh địa, sớm muộn cũng có ngày nó sẽ giết chết đối phương!

Hiện giờ, nó còn việc khác cần hoàn thành.

Mông Đế vừa nghĩ, vừa ngậm lấy thi thể linh dương gazen, đi về phía La Kiêu đang im lặng khóc ròng trong lùm cây.

END 61. Đăng bởi: admin

62. Chương 62

CHƯƠNG 62

Trận xô xát hoa báo gây ra rất nhanh đã bình ổn, đàn trâu uống nước xong thì lục tục rời đi, chỉ còn một con trâu cái đang có thai dừng ở phía sau, kính hách không ngừng áp tới làm cơ thể nó rất khó chịu. Bắt quá nó phải đuổi kịp những con trâu khác, trước lúc sụp tối, đàn trâu phải đi tới thảm cỏ ở chỗ cao, nơi đó độ ẩm vào ban đêm sẽ cao một chút, cũng tương đối an toàn.

Đàn trâu rời đi đối với La Kiêu mà nói, quả thật chính là chuyện tốt, dù sao cũng không còn màn trâu làm anh hùng một phen đuổi cậu khỏi thi thể linh dương gazen nữa. Chẳng qua, trước mắt còn có một đầu hoa báo, có lẽ so với trâu lại càng khó ứng phó hơn.

Mông Đế tới ngày càng gần, tìm La Kiêu cũng đập càng nhanh, cậu cúi đầu cho rằng đó là vì mình vừa bắt linh dương mới thể, về phần nguyên nhân nào đó, La Kiêu kiên quyết không thừa nhận!

Mông Đế kéo linh dương gazen đoạt được từ miệng con hoa báo kia tới trước mặt La Kiêu, không ngờ lại phát hiện con liệt báo này lại bắt được một con.

Có lẽ nó vẫn xem thường năng lực đi săn của con liệt báo này. Thế, con linh dương gazen này phải xử lý sao đây?

La Kiêu cắn cổ linh dương, nhìn Mông Đế, lại nhìn nhìn con mồi bị đối phương tha tới, động động lỗ tai, không nói tiếng nào. Cắn cổ linh dương, cậu không có cách nào nói chuyện a.

“Cho người.”

Mông Đế lắc lắc cái đuôi, cúi đầu liếp lỗ tai La Kiều, lại cắn nhẹ sau gáy cậu: “Bất quá hình như, người không cần.”

Ai lại chê thức ăn nhiều chứ? La Kiều hừ một tiếng từ mũi.

Đáng tiếc chính là thời gian con linh dương gazen này chết đi đã hơi lâu, lại còn bị ăn qua, thịt không còn tươi, cậu cùng hai tiểu liệt báo không thể ăn được nữa. La Kiều tùy ý bảo Mông Đế có thể mang thi thể con linh dương gazen kia đi, còn mình thì kéo một con khác tới lùm cây, hai tiểu liệt báo lập tức cúi đầu há mồm cắn xé. Thấy Mông Đế vẫn còn đứng đó, La Kiều mở miệng nói: “Người ăn đi, chúng ta không thể ăn được, cho cũng lãng phí thôi.”

Liệp báo nổi tiếng kiêng ăn, nhưng hoa báo không ngờ lại tới mức này. Theo thái độ La Kiều, cho dù không quơ được con linh dương thứ hai cũng sẽ không ăn con mồi được cướp về này. Trước kia liệt báo bị cướp đi con mồi căn bản không có khả năng cướp về, vì thế cũng không có cơ hội chứng kiến trình độ kén ăn khủng khiếp của liệt báo.

“Thật khó dưỡng.”

Mông Đế nhìn ba con liệt báo vây quanh thi thể linh dương gazen ăn ngấu nghiến, không nói thêm gì nữa, nó lưu loát tha con mồi lên một thân cây gần nhất.

Mông Đế vừa nhổ lông trên người linh dương gazen phun ra, vừa liếc mắt nhìn La Kiều thảnh thơi lại ngẩng đầu quan sát xung quanh, ân, quả nhiên nhìn con liệt báo này, ăn cũng ngon miệng hơn hẳn. Căn một ngụm thịt linh dương gazen, rõ ràng còn ăn được, chẳng lẽ, con liệt báo này cố tình muốn mang linh dương gazen cho mình? Vì muốn biểu đạt cảm ơn hay vì gì khác?

La Kiều khó hiểu nhìn Mông Đế ở trên cây, con hoa báo này đang nghĩ gì, sao ánh mắt nhìn cậu lại không thích hợp như vậy? Không phải nó lại đang đánh chủ ý gì đi?

Không thể không nói, đôi khi, nghĩ quá nhiều cũng không phải chuyện tốt. Ví dụ như hoa báo Mông Đế chỉ mới tự bỏ não một phen đã bị La Kiều liệ vào hàng ngũ người xấu bụng dạ khó lường.

Bích Thúy Ti cũng thừa dịp nhóm động vật tập trung nhiều nhất bên hồ nước để đi săn, bởi vì liệt báo cùng hoa báo liên tiếp xuất hiện làm cho nhóm động vật không dám lơ là, nó phải mất chút công sức mới bắt được một con lợn warthog trưởng thành, vừa đủ cho ba mẹ con. Từ khoảnh khắc Bích Thúy Ti xuất hiện, La Kiều liền đề cao cảnh giác. Cậu vẫn nhớ rõ con hoa báo cái này từng làm gì, khiến cậu hiện giờ sinh ra bóng ma tâm lý với những giống cái khỏe mạnh.

Mỗi khi nghĩ tới chuyện lần trước bị búng một phát, La Kiều liền đau ‘trứng’.

Bích Thúy Ti cũng thấy La Kiều, còn có cả Mông Đế đang nằm trên cây. Nó cũng không có ý tứ chào hỏi, tuy bộ dáng ngây ngốc của con liệt báo kia làm nó cảm thấy trêu rất vui, bất quá tiểu hoa báo đối bụng quan trọng hơn.

Mông Đế đột nhiên mở miệng gọi lại: “Bích Thúy Ti.”

Bích Thúy Ti ngẩng đầu, nhìn về phía Mông Đế trên nhánh cây cùng con linh dương gazen trước mặt, tuy đã bị ăn một phần lớn nhưng vẫn còn rất hấp dẫn. Không chỉ liệt báo thích linh dương gazen, hoa báo cũng thích. Cho dù linh dương gazen ngàn vạn lần không hề mong muốn loại ‘yêu thích’ này, bất quá sự thật đau thương vẫn tồn tại như cũ.

“Tên kia vẫn chưa rời đi.”

“Cái gì? !” Nghe một câu như vậy, Bích Thúy Ti ném con mồi, lớn tiếng rống về phía Mông Đế: “Sao người còn chưa giết nó đi? !”

“Ta sẽ giết nó.” Mông Đế nói: “Nói cho người biết chính là muốn người cùng đám ấu tể cẩn thận một chút.”

“Biết rồi.” Bích Thúy Ti mài mài móng vuốt, hung tợn quát: “Người giết nó sớm đi cho ta!”

Mông đế không để ý tới tiếng rống to của Bích Thúy Ti, nhưng hai tiểu liệt báo lại bị tiếng gầm của hoa báo làm hoảng sợ, La Kiều vội liếm liếm bọt nhỏ: “Không có việc gì, ăn tiếp đi.”

La Kiêu quay đầu lại nhìn về phía Bích Thúy Ti, không ngờ lại bị đối phương giận cá chém thớt: “Nhìn gì mà nhìn? ! Còn nhìn nữa bà đây đè người!”

“Rống!”

Trên cây truyền tới tiếng gầm của Mông Đế, Bích Thúy Ti mới không sợ, nó ngửa đầu lên rống lại: “Rống cái gì mà rống? ! Còn rống nữa bà đây đè hẳn thật cho người xem! Nếu người không chịu giết tên kia đi, bà sớm muộn gì cũng tìm cơ hội đè con báo ngọc này!”

Rống xong, ngậm lấy lợn warthog rồi chui vào trong bụi cỏ cao. Nó phải nhanh chóng trở lại bên cạnh ấu tể. Con hoa báo đực kia nếu dám tổn thương ấu tể, nó tuyệt đối sẽ để cho đối phương biết tay!

La Kiêu chăm chú nhìn Bích Thúy Ti đi xa, nửa ngày cũng không lấy lại tinh thần, có em gái nói muốn đè mình, cậu nên cao hứng nên chui vào một góc nào đó mà khóc a? Có con báo nào bị thúc hơn cậu nữa không? Có sao không?

“Ba ba...”

“Câm miệng, ăn cơm đi, nếu không đánh mông!”

La Sâm cùng La Thụy nhìn nhau, đều ăn ý ngậm miệng lại cúi đầu tiếp tục há miệng ăn thịt. Ba ba tức giận, vẫn nên ngoan một chút đi.

Bích Thúy Ti rời đi không bao lâu, một đám đông kên kên liền tụ tập, chỉ một chốc mà xung quanh liệt báo đã đứng hơn bốn mươi con kên kên. Một con linh dương gazen bị liệt báo ăn đi phần lớn bộ phận, bất quá số còn lại cũng đủ để đám kên kên này ăn, những con tới trước thì xòe rộng cánh ngăn cản những con khác. Đám kên kên đến muộn mất đi vị trí tốt nhất, nhưng chúng vẫn chấp nhất lao vào tranh đoạt với những con khác.

La Sâm cùng La Thụy ăn no, bụng phình to như quả bóng, La Kiêu cũng khó có dịp ăn no như vậy, La Kiêu tin tưởng, nếu không phải thật sự không thể ăn nổi nữa, cậu cùng hai tiểu liệt báo sẽ ăn tiếp, ăn tới khi nào đi không nổi mới thôi.

Đối với liệt báo mà nói, ăn uống no say quá độ cũng là một loại hưởng thụ cao cấp a.

Mông Đế không có loại phiền não này như La Kiêu, nó nằm trên cây, chậm rãi hưởng thụ từng chút bữa tiệc lớn, ưng cùng kên kên không dám quấy rầy hoa báo đang ăn cơm, bởi vì rất có thể bọn nó sẽ trở thành bữa cơm ngon lành trong miệng đối phương. So với liệt báo nổi tiếng kén ăn, thì hoa báo cũng có tiếng là ăn tạp, từ thần lẩn tới hươu cao cổ, từ gà gô đến đà điểu, không có gì là hoa báo không ăn.

Mông Đế mang phần linh dương gazen còn thừa lại giấu trên một nhánh cây cao hơn, hoa báo không giống liệt báo, số thịt thừa vẫn có thể ăn được.

La Kiêu mang hai tiểu liệt báo đi ra khỏi lùm cây, đàn kên kên chờ đợi đã lâu lập tức bỏ nhào tới thi thể linh dương gazen, La Sâm cùng La Thụy thử nhe răng với đám ăn chực kia, La Kiêu thì chỉ muốn nhanh nhanh rời đi. Nhưng cậu vẫn chậm một bước.

Mông Đế giấu thi thể linh dương xong liền chắn trước mặt La Kiêu, liếm liếm khóe miệng, ý tứ thực rõ ràng, nhìn nhìn đám kên kên vây thành một đoàn cách đó không xa: “Ồ trong này hay là đi theo ta?”

La Kiêu cụp lỗ tai, cái nào cậu cũng không muốn chọn.

“Không phải ta cho người linh dương gazen rồi sao...”

“Nơi này là lãnh địa của ta, tất cả con mồi ở đây đều thuộc về ta. Hiểu chưa?”

Lưu manh! Ác bá! Đại gian ác!

La Kiêu đã bắt đầu nói năng lộn xộn, nhưng cậu cũng chỉ có thể thầm mắng vài câu trong lòng, cuối cùng vẫn mang theo hai tiểu liệt báo đi theo sau mông Mông Đế. Lại nói tiếp, cậu quả thực cũng cần Mông Đế dẫn bọn họ rời khỏi nơi này, con hoa báo đực kia không biết còn ở gần đây hay không, nếu nó núp trong bụi cỏ nào đó, cậu mang theo La Sâm cùng La Thụy đụng phải thì rất phiền phức.

Mông Đế mang theo La Kiều rời khỏi bên hồ nước, đi thẳng tới lãnh địa biên giới của bọn họ, cuối cùng dừng lại ở một gốc cây keo, nơi này thực an toàn, xung quanh không phát hiện hơi thở của kẻ săn mồi. Hai tiểu liệt báo nằm trong bóng râm liếm lông cho nhau, La Kiều bị Mông Đế gặm phần lông sau gáy tha lên cây, khôi phục hình thái nhân loại, bị áp lên nhánh cây, chặn môi.

Mông Đế ngậm môi dưới La Kiều, hai mắt vàng nhạt trong bóng râm của tán cây hiện lên một tia sáng.

“Ta thật nhớ ngươi.” Môi trượt từ khoe môi xuống cổ, răng nanh cho dù biến thành hình người vẫn sắc bén như trước nhẹ nhàng gặm cắn làn da La Kiều: “Nghĩ muốn xé toạt ngươi ra mà ăn sạch...”

Nghĩ muốn xé toạt ngươi ra mà ăn sạch...

Xé toạt...

Ăn sạch...

Từ rung động tới kinh hoảng chỉ trong một khoảnh khắc, La Kiều mạnh mẽ đẩy Mông Đế trên người mình ra, lăn qua bên cạnh một vòng, bị kịch xảy ra, cậu bị rớt thẳng xuống đất...

Hai tiểu liệt báo nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu thì thấy ba ba từ trên nhánh cây rớt xuống...

La Kiều ở giữa không trung biến hóa hình thái, cuối cùng an toàn chạm đất. Còn nhe răng với Mông Đế ở trên cây: “Ăn cái đầu ngươi!”

“Ba ba?”

“Đi, cùng ba ba về nhà!”

Nhìn thấy La Kiều hùng hổ mang theo hai đứa nhỏ rời đi, Mông Đế đầu tiên là sửng sốt một hồi, sau đó không thể khống chế mà cười đến lăn lộn trên nhánh cây.

Đám cây mangut đi ngang qua, phát hiện Mông Đế liền vẫy dưới cây keo, khó hiểu nhìn con hoa báo đang cười đến lăn lộn kia, con hoa báo này sao lại lên cơn động kinh rồi?

Theo đàn trâu rời khỏi lãnh địa hoa báo, tiến vào lãnh địa sư đàn Hoắc Tư Bĩ. Hiện giờ thống trị phần lớn vùng này không phải sư đàn Hoắc Tư Bĩ nữa, mà chính là sư đàn Áo La Tư vừa đánh chúng một trận cách đó không lâu. Sư đàn Hoắc Tư Bĩ không thể không tiến càng sâu vào trong lãnh địa để tránh né.

Sư đàn Áo La Tư không đuổi tận giết tuyệt.

Nhóm sư tử của sư đàn Hoắc Tư Bĩ cần thời gian khôi phục, sư đàn Áo La Tư chiếm được càng nhiều lãnh địa cùng con mồi, nhóm sư tử cái cũng cần đặt nhiều tinh lực vào việc nuôi nấng ấu tử, hiện giờ hai sư đàn đều không nguyện ý tiếp tục tranh chấp, vì thế, hai bên đạt thành nền hòa bình ngắn ngủi, bất quá cũng chỉ tạm thời mà thôi.

Sư đàn Hoắc Tư Bĩ mất đi một phần ba lãnh địa cùng con mồi, đối với một sư đàn lớn trường kỳ chiếm cứ vùng châu thổ này mà nói, đây tuyệt đối là một nỗi nhục không thể xóa nhòa! Hòa bình sớm hay muộn cũng bị đánh vỡ.

Đàn trâu không biết sự kiện giữa hai sư đàn, chúng nó chỉ dựa theo thói quen trở về bãi đất cao qua đêm. Sư đàn Hoắc Tư Bĩ hiện giờ không có tiểu sư tử, nhóm sư tử cái phần lớn thời gian chỉ bắt giữ một ít con mồi nhỏ, chỉ có những lúc cực kỳ đói mới đi tới trêu chọc đám trâu bụi con này. Nhưng sư đàn Áo La Tư không giống, từ khoảnh khắc đàn trâu xuất hiện, nhóm sư tử cái đã bắt đầu theo dõi bọn nó, nhất là con trâu cái đi cuối cùng.

Đàn trâu này không hề hiểu biết gì về sư đàn xa lạ này, tối nay, bọn nó đã phải trả cái giá rất lớn cho sự lơ là của mình.

Lúc trời sắp tối, La Kiều trở về núi đá trong lãnh địa của mình. La Sâm cùng La Thụy liền bỏ nhào lên đồng cỏ khô lút trong động, vui vẻ lăn lộn, bọn nó thật sự ăn no, hiện giờ lại trở về nơi quen thuộc, tối nay khẳng định sẽ ngủ rất ngon.

Đêm trước, La Kiều vẫn luôn cảnh giác với hoàn cảnh xung quanh núi đá, thẳng đến khi xác định không có nguy hiểm mới trở về hang núi.

Trong bóng đêm lần thứ hai vang lên tiếng gầm của sư tử, tiếng kêu chói tai của linh cầu cùng tiếng gào thê lương của đàn trâu, mở màn cho cuộc săn đêm nay.

END 62. Đăng bởi: admin

63. Chương 63

CHƯƠNG 63

Thảo nguyên về đêm quanh quẩn hơi thở tàn bạo cùng máu tanh, con trâu cái mang thai về trong đàn trâu nhưng vẫn không an toàn như cũ.

Nó sắp sinh.

Trâu cái có năng lực sinh nở trong một khoảng thời gian cực ngắn để tránh trâu con bị kẻ săn mồi phát hiện, điều này giúp tăng cao tỷ lệ sinh tồn của trâu. Nhưng vận may của nó hôm nay xem ra đã cạn, sư tử cái của sư đàn Áo La Tư đã sớm theo dõi nó, nó cùng con trâu con sắp sinh đều tránh trời không khỏi nắng. Trong bóng đêm, nhóm sư tử cái mặc dù không ẩn núp trong đám cỏ cao nhưng đàn trâu rừng cũng rất khó phát hiện bọn nó. Kỳ quái chính là nhóm sư tử cái cũng không thừa dịp trâu cái tập trung sinh nở mà tập kích nó, chúng kiên nhẫn chờ đợi, thẳng đến khi trâu con vừa rơi xuống đất, ba con sư tử cái mới từ trong bóng đêm vọt ra. Thị lực của trâu không bằng sư tử, nhưng vẫn có thể ngửi được mùi, hướng chỉ nhóm sư tử cần bắn không che mà trực tiếp lao về phía đàn trâu.

Chỉ cần có một con bị kinh hách, cả đàn sẽ chìm vào hỗn loạn. Nhóm sư tử cái chờ đợi chính là khoảnh khắc này.

“La Sa, đi bắt con nghé con kia!”

Đề Na cùng Hoắc Na bám sát phía sau hỗ trợ ba con sư tử cái tiếp tục xua đuổi đàn trâu, bọn nó phải cam đoan đàn trâu không đột nhiên quay đầu trở lại. Chỉ cần đuổi cả đàn đi, bắt nghé con quả thực dễ như trở bàn tay.

La Sa cùng Nhạc Mỹ trực tiếp nhắm về phía nghé con vẫn chưa kịp đứng lên, trâu cái thậm chí còn chưa liếm sạch nhau thai, nghé con đã bị sư tử cái cắn cổ.

Đàn trâu bị sư tử truy đuổi, trâu cái lại không có khả năng dễ dàng từ bỏ đứa nhỏ của mình. Nó rời khỏi đồng bạn, quay đầu chạy trở lại. Trâu cái mới sinh xong cũng không suy yếu như tưởng tượng, nó thậm chí còn dùng sừng cùng chân uy hiếp nhóm Đề Na đang chặn đường. Nhìn thấy La Sa cắn nghé con, trâu cái vừa phản nộ lao về phía sư tử cái tổn thương đứa nhỏ của nó.

La Sa nếu không nhả ra, trâu cái cắn bản sẽ không bỏ qua. Những thành viên khác trong đàn trâu tựa hồ bị hành động của trâu cái kích thích, tất cả đều quay đầu, dùng cái sừng cứng rắn thật lớn hướng về phía sư tử cái, đối mặt với nhiều sừng cùng chân trâu như vậy, nhóm sư tử cái cũng không dám lơ là.

Sa Na cùng Hoắc Na theo sát bên người Đề Na, Đề Na có kinh nghiệm phong phú không vì đàn trâu quay đầu mà rút lui, nó thấp giọng gầm gừ, bắt đầu giằng co với đàn trâu.

Nghé con đã bị La Sa cắn chết, nhưng mục đích của nhóm sư tử cái tuyệt đối không phải một con nghé con, mười hai con sư tử cái trưởng thành, một con sư tử đực trưởng thành cường tráng. Còn có mười một tiểu sư tử, chỉ có một con nghé con, cắn bản không đủ để cả đàn no bụng. Bọn nó không chỉ muốn nghé con mà còn muốn cả con trâu cái đang nôn nóng trở về cứu đứa nhỏ của mình kia!

Mẹ con trâu này, tối nay nhất định phải trở thành bữa cơm trong bụng sư đàn, ai cũng không dao động được quyết tâm của nhóm sư tử cái!

Thủ lĩnh đàn trâu bị nhóm sư tử cái chọc giận, chỉ cần thành viên trong đàn không chạy tứ tung, kết thành một khối thống nhất thì hoàn toàn có thể giết chết sư tử!

Nhóm sư tử cái đã không thể ngăn cản được đàn trâu phần nộ, nhưng Áo La Tư đúng lúc chạy tới. Con sư tử đực cường tráng uy vũ này hoàn toàn bất đồng với sư tử cái, nó làm đàn trâu cảm thấy uy hiếp, nhóm sư tử cái không thể so bì, cho dù số lượng chúng nó đông hơn hẳn!

Thân hình khổng lồ cùng tông mao nồng đậm của Áo La Tư tràn đầy lực uy hiếp trong bóng đêm, đàn trâu bắt đầu giẫm chân tại chỗ, Đề Na nhân cơ hội này tiếp tục xua đuổi làm chúng rối cuộc tán loạn lần nữa.

Áo La Tư không đuổi theo trâu, mục tiêu chủ yếu của nó chính là con trâu cái bị La Sa cùng mấy con sư tử cái khác vây khốn, Nhạc Mỹ đã hai lần bỏ nhào lên người trâu cái, nhưng nó vẫn ương ngạnh hất con sư tử trên người mình xuống. Áo La Tư canh ngay lúc trâu cái có ý đồ đâm sừng về phía Nhạc Mỹ thì thả người nhảy dựng lên lưng trâu!

Bất đồng với con trâu đực bị nó đánh lần trước, trâu cái vì sinh sản trước đó đã mất đi không ít thể lực, lại bị nhóm sư tử cái vây đánh, vốn chỉ dựa vào ý chí muốn sống cùng ưu thế thể trọng mà chống đỡ đến giờ đã có thể xem là kì tích. Hiện giờ bị Áo La Tư bỏ nhào lên người như vậy, bốn chân của nó run lên, rốt cuộc không thể đứng thẳng, trực tiếp ngã nhào xuống đất. Thân thể cường tráng của Áo La Tư đã trở thành cơn ác mộng của tất cả thành viên trong đàn trâu đang quan sát trận chiến bên này, khổ người lớn như vậy mà đè lên, cho dù là ai cũng không chống đỡ nổi!

Áo La Tư trực tiếp dùng móng vuốt vặn cổ trâu cái, sau đó một ngụm cắn lên cổ họng nó, trâu cái tử vong đã là chuyện tất nhiên.

La Sa cùng Đề Ny tha nghe con tới, những con sư tử cái khác giúp Áo La Tư đè trâu cái lại, Nhạc Mỹ quay về đón nhóm tiểu sư tử. Nhóm Đề Na xua đuổi đàn trâu cũng đã quay lại, hai mẹ con trâu này cũng đủ để cả sư đàn no nê.

Nơi sư tử bắt được trâu khá gần mảnh đất giao nhau giữa lãnh địa sư đàn Hoắc Tư Bử cùng anh em liệt báo, bất quá hiện giờ khoảng cách của anh em Mạt Sâm với sư đàn còn rất xa. Kiệt Lạc trước đó một mực truy theo dấu vết của một con liệt báo cái xông vào lãnh địa, không ngờ ở biên giới tiếp giáp lãnh địa hoa báo lại phát hiện thi thể liệt báo cái! Theo tình huống thi thể, liệt báo cái bị cắn cổ đến chết, không mất quá nhiều máu. Kiệt Lạc cảm thấy sự tình không thích hợp nên lập tức gọi anh trai mình trở lại.

Mạt Sâm ngửi mùi liệt báo cái, xác định mình không biết đối phương, lại ngửi mùi lưu lại trong không khí, lại xem xét miệng vết thương trên cổ liệt báo cái, nói: “Không phải linh cầu, nếu là linh cầu thì chúng ta đã ăn thịt luôn rồi, cũng không phải sư tử, miệng vết thương do sư tử gây ra không giống thế này, theo góc độ công kích cùng mức sắc bén của răng nanh thì chỉ có thể là hoa báo.”

Hoa báo am hiểu phục kích, con liệt báo này còn rất trẻ, thoát nhìn cũng rất khỏe mạnh, muốn giết chết nó chỉ có thể dựa vào thủ đoạn phục kích. Nếu trực tiếp xông tới, nó nhất định có thể dựa vào tốc độ mà trốn thoát.

Đối với cái chết của liệt báo cái, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc cũng không có cảm giác đặc biệt, cuộc sống trên vùng thảo nguyên này, giốn hạn giữa sống và chết có khi rất rõ ràng nhưng có khi lại vô cùng mơ hồ. Có lẽ một phút trước mình là kẻ săn mồi nhưng ngay sau đó đã bị một kẻ săn mồi khác giết chết.

Anh em Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc rất mạnh, bọn nó có thể bảo vệ một lãnh địa rộng lớn, con mồi bắt được cũng đủ để sinh tồn, chỉ khi nào gặp phải thiên địch mới khó toàn thân trở ra. Đây là sự cạnh tranh sinh tồn tàn khốc, ai cũng không thể né tránh. Gặp phải kẻ săn mồi đứng trên đỉnh kim tử tháp sinh tồn, bọn nó cũng chỉ có thể tránh đi, không biết tự lượng sức mình đi khiêu khích đối phương thuần túy là muốn tìm chết.

“Hoa báo?” Kiệt Lạc ngẩng đầu, nhìn về phía phần bên kia biên giới lãnh địa: “Là con hoa báo bên kia sao?”

“Vẫn chưa thể xác định.” Mạt Sâm lắc đầu, nó đã từng gặp qua Mông Đế, nhưng chưa thấy hoa báo cái khác, chạy tới bên ngoài lãnh địa để giết một con liệt báo, này không phù hợp với tác phong làm việc của đám hoa báo cho lắm.

“Bất quá, trong khoảng thời gian này phải cẩn thận một chút.”

“Đã biết, anh trai.”

Mạt Sâm dẫn dò Kiệt Lạc xong thì lập tức nghĩ tới La Kiều đang mang theo hai tiểu liệt báo, có lẽ mình nên nhắc nhở một chút.

Giờ phút này La Kiều đang phiền não xem làm sao tìm được bữa ăn tiếp theo. Trước khi Mông Đế giải quyết con hoa báo đực kia, hồ nước tạm thời không thể đi. Không biết có phải vì đám sư tử đánh nhau lần trước hay không mà con mồi đi ngang qua lãnh địa của cậu ngày càng ít, săn đám quái vật lớn kia thì quá phiêu lưu, điều này làm La Kiều thực sầu.

La Kiều bắt đầu đồng ý với quan điểm của Bích Thúy Ti, cái tên xấu xa xông vào lãnh địa người ta lại còn dám cướp con mồi của cậu nên bị cắn chết!

Trong lãnh địa thật sự không tìm thấy thứ gì để ăn, La Kiều đành mạo hiểm mang hai tiểu liệt báo tiến vào lãnh địa sư đàn Áo La Tư. Nơi này rất lớn, hiện giờ toàn bộ sư đàn đều ở phần lãnh địa bọn nó vừa chiếm được, thủ thi thể trâu bắt được mà ngủ khò khò, khả năng La Kiều cùng hai tiểu liệt báo bị phát hiện rất nhỏ. Bất quá ba cha con vẫn thật cẩn thận. Vô luận gặp phải sư tử đực hay sư tử cái đều xúi quẩy.

Nghiêm khắc mà nói, liệt báo thật sự không được tính là kẻ cạnh tranh của sư tử, mục tiêu đi săn của bọn nó khác biệt rất lớn, sư đàn thích những con mồi lớn, tỷ như linh dương đầu bò, ngựa vằn cùng trâu, số này chiếm đại đa số trong thực đơn của bọn nó. Liệt báo thì chủ yếu là linh dương gazen cùng linh dương sừng cao, thậm chí thức ăn chủ yếu của liệt báo vừa trưởng thành có thể là thỏ hoang! Nhưng sư tử hoàn toàn không nghĩ vậy, bọn nó thậm chí ngay cả mèo đồng cỏ cùng mèo hoang cũng không buông tha, liệt báo chỉ có thể im lặng chấp nhận số phận.

Mục đích của La Kiều chính là đầm lầy trong lãnh địa sư đàn, nơi đó cũng có vài động vật tới uống nước.

La Sâm cùng La Thụy hiện giờ đã có thể bắt chước động tác đi săn của La Kiều, cũng bắt đầu học cách truy bắt cùng tìm kiếm con mồi, chính là không có nhiều cơ hội luyện tập, may mắn mùa khô đã qua phân nửa, chỉ cần tới mùa mưa, trên thảo nguyên sẽ có rất nhiều ấu tể chào đời, một nhà liệt báo không cần lo lắng con mồi quá ít nữa, La Sâm cùng La Thụy còn có nhiều cơ hội để luyện tập hơn.

“Ba ba, chúng ta phải đi vào lãnh địa sư tử sao?”

“Ừ.” La Kiều dừng lại, cọ cọ cái trán La Sâm: “Không cần lo lắng, sư tử hiện giờ không ở trong này, còn nhớ rõ đầm lầy mà lần trước ba ba quơ được con lợn warthog đực kia không? Chúng ta đi tới đó.”

La Sâm cùng La Thụy không nói gì nữa, bọn nó từng theo La Kiều sinh sống một đoạn thời gian không ngắn ở lãnh địa sư đàn, đối với việc lại tiến vào lần nữa cũng không có gì mâu thuẫn.

Huống chi, ở đó có ăn a!

Đối với hai tiểu liệt báo mà nói, đây mới là nguyên nhân chủ yếu.

Nước trong đầm lầy rất đục, thay vì nói là nước, không bằng nói là đầm lầy. Phần lớn đầm lầy đã khô cạn, chỉ còn lại một vùng nước nhỏ nhưng cũng bị nhóm động vật đến uống nước giẫm lầy lội. Nếu nhóm động vật ăn cỏ sơ ý sẽ bị lún chân vào bùn.

La Kiều cùng hai tiểu liệt báo ẩn mình trong bụi cỏ lau bên đầm lầy, động vật tới đây uống nước cũng không nhiều, chờ thật lâu cũng không phát hiện con mồi thích hợp. Ngay lúc La Kiều định từ bỏ, đi tới bên bờ sông Tát thử vận may thì lại phát hiện trong nước bùn có thứ tốt.

Cá nheo!

Mỗi khi tới mùa khô, phần lớn cá đều bị các loài chim ăn thịt hoặc vì thiếu nước mà chết đi, chỉ có cá nheo vì có thể chui vào trong bùn ẩm mà ương ngạnh chờ đợi mùa mưa đến. Loài này cùng cá sấu có chút giống nhau, bất quá bản chất vẫn có chút bất đồng.

Nhưng hiện giờ La Kiều lo lắng không phải vấn đề này, việc đầu tiên cần biết bây giờ là, liệt báo có thể ăn cá sao?

Trong lãnh địa hoa báo, con hoa báo đực xâm lấn lãnh địa Mông Đế lại bị cắn bị thương chân sau, bất đồng với lần trước chính là, lần này, chủ nhân lãnh địa không tính toán để nó sống sót rồi đi.

END 63. Đăng bởi: admin

64. Chương 64

CHƯƠNG 64

La Kiêu nghĩ bát cá sẽ dễ hơn bắt linh dương, sự thật chứng minh, cậu sai rồi.

Đám cá lớn lẫn trong bùn lầy thoát nhìn nham nhám, kết quả lại rất trơn. Cá nheo không có vảy, toàn thân bao trùm một tầng dịch nhờn trơn trượt làm La Kiêu không thể nào chụp được.

La Kiêu tức giận, La Sâm cùng La Thụy sáp lại cạnh nhau thì thầm thảo luận.

“Anh trai, người cảm thấy thứ này có thể ăn không?”

“Không chắc lắm.” La Sâm lắc đầu: “Nhưng nếu ba ba nói ăn được thì nhất định có thể ăn!”

“Nếu, ta nói là nếu...” La Thụy liếm liếm khóe miệng: “Nếu ta nói với ba ba, bỏ đi, kì thực ta cũng không đói lắm. Liệu ba ba có đổi chủ ý đi bắt linh dương hoặc lợn warthog không? Hay thổ đá cũng được?”

“Ta cảm thấy, này khó à.”

“Nga.”

La Thụy cụp lỗ tai, không nói gì nữa.

Có thể làm cho hai tiểu liệt báo nhìn thấy thịt hai mắt liền tỏa sáng nói ra những lời như vậy, có thể thấy liệt báo bắt cá ngược đời cỡ nào. Tuy bọn nó từng ăn rùa đất, nhưng ít ra loại này cũng sống trên đất, có chân! Về phần trứng đà điểu, đà điểu nở ra cũng có chân a! Nhưng cái thứ trơn trơn quái lạ này, chân ở nơi nào?

La Kiêu không chú ý tới hai tiểu liệt báo suy nghĩ cái gì, toàn bộ lực chú ý đều tập trung vào đám cá cách mình không xa. Vươn móng vuốt, muốn bới đám cá nheo ra khỏi bùn lầy rồi dùng miệng gặm một phát, nhưng thân cá trơn trượt căn bản không quơ được, ngay cả móng vuốt sắc bén cũng không có biện pháp phá hủy lớp da kia, trừ bỏ một miệng bùn thì cái gì cũng không được, còn suýt chút nữa bị cá nheo cắn móng.

Liên tiếp thất bại vài lần, liệt báo ba ba quay đầu nhìn hai tiểu liệt báo, cảm thấy mắt hết mặt mũi.

Nếu trước đó chỉ ôm tâm lý thử một chút thì hiện tại La Kiêu đã thề phải bắt một con cho bằng được, nhất quyết không bỏ qua!

Đám cá nheo lượn lách trong bùn biếu thị thật vô tội, dịch nhờn trên người bọn nó cũng không phải nhằm vào liệt báo, ai tới bắt cũng vậy thôi! Còn nữa, thân là một con liệt báo thì ngoan ngoãn đi bắt linh dương đi, chạy tới tìm cá nheo gây phiền phức là sao? Đối tới choáng váng đầu óc rồi à?

Hoặc là, này thật sự không phải một con liệt báo, mà là hóa báo biến dị đi?

Cá sấu của ta! Này thực khủng bố.

La Kiêu bảo hai tiểu liệt báo đi vào giữa bụi cỏ lau tránh ánh nắng mặt trời chói chang, bản thân thì biến hóa hình thái, tìm tới nhánh cây có hình như chữ Y, vừa giống cái xiên chích cá lại tựa như công cụ bắt rắn.

Lúc tìm được nhánh cây, La Kiêu nghĩ, thế này bắt được không nhỉ? Dù sao đầu cá nheo vừa đẹp lại vừa bằng, một thân dịch nhớt, dạng nhánh cây này vừa lúc thích hợp.

Trở lại bên đầm lầy, La Kiêu hơi cúi người, hai mắt phùng phùng lửa giận nhìn chằm chằm đám cá trượt khỏi vuốt mình mấy lần kia, cho người chạy này! Xem người còn chạy đường nào!

La Sâm cùng La Thụy nằm trong bụi cỏ lau nhìn La Kiêu, không hện mà cùng nảy sinh hoài nghi, chẳng lẽ cá nheo thật sự ăn rất ngon sao?

La Kiêu không rảnh đi lý giải bọn nhỏ suy nghĩ cái gì, cậu giờ cao nhánh cây, nhắm ngay con cá nheo gần nhất, hung hăng đâm xuống!

Hơi trật một chút, cá nheo từ kẽ hở nhánh cây trượt ra ngoài.

Liệp báo baba VS cá nheo, cá nheo thắng!

Tiếp tục đâm chọc, mũi nhọn của nhánh cây vẫn như cũ không thể xuyên qua lớp da cá nheo, cá nheo thắng liên tiếp!

La Kiêu có chút phát hỏa, dứt khoát vứt nhánh cây qua một bên, không thèm để ý có bị cắn hay không, trực tiếp vươn tay, bắt đồng với móng vuốt đầy thịt cùng lông mao, ngón tay linh hoạt cùng móng tay sắc bén trực tiếp bấu vào làn da cá nheo, vây một tầng bùn bên ngoài thân nó, chảy ra chút máu, bị La Kiêu cứng rắn lôi ra khỏi bầy cá.

La Kiêu còn chưa kịp đắc ý, con cá nheo tính tình hung mãnh đã trực tiếp quất cho cậu một đuôi, trừ bỏ dấu đỏ trên tay, quan trọng hơn chính là một thân dính đầy bùn nhão.

La Kiêu nổi giận, đặt con cá nheo xuống đất, cầm một tảng đá lên hung hăng đập vào đầu cá nheo.

Cá nheo quẫy quẫy đuôi, đập!

Cá nheo tiếp tục quẫy đuôi, lại đập!

Cá nheo vẫn còn quẫy, đập tiếp!

Thẳng đến khi cá nheo không còn nhúc nhích, La Kiêu mới dừng hành vi hung tàn của mình, nếu cá nheo biết trước mình sẽ bị đối xử tàn nhẫn như vậy dưới móng vuốt liệt báo, có lẽ nó đã sớm tìm một tảng đá mà đập đầu tự tử.

La Kiêu vạch bụng cá nheo, vứt bỏ nội tạng, dùng móng tay sắc bén cắt một miếng thịt cá bỏ vào miệng. Thịt cá nhấm nuốt có khác biệt rất với thịt linh dương, càng mềm mịn hơn, hương vị hơi tanh, nhưng kì quái chính là cậu không hề bài xích loại mùi này, nếu là nhân loại, trừ phi tất yếu, nhất định không muốn ăn thử thịt cá nheo sống, nhưng làm một con liệt báo, cậu phải thừa nhận, hương vị này có thể chấp nhận. Bất quá không biết có phải chỉ mình cậu cảm thấy vậy hay không, ai biết được?

Cá nheo cơ hồ không có xương mảnh, chỉ cần bỏ cái xương lớn, xé ra là có thể ăn.

La Sâm cùng La Thụy theo bản năng chui ra khỏi bụi cỏ lau, nhìn bộ dáng ăn cá của La Kiêu, hai tiểu liệt báo cũng có chút rục rịch. La Kiêu không vội cho bọn nhỏ ăn mà ngồi đợi một hồi, xác định bản thân không có bất cứ cảm giác khó chịu nào mới xé thịt cá thành mấy khối, đưa tới trước mặt hai tiểu liệt báo.

La Sâm cùng La Thụy dùng móng vuốt chọc chọc thịt cá, loại xúc cảm cùng màu sắc này hoàn toàn khác biệt với những thứ bọn nó từng ăn, nhưng vẫn cố lấy gan can một ngụm, cảm giác giống như La Kiêu, hai tiểu liệt báo cũng cảm thấy hương vị này có thể chấp nhận.

Quả nhiên cha nào thì dưỡng ra con nấy sao? Nếu là Sa Mỗ cùng Hi Đạt thì tuyệt đối sẽ không đụng vào loại thịt cá này, bọn nó không chỉ chụp bay thịt cá, còn có thể nhân tiện chụp bay cả La Kiêu.

Cho dù thịt cá nheo cũng cung cấp đủ hàm lượng nước cùng protein cần thiết cho liệt báo như các loại thức ăn khác!

Có kinh nghiệm một lần thành công, chuyện kể tiếp liền thuận lợi hơn. La Kiêu cũng không đập đầu cá đến nát nhừ nữa mà dùng phương thức nhanh hơn để chấm dứt sinh mệnh bọn nó, xé thịt cá thành miếng, đút cho La Sâm cùng La Thụy.

Đám chó rừng theo mùi mò tới liền bị tình cảnh trước mắt làm kinh hãi, liệt báo ăn cá? !

Mặc dù chó rừng khi có cơ hội cũng tới bờ biển kiếm báo biển con ăn, nhưng đó dù sao cũng là động vật có vú!

Ba con liệt báo trước mắt thế nhưng lại ăn cá? !

Chó rừng cho rằng thế giới quan của mình bị phá vỡ, hay nó đang nằm mơ? Nó phải lập tức quay về nhà! Na Lê Sa thân ái cùng bọn nhỏ sẽ làm nó tỉnh táo lại một chút.

Chó rừng theo đuôi liệt lão, còn chưa bị xua đuổi đã chủ động rời đi, cùng với liệt báo ăn cá, không biết chuyện nào kì quái hơn?

Bát quái trên thảo nguyên lại có đề tài mới.

Mấy con cá cũng không thể làm ba liệt báo no đủ, La Kiều cũng không tính toán bắt thêm, cá nheo dù sao cũng không phải thức ăn thường ngày của liệt báo, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn. Số cá ăn vào bụng cũng đủ bổ sung thể lực để cậu có thể tìm được bữa cơm tiếp theo.

La Sâm cùng La Thụy có chút chưa thỏa mãn, giúp nhau liếm lông, La Kiều cẩn thận liếm ngón tay, đầu lưỡi lướt qua ngón tay thon dài, làn da màu mật ong cùng đầu lưỡi đỏ tươi tạo thành hai sắc thái đối lập.

Nếu trước mặt La Kiều có một tấm gương, sau khi nhìn thấy hình ảnh mình trong đó, cậu tuyệt đối sẽ đập vỡ cái gương kia thành mảnh nhỏ, cái tên hí hửng liếm ngón tay, còn liếm tới mức làm người ta đỏ mặt kia không phải cậu, tuyệt đối không phải!

Quả nhiên làm liệt báo lâu, ăn xong liền có thói quen liếm ‘móng vuốt’ sao?

Bất quá thực đáng tiếc, nhìn thấy bộ dáng này của cậu cũng chỉ có hai tiểu liệt báo cùng bầy cá nheo trong bùn, La Sâm cùng La Thụy không hiểu bộ dáng này của ba ba có gì kỳ quái, cơm nước xong liếm móng không phải thực bình thường sao? Nhìn xem, không phải bọn nó cũng đang liếm sao? Về phần đám cá nheo trong bùn, ai có thể trông cậy một con cá phát hiện một con báo có mị lực cỡ nào chứ? Đây so với việc bảo rùa đi nhanh như thỏ còn không thực tế hơn.

Vệ sinh mình sạch sẽ, tìm một chỗ râm mát nghỉ ngơi, La Kiều tính toán mang hai tiểu liệt báo rời khỏi lãnh địa sư tử.

Ba con liệt báo đi tới biên giới lãnh địa sư đàn Áo La Tư thì La Kiều phát hiện tung tích lợn warthog, đây là một con lợn warthog cái trưởng thành, không biết nó có ấu tể hay không nhưng La Kiều đã quyết tâm bắt cho bằng được.

La Sâm cùng La Thụy cũng chưa ăn no, thịt cá chứa hàm lượng nước rất lớn, vì thế rất nhanh đã bị tiêu hóa hết, cậu phải tìm được thức ăn.

Nhưng làm La Kiều không ngờ chính là lúc cậu đang theo dõi lợn warthog thì một con sư tử đực cũng đang đi theo phía sau, nó là thủ lĩnh sư đàn, Áo La Tư.

Áo La Tư xuất hiện ở nơi này thực ngẫu nhiên, nó vốn nên ở cùng một chỗ với sư đàn, bất quá nhóm sư tử cái biểu đạt bất mãn với tính tình thô bạo của nó, nhất là thái độ đối với nhóm tiểu sư tử, vì thế bọn nó cấm túc đá Áo La Tư ra khỏi sư đàn.

“Nếu sư tử Hoắc Tư Bĩ nhân cơ hội tới gây phiền phức thì sao?”

Áo La Tư cố gắng nói đạo lý với các bà vợ, không thể cứ vậy đuổi nó đi a.

“Nga, cái này người hoàn toàn không cần lo lắng, chúng ta tự có biện pháp xử lý. Hay là, người vẫn hi vọng được gặp lại Tổ Oa mê người?”

Câu thông thất bại.

Thất bại nặng nề.

Áo La Tư không thể không rời khỏi nhóm sư tử cái cùng tiểu sư tử, còn có con trâu vẫn chưa ăn hết kia. Sư vương buồn bực chỉ có thể đi dò xét lãnh địa, hi vọng gặp vài con linh cầu để nó trút giận, nhưng sự tình phát triển khá bất ngờ, linh cầu không thấy, ngược lại lại gặp con liệt báo có hành vi đặc biệt kia.

Áo La Tư dừng bước, đứng trong bụi cỏ nhìn về phía La Kiều đang theo dõi con mồi. Một đoạn thời gian không gặp, con liệt báo này tựa hồ đã trưởng thành hơn, bất quá vẫn còn gầy như vậy.

Sư vương lắc đầu, tông mao nồng đậm làm nó thoát nhìn dị thường cao lớn.

La Kiều một lòng muốn bắt lợn warthog, hoàn toàn không phát hiện Áo La Tư đi theo phía sau. Gió đột nhiên đổi hướng làm Áo La Tư bại lộ hành tung, La Kiều ngửi được mùi sư tử!

Phút chốc quay đầu lại, La Kiều hoảng sợ phát hiện khoảng cách của con sư tử đực cường tráng kia với mình không tới ba trăm mét!

“Ôi trời ơi!”

La Kiều nhận ra Áo La Tư, mỗi lần gặp phải con sư tử này đều không có chuyện tốt!

La Sâm cùng La Thụy hiển nhiên cũng bị dọa, không có ai không bị sư tử đực thân hình to lớn cùng tính tình táo bạo dọa sợ, ngay cả La Kiều cũng không ngoại lệ. Nhưng La Kiều không có thời gian dư thừa để sợ, cậu phải lập tức nghĩ biện pháp chạy trốn!

Ba cha con tuyệt đối không thể chạy cùng một hướng, như vậy sẽ làm tất cả lâm vào nguy hiểm. Vô luận con sư tử này có mục đích gì, La Kiều tuyệt đối không có khả năng để La Sâm cùng La Thụy gặp nguy hiểm.

“Ba ba thu hút sự chú ý của nó, các người mau chóng chạy về ngọn núi đá trong lãnh địa!”

Mau chóng căn dặn vài câu, La Kiều không đợi hai tiểu liệt báo trả lời liền quay thẳng về phía Áo La Tư, cậu không chạy mà đứng thẳng cơ thể nhảy bật lên, điều này làm cậu thoát nhìn to lớn hơn một chút, nhưng nó hoàn toàn không có tác dụng với sư tử.

Khoảng cách của La Kiều cùng Áo La Tư ngày càng gần, thẳng tới khi tiếp cận đối phương tầm năm mươi mét, La Kiều mới xoay người chạy trốn.

Phương pháp lại hiệu quả.

Áo La Tư vọt tới đuổi theo La Kiều, mà La Sâm cùng La Thụy thì ẩn mình trong bụi cỏ cao chạy về phía núi đá trong lãnh địa.

La Kiều không xác định có phải có mình Áo La Tư ở đây hay không, nhưng biện pháp tốt nhất lúc này là phải dẫn dắt nó rời đi, như vậy La Sâm cùng La Thụy mới có cơ hội chạy trốn. Nhưng, La Kiều theo bản năng lại chạy về phía biên giới lãnh địa Mông Đế, ngay cả chính cậu cũng không chú ý điểm này, Áo La Tư lại càng không có khả năng chú ý tới.

Mông Đế lúc này đang cùng con hoa báo đực xâm nhập vào lãnh địa đánh nhau loạn thành một đoàn, con hoa báo đực này không phải đối thủ của nó, một cái chân sau của kẻ âm nhập đã bị thương, gần cổ cũng có mấy vết thương, phần lưng gần cột sống có vết cắn, chỉ còn kém một chút thôi là xương sống của nó đã bị Mông Đế cắn đứt. Nhưng hoa báo trời sinh giả dối cũng giỏi ẩn nấp, muốn dồn nó vào chỗ chết cũng không phải chuyện dễ. Nhất là con hoa báo đực kia liều chết phản kích cũng làm Mông Đế gặp chút khó khăn.

Hai hoa báo đực cường tráng tương đương giằng co trên mặt cỏ, cúi đầu, lộ ra răng nanh sắc bén trong miệng, dùng tiếng gầm gừ trầm thấp của mình để tỏ rõ sự cường hãn cùng hung mãnh với đối phương.

Bất đồng chính là, Mông Đế mạnh mẽ hơn, còn con hoa báo đực kia rõ là ngoài mạnh trong yếu.

Mông Đế lại một lần nữa bày ra tư thế công kích với kẻ xâm lấn, nó thậm chí đã chuẩn bị cho một cú trí mạng, đối phương tỏ vẻ muốn liều mạng, nhưng lúc Mông Đế bổ nhào qua thì nó lại xoay người chạy trốn.

Mông Đế đuổi sát theo sau không tha, hai con hoa báo rất nhanh chạy tới biên giới lãnh địa, trước mặt chính là La Kiều cùng Áo La Tư đang truy đuổi phía sau.

Mông Đế nhìn thấy La Kiều cùng Áo La Tư, con hoa báo đang bị nó đuổi theo cũng nhìn thấy.

Tình huống của La Kiều hiện giờ có chút không xong, chạy một khoảng thời gian dài làm cậu tiêu hao một lượng lớn thể lực, nếu còn không ngắt đuôi được Áo La Tư, cậu chắc chắn sẽ bị quơ được! Kết quả còn chưa bỏ được đã gặp phải con hoa báo đực từng giành con mồi của mình...

Nếu nhất định phải dùng một câu để hình dung tâm tình của La Kiều lúc này, thì chính là không phải xui xẻo bình thường mà là cực kỳ xui xẻo!

Cậu còn có thể xui hơn được nữa không a?

Ông trời chặn cửa của người khác, ít nhất cũng chừa lại một cánh cửa sổ, nhưng đến lượt cậu, không chỉ cửa, ngay cả cửa sổ cũng bị bịt kín.

XX! Thật khi dễ người ta mà!

Mông Đế cũng phát hiện hiểm cảnh của La Kiều, cậu đang bị kẹp giữa con hoa báo bị thương cùng Áo La Tư, vô luận là kẻ nào, cậu cũng không thể ứng phó.

Mông Đế quyết đoán từ bỏ cơ hội giết chết con hoa báo xâm lấn lãnh địa, nó đẩy nhanh tốc độ lướt qua đôi phương, trực tiếp vọt tới trước mặt La Kiều, một ngụm cắn sâu gáy cổ cậu mà hất lên lưng mình: “Nắm chặt!”

La Kiều theo bản năng biến hóa hình thái, hai cánh tay ôm cổ Mông Đế, chân cũng kẹp chặt lưng đôi phương.

Mông Đế xoay người bỏ chạy, con hoa báo bị thương không dám chặn lại, điều duy nhất nó cần làm là nghĩ biện pháp bỏ rớt con sư tử chết tiệt kia! Cách nhanh nhất là tìm một thân cây mà leo lên!

Con hoa báo dựa xâm lấn lãnh địa Mông Đế nghĩ mình tạm thời an toàn, còn Mông Đế đang bị Áo La Tư đuổi theo chết chắc rồi, hiện giờ nó phải tìm nơi an toàn để ẩn náu, dưỡng lành thương tích. Không ngờ chỉ vừa đi được mấy trăm mét, Bích Thúy Ti đột nhiên từ trong bụi cỏ phía sau nó nhảy ra, hoa báo được bị trọng thương lại vừa hao tổn một lượng lớn thể lực không hề cảm nhận được Bích Thúy Ti đi theo phía sau, chờ đến lúc nó ý thức được thì Bích Thúy Ti đã cắn đứt xương sống nó.

Hoa báo cái bình thường sẽ không chủ động khiêu khích hoa báo được, nhất là hoa báo được xa lạ, điều này rất nguy hiểm, chênh lệch về hình thể cùng sức mạnh có thể làm nó mất mạng. Nhưng con hoa báo được trước mắt đáng giá để Bích Thúy Ti mạo hiểm, nó căn bản không có chút uy hiếp nào.

Kết quả chứng minh, Bích Thúy Ti đã đúng.

“Hừ!”

Nó vẫn đi theo phía sau Mông Đế cùng con hoa báo được này, Mông Đế đuổi giết vì bảo vệ lãnh địa của mình, mà Bích Thúy Ti thì vì hai ấu tể, nó phải cam đoan con hoa báo được này không thể tạo ra uy hiếp cho bọn nhỏ, vì thế, nó phải chết!

Lắc lắc cái đuôi, Bích Thúy Ti thực hài lòng về thắng lợi của mình, về phần Mông Đế bị sư tử dí, không quan tâm. Nếu dễ dàng bị sư tử giết chết như vậy thì nó không phải Mông Đế.

END 64. Đăng bởi: admin

65. Chương 65

CHƯƠNG 65

Còn chuyện gì hỏng hóc hơn bị sư tử nhắm trúng không?

La Kiều bám vào nhánh cây, khẩn trương chăm chú nhìn Áo La Tư bên dưới, cứ việc Mông Đế bảo cậu không cần lo lắng, Áo La Tư căn bản không thể trèo lên được, nhưng La Kiều vẫn vô thức căng thẳng.

Theo thời gian trôi qua, cậu bắt đầu lo lắng cho La Sâm cùng La Thụy. Thảo nguyên nguy hiểm trùng trùng, liệt báo ấu tể hơn bảy tháng tuổi, rời khỏi sự bảo vệ của La Kiều, chỉ cần gặp phải bất cứ động vật ăn thịt nào cũng có thể bị thương, thậm chí là mất mạng. Quan trọng hơn là: “Bọn nhỏ vẫn chưa ăn no...”

La Kiều dùng sức bấu lấy nhánh cây, cơ hồ sắp bẻ gãy nó, miệng lại nói ra những lời làm Mông Đế suýt chút nữa ngã từ trên cây xuống. Nó đã gặp qua không ít liệt báo, nhưng đến giờ chưa từng thấy con nào có hành vi lạ lùng như La Kiều. Bản thân gặp sư tử không lo, ngược lại lo ấu tể mình dường dục chưa ăn no? Lại nói tiếp, không phải nên lo lắng cho vấn đề an toàn của bọn nó hơn sao?

Thảo nguyên về đêm chính là khu vực săn bắn của sư tử cùng linh cẩu, chẳng lẽ La Kiều không lo hai ấu tể kia không cẩn thận bị tóm được?

Nghĩ đến đây, Mông Đế khựng một chút, đây là lần thứ hai nó làm ra hành vi xúc động như vậy, vứt bỏ cả nguyên tắc xử sự vốn có, không để tâm mà vọt tới trước mặt sư tử cứu con liệt báo này, thay vì rối rắm vấn đề ấu tể của đối phương, không bằng cẩn thận tính toán một chút xem phải đòi lại ít nhiều từ người con liệt báo này mới có lời?

Có lẽ, cắn nuốt nó vào bụng cũng là chủ ý không tồi...

Trực giác nhạy bén của dã thú làm La Kiều cảm nhận được Mông Đế có chút không thích hợp, bắt quá cậu không rảnh quẩn con hoa báo này rồi cuộc đang nghĩ gì, cậu chỉ có thể không ngừng cầu nguyện Áo La Tư ở dưới gốc cây mau mau rời đi.

Lại nói tiếp, con sư tử này cũng thật cố chấp, nó đâu có leo cây được, mà cho dù leo lên cũng không làm được gì, hình thể khổng lồ của sư tử giờ phút này hoàn toàn không có chút ưu thế nào, nó cứ lẩn quẩn ở đây hao phí thời gian làm gì a?

Áo La Tư ngẩng đầu, nhìn La Kiều cùng Mông Đế ở trên cây, không cam lòng đứng bật dậy, hai chân trước bấu vào thân cây, chân sau dùng sức, thế nhưng thật sự leo lên được.

Biến cố phát sinh trong nháy mắt, so với Áo La Tư đắc ý, La Kiều sửng sốt thì Mông Đế lại vô cùng trấn định, nó chắc chắn Áo La Tư căn bản chỉ đang uống phí sức lực.

Quả nhiên, sư tử đực trưởng thành vĩnh viễn không thể trở thành cao thủ leo cây, leo không được một phần ba độ cao, Áo La Tư đã từ thân cây trượt xuống.

Đây là cách nói giữ mặt mũi cho sư tử đực, thực tế là Áo La Tư trực tiếp từ trên cây rơi xuống.

Áo La Tư phát ra tiếng gầm phẫn nộ cùng không cam lòng, La Kiều tạm thời an toàn cũng không cảm thấy vui vẻ bao nhiêu, chẳng lẽ con sư tử này muốn dây dưa ở đây hoài sao? Hai tiểu liệt báo gặp nguy hiểm thì sao bây giờ? !

“Không cần lo lắng.” Mông Đế liếm liếm sau gáy cậu, La Kiều duy trì hình người, làn da sau gáy vô cùng bóng loáng, Mông Đế liếm thực thoải mái, La Kiều thì lại có cảm giác bị róc một tầng da.

“Vì sao lại không cần lo lắng?” La Kiều chỉ Áo La Tư dưới gốc cây, nó đang thử leo lên cây một lần nữa, không ngoài dự đoán lại thất bại: “Nó thoát nhìn có vẻ không muốn từ bỏ.”

“Sẽ không.” Mông Đế muốn liếm tiếp nhưng lại bị La Kiều né tránh, nó bất mãn phát ra âm thanh càu nhàu trong cổ họng: “Nó không có khả năng thủ ở đây suốt một đêm, mới đây không lâu sư đàn nó vừa bắt được hai đầu trâu, nó sẽ không để lại toàn bộ con mồi cho nhóm sư tử cái, tối nay khẳng định về quay về ăn một chút.”

“Hi vọng vậy.”

La Kiều thật sự không ung dung như Mông Đế, ánh mặt trời nóng gắt lúc giữa trưa dần dần bị vầng chiều ở phía chân trời thay thế, lúc mặt trời lặn thì gió đêm cũng bắt đầu thổi quét làm La Kiều có chút lạnh, biến về hình thái liệt báo thì lập tức ảm áp.

Quả nhiên, da lông là thứ tốt a.

La Kiều thoải mái cuộn bốn chân lại dưới thân, Mông Đế muốn nằm dè lên người cậu lại bị La Kiều cho một vuốt, hai mắt nguy hiểm nheo lại, trong lòng cậu rất bồn chồn nhưng không thể rụt rè, loại chuyện này tuyệt đối không thể dễ dàng thỏa hiệp có một thì sẽ có hai, tuy cậu thừa nhận mình cong, nhưng cong tới trình độ nào thì tuyệt đối phải nắm giữ trong tay. Huống chi dưới gốc cây còn có một đầu sư tử chăm chăm nhìn lên, hài hòa này nọ, tuyệt đối không được!

Mông Đế thả móng vuốt La Kiều, tuy cảm xúc cũng không tồi, nhưng vẫn không bằng không có da lông, trơn bóng tốt hơn.

Hoa báo cùng liệt báo ở trên cây đều ôm tâm sự riêng, Áo La Tư ở bên dưới lại phát ra tiếng rống giận. Tiếng gầm đưa tới ba con sư tử cái trong đàn, Hoắc Na, La Sa cùng Sa Na. Bọn nó vốn ở cùng những thành viên khác trong đàn, nhưng tiếng gầm của Áo La Tư cứ phát ra tới tấp, bọn nó bàn bạc với thủ lĩnh nhóm sư tử cái Đề Na một chút, sau đó qua đây dò xét tình huống.

Nhóm sư tử cái không lo lắng Áo La Tư sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ cần không phát sinh ngoài ý muốn, Áo La Tư sẽ chiếm cứ ngai vàng sư vương một thời gian rất lâu, nhóm sư tử cái chỉ sợ có sư tử đực xa lạ xâm nhập lãnh địa, hoặc đàn trâu xảy ra hỗn loạn, tiếng gầm của Áo La Tư tràn đầy phần nộ, nhóm sư tử cái không thể không nghĩ nhiều.

Đương nhiên, nếu nhóm sư tử cái biết nguyên nhân Áo La Tư rống to như vậy, phỏng chừng bọn nó sẽ thay phiên tiến tới tát cho Áo La Tư vài vuốt, đánh tới mức máu mũi con sư tử đực này văng tứ tung. Ngay cả một con liệt báo cũng giải quyết không xong, thực vô dụng! Đuổi không kịp liệt báo, bị hoa báo cười nhạo vì không thể leo cây, quá vô dụng!

Ba con sư tử cái xuất hiện làm La Kiều cùng Mông Đế không kịp chuẩn bị, sư tử cái không giống sư tử đực, bọn nó có thể leo cây, chỉ cần nhánh cây đủ thô, bọn nó thậm chí có thể tạo thành uy hiếp đối với Mông Đế.

“Áo La Tư, có chuyện gì vậy?”

La Sa trước hết nhìn thấy La Kiều cùng Mông Đế trên cây, một con liệt báo cùng hoa báo? Bất quá, con liệt báo này nhìn có chút quen mắt a...

“Sao các người lại tới đây?”

“Vô nghĩa, ai bảo người rống lớn như vậy, chúng ta còn tưởng có sư tử đực xông vào lãnh địa, dĩ Đê Na lo lắng cho đám ấu tể nên bảo chúng ta qua đây xem thử.”

“Không có kẻ xâm nhập.” Áo La Tư ồm ồm đáp: “Ta chỉ muốn giải quyết hai đứa trên cây thôi!”

“Giải quyết?” Hoắc Na hoài nghi quét mắt liếc Áo La Tư một cái: “Giải quyết thế nào, giết chết à? Hay có tính toán nào khác?”

“Ta nhớ ra rồi!” La Sa đột nhiên kêu lên một tiếng, quay đầu trừng mắt nhìn Áo La Tư: “Là con liệt báo kia! Áo La Tư, người tốt nhất nên cho chúng ta một lời giải thích đằng hoàng! Lần trước người cùng con liệt báo này đã có chút mờ ám, khó trách người thích đi tuần tra lãnh địa như vậy, hóa ra là tới gặp nó đúng không? !”

“Không phải, tuyệt đối không phải!”

Áo La Tư nhìn ba con sư tử cái, muốn giải thích, nhưng sự thực rành rành trước mắt, lần trước nó muốn gì kia La Kiều quả thật quá bất cẩn, bị các bà vợ bắt ngay tại trận, giờ La Sa nhận ra La Kiều, mặc dù trên cây vẫn còn một con hoa báo nhưng nhóm sư tử cái cũng không dễ dàng tin tưởng lời Áo La Tư!

Huống chi, Áo La Tư quả thật có chút chột dạ, nó đuổi theo con liệt báo này quả thật là có ý tưởng như vậy, cho dù cuối cùng nó cũng giết chết đối phương.

Rống!

Tiếng sư tử gầm lại vang lên, lần này đối tượng gầm rú không phải sư tử đực mà là ba con sư tử cái. Áo La Tư nghe thấy tiếng gầm của Hoắc Na, La Sa cùng Sa Na thì đã đoán trước được biểu tình của nhóm sư tử cái trong đàn. Muốn nâng vuốt sờ sờ bộ phận sắp bị đập nhưng lại phát hiện độ khó của động tác này quá cao, sau khi trở lại sư đàn, tuyệt đối sẽ bị tát không ít vuốt.

Hoắc Na vây quanh thân cây một vòng, La Kiều khản trương nhìn chằm chằm cử động của nó, Mông Đế thì đồng thời chú ý hành động của cả bốn con sư tử, thấy Hoắc Na bắt đầu leo lên cây, Mông Đế lập tức kéo La Kiều lên nhánh cây nhỏ hơn một chút. Mông Đế lúc mới trưởng thành cũng từng bị sư tử cướp đi con mồi, 90% đều là nhóm sư tử cái biết leo cây, sau đó, nó treo con mồi lên những nhánh cây mảnh nhỏ, nhóm sư tử cái mặt dù có thể leo lên cây cũng không thể với tới con mồi gần trong gang tấc. Sư tử cái có thể trọng nặng hơn nó đến mấy chục kí, lại càng miễn bàn tới liệt báo hoàn toàn không có bao nhiêu sức nặng kia. Chỉ cần nó bước tới một bước thôi thì có thể sẽ đè gãy nhánh cây mà rớt xuống đất.

May mắn thì lông tóc vô thương, nếu xui thì bị thương, thậm chí tử vong. Mông Đế đã từng tận mắt nhìn thấy một con sư tử cái lúc leo xuống bị vấp phải một nhánh cây gỗ ra, kết quả bị gãy xương sống, vài phút sau liền chết.

Lựa chọn duy nhất của La Kiều hiện giờ chính là nghe theo sắp xếp của Mông Đế, cậu bò tới nhánh cây càng nhỏ hơn nữa, cho dù là Mông Đế cũng không có cách nào an toàn leo lên đó. La Kiều thể nhưng lại leo được, hơn nữa còn nằm thật an ổn.

Mông Đế nhin không được thở dài: “Phỏng chừng người không nặng hơn mèo hoang bao nhiêu...” Trực tiếp lướt qua mèo đồng cỏ, beo vàng cùng linh miêu tai đen mà so sánh La Kiều với mèo hoang. Có thể thấy Mông Đế bất mãn với thể trọng của La Kiều cỡ nào. Rất nhẹ, khó trách ôm lấy cứ nhẹ bồng, xúc cảm thì miễn cưỡng thông qua.

“Cái gì?”

Toàn bộ lực chú ý của La Kiều đều đặt trên người sư tử cái, không nghe thấy lời Mông Đế nói, vì thế mới hỏi lại, Mông Đế ngậm miệng, cái gì cũng không nói.

Hoắc Na đã leo tới ngọn cây, đứng ở phần chạc cây mà phát ra tiếng gầm gừ với Mông Đế cùng La Kiều, bất quá nó căn bản không có biện pháp bước cao hơn, Mông Đế cách nó không tới một mét, nhưng nó thật sự căn không tới. Ngược lại còn bị móng vuốt sắc bén của Mông Đế cào vài phát.

La Sa cùng Sa Na đứng bên dưới, thấy tình hình của Hoắc Na thì cũng không có cách nào. Áo La Tư thậm chí còn muốn nhào tới húc thân cây, bất quá nó bị Sa Na vươn móng chụp một phát ngay mặt: “Người là sư tử, không phải voi! Huống chi Hoắc Na vẫn còn trên đó!”

Nhóm sư tử bắt đầu trở nên nôn nóng, nếu không phải tức giận vì hành vi của Áo La Tư, nhóm sư tử cái cũng không vất óc để bắt La Kiều cùng Mông Đế đến vậy.

Ngay lúc hai bên giằng co, từ xa xa truyền tới tiếng rống của nhóm sư tử cái còn lại trong đàn, vừa nghe thấy, Áo La Tư cùng ba con sư tử cái lập tức dựng thẳng lỗ tai! Đây là tiếng kêu khi sư đàn bị uy hiếp, một là sư đàn Hoắc Tư Bỉ thừa dịp Áo La Tư cùng ba con sư tử cái không ở mà đến gây rối, hai là sư đàn bị đàn trâu rừng hoặc voi tập kích!

Bốn con sư tử không còn tâm tư để ý tới liệt báo cùng hoa báo ở trên cây nữa, Hoắc Na nhảy xuống đất, bốn con sư tử lập tức chạy về phía tiếng rống truyền tới.

La Kiều may mắn thoát thân thở phào một hơi, lập tức muốn leo xuống, cậu phải trở về ngọn núi đá ở trung tâm lãnh địa. Nhóm sư tử chạy theo hướng khác, hai tiểu liệt báo sẽ không gặp sư tử, bất quá La Kiều vẫn lo lắng. Nhờ ơn Mông Đế, hiện giờ La Kiều vẫn không thể leo cây, bất quá leo xuống thì ngày càng thuận thực. Mông Đế bám sát đi xuống rồi chặn trước người La Kiều.

“Người tính toán cứ vậy mà đi sao?”

“A, ta muốn nói cảm ơn với người a.” La Kiều biết chỉ nói suông nhất định không làm Mông Đế vừa lòng, nghĩ nghĩ, liền chủ động liếm Mông Đế vài cái, vậy được chưa?

Mông Đế im lặng.

La Kiều xoay người nằm ngửa trên mặt đất, lăn phải một vòng, lăn trái một vòng, lăn tới mức cả người dính đầy cỏ, còn thể này?

Mông Đế vẫn im lặng.

La Kiều biến hóa hình thái, ôm cổ Mông Đế rồi hôn lên cái má đầy lông xù của đối phương, này thì được rồi đi? !

Ánh mắt vàng nhạt của Mông Đế biểu đạt thực rõ ràng, nó không hài lòng!

La Kiều cũng có chút tức giận, khốn kiếp! Cậu đã hi sinh tới mức này rồi, còn muốn thế nào? ! Nếu vẫn không hài lòng thì cậu cũng không thêm hầu nữa! Một lần nữa biến thành liệt báo, nhắc chân định chạy.

Mông Đế trực tiếp dùng hành động biểu đạt ý muốn của mình, một móng vuốt đè La Kiều xuống đất, hai chân trước giam cầm đối phương, cúi đầu, cắn sau gáy, thân thể áp xuống, vị trí nào đó của La Kiều đã có thể cảm nhận rõ ràng một bộ phận mạnh mẽ của Mông Đế, thái độ của Mông Đế nghiêm túc hơn hẳn các lần trước, lần này lớn chuyện rồi!

La Kiều vội vàng căng cứng cơ thể, lớn tiếng kêu: “Không được!”

“Rống!” Mông Đế phát ra một tiếng gầm nhẹ: “Vì sao không được?”

“Có gai!” La Kiều trong cái khó ló cái khôn: “Ta sợ đau!”

Mông Đế nghiêng đầu, liếm lỗ tai La Kiều một chút, cái này dễ.

Ngay sau đó, hoa báo đề trên người La Kiều biến thành hình người, mái tóc dài màu vàng nâu xõa trên vai, một tay đặt trên người La Kiều, tay kia thì nắm đuôi cậu giở lên.

“Như vậy được rồi đi?”

La Kiều có chút choáng váng, này là cái quái gì đây, nhân thú? !

“Không được!”

“Rống!”

Kiên nhẫn của Mông Đế cạn sạch, La Kiều ý thức được chuyện không ổn, hình thái liệt báo căn bản không phản kháng được, lập tức biến về hình người, muốn đá văng Mông Đế đang đề trên người. Không ngờ lại bị Mông Đế nắm phần eo lật người lại, một tay vịn trên vai Mông Đế, tay còn lại thì vòng qua sau lưng, môi cũng bị chặn, hai chân cũng bị túm lấy, một chân gác lên vai, chân còn lại vòng qua thắt lưng đối phương, đôi môi lần xuống cắn vào cổ họng La Kiều, ngay sau đó, La Kiều đau tới mức rống to: “Ta XXXX! Sao biến về hình người mà vẫn còn xước rồ? !”

Này tuyệt đối là hiểu lầm lớn, chính vì Mông Đế quá hưng phấn, làm được một nửa thì lại biến thành hoa báo...

La Kiều nhìn Mông Đế một hồi hoa báo một hồi mỹ nhân mà đổi tới đổi lui, một đám thần thú chạy rần rần trong lòng, lưu lại một đám bụi mờ mịt. Tuy cuối cùng Mông Đế cũng duy trì hình người mà làm tới cuối cùng, bất quá lần đầu tiên đã ném khẩu vị nặng như vậy thật sự là muốn mệnh báo a...

Này không phải nói dối, thật sự là đau muốn chết...

END 65. Đăng bởi: admin

66. Chương 66

CHƯƠNG 66

Sau khi họ nhà mèo lớn ***, vô luận là sư tử cái hay báo cái cũng nằm trên đất mà lăn lộn để gia tăng tỷ lệ mang thai, mà La Kiều sau khi chấm dứt cũng lăn, bất quá lăn vì đau.

Mông Đế nhìn La Kiều lăn qua lộn lại, chỉ còn kém không đạp chân quơ vuốt thì có chút hoang mang động động lỗ tai, nó đã từng *** với hoa báo cái, tự nhiên cũng biết phản ứng của chúng, nhưng La Kiều là đực mà sao cũng lăn? Khó trách Mông Đế nghĩ như vậy, thật sự bởi vì La Kiều chỉ vội vàng lăn lộn mà quên kêu đau. Mông Đế nhin không được vươn móng vuốt gạt đi mớ cây cỏ dính đầy trên người La Kiều, không đề phòng bị La Kiều hung hăng tát cho vài phát, đầu cung trúng vài cái.

Sư tử đực cùng báo đực sau khi gì kia sẽ bị tát vài cái, thường sẽ bị đánh tới chảy máu mũi, nhưng Mông Đế chưa từng bị hoa báo cái đánh. Theo lời Bích Thúy Tu cùng các con hoa báo cái khác nói, con báo đực này ngay cả làm chuyện kia còn không nguyện ý, còn cào hay tát nó thì phỏng chừng ngay cả một phút cũng không có. Huống chi mục đích của bọn nó chỉ là mang thai, về phần báo đực vừa cống hiến tinh trùng xong muốn đi đâu bọn nó cũng không để tâm tới.

La Kiều thì không ‘khoan hồng độ lượng’ như hoa báo cái, biểu hiện của Mông Đế quả thực làm cậu rất căm giận, lúc lửa giận dập tắt cả lí trí, phản ứng của La Kiều chính là bùng nổ mà xù lông.

Đàn ông, phải dùng phương thức giải quyết của đàn ông. Đàn ông tức giận thì nắm tay quyết định hết thấy.

Nhưng thể hình của liệt báo thật sự không đủ đàn ông bằng hoa báo, vì thế, La Kiều chỉ có thể thể hiện bản chất đàn ông theo cách khác, đánh không được thì ta cào. Không quan tâm là cào hay tát, chỉ cần hết giận là được.

Một con chồn mật trên đường kiếm ăn thấy được một màn La Kiều bùng nổ, nếu là trước kia, liệt báo dám khiêu khích hoa báo như vậy đã sớm bị cắn chết, nhưng tình hình trước mắt, hoa báo không hề có ý tứ đánh lại, chỉ ngẫu nhiên né tránh vài cái. Ngược lại liệt báo càng đánh càng thuận tay, thậm chí còn dùng cả hai chân trước mà đánh.

Ông trời của ta ơi!

Chồn mật không thể tin nổi mà nhìn hai con báo trước mắt, nó kinh ngạc há to miệng, con rắn hổ mang còn chưa bị cắn chết ở trong miệng nó rớt xuống đất, trở mình hai cái rồi dùng tốc độ nhanh nhất mà chui vào bụi cỏ, may mắn tránh được một kiếp.

Cám ơn liệt báo dám đánh hoa báo a! Chờ ngày nào đó nó cố lấy gan, nhất định cũng phải cắn chồn mật một ngụm!

Thấy liệt báo không hề có ý tứ dừng lại, chồn mật lập tức ngừng vây xem, nhanh chóng chạy về phía một con chồn mật khác ở cách đó không xa, vừa chạy vừa kêu: “Vợ ơi, mau tới xem này, liệt báo đang đánh hoa báo a!”

La Kiều cùng Mông Đế đều không hiểu được tiếng kêu của chồn mật, bất quá động tác tay chân của nó quá mức hình tượng, nó không chỉ vừa kêu vừa chạy tới bên một con chồn mật khác mà còn dùng chân chỉ về hướng Mông Đế cùng La Kiều, ý tứ cũng thực rõ ràng, có náo nhiệt kìa vợ, mau tới vây xem!

La Kiều, bị chồn mật gián đoạn, lí trí bị lửa giận thiêu đốt trong nháy mắt quay trở lại, nhìn thấy hoa báo bị mình đánh nhưng vẫn tỏ vẻ không có việc gì thì không khỏi sợ hãi, không phải cậu nhát gan, chỉ là hoa báo quả thật là sinh vật quá mức âm hiểm giả dối lại còn mang thù. Nếu nó lại nhào tới thì làm sao bây giờ? Cậu vẫn còn muốn đi tìm hai đứa con bảo bối a!

Có lẽ La Kiều may mắn, hoa báo tuy có thể liên tục *** bốn năm ngày, nhưng phần lớn đều là hoa báo cái chủ động, mà lần đầu tiên của bọn nó cơ hồ là phát sinh vì Mông Đế ép buộc, La Kiều từ bỏ đau chính là đau, muốn cậu chủ động lần thứ hai? Cắn chết cậu cũng không có khả năng!

Đã vào đêm, hiện giờ chính là thời gian hoạt động mạnh mẽ nhất của sư tử cùng linh cẩu, không biết La Sâm cùng La Thụy thế nào, có an toàn chạy về núi đá ẩn núp hay không.

La Kiều càng nghĩ càng lo lắng, thừa dịp Mông Đế không chú ý liền xoay người chạy về phía lãnh địa. Bị Mông Đế đè ép một phen, tuy đau nhưng không thật sự tổn thương đến thân thể La Kiều, nếu không cậu cũng không có biện pháp xù lông mà đánh đấm Mông Đế như vậy.

Chạy không được hai bước, La Kiều lại bị túm lấy cái đuôi, này tựa hồ đã trở thành thói quen của Mông Đế.

La Kiều không xoay người, chỉ quay đầu lại nhìn Mông Đế đã biến về hình người, phần nộ hé miệng, lộ ra chiếc răng nanh tuy không lớn nhưng cũng đủ sắc bén: “Buông! Coi chừng ta lại đánh người!” Tuy khẩu khí ác liệt nhưng đối mặt với Mông Đế ở bộ dáng này, cậu cũng không lập tức vùng vút tát tới.

Mông Đế nhéo nhéo cái đuôi trong tay, xúc cảm lông xù ầm ập. Buông tay, nhìn La Kiều không hề quay đầu lại mà chạy đi, Mông Đế cúi đầu liếm liếm lòng bàn tay, móng tay sắc bén lướt qua gò má, khoe miệng khê nhếch lên: “Thích bộ dáng này?”

Nếu thích bộ dáng này thì dễ làm rồi. Chỉ làm được một lần mà hết bị cào lại bị đánh, quả thật có chút lỗ...

Hoa báo âm hiểm giả dối lại còn mang thù, La Kiều một chút cũng không mắng sai.

Một lần nữa biến thành hoa báo, Mông Đế dọc theo hướng La Kiều chạy đi mà đuổi theo, thảo nguyên về đêm rất nguy hiểm, Mông Đế cũng không muốn để con liệt báo này gặp chuyện phiền toái.

Trong ngọn núi đá ở lãnh địa La Kiều, La Sâm cùng La Thụy núp trong một hang động bí ẩn. Ngọn núi đá này có hơn mười hang động lớn nhỏ, còn có mấy khe đá đủ cho tiểu liệt báo ẩn núp. La Sâm cùng La Thụy

trốn trong hang động được La Kiều phủ đầy cỏ khô, có thể che dấu mùi của bọn nó, chỉ cần không tới quá gần, sư tử cùng linh cẩu không thể nào phát hiện được.

“Anh trai, sao ba ba vẫn chưa trở về?”

La Thụy tựa cằm vào người La Sâm, động động lỗ tai, có vẻ mất tinh thần. La Sâm quay đầu lại liếm lỗ tai La Thụy: “Ba ba sẽ trở lại, ba ba rất lợi hại, nhất định có thể trốn khỏi con sư tử kia!”

“Ta chán ghét sư tử! Bọn nó luôn khi dễ chúng ta.”

“Ta cũng chán ghét!”

La Kiều không ở bên cạnh, La Sâm cùng La Thụy ngay cả nói chuyện cũng cố nén âm thanh thật khẽ, cho dù là mèo đồng cỏ có thính giác nhạy bén nhất, ở khoảng cách hơi xa cũng không thể nào nghe được âm thanh của hai tiểu liệt báo.

Sau khi lên án công khai đám sư tử kia, La Sâm cùng La Thụy đều không nói thêm gì, bọn nó dựa sát vào nhau, cùng đợi La Kiều trở về. Thịt cá bọn nó ăn ban ngày đã tiêu hóa gần hết, giờ lại bắt đầu đói bụng.

Dưới ánh trăng, liệt báo chạy băng băng hết như một vệt sáng màu vàng. La Kiều không phát hiện Mông Đế đi theo phía sau, chỉ cần hoa báo muốn che dấu, cơ hồ rất khó phát hiện, nhất là vào ban đêm.

Bất quá, cho dù La Kiều phát hiện Mông Đế thì cũng không có tâm tư chú ý, cậu chỉ muốn nhanh chóng trở về núi đá, nhìn xem La Sâm cùng La Thụy có hảo hảo chờ ở đó không.

Băng qua bụi cỏ cao rậm rạp, núi đá đã gần ngay trước mắt, La Kiều dừng lại, cẩn thận ngửi ngửi, xác định không có kẻ săn mồi khác tới nơi này mới cẩn thận đi tới trước các hang động xem xét, cuối cùng ở một hang động mới trải cỏ khô phát hiện hai tiểu liệt báo, kỳ quái chính là, La Sâm cùng La Thụy cũng không lập tức chạy tới.

“Con trai?” La Kiều khó hiểu nhìn La Sâm cùng La Thụy: “Làm sao vậy?”

“Ba ba...” La Thụy chần chờ mở miệng nói: “Ồ trên người người có mùi thực kì quái...”

Mùi kì quái?

La Kiều khựng một chút, lập tức hiểu được ý La Thụy, nhất thời lúng túng, cậu nên giải thích thế nào với hai tiểu liệt báo đây, nói cậu bị một con hoa báo gì kia nên trên người mới dính mùi hoa báo? Tất cả hỗn tạp lại cùng một chỗ khó trách hai tiểu liệt báo cảm thấy kì quái. Động vật phần lớn dựa vào mùi để phân biệt lẫn nhau, liệt báo cũng có thể dựa vào lăm tấm trên người để phân biệt, diện mạo cũng có chút khác biệt nhất là loại tiến hóa, biến thành hình người thì biết ngay là ai.

Nhưng La Sâm cùng La Thụy vẫn chưa thể biến hình, bọn nó chủ yếu dựa vào mùi cùng ngoại hình để ghi nhớ sự vật khác nhau, đối với đồng loại thì mùi lại càng quan trọng hơn. Tuy không đến mức không nhận ra La Kiều, nhưng thứ mùi kì quái trên người cậu vẫn làm hai tiểu liệt báo nảy sinh nghi ngờ.

“Ngoan ngoan đứng ở đây, ba ba lập tức trở lại.”

La Kiều không có biện pháp giải thích rõ ràng, chỉ có thể xoay người rời khỏi hang động, tìm một bụi cỏ có thể dấu mùi mà lao vào lăn lộn.

Lăn trái một vòng, Mông Đế là tên khốn khiếp! Lăn phải một vòng, ta sớm muộn cũng có ngày cắn chết người! Lại trái một vòng, ngửi ngửi, vẫn còn mùi, tiếp tục lăn...

Hơn mười phút qua đi, La Kiều cuối cùng cũng xóa hết toàn bộ mùi thuộc về Mông Đế, chẳng qua, da lông cần hảo hảo vệ sinh một phen, khắp người toàn là tro bụi cùng cây cỏ.

Lần này La Sâm cùng La Thụy không còn chần chờ, thấy La Kiều trở về thì lập tức bỏ nhào tới lăn lộn làm nũng đủ kiểu.

La Kiều không cho hai tiểu liệt báo liếm mình mà bảo bọn nó trở về đồng cỏ khô ngủ, bản thân cậu thì đi tới một nơi gần cửa động, bắt đầu vệ sinh da lông.

La Kiêu mang theo hai tiểu liệt báo sinh sống mấy tháng, một ít kiến thức thường thức hoàn toàn do chính cậu mò mẫm ra. Da lông sạch sẽ đối với liệt báo mà nói cực kỳ quan trọng, nếu không sạch, bọn nó không chỉ không thể giữ ấm mà còn có thể tạo thành bệnh tật. Liệt báo cơ bản không xuống nước tắm rửa, đám mèo lớn cũng không nguyện ý để ướt da lông, cho dù La Kiêu biến về hình người cũng không xuống nước, những hồ nước bình thường căn bản không xếp vào danh sách suy nghĩ, về phần sông Tát... xuống đó trừ bỏ dâng vào miệng cá sấu thì còn gì nữa?

Kiếp trước La Kiêu từng quay phim về sự di chuyển của đàn linh dương đầu bò nên cũng từng gặp gỡ những bộ tộc bản xứ, tỷ như bộ tộc Simba, bọn họ cả đời cũng không tắm rửa, vô luận là nam nữ già trẻ, tất cả đều dùng hỗn hợp bùn đỏ vẽ loạn trên da và tóc, họ dùng nó để chống đỡ ánh mặt trời chói chang cùng vệ sinh da dễ. Nghe có vẻ khó tin, lần đầu tiên La Kiêu tiếp xúc với bộ tộc này cũng cảm thấy ngạc nhiên, nhưng cẩn thận ngẫm lại, bộ tộc thoát nhìn nguyên thủy này lại có thể cùng động vật hoang dã sinh tồn trên đại lục, dựa vào nền văn minh độc đáo cùng những trí tuệ mà mình học hỏi được từ tự nhiên. Đây là những kinh nghiệm quý giá mà con người sinh sống bên ngoài rừng rậm vĩnh viễn không thể có được.

La Kiêu không có khả năng đi tìm bùn lầy cùng đất đỏ bôi lên da, cho dù tìm thấy, lỡ da lông cũng biến thành màu đỏ thì làm sao bây giờ? Chưa từng nghe nói có liệt báo lông đỏ a! Không thể xuống nước, cũng không thể dùng thứ khác để vệ sinh, phương thức duy nhất La Kiêu có thể vệ sinh da lông chính là tự liếm bản thân!

La Kiêu vừa liếm móng vuốt vừa nghĩ, cũng may đã biến thành một con liệt báo, nếu là cơ thể trước kia thì phỏng chừng một ngày cũng không sống nổi.

Mông Đế nằm trên một thân cây cách núi đá tầm mấy trăm mét, nơi này đã trở thành biên giới lãnh địa của nó. Nương theo ánh trăng, nó có thể nhìn thấy rõ ràng nhất cử nhất động của La Kiêu, đáng tiếc là sau khi La Kiêu lăn lộn ngoài bụi cỏ xong chui vào hang động thì không thấy đi ra.

Mông Đế liếm liếm móng vuốt, hé miệng ngáp một cái, nó cũng không đói, đêm nay không tính toán đi săn, cái cây này cũng hợp ý, hẳn có thể ngủ một giấc thật ngon.

Mấy con linh cầu quah quần ở lãnh địa biên giới hoa báo phát hiện Mông Đế, nếu con hoa báo này đi săn đêm nay, chúng nó có lẽ sẽ chiếm được chút tiện nghi. Đợi hồi lâu cũng không thấy Mông Đế leo xuống, đám linh cầu chưa từ bỏ ý định tiếp tục chờ đợi, nhưng bọn nó nhất định phải thất vọng rồi.

Trong hang động, La Kiêu vệ sinh da lông sạch sẽ xong thì đi tới đồng cỏ khô, nằm úp sấp cạnh hai tiểu liệt báo, chốc lát sau, cũng ngủ say.

La Sâm cùng La Thụy bị La Kiêu quơ vào trong lòng, co người lại ngủ hệt như hai cục bông lông xù, hai tiểu liệt báo không hện mà cùng mơ đẹp, trong mơ, ba ba quơ được cho bọn nó một con linh dương to như hưu cao cổ vậy...

END 66. Đăng bởi: admin

67. Chương 67

CHƯƠNG 67

La Kiêu bị tiếng sấm đánh thức.

Theo tiếng sấm đình tai nhưc ọc, tia chớp cắt ngang qua bầu trời đêm, một lần lại một lần chiếu sáng không trung xa xa. Tia chớp bổ dọc một thân cây khô, một màu đỏ rực chói mắt bùng lên, khói đặc cuộn cuộn lan tỏa khắp nơi trong bóng đêm.

La Kiêu chỉ lẳng lặng nhìn thét thảy, sấm và chớp biểu thị mưa đã đến, nhưng trận mưa này cũng không kéo dài. Mùa khô đã qua được phân nửa, vùng châu thổ ngẫu nhiên cũng có mưa, là khúc dạo đầu của mùa mưa sắp đến, chúng làm dịu bớt những hồ nước cùng dòng suối nhỏ đã khô cạn, nhưng cũng chỉ là muối bỏ biển, sau khi trời sáng, còn sót lại cho cư dân trên thảo nguyên vẫn là cái nóng oi bức của ngày hè.

Tiếng sấm cùng tia chớp vẫn còn tiếp tục, mưa lại chậm chạp không đổ, ngọn lửa bắt đầu trở nên không thể cứu vãn.

“Ba ba, đó là gì?”

Không còn nhiệt độ cơ thể La Kiều, La Sâm cùng La Thụy lập tức tỉnh lại, nhìn thấy ba ba đang đứng ở cửa hang nhìn về phía xa xa liền đi tới. Hai tiểu liệt báo vẫn là lần đầu tiên thấy lửa, ngọn lửa cháy hừng hực bốc lên những luồng khói đặc, rất bắt mắt trong bóng đêm.

“Đấy là lửa.”

La Kiều dùng cái đuôi vòng qua La Sâm cùng La Thụy, ngồi chồm hổ xuống kéo bọn nhỏ tới trước người, mấy tháng trời không đổ mưa, chút hơi nước cuối cùng trong không khí cũng bị bốc hơi, cho dù chỉ là một ngọn lửa nhỏ cũng có thể dẫn tới một hồi tai họa. Tia chớp làm bén lửa cũng không có gì kì quái, chỉ cần mưa xuống lửa sẽ bị dập tắt.

Ngọn núi đá của La Kiều cùng hai tiểu liệt báo cách nơi cháy một khoảng nhất định, La Kiều cũng không lo lắng lửa sẽ lan tới tận nơi này, ngược lại còn nhân cơ hội dạy hai tiểu liệt báo một khóa về tác dụng và sự đáng sợ của lửa.

Động vật trên thảo nguyên cũng không e ngại lửa, cơ hồ vào lúc mùa khô cùng mùa mưa hàng năm đều có hỏa hoạn phát sinh. Sau khi hỏa hoạn qua đi, vùng đất bị cháy khô trước đó sẽ tươi tốt hẳn lên, cỏ xanh lần thứ hai sinh trưởng, hấp dẫn những đàn động vật ăn cỏ di chuyển quay trở lại vùng thảo nguyên này. Theo một ý nghĩa nào đó, đây cũng là tin vui của những kẻ săn mồi. Bất quá sự việc luôn có hai mặt, sau những trận lửa lớn sẽ có một số động vật không kịp chạy thoát mà táng thân trong biển lửa.

Trận lửa này cũng thiêu rụi những bụi cỏ cao cùng lùm cây mà kẻ săn mồi dùng để ẩn nấp, nếu ngọn lửa không được khống chế cũng có thể mang tới tai ương ngập đầu cho nhóm động vật sinh sống ở nơi này.

May mắn, mưa luôn đúng lúc đổ xuống, ngàn vạn năm qua, nó đã trở thành một vòng tuần hoàn quan trọng của sinh thái thảo nguyên.

Thiên nhiên từ bi nhưng cũng rất tàn khốc. Chỉ có thuận theo quy tắc mới có thể sinh tồn trên tinh cầu Lạc Tát, đời đời vẫn như vậy.

Nhóm động vật gần đám cháy biểu hiện rất trấn định, linh dương cùng hươu cao cổ có kinh nghiệm căn cứ theo tình huống ngọn lửa lan tràn mà quyết định hướng chạy trốn, ấu tể nhỏ tuổi vừa sợ lại vừa tò mò nhìn đám cây cỏ khô cháy rụi trong ngọn lửa, một con voi đực trẻ tuổi ngủ ngay trung tâm trận cháy, nó tỏ ra có chút nôn nóng bất quá vẫn may mắn tìm được hướng trốn thoát, lúc chạy tới lùm cây thế nhưng lại thấy mấy con quỳên linh ở sát đường lửa an nhàn ăn cỏ, thậm chí còn có vài con chim nhỏ bị đánh thức đập cánh bay lên bắt giữ vài con sâu đang chạy trốn chết.

Một con quỳên linh cái ngẩng đầu, nương theo ánh lửa thấy con voi đực có chút chật vật, nó dùng chân trước đá một con quỳên linh cái khác, rõ ràng đang nói: nhìn kìa, con voi kia bị dọa tới phát ngốc luôn rồi!

Làm một nhân vật cấp Boss có thể cường chế cả đàn sư tử rồi đi, con voi đực trẻ tuổi biểu thị, vì trận lửa dọa hoảng mà bị quỳên linh cười nhạo thật sự là chuyện mất hết mặt mũi.

Vì thế, con voi đực thở hổn hển cuộn cái mũi phát ra tiếng rống thật to, vì thế đàn quỳên linh cả gan cười nhạo voi trong tiếng rống của nó không thể không bắt đầu tính toán chiến lược rồi đi.

Sự thật, bọn nó cũng không cần phải cố thủ ở đây, lửa cũng sắp bén tới, không có ai chỉ vì mặt mũi mà không muốn sống a.

Một con bò tót đen trong lãnh địa hai anh em Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc không may mắn như vậy, cái sừng dài của nó trở thành vật dẫn sét tốt nhất, ngay tia chớp đầu tiên đánh xuống thì nó đã xui xẻo trúng chiêu.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc nhìn thấy toàn bộ quá trình tia chớp đánh xuống cùng con bò tót ngã ngửa, hai anh em không phải lần đầu nhìn thấy sấm chớp, bất quá vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bò tót bị sét đánh chết.

Thực không phải xui xẻo bình thường a...

Mạt Sâm cẩn thận bảo trì một khoảng cách nhất định với thi thể bò tót, Kiệt Lạc muốn tới thăm dò một chút, nói không chừng sẽ có bữa tối miễn phí, bất quá lại bị Mạt Sâm kéo lại.

“Sư đàn Hoắc Tư Bĩ mấy ngày nay đều ở phụ cận, bọn nó sẽ không bỏ qua bữa cơm này.”

Mạt Sâm lắc đầu, Kiệt Lạc nuối tiếc vẫy vẫy cái đuôi. Mạt Sâm vốn định xuyên qua lãnh địa sư đàn tới tìm La Kiều, không ngờ sư đàn đột nhiên lại chạy tới phụ cận rồi không rời đi. Mạt Sâm chỉ có thể tạm thời đánh mất ý niệm trong đầu, bình tĩnh xem biến.

Mạt Sâm không hiểu được chính là, nơi này cơ hồ là hơi cần cỗi nhất của sư đàn Hoắc Tư Bĩ, không có nguồn nước, con mồi cũng thực thưa thớt, còn có bò tót đủ để tạo thành uy hiếp với sư tử, đám sư tử kia sao đột nhiên lại chạy tới đây?

Hai anh em biết cách đó không lâu sư đàn Hoắc Tư Bĩ cùng Áo La Tư vừa đánh nhau một trận, sư tử đánh nhau cơ hồ nhiều như cơm bữa, nhưng bọn nó lại không biết sư đàn Áo La Tư đã chiếm một phần lớn lãnh thổ của sư đàn Hoắc Tư Bĩ, bọn nó cơ hồ là bị đuổi chạy tới đây. Trong khoảng thời gian ngắn, căn bản không có khả năng rời đi.

“Thế giờ làm gì?”

Con bò tót chết ở chỗ này, hai anh em nếu không muốn thi thể, cũng không muốn chọc phiền toái thì phải nhanh chóng rời đi.

Mạt Sâm hiểu ý Kiệt Lạc, sư đàn ở phụ cận, bọn nó không có khả năng nghênh ngang xuyên qua lãnh địa sư tử, huống chi nơi này còn có một bữa tiệc lớn, sư tử rất nhanh sẽ chạy tới.

“Trước tiên rời khỏi nơi này đã.”

Mạt Sâm xoay người, đi về chỗ sâu trong lãnh địa. Kiệt Lạc đi theo phía sau anh trai, Mạt Sâm đột nhiên quay đầu, nhìn ra sau.

“Anh trai?”

“Không có gì, đi thôi.”

Sau khi anh em lập báo rời đi, Mông Đế từ trên một thân cây sát lãnh địa biên giới La Kiều leo xuống, cân nhắc một hồi, rốt cuộc từ bỏ thi thể bò tót, đi vào trong bụi cỏ cao.

Mông Đế đi thật đúng lúc, không bao lâu sau sư đàn Hoắc Tư Bĩ đã chạy tới.

Sấm chớp vẫn còn tiếp tục, mưa rất cuộc đổ xuống, hạt mưa rót xuống không ngừng tạo thành một bức màn mưa, trận lửa to hùng hực kia trước mặt cơn mưa liền trở nên không chịu nổi một kích, chỉ chốc lát sau đã dập tắt.

La Kiều cùng hai tiểu lập báo đứng ngoài cửa hang một hồi thì trở về đồng cỏ khô thoải mái. La Kiều không khỏi nhớ tới lúc mình vừa nhặt được La Sâm cùng La Thụy, ba cha con không có chỗ ở ổn định, nơi duy nhất có thể trú mưa chính là những gò mồi bỏ hoang, nhưng lần nào cũng bị xối ướt tới lạnh xương.

Hiện tại, bọn họ ở trong hang động thoải mái, mặc dù có mưa gió tạt vào nhưng cũng không đến mức ướt nhẹp hết da lông.

La Sâm cùng La Thụy vui vẻ lăn lăn trên cỏ khô, mưa từ khe hở trên nóc hang động chảy vào, tích thành những dòng nước nhỏ, chỉ chốc lát sau liền biến thành một vũng nước nhỏ, La Thụy tò mò đi tới ngẩng đầu nhìn nơi bị mưa đột, động động lỗ tai, nhin không được muốn liếm một ngụm thì bị La Kiều cắn sau gáy tha trở về.

“Không được uống! Không sạch sẽ.”

La Kiều dùng móng vuốt vỗ mông La Thụy một chút, ý tứ thực rõ ràng, không nghe lời, phải đánh đòn!

La Kiều không bài xích việc uống nước mưa, nhưng nước chảy từ khe đá thì không được. Không lâu trước đó cậu vừa để lại dấu hiệu ‘mùi’ trên núi đá, mặc dù nước mưa sạch nhưng vẫn để lại bóng ma tâm lý trong lòng La Kiều.

Nếu ba ba không cho, tiểu liệt báo tự nhiên sẽ nghe lời. La Thụy lấy lòng cọ cọ cầm La Kiều: “Ba ba, ta sẽ ngoan mà.”

Vì thế, đừng đánh đòn a.

La Sâm nhìn không được căn cái đuôi La Thụy một ngum, đã tám tháng tuổi rồi, còn học ấu tể hai ba tháng tuổi làm nũng nữa? !

La Thụy lập tức bỏ nhào tới cùng La Sâm lẫn thành một đoàn, chỉ mỗi nó làm nũng thôi sao? ! Những lúc anh trai đối bụng không phải phải cũng lẫn lộn làm nũng sao? !

Mười tám kiểu làm nũng này nọ vẫn là anh trai tổng kết, nó chỉ nghe theo thôi chứ bộ!

Hai tiểu liệt báo lẫn thực vui vẻ, La Kiều ngẩng đầu nhìn trời, lại cúi đầu nhìn đất, liếm liếm móng vuốt, rốt cuộc nhìn không được: “Con trai, ba ba đến đây!”

Vì thế, một con mèo lớn cùng hai con mèo nhỏ, sung sướng mà lẫn thành một đoàn.

Sáng sớm hôm sau, La Kiều mang theo hai tiểu liệt báo rời khỏi hang động, trong không khí không hề có mùi bụi đất, luồng không khí mới mẻ cùng cây cỏ đâm chồi làm thảo nguyên vào mùa khô bừng bừng sức sống, nhưng chút sức sống này cũng chỉ là hoa quỳnh sớm nở tối tàn, không bao lâu sau, thảo nguyên lần thứ hai bị màu khô vàng bao trùm. Chỉ khi mùa mưa đến mới có thể thật sự giảm đi cái khô nóng của mùa khô.

“Ba ba, hôm nay đi đâu săn mồi?”

“Sông Tát.”

Vừa đổ một trận mưa, thảo nguyên mọc cỏ non rất có thể sẽ hấp dẫn nhóm động vật ăn cỏ bên bờ bên kia băng qua sông Tát. Nếu may mắn có lẽ sẽ qư được một con mồi không tưởng.

Giống như La Kiều dự đoán, một đám động vật ăn cỏ đã tụ tập ở bên kia bờ sông, trong đó nhiều nhất là linh dương đầu bò luôn di chuyển theo mùa. Tuy phần lớn linh dương đầu bò đã di chuyển tới đồng cỏ xa hơn, nhưng vẫn còn một số ít lưu lại bờ bên kia, cỏ non sau cơn mưa đối với linh dương đầu bò mà nói có sức hấp dẫn rất lớn.

Cỏ xanh hấp dẫn linh dương đầu bò, mà chúng tụ tập lại lại đưa tới những kẻ săn mồi đang bị mùa khô dày vò.

La Kiều cùng hai tiểu liệt báo ẩn núp trong khu rừng bên bờ sông, La Sâm cùng La Thụy hai mắt tỏa sáng nhìn linh dương đầu bò bên bờ kia, La Kiều thì đang cân nhắc tìm cơ hội thích hợp để đi săn.

Đám cá sấu dưới sông biểu thị không có hứng thú với đám linh dương đầu bò này, tựa hồ bọn nó không hề có ý tứ đi săn. Con linh dương đầu bò đầu đàn đi tới một góc bằng phẳng bên bờ, bắt đầu tìm kiếm nơi thích hợp để băng qua, nhóm linh dương trong đàn đều chờ đợi quyết định của nó. Sau khi quyết tâm, con đầu đàn nhảy dựng lên phóng vào trong nước, đàn linh dương đầu bò ở phía sau lập tức bám sát theo cước bộ của nó, càng ngày càng có nhiều linh dương nhảy vào trong nước. Đám cá sấu rất cục không tỏ ra thờ ơ nữa, chúng há cái mõm to cắn vào chân cùng cổ linh dương, ý đồ kéo mục tiêu chìm vào nước đến chết đuối.

Linh dương đầu bò bị cá sấu cắn cơ hồ không có cơ hội giãy dụa, một con linh dương đầu bò cái kì tích trồn lên được bờ! Bất quá nó cũng phải trả một cái giá khá lớn, một chân của nó đã bị bẻ gãy.

La Kiều trong nháy mắt tập trung vào mục tiêu, đối với liệt báo mà nói, con linh dương đầu bò cái này quả thực hơi lớn, nhưng hiện giờ nó đang bị thương, La Kiều không có khả năng từ bỏ cơ hội tốt như vậy.

Nhưng hiển nhiên La Kiều không phải kẻ săn mồi duy nhất nhìn thấy cơ hội này, một con sư tử cái trước lúc La Kiều ra tay đã đột nhiên lao ra khỏi bụi cỏ, bổ gục con linh dương kia, La Kiều cũng đỡ.

Sau đó, không ngừng có sư tử cái từ nơi ẩn núp lao ra bổ gục mục tiêu của mình, chỉ trong nháy mắt, đàn sư tử này đã thu được ba con linh dương đầu bò cường tráng cùng một ấu tể!

La Kiều nhận ra chúng nó, là sư tử cái của sư đàn Áo La Tư. La Kiều bắt đầu ảo não, cậu đã quên mất, sư đàn sao có thể bỏ qua cơ hội tốt để đi săn như vậy, cho dù là vào ban ngày đi nữa!

Nhưng mà, cái bụng đói âm ỉ làm La Kiều không muốn từ bỏ đàn linh dương đầu bò này. Cậu từ bỏ đi săn bên bờ sông, lựa chọn tiếp tục quan sát đàn linh dương đầu bò. Đi theo chúng nó chắc chắn sẽ tìm được cơ hội.

Sư đàn Áo La Tư hôm nay đã thu hoạch lớn, con mồi mà sáu con sư tử cái bắt được có thể làm sư đàn không cần ra ngoài đi săn suốt một tuần.

“Sa Na, đi gọi đám Đề Ny mang ấu tể lại đây.”

Đề Na nhả cổ linh dương đầu bò, phân phó mấy con sư tử cái đi săn trông chừng con mồi, tận lực kéo chúng nó tới góc có thể che dấu, nó bắt được một con linh dương đầu bò đực, hơn nữa La Sa còn bắt được ấu tể, chỉ nhiều đây thôi đã đủ cho cả sư đàn no nê. Huống chi bọn nó còn bắt được hai con khác!

Trận mưa to đêm qua cùng đàn linh dương băng qua sông đối với sư đàn chính là chuyện vui bất ngờ, sư tử trước nay luôn giỏi nắm bắt cơ hội. Đương nhiên, này không riêng sư đàn Áo La Tư. Sư đàn Hoắc Tư Bỉ cũng chiếm cứ thi thể bò tốt như Mạt Sâm cùng Kiệt suy đoán, có con bò tốt này, chúng tạm thời không cần đi bắt giữ linh dương đầu bò. Quan hệ của Nạp Tư cùng anh em Phỉ Lực, Ai La đột nhiên trở nên hữu hảo, từ sau lần đánh nhau với Áo La Tư, ba con sư tử đực đột nhiên phát hiện, hiện giờ bọn nó phải liên hợp lại mới không bị lép vế trước Áo La Tư. Đương nhiên, loại hữu hảo này cũng có kỳ hạn, mà Phỉ Lực cùng Ai La đã định trước là một năm.

La Kiều mang theo La Sâm cùng La Thụy đi theo phía sau đàn linh dương đầu bò, không ngừng tìm kiếm mục tiêu thích hợp. Rất cuộc, cậu phát hiện một con linh dương con, nó tựa hồ không tìm được mục của mình, vì thế nó luôn đi bên cạnh một con linh dương đầu bò cái khác, muốn có được sự bảo hộ từ đối phương. Nhưng con linh dương đầu bò cái kia đã có đứa nhỏ của riêng mình, nó không ngừng đuổi con linh dương con quần bên người đi, trong thế giới linh dương đầu bò, thu dưỡng là chuyện căn bản không tồn tại.

Con linh dương đầu bò con này phải chết là không thể nghi ngờ.

Cho dù không phải La Kiều, những kẻ săn mồi khác cũng không bỏ qua nó.

Hiện giờ đại đa số linh dương đầu bò đã bắt đầu ăn cỏ, con linh dương con không có mục bảo hộ, cô độc đứng bên ngoài đàn, này tuyệt đối là cơ hội tốt!

“Chờ ở đây, đừng lên tiếng.”

La Kiều bảo hai tiểu liệt báo núp trong bụi cỏ, bản thân thì bí mật đi tới gần mục tiêu tầm ba mươi mét, trước lúc bị đàn linh dương đầu bò phát hiện lập tức xông ra ngoài hệt như một tia chớp. Linh dương con sinh ra vào mùa mưa, bộ dáng đã rất cường tráng, tốc độ nó tuy không bằng liệt báo nhưng sức cũng không nhỏ. Hai chân trước của La Kiều bấu vào người linh dương đầu bò mà cản cổ đối phương, cũng rất khó khăn mới gục nó ngã xuống.

Những con linh dương đầu bò khác làm như không nhìn thấy một màn này. Trừ bỏ mục của linh dương con, sẽ không còn ai tới cứu nó. Mà mục của nó đã sớm tàng thân trong miệng sư tử.

Linh dương đầu bò con vô cùng ương ngạnh, thể lực La Kiều bắt đầu giảm xuống, nếu không thể mau chóng giết chết con mồi, chọn lựa duy nhất của cậu là thả đối phương.

La Kiều không còn cách nào, chỗ có thể dùng móng vuốt đâm vào mắt linh dương đầu bò, linh dương con bị đau, nháy mắt có chút lơ lửng, La Kiều túm được thời cơ, rút cuộc gục nó ngã xuống.

La Kiều cắn chặt cổ linh dương đầu bò con, rốt cuộc không cho nó cơ hội đứng lên.

Sau khi con mồi tắt thở, La Kiều cố sức kéo nó vào lùm cây, hai tiểu liệt báo đã sớm đối tới mức bụng kêu vang, có lẽ đám kên kên bị màn giết chóc của sư tử ở bờ sông thu hút, đến tận lúc ba cha con ăn no cũng không thấy con nào tìm tới.

END 67. Đăng bởi: admin

68. Chương 68

CHƯƠNG 68

Đàn linh dương đầu bò tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, sau khi ăn sạch số cỏ non mới mọc, chúng lại giống như khi tới, kết thành quần đội vượt qua sông Tát trở về bờ bên kia.

Lúc linh dương đầu bò qua sông, sư tử của sư đàn Áo La Tư cùng Hoắc Tư Bĩ đều mai phục trong những bụi cỏ cao gần đó, tuy không phát sinh những chuyện hồ đồ như sư tử hai đàn cùng truy đuổi một con mồi, nhưng nhóm sư tử cái hai bên tuyệt đối sẽ không nhường nhịn đối phương.

Bất quá chuyện quan trọng nhất trước mắt chính là đi săn, tạm gác lại bất hòa là phương thức giải quyết tốt nhất.

Trước mắt, tất cả đều phải bắt giữ linh dương đầu bò để lấp đầy bụng.

Còn sau này, sớm muộn gì cũng phải đánh nhau một trận.

Mười hai con sư tử cái của sư đàn Áo La Tư đều được huy động, nhóm sư tử con cũng được dẫn theo, núp trong một cánh rừng bên bờ sông. Đề Na phát hiện sư tử cái của sư đàn Hoắc Tư Bĩ, nó lập tức gọi hai con sư tử cái về trông sóc nhóm sư tử con, mười con sư tử cái vẫn đủ để ứng phó chuyển đi săn kế tiếp. Sư đàn Hoắc Tư Bĩ cũng phát hiện nhóm sư tử cái của sư đàn Áo La Tư, số lượng bọn nó kém đối phương, trước đó còn bị đối phương chiếm một phần lớn lãnh địa, lúc này chỉ có thể nén giận, bắt con mồi lấp đầy bụng quan trọng hơn.

Loại không khí hòa bình quỷ dị này lan tràn trên bờ sông, ngay cả đám hà mã tính tình trước giờ táo bạo cùng cá sấu được xưng là bá chủ sông Tát cũng không khỏi an tĩnh.

Đám hà mã chiếm cứ khu vực nước sâu, còn phần lớn cá sấu thì nằm trên bờ phơi nắng. Hơn mười con sư tử núp trong bụi cỏ, ai cũng không lên tiếng.

La Kiêu hấp thụ bài học lần trước, không dám mang theo hai tiểu liệt báo tới bờ sông tìm cơ hội, nơi đó hiện giờ khẳng định có đầy sư tử mai phục, thân là một con liệt báo, nó biểu thị mình không có năng lực tranh giành, sắp tới từ bỏ chết chính là chết.

Nếu muốn bắt được con mồi trước khi đàn linh dương rời đi, thì phải ra tay trước thời hạn.

La Sâm cùng La Thụy đi theo sau La Kiêu, ba cha con nương theo bụi cỏ cùng lùm cây để che dấu bản thân, vòng qua rừng hộc gai trong lãnh địa hoa báo, chạy tới phía trước đàn linh dương đầu bò, xác định mình không bị phát hiện, La Kiêu liền tìm một chỗ bí mật nằm úp sấp xuống.

La Kiêu chọn nơi mai phục rất tuyệt, nơi này tầm nhìn trống trải, bụi cỏ rậm rạp, bằng một thân lấm tấm, liệt báo có thể hoàn toàn ẩn mình vào đó, linh dương đầu bò rất khó phát hiện. Cậu có đủ thời gian để chọn lựa con mồi thích hợp, chỉ cần lựa thời điểm thỏa đáng, con mồi tuyệt đối không thể trốn khỏi móng vuốt của cậu.

Điểm duy nhất không hoàn hảo chính là, Mông Đế cũng theo tới, lý do vô cùng chính đáng, đi săn.

Mặc dù quan hệ với Mông Đế đã có chút tăng vọt nhưng La Kiêu vẫn như cũ không thể đoán được con hoa báo này đang nghĩ gì. Lấy cái cố sự mẽ này, La Kiêu dùng móng vuốt thôi cũng có thể vạch trần! Ngày hôm qua cậu tận mắt nhìn thấy Mông Đế giết một con linh dương đầu bò trưởng thành! Thi thể nó đang giấu trong rừng hộc gai ở biên giới lãnh địa hoa báo! Tuy bởi vì thể trọng của linh dương đầu bò nên không thể kéo lên cây, nhưng thủ đoạn che dấu con mồi của Mông Đế rất cao siêu, vô luận là kèn kèn hay linh cẩu cũng rất khó tìm thấy thi thể linh dương.

Con hoa báo này rõ ràng không thiếu ăn, thế còn theo tới đây làm chi? !

“Ba ba, nhất định phải đứng cùng nó sao?”

La Sâm cùng La Thụy nhích tới bên cạnh La Kiều, dựa sát vào người cậu, đồng thời vẫn luôn duy trì cảnh giác cao độ với Mông Đế. Bọn nó không giống La Kiều, quan niệm hoa báo là thiên địch đã ăn sâu vào tư tưởng hai tiểu liệt báo.

Da lông Mông Đế so với La Kiều có tính ngứa trang rất cao, nếu không phải La Kiều dồn hết tâm trí chú ý đối phương, hiện giờ rất có thể đã mất đi bóng dáng.

Loại cảm giác này thật không tốt, giống như biết rõ có người đi theo mình, nhưng nếu không tập trung thì căn bản không thể tìm thấy đối phương. La Kiều oán thầm, nhưng lại không có biện pháp.

“Yên tâm.” Mông Đế không nhìn tới tư thái uy hiếp của hai tiểu liệt báo, nó trực tiếp đi tới nằm úp sấp bên người La Kiều: “Ta sẽ không cướp đoạt con mồi của người. Có lẽ, còn có thể giúp người một tay.”

Linh dương đầu bò xếp thành một đội ngũ thật dài đi qua, phần lớn là linh dương đầu bò cái trưởng thành cùng linh dương con được sinh vào mùa mưa. La Kiều muốn tìm một con yếu ớt hoặc nhỏ tuổi một chút, nhưng đàn linh dương đột nhiên tăng tốc, làm cậu không thể không nhanh chóng tìm kiếm con mồi.

Rốt cục, La Kiều chọn được mục tiêu, một con linh dương đầu bò vừa mới mọc sừng, độ tuổi này nhìn có vẻ dễ đối phó, nhưng đối với liệt báo mà nói cũng phải mạo hiểm một phen.

Mông Đế từ lúc La Kiều bắt đầu nhìn chằm chằm con mồi thì không lên tiếng nữa, nó lùi ra xa một chút, biểu thị mình không có uy hiếp tới hai ấu tể liệt báo.

La Kiều nhìn thấy hành động này của Mông Đế mới an tâm đi sẵn. Tuy quan hệ của bọn họ so với đồng loại còn thân mật hơn một chút, nhưng muốn La Kiều yên tâm để hai tiểu liệt báo một mình ở cạnh Mông Đế, này căn bản là chuyện đùa. Cần thận sẽ không phạm sai lầm lớn, chứ không phải lấy tâm tiểu nhân đo lòng quân tử gì cả, huống chi hoa báo trời sinh đã không phải quân tử. Bích Thúy Ti cũng không cho phép Mông Đế tiếp cận đùa con ruột thịt của mình, có thể thấy tính tình hoa báo đực không xong cỡ nào.

Bất quá Mông Đế biểu thị nó sẽ không thương tổn hai tiểu liệt báo thì nó nhất định sẽ giữ lời.

“Đứng ở đây, đừng chạy loạn.”

Mục tiêu của La Kiều ngày càng tới gần, lúc khoảng cách của linh dương con với liệt báo không đầy hai mươi mét, La Kiều phóng ra khỏi bụi cỏ.

Sức lực của liệt báo không đủ nhưng tốc độ là số một, La Kiều xuất hiện làm đội ngũ linh dương đầu bò nhất thời có chút hỗn loạn. La Kiều thừa dịp này mà căn cổ linh dương đầu bò con, muốn đè nó ngã xuống đất. Mụ mụ của linh dương con đột nhiên vọt tới, quyết tâm dùng sừng cùng móng dạy cho con liệt báo này một bài học.

La Kiều không thể không buông tha linh dương đầu bò con mà xoay người chạy trốn, linh dương đầu bò cái vẫn không có tính toán dừng tay, nó muốn đuổi con liệt báo này chạy xa hơn một chút, ngay lúc linh dương đầu bò cái điên cuồng rượt theo La Kiều, Mông Đế im hơi lặng tiếng xuất hiện ở bên hông mà nó vẫn không phát giác. Đột nhiên, Mông Đế phóng ra khỏi bụi cỏ, chuẩn xác cắn vào cổ linh dương đầu bò, răng nanh sắc bén cắn vào cổ họng đối phương.

Đàn linh dương đầu bò một lần nữa lâm vào hỗn loạn, La Kiều nhân cơ hội rượt theo con linh dương con vẫn chưa đi xa, gục nó té xuống đất rồi cắn cổ.

Động tĩnh đi sẵn đưa tới đám chó ừng, nhóm động vật họ chó điển hình này vẫn thường xuyên theo đuôi nhóm mèo lớn để kiếm chút cơm thừa rượu cạn. Chó rừng lúc đầu cũng không phát hiện Mông Đế, thẳng tới khi Mông Đế nhảy ra khỏi bụi cỏ bắt giữ lấy con linh dương đầu bò cái, chó rừng ý thức được tình hình không ổn, lập tức kéo giãn khoảng cách với mấy con báo này.

Hoa báo khác liệt báo, chó rừng có thể đi theo sau hoa báo, thậm chí dựa vào tiếng kêu thu hút linh cầu tới để đuổi liệt báo, chiếm đi con mồi của đối phương. Nhưng bọn nó không dám tùy tiện trêu chọc hoa báo, bởi vì trong mắt hoa báo, chó rừng cũng là một bữa ăn ngon.

Cùng là họ mèo lớn, vì sao khác biệt lại lớn như vậy chứ?

La Kiêu không dư thừa tinh lực xua đuổi chó rừng, cậu kéo linh dương đầu bò con đã không còn nhúc nhích tới một gốc hòe gai, đám cỏ cao cùng lùm cây có thể che dấu con mồi rất tốt, ít nhất sẽ không bị kên kên phát hiện ngay.

Mông Đế kéo con linh dương đầu bò cái bị mình cắn chết tới một gốc hòe gai khác. Con linh dương đầu bò cái này rất nặng, nó phải ăn bớt một phần mới có thể tha thi thể lên cây.

Linh dương đầu bò con nhìn có vẻ đã chết, nhưng thông qua tiếp xúc giữa chòm râu với đối phương, La Kiêu có thể khẳng định linh dương con vẫn chưa ngừng thở. Cậu buông lỏng cổ linh dương, đi qua một bên, linh dương đầu bò con lập tức lao đảo đứng lên, La Kiêu không giết chết mà chỉ làm nó bị thương.

La Sâm cùng La Thụy tò mò chạy tới bên cạnh linh dương con, linh dương con hoảng sợ lập tức bỏ chạy, hai tiểu liệt báo bám sát phía sau, theo bản năng vượn vượt muốn làm con mồi té ngã, La Kiêu ở bên cạnh vừa nhìn vừa kêu: “Tốt lắm, làm nó té đi! Cắn nó, con trai, cắn nó!”

Mông Đế nghe thấy tiếng kêu của La Kiêu thì ngẩng đầu, liếm liếm vết máu bên miệng, được rồi, nó đã sớm biết con liệt báo này kỳ lạ, tuy hơi ngốc một chút nhưng nó thích.

Rốt cục, La Sâm cùng La Thụy hợp lực gục được con mồi rồi cắn chết.

La Kiêu lại một lần nữa tha linh dương con về dưới gốc cây, hai tiểu liệt báo lập tức há mồm ăn ngấu nghiến.

Mông Đế ăn xong một cái chân sau cùng móc nội tạng của linh dương đầu bò ra xong, thấy La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo vẫn còn ăn như hổ đói, phụ cận trừ bỏ chó rừng cùng một ít kên kên thì không còn kẻ săn mồi khác, lúc này Mông Đế mới yên tâm kéo con mồi tới một thân cây xa hơn.

La Kiêu liếc mắt nhìn Mông Đế một cái, động động lỗ tai, tiếp tục vui đầu ăn thịt.

Mông Đế giấu con mồi trên cây xong thì tìm một nhánh cây nằm úp sấp.

Rốt cục, La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo ăn no, xung quanh đã tụ tập hơn ba mươi con kên kên, số lượng này cũng không nhiều nhưng La Kiêu vẫn mang hai tiểu liệt báo tránh đi thật xa.

“Ăn no rồi?” Mông Đế nằm trên nhánh cây nhìn La Kiêu đi tới dưới gốc cây: “Nếu ta không giết con linh dương đầu bò cái này, ngươi sẽ thế nào?”

“...”

“Không cảm ơn ta sao?”

“...”

“Ta không đòi nhiều, để ta lại làm một lần là được.”

“...”

“Không nói tiếng nào thì ta xem là ngươi đồng ý đấy?”

Đồng ý con khỉ!

La Kiêu vừa định nói chuyện thì đột nhiên cảm thấy dạ dày khó chịu, hé miệng, ới hết số thịt linh dương vừa ăn khi nãy.

Hai tiểu liệt báo sợ tới mức không biết làm sao, Mông Đế lập tức từ trên cây nhảy xuống, đi tới trước người La Kiêu, nhìn cậu vẫn còn đang nôn khan: “Làm sao vậy?”

“Khó chịu...”

La Kiêu nằm úp sấp trên mặt đất, Mông Đế vươn móng vuốt xoa xoa trên người La Kiêu: “Chờ ta một chút.”

Dứt lời, Mông Đế nhún người chạy vào trong bụi cỏ. La Kiêu co người lại, La Sâm cùng La Thụy thấy bộ dáng khó chịu của cậu thì vừa kêu ba ba vừa liếm cậu, La Thụy cơ hồ sắp bật khóc.

“Ba ba không sao.” La Kiêu ngẩng đầu liếm hai tiểu liệt báo: “Nằm một chút thì tốt rồi.”

“Ba ba...”

La Kiêu cảm thấy dạ dày lại nổi lên một trận khó chịu, không phải bệnh rồi đi? Cậu thà chính mình bởi vì ăn quá nhanh nên mới khó chịu, nhưng liệt báo không phải đều ăn như vậy sao? Trước kia chưa từng xuất hiện tình huống này a...

Liệt báo thật sự không thể bệnh, sinh bệnh cùng bị thương đều sẽ lấy mệnh liệt báo. Huống chi cậu còn dưỡng hai tiểu liệt báo...

Cha con dựa vào nhau, trên đỉnh đầu mây đen dày đặc hết như tận thế sắp đến.

Lúc Mông Đế trở về liền thấy một cảnh như vậy, nó khó hiểu vầy vầy đuôi, cũng đâu phải việc lớn gì a? Bước vài bước tới trước mặt La Kiêu, đặt mấy cây cỏ cắn trong miệng xuống đất.

La Kiêu nhìn cỏ, lại nhìn nhìn Mông Đế, trên đầu nhảy ra một dấu chấm hỏi thật to.

Mông Đế dùng móng vuốt đẩy cỏ về phía La Kiêu: “Ăn đi.”

Cậu là động vật ăn thịt, vì sao phải ăn cỏ? !

“Ăn sẽ khỏe.”

Thấy La Kiêu chậm chạp không chịu động, Mông Đế biến hóa hình thái, ôm La Kiêu dậy, một tay mở miệng cậu, đồng thời cắn cây cỏ đưa tới bên miệng La Kiêu, ý bảo cậu mau ăn. Thấy La Kiêu vẫn lộ ra bộ dáng ngờ ngác, Mông Đế dứt khoát chặn miệng La Kiêu, nhét mớ cỏ vào miệng cậu, còn dùng đầu lưỡi đẩy đẩy.

La Kiêu , cậu vừa mới ới xong, còn chưa xúc miệng a...

Bất quá dã thú sẽ không suy nghĩ tới vấn đề này...

Vị cỏ xanh đắng chát từ khoang miệng lan tới cổ họng, La Kiêu không kịp oán giận thì miệng lại một lần nữa bị chặn.

Được rồi, có thể tưởng tượng siêu cấp mỹ nhân ôm một con liệt báo trong tay rồi miệng đối miệng ụy nó ăn cỏ xanh không? Vô luận là xét theo phương diện nào, trường hợp này vẫn rất không hài hòa.

Mông Đế cố chấp nhét hết cỏ vào miệng La Kiêu, sau đó vẫn như cũ không buông ra mà nâng cằm cậu, bắt đầu liếm sau gáy, một tay còn xoa xoa bụng La Kiêu.

Hai tiểu liệt báo từ khi nãy đã không lên tiếng, bọn nó bị hành động của Mông Đế dọa hoảng.

Một lát sau, La Kiêu lại bắt đầu nôn khan: “Người có thù hận gì với ta à? !”

Mông Đế không nói gì, lộn ngược La Kiêu lại xốc xốc hai cái. Ớc một tiếng, La Kiêu một lần nữa ới hết toàn bộ mọi thứ trong dạ dày ra, vài nhúm lông lẫn lộn trong đó bị phun ra trên mặt cỏ.

Thấy La Kiêu không ới nữa, Mông Đế một lần nữa ôm lấy cậu, liếm liếm tai, còn hôn một cái lên gương mặt lông xù của cậu: “Còn khó chịu không?”

La Kiêu đã không còn sức lực để nói chuyện nữa.

“Nhớ rõ, sau này có khó chịu thì tìm loại cỏ này ăn.”

La Kiêu nằm ngửa trong lòng Mông Đế, nhin không được vươn móng che mặt, tuy không còn khó chịu, nhưng bị con trai nhìn thấy bộ dáng này của mình cũng thật mất mặt a...

Mông Đế lại nói tiếp: “Không sao, tình huống này cũng không có gì lạ, ới một chút là quen thôi.”

La Kiêu cứng lại, này mà cũng quen được sao? Tuy vung vuốt với ân nhân ‘cứu mạng’ thì không hợp lẽ thường cho lắm, bất quá cậu thật sự nhin không được muốn đánh người a...

END 68. Đăng bởi: admin

69. Chương 69

CHƯƠNG 69

La Kiêu bị Mông Đế ôm về lãnh địa, hai tiểu liệt báo theo sát phía sai. Bốn con báo đi ngang qua nhà thổ đá cùng sóc đất, phản ứng đầu tiên của nhóm thổ thú đá là lập tức trốn vào khe đá hoặc lùm cây, sóc đất quan sát một hồi, thẳng tới khi nhận ra đó là con liệt báo từng cột đuôi bắt nạt mình thì lập tức mang vợ cùng đám nhỏ chui về hang động. Cáo tai to núp trong bụi cỏ trao đổi với con mèo đồng cỏ ở bên cạnh, con hoa báo đực kia vì sao lại ôm liệt báo, lại còn là đực nữa a?

“Này cũng không có gì kỳ quái, năm nay việc lạ đặc biệt nhiều, đoạn thời gian trước không phải có cả một con liệt báo thích ở trường chạy rông sao?”

Mèo đồng cỏ mụ mụ giao con chuột đồng vừa bắt được cho đứa con, nó cảnh giác nhìn cáo tai to, tám là một chuyện nhưng vẫn phải đề phòng con cáo tai to thích ăn sâu này nhất thời nổi hứng cướp đoạt thực vật của đứa con.

Theo tin tức từ chỗ chó rừng, mấy hôm trước thế nhưng còn có liệt báo bắt cá ăn! Hơn nữa còn là cá nheo! Vì thế mèo đồng cỏ mụ mụ cho rằng mình phải đề cao cảnh giác trước mặt cáo tai to!

Lại nói tiếp, ở trường, ăn cá, sao toàn là liệt báo thế kia?

Cáo tai to cùng mèo đồng cỏ nhìn nhau, thật không thể hiểu nổi.

La Kiêu bị Mông Đế ôm vào lòng cũng không biết mình đã trở thành diễn viên chính trong câu chuyện bất quái. Cậu thu vuốt nằm ngửa trong lòng Mông Đế, ngoan ngoãn hệt như một con mèo nhỏ.

Cậu cũng không muốn hình dung chính mình như vậy, nhưng vì muốn Mông Đế tạm thời quên đi cái gọi là ‘ưu đãi’, vẫn nên ngoan một chút thì tốt hơn. Chẳng sợ làm ra bộ dáng này thật mất hết mặt mũi, ít nhất so với bị gì kia vẫn tốt hơn đi? Cậu tuyệt đối không muốn ném trải thêm một lần kinh nghiệm thảm khốc như vậy nữa!

Mông Đế không để ý tới tâm tư của La Kiêu, nó trực tiếp đưa cậu cùng hai tiểu liệt báo trở về núi đá. Nơi này khắp nơi đều là mùi liệt báo, La Sâm cùng La Thụy cuối cùng cũng có thể thả lỏng một chút, La Kiêu thì vẫn khấn trương như cũ.

Mông Đế lần đầu tiên đi vào hang động cư trú của La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo, nó đặt La Kiêu lên đồng cỏ khô, liếm liếm tai cậu: “Ta lập tức quay lại.”

Hai tiểu liệt báo thấy Mông Đế rời đi thì lập tức bổ nhào lên người La Kiêu, tính uy hiếp của hoa báo quá mãnh liệt, chỉ cần Mông Đế không muốn, bọn nó căn bản không dám tiếp cận La Kiêu.

“Ba ba, ta chán ghét con hoa báo kia.” La Kiêu vừa cọ cằm La Kiêu vừa nói: “Nó luôn giành ba ba!”

“Ta cũng chán ghét! Hoa báo là thiên địch!” La Sâm kiên định đứng cùng trận tuyến với đứa em.

Đối với chuyện này, La Kiêu thật bất đắc dĩ. Cậu không nghĩ tới việc làm hai tiểu liệt báo thay đổi cái nhìn với hoa báo, dù sao Mông Đế không có nghĩa là tất cả hoa báo, muốn Mông Đế thay đổi thì lại càng là chuyện không tưởng.

Nhưng tình huống trước mắt quả thật làm cậu có chút đau đầu.

Chẳng lẽ, đây chính là cái gọi là mâu thuẫn không thể thỏa hiệp giữa đứa nhỏ cùng cha dưỡng sao?

Khỉ! Mông Đế là cha dưỡng, vậy cậu là cái gì? !

La Kiêu bị tư tưởng của chính mình làm hoảng sợ tới lộn mèo ngược về sau, làm một động tác yêu cầu độ khó cực cao là nhảy lên xoay người ba trăm sáu mươi độ, chờ đến lúc đáp xuống đất bằng thì lại phát hiện mình không phải đang ở trên cây... lọt vào tầm mắt là một mảng cỏ khô!

...

Đàn linh dương đầu bò đã đi rất xa, Mông Đế không có khả năng đuổi theo. Huống chi bên bờ sông còn có sư tử, nó phải tìm kiếm mục tiêu khác.

Đặc tính kén ăn của liệt báo làm hoa báo chưa bao giờ biết kén ăn thật đau đầu. Nếu không phải La Kiều chỉ ăn được thịt tươi, nó có thể kéo hai con linh dương đầu bò giấu trên cây xuống cho cậu ăn. Nhưng hiện giờ, nó lại phải đi bắt con mồi, hơn nữa còn phải không được quá lớn, dễ dàng mang đi. Giống như con lợn warthog bắt lần trước vậy.

“Thật hao tâm tổn trí mà...”

Mông Đế leo lên một gốc hòe gai, quan sát xung quanh tìm kiếm tung tích linh dương nhưng không thu hoạch được gì. Lúc leo xuống thì thấy cách đó không xa có một con sóc đất lén chui ra khỏi hang.

“Liệt báo ăn thứ này không?”

Hoa báo từ trước đến nay không kén ăn, sóc đất cũng là món điểm tâm không tệ. Mấu chốt là, liệt báo có ăn được hay không?

Mông Đế ẩn mình trong bụi cỏ cao, vì vấn đề đơn giản này mà rối rắm hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định đi tìm thử hoang hoặc lợn warthog con. Ít nhất nó từng thấy La Kiều ăn hai thứ này.

Nhóm sóc đất giờ cao cái đuôi to đảm đương nhiệm vụ làm dù che nắng, hoàn toàn không hay biết bọn nó vừa may mắn tránh được một kiếp. Chỉ mới vài phút trước, một con hoa báo đục núp trong bụi cỏ chỉ cách đó không đến hai mươi mét tính toán bắt một con trong số bọn nó làm bữa cơm cho liệt báo.

Kết quả thử hoang cùng lợn warthog đều không xuất hiện, Mông Đế ở một lùm cây phát hiện một con linh dương Madoqua. Loại linh dương này tuy nhỏ nhưng hương vị cũng không tệ.

Con mồi bị Mông Đế nhắm trúng rất hiếm khi có thể đào thoát, con linh dương Madoqua này cũng không ngoại lệ.

...

La Kiều nhàm chán nằm trên đồng cỏ khô nhìn hai tiểu liệt báo chơi đùa, liệt báo ấu tẻ tám tháng tuổi một khi ăn no rất thích truy đuổi nhau.

“Ba ba, chúng ta cùng chơi đi.”

La Thụy nâng hai chân trước khoát lên lưng La Kiều, La Sâm bắt chước động tác đi sấn mà bổ nhào lên đầu cậu. Con linh dương con La Kiều bắt được trước đó là cơ hội huấn luyện đi sấn rất tốt cho hai tiểu liệt báo, cứ việc con linh dương đáng thương hiện giờ đã nằm trong bụng bọn nó, bắt quá nhiệt tình luyện tập đi sấn của La Thụy cùng La Sâm vẫn tăng vọt như cũ.

Lúc Mông Đế trở về liền nhìn thấy ba con liệt báo lại lẩn thành một đoàn, tuy La Kiều vẫn đói bụng, không có sức, nhưng chơi với đám nhỏ một lúc vẫn không thành vấn đề.

Con linh dương Madoqua bị Mông Đế quăng tới trước mặt La Kiều vẫn còn sống, tuy đã hấp hối nhưng quả thật vẫn còn thở.

“Cho ta sao?”

“Hỏi thừa.” Mông Đế vẫy vẫy cái đuôi, liếm liếm khóe miệng La Kiều, hai tiểu liệt báo lập tức ra sau lưng cậu: “Người không phải chỉ ăn thịt tươi thôi sao?”

La Kiều vươn móng vuốt đẩy đẩy con linh dương Madoqua một chút, tuy không thể nhúc nhích nhưng nó vẫn kêu một tiếng, thậm chí còn giẫy giụa muốn đứng dậy, điều này làm La Kiều có chút giật mình, phụ cận lãnh địa của cậu không có linh dương Madoqua, Mông Đế làm sao quơ được? Quan trọng hơn là: “Người thể nhưng có thể mang nó còn sống về đây.”

“Này có gì khó.” Mông Đế sẽ không nói cho La Kiều biết, mang theo con mồi sống băng qua thảo nguyên thật sự không phải chuyện dễ. Nhưng là giống đực thì nên biểu hiện nam tính một chút. Bắt quá có lợi thì không thể không lấy: “Ăn đi. Ăn xong rồi mới có sức...”

La Kiêu đã khấn cấp cần cổ linh dương, chấm dứt mạng sống của nó, vì thế cậu hoàn toàn không nghe thấy câu cuối cùng của Mông Đế.

Sơ ý là phải trả giá rất lớn.

Linh dương Madoqua không lớn nhưng cũng đủ cho La Kiêu ăn no, bụng La Sâm cùng La Thụy vẫn còn phình to, nhưng ngửi thấy mùi thịt vẫn chảy nước miếng. Bất quá con mồi này do Mông Đế bắt, bọn nó không thể tùy tiện động vào, trừ phi La Kiêu cho phép bọn nó ăn.

“Đến ăn một chút đi.”

Có lẽ ánh mắt hai tiểu liệt báo quá mức nóng bỏng, La Kiêu dứt khoát để bọn nó tới ăn cùng. Mông Đế có chút bất bình, đây là nó qưo được, sao không gọi nó ăn chung?

“Không đủ, với lại ngươi lại đâu có thiếu chút thịt này a.” La Kiêu trả lời thật trong sáng, còn bổ sung thêm một câu: “Không phải ngươi luôn ăn riêng à?”

Mông Đế nhìn La Kiêu, có cảm giác đối phương thật không biết phải trái.

Không thiếu thức ăn cùng mồi nó ăn có gì mâu thuẫn chứ? Có sao?

Huống chi, hoa báo chưa bao giờ chủ động chia sẻ con mồi với kẻ săn mồi khác, trừ phi là mẹ con. Nó không phải lần đầu tiên cho La Kiêu con mồi, chẳng lẽ con liệt báo này vẫn chưa hiểu? !

Mông Đế càng nghĩ càng cảm thấy mình bị lỗ, hơn nữa còn là lỗ nặng! Cho dù nó thích sự ngốc nghếch của con liệt báo này, nhưng không có nghĩa nó chấp nhận miễn cưỡng bản thân!

Ánh mắt Mông Đế nguy hiểm híp lại, La Kiêu há to mồm ăn linh dương Madoqua, ngay cả hai tiểu liệt báo đã ần ần phát run nhưng La Kiêu vẫn ăn ngấu nghiến như trước.

Ai biết bữa cơm sau này vào lúc nào chứ? Bị trừng mắt cũng không mất đi miếng thịt nào, hiện giờ quan trọng nhất là ăn cơm!

Không thể không thừa nhận, loại cá tính này của La Kiêu đôi khi thật sự có thể làm người ta tức chết. Hay nói đúng hơn là làm báo tức chết?

Sau khi La Kiêu ăn no, cậu bảo hai tiểu liệt báo qua một hang động khác nghỉ ngơi, nơi đó cũng rất bí mật. Bản thân thì biến hóa hình thái, dùng cổ khô cuộn số nội tạng, xương cốt cùng da lông ăn còn thừa đi vứt bỏ, còn ôm về một mớ cổ khô mới trải trong hang để che dậy hương vị con mồi.

Lúc La Kiêu làm việc này, Mông Đế vẫn nằm cạnh cửa vào quan sát, thẳng đến khi cậu bận rộn xong, dựa vào vách hang ngồi xuống thì Mông Đế đứng lên, lắc lư đi qua, nói: “Vội xong rồi?”

“Ừ.”

Mông Đế vươn móng vuốt đề lên cổ khô: “Thoạt nhìn thực thoải mái.”

“Đương nhiên.”

“Tốt lắm.”

Tốt lắm?

Lúc La Kiêu ý thức được có chút không thích hợp thì Mông Đế biến về hình người đã đề cậu lên đồng cỏ, một bàn tay nâng sau gáy La Kiêu, hung hăng hôn lên môi cậu.

“Ngô...”

La Kiêu sửng sốt trừng to mắt, theo bản năng đưa tay đẩy bả vai Mông Đế, bất quá đối phương không hề nhúc nhích tẹo nào. Càng đáng giận chính là vị mỹ nhân này lại dùng đầu gối tách hai đùi cậu, một tay giữ chặt sau gáy, tay kia thì túm lấy thắt lưng, hai đôi môi thì thủy chung không hề tách ra.

La Kiêu bắt đầu may mắn, hên mà khả năng hô hấp của cậu lớn a.

Hai đôi môi ma sát, một sợi chỉ bạc từ khóe miệng La Kiều chảy xuống, Mông Đế rút cuộc buông tha môi cậu, đầu lưỡi đỏ tươi liếm qua khóe môi, dọc theo cằm trượt xuống cổ, răng nanh sắc bén một lần nữa nhắm ngay cổ họng.

Loại cảm giác bị cắn cổ cũng không tốt đẹp lắm, bất quá từ động tác này của Mông Đế, La Kiều lại cảm nhận được một loại khoái cảm nguy hiểm.

Đây là thiên tính của dã thú sao?

La Kiều không biết.

Cậu theo bản năng ngửa đầu lên, càng giãy giụa nhiều hơn. Bất quá vì cậu phản kháng mà Mông Đế lại càng hưng phấn hơn, mắt thấy đối phương lần thứ hai biến thành báo, La Kiều nhìn một cái, khoái cảm linh tinh lập tức mọc cánh bay phần phật, kinh nghiệm thảm khốc lần trước đã lấp đầy suy nghĩ, La Kiều vươn tay, đặt móng vuốt lên cổ Mông Đế.

“Buông!”

Động tác của Mông Đế không hề ngừng lại, nó thậm chí càng dè thấp cơ thể, bất quá vẫn duy trì hình người, không còn biến về hoa báo.

“Ta nói, buông!”

Âm thanh La Kiều có chút run rẩy, tay Mông Đế dọc theo bắp đùi cậu chạy xuống, không hề trốn tránh.

“Không.” Mông Đế ngẩng đầu, ánh mắt vàng nhạt nhìn La Kiều, nắm bàn tay La Kiều đang đặt trên cổ mình lên, cắn đầu ngón tay cậu, đầu lưỡi liếm qua móng vuốt sắc bén: “Ta muốn *** với ngươi.”

“Ta không đồng ý!”

“Ta không trưng cầu ý kiến của ngươi.”

“...”

La Kiều nhất thời nghẹn lại, đỉnh đầu cơ hồ sắp bốc khói.

Mông Đế cũng không để ý nhiều, một tay túm cái chân thon dài của La Kiều gác lên vai, một ngón cắn lên cổ họng cậu. Cảm nhận được nguồn nhiệt nơi nào đó, La Kiều lập tức cứng người, vội vàng túm lấy tóc Mông Đế, kéo đầu đối phương rời khỏi cổ mình.

“Còn không nguyện ý?”

“Không...” La Kiều muốn nói mình thật không muốn, nhưng rõ ràng con hoa báo này sẽ không nghe mình, vậy ít nhất cũng phải làm mình dễ chịu một chút: “Ta có điều kiện.”

“Nói.”

“Không được biến thành hoa báo!” La Kiều hung tợn cắn một ngón lên cằm Mông Đế: “Lúc làm, tuyệt đối tuyệt đối không được biến thành hoa báo!”

Mông Đế nghiêng đầu: “Này rất khó đảm bảo...”

“Không đáp ứng ta liền cắn ngươi!” Cắn chết ngươi luôn!

“...Được rồi.” Nó sẽ cố gắng.

La Kiều có được đáp án mình muốn liền chủ động vươn tay vòng lấy cổ Mông Đế, nếu nhất định bị gì kia thì dứt khoát chủ động một chút đi. Dù sao cũng là mỹ nhân, đối xử với cậu cũng không tệ, bản thân cũng thích đối phương, thấy thế nào cũng không có hại.

Điều kiện tiên quyết là, xước râu cùng thú nhân này nọ tuyệt đối không thể có!

La Kiều chủ động lấy lòng Mông Đế, nó lại một lần nữa cắn cổ cậu, La Kiều oán thăm, vì sao mỗi lần đều phải cắn cổ? ! Bất quá không thể phủ nhận, hành động này quả thật làm cậu hưng phấn.

Xúc cảm lúc những sợi tóc vàng óng ánh lướt qua da thịt làm La Kiều mê muội, cảm nhận đau đớn cùng nóng rực trong cơ thể cơ hồ làm cậu phát điên.

Mông Đế tuân thủ hứa hẹn với La Kiều, từ đầu đến cuối không hề biến thành hoa báo.

Nhưng này không có nghĩa đây là một lần thử nghiệm hoàn mỹ.

Thân thể đã muốn kiệt sức nhưng mỹ nhân đè trên người lại không hề có dấu hiệu ngừng lại, La Kiều thật hối hận a, tình huống này so với đối phương cứ đối tới đối lui còn sốt ruột hơn a...

Không ai nói cho cậu biết, hoa báo duy trì hình người lại có lực kéo dài làm người ta kinh hãi như vậy a...

Hai tiểu liệt báo nằm trong một hang động khác, chờ mãi vẫn không thấy La Kiều qua nhưng lại không dám trở về tìm, ai biết con hoa báo dọa người kia đã rời đi chưa, vì thế hai tiểu liệt báo nhìn nhau, quên đi, tiếp tục chờ vậy.

END 69. Đăng bởi: admin

70. Chương 70

CHƯƠNG 70

Làm một con liệt báo đầu tiên trong lịch sử bị hoa báo làm tới ngất xỉu, La Kiều suýt chút nữa nghĩ rằng mình rốt cục không thể nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Mở mắt ra, Mông Đế đã rời đi, canh giữ bên người chính là hai tiểu liệt báo. Trong hang động đều là mùi hoa báo, La Sâm cùng La Thụy rõ ràng không được thoải mái.

“Ba ba!” La Thụy phát hiện La Kiều tỉnh, lập tức từ cửa hang chạy tới, cọ cọ má La Kiều: “Ba ba mãi vẫn không tỉnh lại, ta cùng anh trai thực lo lắng a.”

La Kiều lắc lắc đầu, cố làm bản thân tỉnh táo lại một chút rồi đứng dậy. Phải cảm ơn sự khôi phục cường hân của họ mèo lớn, cho dù bị làm tới ngất xỉu cũng không hề ảnh hưởng tới sức hành động của cậu.

“Lúc nào rồi?”

La Kiều ra khỏi hang, hai tiểu liệt báo đi theo phía sau, mặt trời đã lên cao, hiện giờ đúng là lúc nhiệt độ tăng cao nhất, lần đầu tiên La Kiều dậy muộn như vậy.

“Các người tới lúc nào?”

“Mặt trời vừa mọc liền chạy qua tìm ba ba.” La Sâm ngồi chồm hổm dưới đất, ngửa đầu lên nhìn La Kiều: “Ta cùng anh trai vẫn canh giữ ở bên ngoài, thẳng đến khi con hoa báo kia rời đi mới dám chạy vào tìm ba ba, nhưng ba ba vẫn còn đang ngủ.”

“Đúng vậy, cứ ngủ mãi.” La Thụy phụ họa: “Sao ba ba lại ngủ lâu như vậy a?”

La Kiều vẫy vẫy cái đuôi, có chút xấu hổ không biết làm sao giải thích vấn đề ngủ dậy muộn với hai đứa con, chỉ có thể thầm mắng kẻ khởi xướng kia một vạn lần!

Này nghe ra có vẻ rất khó hiểu, nhưng mở mắt ra không nhìn thấy Mông Đế làm La Kiều thở phào một hơi. Chẳng sợ có chút chán ghét vì đối phương ăn xong bỏ chạy, bất quá vẫn tốt hơn là vừa dậy đã bị đè ra làm tiếp rất nhiều. Hoa báo *** phải kéo dài liên tục vài ngày, nếu Mông Đế quả thật muốn thực thi thói quen *** này thì chắc chắn ngày này năm sau chính là ngày giỗ của La Kiều.

Bị làm tới ngất xỉu còn có thể tự an ủi bản thân, bị làm tới chết... La Kiều thật sự không thể tiếp thu, cho dù trọng sinh một lần cũng không tiếp thu!

Thấy La Kiều không nói gì, La Thụy cọ cọ chân La Kiều: “Ba ba, đói bụng.”

Hai tiểu liệt báo tám tháng tuổi, sức ăn của bọn nó ngày càng lớn. Thịt con linh dương đầu bò vừa ăn hôm qua rất nhanh đã tiêu hóa hết. La Kiều từ trên người hai tiểu liệt báo rút ra một đạo lý sâu sắc, vĩnh viễn

không cần dùng lễ thường để phỏng đoán sức ăn của tiểu liệt báo. Nếu điều kiện cho phép, chúng nó cứ ăn tiếp, ăn đến khi nào không thể động đậy nữa mới thôi.

Ấu tể liệt báo bình thường hai đến ba ngày sẽ ăn cơm một lần, ấu tể muốn sống sót và trưởng thành hoàn toàn phải dựa vào năng lực đi săn của báo mẹ. Tỷ như Sa Mỗ, năng lực đi săn xuất sắc chính là một trong những nguyên nhân nó nuôi sống nhiều ấu tể như vậy.

Hiện tại La Kiêu cơ bản có thể đảm bảo số lần ăn cơm của tiểu liệt báo, nhưng từ thói quen ăn cơm có thể thấy bọn nó có khác biệt rất lớn với những ấu tể khác, đương nhiên, này không phải nói nó không bình thường, chỉ có thể xem là có chút đặc biệt. Dù sao liệt báo ăn rùa đất cùng cá nheo, khắp vùng châu thổ này không thể nào tìm được con thứ tư a.

Bất quá La Kiêu cũng đói bụng, con linh dương Madoqua ăn hôm qua đã hoàn toàn tiêu hóa hết, làm gì gì kia quả thật rất hao phí thể lực a.

“Tốt, ba ba đi tìm con thôi!”

La Kiêu mang hai tiểu liệt báo leo lên một tảng đá lớn cạnh cửa hang, từ trên đó có thể thu hết con mồi trong khoảng cách hai ngàn mét thu hết vào đáy mắt.

La Sâm cùng La Thụy học theo bộ dáng La Kiêu mà ngồi chồm hổm trên tảng đá, quan sát xung quanh. Bọn nó đều hi vọng có thể tìm thấy linh dương, nhưng La Kiêu cùng hai tiểu đều thất vọng, cái gì cũng không có.

“Có lẽ bị đám cỏ cùng cây bụi che khuất.”

La Kiêu leo xuống, thị lực của liệt báo lúc động tốt hơn lúc tĩnh, tìm không thấy con mồi lớn, cậu chỉ có thể lựa chọn chui vào bụi cỏ tìm kiếm thỏ hoang hoặc lợn warthog con...

Không, lợn warthog con cũng tìm không thấy, con cuối cùng trong lãnh địa đã bị hoa báo giết sau đó vào bụng cậu cùng hai đứa con. Nếu xui xẻo không tìm thấy thỏ hoang thì cậu chỉ có thể bắt thỏ đá cùng sóc đất.

Tuy thỏ đá thật sự khó ăn, còn sóc đất có mùi vị thế nào thì từ trước đến nay không có con liệt báo nào biết.

La Kiêu mang theo La Sâm cùng La Thụy rời khỏi núi đá, thỏ hoang cũng không dễ tìm, bọn nó thích chui vào những bụi cỏ hoặc lùm cây rập rập, da lông màu xám làm chúng nó có thể dễ dàng che dấu, La Kiêu cũng chỉ có thể cầu nguyện bản thân may mắn.

Xuyên qua lùm cây, La Kiêu leo lên một gò mồi, như vậy cậu có thể nhìn tới những nơi xa hơn, con mồi vẫn không tìm được nhưng lại thấy một kẻ không muốn thấy.

Chó hoang? !

Cái kẻ lố tai thật to, bốn chân vừa gầy vừa dài, da lông pha lẫn ba màu này có sức uy hiếp không nhỏ với La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo! Trước kia Sa Mỗ rời khỏi lãnh địa của mình chính vì bị một đám chó hoang xâm lấn, đám này sao lại xuất hiện ở đây? !

Chó hoang cũng đi săn vào ban ngày giống như liệt báo, bất quá chúng càng thích thời điểm mát mẻ lúc sáng sớm cùng chạng vạng hơn, khi mặt trời lên cao, phần lớn chúng đều nghỉ ngơi ở gần hang động mà ấu tể ẩn úp.

Đàn chó hoang mà La Kiêu nhìn thấy cũng không lớn, đại khái khoảng hơn mười con. Đàn chó hoang này tựa hồ đang tìm gì đó. May mắn chính là La Kiêu sớm phát hiện, mà bọn nó thì chỉ chuyên tâm làm chuyện của mình, căn bản không phát hiện La Kiêu cùng hai ấu tể.

Hai tiểu liệt báo không phải lần đầu tiên nhìn thấy chó hoang, nhưng bọn nó không hiểu lắm về chúng. Chó hoang bình thường không ở cố định một nơi, chúng nó đi theo đàn, chỉ có lúc con chó hoang cái thủ lĩnh sinh dục ấu tể mới dừng lại ở nơi nào đó một thời gian dài, thẳng tới khi chó hoang con có thể cùng đi chuyển với các thành viên khác trong đàn. Cha con La Kiêu từng thấy chó hoang trong lãnh địa sư đàn Áo La Tư, nhưng khi mùa mưa qua đi, bọn nó cũng liền rời đi.

La Kiêu không biết, cũng không xác định đám chó hoang này có phải sẽ dọn tới đây hay không.

So với linh cầu, La Kiêu càng kiêng kỵ đám chó hoang này hơn. Linh cầu tuy có diện mạo chênh lệch rất lớn với nhóm mèo lớn, nhưng ít ra cũng có chung tổ tiên. Còn đám chó hoang đồng dạng cũng kết thành đàn lớn này rõ ràng thuộc họ chó. Đáng người bọn nó nhỏ nhắn nhưng phối hợp rất nghiêm mật, tính tình hung mãnh, sức chịu đựng cũng rất mạnh. Lúc đuổi bắt con mồi, chúng nó cơ hồ có thể chạy cả ngày.

Phần lớn tri thức về chó hoang của La Kiêu do Sa Mỗ truyền dạy, cho dù là Sa Mỗ cường hãn, chỉ cần mang theo ấu tể cũng phải né tránh chó hoang đi thành đàn. Một khi bị bọn nó nhắm trúng, cơ hồ không có khả năng trốn thoát. Có thể thấy được điểm này từ xác xuất đi săn thành công tới hơn 90% của chúng.

Nếu muốn trốn thoát, trừ phi có thể bay lên cây.

Giống linh cầu, chó hoang không thể leo cây.

La Kiêu bắt đầu hâm mộ hoa báo, bọn nó cơ hồ là sinh hoạt trên cây.

La Kiêu hiện giờ chỉ có thể cầu nguyện đàn chó hoang này chỉ đi ngang qua mà thôi.

“Đi theo ba ba, đừng lên tiếng.”

Thính giác của chó hoang rất nhạy, lỗ tai lớn của bọn nó cũng không phải vật trang trí. Phàm là những kẻ tai lớn đều có thính giác nhạy bén, tựa như cáo tai to cùng mèo đồng cỏ.

Hai tiểu liệt báo nghe lời đi theo phía sau La Kiêu, ba con liệt báo leo xuống gò mồi, trốn vào trong bụi cỏ. La Kiêu cũng không lập tức mang hai tiểu liệt báo rời đi mà ẩn núp ở đó, tính toán nhìn xem đàn chó hoang này tốt cùng muốn làm gì. Tình huống hiện tại, khoảng cách giữa bọn nó với đàn chó hoang tầm bảy tám trăm mét, ba con liệt báo núp trong bụi cỏ, lẳng lặng quan sát đàn chó hoang, mà đám chó hoang kia hoàn toàn không phát hiện sáu con mắt trong bụi cỏ, chúng vẫn tập trung làm chuyện của mình.

Sự thực, chó hoang cơ bản không chọc những kẻ săn mồi khác, trừ phi bản thân chúng bị uy hiếp, muốn cướp con mồi hoặc giết chết ấu tể của đối phương. Liệt báo cơ hồ là đối tượng bị cướp đoạt của tất cả kẻ săn mồi, tỷ lệ liệt báo ấu tể chết non cũng cao đến kinh người. Chó hoang thích hoạt động vào ban ngày cũng chính là nguyên nhân Sa Mỗ đặc biệt kiêng kỵ bọn nó.

Đối với hai tiểu liệt báo mà nói, đây là cơ hội học tập rất tốt, bọn nó phải trong một thời gian ngắn mau chóng quen thuộc đối thủ cạnh tranh cùng những kẻ có thể tạo thành uy hiếp cho mình, cuộc sống trên thảo nguyên, hiểu biết đối thủ cạnh tranh cũng quan trọng hệt như hiểu biết con mồi của mình.

Rốt cục, La Kiêu phát hiện đàn chó hoang đang tìm kiếm thứ gì, là một con linh dương vằn lớn đực! Con linh dương này bị chó hoang đuổi từ lùm cây chạy ra, sau đó lập tức bị bao vây.

Con linh dương vằn lớn này thể trọng có thể đạt tới một tấn, cho dù là sư tử cũng phải hợp tác đi săn mới bắt được, mục tiêu của đàn chó hoang này thể nhưng lại là nó? !

La Kiêu không thể tin nhìn đàn chó hoang cùng con mồi, linh dương vằn lớn tựa hồ đã bị chúng đuổi theo thật lâu, có thể nhận rõ thể lực nó đã không thể chống đỡ nổi, nhưng nó vẫn dùng cái sừng thật lớn cùng thể trọng khổng lồ của mình uy hiếp chó hoang.

La Kiêu chỉ cần nhìn thấy cái sừng kia thì biết nó khó đối phó cỡ nào. Đối với con linh dương này, hình thể đám chó hoang, thật sự quá thua kém.

“Ba ba...”

“Suyt, tiếp tục xem đi.”

La Kiêu dùng móng vuốt ấn đầu La Thụy xuống, hai tiểu liệt báo lập tức nghe lời dán cằm xuống đất, chuyên tâm nhìn màn đi săn khó gặp này.

Nếu là sư tử chống lại linh dương vằn lớn, chúng nhất định sẽ tìm cơ hội cắn vào cổ, thẳng đến khi linh dương hít thở không thông mà chết. Nhưng đàn chó hoang rõ ràng không tính toán làm vậy, bọn nó thậm chí không nghĩ phải giết đối phương trước, mà dựa vào thân thể linh hoạt cùng răng nanh sắc bén không ngừng lưu lại miệng vết thương trên người con mồi, nhất là chân sau cùng mông linh dương, giờ phút này

đã máu tươi đầm đìa. Mùi máu theo gió truyền đi rất xa, nhưng hiện giờ sư đàn cùng linh cầu đều đang ngủ trưa, đàn chó hoang này đi săn sẽ không bị quấy rầy.

Thể lực cùng ý chí con mồi từng chút một bị mòn rút, rốt cuộc chống đỡ hết nổi mà ngã xuống đất, đám chó hoang thậm chí không chờ nó ngừng thở đã bắt đầu cắn xé ăn thịt, bởi vì thời tiết nóng bức, miệng vết thương trên người linh dương đã muốn hư thối, mà ý thức nó vẫn còn tỉnh táo!

Hơn mười con chó hoang từ phía sau xé toạt cơ thể, tiếng kêu thảm thiết của nó vang vọng thật lâu, thẳng đến khi khoang bụng bị xé mở, con linh dương vẫn lớn này mới chính thức ngừng thở.

“Ba ba...”

Đồng dạng là săn mồi, La Kiêu không có tư cách bình phẩm phương thức đi săn của người khác, dù sao cậu cũng dựa vào giết chóc mới có thể sinh tồn. Nhưng vô luận thế nào, liệt báo vẫn luôn giết chết con mồi rồi mới ăn thịt.

Ví dụ một chút, có người sẽ nói rất đầu thì chỉ là vết thương to như miệng chén mà thôi, tới chém đi, ông cam đoan không chớp mắt chút nào! Nhưng tuyệt đối không có ai dám nói, lảng trí hết như mặt một bộ quần áo rách nát mà thôi, tới cắt đi, ông không sợ!

“Thấy rõ không? Đây là một đám phiền toái, tuyệt đối không được tùy tiện trêu chọc.”

Tốc độ ăn cơm của chó hoang rất nhanh, không ngừng có chó hoang no phình bụng rời đi, một lát sau lại trở lại ăn tiếp, bọn nó rõ ràng là về ổ cho ấu tể ăn thức ăn nhai lại. Không đến nửa giờ, con mồi đã không còn lại bao nhiêu. Tất cả chó hoang đều chiếm được một phần của mình, vô luận là thủ lĩnh hay thành viên có địa vị không cao đều cảm thấy mỹ mãn.

Nhóm kên kên chờ đã lâu sau khi đàn chó hoang rời đi lập tức vây tới. La Kiêu cũng mang theo hai tiểu liệt báo rời khỏi bụi cỏ, cậu còn phải tiếp tục đi săn.

Đi một đoạn thời gian khá dài, La Kiêu rốt cục bắt được một con thỏ hoang, này chỉ có thể xem là bữa điểm tâm, cậu còn phải tiếp tục tìm kiếm con mồi. Bất giác đi tới lãnh địa biên giới, La Kiêu có chút do dự, đang nghĩ xem có nên tiếp tục đi tới trước hay không thì trên đỉnh đầu truyền tới âm thanh của Mông Đế: “La Kiêu.”

La Kiêu ngẩng đầu lên, Mông Đế nằm trên một cây keo, từ trên cao nhìn xuống. Thấy La Kiêu dừng lại, Mông Đế trực tiếp từ trên nhánh cây nhảy xuống, liềm liềm lỗ tai La Kiêu: “Thân thể ngươi hồi phục chưa? Sao lại đi ra đây?”

“Lãnh địa không có gì ăn, ta đang đi tìm con mồi.”

“Gần đây vừa đến một đám chó hoang, ngươi mang theo hai ấu tể, gặp phải sẽ phiền phức, tốt nhất đừng đi quá xa.” Ngay sau đó, Mông Đế có chút khó hiểu hỏi: “Hơn nữa sáng nay ta có bắt cho ngươi một con lợn warthog, chẳng lẽ không đủ no à?”

La Kiêu định nói mình đã gặp đám chó hoang kia. Nhưng so với việc này quan trọng hơn là... Mông Đế vừa nói gì? Lợn warthog? !

“Đúng vậy.” Mông Đế lắc lắc cái đầu: “Giấu trong hang động hai đứa này ngủ này. Ta chỉ cần đứt chân nó, hẳn là còn sống. Chẳng lẽ nó chết rồi à?” Cho dù chết cũng không bao lâu, không kén ăn tới mức đó đi?

Nghe thấy lời Mông Đế nói, La Kiêu quay đầu lại nhìn La Sâm cùng La Thụy, vẻ mặt hai tiểu liệt báo đồng dạng mờ mịt, biểu thị hoàn toàn không hay biết gì về con lợn warthog kia.

Còn chuyện gì đau đớn hơn so với trong nhà có sẵn một con lợn warthog mà lại đi suốt mấy giờ chỉ tìm được một con thỏ hoang nữa không?

La Kiêu thật muốn nói với Mông Đế một câu, mỹ nhân, làm chuyện tốt thì nên nói một tiếng a!

END 70. Đăng bởi: admin

71. Chương 71

CHƯƠNG 71

Trở lại núi đá, La Kiêu trước tiên chạy tới hang động Mông Đế nói xem xét, trừ bỏ cỏ khô trải bên trong cùng một vũng máu khô, căn bản không thấy bóng dáng lợn warthog. Cẩn thận ngửi ngửi, trừ bỏ hoa báo, không còn mùi kẻ săn mồi khác, lợn warthog lại không cánh mà bay, sao nó có thể tự mình chạy được chứ?

La Kiêu vây quanh vết máu kia dạo một vòng, loại trừ phỏng đoán này. Nếu lợn warthog tự mình chạy đi, vì sao những mồi khác không có vết máu? Khả năng duy nhất chính là nó bị kẻ khác ăn mất.

Không có khả năng là sư tử cùng linh cẩu, vậy rốt cục là ai?

Ngay lúc La Kiêu suy tư, La Sâm cùng La Thụy đang đùa giỡn ở cửa hang đột nhiên kêu lên: “Ba ba!”

Âm thanh tiểu liệt báo không đúng, La Kiêu lập tức xông ra ngoài, chỉ thấy lông tơ sau gáy hai tiểu liệt báo đều dựng đứng, khẩn trương nhìn chằm chằm bụi cỏ.

“Làm sao vậy?”

Theo tầm mắt hai tiểu liệt báo nhìn qua tầm mấy chục mét, trong bụi cỏ khô vàng đột ngột có một khối to, lúc thấy rõ ràng thứ kia là gì, La Kiêu lập tức biết con lợn warthog kia đã đi nơi nào.

Bất quá ngẫm nghĩ lại, La Kiêu nhin không được hoảng sợ, may mắn hai tiểu liệt báo không phát hiện lợn warthog nên không quay về hang động kia. Nếu con măng xà này nuốt không phải lợn warthog mà là hai tiểu liệt báo, cậu có khóc cũng muộn rồi a!

Bất quá, con măng xà này sao lại xuất hiện sớm như vậy? So với tính toán của cậu sớm hơn một tháng. Con linh dương gazen kia nhanh như vậy đã bị tiêu hóa? Tốc độ tiêu hóa của anh bạn này cũng quá nhanh đi.

Măng xà cũng phát hiện La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo, nó ngẩng đầu, âm u nhìn về phía ba con liệt báo, rõ ràng đang nói với La Kiêu, ông không dễ chọc, đừng thấy bụng ông giờ có vẻ công kênh, nuốt thêm một con liệt báo cũng không thành vấn đề!

La Kiêu biết măng xà không có độc nhưng sức mạnh lại rất kinh người, hơn nữa còn có cái miệng khổng lồ cùng răng nanh sắc bén. Cho dù tác dụng của mớ răng kia không phải cắn xé mà trợ giúp nó nuốt dễ hơn thì vẫn làm người ta hoảng sợ. Nghĩ đến đây, La Kiêu đột nhiên nhớ tới một câu quảng cáo: Răng tốt, ăn ngon miệng hơn! Thân thể khỏe mạnh, ăn ngon gấp bội!

Bất quá, mặc kệ nó có răng hay không, dám ăn bữa sáng của cậu cùng đứa nhỏ, lại ở trong này uy hiếp cậu, nghĩ cậu là mèo hello kitty à? !

Sự thực, măng xà vốn không muốn tìm đám liệt báo gây phiền toái, nhưng vừa khớp nó vừa tiêu hóa xong con linh dương gazen kia, đang đói bụng. Lãnh địa La Kiêu lại hoang vắng muốn chết, có sẵn một con lợn warthog trước mặt mà không ăn thì chính là đứa ngốc.

Nhưng sau khi ăn xong, măng xà phát hiện một vấn đề khá lớn, cái bụng đột ngột phình to làm nó gặp phải vấn đề khi về nhà, nếu cố chui vào thì khả năng nó sẽ bị kẹt ở cửa hang. Lúc này nó mới phát giác, linh dương nặng không tới một trăm ký cùng một con lợn warthog đực béo tròn, nuốt vào căn bản không giống nhau. Nếu muốn trở lại hang, ít nhất phải chờ hai tháng nữa.

Vì thế, anh bạn măng xà có nhà lại thành kẻ vô gia cư cảm thấy thật ưu thương.

Không phải chỉ ăn một bữa cơm thôi sao...

Hang không thể về ở, măng xà liền đánh chủ ý với núi đá, trong núi có rất nhiều hang động để nó ẩn nấp. Nhưng nó còn chưa kịp chọn nên ở hang nào, La Kiêu đã mang La Sâm cùng La Thụy trở lại.

La Kiêu không biết măng xà suy nghĩ gì, cậu chỉ biết, ý tưởng muốn hòa bình ở chung với con măng xà này cơ bản không thể thực hiện. Lo lắng đến sự an toàn của mình cùng bọn nhỏ, La Kiêu không có khả năng

để con mãng xà xuất quỷ nhập thần này sống sót. Dù sao ai cũng không muốn có cảm giác vừa thức dậy liền phát hiện mình bị mãng xà nuốt vào bụng.

Huống chi, cậu cùng hai tiểu liệt báo từ sáng đến giờ chỉ ăn một con thỏ hoang, lãnh địa không còn con mồi khác, muốn lấp đầy bụng thì chỉ có thể hi sinh anh bạn này thôi.

Về phần không có mãng xà, những kẻ săn mồi khác có đến chiếm địa bàn hay không thì cũng là chuyện sau này.

La Kiêu vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm mãng xà, ánh mắt hổ phách tràn đầy sát khí. Mãng xà nghĩ mình nhìn lầm rồi, thông thường, liệt báo căn bản sẽ không trêu chọc mãng xà, nhưng con liệt báo này nhìn thế nào cũng giống như muốn làm thịt nó.

Nếu mãng xà biết La Kiêu không chỉ muốn làm thịt mà còn muốn ăn luôn nó, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào? Khả năng lớn nhất chính là cho rằng con liệt báo này điên rồi đi?

La Kiêu hạ quyết tâm, mang theo hai tiểu liệt báo đi tới núi đá, để bọn nó từ xa quan sát con mãng xà kia, một khi phát hiện không đúng thì lập tức chạy trốn.

“Ba ba, người muốn làm gì?”

“Còn nhớ rõ lời ba ba nói không?” La Kiêu biến hóa hình thái, ôm La Thụy lên mà xoa nắn, lông mao đã cứng cáp hơn nhiều, bất quá xoa lên vẫn tốt lắm: “Tân gia chính là lương thực dự trữ của chúng ta. Nó ăn bữa sáng của chúng ta rồi thì chuẩn bị lấy thịt bồi thường đi.”

Dứt lời, La Kiêu nhảy xuống núi đá, cậu muốn đi tìm một thứ, đừng thấy con mãng xà hiện giờ hành động chậm chạp, chỉ cần nó nôn con lợn warthog kia ra thì có thể chạy trốn không còn bóng dáng, nếu muốn bắt nó thì nhất định phải làm nó không còn đường trốn thoát.

Sờ sờ mũi, sớm biết vậy thì nên kết giao với chồn mặt, con mãng xà này quá nhiều thịt, cậu cùng đứa nhỏ ăn không xong, có thể chia bớt a.

La Kiêu đang vội vàng tìm nhánh cây thích hợp để bắt rắn, Mông Đế đang tuần tra lãnh địa biên giới đã gặp phải phiền toái, đám chó hoang đột nhiên tập kích nó.

Mông Đế bị đám chó hoang một đường đuổi theo, lúc leo lên cây mới tránh được công kích. Mông Đế cũng không muốn đánh nhau với đàn chó hoang này, bất quá nó muốn viết vì sao chúng đột nhiên lại tập kích mình.

Không có con mồi cũng không khiêu khích, trận tập kích này có chút kỳ lạ. Huống chi nơi này là lãnh địa của nó, không lý nào để một đám ngoại lai kiêu căng như vậy!

Hoa báo hiểm độc mang thù lạ nhỏ nhen, La Kiêu lại một lần nữa nói ra chân tướng.

Đội đàn chó hoang rời đi, Mông Đế leo xuống cây lần theo tung tích chó hoang, nó cẩn thận che giấu mùi cùng tung tích của mình, cả một đường nhóm chó hoang đều không phát hiện, bọn nó muốn đuổi con hoa báo này đi nhưng không ngờ lại làm tộc đàn gặp phải phiền toái lớn.

La Kiêu rốt cục tìm được một nhánh cây có chạc đôi, cậu bẻ nó từ một cây khô ngã trên mặt đất, gốc cây này là kiệt tác của voi, trừ bỏ voi, không ai có thể đẩy ngã một cây cổ thụ lớn như vậy.

Mãi phân đỉnh hai chạc cây, La Kiêu sờ mũi nhọn sắc bén, khá hài lòng. Đang định trở về thì nghe thấy âm thanh Mạt Sâm. Xoay người nhìn lại, quả nhiên là hai anh em liệt báo kia.

Đoạn thời gian trước, sư đàn Hoắc Tư Bĩ vẫn luôn đứng ở lãnh địa biên giới, chặn đi con đường đi tới lãnh địa La Kiêu của Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc, sau khi đàn linh dương đầu bò qua sông đám sư tử này mới chịu rời đi, hai anh em đợi một ngày mới xác định đàn sư tử kia thật sự bỏ đi. Không hề trì hoãn, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc lập tức xuyên qua lãnh địa sư đàn Hoắc Tư Bĩ, tới tìm La Kiêu.

“Đã lâu không thấy.” Mạt Sâm tiến tới vài bước, ngửi ngửi mùi La Kiêu, động tác hơi khựng lại một chút, sau đó dường như không có việc gì nhìn nhánh cây trong tay La Kiêu, hỏi: “Người định làm gì?”

“Này hả? Dùng để bắt rắn.”

“Bắt rắn? !” Kiệt Lạc khó tin kêu một tiếng: “Người bắt nó để làm gì?”

“Ăn a.”

“Ăn? !”

Không chỉ Kiệt Lạc, lần này ngay cả Mạt Sâm cũng hít một ngụm khí lạnh, liệt báo bắt rắn ăn?

“Người nghĩ mình là chồn mật à? !”

Kiệt Lạc cất cao giọng, La Kiều móm móm tai: “Người ồn quá, này có gì kỳ quái chứ.”

Này mà không kỳ quái sao?

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc nhìn nhau, là La Kiều quá đặc biệt hay chúng nó tụt hậu, không theo kịp thời đại a. Từ khi nào liệt báo bắt đầu bắt rắn ăn?

La Kiều lắc lắc nhánh cây, nhìn lại vẻ mặt của Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc, đột nhiên nhếch khóe miệng: “Anh em, có muốn nếm thử hương vị thịt rắn không?”

Trên núi đá, hai tiểu liệt báo thực nghe lời, sau khi La Kiều rời đi liền đi tới tảng đá rất cao mà nằm sấp trên đó. Từ độ cao này, trừ phi măng xà phun con lợn warthog trong bụng ra, bằng không nó căn bản không thể đi được. Cho dù hiện giờ nó leo lên hai tiểu liệt báo cũng có thể dùng ưu thế tốc độ để trốn thoát.

Lúc La Kiều cùng anh em Mạt Sâm trở về, măng xà vẫn nằm trong bụi cỏ mà cha con La Kiều phát hiện trước đó, căn bản không hề nhúc nhích. Nó muốn ở lại ngọn núi đá này, tự nhiên sẽ không dễ dàng rời đi.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc thấy được con rắn mà La Kiều nói, hai anh em một lần nữa hết biết nói gì.

“Đây là cái mà người gọi là ‘rắn’?”

“Đúng vậy.”

“Nó là măng xà!”

“Cũng là rắn a.”

Kiệt Lạc ghen hống, nghiêng đầu nhìn anh trai, thật sự muốn hỏi một câu, anh trai, nhìn nó đi, người xem trọng nó không phải tự mình tìm ngược sao?

Mạt Sâm ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời, cự tuyệt trả lời vấn đề này.

Măng xà phát hiện liệt báo đã biến thành năm con, ý thức được sự tình có chút không thích hợp, La Kiều cũng không tính toán để nó có cơ hội chạy trốn, cậu giơ nhánh cây tiến tới. La Sâm cùng La Thụy bị bắt phải đứng trên tảng đá không được xuống, anh em Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc không có khả năng đứng nhìn, chúng cũng vọt tới, dựa theo căn dặn của La Kiều trước đó mà tấn công vào cái đuôi măng xà.

Măng xà cảm thấy hối hận vì trước đó mình không biết sợ. La Kiều sẽ cho nó biết, xem thường liệt báo phải trả cái giá rất lớn.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc vài lần có ý đồ cắn đuôi đều bị măng xà né tránh, La Kiều thừa dịp hai anh em phân tán lực chú ý, cậu nhắm đúng thời cơ, giơ nhánh cây đâm mạnh vào cơ thể măng xà. Vị trí cậu nhắm không phải cổ mà là phần bụng to nhất của nó. Nơi này diện tích lớn, rất dễ dàng xuống tay.

La Kiều dùng hết toàn lực mà đâm xuống.

Một kích thành công, La Kiều nhanh chóng lùi ra sau, măng xà tấn công về phía cậu, Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc nhân cơ hội này cắn đuôi nó. Măng xà bị chọc giận hoàn toàn, nó muốn giết chết ba con liệt báo này!

Muốn giết chết bọn nó thì trước tiên phải phun con lợn warthog trong bụng ra để giảm bớt gánh nặng, khiến động tác của nó nhanh nhẹn hơn, nhưng vô luận măng xà há to miệng cỡ nào, con lợn warthog kia hết như dính chặt trong bụng nó, phun thế nào cũng không ra.

Măng xà cứng đờ há to miệng, đây là có chuyện gì a? !

Vì thế, ba liệt báo liền nhìn thấy con măng xà kia hết như bị viêm dạ dày mà không ngừng nôn mửa, dùng sức nôn, cổ sức nôn, đến sau cùng nó cơ hồ đã quên bèn mất mục đích ban đầu, hoàn toàn chỉ vì nôn và nôn.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc nhìn nhánh cây đâm trên người măng xà, lại nhìn nhìn La Kiều, nháy mắt tỉnh ngộ. Bọn nó còn đang khó hiểu vì sao La Kiều lại đâm nhánh cây ở vị trí này, hóa ra là mục đích này.

Trừ phi măng xà tự xé bỏ lớp da hoặc nhổ nhánh cây ra, bằng không nó căn bản không có khả năng phun lợn warthog ra.

Sự tình phát triển đến nước này, đường lui cuối cùng của măng cũng bị bịt kín.

La Kiều gơ lên một nhánh cây khác.

Cổ dùng sức cắm nhánh cây hình chữ Y xuống đất, măng xà bất ngờ không kịp phòng bị bị đóng đinh trên mặt đất. La Kiều cơ hồ dồn hết sức lực toàn thân lên nhánh cây, thấy măng xà giãy giụa muốn trốn thì lập tức kêu lên: “Đừng thất thân, mau tới hỗ trợ a!”

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc lập tức hồi phục tinh thần, Kiệt Lạc một lần nữa cắn cái đuôi măng xà, Mạt Sâm biến hóa hình thái, giúp La Kiều cố định măng xà.

La Kiều nhân cơ hội này nhặt lên một tảng đá, hung hăng nện vào đầu măng xà.

Sau khi đập vài cái, măng xà rốt cuộc không còn nhúc nhích, La Kiều cùng anh em Mạt Sâm cùng thở phào, hai tiểu liệt báo từ trên tảng đá nhảy xuống, dùng đủ loại phương thức mà cọ cọ La Kiều, ba ba thực uy vũ a!

La Kiều xoa đầu hai tiểu liệt báo, lại ôm hai đứa con lên, hôn một cái, tâm tình tốt a.

Kiệt Lạc đi tới bên người Mạt Sâm, liếm vết máu trên khóe miệng, liếc mắt nhìn La Kiều một cái, nói khê với Mạt Sâm: “Anh trai, người cũng phát hiện đi, trên người nó có mùi hoa báo.”

Mạt Sâm liếc mắt nhìn Kiệt Lạc, cái gì cũng không nói.

END 71. Đăng bởi: admin

72. Chương 72

CHƯƠNG 72

La Kiều thực hối hận vì đã bắt con măng xà này, tuy thân hình tròn vo dài sáu mét có rất nhiều thịt, nhưng cho dù có nhiều mặt tốt cỡ nào cũng không thể bỏ qua mặt xấu. Thịt măng xà, thật sự rất khó ăn.

Không chỉ khó ăn mà còn cứng tới không thể tin nổi.

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc một ngụm cũng không ăn, cho dù La Kiều nói bọn nó cũng tham gia đi săn nên có phần, hai anh em vẫn đứng một bên quan sát. Hai tiểu liệt báo thật ra khá hứng thú với thịt măng xà. La Kiều dùng nhánh cây sắc bén rạch da măng xà, sau đó lập tức nhào tới cắn một ngụm.

Vốn tưởng có thể ngấu nghiến lấp đầy bụng một phen, kết quả không cắn được gì cả.

“Ba ba, cắn không được.”

“Khó ăn quá!”

La Kiều nhìn dấu răng in trên thịt rắn, thật sự là dấu răng, cho dù hai tiểu liệt báo vẫn chưa thay hết răng sữa nhưng không có nghĩa răng nanh của chúng không sắc bén. Thế mà không thể xe nổi thịt?

La Kiều nhìn hai tiểu liệt báo, lại nhìn Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc vẫn vây xem ở bên cạnh như cũ, cúi đầu tự mình cắn một ngụm, sau đó, hết chỗ nói rồi.

Đây là dây thép giả thành thịt rắn để gài bẫy người ta sao? Còn có mùi vị cổ quái này, so ra, thỏ đá còn ngon lành hơn biết bao nhiêu.

La Kiêu bắt đắc dĩ quào quào thi thể mãng xà, quay đầu lại nhìn La Sâm cùng La Thụy, hai tiểu liệt báo lập tức dứt khoát quay đầu qua một bên. Kiên quyết cự tuyệt thức ăn, đối với bọn nó mà nói chính là lần đầu tiên. Cho dù là món cá nheo trước kia, hai tiểu liệt báo cũng ăn thực hăng hái.

“Hối hận đi?”

Kiệt Lạc nằm một góc vui sướng khi người gặp họa. Đứng thấy chồn mật ăn mãng xà như gặm dưa leo, đối với những kẻ săn mồi khác, mãng xà tuyệt đối không phải món ngon. Cho dù là cá sấu, sau khi giết chết mãng xà cũng phải vùi vào đáy sông, đợi thịt nó hư thối mà mềm đi mới có thể cho vào miệng. Hơn nữa thịt mãng xà có mùi vị rất kỳ quái, liệt báo tuyệt đối không thể tiếp nhận.

Hai tiểu liệt báo cho dù đói bụng cũng cự tuyệt ăn thịt mãng xà, La Kiêu chỉ có thể buồn bực ngồi chồm hổm trước thi thể mãng xà mà mài móng.

Cái gọi là cố hết sức nhưng không thu được kết quả tốt chính là tình huống hiện tại của La Kiêu.

“Đừng mài, còn mài nữa sẽ cụt hết móng đấy.” Kiệt Lạc tiếp tục ở bên cạnh bỏ đá xuống giếng: “Sớm nên nghe ý kiến chúng ta...”

Mặt Sâm cắn lỗ tai Kiệt Lạc một ngụm, Kiệt Lạc lập tức ngậm miệng lại, bất quá vẫn không cam lòng mà than thở vài câu, nhưng La Kiêu cũng không có tâm tư so đo. Hiện giờ cậu chỉ quan tâm một vấn đề, thức ăn ngay trước mắt nhưng lại phải tiếp tục đói bụng! ? Tuy vứt bỏ con mồi mình cố sức bắt được rất đáng tiếc, nhưng cậu không thể trái lương tâm mà giáo dục đứa nhỏ không được kén ăn, cho dù không kén ăn thì cũng phải nhìn đối tượng! Trong đó tuyệt đối không có mặt con mãng xà trước mắt! Huống chi, liệt báo mà không kén ăn thì còn là liệt báo sao?

Nếu thịt mãng xà không thể ăn, hai tiểu liệt báo liền vây quanh thi thể nó mà đùa giỡn, bắt chước động tác đi săn, phục kích, truy đuổi, nhào lên, cắn. Biểu hiện của bọn nó rất có dáng vẻ, trừ bỏ thể hình còn bé cùng kinh nghiệm không đủ, bọn nó đã dần dần có bộ dáng của vua tốc độ trên thảo nguyên.

Ngoài ý muốn chính là đám kên kên vẫn không xuất hiện, La Kiêu bắt đầu oán thăm, chẳng lẽ đám ăn chực kia cũng ghét bỏ thịt mãng xà?

La Kiêu vẫn không lên tiếng, Mặt Sâm đi tới muốn liếm liếm thì bị né tránh. Kiệt Lạc vẫy vẫy đuôi, thông minh quyết định im lặng. Nếu nói sai, chọc anh trai then quá thành giận thì nó đừng mong có ngày an ổn.

“Ách, cái kia...” La Kiêu động động lỗ tai, có chút mất tự nhiên lùi ra sau từng bước. Trước khi gì kia với Mông Đế, cùng đám mèo lớn khác liếm liếm tai cọ cọ trán cũng không thấy gì, nhưng hiện giờ, cậu tựa hồ có chút không thoải mái khi thân thiết với Mặt Sâm.

Mặt Sâm nhìn La Kiêu một hồi, không hỏi vì sao La Kiêu né tránh mà đột nhiên mở miệng nói: “Trên người người có mùi hoa báo.”

“...” La Kiêu cẩn thận ngửi ngửi, quả nhiên, sau khi tĩnh lại cậu chỉ vội vàng mang hai tiểu liệt báo đi tìm thức ăn, căn bản chưa kịp lần vài vòng trên cổ để khử mùi. Kẻ săn mồi càng hung mãnh thì mùi càng đậm. Tuy trên người cậu phần lớn vẫn là mùi liệt báo, nhưng có mùi hoa báo pha lẫn trong đó, ngửi thế nào cũng thấy thực kỳ quái.

Hai tiểu liệt báo đã từng ngửi một lần nên quen rồi, Mặt Sâm cùng Kiệt Lạc hẳn từ lúc gặp nhau đã nhận ra nhưng không nói ra.

Trên người La Kiêu không có vết thương, Mặt Sâm cùng Kiệt Lạc không cho rằng La Kiêu bị hoa báo tập kích mới bị dính mùi. Như vậy khả năng duy nhất chính là cậu cùng một con hoa báo có quan hệ cực kỳ thân mật. Đối với một con liệt báo mà nói, này quả thực rất khó tưởng tượng.

“Mấy tuần trước có một con liệt báo cái lạ chết trong lãnh địa của ta, trước khi đám kên kên tới ta cùng Kiệt Lạc có xem xét thi thể, nó bị hoa báo giết chết. Ta hi vọng người có thể chú ý an toàn một chút. Dù sao...” Nói tới đây, Mặt Sâm dừng một chút: “Dù sao, chúng ta cùng hoa báo chính là quan hệ người cạnh tranh cùng đối thủ.”

“Nga.” La Kiêu gật gật đầu: “Ta biết rồi, ta sẽ chú ý.”

“Vậy thì tốt rồi.”

Mạt Sâm đến tìm La Kiêu cũng vì báo tin này, về phần Kiệt Lạc, đối với chuyện anh trai theo đuổi con liệt báo đực này nó vốn không xem trọng, nếu Mạt Sâm nguyện ý thì nó cũng không ngăn cản, bất quá trong lòng nó vẫn cảm thấy, báo em gái mới là vương đạo.

La Kiêu không nghĩ chuyện này do Mông Đế làm, hỏi Mạt Sâm về vị trí chết của con liệt báo cái kia, La Kiêu có thể khẳng định, giết chết nó rất có thể là con hoa báo đực có ý đồ tranh đoạt lãnh địa với Mông Đế, con hoa báo đực kia còn từng công kích hơn nữa còn cướp đi thức ăn của cậu. Bất quá La Kiêu không tính toán tranh chấp với Mạt Sâm, dù sao đối phương cũng có ý tốt. Hơn nữa trong mắt bọn nó, hoa báo quả thật là kẻ cạnh tranh thức ăn, cũng là đối thủ có thể giết chết mình.

Đối với cái chết của con liệt báo cái kia, La Kiêu biểu hiện có chút lạnh nhạt.

Không phải La Kiêu máu lạnh mà là con liệt báo cái kia hoàn toàn xa lạ, cậu thậm chí còn chưa từng gặp qua đối phương. Bất quá Mạt Sâm làm cậu nhớ ra: “Ta cũng có chuyện muốn nói cho người.”

“Cái gì?”

“Phụ cận xuất hiện một đàn chó hoang, đại khái hơn mười con, người cùng Kiệt Lạc cũng nên cẩn thận một chút.”

“Đàn chó hoang?” Mạt Sâm lắp bắp kinh hãi. Đây quả thật là tin tức quan trọng. Chó hoang đối với liệt báo mà nói chính là đối thủ cạnh tranh hùng mạnh. Bọn chúng cũng sẵn vào ban ngày như liệt báo, điều này làm tỷ lệ liệt báo đụng phải bọn nó so với gặp sư tử cùng linh cẩu cao hơn nhiều. Chó hoang thích tự mình đi săn, nhưng lúc cướp con mồi chúng nó cũng tuyệt đối không nường tay.

Mạt Sâm đang nghĩ chuyện chó hoang thì Kiệt Lạc đột nhiên sấp qua hỏi La Kiêu: “Người thật sự cùng hoa báo *** à?”

“...”

Nhìn bộ lông sau gáy La Kiêu đột ngột dựng đứng, Kiệt Lạc khê giạt khoe miệng: “Ta chỉ hỏi vậy thôi, người đừng để ý.”

Vấn đề này có thể nói không để ý là được sao? !

“Bất quá, người quả thật lợi hại.”

Kiệt Lạc từ trên xuống dưới, từ trước ra sau quét mắt nhìn La Kiêu một vòng, ánh mắt có thể nói là sáng hết tia X quang, cuối cùng cho ra kết luận, mùi lưu lại trên người cậu trăm phần trăm là một con báo đực! Hoa báo em gái so với liệt báo em gái lại càng cường hãn hơn, nếu nói liệt báo cái là một cây ớt nhỏ thì hoa báo cái chính là mù tạt đứng sừng sững! Ngắm lại con hoa báo đực lẫn lộn dính một thân cỏ bạc hà mèo lần trước, Kiệt Lạc dám cá, nếu La Kiêu thông đồng không phải báo đực, nó sẽ leo lên cây keo sau đó chúi đầu nhảy xuống!

Trong lãnh địa hoa báo, Mông Đế vẫn thật cẩn thận đi theo sau đàn chó hoang. Thẳng đến khi trở về hang động nhóm ấu tể ẩn núp, đàn chó hoang vẫn không hề phát hiện theo sau có một con hoa báo.

Đàn chó hoang này vốn ở vùng châu thổ bên cạnh, chúng theo đàn linh dương đầu bò đi tới nơi này, vốn cũng dừng lại một khoảng thời gian ngắn rồi cùng đàn linh dương rời đi, nhưng nữ thủ lĩnh trong đàn đúng lúc này lại sinh một ổ ấu tể gồm năm con chó hoang con. Chó hoang con còn rất yếu ớt, chúng phải núp trong hang để tránh né kẻ săn mồi. Đàn chó hoang không thể không tạm thời ở lại nơi này.

Nhưng vị trí đàn chó hoang lựa chọn thật sự có chút không xong, nơi này là lãnh địa của hoa báo.

Mông Đế núp trong bụi cỏ cao, gắt gao nhìn chăm chăm chó hoang con vừa chui ra khỏi hang, ánh mắt vàng nhạt hiện lên một tia sáng quỷ dị.

END 72. Đăng bởi: admin

73. Chương 73

CHƯƠNG 73

Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc lúc gần chạng vạng thì trở về lãnh địa của mình, nếu sư tử sư đàn Hoắc Tư Bĩ đột nhiên quay lại, hai anh em sẽ gặp phải phiền toái. Mạt Sâm lại mời La Kiều tới lãnh địa mình, dù sao thi thể mãng xà này cũng khá phiền toái, nhưng lại bị La Kiều khéo léo từ chối.

“Ta có thể tự mình xử lý, không cần lo lắng.”

Sau khi hai anh em Mạt Sâm đi khỏi, La Kiều ngồi chồm hổm bên cạnh thi thể mãng xà mà phát sầu. Quả nhiên cây mạnh là không được?

Mãng xà dài sáu mét, hơn nữa nó còn ăn nguyên con lợn warthog, trọng lượng này La Kiều căn bản không thể kéo nổi, bọn nó không thể ăn lại không thể treo lên cây làm xích đu ngồi hóng mát, chẳng lẽ cứ để ở cửa nhà chờ nó rũ ra sao?

La Kiều ngửa mặt lên trời thở dài, lại phát hiện nhóm kên kên đã bắt đầu xoay vòng, số lượng không nhiều lắm, bất quá cũng đủ chứng minh, bọn nó rất vui vẻ tiếp nhận thi thể mà liệt báo ghét bỏ. La Kiều nghĩ, trước đó mình nghĩ đám ăn chực này không thích thịt mãng xà đúng là chuyện cười. Đám chim tàn ác ngay cả xác động vật chết vì bệnh cũng có thể ăn, trừ bỏ tranh giành mà bị thương thì chưa bao giờ phát bệnh. Bọn nó sẽ không cự tuyệt bất cứ thức ăn nào.

Chủ yếu là mãng xà trên thảo nguyên cũng rất thừa thớt, có vài con kên kên trẻ tuổi chưa từng thấy qua, chúng nó phải mất chút công sức mới phát hiện bữa ăn ngon này.

Nhưng kên kên đến rất có khả năng sẽ đưa tới sư tử cùng linh cẩu. Những kẻ săn mồi kia sẽ tự mình đi săn, nhưng chúng cũng không cự tuyệt bữa tối miễn phí. Một khi nhìn thấy kên kên trên không thì sẽ lập tức xông vào lãnh địa La Kiều, như vậy, cậu cùng hai tiểu liệt báo rất có thể sẽ gặp phiền toái.

Thi thể cự mãng cách núi đá mà bọn nó cư ngụ quá gần, hơn nữa khối thi thể này cũng rất lớn, kên kên không có khả năng ăn hết toàn bộ trước khi những kẻ săn mồi khác đuổi tới.

La Kiều phải quyết định tạm thời rời khỏi lãnh địa hoặc trốn vào núi đá, thẳng đến khi thi thể mãng xà bị ‘quét dọn’ sạch sẽ.

Một khi rời đi, cậu sẽ có một đoạn thời gian không thể trở lại lãnh địa, ở lại đây thì có nghĩa là chờ nguy hiểm tới tận cửa.

Xem ra, không chỉ sầu vì không có thịt ăn, thịt quá nhiều nhưng không thể ăn lại càng sầu hơn.

“Ba ba, làm sao vậy?”

La Sâm cùng La Thụy chơi mệt liền chạy tới nằm cạnh La Kiều, liếm liếm lông cho nhau đồng thời chờ La Kiều tìm kiếm bữa cơm tiếp theo. La Kiều liếm lỗ tai La Sâm rồi quơ La Thụy vào lòng, nhìn kên kên bay tới ngày càng nhiều, cậu rốt cục quyết định tạm thời rời khỏi nơi này, tránh nguy hiểm có thể phát sinh.

“Chúng ta rời khỏi đây.”

La Kiều đứng lên, La Sâm cùng La Thụy lập tức đuổi kịp, ba cha con đi về phía lãnh địa biên giới. La Kiều tính toán đi tới mảnh đất giáp với lãnh địa Mông Đế. La Kiều khá quen thuộc khu vực này, ở đó còn có một hồ nước chưa khô cạn, có thể tìm được con mồi. Chỉ cần buổi tối đề cao cảnh giác thì hẳn không có vấn đề lớn.

Được rồi, La Kiều hiện giờ đã có thể thực tự nhiên xem lãnh địa hoa báo là nơi tránh nạn cùng dừng chân tạm thời, phải nói là cậu thông minh hay ngu ngốc cứ thích chui đầu vào lưới đây?

“Ba ba, vì sao phải rời đi?”

“Thi thể mãng xà cùng kên kên sẽ đưa sư tử cùng linh cẩu tới, nếu gặp chúng sẽ phiền phức.” La Kiều ý bảo La Sâm cùng La Thụy nhìn đám kên kên tụ tập ngày càng đông, chỉ cần một con kên kên phát hiện thi

thể thì những con khác sẽ cuộn cuộn không ngừng kéo tới, linh cầu cùng sư tử đang lang thang trên thảo nguyên chỉ cần ngẩng đầu nhìn lên trời sẽ biết nơi này có bữa ăn miễn phí.

Linh cầu là kẻ đi săn có cái cảm mạnh mẽ nhất, thịt mãng xà liệt báo không thể nào cắn nổi đối với bọn nó hoàn toàn không thành vấn đề. Bọn nó cắn xương đùi trâu hệt như đang ăn kẹo đường. Huống chi trong bụng mãng xà còn có một con lợn warthog còn chưa kịp tiêu hóa, vô luận là linh cầu hay sư tử, này tuyệt đối có thể nói là một bữa tiệc lớn.

La Sâm cùng La Thụy nhìn thấy đám kên kên lên rục rịch, mỗi lần bọn nó ăn gì đó thì đám chim này luôn không mời mà tới. Tuy lần này bọn nó không tính toán ăn thịt con mãng xà kia, nhưng nhìn thấy đám ăn chực này vẫn theo bản năng muốn xua đuổi.

“Được rồi, đừng để ý tới chúng.” La Kiều vẫy vẫy cái đuôi, thoáng nhìn lên bầu trời, hiện giờ cậu đã có thể căn cứ theo vị trí của mặt trời mà suy tính thời gian đại khái, còn vài giờ nữa mặt trời sẽ chìm vào chân trời, ban đêm là thời gian hoạt động sôi nổi nhất của sư tử cùng linh cầu, cậu phải nhanh chóng mang hai tiểu liệt báo rời khỏi nơi này.

Theo sát đám kên kên đuổi tới chính là vợ chồng chó rừng, bọn nó định tới tìm chút thịt vụn lấp bụng, không ngờ lại có may mắn từ trên trời rớt xuống, nguyên một con mãng xà a!

“Anh yêu, ta có phải đang nằm mơ không?”

“Không, Na Lệ Sa, này đều là của chúng ta a!”

Thi thể mãng xà dài sáu mét, vợ chồng chó rừng không cần tranh đoạt với đám kên kên đang chen chúc cùng một chỗ vẫn có thể giành được một phần cho mình.

Đám kên kên tranh đoạt vô cùng kịch liệt, có vài con kên kên mặt nếp đầu cùng cổ đỏ rục, sải cánh dài tới ba mét lục đục kéo tới. Tuy đồng dạng là lướt đi trong dòng nhiệt nóng của không khí nhưng vì thể hình to lớn hơn hẳn các con kên kên khác nên chúng nó luôn trở thành người đến trễ. Bất quá cho dù chúng là kẻ đến cuối cùng thì vẫn có thể dựa vào hình thể đuổi đám kên kên khác qua một bên, sau đó chính mình chiếm lấy thi thể, dẫn đầu hưởng dụng bữa tiệc. Đám kên kên vóc dáng nhỏ chỉ có thể nén giận, lại càng miễn bàn tới đám cò Marabou ngay cả kên kên nhỏ cũng không tranh lại.

Bất quá kên kên mặt nếp có móng vuốt sắc bén cùng cái mỏ cứng rắn hơn hẳn các con khác, vì thế nó mới dễ dàng xé mở lớp da động vật, điểm này đám kên kên nhỏ không thể làm được, bọn nó chỉ có thể thông qua mắt, miệng mà chui đầu vào trong thi thể, hoặc lợi dụng những vị trí bị kẻ săn mồi xé rách mà ăn được chút thịt nát.

Bất quá trừ phi bọn nó tìm được thi thể sinh bệnh hoặc chết tự nhiên, nếu không bình thường đều là ăn lại mổ thịt nát thừa lại của nhóm mèo lớn. Về phần linh cầu, bọn nó quét dọn vô cùng sạch sẽ, không nói xương cốt, ngay cả móng vuốt cũng nuốt vào bụng.

Có lẽ nguyên nhân là thói quen ăn uống của linh cầu, sữa linh cầu cái có hàm lượng calo cao nhất trong số những kẻ săn mồi, mà thời kì bú sữa của linh cầu con có thể kéo dài đến hơn một năm. Điểm này so với liệt báo, sư tử cùng hoa báo đều là một trời một vực.

Kên kên mặt nếp giang rộng cánh, ý đồ ngăn cản kẻ khác đến gần thi thể, nhưng thi thể mãng xà khác với những động vật ăn cỏ, nó dài tới tận sáu mét, đám kên kên cơ hồ xếp thành một đường, chen chúc lại thành một ngọn đồi nhỏ. Con kên kên mặt nếp này phát hiện mình làm chuyện vô dụng thì dứt khoát thu cánh lại, xé toạt lớp da mãng xà sau đó xé từng ngum từng ngum thịt trên thi thể.

Những con kên kên mặt nếp khác cũng lục tục tạo thành nhiều lỗ hổng trên thi thể mãng xà, dễ dàng cho cả đám kên kên ăn cơm. Đám kên kên có khái niệm cấp bậc rất mạnh, ăn cơm phải có trình tự nhất định, nhưng thi thể mãng xà này đủ cho tất cả ăn, vì thế chúng cũng không để ý nhiều như vậy. Vợ chồng chó rừng không cam lòng bị gạt bỏ, chúng nó chiếm cứ một đoạn ngắn trên thi thể. Không khéo một con kên kên mặt nếp đậu sát bên cạnh, nó dùng cái mỏ nhọn mổ lên người chó rừng, con chó rừng được này không tính toán nhượng bộ đã chọc giận loài chim hung ác này, một móng vuốt sắc bén lập tức đè chặt thân thể chó rừng, bầu sâu vào làn da nó, chó rừng cái Na Lệ Sa lớn tiếng kêu lên, ý đồ muốn cứu chồng mình. May

mắn con kên kên mặt nếp này chỉ muốn cho chó rừng một bài học, nếu nó nghiêm túc, hoàn toàn có thể ăn tươi chó rừng.

Kên kên mặt nếp buông chó rừng ra, Na Lê Sa lập tức xông tới liếm miệng vết thương trên cơ thể chồng mình. Chó rừng đực khập khiễng theo sau chó rừng cái rời đi, hai chúng nó đi được một khoảng thì Na Lê Sa đột nhiên tru lớn. Tiếng kêu của nó truyền đi rất xa, chó rừng đực lập tức hiểu ý vợ, cũng tru theo.

Đám kên kên không để ý tới vợ chồng chó rừng, bọn nó chỉ xem đây là tiếng tru không cam lòng khi bại trận. Cuối cùng tiếng tru của vợ chồng chó rừng lại đưa tới một đám linh cẩu. Đây là phương pháp chó rừng thường sử dụng để cướp đoạt thức ăn của liệt báo, hiện giờ lại dùng trên người đám kên kên.

Không phải người bắt nạt ta sao? Linh cẩu có thể bắt nạt người a!

Không có ngang ngược nhất, chỉ có càng ngang ngược hơn!

Linh cẩu thích đi săn vào ban đêm, nhiệt độ ban ngày rất cao, phần lớn chúng nó đều đang ngủ. Đám kên kên tụ tập không làm bọn nó chú ý, bất quá tiếng tru như tín hiệu báo giờ cơm của chó rừng lại có thể đánh thức linh cẩu.

Đám kên kên lúc này mới hiểu ý đồ của vợ chồng chó rừng, tìm cứu viện? ! Thật quá dễ tiện!

Năm con linh cẩu của đàn Gia Nhĩ Na đều tới, hiện giờ bọn nó ở mảnh đất giáp biên giới sư đàn Hoắc Tư Bĩ cùng Áo La Tư, nghe thấy tiếng tru của vợ chồng chó rừng thì lập tức chạy qua.

Linh cẩu xuất hiện chính là dấu hiệu đám kên lên bị cướp đi bữa tối. Kên kên mặt nếp hoành hành ngang ngược trước mặt chó rừng, hiện giờ đối mặt với linh cẩu cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đứng một bên. Bởi vì trong thực đơn của linh cẩu không hề bài xích kên kên.

La Kiều cùng hai tiểu liệt báo đứng trên một gò mồi xa xa quan sát một màn phát sinh xung quanh thi thể mãng xà, La Sâm cùng La Thụy lại một lần nữa cảm nhận sâu sắc cái gọi là mạnh được yếu thua.

Liệt báo là kẻ săn mồi, nhưng trong số những kẻ săn mồi thì chúng không phải người đứng đầu. Cho dù La Kiều từng giết chết linh cẩu nhưng La Sâm cùng La Thụy cũng phải hiểu rõ điểm này.

“Tốt lắm, đi theo ba ba.”

Xa xa, bữa tiệc tối thịnh soạn của đàn linh cẩu đã bắt đầu, La Kiều nhảy xuống khỏi gò mồi, mang theo hai tiểu liệt báo đi về phía biên giới lãnh địa.

Hoa báo Mông Đế vẫn núp ở gần hang ổ chó hoang, nó kiên nhẫn chờ đợi. Tới gần chạng vạng, đàn chó hoang tính toán lại ra ngoài đi săn, trừ bỏ chó hoang con, chỉ còn một con trưởng thành lưu lại bảo vệ, Mông Đế biết cơ hội đã tới.

Nhìn phần lớn chó hoang rời đi, mấy con chó hoang con ngoan ngoãn trốn trong hang, đây là một hang lớn warthog bỏ đi, vừa vặn nằm bên cạnh một gốc cây khô. Con chó hoang bảo vệ nằm bên cửa hang nghỉ ngơi. Đề phòng nguy hiểm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Mông Đế lặng lẽ tiếp cận, nện bước chuẩn xác hệt như đã tính toán vô cùng cẩn thận, mỗi một bước đều in lại dấu chân nhưng không hề phát ra chút tiếng động nào.

Chó hoang vẫn luôn bảo trì cảnh giác, lỗ tai to dựng thẳng, chỉ cần phát hiện điểm bất thường sẽ lập tức kêu to, đồng thời sẽ phát ra công kích.

Mông Đế vòng ra sau lưng chó hoang, xem xét đúng thời cơ rồi bỏ nhào tới, chó hoang phản ứng rất nhanh lẹ, khoanh khắc Mông Đế lao tới nó liền nhận ra nguy hiểm, lập tức đứng lên nhưng cũng không kịp.

Mông Đế cắn sau gáy chó hoang, trước lúc xương sống bị cắn đứt, chó hoang liền lớn tiếng tru lên. Đây là tín hiệu phát ra cho đồng bạn.

Mông Đế sau khi giết chết con chó hoang trưởng thành thành bảo vệ thì lập tức chuyển mục tiêu về phía đám chó hoang con đang núp trong hang. Nhóm mèo lớn theo bản năng sẽ giết chết đối thủ cạnh tranh, chó hoang con tuy vẫn còn nhỏ nhưng đối với Mông Đế mà nói, chúng nó vẫn là kẻ cạnh tranh thức ăn. Hơn nữa, chó hoang xâm nhập vào lãnh địa, hơn nữa còn dám khiêu khích nó, nhất định phải trả giá lớn!

Đàn chó hoang nghe thấy tiếng kêu của đồng bạn, nữ thủ lĩnh lập tức từ bỏ đi săn, dẫn dắt tất cả thành viên trở về hang ổ. Có thể tưởng tượng, nghênh đón bọn nó chính là con bảo vệ đã chết cùng đám chó hoang con đã ngừng thở.

Đàn chó hoang phần nộ vô cùng, bọn nó dùng cái mũi nhạy bén nhận ra mùi hung thủ, cũng dựa theo đó mà tìm tới một gốc cây keo, Mông Đế đang nằm trên đó!

Mông Đế không ngờ chúng trở về nhanh như vậy, căn bản không kịp chạy xa. Nếu trốn vào bụi cỏ, đám chó hoang sẽ lập tức phát hiện. May mắn gần đó có một cây keo, Mông Đế lập tức leo lên. Nhưng cành lá không quá rậm rạp làm nó dễ dàng bị bại lộ.

“Rống!”

Mông Đế phát ra tiếng gầm với nhóm chó hoang đang sửa inh ỏi tụ tập dưới gốc cây, muốn bọn nó rời đi. Chó hoang không thể leo cây, nhưng cơn phẫn nộ làm bọn nó quyết tâm cố thủ ở đây, thẳng đến khi con hoa báo này leo xuống!

Đánh đơn lẻ, chó hoang tuyệt đối không phải đối thủ hoa báo, nhưng hơn mười con chó hoang phần nộ tuyệt đối không dễ đối phó. Mông Đế hiện giờ chỉ có thể ở trên cây, thẳng đến khi đàn chó hoang mất kiên nhẫn. Đây là một trận chiến ý chí, ai thắng ai thua, thẳng đến một phút cuối cùng mới có thể công bố.

Ngay lúc Mông Đế bị chó hoang vây trên cây, La Kiều đi tới biên giới lãnh địa cũng gặp phải phiền phức. Cậu gặp Phỉ Lực cùng Ai La của sư đàn Hoắc Tư Bỉ!

Hai con sư tử đực đang trên đường tuần tra lãnh địa thì phát hiện kên kên dày đặc trên bầu trời, lập tức quyết định chạy tới xem. Bởi vì phần lớn lãnh địa bị sư đàn Áo La Tư cướp đi, số lượng con mồi nhóm sư tử cái có thể bắt hiện tại rất có hạn. Số linh dương bắt được mấy hôm trước chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, nếu muốn ăn no, bọn nó chỉ có thể bắt giữ con mồi thể hình lớn như trâu. Nhưng trâu dễ bắt vậy sao? Lúc Phỉ Lực cùng Ai La lưu lạc đã hiểu được một đạo lý, muốn lấp đầy bụng thì không thể từ bỏ bất cứ cơ hội nào.

Phỉ Lực cùng Ai La tính toán qua xem thử có gì ăn hay không rồi tiếp tục tuần tra lãnh địa, dù sao còn Nạp Tư ở đó, không cần lo lắng.

La Kiều trùng hợp đụng phải hai anh em này. Phỉ Lực cùng Ai La đều nhận ra La Kiều, Phỉ Lực cảm thấy miệng vết thương sớm lành hẳn trên lưng lại bắt đầu đau đớn.

“Ai La, ta muốn giết chết nó!”

“Nhưng ta muốn đi ăn cái gì trước đã.”

“...Sao ngươi không nói ‘đúng vậy, anh trai’ nữa?”

“Nếu ngươi chọn đi ăn, ta sẽ nói vậy.”

“...”

La Kiều mặc kệ Phỉ Lực cùng Ai La tranh chấp vấn đề gì, đụng phải hai anh em sư tử này, lông mao sau gáy cậu liền dựng thẳng. Hiện giờ nên làm gì đây? Nơi này căn bản không có chỗ cho hai tiểu liệt báo ẩn núp, huống chi có tới hai con sư tử, là hai con a! Cho dù cậu có thể dẫn một con đi thì con còn lại làm sao đây?

La Kiều gấp tới độ giống như kiến bò trên chảo nóng, Phỉ Lực cùng Ai La lại đang tranh luận. Cuối cùng, Ai La biểu thị, muốn giết chết con liệt báo này chỉ cần một mình Phỉ Lực là đủ, nó muốn đi tìm thức ăn.

“Được rồi, cứ vậy đi.”

La Kiều tập trung tinh thần nhìn chằm chằm hành động của cặp anh em, nhìn thấy Ai La cùng Phỉ Lực tách ra sau đó đi về phía mình thì cậu bật dậy, cúi đầu bày ra tư thái uy hiếp với Ai La, nhưng Ai La không hề để cậu vào mắt, nó chạy ngày càng gần, thẳng đến khi La Kiều không chế không được muốn xông lên thì Ai La đột nhiên chuyển hướng, vòng qua cậu đi về phía đám kên kên tụ tập.

Hả? !

La Kiêu cứng ngắc đứng tại chỗ, nhìn Ai La đi xa, lại quay đầu nhìn Phỉ Lực vẫn đứng nguyên chỗ cũ ác ý nhìn mình, đây là có chuyện gì?

“Hai tiểu liệt báo khẩn trương tựa vào người La Kiêu, nằm úp sấp không hề nhúc nhích. Ngay trước mặt bọn nó có một con sư tử, tốt nhất không được lộn xộn mới không làm đối phương chú ý. Mục tiêu của Phỉ Lực là La Kiêu, nó hiện giờ chỉ muốn giết chết cậu, vì thế cũng không để tâm tới hai ấu tể.

La Kiêu rõ ràng biết điểm này, biện pháp duy nhất có thể sử dụng là tự mình dẫn dắt Phỉ Lực rời đi. Nhưng lỡ Ai La quay trở lại, La Sâm cùng La Thụy phải làm sao? Cậu chỉ có thể cầu nguyện Ai La thật sự đi tìm thi thể mãng xà.

“Nghe này, chốc nữa ba ba dẫn nó đi, hai đứa lập tức chạy về phía hồ nước, nhớ hồ nước ba ba từng mang các người tới không? Chạy tới đó rồi nghĩ cách ẩn núp. Nơi đó có một gốc vú sữa, nếu có thể thì hai đứa leo lên cây đi. Ba ba sẽ tới tìm sau!”

La Sâm cùng La Thụy không phải lần đầu tiên gặp tình huống này, hai tiểu liệt báo đã có thể bình tĩnh nghe La Kiêu nói xong, sau đó nhìn chằm chằm sư tử, chỉ cần La Kiêu chạy về phía sư tử, bọn nó phải lập tức chạy qua hướng khác.

Kiên nhẫn của Phỉ Lực chỉ có thể duy trì đến lúc này, nó bắt đầu lao về phía cha con La Kiêu. La Kiêu quyết định thật nhanh, cúi đầu, sau đó phóng lên chạy về phía Phỉ Lực. La Sâm cùng La Thụy lập tức vọt vào bụi cỏ cao, dùng nó để che dấu mà chạy về phía hồ nước.

Phỉ Lực nhìn thấy La Kiêu chạy về phía mình thì nhe nanh, quyết tâm nhất định phải giết cậu. Con hoa báo dám để lại miệng vết thương trên người nó, cũng tuyệt đối không bỏ qua!

La Kiêu không dám tiếp cận Phỉ Lực quá gần, lúc hai bên còn cách nhau tầm năm mươi mét thì lập tức xoay người chạy qua một hướng khác. Phỉ Lực không có gì bất ngờ đuổi theo.

Từ lúc đầu La Kiêu đã tính toán chạy về phía lãnh địa sư đàn Áo La Tư, đây là biện pháp duy nhất giúp cậu thoát thân. Chỉ cần Phỉ Lực không bị lửa giận làm choáng đầu, nó tuyệt đối không dám tùy tiện tiến vào lãnh địa sư đàn Áo La Tư. So với La Kiêu, sư tử sư đàn Áo La Tư lại càng thích thú huấn luyện lũ sư tử bại trận dưới móng vuốt của mình.

Phỉ Lực nhìn thấu tính toán của La Kiêu, nó gầm lên giận dữ, con liệt báo gian xảo chết tiệt này!

Cho dù tiếng gầm của Phỉ Lực chấn đau cả tai La Kiêu, cậu vẫn hi vọng Phỉ Lực có thể gầm tiếp, tốt nhất là tiếng kêu của nó rơi vào tai đám sư tử trong lãnh địa này. Con sư tử đang truy đuổi phía sau cậu không phải gốc bình thường, to con không có nghĩa là thông minh a!

La Kiêu càng chạy càng hăng, lúc nhìn thấy Áo La Tư xuất hiện trong tầm mắt thì suýt chút nữa đã vui tới phát khóc. Lần đầu tiên cậu thấy Áo La Tư mà cảm thấy vui như vậy, thật sự vui sướng a!

La Kiêu thậm chí còn muốn kích động hô to một tiếng: anh đẹp trai, ta nhớ ngươi muốn chết!

Nhìn con liệt báo hưng phấn chạy về phía mình, Áo La Tư hoài nghi có phải mình nóng tới choáng đầu mà sinh ra ảo giác hay không, bằng không vì sao nó lại thấy một con liệt báo đực tiến hóa mất đong đầy nước mắt lao vào vòng tay của mình? !

END 73. Đăng bởi: admin

74. Chương 74

CHƯƠNG 74

Trên thảo nguyên bao la, một con liệt báo đực tiến hóa phấn khởi lao về phía một con sư tử đực tiến hóa, hệt như tìm được người thân thất lạc nhiều năm. Trường hợp kinh khủng này hoàn toàn không phù hợp với quy tắc tự nhiên, trở thành một trong những chủ đề bất quá nóng sốt nhất trên thảo nguyên!

Một con chim diều ăn rắn đang kiếm ăn trong bụi cỏ cơ hồ trợn mắt há hốc nhìn một màn này, mấy cái lông chim màu đen sau đầu dựng đứng, một móng vuốt giơ lên giữa không trung chậm chạp không hạ xuống, bảo trì tư thế đứng một giờ hơn mười giây, một con rắn hổ mang nhỏ đang bị giẫm choáng váng may mắn trốn thoát, dựa vào tốc độ mà chui vào bụi cỏ khô vàng, biến mất không còn bóng dáng.

Chim diều ăn rắn vì quá sợ hãi nên hoàn toàn không phát giác con mồi của mình đã trốn thoát. Nó chớp chớp mắt, lắc lắc đầu, sau đó quay đầu nhìn một con chim diều khác: “Em yêu, này thật sự không phải ảo giác sao?”

Hiển nhiên bầu bạn nó cũng không thể lý giải hết thấy đang phát sinh trước mắt, bọn nó đồng dạng thắc mắc: con liệt báo này bị quả cây kigelia đập vào đầu sao?

Áo La Tư cũng có nghi hoặc đồng dạng, nó từng tự mình thể nghiệm sự dè dặt vô sỉ giảo hoạt gian trá của La Kiều. Con liệt báo được tiến hóa này có thể không hề do dự công kích vào vị trí yếu ớt nhất của giống được, sau đó xem như không có việc gì mà xoay người bỏ chạy!

“Rống!”

La Kiều tới ngày càng gần, nhìn thấy ánh mắt hổ phách to tròn đong đầy nước mắt kia, lông mao Áo La Tư đều dựng đứng, vô thức lui về sau từng bước, trời ạ, nó là một con sư tử, thế nhưng trước mặt liệt báo lại lui về sau!

Mọi người luôn vô thức sợ hãi những chuyện mình không thể lý giải, sư tử cũng vậy. Bất quá làm nó khó hiểu lại là một con liệt báo, lại còn là con liệt báo dám hạ độc thủ vào vị trí kia của giống được! Áo La Tư hoảng sợ cũng không phải không có lý do.

Trước mắt thật là một con liệt báo? Vô luận có phải hay không, nó đã thành công làm Áo La Tư sượng mặt.

Sư vương then quá thành giận phát ra tiếng rống giận, cảnh cáo La Kiều không được tiếp tục chạy qua đây!

La Kiều sẽ nghe sao?

Đương nhiên không rồi.

Phía sau cậu vẫn còn một con sư tử được khác đang đuổi theo, không chạy thì chỉ có nước ngoan ngoãn chờ chết. Tuy Áo La Tư cũng không tốt lành gì, bất quá trước mắt chỉ có thể nhờ nó giúp mình thoát khỏi khốn cảnh.

Phỉ Lực bám sát phía sau La Kiều, hai mắt vàng ươm phần nộ trùng con liệt báo chạy trước mặt, hận không thể dùng ánh mắt trực tiếp giết chết đối phương! Nhưng lí trí của nó vẫn còn tồn tại, tuyệt đối không thể bước chân vào lãnh địa sư đàn Áo La Tư, nhất là thời điểm Áo La Tư ở ngay trước mặt.

Sư tử luôn cho rằng mâu thuẫn nội bộ lớn hơn mâu thuẫn bên ngoài, chỉ cần dám bước vào một bước, Áo La Tư tuyệt đối không thêm để mắt tới La Kiều mà xông thẳng về phía nó!

Vì thế, Phỉ Lực phần nộ chỉ có thể dừng lại, hướng về phía La Kiều mà gầm lên giận dữ, nó đang biểu đạt bất mãn cùng khinh bỉ đối với con liệt báo được này.

La Kiều chẳng thêm để ý tới cảnh cáo ‘Có ngon ngươi đừng chạy! Ông sẽ chụp chết ngươi!’ của đối phương. Cậu cong cũng cong rồi, có gan hay không cũng có gì khác nhau không? Cho dù gan, cậu cũng không muốn phát triển quan hệ thân thiết với một em gái báo nào đó. Vì thế, đối mặt với sự xem thường của Phỉ Lực, La Kiều biểu thị mình không hề để tâm, tiếp tục chạy.

Đương nhiên, La Kiều cũng không dám thật sự bỏ nhào vào lòng Áo La Tư, kia thuần túy là đi tìm chết! Sau khi Phỉ Lực dừng lại, La Kiều chạy tiếp hai ba trăm mét thì cũng ngừng. Chạy nhanh trong một thời gian dài làm nhiệt độ cơ thể cậu không ngừng tăng cao. Tuy không nguy hiểm đến tính mạng như lúc chạy cấp tốc, nhưng cậu cũng cần nghỉ ngơi một chút để khôi phục thể lực, sau đó mới tiếp tục chạy tiếp.

La Kiều choáng váng lắm mới nghĩ chạy tới đây là xong chuyện, sinh mệnh được bảo toàn, thực tế Áo La Tư khó đối phó hơn Phỉ Lực rất nhiều, khác biệt chỉ là số lần gặp Áo La Tư càng nhiều thì cậu cũng có hiểu

biết nhất định về nó và cả mười hai bà vợ. Vì thế, La Kiều cho rằng khả năng mình trốn thoát dưới móng vuốt Áo La Tư cao hơn chống lại Phỉ Lực.

Bất quá, sự tình không phát triển giống La Kiều suy đoán. Tiếng gầm phát tiết phần nộ của Phỉ Lực lại ngoài ý muốn chọc giận Áo La Tư. Trong mắt sư vương, vô luận tiếng gầm này đại biểu ý nghĩa gì đều là muốn khiêu khích nó.

Ngẫm lại mà xem, một con sư tử đực trẻ tuổi cường tráng đứng bên lãnh địa biên giới của nó mà rống giận, trừ bỏ khiêu khích quyền uy của nó chẳng lẽ còn giải thích nào khác sao? Có lẽ Phỉ Lực rất vui vẻ giải thích, nhưng Áo La Tư căn bản không muốn nghe.

Phỉ Lực không ngờ tiếng gầm của mình lại chọc Áo La Tư phản ứng lớn như vậy, rõ ràng trước mắt Áo La Tư vẫn còn một con liệt báo, khoảng cách không tới một trăm mét, nó chỉ cần xông tới, dựa vào ưu thế sức mạnh thì có thể chụp chết tươi con liệt báo đang thở hổn hển kia!

Một lát sau, Áo La Tư bắt đầu chạy, thân hình cường tráng, tông mao rậm rạp uy phong lẫm lẫm. Phỉ Lực nghĩ ngày chết của La Kiều đã chết. Nhưng thực không ngờ chính là Áo La Tư trực tiếp lướt ngang qua La Kiều mà phóng về phía nó!

Áo La Tư không hề do dự như Phỉ Lực, nó đã chiến thắng tất cả sư tử đực của sư đàn Áo La Tư, nó hoàn toàn không cần để sư đàn này vào mắt! Nếu có thể giết chết Phỉ Lực, tiếp tục mở rộng lãnh thổ, tin rằng nhóm sư tử cái trong đàn lại càng vui vẻ chớp mắt quyến rũ, bày ra bộ dáng phong tình của mình với nó. Cho dù hiện giờ không phải mùa ***, nhưng ít nhất cũng đỡ thêm.

Sư đàn Áo La Tư đã cảm nhận được chỗ tốt của mở rộng lãnh thổ, khu vực hoạt động càng lớn thì càng có nhiều con mồi và nguồn nước dồi dào! Lãnh địa chiếm giữ lớn hơn trước kia giúp chúng nó có cuộc sống và dưỡng dục ấu tử tốt hơn.

Áo La Tư hoàn toàn có thể tưởng tượng biểu tình khi biết nó giết chết một con sư tử đực của sư đàn Hoắc Tư Bĩ. Nói không chừng, các bà vợ của nó sẽ vui vẻ đi bắt một con trâu! Con mồi hôm qua cùng hôm trước đều là quyền linh, sư đàn có hơn hai mươi thành viên, quyền linh căn bản không đủ phân chia, tất cả đều ăn không no. Hơn nữa thịt quyền linh nhiều mỡ, cũng không hợp sở thích ăn uống của sư tử, Áo La Tư muốn ăn trâu, nhưng này phải được nhóm sư tử cái đồng ý.

Vì bữa tối cùng sự ưu ái của vợ, sư tử đực Áo La Tư hùng hực khí thế vọt về phía anh bạn trẻ Phỉ Lực! Bộ dáng hùng hổ như nhất định phải tóm được Phỉ Lực!

La Kiều nhìn thấy Áo La Tư xông về phía Phỉ Lực, nhìn con sư tử đực vênh vênh vào vào lúc này bị một con sư tử đực khác đuổi theo, hoàn toàn quên bèn việc tìm mình gây phiền phức, loại cảm giác này thật kỳ diệu. Tuy có chút chênh lệch với dự đoán, cậu hi vọng Phỉ Lực sẽ đứng bên ngoài lãnh địa sư đàn Áo La Tư, còn mình thì tìm cơ hội thoát khỏi Áo La Tư. Không ngờ sự tình lại phát triển thế này.

Bất quá, này nói không chừng lại có lợi cho cậu.

Hai con sư tử đực đánh nhau, còn ai có tâm tư chú ý tới một con liệt báo ‘mảnh mai, yếu ớt, vô dụng’ nữa chứ?

Được rồi, thân là một con liệt báo không được sư tử xem trong mắt, La Kiều thực tự hào!

Phỉ Lực sẽ không ngồi chờ chết, tuy chạy trốn thực mất mặt nhưng bảo toàn tính mạng vẫn quan trọng hơn. Nếu thật sự bị Áo La Tư bắt được, nó rất có khả năng khó giữ được mạng. Không có Ai La ở bên người, lại đụng phải Áo La Tư, Phỉ Lực luôn cảm thấy lo lắng.

Áo La Tư muốn rống một tiếng lấy tinh thần, giải quyết Phỉ Lực cũng không phải chuyện dễ, hai con sư tử một trước một sau chạy băng băng trên thảo nguyên, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì rất khó tưởng tượng loài động vật khổng lồ cơ hồ dùng hết phân nửa thời gian mỗi ngày để ngủ lại có thể chạy nhanh đến vậy.

Bất quá, chạy quá nhanh cũng phải trả cái giá lớn, Phỉ Lực cùng Áo La Tư đều bắt đầu sùi bọt mép...

La Kiều ngồi chồm hổm dưới đất, quay đầu lại nhìn hai con sư tử chạy ngày càng xa, động động lỗ tai, lúc này mà không chạy thì còn chờ đến bao giờ? !

La Kiêu một đường chậm chậm rời khỏi lãnh địa sư tử, hướng về phía khe núi trong lãnh địa hoa báo. Xuyên qua khe núi, còn phải đi một vòng mới có thể tới hồ nước mà La Sâm cùng La Thụy đang trốn. Tuy hơi tốn thời gian nhưng nếu may mắn hẳn không gặp phải kẻ săn mồi khác.

La Kiêu không nghĩ tới tình huống lỡ như La Sâm cùng La Thụy không ở gần hồ nước. Hai tiểu liệt báo thực thông minh, cũng có kinh nghiệm ẩn nấp, hơn nữa cũng không phải lần đầu tiên gặp chuyện này, cho dù kinh nghiệm chạy trốn chết cũng không có gì đáng khoe, bất quá La Kiêu tin tưởng bọn nhỏ sẽ nhớ những gì mình dạy mà tìm được một nơi kín đáo nấp vào, hoặc có thể đã leo lên cây vú sữa cao lớn kia.

Hi vọng đàn khỉ đầu chó không ở nơi đó, khỉ đầu chó thích ăn quả vú sữa, nhưng hiện giờ không phải mùa quả chín, đàn khỉ đầu chó tới hồ nước kiếm ăn cũng không dừng lại quá lâu, nhất là sau khi bị hoa báo tập kích cùng liệt báo phản kháng lần trước, đám khỉ đầu chó trở nên thông minh và cẩn thận hơn.

La Kiêu vừa rời đi, La Sa nằm trong bụi cỏ liền ngẩng đầu, nếu La Kiêu đi tới trước thêm ba trăm mét sẽ nhìn thấy ba con sư tử cái trẻ tuổi cường tráng đang nằm trong bụi cỏ nhìn chăm chăm hết thấy vừa phát sinh. Sư tử cái có cái trán đẹp, không có da lông lấm tấm, cơ hồ có thể hoàn toàn dung nhập vào mớ cỏ khô vàng. Hướng chỉ nơi này vừa bị Áo La Tư để mùi dấu hiệu, La Kiêu rất khó ngửi ra mùi nhóm sư tử cái. Nhóm sư tử cái tồn tại, có lẽ là nguyên nhân chủ yếu làm Áo La Tư không chủ động ‘yêu thương nhưng nhớ’ La Kiêu mà một lòng đuổi theo Phỉ Lực.

Vợ ở ngay bên cạnh, ngoại tình linh tinh gì đó liền miễn đi. Chỉ cần vô ý một chút, không chỉ bị đánh, mặt cũng tát đến nở hoa. Tuy vết sẹo là huân chương của giống đực, nhưng bị vợ tát đến trầy trụa... không có giống đực nào nguyện ý.

“Đề Ny, cứ để con liệt báo kia chạy sao?”

“Thay vì lãng phí thời gian trên người nó, không bằng bảo tồn thể lực cho chuyến săn tới nay.”

“Nhưng...” La Sa vẫn có chút không cam lòng.

“Nghe Đề Ny đi.” Hoắc Na nói tiếp: “Muốn giết con liệt báo kia lúc nào mà chẳng được, đừng quên dì Đề Na muốn chúng ta bám theo đàn trâu. Bọn nhỏ đã hai ba ngày không được ăn no, Áo La Tư đã đoạt hơn phân nửa thức ăn, tối nay chúng ta phải bắt được con mồi lớn mới đủ ụ no cả sư đàn, như vậy bọn nhỏ mới có thứ để ăn.”

“Được rồi.” La Sa gật gật đầu: “Áo La Tư đuổi theo con sư tử đực Hoắc Tư Bỉ, nói không chừng lãnh địa của chúng ta có thể mở rộng lần nữa.”

“Sự tình không đơn giản như vậy.” Đề Ny đứng lên, lắc lắc đầu: “Con sư tử đực này còn thực trẻ tuổi, nó khiếm khuyết kinh nghiệm, nhưng Tổ Oa cùng Sa Oa của Hoắc Tư Bỉ sẽ không dễ dàng giao thêm lãnh địa nữa.”

“Kia thì thế nào? Cùng lắm thì giết sạch bọn nó!”

“La Sa, người nghĩ Áo La Tư sẽ cho phép làm vậy sao?”

“Vì sao lại không? Nó là chồng của chúng ta a.”

“Nó là sư tử đực. Chiếm cứ lãnh thổ càng rộng lớn thì nó phải *** với càng nhiều sư tử cái, sinh sản ra càng nhiều đời sau, đây là thiên tính cùng bản năng của bọn nó. Đề Ny nghiêm túc nói: “Còn nhớ lời dì Đề Na không? Vĩnh viễn đừng trông mong sư tử đực có thể bảo trì trung thành, chỉ có móng vuốt cùng đau đớn khi bị đánh mới có thể làm bọn nó nhớ kỹ.”

Áo La Tư đang liều chết đuổi theo Phỉ Lực đột nhiên cảm thấy lưng phát lạnh, vô thức quay đầu lại nhìn một cái, nó ảo giác đi? Ngay cả liệt báo tự mình đưa tới cửa nó cũng không để ý tới, vì sao lại cảm thấy mấy bà vợ đang tính kế đánh nó a?

La Kiêu may mắn trốn khỏi móng vuốt sư tử tiến vào lãnh địa hoa báo. Cậu khá quen thuộc khe núi trong lãnh địa Mông Đế, nhảy qua dòng nước róc rách, trận mưa trước đó làm dòng suối nhỏ đầy nước, bởi vì vị trí khá đặc biệt nên nước suối không khô cạn như những hồ nước khác mà rưới mát cả vùng đất này.

La Kiêu một lòng chạy đi, làm như không thấy hơn mười con gà gô trong khe núi. Nhóm gà gô lại nhớ rõ con liệt báo này, nháy mắt La Kiêu xuất hiện chúng liền chạy trốn bốn phía, đập cánh muốn bay lên nhưng không biết có phải ăn quá no hay không mà lão đảo rớt xuống đất.

La Kiêu không có tâm tư để ý đám gà này, cậu dùng tốc độ nhanh nhất xuyên qua khe núi, lúi vào bụi cỏ so với cậu còn cao hơn.

Ba mươi phút sau, La Kiêu leo lên một gò mối, cậu muốn xác định phương hướng hồ nước, không ngờ lại thấy Mông Đế trên nằm trên một cây keo cách đó hơn ba trăm mét.

Tầm mắt dời xuống, hơn mười con chó hoang đang vây quanh bên dưới gốc cây, đang sủa ồn ào, thực hiển nhiên Mông Đế đã chọc giận bọn nó.

Mông Đế cùng đàn chó hoang nằm chắn ngang con đường La Kiêu tới hồ nước, nếu muốn tránh đi thì phải vòng một vòng lớn. Thị lực cùng thính lực của chó hoang rất tốt, nếu đi quá gần thì bọn nó chắc chắn sẽ phát hiện.

“Thực hao tổn tâm trí a...”

Mông Đế chỉ cần vẫn đứng ở trên cây thì sẽ không bị nguy hiểm, chó hoang sớm muộn gì cũng phải rời đi. Nếu một kẻ có giá trị chiến đấu thấp tẻ như La Kiêu hăng máu xông lên, khẳng bị sẽ bị đám chó hoang bạo chết.

Anh hùng cứu mỹ nhân gì đó, liệt báo ba ba biểu thị, mình thật sự không có năng lực đó...

END 74. Đăng bởi: admin

75. Chương 75

CHƯƠNG 75

Anh hùng không phải liệt báo có thể đảm đương, ít nhất đối với La Kiêu mà nói, trừ phi hai tiểu liệt báo gặp nguy hiểm, cậu sẽ không tùy tiện đi treu chọc đám chó hoang này. Đừng thấy đáng người chó hoang nhỏ xinh, bốn chân thon gầy, có vẻ không khó đối phó như linh cậu, sự thật, chỉ cần cư dân trên thảo nguyên đều biết, giá trị vũ lực kém thì không nên tùy tiện treu chọc bọn này.

Chó hoang là một trong số động vật ăn thịt có tốc độ chạy trốn nhanh nhất, thậm chí có thể bám sát liệt báo. Tuy tốc độ không thể so với tốc độ cao nhất của liệt báo nhưng sức chịu đựng của chúng lại tốt hơn rất nhiều. Nếu đẩy tốc độ lên cực hạn, La Kiêu không thể chịu qua một phút đồng hồ. Nhưng chó hoang lại có thể duy trì tốc độ cao suốt một ngày. Dựa vào ưu thế số lượng, chó hoang có thể phân chia đuổi theo con mồi, muốn kéo cũng có thể kéo chết người! Một khi có động vật nào bị chúng nhắm trúng, ngại quá, nếu muốn chết thoải mái một chút thì tốt nhất nên tìm cái cây hoặc tảng đá nào đó mà đập đầu chết đi.

Đàn chó hoang xông vào lãnh địa Sa Mỗ, số lượng tới gần năm chục con, trên khắp thảo nguyên, đàn chó hoang có số lượng lớn nhất có thể đạt tới trên trăm con! Đàn chó vây khốn Mông Đế chỉ có thể xem là một tộc đàn quy mô nhỏ, hai thủ lĩnh một đực một cái, chúng cũng là trung tâm của đàn.

Hiện giờ, hai con thủ lĩnh này đều đứng dưới gốc cây mà trốn mất tròng Mông Đế ở bên trên, lớn tiếng sủa. Những con khác đồng dạng cũng tỏ ra muốn xé nát Mông Đế. La Kiêu nghiêng đầu, có chút khó hiểu, Mông Đế làm gì mà đàn chó hoang giống như không làm thịt được nó thì thế không bỏ qua thế kia?

Nếu cậu thật sự vẫy đuôi đi đường vòng có phải rất không tương xứng không? Mông Đế dù sao cũng hai ba lần giúp đỡ, còn trả lại con mồi cho mình, hiện giờ nó gặp phiền toái, cậu thật sự có thể mặc kệ? Nhưng La Kiêu cũng biết năng lực của mình tới đâu, bằng một con liệt báo như cậu, muốn xông tới làm anh hùng thuần túy là mơ mộng hão huyền, trừ bỏ bị đánh chính là bị đánh.

Rối rắm a...

La Kiều cũng không rời rằm lâu lắm, hai con sếu hoàng gia đen xinh đẹp đã giúp cậu làm ra lựa chọn. Loại chim to xuất hiện có đôi này có thói quen rất giống đám gà gô, vô luận gặp bất cứ kẻ săn mồi nào chúng đều kêu to, hân không thể thông báo cho toàn thể giới biết. Bọn nó đột nhiên kêu ở phía sau La Kiều dọa cậu nhảy dựng. La Kiều theo bản năng nhảy xuống khỏi gò mối.

Kết quả cũng có thể tưởng tượng.

Động tĩnh bên này kinh động đám chó hoang vây quanh dưới gốc cây, Mông Đế ở trên cây cũng thấy được La Kiều lao xuống gò mối. Phản ứng đầu tiên của Mông Đế chính là cảm thấy mình nằm trên cây quá lâu, bị phơi nắng tới choáng váng mà sinh ra ảo giác. Nó nhớ rõ sau khi La Kiều cùng mình tách ra đã quay trở về lãnh địa, sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây.

Trong vòng một ngày, liên tục làm cho sư tử cùng hoa báo cảm thấy mình bị phơi nắng tới choáng đầu, La Kiều thật sự có thể tự hào mà cười to ba tiếng.

Đàn chó hoang đang phấn nộ, chúng tìm được hung thủ giết chết ấu tể nhưng lại không có biện pháp nào ra tay! Chỉ cần Mông Đế không leo xuống cây, bọn nó cũng chỉ có thể chờ đợi bên dưới. Lửa giận tích tụ từng chút ngày càng mãnh liệt, ánh mắt đàn chó hoang bắt đầu đỏ ngầu. Nhưng cấu tạo cơ thể bọn nó không thích hợp leo cây, ngay cả móng vuốt cũng không có! Chó hoang phấn nộ chỉ có thể đứng ở dưới mà cào cấn thân cây, nhìn con hoa báo không hề sợ hãi lưỡi biếng ngáp dài. Ngẫu nhiên lại rống một tiếng với bọn nó, sau đó lại tiếp tục ngáp.

Thế giới này sao lại có kẻ khinh chó như vậy a!

Ngay lúc đàn chó hoang không có chỗ phát tiết thì La Kiều xuất hiện!

Một con liệt báo!

Một con liệt báo đực có giá trị công kích là số âm!

Một con liệt báo họ mèo lớn nhưng lực công kích là số âm, hoàn toàn không có khả năng đánh nhau!

Ánh mắt đám chó hoang sáng rực, lửa giận rớt cục cũng tìm được nơi phát tiết. Để lại vài con tiếp tục thủ bên dưới gốc cây keo, số còn lại lập tức vọt về phía La Kiều.

Giết không được hoa báo, nhưng có thể cắn chết một con liệt báo đi!

Lông mao sau gáy La Kiều đều dựng thẳng, này quả thật là giận cá chém thớt a!

Mông Đế nhìn thấy phần lớn chó hoang xông về phía La Kiều thì lập tức thu hồi bộ dáng lưỡi biếng, nó ngồi thẳng dậy, phát ra tiếng gầm giận dữ.

Đám chó hoang nghe được nhưng bọn nó đã chết lặng với tiếng rống của hoa báo. La Kiều cũng nghe thấy nhưng trừ bỏ nước mắt giàn giụa thì không còn ý tưởng nào khác. Đừng hiểu lầm này tuyệt đối không phải cảm động, nếu Mông Đế thật sự cảm thấy áy náy khi cậu trở thành mục tiêu phóng hỏa lực của đám chó hoang thì sẽ không rống hai tiếng như vậy mà trực tiếp lao xuống đánh gãy răng cậu!

Từng nghe nói vợ bị đùa giỡn, chồng quơ nắm tay gào lên: “Vợ, ngươi trốn đi, ta phải đánh chết đám không biết điều này!” Chứ chưa từng nghe chồng bị bắt nạt, vợ hung hăng lao tới gào một tiếng: “Chồng, ngươi đi mau đi, ta yểm trợ!”

Mới thoát hiểm từ miệng sư tử đã bị chó hoang tập kích, nếu không phải tình huống không cho phép, La Kiều thật sự muốn chĩa thẳng ngón giữa với ông trời, vì sao lại đối xử với cậu như vậy? !

Hiện tại, La Kiều không còn tâm tư bận tâm tới ngón giữa cùng ông trời, chỉ lo chạy trốn chết.

Bất quá La Kiều vẫn có chút tính toán, không phải chạy loạn như ruồi bọ, cậu quyết tâm chạy về phía biên giới lãnh địa hoa báo, nơi đó tiếp giáp với sư đàn Hoắc Tư Bĩ cùng Áo La Tư, là một mảnh đất không ai quản lý. Là khu vực hoàn hảo của hai sư đàn, đàn linh cẩu Gia Nhĩ Na hiện đang sinh hoạt ở đó.

Cư dân vùng châu thổ thường xuyên bù đắp cho nhau, bọn nó cần biết hướng đi của kẻ săn mồi. Sư tử là đối tượng tốt nhất, mục tiêu của bọn nó quá lớn. Tìm kiếm hành tung hoa báo rất khó khăn, chúng luôn thích ẩn mình. Liệt báo tuy hoạt động trên phạm vi lớn nhưng lại nổi tiếng về mặt kén ăn. Nhưng từ khi

một nhà ba người La Kiều xuất hiện, cư dân thảo nguyên bắt đầu có nhận thức mới về lệ báo. Về phần linh cầu, bọn nó đã bị sư đàn xua đuổi phải đi tha hương. Muốn tìm linh cầu, chỉ cần chạy tới nơi không có sư tử xuất hiện là được.

Từ lúc đàn linh cầu Từ Gia Nhĩ đến mảnh đất giữa hai sư đàn, đàn sóc đất luôn sinh hoạt ở đó lập tức dọn đi. Đàn linh cầu chiếm đoạt hang động của sóc đất rồi mở rộng một chút, có thể cho nhóm linh cầu con ở.

Đương nhiên, đàn linh cầu Gia Nhĩ Na hiện giờ không có ấu tử, chúng đã bị một con hoa báo khác giết chết, con cái đầu đàn bức thiết muốn sinh một ổ ấu tử, nhưng e ngại vị trí của chúng hiện giờ, bị kẹp giữ sư đàn Áo La Tư cùng Hoắc Tư Bĩ, mặc khác còn có một con hoa báo được giáo hoạt nhìn chòng chọc, rất hiếm có linh cầu được khác đàn có thể tiến vào nơi này. Nữ thủ lĩnh Gia Nhĩ Na chỉ có thể tiếp tục chờ đợi, tìm kiếm cơ hội.

Đàn linh cầu cùng chó hoang có tập tính sinh sống khác nhau, thời gian đi săn cũng khác, vốn là nước giếng không phạm nước sông, sự thật lại ngược lại. Chó hoang rất hận linh cầu, bởi vì một khi có cơ hội linh cầu sẽ cướp đi con mồi mà chó hoang săn được. Chó hoang gặp phải một đám linh cầu có số lượng đông hơn mới bị ép phải từ bỏ con mồi. Nhưng nếu gặp linh cầu đơn độc, thật có lỗi, đám chó hoang sẽ không chút do dự giết chết đối phương!

Hiện giờ, La Kiều căn bản không thể hi vọng dựa vào tốc độ mà bỏ rời đám chó hoang phía sau, cậu chỉ có thể chạy về phía mảnh đất vô chủ mà đàn linh cầu Gia Nhĩ Na đang cư ngụ.

Vốn đàn linh cầu Gia Nhĩ Na định cư ở đây rồi thì nó nên trở thành lãnh địa linh cầu. Nhưng hai sư đàn lại không cho phép đám linh cầu chiếm lĩnh nơi này, vì thế mảnh đất vô chủ lại tiếp tục không có ai quản lý.

Cho dù đám linh cầu mỗi ngày đều cố sức làm dấu hiệu ở biên giới mảnh đất chật hẹp này, nhóm sư tử vẫn tỏ vẻ, cho dù người đào mương quanh biên giới, ông đây cũng không thừa nhận!

Nhóm chó hoang dùng tốc độ cao đuổi theo La Kiều, cậu mệt tới mức thở hổn hển, suýt chút nữa đã bị con thủ lĩnh cắn đuôi. Sau khi bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, cậu rút cuộc nhìn thấy mấy con linh cầu! Bọn nó đang tranh nhau một khúc xương đùi để hút tủy, này đủ để chứng minh lực cắn của chúng khủng khiếp cỡ nào. Lực cắn của chó hoang không bằng linh cầu, nhưng răng nanh của chúng cũng đủ sắc bén, hoàn toàn có thể gây khó khăn cho linh cầu.

La Kiều lập lại hành động xông thẳng vào lãnh địa sư đàn Áo La Tư khi bị Phỉ Lực đuổi theo, chẳng qua, lần này cậu không dám nhắm tới đám linh cầu chưa ăn no, giữa đường chuyển hướng qua một gốc cây khô. Cây này cũng không ngã hẳn xuống đất mà chỉ hơi nghiêng, rễ cây bật lên trên mặt đất đã chết héo, tán cây ngã lên một cây khác. Thân cây cùng tán cây rộng lớn đủ để La Kiều rời xa mặt đất. Cậu không cần phí sức leo cây, chỉ cần bò lên nhánh cây cao nhất thì có thể thoát khỏi chó hoang phía sau cùng linh cầu phía trước!

Nghe có vẻ khó tin, nhưng chó hoang cùng linh cầu đều không thể leo cây, cho dù khoảng cách của La Kiều chỉ cách mặt đất chừng năm sáu mét, mà linh cầu có thể nhảy cao tới hai mét cũng không có cách nào với tới La Kiều.

Vì thế, La Kiều leo lên cây tạm thời an toàn.

Chó hoang đuổi theo La Kiều cùng linh cầu đang tranh nhau gặm xương có thù hận sâu sa, liền sáp lại một chỗ. Chó hoang đang phần nộ, nhìn ai cũng không thuận mắt. Linh cầu thì cho rằng chó hoang xông vào lãnh địa của mình, rõ ràng muốn khiêu khích.

La Kiều đứng trên nhánh cây vừa chờ đợi thể lực khôi phục vừa xem diễn, quả nhiên xem đánh nhau rất thú vị.

Mười một con chó hoang chống lại ba con linh cầu, rõ ràng chiếm ưu thế. Nhưng đàn chó hoang không ngờ nơi này sinh hoạt một đàn linh cầu! Động tĩnh trận chiến đưa tới càng nhiều linh cầu, cân cân ưu thế dần nghiêng về phía linh cầu, đàn chó hoang lập tức lâm vào phiền phức.

La Kiều biết mình phải đi rồi. Nếu tiếp tục đứng đây, đợi đám linh cầu thu thập xong đàn chó hoang xâm nhập lãnh địa thì cậu sẽ vượt phải phiền toái tương tự Mông Đế, bị một đám linh cầu vây khốn trên cây!

Xem xét đúng thời cơ, xác định chó hoang cùng linh cẩu đang đánh nhau đều không chú ý bên này, La Kiêu lặng lẽ leo xuống cây, nhờ đám cỏ cao che dấu mà chạy trốn.

Hiện giờ cậu phải đi tìm con trai, sư tử chó hoang này nọ, đều đi gặp quỷ đi!

La Kiêu đột nhiên xuất hiện đã giải vây cho Mông Đế, phần lớn chó hoang đều đuổi theo La Kiêu, dưới gốc cây chỉ còn bốn con chó hoang trông coi. Mông Đế không hi vọng La Kiêu phát sinh bất cứ chuyện ngoài ý muốn gì, dù sao, đối phương cũng vì nó mới dẫn dắt đám chó hoang kia rời đi.

Chó hoang bị tiếng kêu của đồng bạn từ xa xa truyền tới thu hút lực chú ý, Mông Đế im lặng từ trên cây leo xuống, bỏ nhào về phía con chó hoang gần nhất, cắn chết. Chân trước cùng âm thanh gào thét của chó hoang đình chỉ, ba con chó hoang khác sau khoảnh khắc kinh hoàng ngẩn ngui lập tức công kích Mông Đế, Mông Đế lại leo lên cây, giữ đường trực tiếp nhảy xuống vực ngã một con khác...

Trận giết chóc này cũng không quá dài, đứng giữa thi thể bốn con chó hoang, Mông Đế liếm liếm khóe miệng, lập tức chạy về phía La Kiêu cùng đám chó hoang dí theo lúc này. Con liệt báo kia nhìn có vẻ ngốc nhưng không ngốc chút nào, có lẽ La Kiêu đã nghĩ ra biện pháp thoát thân, nhưng Mông Đế cho rằng vẫn nên tự mình xác nhận.

Sự thực, cho rằng La Kiêu vì người quên mình, vì cứu nó mà dũng cảm dẫn dắt đám chó hoang rời đi gì đó, hoàn toàn là hiểu lầm.

Bất quá Mông Đế kiên trì như vậy thì sự thực có thể nào cũng không còn quan trọng.

Thế mới nói, hiểu lầm thực tốt đẹp, quả thật rất tốt đẹp a...

Lúc này, trận chiến của chó hoang cùng linh cẩu đã tiến vào phút gay cấn, qua hôm nay, đàn chó hoang xâm nhập lãnh địa hoa báo bị La Kiêu tính kế một phen đã không còn tồn tại nữa.

Kỳ thật, chó hoang cũng thực vô tội, chúng chỉ tìm chỗ dưỡng đứa nhỏ mà thôi, không ngờ lại bị diệt đàn.

Nhưng sinh hoạt trên thảo nguyên nguy hiểm khắp nơi, có gì không có khả năng phát sinh?

Phỉ Lực bị Áo La Tư đuổi theo, sau đó rút cuộc hội hợp với Ai La mới miễn cưỡng thoát được Áo La Tư. Nhưng chân sau cùng đuôi nó đều bị thương. Không biết có phải bị La Kiêu ảnh hưởng hay không, nơi Áo La Tư cần hiện giờ có chút quái quái.

Đương nhiên, này có lẽ cũng chỉ là chuyện ngoài ý muốn.

Liệt báo ba ba một lòng muốn đi tìm con trai, rút cuộc hơn một giờ sau cuối cùng cũng tới được hồ nước, trước tiên La Kiêu nhắm thẳng tới cây vú sữa bên hồ, ngẩng đầu, hi vọng có thể phát hiện bóng dáng La Sâm cùng La Thụy trên nhánh cây, không ngờ, đập vào mắt là tinh hoàn của một con khỉ vervet...

La Kiêu, khỉ vervet hiển nhiên cũng bị ánh mắt mang theo ngọn lửa của liệt báo dọa, nó lập tức lớn tiếng kêu lên, hai tiểu liệt báo nghe thấy tiếng kêu của khỉ vervet, nhìn thấy La Kiêu thì lập tức từ nơi ẩn nấp chạy ra, vừa kêu 'ba ba' vừa lao về phía La Kiêu.

La Kiêu trong ánh mắt hết như nhìn kẻ lưu manh của khỉ vervet, trong lòng có một đám thảo nê mã chạy rần rần.

Chết tiệt! Đám khỉ này tưởng cậu thích nhìn mấy viên trứng cút của chúng lắm chắc? !

END 75. Đăng bởi: admin

76. Chương 76

CHƯƠNG 76

Màn đêm buông xuống, La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo bên hồ nước vẫn như trước đối diện mức bụng kêu ùng ục.

Nhóm động vật phần lớn sẽ tới hồ uống nước lúc giữa trưa, lúc La Kiều tìm được hai tiểu liệt báo thì phần lớn động vật đã rời đi, số còn lại vừa thấy La Kiều thì cũng nhanh như chớp chạy trốn.

Từ sau khi cáo tai to cùng mèo đồng cỏ lan truyền thói quen ăn uống độc đáo của gia đình La Kiều ra ngoài, liệt báo đột nhiên được phần lớn cư dân thảo nguyên liệt vào danh sách phần tử nguy hiểm không được hoan nghênh. Ngay cả Hi Đạt cùng Sa Mỗ ở bờ kia sông Tát cũng bị ảnh hưởng.

Hiện giờ, vô luận là sóc đất hay thỏ đá, những động vật nhỏ mà bình thường liệt báo không bắt giữ, khi thấy liệt báo, phản ứng đầu tiên là xoay người bỏ chạy. Ngay cả cá nheo trong sông, thấy liệt báo tới uống nước thì mặc kệ hết thảy, lặn xuống bùn trước nói sau, liệt báo hung mãnh cần phải tránh né. Về phần cá nheo làm sao biết được tin đồn cha con La Kiều ăn cá thì chỉ có trời biết.

Nếu Sa Mỗ cùng Hi Đạt biết nguyên nhân của sự biến hóa này từ La Kiều mà ra, hai mẹ con nhất định sẽ lập tức băng qua sông Tát, cho đứa nhỏ xui xẻo La Kiều này kiến thức uy lực cường đại của đòn phối hợp hai giống cái.

La Kiều thì hồn nhiên không hề hay biết những biến hóa do mình tạo ra. Tựa như người đầu tiên đứng thẳng đi lại sẽ không để ý hành vi này sẽ tạo thành ảnh hưởng gì tới nhân loại, La Kiều chỉ thêm vào vài món ăn trong thực đơn của liệt báo mà thôi, cũng đâu nghiêm trọng lắm?

Huống chi, cậu ăn cái gì thì liên quan gì tới người khác?

Lúc làm người, La Kiều thường nói bản thân phải đi con đường của riêng mình, cứ mặc người ta nói. Còn làm một con liệt báo, La Kiều tin rằng thịt phải để mình ăn, người khác thì cứ chảy nước miếng đi!

Điều kiện tiên quyết là, có thịt để ăn.

“Ba ba, đói bụng quá à.”

La Thụy lẩn lẩn trên cỏ, co rút móng vuốt cọ cọ lưng, La Sâm tựa bên cạnh đứa em, lẳng lẳng bảo tồn thể lực. Thảo nguyên về đêm rất nguy hiểm, trừ phi cần thiết, mang theo hai tiểu liệt báo, lại còn rời khỏi lãnh địa, La Kiều tuyệt đối sẽ không sẵn đêm.

“Ba ba nghĩ biện pháp...”

Ban đêm, không thể trông mong gì bên hồ. Lãnh địa sư tử không thể đi, trong lãnh địa mình lại còn thi thể mãng xà.

Trời càng lúc càng tối đen, tiếng gầm của sư tử đục cùng tiếng kêu của linh tử luân phiên vang lên, so với tiếng gầm vang dội của sư tử đục, tiếng kêu chói tai của linh cầu càng làm La Kiều buồn bực.

Khỉ vervet La Kiều gặp ban chiều vẫn ở trên cây vú sữa. Nó cũng không nghĩ ngơi ở đây, bắt quá sự tồn tại của ba con liệt báo làm nó không dám tùy tiện leo xuống. Có lẽ nên cảm thấy may mắn vì dưới gốc cây là liệt báo, nếu là hoa báo, chủ nhân phiến lãnh địa này thì vô luận trên cây hay dưới đất đều không an toàn.

La Kiều đói bụng, cũng cấp bách cần thức ăn để bổ sung thể lực, khỉ vervet ở ngay trước mặt, La Kiều biết mình không dễ gì bắt được nó. Thứ nhất là cây rất cao, cậu không thể leo được, thứ hai, cho dù leo lên cây cũng không tóm được con khỉ linh hoạt kia.

Liệt báo không phải hoa báo, không có biện pháp giữ thăng bằng trên nhánh cây như mặt đất. Leo cây là nghề của khỉ, nếu cậu leo lên rồi bị rớt xuống, mất mặt không nói, nếu bị thương thì cứ chờ đói chết đi.

Hiện giờ là mùa khô, không có nhiều ấu tể lọt vào mớ bầy rập vụng về của cậu.

Về phần để Mông Đế dưỡng, La Kiều không hề nghĩ tới. Con mồi hoa báo cho dễ ăn vậy sao? Nợ thịt không phải lấy thịt đền sao?

Nghĩ tới gương mặt xinh đẹp của Mông Đế làm ra bộ dáng đại gia ngoắc ngoắc ngón tay với cậu, yêu cầu thực hiện ‘ưu đãi’, cả người La Kiều liền rét run.

“Ba ba, sao ba ba phát run vậy?” La Thụy lẩn một vòng tới bên người La Kiều cảm nhận được cơ thể ba ba run rẩy, khó hiểu động động tai: “Rất lạnh sao?” Nó cảm thấy rất tốt a.

“Ách...” Không thể nói bị tưởng tượng của mình dọa sợ đi? La Kiêu dứt khoát ôm La Thụy cùng La Sâm vào lòng, nói: “Đúng vậy, ba ba thấy hơi lạnh, để ba ba ôm cái nào.”

Hai tiểu liệt báo đã trưởng thành rất nhiều, La Kiêu không thể quơ bọn nó thành một cục bông mà ôm vào lòng như trước kia nữa. Nhưng ba cha con tựa vào cùng một chỗ vẫn cảm thấy thoải mái cùng ấm áp vô cùng.

Điều duy nhất không hoàn mỹ chính là bọn nó đều đói bụng.

La Kiêu thở dài, liềm liềm lỗ tai La Sâm cùng La Thụy: “Nếu không hai đứa trốn ở đây, ba ba đi tìm con mồi mang về.”

“Không!” La Sâm kiên quyết lắc đầu: “Ban đêm rất nguy hiểm. Ta cùng La Thụy có thể chịu đựng, đúng không?”

“Đúng a, ngủ sẽ không thấy đói nữa. Ba ba không cần đi.”

Nghe thấy lời hai tiểu liệt báo, La Kiêu ngẩng đầu, đón gió rơi lệ.

Con trai thật hiểu chuyện, không được, cậu tuyệt đối không thể để bọn nhỏ bụng đói mà ngủ như vậy! Ít nhất cũng bắt một con thỏ hoang này nọ ăn dần bụng.

La Kiêu quyết định, cho dù La Sâm cùng La Thụy lăn lộn làm nũng cũng không thể thay đổi. Huống chi, sinh sống trên vùng thảo nguyên này mấy tháng, cậu sớm đã quen thuộc. Cho dù gặp nguy hiểm cũng nắm chắc cơ hội trốn thoát. Mấu chốt là có thể tìm được thức ăn cho đám nhỏ! Không khỏi ngửa đầu nhìn lên tán cây, nếu cậu có thể bắt được con khỉ kia thì tốt quá...

Con khỉ vervet trên cây thấy La Kiêu đột nhiên đứng lên, hai mắt sáng rực nhìn về phía mình thì lập tức cảnh giác. Nó biết liệt báo không biết leo cây, nhưng ai biết gia đình liệt báo đói meo này có nghĩ biện pháp đối phó khi hay không?

Sóc đất từng nói với nó, phải coi chừng một con liệt báo đục tiến hoa mang theo ấu tể! Bởi vì thực đơn của con liệt báo kia ngày càng giống hoa báo.

La Kiêu nhìn lên cây, cân nhắc xem có biện pháp nào làm con khỉ đuôi dài này leo xuống hay không, khỉ vervet thì đang nhìn xuống gốc cây, hi vọng mình có thể sống sót qua tối nay, nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Hai bên lẳng lẳng nhìn nhau, cho dù khả năng nhìn ban đêm của khỉ vervet không tốt nhưng nó vẫn không chớp mắt nhìn chăm chăm uy hiếp dưới gốc cây.

Mông Đế lần theo mùi cùng tung tích La Kiêu đuổi tới thì thấy hình ảnh như vậy.

Liệt báo dưới gốc cây cùng con khỉ vervet trên cây đang ‘liếc mắt đưa tình’...

Mông Đế cụp đuôi, cúi đầu, nương theo bóng đêm cùng bụi cỏ che dấu vòng ra sau cây vú sữa, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai leo lên cây. Móng vuốt sắc bén bám chặt vào thân cây để lại từng đạo dấu vết, vụn gỗ theo động tác của nó bong ra từng mảnh, khỉ vervet trên cây cảm nhận được nguy cơ, nó vừa kêu to vừa nhảy tán loạn trên nhánh cây. Mông Đế không hề lo lắng sẽ giẫm phải khoảng không hay rơi từ trên cây xuống, nơi này là lãnh địa của nó, nó quen thuộc mỗi tấc đất, mỗi khối nham thạch, mỗi một cây!

Khỉ vervet sau khi liên tục né tránh vài lần công kích rốt cục cũng bị dồn vào tuyệt cảnh, gần như tuyệt vọng đứng trên ngọn cây mà lớn tiếng kêu.

Mông Đế không chút do dự bỏ nhào qua cản cổ khỉ vervet, hết thấy, đều đã xong.

La Kiêu còn chưa kịp phản ứng, Mông Đế đã gặm khỉ vervet leo xuống. Đi vài bước đặt con mồi trước mặt La Kiêu, khỉ vervet bị thương rất nặng nhưng vẫn chưa ngừng thở.

“Ăn đi.”

Ăn? !

“Người cứ nhìn nó chăm chăm, không phải muốn ăn nó sao?”

Được rồi, cậu quả thật nghĩ vậy, nhưng ngẫm lại, đột nhiên bị người khác biến mong ước thành sự thật. Cậu nên cảm thấy may mắn vì rốt cuộc có thứ để ăn, hay ghen tỵ hận với Mông Đế đã dễ dàng bắt được con khỉ kia?

Mông Đế thấy La Kiều chậm chạp không động đậy thì nghiêng đầu, liếm liếm bên gáy La Kiều, lại liếm lỗ tai cậu: “Ta không giết nó. Vẫn còn tươi lắm, người có thể yên tâm ăn. Ấu tẻ người mang theo cũng có thể ăn.”

La Kiều tuy hơi ngốc nhưng không ngu dốt. Cậu đã nhận ra thái độ Mông Đế có biến hóa, hơi khó hiểu động động lỗ tai, nhìn Mông Đế: “Sao người đột nhiên đối tốt với ta như vậy?” Tuy trước kia Mông Đế cũng chăm sóc cậu, nhưng chưa bao giờ đề cập tới La Sâm cùng La Thụy!

Mông Đế thấy La Kiều khó hiểu, lại liếm lỗ tai cậu một chút rồi biến hóa hình thái, ôm La Kiều vào lòng, mặt chôn sau gáy cậu, hé miệng cắn, âm thanh từ nơi gần bó truyền ra: “Người tốt lắm, ta sẽ đối tốt với người, phi thường phi thường tốt...”

La Kiều cơ hồ bị cánh tay Mông Đế giam trong lòng ngực đối phương, cân nhắc lời nói cùng thái độ của Mông Đế một chút, cậu mơ hồ cho ra đáp án: này anh bạn, không phải hiểu lầm ta hi sinh làm anh hùng cứu mỹ nhân đi?

Cậu có nên giải thích với Mông Đế một chút không? Dù sao cũng không nên lừa gạt một người có tâm linh thuần khiết như vậy a, La Kiều băn khoăn. Nhưng nên giải thích thế nào? Chẳng lẽ nói ‘Người đẹp, tuy ta thích người, nhưng lúc ấy kì thật là ta bị bức bách, ta vốn muốn đi đường vòng a?’

Nếu nói vậy, Mông Đế có trực tiếp cắn chết mình không?

Bất quá, hiện giờ nó cũng cắn rồi... chết tiệt, rất đau a! Còn nữa, móng vuốt đang sờ đâu đó? ! Đứa nhỏ còn đang ở đây a, này này!

La Kiều từ chối một chút, kết quả giãy dụa không có hiệu quả. Mông Đế một tay ôm, tay kia thì túm lấy da lông sau gáy La Kiều, khiến cho cậu phải ngẩng đầu, một ngụm hôn lên miệng người ta.

Không ngoài dự đoán, một miệng lông.

Mông Đế rời miệng La Kiều, phun lông, xoa xoa lỗ tai cậu: “Biến lại đi.”

“... cái kia...” La Kiều muốn nói gì đó, nhưng bị ánh mắt vàng nhạt của Mông Đế nhìn chăm chăm thì thực không có cốt khí, thỏa hiệp.

Mông Đế hài lòng, cúi đầu, bịt mồm.

La Sâm cùng La Thụy từ lúc đầu đã bị xem nhẹ nhìn nhìn nhau, lựa chọn không để ý tới con hoa báo đang cùng ba ba cắn mổ nhau. Hai tiểu liệt báo đi tới bên cạnh khỉ vervet, con khỉ ban ngày dám cười nhạo bọn nó đã sắp thở hết hơi.

“Anh trai.” La Thụy vừa nuốt nước miếng, vừa hỏi ý kiến La Sâm: “Vừa nãy con hoa báo kia nói cho chúng ta, đúng không?”

La Sâm dùng móng vuốt đẩy đẩy con mồi một chút, ngẩng đầu nhìn hoa báo, đối phương lúc này đang bận rộn cắn ba ba bọn nó, thấy nó cùng em trai tới gần con mồi cũng không phản đối.

“Ừm, chúng ta hẳn có thể ăn.”

“Thật tốt quá!” La Thụy hoan hô một tiếng, sau đó chạy tới ôm bắp chân La Kiều: “Ba ba, ăn thôi!”

La Kiều đang vội vàng hít thở trong nháy mắt tỉnh táo lại, dùng sức túm tóc Mông Đế, cuối cùng cũng đẩy ra chút khoảng cách.

“Con ta muốn ăn cơm!”

Mông Đế cúi đầu nhìn La Thụy đang ôm bắp chân La Kiều, lại nhìn La Sâm khấn trương chạy tới, nó xoay người túm lấy sau gáy La Thụy, tay còn lại thì ôm La Kiều, trực tiếp đưa hai cha con tới bên cạnh khỉ vervet.

“Ăn đi. Ta đi săn. Ăn xong thì đứng ở đây, đừng chạy loạn.”

Dứt lời, Mông Đế một lần nữa biến thành hoa báo, biến mất trong bóng đêm.

La Kiều nhìn phương hướng Mông Đế biến mất, lại nhìn con mồi cùng hai đứa con trai, rốt cục dục vọng lấp đầy bụng cũng chiến thắng.

“Quên đi, ăn đi đã.”

Hai tiểu liệt báo vừa xé con mồi, vừa thì thầm: “Vừa nãy người cố ý tới ôm chân ba ba đúng không?”

“Đúng vậy!”

“Không sợ hoa báo cắn người à?”

“Có ba ba ở, không sao đâu.” La Thụy vừa liếm vết máu bên miệng vừa nói: “Nó muốn giành ba ba với chúng ta, ta chán ghét nó! Nhưng ba ba lại thích, hừ!”

La Sâm nghiêng đầu, nhìn bộ dáng ung dung của La Thụy, được rồi, nó chọn lựa tin tưởng anh em của mình. Nó cũng chán ghét tên kia! Thực chán ghét!

END 76. Đăng bởi: admin

77. Chương 77

CHƯƠNG 77

La Kiều ở lại lãnh địa hoa báo năm ngày, trong lúc này, hoa báo Mông Đế đã thực hiện lời hứa của mình, nó đối với La Kiều rất tốt, tốt đến mức làm La Kiều sồn gai ốc, áp lực nặng nề.

La Kiều đói bụng, Mông Đế đi bắt con mồi, tha về đút tận miệng.

Kên kên cùng chó rừng giành thức ăn, Mông Đế đi đuổi, nhân tiện còn cắn chết một con chó rừng làm cơm trưa. Nhìn Mông Đế nhai xương chó rừng rôm rốp, La Kiều hoàn toàn hiểu được vì sao theo đuổi mình là chó rừng, mà có gan theo sau hoa báo chỉ có linh cẩu. Dù sao chỉ có loài linh cẩu mới không lo lắng hoa báo đột ngột quay đầu cắn mình một ngụm, gặm gặm rồi nuốt sạch.

Thịt linh cẩu rất khó ăn, hoàn toàn không thể nuốt trôi, đây là nhận thức chung.

La Kiều nghỉ ngơi, Mông Đế canh gác. La Kiều ôm hai tiểu liệt báo lăn lộn trên cỏ, Mông Đế nằm trên nhánh cây, cười dền *** loạn.

Cậu biết dùng từ này không tốt lắm, nhưng bị cặp mắt vàng nhạt kia nhìn chằm chằm, lông mao sau gáy La Kiều đều sợ tới mức dựng thẳng, không rét mà run.

Cọ cọ La Thụy dựa bên người, La Kiều vươn vuốt tính xem năm hôm nay đã nợ bao nhiêu, một con thỏ hoang, một con lợn warthog con, một con linh dương gazen.

Thỏ hoang cùng lợn warthog đều là La Kiều tự bắt, linh dương gazen cha con bọn họ chỉ ăn một phần, số còn lại đều lọt vào bụng Mông Đế. Nhưng tính theo quy luật, con mồi trong lãnh địa Mông Đế chính là của Mông Đế! Con mồi, của Mông Đế! La Kiều ăn con mồi, cũng là của Mông Đế! Tổng kết lại, nợ thịt này khẳng định phải tính hết vào người La Kiều!

Hơn nữa còn có con khi lúc trước! La Kiều đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm.

Cho dù cậu kháng nghị bằng tay lẫn chân cũng không xong. Huống chi vô luận là hình báo hay hình người, tay chân Mông Đế đều thô to hơn cậu... ngay cả cái kia cũng to hơn! Được rồi, này không phải trọng điểm. Trọng điểm là, muốn một vận động viên tập thể dục nhện điệu so tay to chân thô thân hình vạm vỡ với một tuyển thủ quyền anh quả thực không thực tế.

Càng làm La Kiều kinh hãi chính là trong năm ngày này, Mông Đế không hề đòi ‘ưu đãi’. La Kiều quá hiểu lòng dạ Mông Đế hẹp hòi cỡ nào, vì thế cậu không thể theo một góc độ u ám mà suy đoán ý đồ hoa báo, đồng thời cho ra kết luận, khốc ròn...

Sau khi bỏ nã một phen, La Kiều quyết định tự cứu bản thân, vào buổi sáng ngày thứ sáu, thừa dịp Mông Đế ngủ trên cây mà mang theo hai tiểu liệt báo, cấp tốc chạy trốn.

Ngay lúc ba con liệt báo rón rén chui vào bụi cỏ, Mông Đế đang nằm trên nhánh cây mở mắt đứng dậy, ưỡn thẳng lưng, cũng không đuổi theo La Kiều đang chạy trốn, dù sao con liệt báo này không thể thoát khỏi móng vuốt của nó.

Trên cây Mông Đế còn giấu một ấu tể linh dương bắt được tối qua. Bởi vì mụi xạ hương đáng sợ của linh dương lớn nên nói cỡ nào ba con liệt báo cũng không thém đụng tới một ngum. Vì thế không thể tính con linh dương này vào số nợ của La Kiều, Mông Đế có chút tiếc nuối.

Mông Đế vừa nhỏ lòng linh dương vừa nghĩ, lúc nào thì thảo luận với con liệt báo im hơi lặng tiếng bỏ trốn kia một phen, có nợ không trả, mưu toan lấp liếm, trực tiếp chạy trốn, tuyệt đối không thể bỏ qua...

La Kiều hẳn rất may mắn vì tình cầu này không có hình thức vay nặng lãi, con hoa báo kia không biết khái niệm này, nếu không, cái mạng nhỏ của cậu gặp nguy rồi a.

La Kiều mang theo hai tiểu liệt báo rời khỏi lãnh địa hoa báo, phóng thẳng tới lãnh địa biên giới của mình. Lúc đi, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía sau, cậu không xác định Mông Đế có đuổi theo hay không, hoa báo là bậc thầy ẩn núp, chỉ cần Mông Đế không muốn bị La Kiều phát hiện, cho dù La Kiều tròng tới lọt trông cũng không thấy được.

“Ba ba, người đang nhìn gì đó? Con mồi sao?”

“Không phải.”

“Nga.” La Thụy động động lỗ tai: “Thực không phải con mồi?”

“Thực không phải.”

“Xác định?”

“Xác định.”

“Được rồi.”

Nếu không phải thức ăn, La Sâm cùng La Thụy cũng không tiếp tục truy hỏi, thực làm liệt báo ba ba xấu hổ thở phào một hơi.

Trở lại lãnh địa biên giới, La Kiều không tùy tiện mang hai tiểu liệt báo quay về ngọn núi đá ở trung tâm lãnh địa, tuy đã qua năm ngày nhưng đám động vật ăn thịt thối bị thi thể mãng xà đưa tới đã rời khỏi hết hay chưa, La Kiều vẫn không thể xác định.

Tìm được một gò mối gần nhất, La Kiều đứng trên gò mối phóng tầm mắt nhìn về phía xa, ngọn núi đá nằm giữa một mảng cây cỏ khô rất dễ thấy, trên bầu trời không có kên kên, cũng không nghe thấy tiếng kêu của linh cầu hay chó rừng, có lẽ tình huống tốt hơn cậu tưởng tượng.

La Kiều leo xuống gò mối, mang hai tiểu liệt báo đi về phía núi đá.

Thi thể mãng xà sau ngày La Kiều rời đi đã bị phân chia hầu như không còn gì. Đám linh cầu vợ chồng chó rừng đưa tới đã chiếm phần lớn thi thể, tốc độ ăn của bọn nó rất nhanh, lúc tranh đoạt thức ăn cũng không đánh nhau mà xem ai ăn nhanh hơn, thủ đoạn ai cao siêu hơn thì có thể ăn no.

Thi thể mãng xà dài sáu mét, trừ bỏ phần kên kên cùng chó rừng ăn, toàn bộ đều vào bụng linh cầu. Bọn nó ngay cả xương cốt cũng có thể tiêu hóa, tất cả bộ phận trên thân mãng xà đều không bị lãng phí.

Linh cầu xua đuổi kên kên nhưng lại cho phép vợ chồng chó rừng một chén canh. Sau khi nhóm linh cầu tranh đoạt, chó rừng có thể lụm lật cũng chỉ là chút thịt nát, nhưng ít nhất vẫn tốt hơn không có gì để ăn.

Đám kên kên bị chó rừng mưu hại một phen, nhưng cũng không vì thế mà ghi hận, vào mùa khô, loài duy nhất không lo đói bụng chính là kên kên. Vô luận là bữa cơm thừa của kẻ săn mồi, hay những động vật chịu không nổi đói khát, hay sinh bệnh chết đi đều là bữa ngon của chúng.

Bọn nó luôn nhân lúc nhiệt khí tăng cao mà bay lượn trên bầu trời, ở nơi này, bọn nó được gọi là thiên sứ đen trên thảo nguyên, chính là diện mạo quả thực xin lỗi người xem.

La Kiêu mang theo hai tiểu liệt báo trở lại núi đá, chỗ thi thể mãng xà đã bị dọn dẹp sạch sẽ, xương cốt, thịt nát, da dẻ, nội tạng, cái gì cũng không lưu lại.

Tuy đã qua vài ngày nhưng trong không khí tựa hồ vẫn còn lưu lại mùi máu tươi cùng mùi khó ngửi trên người đám động vật ăn thịt thối.

Nhất là mùi linh cầu, nồng tới mức làm La Kiêu bất an.

“Đi theo ba ba.” La Kiêu vừa khấn trương xem xét bụi cỏ xung quanh, vừa mang hai tiểu liệt báo leo lên một mỏm đá hoa cương thật lớn. Phần đỉnh của mỏm nham thạch này cách mặt đất tầm bốn mét, trừ bỏ sườn dốc bọn nó đang đi thì không còn con đường nào khác. Giữa sườn dốc đột nhiên trở nên dốc đứng, ba con liệt báo muốn leo lên cũng tốn khí lực một phen, nếu là linh cầu thì nghĩ cũng không cần nghĩ.

“Ba ba, có linh cầu sao?”

Hai tiểu liệt báo cũng ngửi được mùi linh cầu, bọn nó rất quen thuộc với mùi này, cũng căm thù đến tận xương tủy.

“Ba ba đang tìm.”

Đứng trên cao, tầm nhìn lại càng trống trải, La Kiêu phát hiện cách đó tầm mấy trăm mét có một con linh cầu trẻ tuổi. Bụi cỏ cao cao cùng thân cây đã che dấu thân hình linh cầu, vì thế lúc đầu La Kiêu căn bản không phát hiện được nó.

“Ba ba, ở đó kìa!”

La Sâm cùng La Thụy cũng phát hiện con linh cầu kia. Hai tiểu liệt báo từng tận mắt nhìn thấy La Kiêu giết chết linh cầu, cũng từng căn xé thi thể linh cầu Nạp Lợi, hơn nữa ngày càng lớn, lòng hiếu kỳ của chúng lại càng nhiều hơn, lá gan cũng lớn hơn, hoàn toàn không thềm để ý đến chuyện linh cầu đột nhiên tỉnh lại phát hiện bọn nó.

La Kiêu có chút , có phải cậu đã uốn nắn quá tay không?

Hi vọng là cậu nghĩ nhiều. Ít nhất trong những lần gặp linh cầu trước đó, biểu hiện của La Sâm cùng La Thụy vẫn rất bình thường.

Tối gần giữa trưa, nhiệt độ không khí lên cao, linh cầu vẫn như cũ vù vù ngủ say, căn bản không phát hiện ba con liệt báo đang nằm trên mỏm đá quan sát nó.

“Ba ba, có thể giết chết nó không?”

La Thụy cọ cọ La Kiêu, dùng bộ dáng vô cùng ngây thơ hỏi ra vấn đề thực máu me bạo lực này.

“Hắn là có thể, nhưng phải xác định xem xung quanh còn con linh cầu nào khác hay không.” La Kiêu không biết ý tưởng của tiểu liệt báo có gì không đúng, nếu dạy hai tiểu liệt báo theo đuổi ‘sinh mệnh trân quý’, đại khái kết quả đầu tiên chính là La Kiêu bị Sa Mỗ đập bẹp.

Dù sao đứa nhỏ mỗi ngày nghĩ tới thiệt nhiều thịt vẫn thực tế hơn mỗi ngày nghĩ rằng không có thịt thì mình cứ ăn cỏ.

Ngay lúc La Kiêu tính toán leo xuống mỏm núi, con linh cầu nằm trong bóng râm kia đột nhiên tỉnh lại, nó tựa hồ bị thứ gì đó làm bừng tỉnh. Lúc này La Kiêu mới phát hiện chân sau của con linh cầu bị thương nặng, thậm chí làm nó đi đường rất khó khăn.

La Kiêu nhìn chằm chằm từng hành động của linh cầu, cậu không quan tâm thương thế nó nặng cỡ nào, cậu chỉ muốn biết thứ gì đã đánh thức nó. Không phải là cậu cùng hai tiểu liệt báo, La Kiêu rất tin tưởng.

Sự xuất hiện của ba con linh cầu khác đã công bố đáp án cho vấn đề này.

Da lông của ba con linh cầu này hơi đỏ, nhưng bọn nó không phải linh cầu nâu, rất giống linh cầu đốm bị thương. Càng làm La Kiều giật mình chính là lại có thêm hai con linh cầu xuất hiện, bọn nó là đồng bạn của con đầu tiên, màu sắc da lông rất kém, còn có những vết ban lộn xộn, một con còn mất nửa lỗ tai, hiển nhiên lúc đánh nhau với con linh cầu khác đã bị cắn mất. Miệng vết thương còn chưa hoàn toàn khép lại.

La Kiều không khỏi cảm thấy may mắn, may mà chưa leo xuống, nếu không khẳng định đã chết chắc...

Ba đôi ba, hai nhóm linh cầu nương tựa cùng một chỗ, dựng thẳng cái đuôi, phần gáy cổ đóng đũa cao thấp, ý đồ uy hiếp bên kia rời đi. Nơi này không có con mồi, mục đích của nhóm linh cầu là tranh đoạt phần lãnh địa thuộc về liệt báo này.

Nỗi lo lắng trước kia của La Kiều đã biến thành sự thật, sau khi mãng xà chết, nhóm linh cầu bị sư đàn xua đuổi bắt đầu đánh chủ ý vào lãnh địa của cậu. Tuy con mồi nơi này rất thừa thớt nhưng cũng không có sư tử, con mãng xà có lực công kích lớn nhất cũng đã chết, vấn đề an toàn của ấu tể hoàn toàn không cần lo lắng. Sáu con linh cầu tranh chấp đến từ hai đàn bắt đồng, điểm giống nhau duy nhất là tộc đàn bọn nó đều bị sư tử đuổi đi, chúng là những kẻ sống sót cuối cùng. Vì sinh sản hậu đại cùng phát triển tộc đàn, bọn nó phải chiếm cứ một vùng lãnh địa.

Mảnh đất mà đàn linh cầu Gia Nhĩ Na chiếm cứ bị kẹp giữa hai sư đàn, bọn nó chỉ có thể xuống tay với lãnh địa của liệt báo.

La Kiều có thể hiểu được tâm tình bức thiết tìm một mảnh lãnh địa của đám linh cầu, nhưng những kẻ chân trước dài chân sau ngắn, kêu lên lại hét như đang khóc này âm mưu giành địa bàn ngay trước mặt cậu, này có chút không để cậu vào mắt đi!

Chưa từng nghe nói tới có ai giải vây cho kẻ cướp bóc, kia không phải thiện lương mà là ngu xuẩn.

Nhìn sáu con linh cầu đã lao vào cắn xé, La Kiều liền quyết định, ai dám giành địa bàn với cậu, cậu liền cắn kẻ đó! Cho dù là đám linh cầu trước mặt!

Bước đầu tiên trong kế hoạch, La Kiều chờ đợi khoảnh khắc lưỡng bại câu thương của đám linh cầu kia.

La Sâm cùng La Thụy ngẩng đầu nhìn La Kiều, cậu đang tập trung tinh thần nhìn chằm chằm đám linh cầu đang quần ẩu, miệng lẩm bẩm, hai tiểu liệt báo nhìn nhau, tuy không hiểu vì sao ba ba lại niệm mấy từ đó, nhưng xuất phát từ lòng tin đối với ba ba, móng vuốt nhỏ cũng quơ quơ, cùng nhau thì thầm: “Linh cầu chết mới là linh cầu tốt...”

END 77. Đăng bởi: admin

78. Chương 78: Uy Vũ!

CHƯƠNG 78 BA BA, UY VŨ!

*** : ai hiểu nghĩa từ này không o_O

_****

Đám linh cầu chiến đấu vô cùng kịch liệt. Bọn họ đến từ hai đàn linh cầu bắt đồng, không có quan hệ huyết thống cùng ràng buộc gia tộc, vì tranh đoạt lãnh địa, chúng chỉ có thể chiến đấu.

Con linh cầu bị thương rõ ràng trở thành mục tiêu công kích chủ yếu của đối phương, đồng bạn của nó ngay cả bản thân cũng không lo xong, căn bản không có biện pháp trợ giúp nó. Ba con linh cầu đốm lông đỏ tới sau dị thường hung ác, chúng dựng thẳng cái đuôi, phát ra âm thanh the thé đồng thời đóng đũa cái cổ cao thấp, cắn xé không chút lưu tình, chúng muốn báo cho đối phương biết quyết tâm muốn chiếm đoạt mảnh lãnh địa này của mình.

La Kiều trước hết nhìn con linh cầu đã ngã xuống đất, đối thủ không hề lỗ mãng cắn cổ nó mà không ngừng cắn vào chân sau bị thương cùng xương sống của nó. Răng nanh sắc bén, hàm dưới mạnh mẽ, cắn vào xương cốt mà hét như đang cắn những cục đường giòn tan. Mặc dù núp trên tảng đá ở rất xa, La Kiều cùng hai

tiểu liệt báo tựa hồ vẫn có thể nghe thấy âm thanh xương cốt vỡ vụn. Ba cha con không khỏi càng dựa sát vào nhau, nghe thấy âm thanh này mà xương cốt của bọn họ cũng phát đau.

Tiếng tru thống khổ vang lên, con linh cầu thiếu nửa lỗ tai muốn nhào tới cứu nó nhưng lại bị một con linh cầu đốm lông đỏ nhân cơ hội cắn đứt bên tai còn nguyên vẹn của nó, máu tươi trào ra, nhiễm đỏ cả bên mắt.

Đồng bạn duy nhất không bị thương lúc này cũng bắt đầu lộ ra một mối, đồng bạn liên tiếp bị thương làm nó dần dần mất đi niềm đi. Cho dù nó là con cường tráng nhất trong số linh cầu ở đây nhưng cũng không thể đơn độc đối đầu với ba con linh cầu trưởng thành. Chiến đấu như vậy, một khi thất bại, thứ mất đi không chỉ là lãnh địa an thân mà còn có thể là sinh mệnh.

Rốt cục, con linh cầu ngã xuống đất đầu tiên bị cắn đứt xương sống cùng cổ họng, đều là linh cầu đốm, bọn nó quá hiểu cực hạn cùng nhược điểm trí mạng của nhau. Cho dù có cái cổ trắng kiện cùng cơ thể rắn chắc, con linh cầu năm tuổi này cũng khó thoát khỏi cái chết.

Ba đối ba, biến thành ba đối hai, rất nhanh đã trở thành ba đối một.

Lúc con linh cầu bị cắn rớt một bên tai rốt cuộc không thể chống đỡ nổi nữa, đồng bạn của nó, cũng là con linh cầu cường tráng nhất rốt cục bắt đầu nảy sinh ý rút lui. Nó vốn là con linh cầu cái có địa vị cao trong tộc đàn, có cơ hội tranh đoạt địa vị thủ lĩnh. Sự tử giết chóc cùng xua đuổi, hủy diệt tộc đàn của nó. Thành viên trong tộc số thì chết, số chạy trốn, nó cùng hai đồng bạn khác cùng nhau chống đỡ cho đến hôm nay. Rốt cuộc, lúc này chỉ còn một mình nó. Linh cầu đơn độc trên thảo nguyên rất gian nan, hơn nữa giới tính làm nó rất khó dung nhập đàn linh cầu khác trong khoảng thời gian ngắn, thậm chí nếu tùy tiện xông vào lãnh địa của đối phương có thể sẽ gặp phiền toái.

Nó cùng đồng bạn vốn định chiếm cứ lãnh địa này, một lần nữa khôi phục tộc đàn, trước đó bọn nó cũng dựa vào sức lực cường hãn đánh lui một đám linh cầu. Nhưng sau khi hao phí hơn phân nửa thể lực, ba con linh cầu xa lạ này đã đến và đánh nát giấc mộng của bọn nó.

Linh cầu cái nhìn hai đồng bạn nằm trên mặt đất, một con thân thể đã bắt đầu cứng ngắc, con kia thì chỉ còn chút hơi tàn, rốt cuộc nó lùi bước. Nó cụp đuôi, cúi đầu, tỏ ra thuận theo với ba con linh cầu đốm lông đỏ. Đối phương cũng không tính toán tiếp nhận, bọn chúng muốn nó phải chết.

Linh cầu cái bị ba con linh cầu vây quanh, không còn đường thoái lui, nó chỉ có thể liều chết kháng cự, ý đồ tìm cách đột phá vòng vây. Cho dù phải một mình lang thang trên thảo nguyên nó cũng không muốn chết.

La Kiều nhìn con linh cầu cái lần lượt bỏ nhào về nhiều hướng, trên người nó không ngừng tăng thêm vết thương, chỉ một chốc, thân thể nó đã bị máu nhiễm đỏ, một con linh cầu đốm lông đỏ đột nhiên xông tới cắn lỗ tai nó, cho dù nó kêu la thảm thiết cầu xin tha thứ thì đối phương vẫn không buông tha. Hai con linh cầu khác cũng bắt đầu triển khai công kích với linh cầu cái.

Một màn này thực tàn nhẫn, nhưng trong thế giới của kẻ săn mồi, chỉ có tàn khốc, máu tanh, tàn nhẫn mới là bản chất sinh tồn, bất cứ sự thương hại nào đối với kẻ cạnh tranh cũng chính là tự tổn hại bản thân.

Trên người ba con linh cầu đốm lông đỏ cũng có ít hoặc nhiều vết thương, chính là không nguy hiểm tính mạng, điều này làm bọn nó lại càng hưng phấn cùng tàn khốc hơn. Trước lúc linh cầu cái tắt thở, trên người nó bị cắn không dưới mấy chục ngụm. Đây không đơn giản là giết chóc, bọn nó hết như mèo vờn chuột, trêu đùa đối thủ của mình, thẳng đến khi chơi chán rồi mới chịu giết chết đối phương.

La Sâm cùng La Thụy từ đầu tới cuối đều ngoan ngoãn nằm trên tảng đá, không phát ra tiếng, cũng không vì màn máu tanh của linh cầu mà trốn đi.

Nếu nảy sinh tranh chấp lãnh địa, nhóm liệt báo có thể nói là khá khách sáo. Nếu có liệt báo xa lạ xông vào lãnh địa, chủ nhân của nơi đó sẽ cùng kẻ xâm nhập quan sát nhau, thẳng đến lúc có một bên rời đi. Nếu phải chiến đấu thì cũng chỉ chạm móng nhau mà thôi. Tiểu liệt báo từ những ngày bắt đầu học đi săn đã được mẹ dạy dỗ, phải tận lực không bị thương, nếu không có ngoại lực trợ giúp, liệt báo bị thương chỉ có con đường chết. Liệt báo đực kết thành đàn còn đỡ, nếu một con không thể đi săn, con khác có thể cung cấp thức ăn cho nó. Còn liệt báo cái sống đơn độc không may mắn như vậy, nhất là lúc chúng nó mang theo ấu tử, một khi mẹ bị thương không thể đi săn, cả nhà sẽ đói chết.

Vì lãnh địa mà đánh nhau tới đâu rơi máu chảy như linh cầu cùng sư tử, đối với liệt báo là chuyện không có khả năng. Đương nhiên, hoa báo cùng vì tranh đoạt lãnh địa mà đánh nhau tới tấp, điểm bất đồng với sư tử cùng linh cầu chính là chúng nó thích đánh một đối một, còn linh cầu cùng sư tử càng am hiểu về quần ẩu hơn.

Linh cầu cái rớt cuộc cũng mở được đường máu dưới sự công kích của ba con linh cầu đốm, nó cụp đuôi, sống chết chạy đi không hề quay đầu lại. Nơi nó chạy qua lưu lại một đường máu đứt quãng, có thể thấy, dùng từ mở đường máu để hình dung nó là hoàn toàn chính xác.

Bất quá, cho dù nó trốn được cũng sợ không thể tiếp tục sống sót. Linh cầu bị thương nặng, không có đồng bạn bảo hộ thì chỉ có đường chết.

Ba con linh cầu đốm lông đỏ không truy đuổi con linh cầu cái kia, chúng nó đi tới bên cạnh hai con linh cầu đã chết, cúi đầu cắn xé.

La Kiều cùng hai tiểu liệt báo không rét mà run. Không phải vì chúng ăn thịt đồng loại, mà là loại thịt này khó ăn như vậy mà chúng có thể ăn ngon lành. La Kiều từng ném thử, chỉ một lần đã có cảm thụ sâu sắc, khó ăn tới mức làm cậu nhớ tới thôi cũng muốn ói cơm.

Nói hoa báo không kiêng ăn là bởi vì chúng cơ hồ có thể săn được tất cả các loài, kể cả chim chóc. Theo một mức nào đó, linh cầu không kiêng ăn so với hoa báo còn nổi danh hơn, chỉ cần có thể ăn, cho dù là mấy cục xương, chúng nó cũng không bỏ qua.

Ba con linh cầu ăn rất tập trung, bọn nó tựa hồ đã rất lâu không được ăn một bữa đằng hoàn. Hai con linh cầu chết này đối với bọn nó không phải là đồng loại, chỉ là một đồng thịt có thể lấp đầy bụng mà thôi.

“Ba ba, tất cả linh cầu đều như vậy sao?”

La Sâm cùng La Thụy rốt cục cũng bị dọa, La Kiều yên lặng giơ ngón giữa trong lòng, dám dọa con cậu, nhất định không thể bỏ qua! Huống chi đám này còn muốn chiếm mảnh lãnh địa này? Nằm mơ đi!

Liệt báo ba ba vì con trai mà bạo gan mài móng, cắn răng, cậu muốn để đám linh cầu này biết sự lợi hại của mình!

Nhìn thấy La Kiều muốn từ mỏm đá lao xuống, hai tiểu liệt báo đồng thời hoảng sợ, La Sâm vội vàng ôm chân sau La Kiều, La Thụy trong tình thế cấp bách liền cắn bàn chân La Kiều. Kỳ thật, nó vốn muốn cắn cái đuôi...

La Kiều quay đầu lại, tầm mắt nhìn La Sâm ôm chân mình, còn có La Thụy bổ nhào tới cắn bàn chân mình, tuy không đau nhưng thực xấu hổ a. La Kiều muốn nói, con trai, đổi nơi cắn được không a?

Tuy liệt báo có một lớp đệm chân, nhưng cắn như vậy cũng quá mất vệ sinh đi.

La Thụy hé miệng, không đợi La Kiều thở phào, nó liền ôm lấy một cái chân sau khác, sống chết kéo ra phía sau: “Ba ba, đừng đi mà! Đi sẽ bị giết chết đó!” Vừa kéo nó vừa nói với La Sâm: “Anh trai, giúp một tay a!”

Vì thế, La Sâm cũng bắt đầu ôm đùi La Kiều mà kéo về sau.

Động tác của hai tiểu liệt báo làm La Kiều mất thăng bằng, hai chân bị túm lấy nên kết quả là đầu cúi xuống, ngã xuống đất. Cậu phải sớm dạy hai đứa nhỏ này, có ôm đùi thì cũng phải xem thời gian, địa điểm, cùng đối tượng a!

Động tĩnh ba con liệt báo lăn qua lộn lại không có khả năng không kinh động ba con linh cầu đốm cách đó trăm mét.

Bọn nó tạm ngừng ăn cơm, nhìn về phía âm thanh truyền tới, liền thấy một con liệt báo đực tiến hóa đang cúi đầu ra khỏi mỏm đá hoa cương.

Một trận gió thoảng qua, thân hình nhỏ bé mỏng manh kia dường như còn bị gió thổi lắc lư một chút.

Đám linh cầu ta nhìn người người nhìn ta, bọn nó không thấy được hai tiểu liệt báo đã bị La Kiều cùng mỏm đá che khuất, chỉ thấy La Kiều ở một tư thế có ‘độ khó cực cao’ treo ngược trên mỏm đá làm chúng

vô cùng khó hiểu. Cho dù chúng có kiến thức rộng rãi cũng không hiểu nổi con liệt báo này đang làm gì. Trong lòng luẩn quẩn nên muốn nhảy núi tự sát sao? Thế thì cũng phải chọn tảng đá cao một chút a!

Mỏm đá treo con liệt báo kia khá cao, đám linh cầu nhìn nhìn khoảng cách từ mặt đất đến đỉnh một chút, lại xem xét La Kiêu, kết luận, bọn nó có nhảy lên cũng không với tới.

Vì thế, đám linh cầu không muốn uống phí khí lực nên tiếp tục cúi đầu ăn thịt. Dù sao con liệt báo kia sớm muộn cũng phải leo xuống, nếu không cứ treo trên đó chờ gió sấy khô sao? Có lẽ lúc này không thể giết chết con liệt báo này, bắt quá cứ giữ lại, chờ lúc không sẵn được thức ăn thì giết nó.

Cái này chính là giữ lại làm lương thực dự trữ.

Nếu La Kiêu biết đám linh cầu nghĩ gì phỏng chừng sẽ nhảy dựng lên mà âm cần hỏi thăm tổ tông của chúng một phen, từ kỷ Creta ngược dòng tới kỷ Jura, từ khủng long khổng lồ tới té bào Paramecium, phạm là thứ gì có dính dáng linh cầu đều âm cần hỏi thăm một lần. Sau đó La Kiêu đột nhiên nhớ tới, liệt báo cùng linh cầu có cùng một tổ tiên, âm cần hỏi thăm nó một vòng, đám đám linh cầu kia ba đào đồng thời cũng gõ mình hai cây búa, hoàn toàn không có lời a.

“Ba ba?”

La Sâm cùng La Thụy cố sức kéo La Kiêu trở lại, nhìn thấy bộ dáng nói không nên lời của La Kiêu, hai tiểu liệt báo cơ hồ sắp bật khóc.

“Đừng khóc, ba ba không có việc gì.” La Kiêu liếm trán cùng lỗ tai hai tiểu liệt báo: “Ngoan nào, đứng ở đây, ba ba phải đuổi bọn nó đi.”

“Sẽ chết...”

“Không mà, ba ba rất lợi hại, tin tưởng ba ba!”

Một khi La Kiêu dùng ngữ khí này nói chuyện, tiểu liệt báo liền biết cậu nghiêm túc, cha con ở cùng nhau suốt mấy tháng không phải uống phí, lần này La Sâm cùng La Thụy không ôm chân La Kiêu nữa, chỉ ngoan ngoãn đứng tại chỗ, nhìn La Kiêu từ mỏm đá nhảy xuống.

Đám linh cầu không ngờ được con liệt báo này thế nhưng lại tự mình chạy tới chịu chết. Nếu là sư tử thì chúng nó còn cẩn thận một chút. Một con liệt báo, cho dù chúng nó vừa chiến đấu một trận kịch liệt cũng không cho rằng đối phương có thể chiếm được chút tiện nghi nào. Bất quá, hiện tại chúng nó cơ bản có thể xác định, con liệt báo này vốn là chủ nhân lãnh địa, đúng vậy, là vốn! Hiện giờ, nơi này đã thuộc về bọn nó.

Đối thủ chỉ là một con liệt báo, đám linh cầu không giáp lại cùng một chỗ nữa, này chính là thời cơ dành cho La Kiêu.

Tuy thể trạng cậu không lớn bằng linh cầu, răng nanh không sắc bén, lực cắn không kinh khủng như chúng, nhưng sống lưng cậu hết như một cây súng, hành động so với chúng nó lại càng linh hoạt hơn, nhanh nhẹn hơn. Vì thế, cậu có thể bỏ chạy trong chớp mắt.

La Kiêu khó có dịp nóng đầu, tính toán làm anh hùng một phen quyết định dạy cho đám linh cầu này một bài học quan trọng: khinh địch là sai lầm trí mạng!

Nếu muốn lấy ít thắng nhiều, đầu tiên phải dùng khí thế áp đảo đối phương!

Vì thế, liệt báo nhẹ nhàng lại dùng khí thế hết như sư tử mà nhào về phía đám linh cầu!

Nếu nói La Kiêu không hề sợ hãi thì tuyệt đối là gạt người. Những lần giết linh cầu trước kia, đều là đối phương đã bị thương hoặc bên cạnh có người giúp đỡ. Nhưng hiện tại, cho dù sợ cậu cũng phải xông tới. Nơi này là lãnh địa của cậu, nếu hôm nay không đuổi đám linh cầu này đi, nếu cậu lùi bước vào một khắc bắt đầu thì nơi này sẽ không còn thuộc về cậu cùng đám nhỏ nữa.

Khoảng cách mấy trăm mét bất quá chỉ trong nháy mắt.

La Kiêu không diên tới mức đồng thời khiêu chiến cả ba con linh cầu, trước tiên cậu đánh về phía con linh cầu cách xa hai con kia một chút, đối phương bày ra tư thế ứng phó, La Kiêu áp tới nhưng không hề tính toán cần đối phương, mà ngay khoảnh khắc tiếp cận liền nhảy lên, xoay người, dùng móng vuốt hung hăng

chụp vào lưng linh cầu. Cái móng vuốt sắc bén duy nhất không bị mài mòn để lại một vết cào không chảy máu trên lưng linh cầu. Sau một kích này, La Kiêu không tiếp tục công kích mà nhắm qua con tiếp theo, cũng nhảy lên, đập tới, dùng khí lực đủ làm một con linh dương ngã sấp mà chụp lên người đối phương, cho dù là linh cầu cũng có chút chịu không nổi.

Huống chi, La Kiêu không chỉ chụp mà còn cào, nhân tiện cào! Nếu hai chân trước chưa đủ lực, cậu lại dùng chân sau xem thân thể linh cầu làm ván mà nhún nhảy như chơi bập bênh, làm chúng chịu hết sức.

La Kiêu không quán lấy một con chiến đấu mà không ngừng di chuyển qua lại giữa ba con, bất thành linh vồ một phát. Tốc độ của La Kiêu rất nhanh, đám linh cầu cơ hồ bị cậu xoay đến chóng mặt nhưng lại không cản được. Nếu chỉ là trình độ công kích này thì vẫn không đủ để dọa lui đám linh cầu, lúc chạy tới phía sau một con linh cầu bị thương nhẹ trong trận chiến trước đó, La Kiêu đột nhiên biến hóa hình thái, quỳ một gối xuống đất, túm lấy một bụi cỏ khô rồi nhanh như chớp nhảy lên, bổ nhào lên người linh cầu, dùng cỏ khô siết cổ nó!

Hai con linh cầu khác bị biến hóa đột ngột này dọa ngốc, bọn nó chưa từng thấy một con liệt báo nào hiểu chiến cùng hung ác đến vậy. Nháy mắt chúng sững sờ, đồng bạn đã bị La Kiêu siết cổ. Liệt báo biến thành người tựa hồ còn ngại chưa đủ kích thích, cậu cúi đầu, hung hăng cắn lỗ tai linh cầu, dùng sức vấy dầu, trong cổ họng còn phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp.

Bạn từng xem phim điện ảnh về người sói chưa?

Giờ phút này La Kiêu chính là thuyết minh chân thật nhất. Chẳng qua cậu không phải sói, là liệt báo.

Con linh cầu dưới móng vuốt La Kiêu cố sức giãy dụa, cổ nó bị siết đến thở không nổi, ánh mắt lồi ra, miệng há to, móng vuốt quơ quào nhưng không có cách nào đối với La Kiêu ở phía sau. Đồng bạn của nó cũng không dám tiến tới.

Nói thật, La Kiêu không phải đối thủ của bất cứ con linh cầu nào ở đây, cho dù chúng chết đi hai con thì vẫn có thể dễ dàng giết chết La Kiêu. Nhưng đối lại La Kiêu có trí tuệ cùng xảo quyệt mà dã thú thiếu hụt, cậu biết rõ, giết chết một con linh cầu là nhất định! Giết hai con, là kỳ tích! Giết chết cả ba con, là mơ mộng hảo huyền!

Vì thế, cậu chỉ có thể phô trương thanh thế. Mượn câu: không giết chết người thì cũng hù chết người!

Theo lý mà nói, linh cầu vừa quyết đấu sinh tử một trận không thể bị một con liệt báo dọa, bất quá kết quả lại rất khó lường trước, chúng nó quả thật đã bị La Kiêu dọa hoảng.

La Kiêu cắn lỗ tai linh cầu không ngừng vấy dầu, dư quang khéo mắt chăm chú quan sát hai con linh cầu còn lại, thấy đối phương do dự không tiến tới nhưng cũng không có ý xoay người bỏ đi, cậu chỉ có thể tiếp tục vấy dầu, cố gắng tỏ ra hung ác.

Chính là, cổ mỗi quá a...

La Kiêu mỗi cổ, hung hăng dùng sức xé cả lỗ tai cùng một khối da đầu của linh cầu xuống! Chú ý, không phải cắn, là xé!

Nhất thời máu tươi văng tung tóe, con linh cầu dường như hồi quang phản chiếu, đột nhiên ***g lộn giãy dụa một hơi, sau đó phát hiện, chút sức lực kia chỉ là chút hơi tàn.

La Kiêu ngậm một cái lỗ tai cùng mảng da đầu, nhìn hai con linh cầu đang xem tới sững sờ, dưới tay dùng sức siết chặt cổ linh cầu. Cậu không vút con linh cầu đã chết qua một bên, chỉ phun cái lỗ tai trong miệng, nói: “Ngại quá, thao tác sai rồi, để ta làm lại!”

Con tôm? !

Hai con linh cầu nhìn thấy La Kiêu cắn cái tai còn lại của con linh cầu đã chết, chuẩn bị, vấy dầu.

Rốt cục, lực công kích tinh thần quá mạnh mẽ, đám linh cầu không thể chịu nổi hình ảnh đáng sợ này, tưởng tượng đến cảm giác bị xé rách lỗ tai, chúng nó vô thức lùi về sau từng bước, ánh mắt sợ hãi nhìn chằm chằm La Kiêu, sau đó, xoay người, co chân, cấp tốc bỏ chạy.

Thấy hai con linh cầu bị mình dọa chạy, La Kiêu vì quá kích động nên xé luôn cái lỗ tai còn lại của con linh cầu đã chết kia. Lúc này, không chỉ đơn giản là mảnh da đầu, cả ngựa gò má linh cầu cũng lộ ra. Trùng hợp là một con linh cầu quay đầu nhìn lại, thấy một màn đáng sợ này thì không khỏi kêu thảm một tiếng, hết như chính nó vừa bị xé da mặt xuống.

La Kiêu ngậm lỗ tai linh cầu, cười tủm tỉm nâng chân trước của con linh cầu kia, vẩy vẩy với hai con linh cầu đang chạy xa xa...

Tiếng kêu thảm thiết lại truyền tới, hai con linh cầu này, từ giờ về sau, cho dù bị đánh chết cũng không dám đặt chân lên lãnh địa của tên khủng bố này.

Thẳng tới khi hai con linh cầu chạy trốn không còn bóng dáng, La Kiêu mới vút thi thể linh cầu qua một bên, phun lỗ tai trong miệng ra, liên tục nôn khan, thật sự là khó ăn muốn chết!

Nghe thấy tiếng kêu của La Sâm cùng La Thụy, La Kiêu đưa tay xoa miệng, quay đầu lại, giơ nắm tay quơ với hai tiểu liệt báo: “Ba ba rất lợi hại đúng không?”

Ánh mắt hai tiểu liệt báo đều biến thành hình trái tim, liều mạng gật đầu, ba ba, thật uy vũ a!

Liệt báo ba ba lằng lằng nhìn ánh mắt sùng bái của hai đứa con, chỉ còn kém chống nạnh ngựa mặt lên trời mà cười to: ai dám tới giành địa bàn với ông, ông không đánh chết cũng phải hù chết nó! Ha ha ha!

Anh em Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc đến thăm một nhà La Kiêu đứng ở xa xa, nhìn La Kiêu đứng bên thi thể linh cầu, Kiệt Lạc lo lắng nhìn Mạt Sâm, ý tứ thực rõ ràng: anh trai, một kẻ bưng hãn như vậy, người chịu được sao?

Mạt Sâm không trả lời.

END 78. Đăng bởi: admin

79. Chương 79

CHƯƠNG 79

Cách lần La Kiêu đuổi đám linh cầu xâm chiếm lãnh địa đi cũng đã nửa tháng, mùa khô vẫn còn tiếp tục, thỉnh thoảng mớ cát bụi ở đường chân trời xa xa lại bị gió lốc thổi quét, bị trận gió cát quét vào người vừa rất vừa thống khổ, không có động vật nào thích thời tiết như vậy, nhưng tất cả đều phải chịu đựng.

Thực vật ngày càng thưa thớt, vô luận là động vật ăn cỏ hay động vật ăn thịt, đây đều là mùa gian nan nhất.

Nguồn nước gần đó cũng ngày càng đông nghịt, khô hạn làm nhóm động vật muốn uống nước, ngay cả linh dương Madoqua chủ yếu dựa vào hơi nước hấp thu được trong lá cây cùng cây cỏ cũng tới hồ nước, so với chúng nó, linh dương gazen cũng trở nên to cao.

Những nơi có sông cùng đầm lầy thì tất nhiên sẽ có hà mã. Nhất là vào mùa khô, bắt quá ngày càng lâu, một ít nguồn nước đã bắt đầu khô cạn, phần lớn hà mã đều tụ tập tới giữa sông Tát. Hồ nước cùng đầm lầy trở thành sân bắn bắn của kẻ săn mồi, loài am hiểu phương thức đi săn này nhất chính là sư tử, tỷ như sư đàn Áo La Tư, mười hai con sư tử cái dẫn theo mười một sư tử con nằm ngủ ở một vùng râm mát cạnh đầm lầy, một khi phát hiện con mồi đến đầm lầy uống nước, nhóm sư tử cái sẽ lập tức cảnh giác. Nhóm sư tử con biết, mẹ cùng các dì sẽ giết chết con mồi trước mắt, vì sư đàn cung cấp một bữa tiệc lớn ngon lành.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là sư vương Áo La Tư, người bảo vệ của sư đàn không vì tư lợi mà chiếm đoạt toàn bộ con mồi.

Vào thời điểm con mồi thưa thớt, loại hành vi ích kỷ này của sư tử đực sẽ biểu lộ rất rõ, nhưng nhóm sư tử cái chỉ có thể bắt lượm, sau khi bị Áo La Tư cướp mất con linh dương waterbuck mình vừa săn được, chúng chỉ đành tiếp tục bắt giữ con mồi khác để lấp đầy bụng mình cùng đám nhỏ.

Lúc ăn cơm Áo La Tư sẽ đề phòng các bà vợ của mình, lúc này sư vương bình thường luôn tùy ý để nhóm sư tử cái quyền đâm cước đá sẽ trở nên ‘dũng mãnh’ dị thường, bản lĩnh đàn ông tăng vọt. Nó sẽ không chút do dự xông tới đuổi đám sư tử cái đi, độc chiếm con mồi.

“Rống!”

Vừa mới ăn hai ngum thịt linh dương đã bị đuổi đi, La Sa rất bất mãn nhưng cũng chỉ có thể dùng tiếng gầm để phát tiết tức giận. Hoắc Na cùng Đề Ný lớn hơn nó một chút, xử lý tình huống này lại càng giỏi hơn, từ đầu chúng đã không nghĩ dùng con linh dương này để lấp bụng. So với việc chờ mong Áo La Tư đột nhiên tốt bụng, không bằng nằm xuống khôi phục thể lực, chuẩn bị cho chuyến đi săn tiếp theo.

Nhóm sư tử con đứng bên cạnh, nhìn Áo La Tư ăn ngấu nghiến, cả sư đàn chỉ có một con sư tử đực, chúng đều là con của Áo La Tư.

Mùi máu tươi trong không khí cùng số thịt trước mắt làm nhóm sư tử con xao động, rốt cục, con sư tử con lớn tuổi nhất cẩn thận tiếp cận Áo La Tư, năm mét, ba mét, hai mét, càng ngày càng gần, lúc nó nằm úp sấp bên cạnh thi thể con mồi, Áo La Tư chỉ liếc nhìn nó một cái. Sư tử con thử cắn một ngum lên thi thể linh dương, nó chỉ cắn một miếng nhỏ để thử phản ứng của sư vương. Áo La Tư không đuổi nó đi, sư tử con liền lớn gan, bắt đầu há mồm xé thịt con mồi. Lúc này Áo La Tư đột nhiên nâng móng chụp nó một cái, La Sa cùng Hoắc Na nhìn thấy một màn này lập tức đề phòng ngẩng đầu, Đề Ný chỉ nhìn một cái, không hề có ý tứ tiến tới. Lần này Áo La Tư có vẻ hung ác, nhưng đối với sư tử con thì không đáng kể chút nào, lúc nó bốn tháng tuổi đã từng bị Áo La Tư chụp một lần. Bất quá nó cũng không bị Áo La Tư đuổi đi, có thể tiếp tục lưu lại hưởng thụ con mồi.

Nhóm sư tử con còn lại bị kết quả này cổ vũ, đều tiến lên, nhưng chúng nó không dám tới gần, chỉ chen chúc ở đối diện Áo La Tư ăn một bên thi thể linh dương. Hai sư tử cái con nhỏ nhất thoát nhìn bé hơn nhóm anh chị em, khí lực cũng nhỏ hơn, nhưng trình độ tranh đoạt không hề thua kém các ấu tể khác.

Cảnh tượng này cách vài ngày sẽ xuất hiện, vô luận là sư tử trưởng thành hay ấu tể đều tập thành thói quen.

“Xem đi, với nó mà nói, chúng ta đều là người ngoài, ấu tể thì khác, không cần lo lắng.”

Đề Ný uể oải xoay người đứng lên, dùng sức đuổi thất lưng, sau đó đi tới nằm cạnh Đề Na, dùng trán cọ cọ đối phương. Đề Na mở to mắt, dùng móng đẩy Đề Ný, sau đó cũng đứng lên, đây là tín hiệu đối với tất cả sư tử cái, chuẩn bị đột đi săn thứ hai.

Chỉ có La Sa còn suy nghĩ hão huyền, ý đồ dùng sư tử con che dấu, tiếp cận linh dương waterbuck cắn mấy ngum, cuối cùng vẫn bị Áo La Tư không nể mặt đuổi đi.

“Áo La Tư, người là cái thứ khốn nạn!” La Sa phẫn nộ quát: “Người đừng mơ tưởng *** với ta vào mùa mưa tới nữa!”

Đối với lời uy hiếp của La Sa, Áo La Tư mắt diếc tai ngơ. Bộ dạng ấu tể La Sa sinh vào mùa mưa tốt lắm, rất khỏe mạnh. Lúc nuôi nấng ấu tể, La Sa căn bản sẽ không động dục. Nếu vậy, nó cần chi phải hào phóng cung cấp thức ăn cho đối phương?

Tuy sư tử đực ăn trước là lệ thường trong mùa khô, nhưng sư tử đực trong đàn luôn có sự cảnh giới nhất định. Cho dù là Áo La Tư cũng không ngoại lệ.

Tình cảnh này đồng dạng đều phát sinh ở mỗi sư đàn. Áo La Tư có thể xem là một ba ba ‘tốt’, ít nhất nó cũng cho phép đám sư tử con ăn cùng. Có những con sư tử đực cận bã đến mức, không chỉ đề phòng sư tử cái, thậm chí còn chụp chết đám sư tử con dám đụng vào thức ăn của nó. Đối với việc này, sư tử cái trừ bỏ phần nộ thì hoàn toàn không có biện pháp nào, đây là quy củ của sư đàn.

Sư đàn láng giềng Hoắc Tư Bĩ của sư đàn Áo La Tư không có sư tử con, mấy sư tử cái mang thai cũng hơn một tháng nữa mới sinh ấu tể. Trong sư đàn có ba con sư tử đực, này là chuyện tốt đối với sư đàn lúc cần bảo vệ lãnh địa, nhưng vào lúc thực vật khan hiếm thì khác.

Nhìn ba con sư tử đực lười biếng không hề xuất lực đi săn, cả ngày trừ bỏ tuần tra lãnh địa chính là ngủ, lúc ăn cơm thì lại tích cực thái quá, thủ lĩnh Tổ Oa của nhóm sư tử cái vô cùng đau đầu. Vốn Phỉ Lực cùng

Ai La còn chịu hỗ trợ lúc bắt giết con mồi thể hình lớn, nhất là lúc giết trâu, có bọn nó trợ giúp, đi săn sẽ thoải mái một chút. Nhưng sau khi Phỉ Lực bị Áo La Tư cắn bị thương, Ai La cơ hồ một tắc cũng không rời anh trai mình, căn bản không có tâm tư giúp nhóm sư tử cái đi săn. Bầy con sư tử cái phải cố gắng rất nhiều mới có thể để cả đàn no bụng.

Tổ Oa thỉnh thoảng cũng oán giận với Sa Oa, nếu ba con sư tử đực này thật sự có thể bảo vệ lãnh địa sư đàn thì cũng được, nhưng bọn nó lại bị Áo La Tư đánh tới cụp đuôi bỏ chạy, lãnh địa cũng bị mất rất nhiều, cho dù là sư vương nguyên thủy cũng chưa từng phát sinh tình huống này.

“Sa Oa, có lẽ lựa chọn bọn họ là một sai lầm.”

“Không phải người xem trọng hai con tiến hóa trẻ tuổi kia sao?”

“Đúng vậy, tiến hóa trẻ tuổi! Ta lúc đó nhất định đã bị trâu đá tới choáng váng rồi!”

Trong mắt nhóm sư tử cái Hoắc Tư Bỉ, Nạp Tư đã trở thành một kẻ nhìn được mà không dùng được, nhưng vì ấu tể sắp chào đời, bọn nó phải cố chịu đựng, hơn nữa kì vọng dành cho Phỉ Lực cùng Ai La lại ngày càng lớn, ít nhất, hiện tại có thể bảo vệ vùng lãnh địa của bọn nó. Sau khi sư đàn Hoắc Tư Bỉ liên tục bại trận trong tay sư đàn Áo La Tư, hai ba sư đàn khác đều bắt đầu rục rịch, cũng vì e ngại uy danh trước đó của sư đàn Hoắc Tư Bỉ nên đến giờ vẫn chưa hành động thiếu suy nghĩ. Ba con sư tử đực này không có phần thắng Áo La Tư, nhưng so với đám sư tử đực ở các sư đàn khác thì vẫn có thể lấy chút mặt mũi cho nhóm sư tử cái.

“Quên đi, ít nhất nó thoát nhìn cũng không tệ. Đánh nhau cũng tạm.”

Sa Oa khuyên Tổ Oa, cũng chính là tự khuyên nhủ chính mình. Hiện giờ nó đang mang đứa nhỏ của Nạp Tư, cho dù bất mãn thì cũng làm được gì đâu?

Năm con sư tử cái còn lại cũng có suy nghĩ giống chị em Tổ Oa, bọn nó thậm chí còn bắt đầu nghĩ, nếu lúc trước dụ dỗ Áo La Tư từ sư đàn bên kia qua thì tình thế sẽ thế nào? Bất quá chỉ là nghĩ ngợi lung tung mà thôi, Đề Na cầm đầu mười hai con sư tử cái, tuyệt đối không dễ chọc. Đây có thể xem là một đám nữ giới đánh đá cường hãn. Đối với sư tử mà nói, đánh đá không có ý xấu, sư tử đực lăng nhăng hết ăn lại nằm, sư tử cái không đánh đá sao trị được?

Cuộc sống của sư tử hoàn toàn không liên quan tới liệt báo, nhưng sư đàn Hoắc Tư Bỉ bị sư đàn Áo La Tư đoạt đi một mảnh lớn lãnh địa, bọn nó không thể sẵn đủ thức ăn trong phần địa bàn hiện giờ, vì thế thỉnh thoảng nhóm sư tử cái sẽ ra khỏi lãnh địa. Địa bàn của La Kiều trở thành nơi đàn sư tử này ghé thăm trước hết. Nhóm sư tử cái từng ở đây giết đám ngựa băng qua sông, bọn nó lại muốn thử vận may một phen.

Bất quá, con mồi trong lãnh địa La Kiều còn khan hiếm hơn cả lãnh địa sư đàn Hoắc Tư Bỉ, nhóm sư tử cái chỉ đến hai ba lần liền mất hứng thú. Mặc dù vậy nhưng cũng đủ làm La Kiều cùng hai tiểu liệt báo hoảng sợ, đám sư tử đột nhiên xông vào lúc nửa đêm, khi ấy La Kiều cùng hai tiểu liệt báo đều đã ngủ say. Con gió mang theo mùi sư tử thổi vào hang động làm liệt báo say ngủ bừng tỉnh.

La Kiều mang La Sâm cùng La Thụy lặng lẽ rời khỏi hang động, leo lên núi đá, nương theo mỏm đá cùng cây cỏ khô để ẩn núp thân mình, nhìn đám sư tử cái dưới chân núi đá. Đám sư tử này rõ ràng tới tìm con mồi!

Trong nháy mắt, La Kiều thực muốn lao xuống, rống to vào mặt đám sư tử cái đang phe phẩy kia: cả nhà ông đang đói muốn chết, các người còn xông vào nơi này, không phải bỏ đá xuống giếng sao? !

Này khác gì một đàn anh xã hội đen thất lưng bạc triệu chém giết một tên đàn em nhỏ bé chỉ có vài đồng lẻ trong tay cơ chứ? !

Bất quá không thể gọi đám sư tử cái này là đàn anh xã hội đen, nên gọi là gì nhỉ? Đàn chị xã hội đen hay là bác gái? Bà dì?

La Kiều nửa đêm bị sư tử đánh thức, lúc ý thức mơ màng gió đêm hỗn loạn liền tự bỏ não một phen.

Trừ bỏ sư tử, anh em Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc thỉnh thoảng cũng đến thăm La Kiều, bất quá sau khi thấy một màn La Kiều hung hăng giết chết cùng xua đuổi đám linh cầu kia, thái độ của Mạt Sâm cùng Kiệt Lạc dành cho La Kiều có chút chuyển biến. Kiệt Lạc có lúc sẽ dùng ánh mắt dành cho kẻ cạnh tranh mà nhìn

La Kiêu, lúc La Kiêu giết hươu cao cổ lần trước, Kiệt Lạc cũng nhìn như vậy, chính là lúc này lại càng rõ ràng hơn. Mặt Sâm tuy không như vậy, nhưng không còn nhắc chuyện muốn gì kia với La Kiêu nữa.

Nghĩ đến đây, La Kiêu có chút cả kinh, xòe vuốt tính tính ngày, cũng nửa tháng rồi, Mông Đế vẫn không lộ diện. Chỉ có con mồi thỉnh thoảng lại xuất hiện ngoài cửa hang nhắc nhở La Kiêu sự tồn tại của đối phương.

Nửa tháng này, Mông Đế đã tặng La Kiêu hai con lợn warthog con, một chuỗi thổ đá, thật là một chuỗi, ai bảo đám kia thích ở chung như vậy? Còn có một ấu tể của linh dương châu phi. Tuy chúng không phải toàn bộ thức ăn của La Kiêu cùng hai tiểu liệt báo, phần lớn đều do La Kiêu tự đi săn. Bất quá nghĩ đến chuyện mình lén trốn ra khỏi lãnh địa Mông Đế, La Kiêu liền cảm thấy đau dạ dày.

Ăn hay không ăn? Đây chính là vấn đề.

La Kiêu gầy gầy con lợn warthog con nửa chết nửa sống, mặt co mày cau.

Mông Đế nằm trên cây sung cách đó không xa cũng đang suy nghĩ vấn đề này, bất quá nó không đắn đo vấn đề ăn hay không ăn mà là lúc nào sẽ ăn và ăn bao nhiêu lần...

Hai tiểu liệt báo thấy La Kiêu cứ nhìn con mồi mãi mà không chịu cắn, có chút nóng vội hỏi: “Ba ba, không thể ăn sao?”

La Kiêu nhìn con trai, lại nhìn con lợn warthog con dưới móng vuốt, tuy rất muốn vươn vuốt chụp bay lợn warthog, nhưng cuối cùng nó cũng vì sự nghiệp uy no con trai mà chấp nhận thỏa hiệp.

Nhìn ba con liệt báo đang ăn cơm, Mông Đế hài lòng gác cằm lên đùi trước, động động lỗ tai, tích góp từng chút như vậy dồn lại cũng đủ cho mình ăn no một lần, tốt lắm...

Hiện giờ nó nên suy nghĩ một chút, xem một lần làm đủ hết hay chia ra làm vài lần?

La Kiêu đang đang thịt lợn warthog đột nhiên cảm thấy lưng phát lạnh, hơn nữa còn có một cảm giác rất kỳ quái, hết như cậu đang ăn bữa tối cuối cùng của Jesus và 12 tông đồ...

END 79.

*** Cáo: à ừm.... ta muốn hỏi mọi người 1 chút, k phải ta muốn câu comt... mà thật sự trường hợp này quá lạ... hửm rày ta đã bắt đầu post truyện lại, mọi người có like nhưng k hề có 1 cái comt nào... ta muốn hỏi là, tại mọi người không comt hay do nhà bị lỗi gì đó mà mọi người không comt được hoặc comt mà k hiện... nếu tại lỗi thì hãy pm fb báo cho ta biết để sửa nha (đây là fb của ta: s:// .facebook.com/tieuhac.ngo.1) Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-thanh-liep-bao>